Giới thiệu Thần Mộc Cào Hoài Không Hết

Mạc Thiên Liêu trong truyện Thần Mộc Cào Hoài Không Hết vốn là đại sư luyện khí ma đạo, chỉ vì còn chưa luyệnthành Thần khí, bị chính ma lưỡng đạo vây giết mà chết, may mắn là hắnvẫn chưa tan biến hẳn, sau này sống lại. Sống lại một kiếp thì nên làmchuyện gì tốt đây, là báo thù rửa hận? Hay là xưng bá thiên hạ? MạcThiên Liêu bày tỏ, mấy thứ này chả đáng quan tâm, quan trọng nhất là tamuốn tìm được con mèo ta yêu thích hồi trước xuyên không cơ.Ngôn ngữ của tác giảLục Dã Thiên Hạc vô cùng sống động, viết những điểm dễ thương và đáng yêu của thú cưng sinh độngnhư thật, để người xem qua khó quên. Mà nhân vật chính trong truyện online haytương tác cũng có chút thú vị, tổng thể gây nên tiếng cười. Văn chươngkhắc họa nhân vật sinh động phong phú, miêu tả tình cảm tinh tế ấm áp,năng lực dễ thương toàn bộ triển khai, chuyện ngôn tình cổ đại cùng xen lẫn, khiếnngười muốn ngừng mà không được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thập Sát

"Đại gia, chủ nhân em chỉ còn lại một bộ quần áo này che đậy thân thể, em không thể để ta chết đẹp mặt chút được sao?"

Đại lục Thái Huyền, miền cực Nam, có ngọn núi tên Viêm Hỏa, trong vòng ba trăm dặm, liệt hỏa nơi đỉnh núi hừng hực, quanh năm không tiêu tan.

Một đạo ánh sáng lấy tốc độ cực nhanh từ phương Bắc đến, vội vã hướng về nơi sâu thẳm nhất trong sơn cốc, vô số điểm hoặc sáng hoặc tối theo sát sau đó, giống như chọc phải tổ ong vò vẽ, chẳng màng tính mạng truy đuổi kẻ đầu sỏ gây tội, muốn bầm thây hắn vạn đoạn!

"Ôi……" Thuyền bay bị hư hại nặng nề dùng hết năng lượng, còn chưa kịp đáp xuống đất liền nháy mắt hóa thành bột phấn, Mạc Thiên Liêu khó nhọc ngã xuống đất, cuống quít cuộn cuộn người lăn vòng. Xiêm y đen tuyền đã sớm rách tả tơi, vừa ăn một vòng đã đính dầy cỏ cây bùn đất.

Đỉnh núi Viêm Hỏa không có một ngọn cỏ, dưới sườn núi lại xanh um tươi tốt, bốn bề quần sơn nguy nga sừng sững, nối thẳng tận trời. Nơi này chính là thung lũng giữa hai ngọn núi cao, mặt đất bằng phẳng, mọc đầy cỏ xanh biêng biếc, chỉ là giữa cốc có một gốc cây thấp to, hai cánh tay ôm không hết, nhìn có vẻ cực kỳ lạc lõng.

Mạc Thiên Liêu thở hổn hển, khó khăn lết xác về gốc cây lùn kia, hai chân không dùng sức được, liền dùng hai tay chống, dựa vào thân cây gắng gượng ngồi thẳng.

Hắn đã chạy trốn được ba mươi chín ngày, linh bảo quanh thân tất cả đều tổn hại, thân thể cũng đã là nỏ mạnh hết đà. Thử vận chuyển một chút chân nguyên còn sót lại trong gân mạch, đan điền tức khắc truyền đến một trận nóng rực, chợt sặc ra một ngụm máu.

Là đại sư luyện khí ma đạo thành danh đã lâu, lâu lắm rồi Mạc Thiên Liêu chưa từng chật vật như vậy. Hắn chỉ là bỗng dưng nảy ra ý tưởng, muốn dùng một chút nguyên liệu kỳ dị để luyện khí, không ngờ lúc mở lò lại dẫn đến thiên tượng, khiến cho toàn bộ Tu Chân giới đều biết Đoán Thiên tôn giả sắp luyện thành một thanh thần khí đủ để hủy thiên diệt địa.

"Meo meo!" Một tiếng kêu non nớt từ ngực truyền đến, từ trong áo lót tơ đen tuyền lộ ra móng vuốt màu trắng nho nhỏ, mò trái mò phải, phát hiện cái này không phải là cái cổ áo mình từng ló đầu hồi trước, mà hôm nay có thêm một cái lỗ mới, nhất thời tức giận nên cào một cái. Chỉ nghe "Rẹt" Một tiếng, vốn dĩ chỉ là một cái lỗ nhỏ trên áo ngoài, bây giờ đã thực sự biến thành một cái lỗ lớn.

Kiện linh bảo tùy thân cuối cùng của Đoán Thiên tôn giả, bị hủy bởi vuốt mèo……

"Đại gia, chủ nhân em chỉ còn lại một bộ quần áo này che đậy thân thể, em không thể để ta chết đẹp mặt chút được sao?" Mạc Thiên Liêu lau lau khóe miệng, bất đắc dĩ cúi đầu, nhìn kia cục lông màu trắng kia chui ra khỏi cái lỗ vừa mới phá, ghét bỏ lắc lắc cọng cỏ dính trên móng vuốt.

Đó là một con mèo trắng nhỏ cực kỳ xinh đẹp, lông như tuyết trắng không xen lẫn một chút tạp sắc, mắt to tròn như đôi ngọc lưu ly nhạt màu, đẹp không sao tả xiết.

Mèo nhỏ ngồi trong ngực Mạc Thiên Liêu, lẳng lặng nhìn hắn, khuôn mặt vốn dĩ anh tuấn bị vài vết máu che lấp, đối với loài mèo chỉ biết nhìn lông bóng loáng mượt mà, thì đây chỉ là gương mặt dễ nhìn, bây giờ thì càng trở nên xấu. Vì thế thẳng lưng, nâng vuốt, ban cho hắn một cái tát.

Mạc Thiên Liêu bắt được được cái chân nhỏ kia, hôn một cái,"Móng Nhỏ, ta……"

"Mạc Thiên Liêu, trốn chỗ nào!" Còn chưa đợi một người một mèo nói lời từ biệt lúc lâm chung, thì vài con "Ong vò vẽ" kia đã đến.

Phi kiếm, thuyền bay đủ loại kiểu dáng, chở nam nam nữ nữ đến từ những môn phái khác nhau, trong một lúc toàn bộ tụ tập tại bên trong sơn cốc.

Nâng tay nhét mèo nhỏ vào hốc cây sau lưng, Mạc Thiên Liêu gắng gượng dựa vào thân cây, mắt lạnh nhìn mọi người. Trong những người này có kẻ thù, có bạn bè cũ, có thuộc hạ, có Đạo tu, có Ma tu, còn có tu Phật tu bi trắc ẩn……

“Đoán Thiên, đừng chống cự vô ích, giao Thần khí ra, bọn ta sẽ không dây dưa nữa.” Trưởng lão Thanh Vân Tông, Vân Hạc, vuốt vuốt chòm râu trắng tuyết, vẻ mặt quang minh chính đại nói.

“Vân Hạc lão nhân, đừng có ở đó giả mù sa mưa,” Lão tổ Khô Cốt của Vạn Quỷ Môn cười khặc khặc đầy quái dị, nâng tay đưa ra một lá cờ nhỏ màu đen,“Thức thời thì giao ra thần khí, ta để cho ngươi ra đi vui vẻ một chút, bằng không liền để ngươi nếm thử tư vị của Phệ Hồn Phiên này!”

*Phệ Hồn Phiên = cờ cắn/nuốt hồn

Khô Cốt lão tổ vừa nói xong, mấy người đứng gần lão vội vã lui về phía sau.

Binh khí thế gian, cơ bản chia làm sáu cấp.

Lưỡi đao sắc nhọn ở nhân gian là binh khí, có thể để cho tu tiên người sử dụng gọi là pháp khí, có thể dùng thần hồn khống chế là bảo khí, linh khí được linh lực nuôi dưỡng, có thể vượt cấp trảm sát, tiên khí thì có khả năng hao một mà giết tới trăm. Mà thần khí trong truyền thuyết có thể hủy thiên diệt địa, đến nay chưa người nào thấy qua, chỉ trừ một thanh Mạc Thiên Liêu còn chưa hoàn toàn luyện thành kia.

Phệ Hồn Phiên trong tay Khô Cốt lão tổ, chính là thượng phẩm linh khí gần kề với tiên khí nhất, nghe nói là dùng một ngàn oan hồn ngưng luyện mà thành, phàm là bị thứ này cắn nuốt, ba hồn bảy phách sẽ bị ngàn vạn ác quỷ xé nát, dù cho đã chết cũng vĩnh viễn không thể có ngày siêu thoát.

“Phệ Hồn Phiên……” Mạc Thiên Liêu nhìn lá cờ nhỏ xám đen được mạ vàng kia,“Chẳng qua chỉ là thứ phế phẩm.”

“Ngươi nói cái gì?” Khô Cốt lão tổ cả kinh.

Một bàn tay Mạc Thiên Liêu sờ rễ cây cuồn cuộn trên mặt đất kia, đầu ngón tay khẽ động.“Khô Cốt lão nhân, có nhớ rõ năm đó lúc ông cầu ta làm Phệ Hồn Phiên, thì đã làm ra những chuyện gì không?”

Nghe được những lời ấy, sắc mặt Khô Cốt lão tổ bỗng chốc trở nên vô cùng khó coi.

Lúc trước Mạc Thiên Liêu nói cho hắn, Phệ Hồn vật phải dùng hồn của người và thần hợp lại, cần lão ta lấy máu đầu tim của bốn mươi chín người có quan hệ huyết thống. Lão giết hết gia tộc họ hàng, còn chưa đủ số, bèn giết luôn bảy ái thiếp của mình. Ai ngờ, lúc Mạc Thiên Liêu cầm bình máu tươi đó, lại chẳng chút để ý chỉ dùng nó để vẽ hoa văn, miệng nói rằng thật ra ấy mà, dùng máu đầu ngón tay cũng chẳng sao đâu, hắn chỉ là cảm thấy nếu dùng máu đầu tim để vẽ thì càng đẹp mắt hơn thôi.

Chuyện này, thành tâm ma khó có thể vượt qua của Khô Cốt lão tổ, thế cho nên tu vi mấy trăm năm qua của lão tăng tiến khó khăn.

“Tính tình tàn bạo như thế, nếu như có được thần khí, Tu Chân giới chúng ta sẽ bị nguy hiểm.” Trưởng lão Thanh Vân Tông luôn miệng ca thán, nhóm Đạo tu bên danh môn chính phái đều gật đầu.

Người trong ma đạo tuy rằng khinh thường giọng điệu của Thanh Vân Tông, nhưng cũng đồng ý với lời nói này, ma đạo vẫn luôn chia năm rẽ bảy tự mình vi tôn, nếu để Mạc Thiên Liêu có thần khí, với cái tính vui giận thất thường kia của hắn, đến lúc đó ai cũng đừng mong có được ngày lành.

Phật tu mang bộ mặt hiền hoà, miệng tụng A Di Đà Phật:“Tôn giả, người tự sát đi.”

Cảm giác cái vuốt nhỏ trong hốc cây sau lưng không ngừng cào hắn, Mạc Thiên Liêu nhịn không được lộ ra một chút ý cười:“ Tiên khí thế gian đếm chưa qua được một bàn tay, các người có từng thực sự thấy qua?”

Trong lòng mọi người bỗng sinh ra vài phần dự cảm không tốt, Đoán Thiên tôn giả này bị bọn họ đuổi giết hơn một tháng, linh khí trong tay người này vô số, khiến cho bọn họ thương vong nặng nề, nay thật vất vả tiêu hao hết bảo vật mới bức được hắn trong u cốc này, chẳng lẽ còn có hậu chiêu gì sao?

Quả nhiên, còn chưa đợi mọi người phản ứng, vách đá u ám hai bên đột nhiên sáng rực hẳn lên, bãi cỏ vốn xanh biếc chợt biến thành gai nhọn đỏ tươi, vô số tia sáng từ mặt đất từ khe núi phóng lên cao, trong phút chốc đất rung núi chuyển!

“Người tới đều là khách, mời chư vị đến xem, kiệt tác đỉnh cao của Đoán Thiên tôn giả ta.” Mạc Thiên Liêu như trước gắng gượng dựa trên thân cây, cười nhẹ như mây bay gió thoảng, tựa như chỉ là lời mời mọi người vào trong nhà uống chén trà.

“A –” những thứ tia sáng chạm phải, không gì không thể phá, nháy mắt đã bổ mấy người tu sĩ thành mây máu.

“Đoán Thiên, mau dừng tay!” Trưởng lão Thanh Vân Tông phản ứng kịp thời, xuất ra phi kiếm nhanh chóng nhảy tới giữa không trung, mấy người có tu vi cao đều vội vã làm theo, người tu vi thấp chậm một chút thì đều tan xương nát thịt.

Còn chưa đợi người trên không thả lỏng, một tiếng “Vù” vang lên, từ đỉnh vách đá hai bên, kết thành một quầng sáng, giống như một cái nồi thật lớn úp ngược xuống, cắt đứt đường đi mọi người, sau đó, bắt đầu lấy tốc độ không nhanh không chậm từ từ thu hẹp lại.

“Hỏng, một khi chạm đến vầng sáng kia, chúng ta cũng sẽ……” Quay đầu nhìn phần tay đứt chân gãy trên mặt đất, trong lòng kinh hãi mọi người khó có thể nói thành lời.

“Vật này, có tên là Thập Sát Cốc, thượng phẩm tiên khí, thập tử vô sinh.” Mạc Thiên Liêu vui vẻ giới thiệu kiệt tác hắn đắc ý nhất, cái gọi là Thập Sát,

chính là phàm những thứ ở trong cốc đều sẽ bị sát diệt, bất luận thân phận, bất luận tu vi, cuối cùng ngay cả bản thân tiên khí cũng sẽ bị tổn hại gần như không còn, có thể nói cực phẩm bảo vật đồng quy vu tận.

"Đoán Thiên, ngươi là kẻ điên!"

"Tôn giả tha mạng, ta là bị người xúi giục mới làm ra này chuyện hồ đồ này!"

"Tôn giả……"

"Đoán Thiên……"

Chửi rủa, cầu xin tha thứ, khóc lóc, theo sau mưa máu nồng đậm nhảy múa giữa bầu trời.

Mạc Thiên Liêu trượt xuống, quay đầu, đưa mặt đến hốc cây chỉ lớn chừng nắm tay. Hốc cây này, là sinh môn duy nhất của Thập Sát Cốc, vốn định dùng để đặt di thư, mà nay, vừa vặn có thể thả mèo của hắn vào.

Hôn một cái lên đầu cục lông bên trong, Mạc Thiên Liêu nhỏ giọng nói:"May mà em với ta đến nay còn chưa ký huyết khế, về sau ta không có ở đây, em phải sống cho thật tốt, đừng để bị người khác bắt được…… Tự mình học bắt cá ăn, đừng vì ham chơi mà để bụng đói……"

Thanh âm huyên thuyên dông dài càng lúc càng nhỏ, thật ra ba ngày trước, Mạc Thiên Liêu cũng đã bị trọng thương trí mạng, giờ phút này rốt cuộc chống đỡ không nổi, từ từ khép lại hai mắt.

"Meo?" Mèo con trắng tuyết nâng tay vỗ vỗ mặt hắn, hồi trước mỗi lần hắn bị nó đánh thức thì sẽ cười cười, đưa cái mặt ngu ngốc đó qua đây, nhưng bây giờ hắn lại không tới gần nó, đôi mắt vẫn nhắm chặt như trước.

Vầng sáng trên bầu trời càng lúc càng áp sát, qua một lúc nữa, tên ngốc này không kiếm được thứ gì che lại sẽ bị chém thành thịt vụn, mèo con nôn nóng đẩy đẩy mũi Mạc Thiên Liêu, thấy hắn không động đậy, thử lại gần thăm dò, liếm một cái. Này, bổn tọa đã liếm anh, nếu còn dám tiếp tục giả bộ ngủ thì sẽ bị ăn đòn! Này!

Chờ mong hoài vẫn không thấy cái ôm thân thuộc, có, chỉ là ánh sáng càng lúc càng chói mắt.

"Ầm!" Sau một tiếng vang lớn, toàn bộ sơn cốc hóa thành phế tích, núi đá nghiêng đổ, không có một ngọn cỏ, chân tay vương vãi khắp nơi, máu chảy thành sông. Chỉ có một một thân cây lùn lùn thấp thấp, đứng thẳng không ngã.

Về sau, em chính là mèo của ta, theo họ ta……

Ây cha, xinh đẹp như vậy mà lại là mèo đực……

Lại cào ta, về sau gọi em là Mạc Tiểu Trảo vậy, ui da, đau đau đau……

*Tiểu Trảo = móng nhỏ

Móng Nhỏ đại gia, ăn cá này, cho ta hôn một cái, ui da, đau đau đau……

"Meo…… Meo……" Thanh âm non nớt vang vọng thật lâu trong sơn cốc trống trải thật lâu, cái tên da mặt thật dày luôn lại gần để cho nó cào, đã không còn ở đây.

Tác giả có lời muốn nói: Mạc Thiên Liêu [mo tian liao] là công, tên gọi tắt Thợ Mộc (Mộc Công) [Này!]

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Bất Tẫn (Vô Cùng)

Đại lục Thái Huyền có hai loại người, một loại là phàm nhân, một loại là người tu chân. Người tu chân lấy linh khí thiên địa tự mình tu luyện, mong cầu đắc đạo phi thiên.

Cầu tiên vấn đạo, vốn dĩ nghịch thiên, sau khi thành công, ba hồn bảy phách của tu sĩ sẽ dần dần ngưng hợp, cuối cùng tu thành một thần hồn hoàn chỉnh. Không có ba hồn bảy phách, đương nhiên không thể đầu thai chuyển thế, cũng chẳng thể sinh tử luân hồi.

Một khi thể xác bị tổn hại, nếu thần hồn không thể nhập vào xác khác trong vòng ba hơi thở, thì sẽ tiêu tan.

Mấy đạo lý này, Mạc Thiên Liêu trước khi chết tu vi đã không thấp đương nhiên biết rõ. Bởi vậy, đương một đạo sấm mùa xuân vang lên, đánh thức hắn

dậy sau mấy tháng phiêu đãng vô tri vô giác, Mạc Thiên Liêu nhất thời ngơ ngẩn.

Thần hồn rời xác, cũng giống như miếng băng mỏng trơ mình giữa tam phục thiên*, yếu đến mức không thể chịu nổi một kích, một trận gió nhẹ đều có thể thôi bay nó. Nhưng hắn vẫn còn có thể lãng đãng trôi, ý thức thanh tỉnh, những chuyện hồi trước vẫn nhớ rõ ràng. Nhìn trái nhìn phải, nơi này vẫn là địa giới của núi Viêm Hỏa, nhưng đã không biết khi nào hắn đã bị gió thổi tới đỉnh núi.

*thời kỳ nóng nhất trong năm

Thử thăm dò một luồng cảm xúc Thần hồn, phát hiện ra hắn đang được một tầng năng lượng nhu hòa bao lấy, tựa như trứng nhỏ bị phong trong hổ phách, an toàn không lo.

Tuy rằng còn có ý thức, nhưng chung quy chỉ là vầng sáng nửa trong suốt, không có sức mạnh gì, Mạc Thiên Liêu chỉ có thể cuốn theo gió giữa núi rừng, phiêu du không mục đích, một lần theo gió thổi, thổi đến mấy trăm năm.

Ba mươi năm đầu tiên sau khi tỉnh lại, Mạc Thiên Liêu liền học được cách lợi dụng sức lực mỏng manh của thần hồn, thay đổi hướng bay, hắn không dám đến nơi có nhiều người, sợ bị người có tu vi cao thâm nhân nhìn thấy, nên vẫn ở lại núi Viêm Hỏa. Mấy trăm năm trôi qua, đủ để hắn xem rành mạch từng tất đất trong vòng ba trăm dặm quanh núi này.

Đỉnh núi Viêm Hỏa, liệt hỏa quanh năm không tắt, không có một ngọn cỏ, lại có một cây đại thụ sừng sững không ngã.

Đại thụ kia cao ba trượng, người ôm không xuể, cao ngất thon dài, không có chạc cây, chỉ mỗi cây độc mộc, sắc màu cháy khô. Núi Viêm Hỏa tháng tư sẽ nổi lửa, cháy suốt mười hai tháng, vào tiết đầu xuân ngọn lửa dịu lại, khối gỗ này sẽ một tầng chồi non, khi lửa nổi mạnh thì lá sẽ rơi.

Mạc Thiên Liêu luyện khí nhiều năm, đối nguyên liệu trân quý khắp thế gian rõ như lòng bàn tay, khi nhìn đến liệt hỏa như rồng cuộn vòng quanh độc mộc, nhưng làm cách nào cũng không thể thiêu cháy được nó, trong lòng mừng như điên thực khó nói nên lời. Thần thụ thượng cổ, bất tẫn chi mộc!

Bất tẫn, mang nghĩa sinh sôi không ngừng, thần mộc này, có thể dùng làm thân thể!

Tuy rằng không rõ tầng năng lượng bảo hộ hắn là từ đâu ra, nếu còn chưa có chết hẳn, Mạc Thiên Liêu đương nhiên là muốn tìm một thân thể thích hợp nhập vào sống lại. Tìm một thân thể trẻ con có căn cốt thượng cấp cũng tốt, nhưng dù linh căn* có tốt cách mấy, so ra cũng kém thần mộc thượng cổ nha!

*căn cốt linh hồn

Tu tiên hiển nhiên phải chú ý căn cốt, linh căn càng tốt, trở ngại lúc tu luyện càng ít, cơ hội thành tiên tự nhiên cũng càng cao. Trước mắt thì biết, linh căn tốt nhất là thiên linh căn, người có linh căn này, tốc độ hấp thu linh khí thiên địa nhanh nhất, ngộ tính cũng tối cao.

Nhưng mà, nếu có bất tẫn mộc làm thân thể, cái này còn ngầu hơn cả thiên linh căn. Nguyên nhân không có gì lạ, là thần mộc thượng cổ, vốn là linh vật sinh ra từ thiên địa, hấp thu linh khí thiên địa đương nhiên là không bị trở ngại!

Mạc Thiên Liêu đạo một vòng rồi lại một vòng quanh thần mộc, này chắc hẳn là gốc bất tẫn mộc duy nhất trên thế gian này, nói thế nào thì hắn cũng không nỡ bỏ nó. Chỉ cần mượn một đạo thiên lôi, chia hồn phách của hắn ra, rồi chầm chậm luyện hóa lại là được.

Đổi lại là thần hồn người khác thì đương nhiên không có năng lực nhập vào một khúc gỗ, nhưng hắn không giống như thế, rời xác mấy trăm năm, thần hồn của hắn đã sớm được hắn ngưng luyện cực kỳ vững chắc, chống lại một đạo thiên lôi không có gì đáng kể.

Vạn sự sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông, hiện tại Mạc Thiên Liêu chỉ cần một đạo thiên lôi đến đánh hắn.

Thiên lôi, không phải cứ muốn bị đánh thì nó sẽ tới, Mạc Thiên Liêu chỉ có thể dùng sự kiên nhẫn vô cùng lúc còn là đại sư luyện khí trông chừng thần mộc, chờ mong đến một ngày thiên lôi có thể đánh xuống.

Hoa nở hoa tàn, biển rộng hóa nương dâu, một lần thủ hộ đã hết trăm năm.

"Ầm ầm ầm đùng –" Một đạo sấm sét vang vọng trời đất xuyên qua tầng tầng mây đen, bổ thẳng xuống, Mạc Thiên Liêu cuống quít bay lên giữa không trung, khó khăn tránh khỏi tia sét đánh nát mọi thứ thành than trong chu vi chục dặm kia.

Đợi cả trăm năm, rốt cuộc đợi được thiên lôi tới, mà không ngờ lại là cửu thiên huyền lôi, cũng không biết tên khốn xui xẻo nào ở trong này độ kiếp, Mạc Thiên Liêu quả thực muốn chửi mẹ nó.

Độ kiếp chính là bước cuối cùng trước khi phi thăng thành tiên, chỉ cần qua khỏi lôi kiếp là có thể đắc thành đại đạo.

Nhưng mà, giữa lôi kiếp với lôi kiếp cũng có khác biệt, có người được lôi kiếp như mưa bụi, chỉ bổ nhẹ xuống, có người lại kinh thiên động địa, mãi cho đến khi đánh chết người thì mới chịu dừng. Cửu thiên huyền lôi này, chính là cái phía sau.

Mạc Thiên Liêu muốn mượn thiên lôi, chỉ có thể đành thao túng hồn lực không nhiều của hắn, cố hết sức tránh phải né trái.

Thiên lôi đó bổ xuống ước chừng một ngày một đêm, lúc này mới dần dần yếu bớt, Mạc Thiên Liêu canh đúng thời cơ, cắn răng nhắm mắt, thả người bổ nhào vào thần mộc.

"Ầm –" Tiếng nổ toang như trời sập đất nứt, đánh thẳng vào chỗ sâu trong linh hồn, Mạc Thiên Liêu chỉ cảm thấy thần hồn bị xé ra từng tấc một, lại bị mạnh mẽ ghim vào một thứ gì đó cứng rắn ở bên trong, thống khổ muốn gào thét, nhưng lại không có thân thể, không thể phát ra tiếng kêu nào.

Thần mộc thượng cổ xuất phát từ bản năng bài xích linh hồn xâm nhập, mặc dù đã đau đến mức sắp hồn phi phách tán, Mạc Thiên Liêu vẫn cắn răng giữ lại một chút thanh tỉnh, cố gắng đem thần hồn chính mình thâm nhập vào mạch lạc bên trong bất tẫn mộc.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, thần hồn Mạc Thiên Liêu càng lúc càng suy yếu, lực sinh sôi của bất tẫn mộc lại chưa từng ngừng nghỉ. Lẽ nào cứ như vậy mà xong? Không, hắn thủ hộ thần mộc trăm năm, cũng không phải để bị thần mộc chiếm đoạt!

Cỗ năng lượng vẫn luôn che chở hắn hình như có cảm giác, dần dần tản ra bao vây lấy thần hồn của hắn, năng lượng ấm áp như dòng suối chảy, chậm rãi chải lại thần hồn, từng chút từng chút hòa thành một thể. Mạc Thiên Liêu chỉ cảm thấy thoải mái vô cùng, sau khi dung hợp cùng năng lượng lượng thần bí kia xong, thần mộc lại không bài xích hắn nữa!

Cửu thiên huyền lôi, vẫn bổ xuống bảy ngày bảy đêm, tu sĩ Độ kiếp xui xẻo kia, sớm đã bị chém thành mảnh vụn.

Sau một trận mưa lớn, trời quang mây tạnh.

Đúng lúc tháng ba không lửa, bất tẫn mộc xanh rờn chậm rãi thu nhỏ lại, biến hình, cuối cùng, hóa thành một thân hình nam tử cao gầy. Mày ngài như rìu đục, tóc mai như đao khắc, tuấn mỹ dị thường, chính là Mạc Thiên Liêu luyện hóa từ bất tẫn mộc.

Mấy trăm năm phiêu lãng, cuối cùng bước chân cũng đạp được xuống mặt đất, Mạc Thiên Liêu sinh ra vài phần xúc động muốn ngửa mặt thét dài. Nhưng mà, việc cần kíp bây giờ, là tìm một kiện quần áo che đậy thân thể.

Thần mộc biến hóa, nhưng không có biến ra quần áo cho hắn.

Hoạt động tứ chi có phần cứng ngắc, Mạc Thiên Liêu cất bước, hướng tới cái hố sâu cực bự nơi sườn núi, lôi kiếp bảy ngày bảy đêm, không chỉ đem chém lão tổ độ kiếp xui xẻo kia ra thành mảnh vụn, cũng phá đi tất cả cây cỏ núi đá quanh đây.

Cẩn thận dùng thần hồn cảm ứng một lúc lâu sau, không phát hiện thần hồn của lão tổ độ kiếp nọ, Mạc Thiên Liêu nhẹ nhàng thở ra, mới vừa sống đã bị người khác đoạt "nhà", vậy quả thật oan cùng cực, rồi lại lập tức cười cười, người giống hắn, không biết đụng phải may mắn gì mới có thể có thần hồn bất diệt, chung quy vẫn rất hiếm.

Mạc Thiên Liêu tìm kiếm một vòng trong hầm, đại đa số linh bảo đều hủy, lục lọi nửa ngày, chỉ tìm được một cái vòng tay chứa đồ. Vòng tay này đen thui không có phẩm chất gì, tu sĩ đã chết, ấn ký thần hồn cũng theo đó biến mất, Mạc Thiên Liêu dễ dàng lấy ra được những thứ bên trong.

Không gian bên trong vòng tay rất nhỏ, chỉ đựng một số linh thạch bể nát cùng với mấy bộ quần áo, Mạc Thiên Liêu nhướn mày, vẻ mặt có chút không thể tin được. Vòng tay này là kiện pháp khí kiếp trước hắn luyện ra được, bên trong vòng, thời gian sẽ không ngưng lại, nên không thể bảo tồn linh thảo linh đan, không gian cũng rất nhỏ, tác dụng duy nhất chính là có thể kháng lôi kiếp. Nói vậy người nọ chắc là nghe nói nó có thể kháng lôi kiếp nên mới mua về, nhưng nói không sợ lôi kiếp là chỉ bản thân cái vòng, còn người thì vẫn bị đánh chết……

Sờ sờ mũi, vì tu sĩ bị lừa này thương tiếc một lát, Mạc Thiên Liêu cầm một bộ quần áo tối màu ra, cẩn thận kiểm tra, không phát hiện ấn ký môn phái nào, cũng không phải pháp bảo cao cấp gì, lúc này mới mặc vào người.

Có quần áo, có tiền, cũng là lúc nên rời núi. Tâm tình Mạc Thiên Liêu rất tốt, búng ngón tay kêu vang:"Đi!"

Vì thế, đầu ngón tay phát lửa ……

Mạc Thiên Liêu mở to hai mắt nhìn ngọn lửa bốc lên từ ngón tay, màu sắc diễm lệ, hiện lên một chút sắc xanh, nếu hắn không có nhìn nhầm, đây là…… Mộc trung hỏa*!

*Lửa trong cây

Trong thiên địa ngẫu nhiên sẽ sinh vài loại dị hỏa, ví dụ như thạch trung hỏa, băng trung hỏa, các loại lửa này tồn tại trong những vật có thuộc tính khác nhau, bản thân nó cũng mang thuộc tính khác biệt. Không ngờ tới bất tẫn mộc này bị liệt hỏa thiêu đốt vạn năm, lại sinh ra mộc trung hỏa, lửa này cũng giống như bất tẫn mộc, có sinh lực sinh sôi không ngừng, nếu dùng để luyện khí, nguyên liệu linh khí quý giá có thể không bị tổn hại.

Kiếp trước tìm mãi vẫn không kiếm được mộc trung hỏa, cuối cùng lại được trời ban cho một cái bánh lớn đập thẳng xuống mặt, trong phút chốc Mạc Thiên Liêu ngây dại cả ra.

Lại tiêu tốn vài ngày thích ứng với cái bánh lớn này, Mạc Thiên Liêu bây giờ mới nhấc chân đi Thập Sát cốc.

Nơi này năm đó tu sĩ chết quá nhiều, oán khí thật lâu không hề tiêu tan, với thân thể thần hồn yếu ớt của hắn, vẫn không thể tới gần, nay có thân thể mới, đương nhiên muốn đến xem.

Trước mắt điêu tàn, chỉ có gốc cây trơ trọi nọ, Mạc Thiên Liêu ngồi xổm bên thân cây, sờ sờ hốc cây lớn bằng nắm tay kia. Nhiều năm như vậy, mèo đã chạy lâu rồi.

Mạc Tiểu Trảo là yêu thú căn cốt kỳ giai, năm đó nhặt được nó, Mạc Thiên Liêu tuy có tâm tư muốn thu nó làm thú hầu, nhưng phần nhiều vẫn là vì thích cục lông kia, cho nên chỉ cần Mạc Tiểu Trảo không muốn, hắn sẽ không bức nó ký huyết khế. Bé cưng yếu ớt, không có hắn chăm sóc, cũng không biết sống như thế nào.

Có lòng muốn tìm mèo nhà hắn, nhưng trời đất bao la, không có huyết khế ràng buộc, Mạc Thiên Liêu cũng không biết đi nơi nào mà tìm, nay tuy rằng thần hồn có lực, nhưng thân thể căn bản không có tu vi, thực lực thấp cũng không có năng lực báo thù. Mạc Thiên Liêu thở dài, vì kế sống bây giờ, trước tiên vẫn nên tìm môn phái đặt chân, luyện lại tu vi mới là chính sự.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Ta chiếm được đùi vàng rồi ha ha ha

Móng Nhỏ: Cái gì?

Thợ Mộc: Thuộc tính mộc thuần khiết tự nhiên!

Móng Nhỏ: Có thể mài móng vuốt

Thợ Mộc: Cả mộc trung hỏa cực kỳ ngang tàng nữa

Móng Nhỏ: Có thể nướng cá

Thợ Mộc:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tông Môn

*linh căn = căn cốt linh hồn

Trình tự tiến cấp trong truyện là: trúc cơ – kim đan – nguyên anh- hóa thần – độ kiếp. Viết ra đây để mọi người đọc dễ hiểu

Bé hồ ly nhìn thấy mấy người đó ngã sấp xuống, cũng không chạy nữa, nghênh ngang đắc ý ngồi ở trên thềm đá, vẫy đuôi xem náo nhiệt.

Núi Viêm Hỏa ở miền cực nam, dù là danh môn chính phái, hay là cứ điểm ma tu, đều cách nơi này rất xa. Nhớ năm đó, Mạc Thiên Liêu cũng dựa vào thuyền bay thượng phẩm linh khí của mình, chạy trốn mấy chục ngày mới tới nơi đây.

Gãi gãi đầu, Mạc Thiên Liêu xoay người đi lên núi, đào mấy gốc hỏa nhân sâm mấy trăm năm.

Hình dáng núi Viêm Hỏa kỳ dị, có rất nhiều nguyên liệu quý hiếm cùng linh thảo, đối với vị trí mấy bảo vật kia, mấy năm nay Mạc Thiên Liêu đã sớm thuộc nằm lòng. Nhưng mà trước mắt, hắn vừa không có thực lực để bảo vệ bảo vật không bị đánh mất, vừa không có đồ chứa thích hợp để bảo vệ linh khí bảo vật không tổn hại, cho nên chỉ đào chút hỏa nhân sâm có thể bán cho phàm nhân.

Đi mấy ngày mới ra khỏi núi Viêm Hỏa, xuống một trấn nhỏ của phàm nhân nơi chân núi.

Trấn nhỏ bởi vì có tiểu thương quanh năm tới mua bán dược liệu, nên rất náo nhiệt.

Mạc Thiên Liêu đến một tiệm bán thuốc tử, bán hỏa nhân sâm, đổi được mấy trăm lượng bạc ném vào trong vòng tay chứa đồ, tìm tửu quán ăn cơm, thuận đường hỏi thăm bây giờ là năm gì tháng mấy.

"Tiểu nhị, ta ở trong núi mấy tháng đào dược liệu, không biết hiện giờ đã qua năm mới chưa?" Mạc Thiên Liêu cười hỏi tiểu nhị mang đồ ăn đến.

"Ây da, khách quan, ngài thật sự hồ đồ, bây giờ mới là đầu tháng ba," Tiểu nhị cười nói,"Nay đã là năm Thái Huyền tám ngàn ba trăm bảy mươi mốt, không phải là năm bảy mươi."

"Thật không……" Mạc Thiên Liêu gật gật đầu, nhấc đũa gắp đồ ăn đưa vào miệng, lúc hắn chết là Thái Huyền năm tám ngàn lẻ hai mươi bốn năm, vậy mà đã qua ba trăm năm sao?

"Này, nghe nói chưa? Các tiên nhân tông môn đến thu nhận đồ đệ đó!" Đang lúc thất thần, chợt nghe được bàn có người cao giọng đàm luận.

"Đúng không? Ta cũng đi thử xem!" Có người nói theo.

"Ngươi? Ngươi đã gần ba mươi rồi, ai còn muốn ngươi nữa," Bạn bè không nể mặt cười nhạo hắn,"Người ta chỉ nhận thiếu niên có linh căn từ mười sáu trở xuống thiếu niên, trừ phi ngươi căn cốt kì giai……"

Dùng cơm xong, ra khỏi tửu quán, liền thấy có rất nhiều người nhanh bước chạy về trung tâm trấn, la hét ầm ĩ muốn nhìn tiên nhân.

Mạc Thiên Liêu cũng lại đó, đứng xa xa nhìn thấy đám người ở trung tâm, vài tu sĩ trẻ tuổi vẻ mặt kiêu căng. Mấy người nọ cùng mặc đạo bào màu xanh, đúng là người Thanh Vân Tông! Không khỏi hơi hơi nhíu mày, Ma tu phần lớn ở phía nam, miền cực Nam này đáng lẽ phải dựa vào Ma môn vốn dĩ ở gần đây, mấy tên gọi là danh môn chính phái này, sao lại đến đây thu đồ đệ?

"Ta vừa ý thiếu niên này trước!" Một giọng nói yểu điệu từ phía sau truyền đến, mọi người đều quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ mặc bộ váy dài tay rộng màu thanh thiên đi nhanh đến, theo sau còn có vài nam tử mặc đạo bào cùng màu.

Lần náo nhiệt này, thiên hạ danh môn chính phái, thực lực mạnh nhất chính là tam đại Vân Tông,chia ra làm Thanh Vân Tông, Lưu Vân Tông, Ốc Vân Tông. Nay người Thanh Vân Tông và Lưu Vân Tông đều xuất hiện ở nơi này, hơn nữa đồng thời vừa ý một thiếu niên tư chất không tệ……

"Vị sư muội này, ta tới đây trước, cũng đã gặp qua cha mẹ thiếu niên này, cả nhà bọn họ đều đồng ý để con mình nhập Thanh Vân Tông ta, chẳng hay lời sư muội nói là vừa ý trước từ đâu mà đến." Đệ tử dẫn đầu Thanh Vân Tông ngăn trở sư đệ có ý muốn lên lý luận.

"Hôm qua ta đã vừa ý y rồi!" Nàng kia dương cằm nói.

Mạc Thiên Liêu nhướn mày, chờ mong những người này có thể ra tay tàn nhẫn.

Hắn chẳng hề có hảo cảm gì với hai tông môn này, năm đó hạ độc thủ với hắn, hai môn phái này đều có phần, trong mắt Mạc Thiên Liêu, Thanh Vân Tông chính là một đám ngụy quân tử, mà Lưu Vân Tông thì là một bọn tiểu nhân.

"Nếu hôm qua đã vừa ý, vậy cô nương có để lại cho thiếu niên này thứ gì làm tín vật hay không……" Nam tử Thanh Vân Tông vẻ mặt ôn hoà như trước, đang nói, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn đám người.

"Đại sư huynh, làm sao thế?" Sư đệ phía sau hỏi.

Nam tử lắc lắc đầu:"Có lẽ là ta xem nhầm." Mới vừa rồi pháp khí dò linh căn trong tay khẽ động một chút, đến khi hắn ngước tìm, lại chẳng động đậy nữa.

Từ trong đám người Mạc Thiên Liêu lặng lẽ thoát ra ngoài, tránh ở xa xa. Từ đầu, hắn đã không định gia nhập hai tông môn này, mới vừa cảm ứng được có pháp khí dò linh căn, nhất thời dựng tóc gáy, theo bản năng kiềm lại hơi thở, ai ngờ pháp khí kia lại bất động. Thân thể thần mộc quả nhiên dùng tốt, Mạc Thiên Liêu vội vã chạy trốn.

Tuy rằng đời trước hắn lăn lộn trong Ma đạo, nhưng giờ hắn không định quay lại đó, chỉ vì người Ma đạo lấy thực lực vi tôn, giờ làm tôm làm tép, giai đoạn đầu rất là khổ cực. Mấy danh môn chính phái chú ý mặt mũi vẫn tốt hơn được một tý, ít nhất bao ăn bao ở, sư phụ cũng sẽ không đánh chửi đồ đệ vô cớ.

Hơn nữa, quan trọng hơn là…… Mạc Thiên Liêu cầm lấy cái gương mua từ gian hàng nhỏ, thở dài, hắn nhập vào một khúc gỗ, đương nhiên biến hóa thân thể là dựa vào thần hồn của hắn. Lúc trước hắn có linh căn của cả thổ lẫn hỏa, rất thích hợp để luyện khí, nhưng tư chất tu luyện chỉ bình thường, cho nên vẫn là Trúc Cơ đến năm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, dung mạo dừng lại ở thời điểm đó. Nay, lại về lúc hắn chừng hai mươi tuổi, tuy rằng trẻ lại không ít, nhưng vẫn không thể che giấu sự thật là khuôn mặt này của hắn giống hồi trước y như đúc!

Người ở Tu Chân giới từng gặp qua hắn không nhiều, đại đa số đều chết ở Thập Sát Cốc, nhưng không chừng còn có người có thể nhận ra hắn, bởi vậy, Ốc Vân Tông luôn luôn thần bí liền trở thành sự lựa chọn tối ưu nhất.

Mua một con ngựa thật tốt, Mạc Thiên Liêu cưỡi ngựa lên đường, thẳng hướng chạy khỏi trấn tầm trăm dặm, nơi đó có thành lớn, nếu nhớ không lầm, có thể coi đó như là chợ tu chân, hẳn sẽ có cho thuê linh cầm*.

*Cầm ở đây mang nghĩa là cầm thú, chim muông nha, không phải là đàn.

Thuyền bay cùng phi kiếm đều là bảo khí thượng cấp, cần dùng thần hồn và linh lực để khống chế, hiện tại hắn không thể dùng.

Dùng giá rẻ thuê một con chim vô cùng xấu, bay ước chừng hai mươi ngày, mới tới được Động thiên Phúc Địa của Ốc Vân Tông.

Bảy mươi hai ngọn núi cao nguy nga sừng sững, đỉnh núi tuyết phủ trắng xoá, mây mù trên núi lượn lờ trôi. Hôm nay là ngày cuối trong năm Ốc Vân Tông xuống núi thu nhận đồ đệ, có rất nhiều người tụ tập trước cửa vào, phần lớn là đến cầu tiên bái sư, đương nhiên cũng có mấy gian hàng bày trước ngõ, buôn bán trà nước, thức ăn linh tinh.

Kiếp trước Mạc Thiên Liêu có từng đi qua hai tông môn kia, nhưng ngược lại chưa từng ghé tới Ốc Vân Tông. Cửa vào nơi này khác hẳn với cửa vào hoành tráng, khí thế bễ nghễ của hai tông môn kia, nó không có bảng hiệu được làm từ bạch ngọc tốt nhất, cũng không có cự kiếm điêu khắc từ huyền tinh, chỉ có một khối đá thật cao, ở trên có khắc ba chữ "Ốc Vân Tông" thật lớn, phía sau tảng đá, là một thềm đá từng bậc nhỏ dài nhìn không thấy điểm dừng, nối thẳng vào sâu trong màn sương dày thăm thẳm.

Người mới tới đều chê cười nơi đây trang trí thiệt là khó coi.

“Tông môn này nhìn thật nghèo.” Vài thiếu niên đến bái sư, chỉ viên đá xấu hoắc kia khẽ khàng nghị luận.

Mạc Thiên Liêu nhìn khối đá Mân Sát cao vài trượng kia, nếu các thiếu niên đó biết được loại đá này chỉ cần một cục to bằng nắm tay thôi là đã trị giá khoảng một trăm linh thạch thượng phẩm, thì không biết sẽ có suy nghĩ gì.

Đang nói, bỗng nhiên phía sau truyền đến một trận ồn ào. Mạc Thiên Liêu theo bản năng nghiêng người né qua, một thân ảnh đỏ rực từ phía sau nhảy lên, thẳng hướng nhảy qua cửa Ốc Vân Tông, đợi đi được một khoảng xa, mới thấy rõ đó là một con hồ ly nhỏ đỏ rực đang hoảng hốt lo sợ chạy đến thềm đá kia.

“Trốn chỗ nào!” Vài tu sĩ mang trường kiếm sau lưng theo sát tới, đuổi tận không buông.

“Ầm!” Một tiếng nổ vang lên, tảng đá lớn xấu hoắc kia chợt tỏa ra một luồng ánh sáng khiến người nhìn không thể mở mắt được, hất tung mấy người tu sĩ kia văng ra xa, rớt bình bịch xuống đất.

Bé hồ ly nhìn thấy mấy người đó ngã sấp xuống, cũng không chạy nữa, nghênh ngang đắc ý ngồi ở trên thềm đá, vẫy đuôi xem náo nhiệt.

Vài tu sĩ bò lên, xuất phi kiếm ra tính tiếp tục đuổi bắt, đột nhiên lại bị một lực lớn ném ra xa.

“Người nào ở đây lỗ mãng!” Một giọng nói hùng hậu từ bên trong cửa vào truyền ra, ba tu sĩ mặc quần áo màu sắc khác nhau thân nhẹ nhàng lướt tới, người nói chuyện chính là nam tử dẫn đầu.

Một cô gái dáng dấp ngây thơ đáng yêu ôm hồ ly trên mặt đất lên..

“Đây là yêu thú chúng ta phát hiện ra!” Tu sĩ cầm kiếm vội vã kêu lên.

“Đá Mân Sát gặp sát khí tức sẽ bắn ngược lại, các vị ở trước cửa Ốc Vân Tông kêu đánh kêu giết là có ý gì?!” Nam tử dẫn đầu có một đôi mắt dài mảnh, thanh âm nói chuyện mang theo Chân Nguyên* hùng hậu, hiển nhiên tu vi so với mấy người kia cao hơn không ít.

*Chân nguyên: nôm na là sức mạnh tuần hoàn bên trong do tu luyện mà có. (chém từ baidu)

Mấy tu sĩ mù quáng truy đuổi giờ mới phục hồi tinh thần, phát hiện đã đuổi tới trước cửa Ốc Vân Tông. Yêu thú trân quý, ai cũng đều mong có được, nhưng bọn họ chỉ là đệ tử của tông môn nhỏ, đắc tội không nổi với Ốc Vân Tông, chỉ đành răng cắn giải thích:“Là bọn ta lỗ mãng, còn thỉnh chư vị sư huynh tha thứ cho, đưa lại hồ ly kia cho bọn ta.”

“Quy củ của đại lục Thái Huyền, ai bắt được yêu thú thì nó là của người ấy, hiện giờ nó là của ta.” Cô gái kia ôm hồ ly, cười hì hì nói, hồ ly nhỏ vừa nghe đã hiểu, cũng ngheo ngheo phụ họa theo.

Mấy người cắn răng, do dự nhiều lần, chỉ có thể căm giận rời đi.

Nhạc đệm nho nhỏ này rất nhanh đã bị lãng quên, ba người Ốc Vân Tông quả nhiên là tới để dò linh căn.

Cũng không có thủ tục rườm rà gì, nam tử mắt dài mảnh đơn giản nói quy củ, để cho mọi người xếp thành hàng, theo thứ tự đến trước mặt sư đệ hắn đo linh căn, cô bé kia vẫn ôm hồ ly chơi đùa, cũng không quản chuyện gì.

Người tu tiên cũng từ phàm nhân tu thành, bộ dạng đương nhiên có đủ loại, nhưng dung mạo ba người Ốc Vân Tông này đều là thượng thừa, cộng thêm công pháp của chính đạo liền mang theo khí chất cao quý rực rỡ, tự khắc khiến người kính ngưỡng.

Vài thiếu niên nhỏ tuổi nhìn chằm chằm cô bé kia, tròng mắt muốn rớt ra ngoài.

Mạc Thiên Liêu xếp ở cuối cùng, đợi đến phiên hắn đã là hai canh giờ sau.

“Vươn tay ra.” Nam tử có tướng mạo ôn hòa nói với hắn, đợi hắn đưa tay trái ra, liền lấy một cây thước dài khoảng ba tấc ra, cây thước kia không phải vàng cũng chẳng phải ngọc, lóng lánh trong suốt, rất là đẹp.

Đồng tử Mạc Thiên Liêu chợt co rụt lại, cây thước nhỏ đo linh căn này là đồ chính tay hắn làm ra, là năm đó hắn buồn chán quá nên mới làm ra cho Móng Nhỏ chơi. Thứ này không chỉ có thể đo linh căn của người, mà còn có thể dò linh căn của yêu thú.

“Mộc hỏa song linh căn.” Quả nhiên, thước đo linh hồn chỉ có thể tìm ra được hắn là Mộc linh căn, thước đo này còn chuẩn xác dò ra hắn là Mộc trung hỏa.

Đồ chơi của Móng Nhỏ cũng đã lạc ra đây, nói vậy chắc Ma cung của mình cũng đã bị cướp sạch trọi hết rồi, Mạc Thiên Liêu yên lặng mất hứng một lát, đứng chung một chỗ với những người được đo có linh căn cao.

Linh căn phân vào ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, bình thường linh căn sẽ có một hoặc nhiều thuộc tính trong đó. Song linh căn cùng đan linh căn đều là linh căn thượng đẳng, mà đan linh căn vừa thô lại vừa vững chắc, được xưng là thiên linh căn.

Rất nhanh, linh căn thượng đẳng và linh căn bình thường được phân thành hai, lúc đó cô bé ôm hồ ly nhỏ mới đứng dậy,“Ngươi ngươi ngươi, còn có

ngươi, loại bỏ.”

“A? Vì cái gì?” Người bị chỉ ra sửng sốt không thôi.

Cô bé không để ý tới bọn họ, sau đó lại chỉ ra thêm một số người, lập tức đã đào thải hai phần ba.

“Đây là vì sao?” Mọi người ồ lên.

“Xin lỗi các vị,” Nam tử mắt mảnh dài cười tủm tỉm nói,“Ốc Vân Tông chỉ nhận người có tướng mạo tuấn mỹ, chư vị đều là người có căn cốt thượng giai, có thể các tông môn khác thử thời vận.”

Nói xong, cũng không đợi mọi người phản ứng, nâng tay vung lên, người bị loại bị đẩy ra ngoài đến tận ba trượng, xoay người, dẫn các đệ tử mới được chọn bước xuống đường đá.

Khóe miệng Mạc Thiên Liêu giật giật một chập, Ốc Vân Tông này chọn đồ đệ còn phải chọn theo tướng mạo, chẳng lẽ là tu luyện tà môn ma đạo Hợp Hoan Tông sao?

———

Tác giả có lời muốn nói: Bắt một con sâu

~~Vở kịch nhỏ:

Móng Nhỏ: Ta ở đâu?

Chim nhỏ: Chương sau ra màn, ta cam đoan!

Móng Nhỏ:[giương vuốt, tát bay]

Thợ Mộc: Hay!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thanh Đồng

“Ta tên Xích Phong, là đại đệ tử đời thứ hai của tông chủ, các ngươi có thể tạm gọi ta là sư huynh.” Nam tử có đôi mắt dài mảnh vừa đi vừa cười giới thiệu cho bọn họ quy củ của Ốc Vân Tông.

Ốc Vân Tông ở trên dãy núi gọi là Động thiên Phúc địa, ba động thiên, bảy mươi hai phúc địa. Tu vi cao nhất ở tông môn chính là ba vị động chủ, ba người bọn họ là sư huynh đệ, theo thứ tự là Huyền Cơ chân nhân, Thiên Lang chân nhân, và Thanh Đồng chân nhân, trong đó Thiên Lang chân nhân là tông chủ, quản lý sự vụ lớn nhỏ trong phái.

Đệ tử đời thứ hai trở xuống, dựa theo phái ở tại bảy mươi hai phúc địa, đệ tử thân truyền của ba vị động chủ, cũng chính là đệ tử đời thứ nhất, cùng ở động thiên với ba vị động chủ, đúng giờ đi đến phúc địa giảng dạy việc học.

Xích Phong này chính là đệ tử của đệ tử thân truyền dưới tay tông chủ, cho nên có địa vị tối cao trong nhóm đệ tử đời thứ hai, để cho bọn họ gọi một tiếng sư huynh đã khá là coi trọng rồi, bởi vì những người mới tới này rất có khả năng sẽ trở thành đệ tử đời thứ ba, về sau nói không chừng còn phải gọi người ta là sư bá.

Đang nói, thềm đá đã đến bậc cuối cùng, trước mặt chính là một cây cầu treo bắt ngang qua vực núi cao vạn trượng. Cây cầu treo kia nhìn cực kỳ bình thường, dùng dây thừng buộc chặt, ván gỗ làm đệm, dài ít nhất năm dặm, hai bên còn không có tay vịn, lắc lư trong gió.

Trải qua cảnh ở cửa vào kia, mọi người lại không dám coi khinh cây cầu này, đều đoán già đoán non cho rằng nó là bảo vật gì đó. Khóe miệng Mạc Thiên Liêu giật giật, thật ra cây cầu treo này chẳng phải là bảo vật gì hết, đích xác là dùng dây thừng và ván gỗ làm ra, nhưng mà người có thể xoắn được dây thừng dài năm dặm này, thật……thật là có nghị lực kinh người……

Đứng ở bên rìa cầu treo, Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu nhìn đi, bảy mươi hai ngọn núi vây quanh, lấy ba tòa núi cao nhất làm trung tâm. Linh khí nồng đậm bốn bề lưu chuyển mạnh mẽ, dày gấp năm lần so với ngoài cửa, linh khí ở ba ngọn núi cao nhất càng nồng đậm, thỉnh thoảng hóa thành tia sáng bảy màu lóe lên rồi biến mất, quả thật là một nơi rất tốt.

Xích Phong dẫn đầu bước lên cầu treo, không dùng bất kỳ pháp lực gì, chỉ là hai chân vững vàng đạp lên, cũng ý bảo mọi người đuổi theo.

Nhìn cầu treo lắc lư, lại nhìn vực sâu vạn trượng bên dưới, các thiếu niên vẫn còn là thể nhục thai phàm nhất thời sinh lòng khiếp sợ.

"Sao thế, sợ rồi hả?" Cô gái ôm hồ ly tên là Xích San, đang cười hì hì nhìn bọn họ,"Nếu sợ thì cũng không sao, đi qua bên kia là được." Nói, rồi chỉ đám người gần bên cầu treo, do một nam tử tên là Xích Viên dẫn đầu, thẳng hướng đi lên đường mòn của núi.

Đó là vài ba người có tam linh căn, không thể gặp mặt tông chủ, trực tiếp đi lên các phúc địa, tư chất tốt một chút có thể được các đệ tự đời thứ hai chọn, tư chất không tốt thì trực tiếp trở thành đệ tử ngoại môn.

Mấy người bên này là thiên chi kiêu tử có linh căn thượng đẳng, nghe được lời ấy, lại không dám nhiều lời nữa, run run rẩy rẩy bước lên trên cầu treo.

Dây thừng mềm mềm, cột lấy ván gỗ mỏng manh, gió núi thổi qua, tựa như một con rắn thật dài đang trườn tới trườn lui, lắc lui trái phải.

"A –" Một tiếng hét thảm thiết vang lên, Mạc Thiên Liêu vốn đang đi vững vàng đột nhiên bị người nắm chặt cánh tay, không khỏi nhíu mày, quay đầu nhìn về thiếu niên mặt như màu đất phía sau.

"Chậm, chậm một chút đi." Thoạt nhìn thiếu niên xuất thân không tệ, quần áo trên người rất là hoa lệ, ở nhân gian chắc là tiểu thiếu gia cẩm y ngọc thực, chưa từng gặp qua tình huống kiểu này.

Mạc Thiên Liêu nhướn mày:"Cầu này đi càng nhanh thì mới càng ổn."

"Ta, ta mới không tin đâu! Ngươi đi chậm một chút!" Nói cái gì thiếu niên cũng không chịu buông tay nắm hắn ra.

Khóe miệng từ từ nhếch lên thành một đường thẳng tắp, Mạc Thiên Liêu chậm rãi đi hai bước, đột nhiên lại lảo đảo.

"A……" Thiếu niên kia hoảng sợ, nhanh chóng buông tay ra, sợ bị Mạc Thiên Liêu liên lụy.

"Đi trước một bước." Không đợi thiếu niên kia phản ứng lại, thân thể Mạc Thiên Liêu đã đứng vững, chân đạp cầu mảnh như giấm trên đất bằng, theo sát sau Xích Phong rồi nhảy lên bờ bên kia.

Thiếu niên mưu toan dựa vào người khác kia ngồi xổm trên cầu, hai tay bám chặt mặt cầu, từng bước từng bước bò về phía trước, khiến cho những người phía sau cũng đi không được, chỉ đành ngồi xổm xuống từ từ lết tới.

Hành động vừa làm hoàn toàn xuất phát từ bản tính, Đoán Thiên tôn giả không có thói quen "nhiệt tình giúp đỡ mọi người", đợi đến lúc đạp lên bờ bên kia mới có chút hối hận, mấy danh môn chính phái thích giả mù mưa sa, có khi nào cảm thấy tâm tư hắn quá ác độ, không thể trọng dụng hay không?

Xích Phong nheo mắt lại, như cười như không nhìn nhìn Mạc Thiên Liêu.

Xích San ôm tiểu hồ ly bước lại gần, ngửa đầu cười nói:"Ngươi thật thú vị."

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, danh môn chính phái bộ không phải đều chú ý "tình đồng môn" Sao? Tại sao lại……

Không đợi hắn thận trọng thăm dò, tự trong núi đột nhiên có một đường sáng hồng hồng thoát ra, sau đó, một nam tử tuấn mỹ một thân áo bào đỏ rực, áo dài tay rộng chợt xuất hiện ở bên cầu:"Tông chủ đã đợi từ lâu, các ngươi bần thần ở đây làm cái gì?"

"Sư tôn!" Xích Phong cùng Xích San lập tức khom mình hành lễ, người tới chính là Viêm Liệt, đại đệ tử của tông chủ.

"Không phải chúng ta chậm……" Xích San nhìn về cầu treo bĩu môi.

Viêm Liệt liếc liếc nhìn một đám rùa trên cầu, nhất thời nổi trận lôi đình:"Một đám phế vật!" Nói xong, vung tay lên, liền lật ngược cầu treo.

Cầu treo thật dài vốn đã không ổn, bị vậy lập tức xoắn lại thành bánh quai chèo, vài thiếu niên ở bên trên từng người rớt xuống dưới như sủi cảo.

"A –" Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, dưới cầu khoảng ba trượng đột nhiên có đồ văn màu lam sáng lên, đồ văn hoa lệ phức tạp, chính là một trận pháp, nháy mắt thảy mọi người lên bờ.

Mạc Thiên Liêu:"……"

Môn phái này, có phần thú vị.

Xuyên qua cầu treo lại là thềm đá dài vô tận, cuối thềm đá, chính là ba đường cầu vồng, chia ra hướng đến ba tòa núi cao nhất. Mọi người cùng Xích Viêm đi về hướng trung tâm.

Cầu vồng nguy nga, do tinh thạch tạo ra, mặt cầu lóng lánh trong suốt, có thể nhìn thấy phi điểu xẹt qua dưới chân.

Cuối cầu, chính là một tòa đại điện, điện cao ba trượng, khí thế hùng vĩ, trên viết ba chữ "Ốc Vân Điện" thật lớn, chính là nơi Ốc Vân Tông ngày thường nghị sự và chiêu đãi các môn phái khác, động phủ của tông chủ Thiên Lang chân nhân ở phía sau Ốc Vân Điện.

Ngoài điện có các đại đệ từ đời thứ hai mặc quần áo không giống nhau, nhìn thấy Viêm Liệt đến, đều đồng thời hành lễ.

Giữa đại điện không có bất kỳ cây cột gì, cực kỳ rộng lớn. Mặt đất bóng loáng, vẽ đồ văn phức tạp, theo bước chân mọi người, lóe lóe lên ánh sáng xanh nhạt. Ở trung tâm đại điện trung ương, có một người mặc một thân đạo bào đen trắng giao nhau, tay áo rộng rũ xuống, đầu mang ngọc quan một mộc mạc, đưa lưng về phía mọi người, chắp tay sau lưng mà đứng.

"Gặp qua tông chủ." Viêm Liệt dẫn dắt mọi người hành lễ.

Người nọ chậm rãi xoay người lại, tướng mạo giống như phàm nhân hơn ba mươi tuổi, trường bào dài rộng, khí chất nhẹ nhàng, vài sợi râu dài điểm xuyến, sắc mặt hòa ái, cười khẽ.

Không có người nào phù hợp với bốn chữ "Tiên phong đạo cốt" hơn so với Thiên Lang chân nhân!

"Các người đều là thiên tài tư chất thượng đẳng, nhập Ốc Vân Tông, quả thật may mắn cho phái ta." Thiên Lang chân nhân cười nói, thanh âm lúc nói chuyện cũng rất là thân thiết.

Điều này làm cho bất mãn trong lòng của các thiếu niên mới vừa bị hoảng sợ nhất thời tiêu tán không còn, mặt lộ vẻ vui mừng.

Mạc Thiên Liêu buông mắt xuống, Thiên Lang Chân Nhân này tu vi sâu không lường được, có lẽ còn cao hơn hắn ở kiếp trước vài phần, vẫn nên khiêm tốn cúi mình một chút thì hơn, để tránh bị nhìn ra manh mối gì.

Tông chủ khách khí nói nói một hồi, Viêm Liệt thay mặt sư tôn tuyên đọc tông quy cùng sắp xếp tiếp theo.

Bọn họ đa số sẽ được phân đến thiên nha phúc địa, cùng tu luyện với đệ tử đời thứ hai, đợi đến đến khi là Trúc Cơ, thì mới có thể dựa vào tư chất nhận sư phụ. Nhưng mà cũng có ngoại lệ, hôm nay ba vị động chủ cùng vài vị đệ tử đời thứ nhất có địa vị cao đều có mặt, nếu nào hợp mắt ai đó, cũng có khả năng sẽ trực tiếp thu nhận đồ đệ, làm đệ tử thân truyền.

Tuy rằng đều là đệ tử cùng phái, nhưng đệ tử thân truyền vẫn khác so với những đệ tử bình thường sau này được chọn lựa, đệ tử bình thường với sư tôn cũng giống như học sinh trường dân lập, thầy giáo chỉ phụ trách giảng dạy bài vở; mà đệ tử thân truyền chính là người học việc, thường niên hầu hạ bên cạnh sư tôn, bị đánh bị mắng, đương nhiên, chỗ lợi nhiều hơn chỗ hại, ví dụ như thường thường được giảng giải một số vấn đề khó nhằn, học được tuyệt chiêu này nọ.

Nói xong, giữa đại điện bỗng nhiên xuất hiện ba cái ghế thật cao, dưới ghế, lại có một đài cao hình tròn. Mũi chân Thiên Lang chân nhân nhẹ điểm, vững vàng ngồi xuống vị trí trung tâm. Phía dưới tông chủ chính là năm vị đệ tử thân truyền đời thứ nhất.

Lặng im một lát, Thiên Lang chân nhân hơi hơi nhíu mày:"Huyền Cơ đâu?"

Lời còn chưa dứt, từ đằng xa lóe lên một tia sáng màu đen, một người mặc đạo bào màu thiên thanh, mang theo mười mấy đệ tử, trùng trùng điệp điệp mà đến.

Thân hình Huyền Cơ chân nhân cao gầy, khuôn mặt thon thả tuấn tú, ánh mắtlạnh buốt, thoạt nhìn không dễ ở chung tý nào. Một trận gió dường như xông vào đại điện, trực tiếp ngồi xuống ghế trên cao, không nhìn mọi người, chỉ hơi hơi gật đầu với tông chủ, liền buông mắt không nói một lời.

"Hảo, mọi người đều nhìn đi, xem thử có ai hợp ý." Thiên Lang chân nhân cười cười, ý bảo chư vị đệ tử đời thứ nhất đi xem.

Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu, nhìn nhìn chỗ ngồi phía đông trên cao kia trống trơn, tông chủ sao lại không đợi Thanh Đồng chân nhân đến rồi mới bắt đầu?

Hình dáng ba cái ghế giống nhau, nhưng vẫn có điểm khác biệt, chỗ ngồi của tông chủ đơn giản, khí thế lại rất lớn, của Huyền Cơ chân nhân được bao trùm bằng tơ lụa đen tuyền, mà của Thanh Đồng chân nhân thì được lót bằng khăn lụa đủ màu giao nhau, xung quanh cũng trang trí lụa trắng như tuyết. Trên chỗ ngồi không có người, bên dưới cũng không có đệ tử, nhìn rất là trống trải.

"Thanh Đồng chân nhân bế quan quanh năm, không dễ dàng thu đệ tử." Dường như nhìn ra được nghi hoặc của mọi người, tông chủ hòa ái dễ gần giải thích.

Mạc Thiên Liêu lẳng lặng nhìn chỗ ngồi trống trơn kia, nghe được lời ấy, đối với vị Thanh Đồng chân nhân chưa lộ mặt này không khỏi sinh ra vài phần tò mò.

Rất nhanh, hai người có đơn linh căn được chọn đi ra, chia ra làm môn hạ của đệ tử đời đầu của Huyền Cơ và tông chủ, còn có một thiên linh căn, trực tiếp được Huyền Cơ thu làm đồ đệ.

"Trực tiếp bái làm môn hạ của động chủ, địa vị sau này cao hơn chúng ta gấp mấy lần." Hai thiếu niên đứng ở phía sau Mạc Thiên Liêu khe khẽ nói nhỏ.

Đợi tất cả mọi người chọn lựa xong, còn lại thì phải đi thiên nha phúc địa, Mạc Thiên Liêu là một song linh căn, đương nhiên cũng nằm trong phần còn lại đó.

"Hãy khoan!" Thiên Lang chân nhân đột nhiên gọi mọi người lại, rất có thâm ý nhìn về phía Mạc Thiên Liêu,"Ngươi đi ra."

Mạc Thiên Liêu trong lòng hồi hộp một chút, nghe vậy vẫn tiến lên.

Tông chủ đang định nói cái gì, bỗng nhiên phía đông lóe lên một đường sáng trắng trong như ngọc, có đệ tử ở ngoài điện lớn tiếng thông bẩm:"Thanh Đồng chân nhân đến –"

Tông chủ cùng Huyền Cơ chân nhân đều sửng sốt, đệ tử Ốc Vân Tông đều cúi đầu, người còn chưa tới cũng đã bắt đầu hành lễ.

Chỉ thấy một thân ảnh tuyết trắng đạp không mà đến, nhẹ nhàng lướt đến chỗ ngồi phía đông. Người nọ một thân áo bào tuyết trắng, áo khoác là tơ lụa trắng ngọc, ngồi ghế bên trên, lụa dài hơn một trượng chập chờn đung đưa rủ xuống đất.

Tay áo rộng nhẹ vẫy, lộ ra ngón tay ngọc ngà thon dài, gió mát thổi màn lụa che ở trước ghế, lộ ra gương mặt thanh tú xinh đẹp đến mức không thể soi mói được gì. Nhẹ nhàng trong vắt như suối lạnh núi tuyết, khí chất thanh quý, cao không thể chạm tới.

Kiếp trước Mạc Thiên Liêu gặp qua vô số mỹ nhân, lại không có ai có thể đẹp hơn người trước mắt này, trong chốc lát nhìn đến ngây dại.

Tâm trí kiên định như Ma Tôn còn thế, càng nói chi đến vài thiếu niên chưa hiểu thế sự.

"Hừ!" Một tiếng hừ nhẹ dễ nghe, giống như từ xa truyền đến như vậy, du dương nhẹ nhàng, đến bên tai, lại đột nhiên vang lên như tiếng sấm.

Những người dám can đảm nhìn chằm chằm Thanh Đồng chân nhân nhất thời sắc mặt trắng bệch, đều cúi đầu hành lễ, không dám lỗ mãng.

Mạc Thiên Liêu lại không dời mắt đi được, kiếp trước hắn vốn ham mê những thứ đẹp đẽ, dù là trân bảo hay là người, bởi vậy những kẻ muốn lấy lòng hắn đều không ngừng dâng mỹ nhân đủ dạng đến, nhưng mấy người ở kiếp trước còn chẳng được một phần vạn người trước mắt! Nghĩ đến hồi trước mình bắt đám mỹ nhân đó đi đốt lửa, quả thật là dùng đúng chỗ mà!

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Ma Tôn hằng ngày]

Mỹ nhân giáp: Ta biết cầm kỳ thư họa

Thợ Mộc: Vậy đi vẽ khuôn mẫu đi

Mỹ nhân ất: Ta có bàn tay trắng nõn thon dài

Thợ Mộc: Vậy đi nặn bùn đi

Mỹ nhân bính: Ta có tu vi cao siêu

Thợ Mộc: Cái này được

Mỹ nhân bính: Ma Tôn cần nô tỳ làm lô đỉnh?

Thợ Mộc: Đi đốt lửa đi

Nhóm mỹ nhân:……

Thợ Mộc: Móng Nhỏ, chúng ta đi phơi nắng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Sư Tôn

Đôi mắt đẹp lạnh lùng trong trẻo hơi đổi, đối diện với hai mắt Mạc Thiên Liêu.

"Thanh Đồng a, sao ngươi lại xuất quan?" Tông chủ cười nhìn về phía Thanh Đồng chân nhân, giọng nói cực kỳ ôn hòa, nếu không phải vẻ mặt Thiên Lang chân nhân quá mức tự nhiên, thì cảm thấy trong lời này mang theo vài phần lấy lòng.

Thanh Đồng chân nhân thu hồi ánh mắt, nhìn về phía tông chủ, lại lướt qua tông chủ nhìn về phía Thiên Huyền chân nhân.

Huyền Cơ chân nhân không khỏi rụt rụt cổ, mở miệng nói:"Này…… Ta một chọn thiên linh căn, ngươi có muốn hay không?"

Liếc liếc thiếu niên thiên linh căn quỳ dưới ghế Huyền Cơ chân nhân, Thanh Đồng chân nhân dời mắt đi, lại nhìn về phía Mạc Thiên Liêu.

"Người này có tướng mạo tốt nhất trong nhóm," Tông chủ chỉ Mạc Thiên Liêu cười nói,"Ban đầu ta muốn để hắn và Viêm Liệt……"

"Người này để cho ta." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng dễ nghe, giống như ngọc bích Côn Sơn, như tiếng phượng hoàng non hót.

Thanh Đồng chân nhân vừa mở miệng, tông chủ liền gật đầu liên hồi, không có một chút do dự.

Vừa dứt lời, một khối ngọc bài trắng óng ánh ném đến trước mặt Mạc Thiên Liêu. Mạc Thiên Liêu nhặt lên xem, trên mặt có khắc chữ "Thanh", đằng sau có khắc một đồ văn phức tạp, có linh quang thỉnh thoảng lóe lên ở bên trong, đoan chắc là cấm chế bài, có thể được vào nơi có cấm chế và trận pháp.

Nhìn thấy ngọc bài này, tông chủ nguyên tưởng rằng Thanh Đồng là tới thu đồ đệ rất ngạc nhiên:"Ngươi muốn thu hắn làm đệ tử thân truyền?" Ngọc bài này chỉ có đệ tử thân truyền mới có, có cái này, Mạc Thiên Liêu là có thể tiến vào phần lớn các nơi trong Ốc Thanh Động!

Ngay cả Huyền Cơ chân nhân vẫn vẻ mặt không chút thay đổi cũng mở to hai mắt nhìn, thứ này không dễ cho, ngay cả đồ đệ thiên linh căn gã vừa thu cũng đều không có, cần phải khảo nghiệm một khoảng thời gian, ít nhất chờ đến khi nó lên Trúc Cơ rồi cho cũng không muộn.

"Sao?" Thanh Đồng chân nhân thản nhiên liếc hai người kia, Thiên Lang cùng Huyền Cơ lập tức ngậm miệng, liên tục phẩy tay tỏ vẻ không có ý kiến.

Mạc Thiên Liêu phục hồi tinh thần lại từ thanh âm dễ nghe ấy, mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hắn yên lặng cất ngọc bài vào trong tay áo. Hóa ra chọn xong linh căn rồi thì sẽ chọn đến diện mạo, nếu là xinh đẹp dễ nhìn, cũng có cơ hội trở thành đệ tử thân truyền…… Yên lặng nuốt nuốt nước miếng, hắn càng ngày càng hoài nghi bên trong môn phái này có phải có bí pháp không thể nói gì hay không, ví dụ như…… Dùng đệ tử tu luyện thành lô đỉnh, vân vân mây mây ……

Trong lúc miên man suy nghĩ, chọn lựa đã kết thúc, trừ hắn, thật không có người nào khác được lựa chọn bởi tướng mạo, Mạc Thiên Liêu tự nhiên gom góp được vô số ánh mắt ghen tị. Nâng tay sờ sờ cằm, đường đường là Ma Tôn thế lại suy đồi đến mức dựa vào bộ mặt để kiếm cơm, thiệt là thảm thương, thiệt là đáng tiếc làm sao đâu!

Những người không được chọn được Xích Phong và Xích San dẫn đi, người được lựa chọn đều tự theo các sư phụ quay về nơi ở của bọn họ, Mạc Thiên Liêu cực kỳ vui vẻ theo sát người đẹp sư tôn mới nhận của mình ra đại điện.

Thanh Đồng chân nhân một đường trầm mặc không nói, Mạc Thiên Liêu liền yên lặng đi theo phía sau, cẩn thận không đạp đến hắn thật dài vạt áo.

"Còn chưa đến Trúc Cơ?" Bước chân dừng chỗ cầu vồng phân ba, giọng nói rung động buốt giá lại vang lên.

"Vâng……" Mạc Thiên Liêu không biết vì sao sư tôn lại hỏi câu này, là người vừa mới nhập môn, hẳn là vẫn còn chưa biết cách dẫn khí nhập thể phải không?

Thanh Đồng quay đầu liếc mắt nhìn hắn, bên trong đôi mắt sóng nước rõ ràng viết hai chữ "Phế vật".

Không đợi Mạc Thiên Liêu phản ứng, Thanh Đồng chân nhân liền tóm chặt cổ áo hắn, nhảy lên, nháy mắt lướt qua cầu vồng, qua vực cao vạn trượng, dừng trước cửa Ốc Thanh Động.

Ngọn núi cao ngất trong mây, trên vách đá có một cửa đá cao khoảng một trượng, nếu không có tu vi, căn bản không thể bay tới đây.

Xuyên qua cửa đá bình thường chẳng gì đặc sắc kia, Mạc Thiên Liêu lúc này mới hiểu rõ, cái gì là động thiên phúc địa. Bên trong cửa động, cũng không phải là sơn động sâu thẳm, mà là một thế giới hoàn toàn khác.

Trời xanh vạn dặm, chim hót hoa khai.

Nơi này không ngờ lại một quần núi nhỏ, khác là núi bên ngoài dốc đứng, còn mấy ngọn núi trong này đều là núi đất thấp bé, hoa cỏ cây cối chỗ nào cũng có, dạt dào sức sống. Ở trung tâm quần núi chính là cung Thanh Ninh mà động chủ ở, thấp thoáng nằm trong rừng trúc rậm rạp. Xung quanh quần núi có vài ngôi nhà gỗ, chắc là cho các đệ tử khác ở.

Các đệ tử gặp được dọc đường đi, đều khom người buông mắt, thậm chí quỳ lạy hành lễ.

Thanh Đồng chân nhân nhìn không chớp mắt, trực tiếp bước vào đại điện cung Thanh Ninh.

Đại điện được tạo ra từ huyền tinh thạch thượng đẳng, lóng lánh trong suốt, đẹp không sao tả xiết. Ánh sáng xuyên qua vách tường nửa trong suốt chiếu rọi xuống sàn nhà màu vàng đen, theo từng bước chân, dường như nó cũng cùng nhảy nhót, đại điện trống trải cũng không có vẻ tịch liêu. Trong điện không có bài trí dư thừa, ở giữa đặt một nhuyễn tháp thật dài, chung quanh có vài cái đệm hương bồ.

Nhẹ phẩy tay áo, Thanh Đồng ngồi trên nhuyễn tháp, giương mắt nhìn Mạc Thiên Liêu:"Ngươi……"

"Đồ nhi Mạc Thiên Liêu, bái kiến sư tôn." Mạc Thiên Liêu thức thời tiến lên, ý thức được sư tôn nhà mình còn chưa biết tên mình, liền nhanh chóng tự giới thiệu.

Trên đại lục Thái Huyền, người biết tên thật của hắn rất ít, đa số chỉ nghe qua danh hào Đoán Thiên tôn giả của hắn.

Bỏ nghi hoặc trong lòng qua một bên, có thể bái làm đệ tử của Thanh Đồng chân nhân quả nhiên là chuyện tốt, thứ nhất có thể miễn tiếp xúc qua lại phiền phức với mọi người, vả lại tu vi động chủ này khá cao, có lẽ có thể chỉ điểm một hai cho hắn, không giống với vài đệ tử đời thứ hai kia, lý giải đạo pháp còn chưa bằng một phần vạn của hắn.

Bởi vậy, Mạc Thiên Liêu không muốn dùng tên giả để lừa gạt sư tôn.

Thanh Đồng lẳng lặng nhìn hắn, cũng không có gọi hắn lên.

Mạc Thiên Liêu đợi một lúc lâu sau, chậm rãi ngẩng đầu:"Sư tôn, lễ bái sư……" Môn phái khác biệt có lễ tiết khác biệt, quy củ năm đó hắn dùng để bái lão khốn kiếp kia nhất định không đáng để bắt chước theo, không biết Ốc Vân Tông này dùng lễ nghi như thế nào?

"Không cần," Thanh Đồng lắc lắc đầu,"Đưa tay ra, để bổn tọa tìm xem."

Bái sư, đương nhiên phải để cho sư tôn xem cốt, xác định tư chất của hắn, chỉ là mộc trung hỏa…… Mạc Thiên Liêu có chút do dự, dị hỏa cũng là chí bảo thiên địa, chuyện này tốt nhất không nên để cho người khác biết trước khi hắn khôi phục lại thực lực hồi trước, nhưng mà, ngẩng đầu nhìn sư tôn đẹp không gì sánh nổi, nếu là ngay cả sư tôn cũng giấu diếm, thì khó tìm được công pháp thích hợp.

Tâm niệm thay đổi chỉ trong chớp mắt, Mạc Thiên Liêu xắn tay áo lên, đưa tay phải ra.

Tay áo màu tuyết nâng lên, lộ ra bàn tay trắng nõn gần như trong suốt, hai ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên mạch cổ tay màu mật ong.

Mạc Thiên Liêu chỉ cảm thấy giống như được ngọc dương chi thượng hạn chạm vào, giữa hơi lạnh mang theo vài phần ấm áp nhè nhẹ. Vui mừng trong chốc lát, lại cảm giác có chút không đúng, hắn vươn tay phải ra, sư tôn ngồi ở đối diện hắn phải dùng tay trái để bắt mạch mới thuận tay, tại sao lại dùng tay phải?

Không đợi Mạc Thiên Liêu suy nghĩ cẩn thận, ngón tay xinh đẹp kia đã thu trở về.

Thanh Đồng không nói một lời nhìn chằm chằm hắn một lát, đứng dậy, quăng một mảnh ngọc giản, bay đến thẳng mặt Mạc Thiên Liêu:"Tự mình lĩnh ngộ, không có việc thì đừng phiền ta." Nói xong, liền phất tay áo rời đi.

Cửa lớn bên trong điện ầm ầm mở ra, lại ầm ầm đóng kín, mỹ nhân tuyệt thế vô song biến mất.

Mạc Thiên Liêu cầm ngọc giản trên mặt đất lên, chớp mắt mấy cái.

Một phàm phu tục tử còn chưa biết dẫn khí nhập thể, cầm khối ngọc giản thì có thể tự mình lĩnh ngộ? Sư tôn, người có quên cái gì không……

Cầm ngọc giản yên lặng đi ra đại điện, Mạc Thiên Liêu ngồi xổm ở cổng, nhìn nhìn dải băng linh khí ngưng tụ dưới ánh mặt trời, lại nhìn ngọc giản trong tay, thở dài.

Một bóng dáng cao lớn che khuất ánh mặt trời trước mắt, Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu, thấy được một nam tử mặc áo gấm trắng thuần, dựa theo tuổi tác của phàm nhân thì ước chừng khoảng hơn ba mươi tuổi, gương mặt tươi cười nhìn hắn.

Mạc Thiên Liêu bỗng nhiên nghĩ đến, ở Ốc Vân Tông có thể nhờ sư huynh đệ chỉ bảo, mấy việc nhỏ như dẫn khí nhập thể đương nhiên không cần sư tôn tự mình chỉ bảo, mượn lý do này để bao biện, hắn tự nhiên có thể an tâm tu luyện công pháp ban đầu.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, Mạc Thiên Liêu lập tức cười đứng lên:"Vị sư huynh này, không biết xưng hô như thế nào." Hắn nay nhìn còn nhỏ tuổi, cười nhẹ lại mang theo vài phần thiếu niên trẻ tuổi.

Người tới lập tức mặt đầy kinh hãi, khom mình hành lễ:"Đệ tử tên Tố Hằng, là đệ tử đời thứ hai trong Ốc Thanh Động, sư thúc vạn lần không thể xưng hô như thế."

"……" Thiếu niên trẻ tuổi Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng.

Tố Hằng tạm thời đến đây chăm sóc hắn, vừa đưa Mạc Thiên Liêu đến chỗ ở, vừa cho hắn giảng giải tình hình của Ốc Thanh Động. Mạc Thiên Liêu nhờ thế mới biết, mỹ nhân sư tôn nhà hắn tổng cộng chỉ thu hai đồ đệ, đệ tử đời thứ hai nơi này đều được vị đại sư huynh kia chỉ bảo, nay đại sư huynh đã ra ngoài rèn luyện đi, cho nên ở đây ngoại trừ động chủ thì Mạc Thiên Liêu có bối phận cao nhất.

Bối phận cao thì không có người dám sai khiến làm việc, nhưng cũng có nghĩa là không ai có tư cách chỉ dạy hắn, Mạc Thiên Liêu nhất thời đau đầu.

Chỗ ở mới là một viện nhỏ trong cung Thanh Ninh, trang hoàng bài trí đều là thượng phẩm. Đuổi sư điệt Tố Hằng sư điệt lải nhải không dứt đi rồi, khoanh chân ngồi ở trên giường, nâng tay đưa ngọc giản đặt lên ấn đường, Mạc Thiên Liêu quyết định xem cái này là công pháp gì đã rồi hẵng tính.

Công pháp cùng thuộc tính của tu giả cần phải phù hợp.

Kiếp trước hắn là thổ hỏa song linh căn, nắm rõ công phu Thổ hệ và Hỏa hệ như lòng bàn tay, lửa có thể làm đất cứng, bởi vậy nên hắn vẫn lấy pháp thuật Thổ hệ làm chủ. Nay hắn có thuộc tính mộc của thiên nhiên, lại mang luồng lửa nằm trong mộc không biết dùng như thế nào, cũng có thể dùng pháp thuật của hai loại thuộc tính mộc hỏa, mộc có thể nuôi lửa, do đó nếu theo đường tấn công, vậy sau này hắn phải lấy hỏa làm chủ.

Kim mộc thủy hỏa thổ, Ngũ Hành hỗ trợ lẫn nhau, người có song linh căn, nếu có được hai loại thuộc tính hỗ trợ, ví dụ như mộc hỏa song linh căn, có thể làm ít công to, tu luyện còn tốt hơn đan linh căn; Nếu là hai loại thuộc tính tương khắc, ví như thủy hỏa song linh căn, vậy thì thảm, học cả hai loại pháp thuật cũng không thể sử dụng cùng một lúc, có khi lực công kích còn không bằng mạnh bằng người có tam linh căn.

Đối với công pháp thuộc tính mộc, Mạc Thiên Liêu biết rất ít, đây cũng là lý do hắn cần phải bái sư, bây giờ hắn nghèo chỉ có hai bàn tay trắng, muốn có được một quyển công pháp thượng phẩm cũng khó.

Ngọc giản vừa tiếp xúc ấn đường, thần hồn mạnh mẽ lập tức nhìn rõ mọi thứ trong đó. Trong ngọc giản này ghi lại, chính là một loại công pháp đặc thù, tên là [Nhiên Mộc Quyết], cực kỳ thích hợp cho người mộc hỏa song linh căn học!

Mạc Thiên Liêu rất là vui mừng, gấp gáp đọc xong chương một, chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt có chút kỳ lạ. [Nhiên Mộc Quyết] này một ngày chỉ có thể đọc một chương, khiến hắn khó hiểu.

Chương đầu của [Nhiên Mộc Quyết], Quả Mộc Thiên. Nam Sơn có loại cây, đốt cành thì có mùi hương của quả, tìm một con hươu, dùng gỗ cây này để quay.

Nói cách khác, trên ngọn núi linh khí đầy đủ này, hướng nam có một loại cây mang mùi hương của quả, chặt cây làm gỗ, săn một con hươu đến, đốt gỗ nướng hươu. Đây chính là toàn bộ nội dung của chương đầu.

Công pháp này, có phải có gì đó sai sai đúng không?

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Sư tôn, người xác định cái này không phải là công thức nấu ăn chớ?

Sư tôn: Đây là kịch bản tu tiên, không phải mỹ thực cung đình

Thợ Mộc:À…… Thế nhưng, cái này thật không phải là công thức nấu ăn sao?

Sư tôn:[yên lặng mài móng vuốt]

Thợ Mộc: A ha ha, cái này nhất định là công pháp thượng đẳng, ta lập tức đi tu luyện, a ha ha

y để quay.

Nói cách khác, trên ngọn núi linh khí đầy đủ này, hướng nam có một loại cây mang mùi hương của quả, chặt cây làm gỗ, săn một con hươu đến, đốt gỗ nướng hươu. Đây chính là toàn bộ nội dung của chương đầu.

Công pháp này, có phải có gì đó sai sai đúng không?

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Sư tôn, người xác định cái này không phải là công thức nấu ăn chớ?

Sư tôn: Đây là kịch bản tu tiên, không phải mỹ thực cung đình

Thợ Mộc:À…… Thế nhưng, cái này thật không phải là công thức nấu ăn sao?

Sư tôn:[yên lặng mài móng vuốt]

Thợ Mộc: A ha ha, cái này nhất định là công pháp thượng đẳng, ta lập tức đi tu luyện, a ha ha

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Móng Nhỏ

Dựa theo phương pháp tu luyện bình thường, người mới bắt đầu sẽ học dẫn khí nhập thể, dẫn linh khí thiên địa vào kinh mạch bản thân, chuyển thành linh lực của riêng mình. Dựa theo thuộc tính Ngũ Hành khác nhau, sẽ có những người có phương thức hấp thu linh khí khác nhau, điển hình như Mạc Thiên Liêu hiện tại, cần hấp thu hai loại linh khí của hệ Mộc cùng hệ Hỏa, khi có thể thuận lợi dẫn hai loại linh khí vào trong cơ thể, thì mới được coi là dẫn khí thành công.

Nhưng trong [Nhiên Mộc Quyết] này, chuyện dẫn khí một từ cũng không nhắc tới, dù là Ma Tôn đại nhân kiến thức rộng rãi, đọc nó cũng vò đầu bứt

tóc.

Mãi cho đến khi có người gõ cửa, Mạc Thiên Liêu mới phục hồi tinh thần từ mông lung.

"Sư thúc, đây là đồ ăn bên ngoài đưa tới." Một nữ đệ tử dáng người cao gầy xách hộp đồ ăn đi vào, cũng không đợi Mạc Thiên Liêu lên tiếng, đặt thẳng lên bàn.

Tu tiên trước Độ kiếp thì chia làm các giai đoạn Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, phải luyện đến trên Kim Đan thì mới có thể ăn Tích Cốc đan, còn trên Nguyên Anh thì không cần ăn gì cả. Cho nên, trong tông môn có rất nhiều người cần phải ăn uống, chuyện nấu cơm bếp núc này, đương nhiên là phân đến cho mấy đệ tử ngoại môn, nhưng mà đệ tử ngoại môn không được vào Động thiên, phải đưa đệ tử nội môn đem vào.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, giương mắt nhìn nàng.

Nàng kia ngũ quan diễm lệ, thân hình yểu điệu, là mỹ nhân hiếm thấy tại Tu Chân giới, chỉ là trên mặt mỹ nhân luôn mang theo kiêu ngạo, làm giảm vài phần nhan sắc.

Tố Tâm là đệ tử đời thứ hai, Hỏa hệ đan linh căn, chỉ kém thiên linh căn một chút, tư chất như thế mà chỉ có thể làm đệ tử đời thứ hai ở Ốc Thanh Động, dựa vào cái gì mà một người song linh căn chỉ mới mười sáu tuổi có thể làm đệ tử thân truyền của chân nhân?

"Để xuống đi." Mạc Thiên Liêu thu hồi ý cười trên mặt, thản nhiên nói.

Làm Ma Tôn hơn trăm năm, sao hắn lại không nhìn ra sự khinh thường ẩn chứa trong vẻ mặt cô nương này. Nếu bây giờ hắn là nội môn đệ tử bình thường ở thiên nha phúc địa, vậy mấy đệ tử thân truyền khinh thường thì chẳng có gì lạ cả, nhưng nay bối phận của hắn cao, tiểu bối mà dám can đảm làm như thế thì đó chính là bất kính.

Đôi mắt đen trầm lặng như hồ băng, thoáng nhìn không có bất kỳ cảm xúc gì, lại khiến Tố Tâm không tự giác lui về sau nửa bước, lúc này mới thấy rõ bộ dáng Mạc Thiên Liêu. Đó là một gương mặt cực kỳ tuấn mỹ nhưng lại không mất đi khí phách, tuy rằng vẫn là phàm nhân, nhưng đôi mắt kia lại giống như có thể nhìn thấu lòng người, khí thế trong đó không chút kém cỏi so với tông chủ, thậm chí lại có vài phần làm cho người ta sợ hãi!

Lòng bị dọa có chút thẹn quá thành giận, không khỏi phóng ra uy thế bản thân. Nàng nhập môn hơi muộn, nay chỉ vừa mới là Trúc Cơ, nhưng vẫn ngưng luyện thần hồn xong, lực từ hồn phách hoàn toàn có thể bức bách phàm nhân quỳ lạy nàng.

Mạc Thiên Liêu chẳng thể hiểu nổi nhìn nhìn này cô nương, dùng thủ đoạn khiêu khích sư thúc thô lỗ như vậy, ngoại trừ khoe mẽ được một tý, thì còn có ích lợi gì?

Nhảy xuống giường, Mạc Thiên Liêu không nhanh không chậm bước tới trước bàn, chẳng hề bị ảnh hưởng một chút nào, ngược lại là Tố Tâm cảm thấy có đá nặng ngàn cân đè xuống người, càng lúc càng không thở nổi, đợi đến lúc Mạc Thiên Liêu tới gần, nhịn không được "bịch" một tiếng quỳ gối xuống đất.

"Sư điệt đang làm gì thế?" Mạc Thiên Liêu vén vạt áo ngồi ở trên ghế, tuy rằng hắn không có tu vi, nhưng thần hồn lại được hóa thần từ thần hồn Ma Tôn, chỉ là một Trúc Cơ nho nhỏ sao có thể chịu được?

Mặt Tố Tâm lộ vẻ hoảng sợ:"Sư thúc thứ tội, đệ tử biết sai!"

Đột nhiên cảm giác mình đây mà so đo với tiểu cô nương quả thật nhàm chán, nháy mắt thu hồi uy thế, Mạc Thiên Liêu vẫy tay:"Ta dùng cơm không cần người khác hầu hạ, sư điệt không cần phải như thế, tự ra ngoài đi."

Một câu, đem hành vi quỳ lạy mới nãy của nàng quy thành muốn ở lại chia thức ăn. Tố Tâm nhất thời giận muốn hộc máu, nhưng cũng không dám nói cái gì, nhanh chóng lui đi ra ngoài.

"Này, thế nào?" Ra khỏi tiểu viện của Mạc Thiên Liêu, Tố Tâm liền bị vài sư huynh đệ kéo hỏi.

"Sư tổ chọn sư thúc, tất nhiên là bởi vì sư thúc có chỗ hơn người." Tố Tâm nghiêm mặt, ném một câu như vậy rồi rời đi, nếu còn ở lại nhất định sẽ bị hỏi càng nhiều.

Về phần uy thế thần hồn của vị sư thúc này cực kỳ đáng sợ, nàng vạn vạn lần không dám nói ra, bằng không chuyện nàng lấy uy thế có ý đồ khi dễ sư thúc sẽ bị bại lộ, lúc đó chờ đợi nàng chính là môn quy nghiêm trị.

Trải qua một ngày lăn qua lộn lại, ăn cơm xong trời đã tối, Mạc Thiên Liêu ném ngọc giản vào trong vòng tay chứa đồ, nằm ở trên giường, nhắm mắt, ngủ.

Trong núi linh khí đầy đủ, toàn bộ địa giới Ốc Thanh Động đều nằm trong phạm vi khống chế của sư tôn, không có gì nguy hiểm, hơn ba trăm năm, Mạc Thiên Liêu rốt cuộc mới có thể an tâm nằm trên giường mềm mại ngủ một giấc, loại cảm giác này quả thật rất tốt, thế cho nên ngày kế tỉnh lại, đã là lúc mặt trời lên cao.

Dùng qua điểm tâm, tiếp tục nghiên cứu Nhiên mộc quyết, vẫn chỉ có thể đọc chương đầu giống như trước.

Xem ra, nếu không làm theo những gì nó viết, mãi mãi cũng sẽ không đọc được chương thứ hai, Mạc Thiên Liêu vò đầu, ăn mặc chỉnh tề, đi ra ngoài tìm

người hỏi thăm, nơi nào có loại cây mang hương quả này.

Trên núi cao trống trải không người, Mạc Thiên Liêu nhìn cung Thanh Ninh vắng tanh lạnh ngắt, nhịn không được đi một vòng quanh đó. Cửa lớn dẫn vào nội điện vẫn đóng chặt như trước, sư tôn còn đang bế quan.

Không khỏi thở dài, dù không thể đáp nghi giải hoặc, có thể ngắm người đẹp một chút cũng tốt rồi. Từ lúc gặp qua sư tôn, lại nhìn mấy tuấn nam mĩ nữ kia, vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, cũng giống như Tố Tâm sư điệt xinh đẹp hôm qua, nếu là kiếp trước, thế nào cũng được coi là đủ tiêu chuẩn vào nhóm đốt lửa của hắn, nay, nhìn thế nào cũng đều cảm giác…… xấu.

Mạc Thiên Liêu ủ rũ đi tới gần núi đất nhỏ, đỉnh núi có một sân bằng phẳng tạo thành từ đá thiên thanh, ước chừng khoảng mười trượng vuông, một đám đệ tử mặc trang phục trắng thuần đang tại luyện kiếm.

Hơn mười pháp khí ánh bạc lấp lánh, kiếm khí lên xuống ngang dọc, Mạc Thiên Liêu không khỏi dừng chân, kiếm pháp này cực kỳ tinh diệu, hẳn là xuất phát từ Lạc Nhạn thức nằm trong [Thiên Dương kiếm phổ], nhưng hình như đã được cải biến qua, chiêu thức so với nguyên bản thì đơn giản một chút, lại càng thêm thực dụng, người cải tạo kiếm pháp này nhất định là thiên tài!

"Sư thúc!" Người đứng ở phía trước liếc nhìn đã thấy hắn, là vị sư điệt Tố Hằng lúc nào cũng tươi cười đầy mặt kia.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi gật đầu, Tố Hằng thu kiếm, ý bảo mọi người tiếp tục, còn mình thì bước nhanh đi đến trước mặt Mạc Thiên Liêu hành lễ:"Gặp qua sư thúc."

"Mang đệ tử luyện kiếm sao?" Mạc Thiên Liêu nhìn Tố Hằng, hôm qua hắn dùng thần hồn kiểm tra qua, sư điệt này đã là tu vi trung kỳ Kim Đan, ở đây luyện kiếm pháp căn bản, chắc hẳn là đang dạy đồ đệ.

"Không, đang làm bài tập buổi sáng." Tố Hằng lau mồ hôi, dường như nhìn ra nghi hoặc của Mạc Thiên Liêu, liền cười giải thích,"Nơi này đều là đệ tử đời thứ hai, vô luận tu vi bao nhiêu, sáng sớm mỗi ngày đều phải tới đây luyện kiếm một canh giờ."

Mạc Thiên Liêu ngẫn người, kiếp trước tư chất hắn bình thường, sở dĩ có thể tiến cấp Hóa Thần chỉ trong vòng ba trăm năm là bởi vì hắn căn bản vững chắc, mỗi ngày trừ tu luyện thuật pháp, còn biết kiên trì luyện tập chiêu thức, cường hóa thân thể. Vị sư tôn này của hắn, quả nhiên bất phàm.

"Trên núi này có một loại cây mang hương quả?" Mạc Thiên Liêu nhớ tới mục đích chuyến đi này, mở miệng hỏi.

"Sư thúc muốn luyện công?" Hai mắt Tố Hằng ước ao hâm mộ, nghe nói năm đó sư phụ hắn, cũng chính là đại sư huynh của Mạc Thiên Liêu, lúc nhập môn thì luyện công pháp bí truyền của sư tổ, bắt đầu chính là tìm kiếm loại cây mang hương quả kia,"Cây mang hương quả nọ mọc ở đằng sườn núi phía sau hướng mặt trời mọc, nghe sư phụ con nói, cây đó chỉ cao có tám thước, to khoảng bằng cánh tay, vỏ cây xanh đen."

Phía sau núi lẫn núi đều có cấm chế, ngọc bài đệ tử đời thứ hai của bọn họ không thể tiến vào, bởi vậy Tố Hằng cũng chưa từng thấy cây mang hương quả kia.

Mạc Thiên Liêu nghe đại sư huynh mình từng trải qua chuyện này, bỗng chốc cảm thấy yên tâm hơn với công pháp này rất nhiều, tìm mang đao chặt củi, ý chí chiến đấu sục sôi đi tới sau núi.

Xuyên qua cung Thanh Ninh vào sâu trong rừng trúc, đi qua một con dốc nhỏ, từ xa xa đã có thể nhìn thấy thảm cỏ như đệm đằng sau núi. Thỉnh thoảng có chim muông thú vật chạy qua chạy lại, nhìn không giống như là có cấm chế.

Mạc Thiên Liêu nhấc chân bước qua, không hề có cản trở, cảnh sắc trước mắt lại chợt biến đổi, lại còn là bãi cỏ xanh mượt sau núi nữa mà, mà là một ngọn núi dài đầy kỳ hoa dị thảo, cây cối xanh um!

Dựa theo lời nói của sư điệt, Mạc Thiên Liêu dạo một vòng quanh quanh sườn núi theo hướng mặt trời mọc, dễ dàng tìm được cây mang hương quả, vung đao chặt lên, nhắm ngay cành khô chém xuống.

"Ầm" Một tiếng, lưỡi đao cong ……

Mạc Thiên Liêu nhìn đao chặt trong tay, lại nhìn nhánh cây chỉ to bằng ngón cái kia, giật giật khóe miệng. Xoay người tìm trong đống đất đá vài cục Ô Thiết to nhỏ bằng quả sơn tra, Mạc Thiên Liêu thử cầm đá trong lòng bàn tay,"Đốt!"

Một ngọn lửa trong gỗ xanh xanh run run rẩy rẩy hiện lên, lại phụt tắt. Thử hồi lâu, mới điều khiển được ngọn lửa đốt cháy đá Ô Thiết trong tay, nhanh chóng dùng nước thép vẽ loạn ở trên lưỡi dao, thuận tiện uốn thẳng lưỡi đao lại.

Đá Ô Thiết Thạch không phải là nguyên liệu trân quý gì, nhưng ít nhất rắn chắc hơn gấp mấy chục lần so với đao chặt bình thường này, một đao đi xuống, thoải mái chặt đứt nhánh cây.

Chặt đủ gỗ rồi, Mạc Thiên Liêu lại đi săn con hươu, lột da lấy máu, tại bên dòng suối rửa ráy dọn dẹp sạch sẽ. Luyện khí sư, nói cho cùng cũng là nghệ nhân thủ công, ngay cả hoa văn tinh tế tỉ mỉ đều có thể khắc ra, huống chi là thu thập nguyên liệu nấu ăn.

Nhấc thịt hươu lên, Mạc Thiên Liêu búng ngón tay kêu cái tách, một ngọn lửa nổi lên ngay đầu ngồi tay, đốt gỗ mang hương quả kia. Nhánh cây vẫn chưa khô không dễ dàng bị đốt, nhưng vẫn không làm khó được mộc trung hỏa, phụt một tiếng đã hừng hực bốc cháy. Mạc Thiên Liêu còn chưa kịp thêm lá khô dẫn lửa thấy thế liền ngẫn người, nhấc thịt hươu lên cao một chút, tránh cho lửa quá lớn, nướng thịt thành than luôn.

Hương quả mê người từ gỗ tỏa ra, từ từ thấm vào thịt hươu, Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn ngọc giản, vẫn chưa xuất hiện chương tiếp theo giống như trước, hắn chẳng thèm để ý đến nữa dùng đao chặt cắt sườn hươu xuống rồi khắc hình lên.

Lỗ tai nhòn nhọn, thân mình nho nhỏ, cái đuôi thật dài, Mạc Thiên Liêu nhìn mèo nhỏ rất sống động trên sừng hươu trong lòng bàn tay kia, cũng không biết Mạc Tiểu Trảo có lớn lên được miếng nào không……

Mơ hồ, Mạc Thiên Liêu cảm giác có cái gì đó đang theo dõi hắn, ngẩng mạnh đầu thì thấy giữa tán cây bên trên có một đôi mắt nhạt màu như ngọc lưu ly, không hề chớp mắt dõi theo hắn!

Mạc Thiên Liêu nhìn thấy đôi mắt này, dường như quên tất cả mọi thứ.

Ấy là một con mèo choai choai, bộ lông như tuyết trắng không mảy may dính chút tạp sắc, lẳng lặng ngồi đó. Trên cổ tay chống ở trước mặt có đeo một cái vòng nhỏ cẩn bảo thạch trân quý, mặt trên có khắc vô số hoa văn phức tạp, cùng một kiểu dáng với bao cổ tay hắn mang lúc trước, có thể biến lớn biến nhỏ tùy theo động tác của tay mèo……

Vịn cành cây nhảy lên, Mạc Thiên Liêu nằm trên cây, chậm rãi đưa mặt tới gần trước mặt mèo nhỏ.

Mèo trắng nhỏ vẫn không nhúc nhích chờ hắn bò tới.

"Móng Nhỏ?" Mạc Thiên Liêu khẽ gọi có chút không thể tin được, sau đó, như nguyện lấy được mèo đại gia ban tặng cho một vuốt.

Mạc Tiểu Trảo rất không thích cái tên này, mỗi lần gọi nó như vậy, chuẩn bị tinh thần ăn đập.

Mạc Thiên Liêu nhất thời mừng đến điên rồi, ôm chầm lấy mèo nhỏ, chôn mặt vào trong cái bụng lông mềm mại của nó, cọ tới cọ lui:"Móng Nhỏ, Móng Nhỏ, thật là em rồi!"

"Méo!" Mèo đại gia tức khắc dựng lông, đáng chết, anh đang làm cái gì! dám cọ bụng lông của sư tôn, đây chính là khi sư diệt tổ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 7: Dẫn Khí

Đại gia giương móng vuốt lên, nhắm ngay gương mặt đang cọ loạn xạ kia, quật thẳng xuống.

"Đau đau đau!" Mạc Thiên Liêu liên tục kêu thảm thiết, lại không thể bỏ được cái bụng lông mềm mại kia, vì thế, hai bàn tay tuyết trắng kia luân phiên liên tù tì, hung dữ đập hắn một trận.

Sau một lát, Mạc Thiên Liêu mang cái đầu ổ gà ngồi xổm bên cạnh đống lửa, mèo trắng nhỏ ngồi trên tảng đá ở kề bên hắn, tao nhã liếm móng vuốt.

Thịt hươu nướng chảy mỡ, nhỏ xuống lửa, ngọn lửa mang theo sắc xanh của gỗ lập tức vọt cao lên, nướng phần da vàng giòn, mùi hương quả toát ra từ chất gỗ hòa lẫn vào mùi thịt quay, lập tức réo gọi trùng tham ăn trong bụng ra

"Meo meo!" Mèo nhỏ liếm móng vuốt xong rồi, khụt khịt mũi, hướng về phía Mạc Thiên Liêu kêu một tiếng.

Thanh âm êm ái gọi khiến tâm Ma Tôn muốn chảy ra, nhịn không được lại gần:"Móng Nhỏ, muốn ăn thịt hươu? Đến hôn một chút, ta cắt thịt cho em ăn."

Mèo trắng nhỏ nghiêng đầu, xem mấy nơi vừa bị cào trên mặt người này, vậy mà không chảy máu, chỉ có vài vết xước trắng trắng. Xem ra đổi thân thể rồi thì da mặt dày hơn lúc trước rất nhiều, vì thế, ngắm chuẩn đường cong duyên dáng của cằm, há mồm, cắn!

"Au~~!" Giữa núi rừng truyền ra tiếng hét thảm thiết, làm chim muông giật mình bay vút.

Lại bị mèo đại gia thưởng cho một vòng dấu răng, Mạc Thiên Liêu cuối cùng cũng thành thật, ngoan ngoãn cắt thịt hươu nướng thành từng lát mỏng, đặt lên lá cây đã dùng nước suối rửa, đưa tới trước mặt mèo nhỏ.

Nhìn cục lông ghét bỏ ngửi ngửi, thử cắn một ngụm, sau đó ăn từng miếng từng miếng nhỏ, Mạc Thiên Liêu nhịn không được khóe miệng cong lên, bản thân cũng cắt một miếng thịt hươu ăn.

Chim thú nơi này quanh năm ăn cây cỏ có chứa linh khí, máu thịt của nó cũng chứa đầy linh khí, so với thịt bình thường ăn còn ngon hơn rất nhiều, không cần gia vị dư thừa gì, chỉ cần rải một tầng muối là được. Thịt hươu ngoài giòn trong mềm, vừa vào miệng, mùi hương quả nồng đậm tràn ngập miệng lưỡi, không có vị ngọt, chỉ mùi thanh ngát không nói nên lời, át đi mỡ hươu béo ngậy rất tốt.

Một người một mèo ăn hết sức ngon miệng, sau khi ăn no, Mạc Thiên Liêu định tắt lửa đi, nhưng lại phát hiện nước suối không thể dập tắt lửa trong gỗ được, chỉ đành để nửa con hươu qua một bên, để củi cháy hết.

Mèo nhỏ liếc liếc Mạc Thiên Liêu bó tay, nâng một chân bé bé mềm mềm bông bông lên, khua khua vài cái, lại đột nhiên đặt xuống dưới đất,"Rắc rắc rắc" Một bông tuyết thật nhỏ ngưng tụ trên tảng đá bên dưới móng vuốt, như một con rắn mảnh mai vội vã trườn tới, chạy thẳng đến đống lửa kia, nháy mắt đông cứng cả lửa lẫn gỗ, ngọn lửa màu xanh ban đầu còn kiêu ngạo, nháy mắt đã ỉu xìu, giữa băng đá từ từ thu nhỏ lại, rồi dần biến mất không thấy.

Mạc Thiên Liêu đi đến bên dòng suối rửa tay thuận tiện sửa lại đầu tóc ổ gà, trở về liền nhìn thấy một tảng băng đồ sộ như vậy.

"Móng Nhỏ……" Mạc Thiên Liêu ngẩn người, đột nhiên nhớ tới một chuyện, cuống quít ngồi xuống cỏ, ôm mèo nhỏ vào lòng.

Mèo trắng nhỏ hiển nhiên không muốn để cho hắn ôm, xoay tới xoay lui muốn cào hắn.

"Móng Nhỏ," Mạc Thiên Liêu lo lắng nâng mèo nhỏ lên, để ngang tầm mắt mình,"Để ta xem xem."

Mạc Tiểu Trảo lợi hại như vậy, hắn cũng không tin người khác nhìn không ra nó có căn cốt kì giai, nhiều năm như vậy cũng không biết có bị người khác bắt được hay không, có bị người khi dễ hay không……

Đôi mắt lưu ly nhạt màu từ từ giương lên, nhìn vẻ mặt lo lắng của Mạc Thiên Liêu, mèo nhỏ hừ một tiếng, xem như đồng ý.

Mạc Thiên Liêu ôm mèo nhỏ đến trước mặt, cúi đầu, dùng trán chạm vào cái đầu bông xù kia, thần hồn chạm nhau, vẫn giống như trước là một mèo nhỏ dã tính khó thuần, chưa từng cùng ai ký qua huyết khế.

"Móng Nhỏ thật lợi hại." Mạc Thiên Liêu rất là vui mừng, hôn một cái lên đầu mèo nhỏ.

Cái đuôi mèo nhỏ nhất thời cứng ngắc, khốn, khốn kiếp! Dám khinh bạc sư tôn! giãy dụa nhảy xuống, đứng ở trên đùi Mạc Thiên Liêu hung tợn trừng hắn, đợi người nọ nhịn không được lại đưa mặt lại gần liền lập tức xoay người, quất đuôi vào mặt hắn.

Mạc Thiên Liêu nhịn không được cười khẽ ra tiếng, nâng tay vuốt lông cho đại gia.

Tu Chân giới, bởi vì tám ngàn năm trước đại chiến thần ma, dẫn đến khí tức Ma Giới tiết ra ngoài. Linh khí đại lục Thái Huyền sớm đã không thuần, tu sĩ dùng tu luyện, rất dễ tẩu hỏa nhập ma, phải dựa vào đan dược hoặc linh bảo phụ trợ, mới có thể thuận lợi tiến cấp. Mà càng tu luyện lên cao, tâm ma lại càng nặng, có đôi khi chỉ cần đánh nhau một trận đều sẽ khiến linh khí bạo loạn.

Sau này, mọi người phát hiện, có một thứ so với đan dược càng dùng tốt hơn, đó chính là yêu thú.

Yêu thú khác với dã thú, là thú có linh trí có thể tu luyện, chúng nó trời sinh đã có thần hồn mạnh mẽ, mà loại thần hồn này cực kỳ thuần khiết ấm áp, ký kết huyết khế với yêu thú, thuần dưỡng nó thành linh thú, có thể hóa giải tâm ma của tu sĩ, bình ổn linh khí bạo loạn. Bởi vậy, yêu thú vô chủ vẫn là đối tượng mọi người điên cuồng tranh cướp, căn cốt càng tốt, càng có nhiều trợ giúp với tu sĩ hơn.

"Móng Nhỏ, đã ba trăm năm, sao em chỉ mới lớn được chừng này vậy?" Mạc Thiên Liêu vươn ngón tay ra, đo đo chiều dài mèo nhỏ, mèo nhỏ vẫn chỉ lớn bằng bàn tay, dài khoảng bảy tất, vẫn là bé con nho nhỏ.

Mèo nhỏ không để ý tới hắn, vẫn chậm rãi liếm móng vuốt.

Mạc Thiên Liêu kéo cục lông lại, ôm ở bên trong khuỷu tay, chầm chậm vuốt bộ lông bóng mượt:"Nhiều năm như vậy không có ta ở bên cạnh em, có người nào dám bắt nạt em không? Người nào dám bắt nạt em, về sau nhìn thấy thì chỉ cho ta xem, ta thay em đập hắn đến kêu cha gọi mẹ luôn."

Được vuốt thoải mái, Mạc Tiểu Trảo cũng không lại giãy dụa, nhu thuận ngồi phịch xuống cánh tay ấm áp kia, cái đuôi thật dài nhẹ nhàng buông xuống, theo động tác của Mạc Thiên Liêu, mũi đuôi chầm chậm vẫy nhẹ. A, chất vải quần áo này không tốt, rất thô ráp, ngủ không thoải mái. Ngày mai phải cấp tên ngu xuẩn này một bộ quần áo mới.

Nghĩ nghĩ, cục lông tròn vo liền ngủ.

Mạc Thiên Liêu cười cười, cúi đầu dùng má cọ cọ lưng mèo nhỏ, hắn đối với người khác chẳng bao giờ chịu cho sắc mặt tốt cả, đối với mấy tiểu thú lông xù thì kiên nhẫn vô hạn, đặc biệt là đứa nhóc tính tình không tốt này. Từ lúc lão khốn kiếp kia chết, hắn cũng chỉ có thể gần gũi con mèo này thôi.

Đối Mạc Thiên Liêu đến nói, Mạc Tiểu Trảo không chỉ là yêu thú hắn muốn giữ lấy, mà còn là tồn tại thân thiết nhất thế gian này.

Đem cục bông đang ngủ say ôm vào lòng, Mạc Thiên Liêu cầm ngọc giản ra, quả nhiên, nướng hươu xong, ngọc giản liền xuất hiện chương thứ hai.

Chương thứ hai trong [Nhiên Mộc Quyết], phần dẫn khí. Chọn nơi yên lặng dẫn linh khí thiên địa nhập vào kinh mạch, mộc dẫn đầu, hỏa theo sau, mộc chảy tứ chi, hỏa nhập đan điền.

Chỉ có một câu? như vậy Mạc Thiên Liêu lặp lại nhìn đi nhìn lại vài lần, thật sự chỉ có một câu như thế.

Công pháp bình thường, phần dẫn khí thiên sẽ rất dài, từ khẩu quyết tâm pháp làm thế nào để dẫn khí, đến dẫn khí như thế nào, linh khí ra sao, đều sẽ giải thích hết một lượt. [Nhiên Mộc Quyết] này hình như một chút cũng không dành cho người mới bắt đầu xem, ngược lại dường như là dùng cho tu sĩ

tu luyện đại thành học lại từ đầu……

Nghĩ đến điểm này, Mạc Thiên Liêu đột nhiên cả kinh, cúi đầu nhìn ngọc giản trong tay, lúc này mới nghĩ đến, ngọc giản dùng thần hồn khắc lấy, đương nhiên cũng cần đưa thần hồn vào mới đọc được, không có thần hồn tu sĩ, căn bản không xem được ngọc giản! Phàm nhân nhập môn, đều phải đọc sách!

"Sư tôn……" Mạc Thiên Liêu hít sâu một hơi, nói như thế, Thanh Đồng chân nhân ngay từ đầu đã biết, hắn là quỷ nhập xác khác sống lại, cho nên không có kiên nhẫn diễn trò với hắn, trực tiếp đập ngọc giản vào mặt hắn.

"Meo?" Trong lúc mơ ngủ mèo nhỏ nghe được thanh âm của Mạc Thiên Liêu, mơ mơ màng màng lên tiếng.

Mạc Thiên Liêu vỗ vỗ cục bông trong lòng, có chút lo lắng, nếu sư tôn nhìn ra được hắn không bình thường, vậy tông chủ thì sao? Thông thường mà nói, người nhập xác khác sống lại, chỉ cần bản thân không để lộ, người khác cho dù pháp lực cao thâm đến mức nào cũng nhìn không ra, trừ phi có bí pháp đặc biệt gì.

Nhưng mà, nếu sư tôn biết mà lại không có một chưởng đánh chết hắn, ngược lại còn cho hắn công pháp thích hợp, vậy thì xem ra, ít nhất Thanh Đồng chân nhân không có ác ý với hắn, ngày sau phải chủ động thú nhận với sư tôn, đồng thời giải thích tình huống mới được.

Tìm được mèo nhà mình, tâm tình Mạc Thiên Liêu rất tốt, những chuyện khác luôn có biện pháp giải quyết, không gì phải lo la71ng.

Để mèo nhỏ vào trong lòng cho ấm, Mạc Thiên Liêu bọc nửa con hươu còn lại trong chiếc lá bự rồi xách đi, lại đạp nát đám băng mà Móng Nhỏ làm đông lại kia, chắc chắn rằng mộc trung hỏa bị dập tắt, lúc này mới vui mừng rời núi.

Trở lại cung Thanh Ninh, xa xa đã thấy trước cửa tiểu mình viện tụ tập một đám người.

"Gặp qua sư thúc!" Mọi người thấy Mạc Thiên Liêu đến đây, đều khom mình hành lễ, dù là phát ra từ nội tâm hay là làm bộ làm tịch, ít nhất ngoài mặt đều rất cung kính.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi gật đầu:"Các ngươi đến đây có chuyện gì?"

Mọi người nhìn nhau, đẩy qua đẩy lại cuối cùng đẩy Tố Hằng, người mà Mạc Thiên Liêu quen biết nhất ra, Tố Hằng rất là ngượng ngùng, kiên trì nói:"Khởi bẩm sư thúc, sư phụ ra bên ngoài du lịch đã hơn ba tháng, tục vụ trong động vẫn không có người xử lý, mấy sư huynh đệ chúng con cũng chỉ quản được một đầu, nay sư thúc tới đây, nên giao những chuyện này cho sư thúc xử lý."

Cái gọi là tục vụ, chính là mấy việc vặt vãnh trong môn phái. Tuy rằng mọi người tới đây tu tiên, nhưng chi phí ăn mặc, tình nghĩa tới lui, những chuyện như vậy đếm không xuể. Lúc trước ở Ma cung của hắn, cũng có tổng quản chuyên môn đến xử lý, bản thân hắn cũng thường xuyên xử lý vài sự vụ.

Nhưng mà, hiện tại hắn không có tu vi, để cho hắn chủ trì mọi chuyện trong Ốc Thanh Động…… Mạc Thiên Liêu thản nhiên nhìn một vòng, vẻ mặt mọi người không giống nhau, nhưng người đến xem náo nhiệt chiếm đa số, tức khắc hiểu rõ.

Nói đến cùng, mấy vị thiên kiêu chi tử này vẫn không thích nhìn một người song linh căn được nhận làm đệ tử thân truyền của động chủ. Muốn biết phàm nhân này đến tột cùng có năng lực gì, thuận đường đem mấy chuyện tục vụ làm trì hoãn tu luyện nọ kia đẩy ra ngoài, nhất cử lưỡng tiện.

"Đưa vào trong phòng, để ta xem trước, còn những đệ tử quản lý việc trong động, sau buổi tập sáng mai đến đây báo cáo," Mạc Thiên Liêu cầm nửa con hươu trong tay giao cho Tố Hằng,"Hôm nay săn được ở sau núi, các ngươi phân chia nhau ăn đi."

Nói xong, cũng không đợi mọi người phản ứng, trực tiếp đi vào phòng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cầm sổ sách bảo ấn trong tay bưng vào trong phòng, Tố Hằng thì xách thịt hươu đứng ở ngoài cửa.

Mạc Thiên Liêu vẫy vẫy, ý bảo mọi người có thể đi.

Nhìn sổ sách xếp thành núi nhỏ trên bàn, Mạc Thiên Liêu cười nhạo, đây là đem tất cả sổ sách trong vòng một trăm năm lại? Trước mặc kệ nó cái đã, từ trong vòng tay chứa đồ lấy ra một khối linh thạch, cắn vào một góc trong sân, một vầng sáng nhàn nhạt nháy mắt bao phủ toàn bộ tiểu viện.

Đây là trận pháp cấm chế tiểu viện tự có, dùng linh thạch là có thể mở ra, đêm nay hắn thử dẫn khí nhập thể, không thể để người quấy rầy.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Sư tôn, không ngờ người biết ta đoạt xác sống lại?

Sư tôn: Hừ hừ hừ, đồ đệ ngu xuẩn

Thợ Mộc: Lấy này đến uy hiếp ta, người muốn làm gì?

Sư tôn: Hừ hừ hừ, ngươi nói thử xem?

Thợ Mộc:[nằm vật ra] đến đây đi, ta sẽ không phản kháng!

Sư tôn:……[giương vuốt, tát bay]

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8: Ngủ Ngon

Dẫn khí nhập thể dễ dàng nhất là vào giờ tý lúc linh khí ôn hòa nhất, cho nên bố trí cấm chế xong, Mạc Thiên Liêu liền ngồi trước bàn, cầm lấy sổ sách nhìn.

Mèo nhỏ trong lòng tỉnh ngủ, từ vạt áo lộ ra cái đầu tuyết trắng, nhập nhèm nhìn thoáng qua những thứ ở trên bàn, há miệng ngáp một cái.

Mạc Thiên Liêu cúi đầu, định hôn một cái, thế nhưng chỗ vạt áo mở có hơi thấp, với không tới, đành phải từ bỏ:"Móng Nhỏ tỉnh rồi hả, có đói bụng không?"

Mèo nhỏ cào lấy áo, tạch tạch hai bước nhảy lên đến trên vai hắn, cúi đầu ngó sổ sách trong tay Mạc Thiên Liêu.

" Tục vụ trong Ốc Thanh Động thật sự rối loạn." Mạc Thiên Liêu nghiêng đầu dùng lỗ tai cọ cọ mèo nhỏ.

Mèo nhỏ nâng chân sau lên đá đá lỗ tai, rối loạn chỗ nào, sao bổn tọa không thấy?

Mạc Thiên Liêu cũng không trông cậy cục bông nhỏ kia sẽ trả lời cái gì, bắt đầu đọc sổ sách nhanh như gió. Vài đệ tử đời thứ hai cho rằng mang đến nhiều sổ sách như vậy sẽ khiến hắn luống cuống tay chân, nhưng đối với Mạc Thiên Liêu có Thần hồn được Hóa Thần mà nói, không đáng kể chút nào.

Thần hồn luyện tới Hóa Thần, một ngày đọc vạn quyển, ngó qua không bao giờ quên.

Không đến một canh giờ, Mạc Thiên Liêu đã nhìn hết chồng sách chất đầy bàn.

Tổng thể mà nói, cũng không hẳn lộn xộn lắm, ít nhất ai làm cái gì vẫn tương đối rõ ràng, chẳng qua, phân công cũng không thỏa đáng lắm, rất nhiều giai đoạn mạp mờ không rõ, cũng không thiếu lỗ hổng.

Ví dụ như mục phân phối đồ mỗi tháng này, phần của Ốc Thanh Động mỗi tháng đều do Chấp Sự Đường bên tông chủ trực tiếp đưa tới cho động chủ, lại do các đệ tử đứng đầu đến lĩnh rồi phát cho mỗi cá nhân bên dưới. Trong này có thể có rất nhiều mờ ám, cũng không thể cam đoan công bằng.

Chậm rãi khép sổ sách lại, muốn làm như thế nào trong lòng đã có tính toán hết, xem sắc trời đã muộn, Mạc Thiên Liêu lười biếng duỗi eo:"Móng Nhỏ này, chúng ta đi ngủ thôi."

Nói rồi liền ôm mèo nhỏ bước lại giường, nghỉ ngơi trước một lát, dưỡng đủ tinh thần đợi đến giờ tý tu luyện cho tốt.

"Meo!" Cục lông màu trắng dùng sức chui ra khỏi lòng Mạc Thiên Liêu, xoay người nhảy xuống giường, hoàn toàn chẳng có ý muốn ngủ cùng giường với hắn..

Một tay Mạc Thiên Liêu chống đầu, nhìn mèo nhỏ ngồi xổm trên mặt đất:"Không muốn ngủ thì đi chơi đi, đừng ăn bậy."

Chung quanh trái phải viện này có cấm chế, mèo cũng không chạy được, Mạc Thiên Liêu liền yên tâm đi ngủ.

Mèo trắng nhỏ nhảy lên song cửa, quay đầu nhìn Mạc Thiên Liêu ngủ say, giật giật lỗ tai, xoay người nhảy ra ngoài, xuyên qua cấm chế trong sân không hề bị trở ngại gì, đi về hướng chủ điện cung Thanh Ninh.

Cung Thanh Ninh vào ban đêm đều thắp đèn Lưu Ly, ánh sáng từ huyền tinh thạch phát ra chiếu vào bức tường thủy tinh rồi phản xạ ngược lại, toàn bộ cung điện đều sáng lên giống như một tòa Thuỷ Tinh cung, thật là đẹp mắt.

Mèo trắng nhỏ nhảy lên bậc thang, một vầng sáng trắng tỏa ra nháy mắt hóa thành một nam tử thân hình cao gầy, quần áo trắng bạc trên người phát ra tia sáng, từng bước từng bước một bước lên bậc thang.

Cửa cung không đợi người đến gần đã tự mở ra, đèn đuốc trong phòng sáng rực như ban ngày, chiếu rọi dung nhan tuyệt thế vô song, chính là chủ nhân cung điện này, Thanh Đồng.

"Động chủ." Vào trong nội điện, có vài thị mặc quần áo màu trắng tiến lên, đồng loạt hành lễ, có người nâng xiêm y, có người bưng đèn, có người cầm lược ngọc.

Thanh Đồng chân nhân nâng tay, tùy ý để thị nữ cởi áo ngoài cho y, thay bằng áo lụa mềm, gỡ ngọc quan tinh xảo trên đầu xuống, dùng lược làm từ ngọc lung linh tám cạnh chảy đầu. Tóc dài như mực, chải một lượt, suông vô cùng.

Bàn tay trắng nõn đến gần như trong suốt chậm rãi nâng lên, ý bảo mọi người lui xuống. Nhóm thị nữ nhanh chóng biến mất cũng giống như lúc đến.

Thanh Đồng nhẹ nhàng giương tay trái lên, tay áo rộng mềm mại thuận thế trượt xuống, lộ ra bao cổ tay rộng ba khoảng ngón, bao chặt lấy cổ tay ngọc. Bảo thạch màu lam sẫm phát sáng rực rỡ, hoa văn màu bạc bên ngoài vừa phức tạp vừa tráng lệ, đẹp không sao tả xiết, nếu để vài nữ tu kia nhìn thấy, sợ là dù có tốn hơn vạn linh thạch cũng có người nguyện ý mua.

Người nọ làm gì cũng chỉ chú ý đến tác dụng thực sự, đa số đồ đều rất xấu xí, chỉ có làm cho y, mới có thể tỉ mỉ khắc gọt. Thế nhân đều nói tay nghề Đoán Thiên tôn giả cao siêu nhưng mà mắt thẩm mỹ quá tệ, lại không biết, thực ra hắn là đại sư tạo hình tốt nhất, chỉ là mấy người nọ không đáng hắn phí tâm tư mà thôi.

Chậm rãi buông tay xuống, tay áo rộng buông, che khuất cảnh đẹp bên trong, nhấc chân, xuyên qua nội điện tầng tầng lụa thả, hướng về phòng ngủ.

Phòng ngủ rộng lớn chìm trong bóng tối, nhưng cái này không ảnh hưởng đến tầm mắt Thanh Đồng chút nào, y không nhanh không chậm bước đến chiếc giường rộng rãi, giường mềm mại nhấy mắt ôm lấy mỹ nhân cao gầy. Y rốt cuộc cũng đã tìm được người ấy, có thể yên tâm ngủ rồi.

Trăng treo giữa trời, đêm vào giờ tý.

Mạc Thiên Liêu mở mắt ra, phỏng đoán giờ giấc một chút, định khi nào rảnh rỗi sẽ tạo pháp khí tính thời gian, cách tính thời gian cổ lỗ sỉ như vậy thật khó chịu.

Khoanh chân ngồi trên giường, lấy linh thạch vốn không nhiều trong vòng tay chứa đồ ra đặt ở bên chân. Nơi này linh khí đầy đủ, theo lý thuyết dẫn khí dùng linh khí rất nhiều, không chừng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chi bằng chuẩn bị tốt mọi đường. Dẫn khí không thành sẽ thương tổn gân mạch, phải nghỉ ngơi một tháng mới có thể dẫn khí lần hai, cho nên tốt nhất là một lần thành công.

Tay trái ở trên, ngón giữa ấn vào giữa lòng bàn tay phải, tay phải ở dưới, ngón giữa ấn vào ngón giữa tay trái, hai tay tạo thành hình búp sen chưa nở, đợi linh khí nhập thể, quá trình trao đổi giữa hai bên cũng không diễn ra quá nhanh.

Hai mắt hơi khép, trước mắt lại không là bóng đêm. Thần hồn mạnh mẽ có thể nhìn thấy rõ ràng linh khí lưu động quanh mình, đỏ cam vàng xanh lam, linh khí ngũ sắc xoay quanh nhảy múa.

Thiên chi đạo, tổn hại có thừa mà bổ không đủ, nhân chi đạo, tổn hại không đủ mà bổ có thừa. Đạo pháp tự nhiên, thuận thiên ý, biết thiên mệnh, lấy cái thiên địa có thừa để bổ cái mà bản thân không đủ.

Thân thể Mạc Thiên Liêu khác với thường nhân, không thể mở rộng linh căn hấp thu linh khí, cần phải làm theo lời [Nhiên Mộc Quyết], trước lấy linh căn thảo mộc của bản thân hấp thu linh khí hệ Mộc nhập thể, sau đó dẫn hệ Hỏa vào đan điền.

Xem bản thân như thảo mộc, cây bất tẫn, đứng giữa trời đất, linh khí hệ Mộc đều có thể vì ta sở dụng. Chỉ thấy vô số linh khí màu xanh, xoay quanh mình Mạc Thiên Liêu, thử thăm dò, sau đó giống như suối nhỏ chảy chậm tìm được khe núi, nhấy mắt từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Linh khí hệ mộc, dạt dào sức sống, tưới lên tứ chi bách hài*, Mạc Thiên Liêu chỉ cảm thấy chính mình giống như một cây non đang hấp thu hơi nước, dưới linh khí tràn đầy, tứ chi từ từ giãn ra, khớp xương cả người rung động. Cẩn thận khống chế tuần hoàn giữa hai tay, linh khí dựa theo điều khiển của ngón tay dạo chơi toàn thân, tốc độ càng lúc càng nhanh, đợi đến lúc nhanh cực hạn, trong nhấy mắt hai tay hợp lại.

*bách hài = trăm xương

Trăm sông nhập biển, linh tụ vạn vật. Mạc Thiên Liêu chợt mở mắt ra, ánh sáng xanh xanh mờ mờ, dẫn khí đại thành.

Chậm rãi thu công, trong mắt Mạc Thiên Liêu tràn đầy kinh hỉ, dù tư chất có tốt, hấp thu linh khí cũng sẽ gặp khó khăn, cho dù thiên linh căn, gân mạch rộng lớn, cũng sẽ gặp phải trở ngại là thân thể máu thịt bình thường, nhưng có thần mộc làm thân thể, máu thịt cũng có thể hấp thu linh khí.

Nếu người có đan linh căn dùng cành trúc vừa nhỏ vừa mảnh để hút linh khí, thiên linh căn là dùng ống trúc thô, thì Mạc Thiên Liêu chính là cầm gốc trúc trực tiếp hút linh khí luôn.

Dẫn khí hệ Mộc thành công, Mạc Thiên Liêu thở ra một hơi, sau đó tới hệ Hỏa.

Người thường có song linh căn, phải cần hai loại linh khí đồng thời nhập thể, còn phải đề phòng hai loại linh khí va chạm lẫn nhau, Mạc Thiên Liêu vốn là không phải là song linh căn thật, hoàn toàn có thể tách ra dẫn từng hệ một. Thần hồn bên trong thân thể, mộc trung hỏa trong đan điền chỉ có ánh sáng như đom đóm, mỏng manh nhảy nhót.

Hai tay tách ra, một trên một dưới tạo thành thể bảo vệ, hộ ở đan điền, gọi linh khí màu đỏ ra. Không đợi Mạc Thiên Liêu niệm động pháp quyết, mộc trung hỏa đã hưng phấn nhảy dựng lên, xoay chuyển một vòng trong đan điền, một lốc xoáy linh khí cực kỳ nhỏ nhấy mắt hình thành, linh khí hệ Hỏa tức khắc bị lốc xoáy cuốn vào, cuồn cuộn không ngừng dũng mãnh tràn vào đan điền.

"A….." Mạc Thiên Liêu nhịn không được thét lớn một tiếng, chỉ cảm thấy có ngọn lửa thật nhỏ từ khắp nơi trong thân thể hội tụ ở đan điền, trong quá trình chuyển động thiêu đốt gân mạch hắn. Đau đớn nóng rực giằng co một lát, kinh mạch dần dần thích ứng với nhiệt độ này, ngược lại cảm giác rất là thoải mái.

Giống như là dùng nước ấm ngâm chân như vậy, mới đầu nóng đến nhe răng nhếch miệng, sau khi thích ứng rồi, thì thoải mái cực kỳ.

Đợi đến khi đan điền rốt cuộc không thể tiếp nhận thêm linh khí nữa, Mạc Thiên Liêu lập tức ngừng hấp thu, từ từ thở ra một ngụm khí trắng. Mộc trung hỏa trong đan điền dường như lớn lên lên một vòng, có lẽ là ăn no, lười biếng không thèm động.

Mạc Thiên Liêu phù phù một tiếng nằm ngã ra giường, mệt không thể động đậy. Mới vừa rồi hắn phát hiện, mộc trung hỏa không chỉ có một nhúm ở đan điền, mà ẩn náu trong mỗi tấc máu thịt, nhưng hắn chỉ có thể sử dụng lửa trong đan điền. Bởi vậy, cần phải không ngừng tu luyện, đưa những ngọn lửa nho nhỏ này ra.

Dẫn khí thành công, một đêm ngủ ngon.

Mỹ nhân trong cung Thanh Ninh, xoay người trên chiếc giường mềm mại, đôi mắt đẹp chậm rãi mở ra.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào trong, rọi xuống lông mi thật dài tạo thành bóng xòe ra như tán quạt, đôi môi mỏng nhạt màu khẽ cong lên:"Đáng chết."

Ngồi dậy, đi xuống giường, mở cửa sổ ra, xa xa nhìn thấy tiểu viện Thiên Điện, linh khí ngừng hội tụ. Một tay Thanh Đồng đỡ lấy cửa sổ, nhẹ nhàng xoay người đi ra ngoài, nháy mắt hóa thành mèo trắng nhỏ, hòa vào trong bóng đêm.

Người trên giường đang say sưa mộng đẹp, mèo trắng nhỏ nhảy lên giường, nâng móng đẩy đẩy đẩy ghét bỏ.

"Ừm……" Mạc Thiên Liêu hừ một tiếng, hai tay buông lỏng ra chút.

Cục bông nhỏ chậm rãi cúi đầu, chui nhanh vào tới khuỷu tay thật chặt, cảm giác không thoải mái, nâng móng gỡ tà áo Mạc Thiên Liêu ra, để lộ áo trong mềm mại, lúc này mới vừa lòng nằm sấp xuống.

"Móng Nhỏ……" trong giấc ngủ Mạc Thiên Liêu, cảm giác cái gì đó bông bông mềm mại tựa sát vào, lập tức nhếch môi cười, ôm sát cục lông nhỏ vào lòng.

"Ngốc chết." Mèo nhỏ bĩu môi, lại cọ cọ đầu vào mớ râu trên cằm, an tâm khép lại hai mắt.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Sư tôn nửa đêm bò lên giường đồ đệ là có ý gì?

Sư tôn: Bổn tọa là tới nhìn ngươi tu luyện như thế nào

Thợ Mộc: Rất phiền toái, có muốn ta tới phòng người tu luyện không [ánh mắt thành khẩn]

Sư tôn:……[giương vuốt, tát bay]

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Quản Sự

Ánh sáng ban mai xuyên qua cửa sổ để mở, chiếu thẳng vào giường gỗ.

Mạc Thiên Liêu nhíu nhíu mày, từ từ mở mắt ra, cảm giác ngực âm ấm, nhìn xuống, chỉ thấy một cục lông tuyết trắng, vùi mình trong vạt áo mở phanh trước ngực, ngủ say sưa. Hai chân trước duỗi thẳng tắp về trước, trong đó một chân còn quấn lấy một lọn tóc của hắn.

Ánh sáng màu vàng cam chiếu vào cục bông màu trắng kia, nhìn rất là ấm áp, Mạc Thiên Liêu nhịn không được tiến lại gần, hôn lên cái đầu mượt lông ấy một cái.

"Meo……" Mèo nhỏ lầm bầm một tiếng, nâng một chân lên chặn lại cái miệng Mạc Thiên Liêu đang hôn loạn xạ, khẽ ngáp, mở mắt ra, trong đôi mắt lưu ly nhạt màu phản chiếu tuấn nhan đang cười ngốc nghếch.

Ngốc chết đi được! nâng vuốt, cho hắn một bàn tay.

"Móng Nhỏ, hê hê hê……" Bị đánh nhưng khóe miệng Mạc Thiên Liêu càng giương cao lên, nếu ngày nào mở mắt ra cũng nhìn thấy cục bông bé bé trắng trắng nằm trong lòng giống như này thì thật là quá tốt.

Hắn vốn cho rằng phải tốn rất nhiều năm mới có thể tìm về mèo yêu của hắn, thậm chí còn chuẩn bị tâm lý bé con bị người khắc cưỡng bức ký huyết khế, mà dù người đó là ai hắn cũng phải kiên quyết giết tên đó cướp mèo về. Thế nhưng, chuyện gì cũng không xảy ra……

Một người một mèo nằm trên giường nhàm chán một lát, Mạc Thiên Liêu lúc này mới chậm rì rì đứng dậy.

Tối hôm qua hấp thu linh khí quá nhanh quá nhiều, mấy khối linh thạch rải rác trên giường, đã mất đi linh khí, trở nên xám xịt.

Mạc Thiên Liêu dọn dẹp giường, mèo nhỏ ngồi ở trên gối đầu, nhìn nhìn đống linh thạch vô dụng bên gối, nâng tay vỗ vỗ một chút, linh thạch không có linh khí chống đỡ, tức khắc bể thành đống bột. Ban đầu giường chỉ có chút lộn xộn, bây giờ thực sự hóa thành đống rác.

"……" Mạc Thiên Liêu bất đắc dĩ nhìn cái giường không ra dáng gì, nâng tay ôm lấy mèo nhỏ,"Quên đi, tắm rửa trước."

Tối hôm qua ra một thân mồ hôi, giờ này còn cảm giác có chút dinh dính.

Tiểu viện này tuy là Thiên Điện cung Thanh Ninh, nhưng phong cách hoàn toàn khác hẳn với cung điện hoa lệ kia, nó đơn giản chất phác như biệt viện ở làng quê. Nhưng mà, những thứ nên có thì không thiếu, một gian phòng ngủ, một gian phòng tắm, còn có một phòng bếp nhỏ.

Trong phòng tắm có thùng tắm, nhưng mà không có nước ấm. Mạc Thiên Liêu múc nước từ giếng nước bên trong viện đổ đầy thùng, ngưng tụ một chút mộc trung hỏa trong lòng bàn tay, thò tay vào quậy qua quậy lại, nước lạnh băng thấu da thấu xương tức khắc trở nên nóng hôi hổi.

"Ở trên này đừng quậy, đừng làm ướt lông, một lát ta tắm cho em." Mạc Thiên Liêu bế mèo đặt trên băng ghế cao thơm ngát đặt kế bên thùng tắm, xoay người thoát áo quần, chân dài bước vào bên trong thùng tắm.

Cục bông tròn màu trắng cúi đầu xem móng vuốt của mình, lại dám ở trước mặt sư tôn mà làm như thế…… Không biết xấu hổ!

Mạc Thiên Liêu ngược lại không chú ý tới mèo nhà mình khác thường, vẫn tắm rửa cực kỳ vui vẻ, dẫn khí nhập thể có thể cọ rửa những dơ bẩn trong cơ thể ra, đời trước lần đầu tiên dẫn khí, hắn tẩy ra một thân bùn đen, lần này ngay cả chút dơ cũng không có. Là một khúc gỗ, trong cơ thể hắn không có dơ bẩn, đây cũng là nguyên nhân mèo đại gia không ghét bỏ nằm trong ngực hắn một đêm mà."Móng Nhỏ, tu vi em hiện tại thế nào, đến đỉnh phong cấp hai chưa?"

Pháp lực yêu thú cũng có thể tiến cấp, yêu thú vừa đến cấp năm, tương đương với nhân tu luyện khí đến Hóa Thần, yêu thú có chút căn cốt cấp cao, khi đạt tới cấp ba, cũng chính là Kim Đan, thì có thể hóa thành hình người.

Bởi vì yêu thú thưa thớt, cho đến nay Mạc Thiên Liêu chỉ nuôi mỗi mình Mạc Tiểu Trảo, cho nên cũng không biết tốc độ yêu thú tu luyện như thế nào.

"Nếu em biến hóa thì sẽ có bộ dáng như thế nào nhỉ?" Mạc Thiên Liêu tựa vào cạnh thùng tắm, nhìn cục bông nho nhỏ kia,"Sẽ không phải là trẻ con chứ?"

Mèo nhỏ ngẩng đầu liếc hắn, mặc kệ hắn, bám vào cạnh thùng tắm, đứng lên, nâng tay vớt lấy lọn tóc của hắn trong nước, nước ấm thấm ướt móng vuốt, lại vội vàng vẫy vẫy, khiến mặt Mạc Thiên Liêu dính đầy nước.

Thân thể có linh lực, Mạc Thiên Liêu làm việc dễ dàng hơn không ít, ít nhất sử dụng linh lực hệ Hỏa sớm đã đạt tới cảnh giới siêu phàm. Tắm rửa xong, dùng linh lực hệ Hỏa đi chuyển một vòng trong người, ngay cả mái tóc thật dài cũng hong thật khô, thoải mái mặc xong quần áo, lại bưng một chậu nước nhỏ đến, đặt ở giữa sân, nơi mặt trời chiếu thẳng xuống, rồi ôm mèo nhỏ đi ra.

"Móng Nhỏ, để ta tắm cho em." Mạc Thiên Liêu làm ấm nước, chỉ chậu nước nói với mèo.

Cục lông trắng nhìn chậu nước đơn sơ, lại nhìn Mạc Thiên Liêu cười đến dịu dàng, vẫy vẫy cái đuôi. Nể tình anh chưa tắm cho bổn tọa nhiều năm như vậy, hôm nay miễn cưỡng đồng ý để anh hầu hạ một lần.

Được sự đồng ý của mèo đại gia, Mạc Thiên Liêu lập tức ngồi xổm xuống, đưa mèo nhỏ vào trong nước, thủ pháp thuần thục tắm rửa cục bông của hắn.

Trên người mèo nhỏ vốn không có tro bụi gì, tắm một chút là được rồi, Mạc Thiên Liêu khăn bố ôm lấy mèo, vận linh lực hệ Hỏa trong lòng bàn tay, từ đầu cho đến chóp đuôi, bộ lông ướt sũng lập tức trở nên ấm áp, mềm mại, bông bông. Đến lúc hắn sờ bụng, mèo nhỏ lại không chịu, giãy dụa muốn đi xuống.

"Đừng quậy, để ta hong khô lông." Mạc Thiên Liêu bắt mèo nhỏ đang có ý chạy trốn về, lại thò tay sờ, thình lình bị móng vuốt cào một đường.

"Méo!" Nghiệt đồ, ngươi đang sờ chỗ nào thế! mèo nhỏ nhảy lên cây đào trong viện, nhe răng về phía hắn, không đợi Mạc Thiên Liêu nói cái gì, bỏ chạy đi không quay đầu lại.

"Lại giận dỗi." Mạc Thiên Liêu vò đầu, bé cưng này, mấy trăm năm không thấy, tính tình càng ngày càng khó gần.

Dọn dẹp phòng ở xong, đổi khăn trải giường sạch sẽ, đợi Mạc Thiên Liêu ăn mặc chỉnh tề, nhóm đệ tử đời thứ hai làm xong bài tập sớm đã đến.

Trước mặt mọi người, Mạc Thiên Liêu không nhanh không chậm ăn điểm tâm, sau đó mới cầm ra một bản danh sách.

"Gọi đến tên ai, người đó đứng ra, báo lại những chuyện ngày thường các ngươi phụ trách." Ngón tay thon dài mở danh sách ra, thanh âm trầm thấp dễ nghe bắt đầu gọi từng cái tên, mỗi khi gọi tên một đệ tử quản lý, để họ đem ngọc bài chưởng sự để xuống bàn làm chứng minh.

Mọi người kinh ngạc phát hiện, một đêm không gặp, vậy mà vị sư thúc đã có tu vi luyện khí tầng một!

Đợi mọi người nói qua chức trách của mình, liền bắt đầu hỏi bẩm những chuyện gần đây.

"Khởi bẩm sư thúc, ngày mốt là sinh thần Viêm Liệt sư bá bên Ốc Thiên Động, động chúng ta cũng nên chuẩn bị một phần lễ." Tố Lễ, đệ tử chưởng quản nghi lễ nói.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi giương mắt nhìn hắn:"Ngươi là nói lấy danh nghĩa Ốc Thanh Động, chuẩn bị cho sư huynh Viêm Liệt một phần lễ hay sao?" Âm điệu không lên không xuống, để người nghe không đoán ra hỉ nộ.

"Đúng vậy." Tố Lễ không nghe được ý tứ trong giọng nói Mạc Thiên Liêu, tưởng hắn muốn gã lặp lại lời nói, liền không chút nghĩ ngợi đáp.

"Hừ!" Mạc Thiên Liêu hừ lạnh một tiếng,"Viêm Liệt chính là đệ tử đời thứ nhất, sư tôn hắn vẫn còn, mà lại lấy danh nghĩa toàn bộ động phủ tặng lễ, là đạo lý gì"

Tố Lễ sửng sốt, ban đầu là muốn đào hố hại vị sư thúc này, nào ngờ người ta lại không nhảy vào đi, phản lại một quân, lập tức sửa lời nói:" Ý đệ tử, lấy danh nghĩa sư thúc chuẩn bị một phần lễ."

Mạc Thiên Liêu không nói tiếp, chỉ dùng một đôi mắt thâm trầm kín đáo nhìn hắn, trong phòng tức khắc rơi vào một mảnh yên lặng.

Tố Lễ là một nam nhi tám thước, bị đôi mắt kia nhìn chằm chằm, lại nhịn không được lưng phát lạnh, đầu đổ mồ hôi.

Đợi khi Tố Lễ sắp chống đỡ không nổi, Mạc Thiên Liêu mới từ từ mở miệng:"Ngày thường những công việc như vậy, ngươi đều xử lý như thế này sao?"

"Việc này……" Tố lễ ngập ngừng không biết trả lời như thế nào.

"Có ai biết chuyện này nên xử lý ra sao?" Mạc Thiên Liêu không để ý tới hắn, nhìn một chúng đệ tử bên dưới.

"Sư thúc, con biết!" Một nữ đệ tử diện mạo xinh đẹp nhấc tay,"Năm nay Viêm Liệt tổ chức sinh thần là vì tiến cấp Nguyên Anh, tông chủ muốn ngợi khen, bèn mượn dịp này tổ chức luôn. Con là vãn bối, không có tư cách tặng lễ, chỉ cần sư thúc lấy danh nghĩa của mình cùng sư phụ đưa một phần hạ lễ không tệ, lại lấy danh sư tổ là trưởng bối, ban thưởng một phần là được."

Sư tỷ muội bên cạnh lặng lẽ túm vạt áo nàng nhưng cô nương này lại không để ý tới, sư thúc vừa đẹp trai lại vừa có tài như thế, sao lại muốn đối địch với với người?

"Rất tốt," Mạc Thiên Liêu hơi hơi gật đầu,"Ngươi tên là gì." Cô nàng này cũng không phải là đệ tử quản sự và mới điểm danh hồi nãy.

"Hồi sư thúc, đệ tử là Tố Vấn." Tiểu cô nương đáp dòn tan.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi là đệ tử chưởng quản nghi lễ trong Ốc Thanh Động." Mạc Thiên Liêu nâng tay, cầm lấy ngọc bài chưởng quản nghi lễ, đưa cho nàng.

Tố Vấn mở to hai mắt nhìn, trố mắt một lát mới cực kỳ kinh hỉ tiếp nhận bằng hai tay:"Tạ sư thúc, con nhất định sẽ làm thật tốt." Tố Vấn xuất thân quý tộc, từ lâu đã chán ghét Tố Lễ xử sự không phóng khoáng, còn đánh mất mặt mũi Ốc Thanh Động.

Sắc mặt Tố Lễ trắng bệch, chưởng quản nghi lễ là một chuyện rất béo bở, ném đi như vậy, về sau vật liệu tu luyện của gã chỉ dựa vào phần phân phối mỗi tháng:"Sư thúc, vị trí chưởng quản nghi lễ của con là do sư phụ định."

Mạc Thiên Liêu như cười như không nhìn hắn:"Vậy thì chờ sư phụ ngươi trở về, rồi đi khóc nhè mét hắn đi."

"Ha ha ha……" Mấy sư huynh đệ vốn bất hòa với Tố Lễ, tức khắc cười ra tiếng.

Vài cái đệ tử quản sự khác nhìn thấy kết cục của Tố Lễ, liền không dám lằng nhằng dây dưa, thành thành thật thật bẩm báo mọi chuyện. Mạc Thiên Liêu nhanh chóng xử lý tất cả sự vụ, cũng chỉnh đốn lại một ít chuyện phân phối mỗi tháng.

Mạc Thiên Liêu sắp xếp mọi chuyện, vẫn dựa theo nguyên tắc kiếp trước, ai am hiểu cái gì thì làm cái đó, không vì ngươi là mỹ nhân thì không thể đi hốt phân.

Chỉnh đốn, trừng phạt những ai không thành thật hết một lần, chúng đệ tử đời thứ hai đều trở nên ngoan ngoãn dễ bảo như chim cút, Mạc Thiên Liêu vừa lòng phất tay, để cho bọn họ tự động tán đi.

"Lúc sư thúc xử trí Tố Lễ, thật sự là rất có khí thế!" Ra khỏi tiểu viện, vài nữ đệ chụm vào nhau ríu rít.

"Đúng vậy đúng vậy, cô xem, sư thúc chỉ trong một đêm đã có thể dẫn khí thành công, tu vi ngày sau nhất định không thể lường được, đã nói sư tổ sẽ không nhìn nhầm mà."

"Các cô có phát hiện không, bộ dạng sư thúc chúng ta là đẹp trai nhất trong nhóm các sư thúc bá!"

“Đôi mắt kia vừa liếc qua ta, cả người ta liền mềm nhũn ra!”

Vài nam đệ tử nghe các sư tỷ sư muội nghị luận, hai mặt nhìn nhau. Trong suy nghĩ của phụ nữ, ai mà đẹp thì người đó luôn đúng.

Đuổi các sư điệt luôn tranh cãi ầm ĩ, Mạc Thiên Liêu chỉnh chỉnh áo mũ, nhấc chân đi chính điện cung Thanh Ninh.

Khác với vẻ lạnh lùng trống trải ngày hôm trước, trong điện có rất nhiều thị nữ áo trắng đứng, nhìn thấy Mạc Thiên Liêu tiến đến, đều đồng loạt hành lễ, nhưng không nói chuyện, chỉ có một người tiến lên:“Chân nhân đã dậy, có cần nô tỳ thông bẩm?”

Mạc Thiên Liêu gật đầu:“Làm phiền tỷ tỷ thông bẩm, nói đệ tử Mạc Thiên Liêu cầu kiến.”

Thị nữ kia khuynh người hành lễ, vội vàng rời đi.

Lại đợi một lát, nghe được một hồi chuông nhỏ đinh đinh đang đang vang lên, như gần như xa, tiếng vang dường như truyền đến từ hoang mạc viễn cổ, cửa lớn nội điện chậm rãi mở ra, sư tôn một thân áo trắng từ từ đi đến. Ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua huyền tinh thạch chiếu trong con ngươi lạnh lùng trong trẻo, hiện ra từng điểm sáng nhỏ vụn vặt, giống như ngàn sao giữa bầu trời.

Mạc Thiên Liêu nhịn không được thở nhẹ lại, vồn vã đi qua, nâng tay đỡ sư tôn ngồi xuống.

Thanh Đồng nhìn bàn tay lớn thon dài đưa tới trước mặt, từ từ đặt tay phải mình lên.

Bàn tay lành lạnh như ngọc khắc, nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay mình, Mạc Thiên Liêu chỉ cảm thấy đầu tim mình như bị cào một cái, tức khắc có chút tâm tình vui sướng. Là sư tôn, chẳng lẽ không phải là bộ đáng tóc bạc mặt hồng, râu dài bay bay hay sao? Sư tôn nhà mình lại có bộ dáng như thế này, rất dễ dàng khiến người nổi tâm ma à nha!

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần sư thúc rất hung dữ, sư phụ cứu mạng]

Đệ tử giáp: Sư phụ, mau cứu cứu con

Đệ tử ất: Sư phụ, làm chủ cho con đi

Đệ tử bính: Sư phụ, con không muốn hốt phân

Đại sư huynh:???

Thợ Mộc: Bọn họ là đang nhớ huynh đó

Đại sư huynh: Hóa ra là vậy à, sư đệ làm thật là tốt

Chúng đệ tử:QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Xiêm Y

Sau khi thò tay ra ngoài, Thanh Đồng mới phát hiện mình làm chuyện ngu xuẩn, hồi trước cùng người này chơi trò bắt tay giờ thành thói quen luôn, hắn duỗi tay, thì mình lại đưa tay ra. Hơi hơi nhíu mày, lập tức rút tay về.

Xúc cảm trắng mịn rời khỏi lòng bàn tay, Mạc Thiên Liêu có chút luyến tiếc, nhìn sư tôn đi thẳng đến trước nhuyễn tháp rồi ngồi xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua, thì lập tức thu về tâm tư không nên có, cung kính theo qua.

“Chuyện gì?” Thanh Đồng tiếp nhận chén trà lưu ly thị nữ đưa lên, khẽ nhấp một ngụm.

Mạc Thiên Liêu dời ánh mắt khỏi đôi môi mỏng nhạt sắc của sư tôn, buông mắt nói:“Đệ tử có chút chuyện quan trọng muốn hồi bẩm với sư tôn.”

Thanh Đồng buông chén trà, nâng tay, thị nữ áo trắng biến mất trong nháy mắt.

Mạc Thiên Liêu đi qua, quỳ xuống trên tấm đệm hương bồ bên cạnh nhuyễn tháp, đường đường chính chính dập đầu:“Tuệ nhãn sư tôn như đuốc, nhìn ra đệ tử chính là người trùng sinh, chưa kịp báo cho sư tôn, đệ tử thẹn ở trong lòng.”

Thanh Đồng nhìn nhìn cái ót Mạc Thiên Liêu, nghiêng đầu, trố mắt một chút mới hiểu được người này đang nói cái gì. Ngay trước lúc Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu lên, ngồi ngay ngắn lại, cũng không trả lời, chỉ có đôi mắt lạnh lẽng lặng nhìn hắn.

Mạc Thiên Liêu nhìn bộ dáng sư tôn không chút gợn sóng, tâm sinh kính nể, bất đồng với vài tên gọi là danh môn trưởng lão làm bộ làm dạng kia, vị sư tôn này của hắn, là thanh quý từ trong xương cốt, tiên khí bức người.“ Thân phận lúc trước của đệ tử không tiện nói ra, nhưng thỉnh sư tôn yên tâm, đệ tử nhất định sẽ không gây nguy hại đến Ốc Vân Tông, lại càng sẽ không thương tổn sư tôn.”

“Ừ,” Một tiếng đáp ứng thản nhiên, nghe không ra hỉ nộ,“Đứng lên đi.”

Mạc Thiên Liêu nhẹ nhàng thở ra, thuận thế ngồi trên đệm hương bồ, nếu đã mở lòng nói chuyện, như vậy chuyện tu luyện mấy ngày này đương nhiên có thể tham khảo với sư tôn.

Thực ra đối với chuyện tu luyện, những thứ Mạc Thiên Liêu cần được chỉ dẫn rất ít, bản thân hắn rất rõ ràng ở giai đoạn nào cần tu luyện cái gì thì mới đạt được kết quả tốt nhất, nhưng mà hiện tại thân thể đặc thù, hắn cũng còn đang mày mò, cần một người nghiên cứu thảo luận cùng với hắn.

“Vạn vật có linh, tiên mộc cũng có linh, thử một lần đi.” Thanh Đồng nghe hắn không biết cách làm gì với một khúc gỗ, liền chỉ điểm một câu.

Giọng nói mát lạnh dễ nghe, nghe hoài không chán, tuy rằng Mạc Thiên Liêu không hiểu rõ ý tứ trong đó lắm, vẫn là gật gật đầu, nhớ kỹ lời này trước.

“Còn có một chuyện,” Mạc Thiên Liêu khó có khí được gặp sư tôn, đương nhiên muốn bẩm báo tất cả mọi chuyện một lần,“Ngày gần đây các sư điệt thấy sư tôn lâu không xuất quan, liền đem tục vụ trong động giao cho đệ tử xử lý……” Ngẩng đầu nhìn sư tôn, thấy không có phản ứng gì, ắt hẳn là đồng ý chuyện hắn xử lý tục vụ, liền nói tiếp.

Tục vụ trong Ốc Thanh Động, bị vài đệ tử chưởng sự nắm giữ, rất khó làm công bằng, mà việc hiệu suất làm việc cũng không cao, Mạc Thiên Liêu tính noi theo biện pháp bên tông chủ, xây một Chấp Sự đường, phân phát tài nguyên, phân phối nhiệm vụ, công khai ra hết để mọi người đều có thể thấy được.

Đương nhiên, làm mấy cái này không phải không có tư tâm, tối hôm qua tu luyện hắn phát hiện, bản thân mình cần linh khí nhiều hơn bình thường, chỉ dựa vào linh khí thiên địa là không đủ, cần một lượng lớn linh thạch. Hơn nữa, sau này hắn cũng muốn luyện khí, luyện khí là đốt tiền, càng cần cung ứng vật liệu số lượng nhiều. Xây dựng Chấp Sự đường, chính là gom hết tất cả quyền lợi lại nắm trong tay mình, làm việc cũng tiện hơn chút.

Thanh Đồng nhìn hắn, đôi mắt trong veo lạnh nhạt không chút gợn sóng, chậm rãi mở miệng nói:“Nói nhiều chuyện vô nghĩa như vậy để làm gì, ngươi muốn làm cái gì thì cứ làm đi.” Nói xong, liền đứng dậy, phất tay áo bỏ đi.

“Ai, sư tôn!” Mạc Thiên Liêu nhanh chóng đuổi theo,“Chuyện cuối cùng, ngày sau là sinh thần của đệ tử cấp cao của tông chủ, sư huynh Viêm Liệt, tông chủ năm nay muốn mở lớn, chi bằng sư tôn bị một phần quà trưởng bối.”

“Ngươi mang cái này cho hắn là được.” Thanh Đồng xoay tay lấy ra một cái lục lạc tinh xảo đẹp đẽ.

Trên đường trở về, Mạc Thiên Liêu xoa xoa cái lục lạc tinh xảo phức tạp lớn bằng nắm tay kia khám nghiệm, chế tạo từ đá linh lung, ở giữa có đính một viên ngọc lưu ly, khe đong đưa sẽ phát ra tiếng đinh đang, xem thật là đẹp, thế nhưng, dù có đẹp như thế nào cũng không thể giấu được nó chỉ là một cái lục lạc! Không sai, thứ này thậm chí còn không phải là pháp khí, chỉ là một cái lục lạc thông thường!

Lão tổ Hóa Thần ban thưởng hạ lễ sinh thần cho vãn bối Nguyên Anh, là một cái lục lạc thật bự thật đẹp!

Mạc Thiên Liêu cảm giác hạ lễ đang cầm có chút phỏng tay.

Có lẽ trong này có thâm ý gì? Là một người mới nhập môn, không rõ quan hệ lợi hại trong đó, Mạc Thiên Liêu vò đầu, chỉ đành cất lục lạc vào, vác một cái rìu đi ra sau núi.

Chương thứ ba trong [Nhiên Mộc Quyết] ngay lúc hắn dẫn khí thành công thì xuất hiện, bên trong miêu tả ba loại cây cối kỳ dị, muốn hắn tới chặt rồi mang về đốt, thuận đường lại săn thêm mấy con chim trĩ để nướng.

Một rìu chém xuống, cây đại thủ hai người ôm không xuể sinh ra một lỗ thủng, Mạc Thiên Liêu nheo lại mắt, hoảng hốt thấy được ánh sáng xanh xanh mờ mờ từ lỗ thủng tràn ea.

“Vạn vật có linh, tiên mộc cũng có ……”

Câu nói kia của sư tôn, có lẽ không phải chỉ linh trí, mà là linh khí.

Ngẩng đầu nhìn cái cây này, thủy trầm mộc* ngàn năm, vật liệu gỗ cực kỳ nặng, vào nước sẽ chìm, là vật liệu luyện chế các loại pháp khí bay rất tốt, chỉ cần khoảng trăm năm đã có thể bán với giá cao, mà cây này đã một ngàn năm.

*gỗ chìm vào nước

Linh thạch bên trong có linh khí, bên trong nguyên liệu luyện khí quý giá này đương nhiên cũng có, chỉ là linh khí trong linh thạch không phân Ngũ Hành, mà trong thảo mộc chỉ có linh khí hệ Mộc mà người không thể hấp thu.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, người không thể hấp thu, nhưng bây giờ hắn cũng không phải hoàn toàn là người, nếu hắn có thể nhìn thấy ánh sáng xanh, có lẽ…… Giơ rìu lên, chém một nhát, lại có một chút ánh sáng xanh tán ra ngoài, Mạc Thiên Liêu lập tức vận chuyển linh lực. Linh khí của thủy trầm mộc ngàn năm, tựa như con rắn lục nhỏ, men dọc theo đầu ngón tay nhanh chóng chui vào trong cơ thể hắn.

Tiên mộc có linh khí, người không thể sử dụng, nhưng thần mộc có thể hấp thu.

Vậy xem ra hắn không cần phải ngồi thiền, chặt cây là có thể tu luyện, còn không cần phải phí tâm phân giải linh khí ngủ sắc, bởi vì linh khí tản ra tuyệt đối đều là hệ Mộc!

Vì thế, Mạc Thiên Liêu giống như phát hiện ra bảo bối, chặt cây cả ngày không biết mệt.

Đợi đến khi hắn chặt xong thủy trầm mộc, lúc bổ ra thành củi chuẩn bị nhóm lửa, mèo trắng nhỏ không biết đến lúc nào đã ngủ say trên tảng đá. Mặt trời chiều ngã về tây, màu da cam nổi bật rọi lên cục bông trắng trắng.

Mạc Thiên Liêu đi qua, phủi phủi tay trên một mảnh gỗ, ôm lấy mèo nhỏ ủ vào trong lòng, lát nữa mặt trời xuống núi, tảng đá sẽ lạnh.

Mèo nhỏ trước giờ vốn cảnh giác, bị hắn ôm lấy nhưng không tỉnh lại, vẫn ngủ khò khò như trước. Mạc Thiên Liêu bật cười, cẩn thận đưa nó vào trong áo, ngồi xổm xuống nhóm lửa, thuận tiện dùng rìu đẽo thành mấy cây gai nhọn dài khoảng ba tấc.

Tỉ mẩn ngồi khắc, không quan tâm đến công cụ, một cái rìu cồng kềnh dưới tay Mạc Thiên Liêu tựa như một con dao khắc tinh xảo khéo léo, không bao sau đã tước ra một cái gai nhọn bóng loáng. Cầm một cái ở trong tay ngắm nghía, gai gỗ phát ra ánh sáng lành lạnh linh hoạt di chuyển giữa những ngón tay thon dài.

"Cô cô cô……" Xa xa, mấy con chim trĩ năm màu đang kiếm ăn.

Ngón tay cặp lấy gai gỗ, vận linh lực ngay tại đầu ngòn tay, kẹp gai nhọn kẹp giữa hai ngón tay bắn ra, chuẩn xác xuyên qua cái cánh đang giương lên muốn bay, đóng đinh chim trĩ trên cây.

"Móng Nhỏ, chúng ta có thịt ăn." Mạc Thiên Liêu cúi đầu, xem cục bông tỉnh ngủ, đang cào vạt áo ra thăm dò, mang theo nó đi thu thập chim trĩ.

Bởi vì yêu cầu nướng trong [Nhiên Mộc Quyết] có chút kỳ quái, không gian trong vòng tay chứa đồ của Mạc Thiên Liêu không lớn, giờ chứa đầy các loại gia vị. Xuyên chim trĩ qua một nhánh thủy trầm mộc đã được tước mảnh, Mạc Thiên Liêu thở dài, tuy thủy trầm mộc không phải cực kỳ trân quý, nhưng cũng là nguyên liệu khó có được, vòng tay chứa đồ chỉ có thể đựng đồ gia vị và quần áo, không thể chứa những thứ khác, thật có chút đáng tiếc. Ngày mai tham gia yến hội, trước tiên phải luyện chế công cụ chứa đồ đã.

Một người một mèo ăn chim trĩ nướng, sau đó mới thong dong quay về tiểu viện.

Tố Vấn đợi trong viện đã lâu, thấy Mạc Thiên Liêu trở về, lập tức nghênh đón, trình một cái khay lên:"Sư thúc, đây là hạ lễ đệ tử chuẩn bị, ngài xem còn có cái gì muốn bổ sung."

Ngày mai Mạc Thiên Liêu muốn đi dự tiệc, đương nhiên cần phải đưa lễ từ Ốc Thanh Động, hắn vừa nhập môn, cũng không quen với Viêm Liệt, không cần phải đưa những thứ quá mức quý trọng, đưa một số linh thạch và linh thảo đã đủ rồi, mấy thứ này từ trong kho công ra.

Mạc Thiên Liêu xem không thấy có gì sơ suất, gật đầu nói:"Mấy thứ này ngươi giữ lấy, ngày mai đi cùng với ta."

Trong mắt Tố Vấn lóe lên kinh hỉ:"Vâng, sư thúc!"

Đuổi Tố Vấn đi rồi, thị nữ áo trắng từ cung Thanh Ninh lại tới nữa.

"Mấy vị tỷ tỷ tới đây có chuyện gì?" Mạc Thiên Liêu cười nghênh thị nữ vào phòng, mấy nữ tử này cũng không phải đệ tử trong Ốc Thanh Động, tu vi cũng không tính là cao, chỉ là thị nữ hầu hạ động chủ.

Mèo nhỏ trong lòng có ý thăm dò, bị Mạc Thiên Liêu đè lại, yêu thú quá mức trân quý, hiện tại thực lực của hắn thấp, bảo vệ không nổi, nên ngàn lần không thể cho người khác thấy.

Cục bông nhỏ không vui, ở trong áo cào hắn mấy đường, mấy thị nữ kia còn không đến trăm tuổi, thế mà người này dám gọi người ta là tỷ tỷ, thật không biết ngượng!

"Ta phụng lệnh của động chủ, đưa cho ngài vài món xiêm y." Thị nữ đem vài cái khay đặt lên bàn, bên trong đó chính là ba bộ hoa phục màu đen tay rộng.

"Màu đen." Mạc Thiên Liêu cầm lấy một kiện, hơi hơi nhíu mày, người trong Ốc Thanh Động đều mặc màu trắng, cho hắn mặc màu đen, chẳng phải là cùng màu với Huyền Cơ chân nhân ư?

"Ốc Vân Tông không để ý đến y phục trang sức, ngài không cần phải lưu tâm." Thị nữ giải thích một câu, liền khom người cáo lui.

Mạc Thiên Liêu nghĩ nghĩ, lúc trước ở đại điện Ốc Vân nhìn thấy mấy đệ tử đời đầu, đích xác là tùy tiện mặc, đỏ cam vàng lục xanh lam tím, màu gì cũng

có, chỉ là nhóm đệ tử đời thứ hai trong Ốc Thanh Động có vẻ khác biệt, đều mặc đồ trắng, có lẽ là vì muốn sư tôn vui?

Ngày kế, Mạc Thiên Liêu mặc một thân trường bào màu đen tay rộng, áo khoác ngoài là lụa thêu hoa văn mây màu trắng bạc, đầu đội long quan bạc khảm đá hắc diệu, khí chất văn hoa. Lúc trước mặc áo vải, cho nên không hiện rõ, nay đổi hoa phục, tức khắc làm nổi bậc gương mặt tuấn mỹ dị thường.

Cục bông nhỏ ngồi ở trên giường nhìn hắn ăn mặc chỉnh tề, cuối cùng cũng thuận mắt chút chút, nhảy lên bả vai Mạc Thiên Liêu, vẫy vẫy cái đuôi, đi thôi!

Mạc Thiên Liêu nâng tay ôm mèo nhỏ xuống, đặt ở trên giường:"Ngoan, tự chơi trong này đi, qua giờ ngọ ta sẽ trở lại." Người trong yến hội quá nhiều, ngàn lần không thể để họ phát hiện Mạc Tiểu Trảo.

Mèo nhỏ lập tức mất hứng, chầm chậm cào khăn trải giường.

Mạc Thiên Liêu đi vào trong viện, nói với Tố Vấn bên ngoài:"Đi thôi."

Tố Vấn mở to hai mắt nhìn sư thúc tuấn mỹ cực kỳ trước mắt, sau một lúc lâu vẫn không khép miệng được. Mãi đến Mạc Thiên Liêu gọi, nàng mới khập khiễng bước về phía trước.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Sư huynh, đây là sư tôn ta thưởng cho huynh

Viêm Liệt:……

Đệ tử giáp: Đó nhất định là Linh bảo, tiếng chuông vừa vang hồn xiêu phách lạc

Đệ tử ất: Đó nhất định là chìa khóa, tiếng chuông vừa vang toàn bộ bí cảnh mở.

Tông chủ: Lục lạc này thật là đẹp mắt, đến đến đồ nhi, mau đeo lên cổ.

Viêm Liệt:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Hạ Lễ

Vượt qua cầu vồng, đi đến Ốc Thiên Động.

Bên trong động thiên cực kỳ rộng rãi, lớn hơn vài lần so với Ốc Thanh Động, kiến trúc trong đó cũng nguy nga tráng lệ. Đình đài lầu các, gian phòng rộng rãi, giữa các phòng ốc có cầu vồng bắc ngang, mái cong chạm nhau, mây mù vờn quanh, hạc tiên nhảy múa, đẹp không sao tả xiết.

Vào được cửa động, thì có đồ đệ của Viêm Liệt tiến đến đón chào:"Tiệc rượu bày ở Ngự Phong Các, mời sư thúc."

Ở trong ba Động thiên không cho ngự kiếm phi hành, chỉ có thể đi bộ, cho nên dù cho Mạc Thiên Liêu bây giờ không thể phi, cũng sẽ không mất mặt, lững thững bước qua sân vắng hướng tới Ngự Phong Các phía đông.

Ngự Phong Các chính là một đài hoa không mái, rất là rộng lớn. Hôm nay bày rất nhiều bàn dài nhưng thấp, đã có không ít người ngồi xuống, thượng vị đặt trên đài đá hơi cao, chắc là vị trí của Viêm Liệt.

Viêm Liệt là đại đệ tử thân truyền của tông chủ Thiên Lang chân nhân, địa vị tối cao trong đám đệ tử các đời, chính là nhân vật thiên tài có thiên linh căn hệ Hỏa.

Ban đầu vốn dĩ có trưởng bối ở đây, sinh thần không thể làm lớn, nhưng Viêm Liệt quan hệ đồng môn rất tốt, vài sư huynh đệ quấy quả bắt hắn làm tiệc rượu, thêm mấy ngày gần đây vừa mới tiến cấp Nguyên Anh thành công, tông chủ cũng rất vui mừng, cho phép mở yến hội lần này.

"Vị trí sư thúc là chỗ đầu tiên, phía đông." Đệ tử dẫn đường chỉ cái bàn thanh ngọc gần sát thượng vị cho Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu gật đầu, đi tới cái bàn kia.

Áo tơ đen tuyền thêu chỉ bạc, dưới ánh mặt trời có chút chói mắt, lại nhìn kỹ đi, cả thân người đen tuyền kia dường như đoạt hết ánh sáng chung quanh, mang theo một cảm giác áp lực không thể nói rõ.

Trong nháy mắt lúc hắn đi vào, phòng lớn đang náo nhiệt bỗng chốc lặng im.

Mạc Thiên Liêu không để ý tới phản ứng mọi người, đi thẳng đến chỗ ngồi của, vén vạt áo, khoanh chân ngồi xuống.

Các đệ tử thân truyền của Huyền Cơ chân nhân còn chưa đến, bây giờ ngồi ở chỗ này đều là các đệ tử đời đầu của tông chủ, hơi thở trầm ổn, nhìn thấy Mạc Thiên Liêu đều gật đầu thăm hỏi.

Phòng lớn lại khôi phục cảnh tượng tưng bừng, nhóm đệ tử đời thứ hai ngồi ở mặt sau bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

"Hóa ra là hắn!"

"Ây cha, khí thế mạnh vậy?"

"Ngươi không biết sao? Thanh Đồng chân nhân vừa thu đệ tử thân truyền, nghe nói là vì bộ dạng rất đẹp."

Mạc Thiên Liêu bưng bình ngọc trước mặt lên, đổ một ly rượu cho mình, nếm một ngụm, rượu ngọt vào miệng, linh khí nồng đậm, rượu ngon!

Tố Vấn im lặng không lên tiếng ngồi ở bàn phía sau Mạc Thiên Liêu, thấp giọng giới thiệu cho hắn mấy vị đệ tử đời đầu này.

Tông chủ môn hạ tổng cộng có năm đệ tử thân truyền, trừ Viêm Liệt, hôm nay ở đây có hai vị. Người mặt áo tím, mặt như trẻ con, là nhị đồ đệ Tử Mạch; người mặt áo trắng, khuôn mặt nghiêm nghị, ngồi im lặng uống rượu, là tam đồ đệ Bạch Lạc.

"Xếp hạng thứ tư là sư thúc Mặc Hùng đang theo sư phụ con ra ngoài trải nghiệm, về phần sư thúc thứ năm Lang Tử, tuổi còn nhỏ, yến hội loại này chắc là không tham dự." Tố Vấn thấp giọng nói.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi gật đầu, nhìn về hai người ngồi bên cạnh mình.

Viêm Liệt này thực biết đối nhân xử thế, gã đặt vị trí của Mạc Thiên Liêu đằng đầu, còn hai sư đệ nhà mình lại ngồi bên dưới, biểu lộ sự tôn trọng với Ốc Thanh Động. Mà một loạt vị trí đối diện bên kia, hiển nhiên là để dành cho các đệ tử bên Huyền Cơ chân nhân.

Tử Mạch ngồi bên cạnh hắn, thoạt nhìn rất là hiếu động, thấy hắn nhìn qua, liền nhịn không được nói chuyện với hắn:"Ta gọi Tử Mạch, là đệ tử thứ hai của Thiên Lang chân nhân, ngươi có thể gọi ta là Tử Mạch sư huynh hoặc là Tử sư huynh, không biết sư đệ xưng hô như thế nào?"

"Sư huynh hữu lễ rồi, tiểu đệ là Mạc Thiên Liêu." Giọng nói Mạc Thiên Liêu ôn hòa đáp lại.

"Vậy về sau ta đây gọi ngươi là Mạc sư đệ!" Tử Mạch thoạt nhìn rất là vui vẻ,"Như vầy thì tốt hơn biết bao, đừng học đại sư huynh của đệ, cứ luôn hung dữ."

Mạc Thiên Liêu hơi hơi cười, cũng không nói tiếp.

Tử Mạch lấy khuỷu tay chọc chọc tam sư đệ bên cạnh:"Tiểu Bạch, đến chào hỏi sư đệ kìa!"

"Gặp qua Bạch sư huynh!" Mạc Thiên Liêu nâng tay tùy ý hành lễ.

Bạch Lạc buông chén rượu, từ từ nhìn qua, dừng một lát, mới nâng tay nói:"Bạch Lạc, gặp qua sư đệ." Rõ ràng nhìn giống hiệp khách, thanh âm nói chuyện lại yếu yếu, Mạc Thiên Liêu không khỏi ngẩn ra một chút.

"Đến đến, lần trước ở đại điện còn chưa kịp nói chuyện, hôm nay tính là lần đầu quen biết, chúng ta uống một chén!" Tử Mạch cười rót thêm một ly rượu cho Mạc Thiên Liêu, Mạc Thiên Liêu cũng nâng tay rót rượu cho hai vị sư huynh, ba người làm một ly, không khí bỗng chốc trở nên thân thiết hơn.

Đương nhiên, thân thiết có nghĩa là Tử Mạch bắt đầu lải nhải với Mạc Thiên Liêu, Bạch Lạc vẫn im lặng tự uống tự rót như trước, chỉ ngẫu nhiên sẽ quay đầu nhìn một chút, nghe bọn họ nói chuyện.

Đang lúc nói, bên ngoài vang lên một hồi ồn ào, các đệ tử của Huyền Cơ chân nhân trùng trùng điệp điệp kéo đến.

Đệ tử Huyền Cơ chân nhân là nhiều nhất, chừng mười mấy, nhưng đệ tử thân truyền thực ra chỉ có ba, còn lại đều là đệ tử bình thường.

Trong ba động chủ, Huyền Cơ thích thu đồ đệ nhất, nhưng tính tình lên xuống thất thường, thường thường hồ hởi thu nhận, qua hai ngày thấy không thích thì để làm đệ tử bình thường.

Một đám người đi tới, dẫn đầu là một nam tử mặc đồ đủ màu, khuôn mặt người nọ thanh tú, thân hình cao gầy, trường bào màu xanh thẫm, áo khoác ngoài là lụa đỏ thẫm, bên hông thắt một cái đai lưng màu vàng.

"Ê, Hoa Tình, sao hôm nay ngươi không mặc cái váy lớn có trăm bướm đậu hoa?" Tử Mạch nhìn thấy người tới liền cao giọng ồn ào.

Nam tử vốn đang bước rất thong dong nhất thời lảo đảo một chút, cắn răng nói:"Ngậm miệng! Ai nói đó là váy lớn!"

"Nguyên sư huynh cùng Ngọc sư đệ đâu?" Tử Mạch quay đầu giới thiệu cho Mạc Thiên Liêu, người đến là đệ tử thứ hai của Huyền Cơ chân nhân, tên

là Hoa Tình, thích nhất ăn mặc trang điểm xinh đẹp, phía sau đều là đệ tử bình thường và đệ tử chưa định danh phận, có thể không để ý tới.

"Nguyên sư huynh bế quan, Ngọc sư đệ ra ngoài với sư phụ," Hoa Tình trừng mắt liếc Tử Mạch nhìn, rồi ngồi thẳng xuống vị trí đầu tiên bên phải, hai cái bàn phía sau để trống, Bạch Lạc và Tử Mạch không có ý qua đó ngồi với hắn, Hoa Tình vươn tay kéo thiếu niên nhỏ tuổi nhất,"Trình sư đệ, đến ngồi ở đây."

Mạc Thiên Liêu giương mắt, người nọ chính là đệ tử thiên linh căn Huyền Cơ chân nhân vừa thu, tên là Trình Khê, còn chưa định danh phận.

Trình Khê khách sáo nhún nhường một chút, rồi ngồi xuống.

Mạc Thiên Liêu buông mắt, chạm ly với Tử Mạch, chậm rãi uống cạn, thiếu niên tuổi nhỏ này hiển nhiên là có chút kiêu ngạo, kêu gã ngồi thì liền ngồi, giống như theo lý thì phải như thế, không biết trong mắt các sư huynh phía sau gã tràn đầy ghen tị và giễu cợt, sắp đâm xuyên gã rồi.

"Ha ha ha, khiến các vị sư đệ đợi lâu," Một thanh âm trong trẻo không xa truyền đến, rất nhanh, Viêm Liệt một thân đỏ rực, mang theo khí thế tự nhiên vừa tiến cấp Nguyên Anh còn không chưa thể thu lại, bước nhanh lên chủ vị, cười nói,"Hôm nay sinh thần Viêm Liệt, được các vị sư huynh đệ không chê, đều đến chung vui, Viêm Liệt cảm kích khôn cùng, cạn trước một ly để kính các vị!"

Nói liền bưng cái chén trước mặt lên, một hơi cạn sạch.

Điệu bộ không chút dây dưa lằng nhằng, thật dễ dàng thắng được hảo cảm, mọi người đều chúc mừng, cùng nâng chén.

Mạc Thiên Liêu giương mắt, nhìn về phía Viêm Liệt, người này có một đôi mắt đào hoa mê người, giương mắt đã mang theo ba phần cười, nói chuyện không nhanh không chậm, rất là êm tai, khó trách quan hệ tại Ốc Vân Tông luôn tốt.

"Hôm nay huynh đệ chúng ta tụ họp, uống chút rượu, ngày thường tu luyện khô khan, khó có dịp được thả lỏng một lần, không say không về!" Viêm Liệt cười cười nói, có thị nữ bưng đồ ăn, trái cây nối đuôi nhau mà vào.

Mạc Thiên Liêu nhìn thức ăn trước mắt, người tu tiên dù có Tích Cốc cũng có thể nếm đồ tươi mới, không quan tâm tanh mặn, nhưng người chính phái vì để biểu hiện tiên phong đạo cốt nên thường thường chỉ uống chút rượu linh, nhiều lắm ăn chút linh quả, thức ăn bày ra nóng hôi hổi như vậy, đúng là khó thấy được.

"Đùi gà này ăn ngon, Tiểu Bạch, đệ cũng ăn một ít đi!" Tử Mạch ngoạm đùi gà, ghé sát Bạch Lạc nói.

Bạch Lạc quay đầu, lạnh lùng trừng hắn, đẩy hết dĩa đùi gà trước mặt qua cho Mạc Thiên Liêu.

"Ê, đệ không ăn thì để cho ta nha, cho hắn làm gì!" Tử Mạch lập tức mặc kệ, thò tay qua cướp.

Mạc Thiên Liêu bưng cái dĩa lên:"Đây là của Bạch sư huynh cho đệ."

Tử Mạch mở to hai mắt nhìn:"Thằng nhóc đểu, đệ……"

Thiếu niên Trình Khê ngồi đối diện thấy một màn như vậy, hơi mím môi nói:"Lễ nhường sư trưởng chính là môn quy, Mạc sư đệ sao có thể lấy đi đồ của sư huynh?" Gã rõ ràng mới là thiên chi kiêu tử, nhưng đến bây giờ vẫn chưa được định danh phận, tên song linh căn kia chỉ đưa vào bộ mặt để nhập môn, lại có thể trực tiếp làm đệ tử thân truyền của Thanh Đồng chân nhân, còn có thể không phân tôn ti với đệ tử tông chủ như thế……

Không khí vui vẻ bỗng chốc ngưng lại, Hoa Tình trợn trắng mắt, sư đệ này, rất không có mắt, không thấy người ta đang đùa giỡn sao? Huống chi, người ta là đệ tử thân truyền, danh phận của ngươi còn chưa định đâu, mở mồm gọi người ta sư đệ là có ý gì!

Viêm Liệt vừa khéo đi xuống, đánh vỡ bầu không khí xấu hổ:"Mạc sư đệ có thể đến, vi huynh thật là vui mừng, đến, chúng ta uống một chén, về sau trong tông môn có chuyện gì khó xử, cứ việc nói với sư huynh."

Mạc Thiên Liêu đứng lên:"Tạ sư huynh, vi đệ kính sư huynh."

Uống rượu xong, Mạc Thiên Liêu ý bảo Tố Vấn cầm ra lễ vật Ốc Thanh Động, một ít linh thạch cùng tiên thảo:"Đây là tâm ý đệ tử trong động, chúc mừng sinh thần sư huynh."

Viêm Liệt cười cười tiếp lấy, đưa cho đồ đệ Xích Phong phía sau.

"Gia sư bế quan, không thể đến đây, vi đệ thay gia sư đưa lên hạ lễ, mừng sư huynh tiến cấp Nguyên Anh." Mạc Thiên Liêu cầm ra một chiếc hộp tinh xảo đưa lên đi, nắp hộp mở ra, bên trong chiếc hộp là một cái lục lạc lớn bằng nắm tay, xinh đẹp long lanh!

Viêm Liệt nhìn kia cái lục lạc kia, khóe miệng khe khẽ giật giật khó thấy được, lập tức đóng hộp lại, bưng ở trong tay, hướng tới phía đông khom mình hành lễ:"Đệ tử tạ sư thúc thưởng."

Hoa Tình cũng nhân lúc cầm ra hạ lễ của sư phụ hắn, chính là một chiếc hộp dài, do thiếu niên Trình Khê bưng lấy, nắp hộp đóng chặt.

Trình Khê thấy Mạc Thiên Liêu mở hộp ra, ánh sáng bên trong rực rỡ, hiển nhiên là linh bảo hiếm thấy, nghĩ muốn kiếm sĩ diện cho sư phụ, trước khi đưa cho Viêm Liệt thì tự mình mở chiếc hộp ra.

Mạc Thiên Liêu giương mắt nhìn không sót thứ bên trong, chính là một cái dây thừng thật dài, thật đẹp! Không sai, chính là một sợi dây thừng, trong mắt đại sư luyện khí đó chẳng phải là pháp hay linh bảo gì, mà là dây thừng chính tông.……

Hoa Tình nhanh chóng đậy nắp hộp lại, hung hăng trừng mắt liếc Trình Khê, cười đưa cho Viêm Liệt.

Viêm Liệt dường như không thấy được thứ bên trong là gì, cung kính tiếp nhận, hướng tây phương hành lễ cám ơn.

Yến hội liền kết thúc trong bầu không khí nhìn như thân thiện, viên mãn huynh hữu đệ.

Mạc Thiên Liêu trở lại Ốc Thanh Động, tới gặp sư tôn trước.

"Tông chủ mới vừa đến, đang gặp động chủ." Mặt thị nữ không chút thay đổi cản hắn lại.

"Thế thì muộn chút nữa ta lại đến." Mạc Thiên Liêu xoay người trở về tiểu viện mình, mèo nhà mình lại không thấy, chỉ có chăn đệm lẻ loi, khăn trải giường đầy lông tơ và lỗ nhỏ.

Mạc Thiên Liêu nhíu mày, xoay người đi ra cửa tìm, ngẫm lại nơi cục lông kia thường lui tới, nhấc chân đi về phía sau núi.

Tác giả có lời muốn nói: Sửa bug

Vở kịch nhỏ:

Đệ tử giáp: Dây thừng kia tất nhiên là bảo bối

Đệ tử ất: Đúng vậy, ngươi xem nó nối được cầu treo dài năm dặm kia.

Thợ Mộc: dây thừng nhãn hiệu Huyền Cơ, chất lượng bảo đảm, không lừa gạt trẻ nhỏ, cũng không dối người già.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thiếu Tiền

Phía sau núi này trừ sư tôn, cũng chỉ có Mạc Thiên Liêu và chim muông có thể đi vào, cho nên cực kỳ yên tĩnh, đi trên con đường nhỏ trong rừng, có thể nghe được tiếng bước chân đạp lên lá khô rào rạt.

Mèo nhỏ thường thích tới suối nước nóng, Mạc Tiểu Trảo thích ở bên dòng suối này, nằm trên tảng đá phơi nắng khi mặc trời vừa lên, vừa ngủ là ngủ cả ngày. Mạc Thiên Liêu thẳng hướng về phía dòng suối, xa xa nghe được một trận chó sủa, trong lòng bỗng chốc hồi hộp một chút.

Mạc Tiểu Trảo là yêu thú, chó hoang bình thường nhìn thấy nó, tất nhiên sẽ mau chóng cắp đuôi chạy trốn, nào dám kiêu ngạo sủa to như vậy? Trong lòng nôn nóng, không khỏi bước nhanh hơn.

"Gâu, Gấu ấu……" Tiếng kêu ngắn ngủi, cũng không mang theo giận dữ, Mạc Thiên Liêu vén cành lá rậm rạp lên, thấy được một con thú hai màu xám trắng xen lẫn …… Sói! Ánh sáng quanh thân rạng rỡ, là yêu thú đẳng cấp không thấp!

Thân hình to lớn, lông trắng nằm dưới, bên trên phủ thêm lớp lông đen mỏng, cái đuôi cứng ngắc, không cong lại, vừa thấy thì biết không phải là chó! Nhưng nhìn kỹ, lại có chút không đúng.

Mèo trắng nhỏ lười biếng nằm dài trên tảng đá phơi nắng, con sói xám trắng kia chạy từng vòng từng vòng quanh tảng đá, thấy mèo nhỏ không để ý tới nó, liền dùng chân trước chống lên tảng đá, đưa mũi lại gần ngửi. Mèo nhỏ liếc mắt nhìn nó, giương vuốt, đầu móng lộ ra ánh sáng lạnh, một cái tát thoáng đưa tới.

"Ấu ấu –" Cậu chàng bị đánh lập tức nhảy dựng lên, vươn đầu lưỡi ra muốn liếm cái mũi bị cào của mình, cơ mà liếm không được, đành nghiêng đầu dùng sức vươn đầu lưỡi ra, rốt cuộc liếm được một chút, thỏa mãn chạy vòng vòng tại chỗ,"Gâu gâu" Kêu hai tiếng, lại chống chân lên tảng đá, cái đuôi vung qua vung lại đầy vẻ thích thú.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, đây có phải là loại chó có đuôi không cong đúng không? Còn là một con chó ngốc nữa.

Thoạt nhìn con chó này dường như không có ý định tổn thương mèo nhỏ, Mạc Thiên Liêu hứng thú nhìn hai đứa nó chơi đùa, đương nhiên cái gọi là chơi đùa chính là con chó lớn không ngừng có ý dùng mũi đẩy đẩy mèo nhỏ, sau đó thu hoạch được đủ vết cào từ các góc độ.

Cuối cùng, con chó nổi nóng lên, lui về phía sau một bước, bất chợt lủi lên tảng đá, há miệng tính cắn mèo nhỏ.

"Làm cái gì đấy!" Mạc Thiên Liêu tùy tay nhặt một tảng đá lên, bắn về phía con chó.

Cục đá bí mật mang theo linh lực bay tới đập xuống chính xác ngay đầu chó, con chó lớn trước khi bị đá đập còn linh hoạt tránh né, thình lình cục đá đập đầu, nó há hốc mồm, lại không cẩn thận trượt khỏi tảng đá, bốn chân bấu lại cũng không cản được thế rơi của nó.

Mạc Thiên Liêu đi ra ngoài, lại lụm một cục đá, cảm thấy cũng có chút lo lắng. Đó là yêu thú đẳng cấp, còn mạnh hơn so với tu sĩ luyện khí như hắn, nếu thật sự giao đấu, hắn chỉ có nước chịu cắn. Nhưng mà, yêu thú chưa biến hóa dù lợi hại đến đâu, cuối cùng vẫn là dã thú, tính thú khó sửa.

Quả nhiên, con chó kia nhìn thấy hắn cầm theo cục đá, theo bản năng co đầu lại, nhìn nhìn mèo nhỏ đang nằm dài trên tảng đá, lại nhìn nhìn Mạc Thiên Liêu, cúi đầu gâu một tiếng, quay đầu chạy mất.

Mạc Thiên Liêu ném cục đá xuống, ba bước thành hai chạy đến bên dòng suối:"Móng Nhỏ, em không sao chứ?" Ôm lấy cục bông nhỏ, sờ sờ cái gáy bị chó căn ươn ướt.

Mèo trắng nhỏ giương mắt nhìn hắn, miễn cưỡng giương móng, cho hắn một cái tát. Nhưng mà, móng nhọn không có lộ ra, chỉ là đệm thịt mềm mại lướt qua, Mạc Thiên Liêu nhếch môi, hôn một cái lên bàn tay nhỏ nhỏ mềm mềm ấy.

"Con chó kia là bạn của em?" Mạc Thiên Liêu còn mặc hoa phục đen tuyền lúc dự yến hội, từ tay áo móc ra một khăn lụa đen tuyền thêu hoa văn màu bạc, vừa đi vừa lau nước miếng trên gáy cục bông nhà mình.

Mèo nhỏ quay đầu nhìn hắn, biết là bạn của ta mà anh còn ném đá?

"Chơi với chó thì được, nhưng đừng để nó há miệng cắn em, miệng chó quá lớn, không biết giữ lực, lại nói, làm dơ lông nhiều không tốt." Mạc Thiên Liêu nói đến quang minh chính đại, hắn không thèm thừa nhận, mình ghen với một con chó đang tranh thủ tình cảm.

Trên đường trở về, Mạc Thiên Liêu đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, Móng Nhỏ cùng con chó kia đều là yêu thú, còn công khai chơi đùa sau núi, vậy sư tôn tất nhiên là biết đến. Đệ tử bình thường không được ra vào phía sau núi, như vậy, sư tôn muốn che chở không phải chỉ là vài linh thảo linh mộc, mà càng quan trọng hơn chính là đám yêu thú không có huyết khế này.

"Trong môn phái hẳn là có không ít yêu thú, nhưng mà đệ tử còn chưa có tư cách nhìn thấy." Tố Hằng sư điệt đến bẩm báo sự vụ cười nói, nghe nói đó là phần thưởng cho những đệ tử có công lao lớn hoặc là tiến cấp Nguyên Anh, những đệ tử còn lại muốn có được yêu thú, thì phải tự mình đi tìm.

Mạc Thiên Liêu gật đầu:" Có danh sách ghi các yêu thú trong môn phái không?"

"Đương nhiên là có, nhưng mà danh sách này nằm trong tay ba vị động chủ, người bình thường không thể nhìn thấy." Tố Hằng đáp.

Mạc Thiên Liêu vẫy tay để Tố Hằng rời đi, vuốt vuốt mèo nhỏ đang ngủ say sưa trong lòng, sư tôn cho hắn ngọc bài, để cho hắn tự do ra vào sau núi, bộ không sợ hắn cưỡng ép ký huyết khế với yêu thú mạnh mẽ nào làm của riêng hay sao? Hay là nói…… Nhớ tới quy củ đệ tử thân truyền có thể tùy ý ra vào, điều này có nghĩa, đệ tử thân truyền có thể có được một con yêu thú?

Quyết định ngày khác tìm sư tôn chứng thực một chút, nếu là thật, vậy thì nói cho sư tôn biết mình muốn con mèo nhỏ này, Mạc Thiên Liêu búng ngón tay đánh lửa lên, nhưng mà việc cần kíp bây giờ, là nhanh chóng tăng tu vi lên, tránh cho ngay cả chó hoang cũng đánh không lại.

Thanh Đồng chân nhân lại bế quan, Mạc Thiên Liêu vài lần cầu kiến đều không thấy người, chỉ đành thành thành thật thật chặt cây phía sau núi.

Linh khí thảo mộc có thể hấp thu,mỗi một chương trong pháp quyết đều yêu cầu hắn nướng đủ loại đồ ăn, Mạc Thiên Liêu nướng đến nhàm, liền bắt đầu biến đổi dạng nướng. Vừa nhóm lửa vừa luyện tập khống chế mộc trung hỏa, cách vận dụng linh lực hệ Hỏa kiếp trước hắn đã nắm trong lòng bàn tay, nay có dị hỏa thiên địa, đương nhiên là muốn dùng cho thật tốt rồi, cố gắng thấu hiểu chiêu thức và mộc trung hỏa.

Ba tháng sau, Mạc Thiên Liêu nhìn rồng lửa màu xanh cuộn quanh tay mình, hơi hơi nhếch môi cười.

Rồng lửa giống như được khắc thành, chỉ cần chút xíu là đã hiện lên, râu rồng thật dài nhẹ bay trong gió, biến hóa theo linh khí, vẫy đuôi rất là vui vẻ. Phóng rồng lửa bay tới bên cạnh mèo nhỏ, mèo nhỏ đang liếm móng vuốt sửng sốt một chút, nghiêng đầu xem thứ kỳ quái này.

"Nay chỉ có thể làm nó lớn được chừng này, mộc trung hỏa chỉ có nhiêu đó thôi." Mạc Thiên Liêu lại gần, cùng mèo nhỏ ngồi xem con rồng kia, rồng lửa ly thể cháy một chút liền bắt đầu tiêu tán, lát sau liền không thấy bóng dáng.

Mèo nhỏ ngáp một cái, nằm sấp xuống chuẩn bị ngủ.

Để chỉ mộc trung hỏa ly thể, hắn đã phải mày mò ước chừng một tháng.

Mới đầu chỉ có thể bắn ra vài cụm lửa nhỏ, sau này ngày đêm tu luyện khống chế, rốt cuộc có thể thay đổi hình dạng hỏa diễm, mà tu vi hắn, bởi vì ngày đêm không ngừng chặt cây nhóm lửa, đã tiến tới tầng sáu luyện khí.

Thân thể thần mộc, không cần rèn gân mạch, chỉ cần tích góp linh lực hệ Mộc, đợi linh lực tụ đầy là có thể tiến tới Trúc cơ. Mạc Thiên Liêu tính toán một chút, có lẽ chưa đến một năm, hắn có thể đạt tới Trúc cơ.

Kiếp trước tư chất Mạc Thiên Liêu cũng không tính là kém, tu luyện từ lúc hơn mười tuổi đến năm hai mươi tám, khó khăn lắm mới lên được Trúc cơ, nay chỉ cần một năm, quả thật là chính là nghịch thiên! Tâm tình Mạc Thiên Liêu có chút phức tạp, nâng tay ôm mèo nhỏ đang thiêm thiếp ngủ, xuống chân núi.

Ở cùng một chỗ với mèo nhỏ suốt ba tháng, Mạc Thiên Liêu phát hiện ra một vấn đề, cục bông này cực kỳ ham ngủ, thời gian chơi đùa một ngày không vượt quá hai canh giờ. Một con mèo bình thường cả ngày đã ngủ hết bảy tám canh giờ, mà yêu thú tinh lực tràn đầy, lại muốn ngủ mười canh giờ, điều này quả thật không bình thường!

Mạc Tiểu Trảo ba trăm năm trước có thể cùng hắn chơi cả ngày mà không biết mỏi mệt, nay lại cực kỳ yếu ớt, chơi một hồi bắt đầu ngáp. Có tâm muốn tìm luyện đan sư xem cho Móng Nhỏ, nhưng tiền khám một lần rất mắc..

Mạc Thiên Liêu lấy linh thạch trong vòng tay chứa đồ ra đếm, tổng cộng sáu viên linh thạch trung phẩm. Đệ tử thân truyền mỗi tháng được phát ba viên linh thạch trung phẩm, cũng chính là ba mươi viên linh thạch hạ phẩm, so với đệ tử bình thường có mười viên linh thạch hạ phẩm, này đã là đãi ngộ cực kỳ hậu hĩnh.

Lúc trước tiến cấp năm Luyện Khí, dùng mất một viên linh thạch trung phẩm, tiến cấp sáu lại dùng hai khối. Mà muốn thỉnh luyện đan sư khám cho yêu thú, ít nhất cần ba mươi viên linh thạch trung phẩm.

Mạc Thiên Liêu sờ sờ cục bông ngủ đến bất tỉnh nhân sự, thu hồi linh thạch, giấu mèo vào trong, đi xuống phúc địa Xích Diễm.

Phúc địa Xích Diễm có phòng địa hỏa, hắn phải đi luyện khí kiếm chút tiền.

___

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Nuôi mèo cực kỳ phí tiền đó nha.

Tông chủ: Phí tiền, còn phí mặt [bưng miệng vết thương]

Huyền Cơ: Phí mặt ＋1

Đại sư huynh: Phí mặt ＋10086

Thợ Mộc: Tránh ra! Mèo của ta chỉ có thể cào ta!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Luyện Khí

*Chú ý là cấp luyện khí khác với luyện khí nhé. Luyện khí tên chương có nghĩa là luyện chế vật phẩm, là một nghề nghiệp. Còn cấp luyện khí thì là cấp thấp nhất trong tu tiên. Sau đó mới đến trúc cơ, kim đan, nguyên anh, hóa thần, độ kiếp.

Bảy mươi hai phúc địa, tất cả đều có tác dụng khác nhau, có luyện khí, luyện đan, luyện kiếm đủ loại, nếu Mạc Thiên Liêu ở thiên nha phúc địa ngu ngu ngơ ngơ mà sống, qua hai năm có lẽ liền sẽ được chọn đến phúc địa Xích Diễm, nơi này chuyên về luyện khí.

Phúc địa Xích Diễm ở tại Đông Nam, chỗ đó có lửa Xích Dương mà tông chủ đời trước thu thập được, tuy so ra kém với lửa Đoán Thiên trong ma cung của Mạc Thiên Liêu, nhưng cũng coi như là loại lửa thượng phẩm. Lửa Xích Dương ở bên trong phúc địa quanh năm không tắt, thực thích hợp để luyện khí.

Bảy mươi hai phúc địa, đều có chỗ khác nhau, phúc địa Xích Diễm này chính là một ngọn núi đá, đường lên núi trải đầy đá, có đệ tử đang đặt một cái bàn ngay lối vào phúc địa, nhìn thấy Mạc Thiên Liêu liền ngăn lại:"Người tới là ai?"

Mạc Thiên Liêu lấy ngọc bài bên hông ra:"Đệ tử đời đầu trong Ốc Thanh Động, Mạc Thiên Liêu."

Ngọc bài khảm vào giữa trận pháp bảo vệ núi, khí tức tương hợp, trận pháp phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, rồi lập tức yên ả xuống.

Người giữ cửa trả ngọc bài lại cho Mạc Thiên Liêu, cười đến đến chi là hòa nhã:"Sư thúc muốn luyện khí sao?" Tuy rằng người trẻ tuổi trước mắt có tu vi không cao, nhưng lại là đệ tử thân truyền của động chủ, không đắc tội được.

"Ta muốn một gian phòng hỏa dưới đất." Mạc Thiên Liêu gật đầu.

Trên bàn có một thẻ tre thật dài, người giữ cửa nghe vậy nhẹ nhàng vung tay trên thẻ tre, trên mặt thẻ liền xuất hiện vô số ô nhỏ, một số có điểm đỏ, một số vẫn là màu đen.

"Hôm nay vẫn còn một gian hỏa thất thượng đẳng, ba gian hỏa thất trung đẳng, mười bốn gian hỏa thất hạ đẳng." Người giữ cửa cười nói, trên thẻ tre hiện rõ giá tiền của từng hỏa thất.

Đệ tử trong phúc địa Xích Diễm, mỗi tháng đều có thời gian luyện khí miễn phí, những đệ tử khác muốn sử dụng địa hỏa thất, cần phải giao nộp linh thạch. Thuê một gian hỏa thất hạ đẳng, một ngày cần ba viên linh thạch hạ phẩm, hỏa thất trung đẳng thì trả bảy viên, thượng đẳng thì tốn một viên linh thạch trung phẩm.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, tính tính bản thân cần luyện chế gì đó, ít nhất cần mười ngày:"Cho ta một gian hỏa thất hạ đẳng lửa mạnh một chút."

Người giữ cửa không ngoài dự đoán gật gật đầu, luyện khí cần tu sĩ biết khống chế pháp lực chuẩn xác không sai lầm, trong mắt của gã, vị đệ tử thân truyền này chắc là đến chơi đùa, dẫu sao cũng chưa từng nghe nói ai mới mới chỉ là luyện khí thì đã có thể luyện ra pháp khí, cho nên, một gian hỏa thất hạ đẳng đã đủ rồi.

"Gian cuối cùng phía nam kia, lửa ở đó gần bằng lửa ở phòng trung đẳng, giá hơi cao, cần bốn viên linh thạch hạ phẩm." Người giữ cửa cười nói.

Mạc Thiên Liêu gật đầu, lấy ra bốn viên linh thạch trung phẩm cho hắn:"Mỗi ngày đưa đồ ăn tới trước cửa phòng là được, không có việc chớ đến quấy rầy."

Nói xong, liền tiếp nhận khuy ngọc dùng để mở trận pháp hỏa thất, hướng về gian phòng cuối phía nam kia.

"Chậc chậc, thật không hổ là đệ tử thân truyền, dùng linh thạch chẳng thèm chớp mắt." Đợi Mạc Thiên Liêu đi xa, người giữ cửa nói với đám sư huynh đệ bên cạnh.

"Tiền tiêu hàng tháng của người ta cao gấp ba lần ngươi, còn có sư tôn giúp đỡ, chỗ nào so được chứ." Hai người bĩu môi, đối với loại người có sư tôn che chở này, bọn họ…… chỉ có thể hâm mộ.

Cửa đá hỏa thất từ từ khép lại, một làn sóng nhiệt đập thẳng vào mặt.

Toàn bộ phòng đá trơn bóng không có gì, ở giữa chỉ có một lô đồng xanh, dưới lô có tảng đá hiện lên ánh lửa lúc sáng lúc tối, đây là đá dẫn lửa.

Mạc Thiên Liêu đi qua coi lô đồng xanh một chút thì đã hiểu ra, phân loại hỏa thất chắc không chỉ dựa vào nơi có lửa nhiều mà còn cả chất liệu lô bày trong phòng. Này lô đồng xanh này chính là loại bình thường nhất, không có công dụng đặc thù gì, cũng là loại dễ nổ nhất.

Nhưng mà, hắn vốn cũng không tính toán luyện chế linh bảo cấp cao gì, lô này đã đủ dùng rồi.

"Meo meo!" Mèo nhỏ trong lòng tò mò nhô đầu ra, cảm giác được nơi này ấm áp, tức thời vui vẻ hẳn lên, hươ hươ móng vuốt muốn bò ra ngoài.

Hồi trước ở tại Ma cung, lúc Mạc Thiên Liêu luyện khí, Mạc Tiểu Trảo cũng thích theo cùng, rõ ràng là yêu thú thủy linh căn, lại thích nơi ấm áp.

Cục bông trắng nho nhỏ chạy về phía đá dẫn lửa, nâng móng lay lay một cục đá đang chớm lửa ra, một tay chụp lên trên, tiếng "Răng rắc" vang lên, cục đá vốn đang nóng cháy bị đóng thành băng trong nháy mắt.

Mạc Thiên Liêu ngồi xuống bên lò, móc nguyên liệu mình muốn luyện chế ra khỏi trong vòng tay chứa đồ.

Mấy ngày trước đây, Mạc Thiên Liêu theo thông lệ đi gặp sư tôn, lại không thấy người, đành đi làm thân với thị nữ áo trắng, ngoài ý muốn biết được quần áo của hắn đều do mấy thị nữ này làm.

"Tỷ tỷ thật sự là khéo tay, chỉ một ngày đã có thể làm ra ba bộ quần áo," mắt Mạc Thiên Liêu cong lên, cười đến mê người,"Không biết vật liệu may đồ lần trước có còn thừa?"

"Người muốn làm cái gì?" Thị nữ nhịn không được hỏi.

"Ta muốn làm vài cái túi đựng tiền, đựng chút đồ này nọ." Mạc Thiên Liêu vò đầu, mặt đầy ngượng ngùng.

Pháp khí chứa đồ rất quý, tu sĩ luyện khí bình thường không dùng nổi, bởi vậy đánh giống như người phàm mang theo túi tiền bên người.

Thị nữ nhìn thiếu niên tuấn mỹ ngượng ngùng, không khỏi mềm lòng, nói:"Người phân phó nô tỳ làm là được."

Ngày kế, Mạc Thiên Liêu liền có được năm túi tiền thêu tinh xảo, hoa văn trên mỗi túi đều khác nhau.

Mạc Thiên Liêu cầm năm gói to kia đổ hết những thứ bên trong ra, tất cả đều là nguyên liệu vụn vặt hắn nhặt được ở phía sau núi, có cả đá Huyền Thiết thạch, đá xanh lớn, đá thủy tinh đủ loại, nhưng cái lớn nhất cũng chỉ bằng nắm tay trẻ con, đều là mấy mẩu vụn vặt từ núi đá rớt xuống.

Cái này nếu để luyện khí sư khác nhìn thấy, phỏng chừng sẽ cười rớt răng hàm, tỷ lệ thất bại lúc luyện khí cao hơn nhiều so với luyện đan, muốn luyện thành một thanh chủy thủ, chí ít phải cần đá Huyền Thiết dài chừng một trượng, mấy cục đá lớn nhỏ tầm ngón cái này có thể làm được gì?

"Meo!" Mèo trắng nhỏ đẩy quả bóng băng tròn tròn đây, cái chân nhỏ khẽ khều chân Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu nhận được trái bóng băng kia, từng sợi khí lạnh dọc theo da thịt thấm vào trong, nhịn không được rùng mình một cái. Bỏ trái banh xuống, hắn ôm mèo nhỏ vào lòng, sờ sờ cái chân nho nhỏ mềm mềm kia.

Mặt trái chân mèo nhỏ thuần màu lông trắng, lòng bàn tay là đệm thịt hồng nhạt, vê vê đến mềm mềm ấm áp, chỉ là độ ấm hơi thấp so với tay Mạc Thiên Liêu.

"Hóa ra là như vậy." Đặt mèo nhỏ lên đùi, vuốt vuốt lông nó, Mạc Thiên Liêu sáng tỏ, lúc trước ở Ma cung, mèo còn nhỏ, chỉ biết phun bóng nước đập hắn, nay trưởng thành thì đặc chất linh căn của bản thân liền hiển hiện ra. Mèo nhỏ không chỉ đơn giản là thủy linh căn, mà là biến dị cấp cao nhất trong thủy linh căn, băng linh căn.

Nhiệt độ cơ thể sẽ khác nhau tùy theo linh căn của người, giống như Mạc Thiên Liêu có Hỏa linh căn, độ ấm cao hơn so với thường nhân, nhiệt độ cơ thể của mèo nhỏ đương nhiên cũng thấp hơn những con mèo khác một chút, đây chính là nguyên nhân cục bông nhỏ này thích những nơi ấm áp.

"Ngoan, ta muốn nung một số đồ, tự mình chơi đi, không cho chơi với lửa." Thả mèo nhỏ qua một bên, Mạc Thiên Liêu lấy ra một con dao nhỏ, đây là dao khắc củ cải lấy được từ phòng bếp nhỏ trong cung Thanh Ninh, dao nhọn lớn bằng bàn tay.

Mở lô, cầm lấy hai cục đá dẫn lửa có chút nóng phỏng tay khẽ đập một cái, hai cục đá liền chớm lửa, nhanh chóng ném vào đáy lò, bên dưới thông với mặt đất hỏa thất, ném lửa đang cháy vào, nhanh chóng dẫn mạch lửa Xích Dương tới .

"Oanh!" Liệt hỏa hừng hực, nháy mắt đốt lô đồng xanh thành màu đỏ.

Mạc Thiên Liêu nhắm mắt, dùng thần hồn mạnh mẽ khống chế, đẩy nắp lô ra, ném một đống vụn đá vào, đậy lại, trong nháy mắt đánh một đường thủ ấn, lô đồng xanh liền bắt đầu xoay tròn đều đều.

Hai tay thon dài hợp lại, mười ngón lên xuống, nhanh chóng kết ấn, lại lần lượt đánh ba đường thủ ấn vào lô.

Đống đá vụn trong lô đồng xanh dần dần tách ra, trôi nổi giữa lô, mỗi viên đều bị đốt nóng. Mạc Thiên Liêu lau mồ hôi trên trán đi, linh lực ở cấp luyện khí cực kỳ hữu hạn, kết bốn thủ ấn thì phải nghỉ một chút. Thở ra một hơi, để lửa Xích Dương luyện hóa đồ đá, trong lúc này, hắn có thể làm chút chuyện khác.

Mèo nhỏ ngồi xổm bên lô, không hề chớp mắt nhìn đồng lô kia xoay tròn, nhìn một lát thì có chút mệt mỏi liền nằm xuống, ngáp một cái, tiếp tục nhìn, đầu nhích tới nhích lui theo bếp lò.

Mạc Thiên Liêu mặc kệ nó, hai tay hợp lại nơi đan điền, ngồi thiền một lát.

Đất hỏa thất có linh khí hỏa hệ đầy đủ, rất nhanh Mạc Thiên Liêu đã hấp thu đủ linh khí, mở lô, lấy một khối tinh thạch sáng rạn rỡ ra. Viên đá này vốn là màu xám, rất dễ luyện hóa, chỉ tốn sức một hồi là biến thành chất lỏng, sau khi luyện trở nên sáng bóng, trôi nổi trong lòng bàn tay Mạc Thiên Liêu.

Dùng linh khí bao lấy đầu ngón tay, nhúng vào chất lỏng, kéo cái túi qua, nhanh chóng vẽ vài đường bên trong túi, không bao lâu, một trận pháp không gian không hề có tì vết khắc vào bên trong túi, lộn túi lại, dùng linh khí tụ ở lòng bàn tay, nhanh chóng bổ sung. Linh khí hỏa hệ cuồn cuộn không ngừng dũng mãnh tràn vào bên trong túi, không ngừng nới rộng không gian bên trong túi ra, biến lớn.

"Meo!" Mèo nhỏ mệt mỏi đứng lên, chầm chậm đi tới, vịn lên đầu gối Mạc Thiên Liêu nhìn hắn.

Linh lực không ngừng bổ thêm vào bỗng nhiên bị chặn, không gian đã nới rộng ra được khoảng hai rương gỗ lớn. Một khi linh khí gián đoạn liền không có khả năng nới rộng nữa. Mạc Thiên Liêu bất đắc dĩ nhìn nhìn túi chứa đồ trong tay, phỏng chừng chỉ có thể bán được năm viên linh thạch trung phẩm.

"Meo!" Mèo nhỏ thấy hắn còn tại ngẩn người nhìn cái túi kia, liền không vui bắt đầu cào đầu gối hắn.

Mạc Thiên Liêu để túi chứa đồ qua một bên một bên, nâng tay ôm đại gia mèo vào lòng:"Đại gia, có cái gì sai bảo?"

Mèo trắng nhỏ ngáp một cái, hiển nhiên là mệt mỏi.

Nhếch nhếch môi cười, Mạc Thiên Liêu ôm mèo nhỏ vuốt lông, sau đó nhẹ nhét vào trong áo, kề sát áo trong. Mèo nhỏ mệt đến mức không mở mắt ra được, cảm giác được nhiệt độ cơ thể quen thuộc, thoải mái trườn dài thân thể mềm mại, thiếp trên bụng Mạc Thiên Liêu, an tâm ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Móng Nhỏ: Ta quan trọng hay là luyện khí quan trọng

Thợ Mộc: Này……

Móng Nhỏ:[yên lặng mài móng vuốt]

Thợ Mộc: Đương nhiên là em quan trọng, a ha ha, luyện khí tính là gì, đến đến, ta làm cho đệm thịt cho em.

Móng Nhỏ: Xem như anh thức thời, thưởng cho anh một bàn tay.

Thợ Mộc: QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tông Chủ

Dỗ mèo đại gia ngủ rồi, Mạc Thiên Liêu liền bắt đầu chuyên tâm chế tác túi chứa đồ.

Túi chứa đồ loại tốt loại xấu, thứ nhất là dựa vào độ hoàn chỉnh trôi chảy của trận pháp tinh thạch, thứ nhì là phải xem mức độ linh khí bổ sung vào túi.

Pháp trận không gian là loại pháp khí chứa đồ cơ bản nhất, đồ hình cực kỳ phức tạp, bên trong cần khắc hai loại pháp trận không gian chồng lên pháp trận cất giữ linh khí, nếu có chút gián đoạn, không đồng đều nào sẽ dẫn đến không gian không ổn hoặc là linh khí tiết ra ngoài, đây cũng là nguyên nhân giá cả của loại pháp khí chứa đồ khá cao.

Bình thường luyện khí sư sẽ dùng loại bút cao quý nhất cẩn thận phác hoạ, để vẽ xong một trận pháp tốt ít nhất cũng phải tốn một ngày, mà một khi vẽ sai một chút, thì pháp khí này liền trở thành đồ phế thải, nhưng đối với Mạc Thiên Liêu mà nói……

Chấm ngón tay vào dung dịch sáng bóng chỉ còn lại có chút kia, đuôi mắt giương lên, đôi mắt đẹp nửa khép nửa mở, dường như không chút chút để ý, nhưng mà chỉ trong vòng một chén trà nhỏ, đã vẽ xong một bộ. Dùng linh lực từ từ đưa vào, ước chừng một nén nhang sau, mới dừng lại, Mạc Thiên Liêu thở hổn hển, mới ở tầng sáu luyện khí thì linh lực nhiều nhất chỉ có thể nói không gian rộng ra khoảng nửa gian phòng.

Ngồi thiền một lát, khôi phục lại linh lực hao phí, đá Huyền Thiết trong lô đã luyện hóa xong. Mạc Thiên Liêu cầm lấy con dao nhỏ kia, đồ chất lỏng từ đá Huyền Thiết lên lưỡi dao, dùng linh khí bao quanh ngón tay, nhanh chóng nắn bóp nó, niết con dao thành hình dạng kỳ quái, mũi dao thành móc câu nhọn, miễn cưỡng có thể dùng như dao khắc.

Cầm một khúc thủy trầm lớn chặt được từ sau núi ra, đây là nguyên liệu luyện khí lớn nhất mà trước mắt hắn có được. Dùng dao nhỏ chặt khúc gỗ lớn bằng vòng tay người ôm ra, tước thành gai gỗ bén nhọn, mỗi một cái đều dài khoảng ba tấc.

"Người ở Ốc Thanh Động kia, thật đúng là ở bên trong ngây người mười ngày." Đệ tử trong coi phúc địa Xích Diễm vừa uống rượu vừa bàn luận.

"Có lẽ là đang luyện công," Người khác vuốt vuốt râu, bộ dáng dường như biết tất,"Người có hỏa linh căn cũng thường đến nơi này của chúng ta để bế quan."

Mọi người gật đầu chấp nhận, ngẫm lại một người mới ở Luyện Khí tầng thứ sáu, cũng không có khả năng luyện ra pháp khí gì.

"Theo ta nghĩ thì, này mấy đệ tử thân truyền chắc là có tiền mà không có nơi tiêu, linh khí ở ba Động thiên đầy đủ như vậy, ngay cả ngồi ở trong phòng không thôi cũng có thể tu luyện, còn tới nơi này tiêu tiền hoang phí."

"Đúng vậy……"

Mấy người đang thảo luận khí thế ngất trời, một cái nút ngọc nhẹ nhàng đặt trên khay trúc ở trên bàn, phát ra tiếng vang trong trẻo, sau đó, một giọng nói trầm thấp dễ nghe mang theo một chút mỏi mệt, thản nhiên nói:"Cất đi."

Nói xong cũng không đợi mọi người trả lời, liền xoay người rời đi.

Vài đệ tử trông cửa kia nhìn theo bóng dáng đen tuyền nọ, hai mặt nhìn nhau, cũng không biết lời vừa rồi người ta nghe được bao nhiêu, trong lòng thấp thỏm không thôi.

Người giữ cửa cuống quít đuổi theo vài bước:"Sư thúc dừng bước."

Mạc Thiên Liêu quay đầu:"Chuyện gì?" Bởi vì lô luyện khí là đồ bỏ đi, nên để phòng ngừa lò nổ, đã vài ngày hắn không chưa chợp mắt, giờ rất cần phải ngủ một giấc, nên bây giờ tính tình hắn đang rất không tốt.

Thủ vệ nhân bị kia ánh mắt lạnh như băng ấy nhìn đến run người, cuống quít móc ra hai viên linh thạch hạ phẩm:"Sư thúc chưa dùng hết ngày thứ mười, nên phải trả lại người hai viên……"

"Không cần," Không đợi đệ tử kia nói xong, Mạc Thiên Liêu nâng tay,"Cầm lấy đi uống rượu đi." Nói xong, liền phất tay áo rời đi.

Trở lại Ốc Thanh Động, Mạc Thiên Liêu cũng không đi bái kiến sư tôn, trực tiếp về tiểu viện, mở pháp trận cấm chế ra, ngã đầu liền ngủ.

Cục bông trắng bò ra khỏi lòng hắn, ngồi trên ngực nhìn hắn, gương mặt anh tuấn bởi vì mấy ngày liền hun khói đốt lửa nên có chút đen, đáy mắt còn lưu lại màu khói mờ mờ.

Xoay người nhảy xuống giường, một vầng sáng trắng lóe lên, mỹ nhân Thanh Đồng áo trắng thoáng cái xuất hiện ở trước giường, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng hiện lên chút ghét bỏ, thật sự là ngốc chết, mới từ hỏa thất dưới đất đi ra, không có lông còn không biết đắp chăn! Nếu để nhiễm phong hàn thì làm sao có thể làm ấm giường cho bổn tọa?

Môi mỏng khẽ nhếch, đôi tay thon dài trắng nõn nhẹ vươn ra, kéo chăn mỏng qua một bên, tùy ý ném trên người Mạc Thiên Liêu, Thanh Đồng chắp tay sau lưng đi dạo một vòng trong phòng, cảm giác người này chốc nữa cũng sẽ không tỉnh, liền xoay người ra khỏi phòng.

"Khởi bẩm chân nhân, tông chủ đưa thiếp mời đến đây." Mới vừa vào đại điện cung Thanh Ninh thì thị nữ áo trắng tiến lên, trình lên một tấm phù truyền âm.

Ngón tay khẽ vuốt qua tấm phù truyền âm, bên trong lập tức truyền đến thanh âm trầm ổn của Thiên Lang chân nhân:"Ta mới từ Thanh Vân Tông trở về, hai người có muốn tới xem không?"

Phù truyền âm vừa truyền hết thì tự bốc cháy, Thanh Đồng ném lá bùa trong tay đi, xoay người hướng ra ngoài.

Bên trong chính đạo thường xuyên sẽ có chút khúc mắc phân tranh, cần tam đại tông môn ra mặt điều giải, loại chuyện này luôn đi kèm với một chút lợi ích phân chia. Bởi vậy, mỗi lần tông chủ từ bên ngoài trở về, đều sẽ mang theo không ít thứ tốt.

Ốc Thanh Động, Thiên Ninh cung.

Tông chủ Thiên Lang chân nhân ngồi ngay ngắn trên chính vị, tiên phong đạo cốt, khí chất phi phàm, đệ tử trong điện không ai không dùng ánh mắt sùng kính nhìn hắn.

"Lần này đi ra ngoài, các ngươi đều vất vả, cho mỗi người một bình An thần đan." Thiên Lang chân nhân cười đến hòa ai dễ gần.

Đám đệ tử vội vàng nói tạ, đều tự lĩnh một bình đan dược, hài lòng mĩ mãn rời đi.

"Thu hoạch lần này rất dồi dào?" Huyền Cơ chân nhân vào cửa thì nhìn thấy cả đám đệ tử cầm lọ thuốc rời đi, An thần đan thích hợp cho đệ tử từ kim đan trở xuống, thần hồn còn chưa thành hình dùng.

Bởi vì trong linh khí có hòa lẫn ma khí, dù là thanh tu hay là ma tu, đều sẽ thường bị tâm ma quấy nhiễu, rơi vào nóng nảy bạo lực, người không có linh thú trấn an nhân, nhất định phải ăn đan dược mới có thể áp chế được. Loại đan dược này đối với tu sĩ mà nói, giống như linh thạch vậy, không thể thiếu.

Thiên Lang chân nhân vuốt vuốt chòm râu:"Cũng được, Thanh Vân Tông nuốt một môn phái nhỏ, muốn nhường nhịn cho khỏi phiền, phải ra tí máu."

Đệ tử trong điện đều rời đi, Thiên Lang chân nhân nhìn trái nhìn phải, từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra vài bình ngọc màu tối:" Vài cái này……"

Còn chưa nói xong câu, một bóng trắng xẹt qua, đồ trên bàn bị quét hết không còn, Thanh Đồng ưu nhã ngồi ở trên nhuyễn tháp duy nhất trong phòng, mấy bình đan dược được đặt ngay ngắn ở trên bàn trước mặt hắn.

"Ê ê, đừng lấy hết đi, có một bình ngươi phải để cho ta." Thiên Lang chân nhân lập tức nhảy dựng lên, ba bước thành hai nhảy đến trước mặt Thanh Đồng, ý đồ định cướp cái bình ngọc màu đen kia, lại bị một ngón tay thon dài trắng nõn chặn ngay trán.

Đôi mắt đẹp lạnh lùng đảo qua mấy cái bình trước mặt, phát hiện không có gì y cần liền mất hứng vung tay, quét bay hết đám chai lọ trước mặt.

"Á –" Thiên Lang chân nhân hét thảm một tiếng, tay áo xoay vòng một cái, vững vàng tiếp được tất cả bình ngọc, ôm chặt vào ngực, đau khổ ngồi xổm trên mặt đất, muốn nói cái gì, ngẩng đầu lên chống lại đôi mắt đẹp kia liền nháy mắt ỉu xìu, ném ít đồ qua cho Huyền Cơ, đống còn lại thì thu vào nhẫn chứa đồ.

"Lấy ra." Thanh Đồng nhấc chân đá đá tông chủ đang ngồi xổm cạnh nhuyễn tháp.

"Lão Tam, ta tốt xấu là gì cũng là chủ của một tông môn!" Thiên Lang chân nhân không thể nhịn được nữa, đột nhiên nổi nóng. Công lực của tông chủ sâu không lường được, mọt cú vọt này, lẫn với cơn giận sấm sét, sắc bén không thể đỡ, toàn bộ đại điện, nháy mắt tràn ngập linh khí vàng đậm, đâm vào da thịt người sinh đau.

Đệ tử canh giữ ở ngoài điện, cảm giác được sức mạnh nổi dậy của tông chủ, đều rời ra xa xa.

Thanh Đồng nâng tay, một bàn tay đập lên ót hắn:"Ồn chết."

"Bẹp!" Tông chủ mặt rơi xuống đệm mềm trên tháp, khí vàng bén nhọn trong điện nhất thời tiêu tán. Huyền Cơ chân nhân ở xa xa rụt đầu lại, lựa chọn im lặng không lên tiếng.

Tông chủ ôm đầu ngồi một lát, móc ra một cái bình bạch ngọc:"Thiên giai Ngưng Thần đan."

Thanh Đồng tiếp nhận, tiếp tục giương mắt nhìn hắn.

Tông chủ cắn răng, lại móc ra hai bình ngọc màu đỏ:"Thiên giai Hỏa Linh đan."

Thanh Đồng tiếp nhận, bình chuyển qua chuyển lại trong tay.

"Không có!" Tông chủ thấy chết không sờn nói.

Mỹ nhân trên tháp thượng một tay chống đầu, nghiêng mình dựa trên cái gối lớn, ngón tay thon dài bắn ra, móng tay ở đầu ngón chỉnh tề sáng bóng nháy mắt dài ra, thành một móc câu nhọn hoắc trong suốt, phát ra ánh sáng lành lạnh.

"Gấuuuuuuuu –" Trong điện truyền đến ra tiếng tru thê lương thảm thiết, bị kết giới màu đen nháy mắt hiện ra cản lại, chưa từng truyền ra ngoài điện, trong cung Thiên Ninh lâm vào yên tĩnh kỳ dị.

"Tông chủ cùng hai vị động chủ đang thương lượng chuyện quan trọng." Các đệ tử bên ngoài nhìn thấy kết giới, tự giác rời xa ra khỏi chủ điện cung Thiên Ninh thêm nữa.

Sau một lát, trong đại điện cũng khôi phục lại sự im lặng.

Mèo trắng nhỏ ngồi xổm trên nhuyễn tháp, ưu nhã liếm móng vuốt, con sói hai màu lông xám trắng xen lẫn quỳ rạp trên mặt đất, dùng hai chân trước ôm đầu, sau đó buông chân ra, ỉu xìu nằm dài trên mặt đất giả chết.

Một vầng sáng trắng lóe lên, mỹ nhân cao gầy lại xuất hiện, thu hồi một loạt bình ngọc trên bàn, thản nhiên nói:"Ta muốn đi ra ngoài vài ngày, có chuyện đừng tới tìm ta." Nói xong, liền hóa thành một đường sáng bay về hướng Ốc Thanh Động.

Huyền Cơ chân nhân núp trong góc hẻo lánh cũng chậm rãi đi ra, ngồi xổm bên coi sói kia:"À này, đại sư huynh, ta đi trước nha." Nói xong, cũng không quản phản ứng của sư huynh, lòng bàn chân như bôi dầu chạy bay đi.

Mạc Thiên Liêu tỉnh lại, thần thanh khí sảng lười biếng duỗi eo, mèo trắng nhỏ vừa vặn phá cửa sổ phóng vào, trực tiếp nhào vào lòng hắn.

"Móng Nhỏ……" Mạc Thiên Liêu tiếp được cục bông nhỏ, bất đắc dĩ nhìn nhìn cửa sổ giấy bị phá, lại phải dán nó lại.

"Meo meo!" Tâm tình mèo nhỏ tựa hồ không tệ, nâng chân vỗ vỗ hắn.

Mạc Thiên Liêu cười cười, nhét mèo nhỏ vào trong lòng:"Đi thôi, chúng ta xuống núi đi mua đồ ăn ngon."

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Tông chủ: Ta mà nổi giận lên thì ngay cả ta cũng phải sợ mình nữa là.

Móng Nhỏ: Ờ

Tông chủ: Còn dám bất kính với huynh trưởng như vậy nữa thì ta sẽ không nhịn đâu.

Móng Nhỏ: Ờ

Tông chủ: Ta thật sự muốn nổi nóng à nha!

Móng Nhỏ: Nổi đi

Tông chủ:[không thể nhịn được nữa] Gấu gấu gấu gâu gâu gâu!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Mua Bán

Mạc Thiên Liêu đi cung Thanh Ninh báo một tiếng, lưu lại cho sư tôn một tấm phù truyền âm, giải thích mình muốn xuống núi đi thăm phố phường như thế nào, mấy ngày sau sẽ về, rồi sau đó liền mang theo mèo nhỏ đi ra khỏi Ốc Vân Tông.

Quy củ Ốc Vân Tông đối với đệ tử bình thường rất nghiêm, muốn ra khỏi tông môn cần phải thông báo trước, mà thời gian ra khỏi tông môn trong một

năm là có hạn, đệ tử giống Mạc Thiên Liêu, luyện khí tầng sáu, một năm nhiều nhất chỉ có thể ở bên ngoài sáu ngày.

Nhưng mà, là đệ tử thân truyền thì không có hạn chế này, chỉ cần sư tôn đồng ý thì có thể tùy ý ra ngoài. Mà sư tôn Mạc Thiên Liêu đối với yêu cầu của hắn chỉ nói,"Muốn làm gì thì làm".

Mạc Thiên Liêu hỏi thăm qua sư điệt, trong năm mươi dặm dưới Ốc Vân Tông, có một khu phố cho người tu tiên.

Trên con đường nhỏ xuống núi, có từng bụi từng bụi hoa dại, trong bụi hoa có bướm lượn khắp nơi, mèo nhỏ giãy dụa muốn xuống, Mạc Thiên Liêu không thể giữ được, chỉ đành buông nó xuống:"Ta đi từ từ, em theo sau, đừng chạy loạn."

Mạc Thiên Liêu xoa xoa đầu nó, đứng dậy chậm rãi đi về phía trước, đi vài bước quay đầu, mèo còn ở tại chỗ. Một con bướm màu lam bay qua khỏi đầu, cục bông màu trắng đột nhiên nhảy lên, vươn chân đập lấy bướm, giữ nó dưới chân, cảm giác không thú vị, lại nâng chân lên thả bướm đi. Bướm bị làm cho hoảng sợ, nghiêng ngả lảo đảo bay trối chết, mèo nhỏ tức khắc lại thấy thú vị, nhảy bật lên, lại ra một bàn tay nữa.

Chui tới chui lui trong bụi hoa, rất nhanh liền chơi đến cả người dính đầy hoa lá cỏ cây, mèo nhỏ có chút không vui, nhảy ra lắc lắc người.

"Không chơi, chúng ta đi thôi." Mạc Thiên Liêu đứng ở cách đó vài bước, bất đắc dĩ nói.

Mèo nhỏ quay đầu liếc hắn một cái, không để ý tới hắn nữa, ngồi xổm tại chỗ liếm liếm lông, lúc muốn liếm móng vuốt, lại phát hiện trên móng vuốt có dính đất, ghét bỏ vẫy vẫy nó, xoay người vui vẻ chạy đến bên Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu vui mừng cười, cục bông cuối cùng cũng chịu đi, liền cất bước chuẩn bị đi, lại cảm giác bên hông trề xuống, cúi đầu nhìn lại, thấy cục bông trắng trắng đang treo trên vạt áo hắn.

Im lặng một lát, Mạc Thiên Liêu nhận mệnh khom lưng ôm lấy mèo đại gia.

"Meo meo!" Mèo nhỏ giơ cái chân bẩn ơi là bẩn lên cho hắn xem.

Mạc Thiên Liêu hiểu được, cầm lấy tấm khăn cùng bình nước, đổ nước lau sạch móng vuốt. Cái chân xám xịt mềm mềm, hồng lại, mèo nhỏ lại không muốn xuống đất nữa, quặp lấy áo hắn bò lên trên, một chút nhảy đã nhảy lên đỉnh đầu hắn.

"Meo!" Mèo nhỏ cao hứng kêu một tiếng, Mạc Thiên Liêu khóe miệng giật giật, vẫn cảm giác được đại gia đang nói "Giá!" Ban đầu còn ảo tưởng cảnh chủ nhân đi ở phía trước đi, mèo thỏ đuổi theo sau, xem ra là không có khả năng xuất hiện ……

Mèo đại gia ngồi trên đầu, Mạc Thiên Liêu bước chân xuống núi, luyện khí cấp sáu vẫn chưa thể ngự kiếm phi hành, nhưng đã là thân nhẹ như yến, chưa tới hai canh giờ đã đến khu phố kia.

Xung quanh tông môn chính đạo, luôn có phố phường, thành trấn tu tiên lớn nhỏ, mấy nơi này đều được sự che chở từ tiên môn, bên trong có rất ít phàm nhân, thường ở đó là một ít tán tu, người trong tông môn cũng thường xuyên đến tìm các nguyên liệu cần thiết cho việc tu luyện.

Khu phố dưới núi này có tên là Như Ý Phường, chính là một khu phố dài, hai đầu cuối phố có hai quảng trường, toàn bộ phường giống như một thanh ngọc Như Ý, tên cổ là Như Ý Phường.

Mạc Thiên Liêu ôm mèo nhỏ sớm ngủ khò trên đỉnh đầu xuống, nhét vào trong vạt áo trước ngực, chỉnh lại tóc tai bị cào loạn một chút, lúc này mới đi vào phường.

Trên quảng trường có đầy các quán nhỏ, có bán rượu linh, bán đan dược, bán khoáng thạch, còn có một số thứ lặt vặt khác. Mấy cái này chỉ là buôn bán nhỏ, không muốn đóng tiền thuê cao như chỗ trong phố dài, nên bày quán ở nơi này.

Đương nhiên, phần nhiều là các vật linh tinh không phân loại, những thứ này phần lớn là từ các tu sĩ ra ngoài tu luyện, thu được những thứ mình không cần thì đến bày quán, có thể dùng linh thạch để mua, cũng có thể lấy đồ để đổi.

Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn chung quanh, không dừng lại nhiều làm, trực tiếp hướng tới cửa hàng mua bán pháp khí trong phố dài.

Ba trăm năm chưa từng nhập thế, Mạc Thiên Liêu trước đi dạo mấy cửa hàng, đại khái hỏi thăm giá túi chứa đồ, hỏi được ổn thỏa rồi, cuối cùng chọn Tường Dung Trai, đồ nơi này đẹp hơn một chút, giá cũng hơi cao.

"Khách quan muốn những gì?" Chưởng quầy thoạt nhìn giống phàm nhân bốn năm mươi tuổi cười hỏi," Tường Dung Trai chúng ta có đủ đồ nhất trong Như Ý Phường này."

"Ta có một tấm áo lông chồn, muốn đổi lấy vài bình rượu ngon." Mạc Thiên Liêu thản nhiên nói.

Chưởng quầy sửng sốt một chút, lập tức thay đổi khuôn mặt tươi cười:"Rượu ngon nơi này cũng có, khách quan mời vào bên trong."

Đây là ngôn ngữ trong nghề luyện khí,"Ta có áo lông chồn đổi rượu ngon, người có ngàn vàng mua bảo đao". Lời này, thứ nhất là vì phòng ngừa luyện khí sư mang theo linh bảo trước khi giao dịch thì bị người nhòm ngó, vả lại nhắc nhở chủ quán đây là người am hiểu luyện khí, cần phải công bằng.

Bên trong là một phòng trà nhỏ, trang hoàng rất là tráng lệ.

Chưởng quầy rót ly trà cho Mạc Thiên Liêu, ngồi xuống đối diện hắn:"Anh bạn nhỏ tuổi còn trẻ, đã có thể luyện khí, quả thật hậu sinh khả uý." Đôi mắt nhỏ lướt qua người Mạc Thiên Liêu, lóe lên vài phần ý vị không rõ

Mạc Thiên Liêu khẽ nhấp ngụm trà:"Chưởng quầy khen lầm, ta chỉ mới cấp luyện khí mà thôi, lần này là thay gia sư chỗ đến bán một số vật nhỏ mà thôi."

Chưởng quầy sáng tỏ, ý cười trên mặt không khỏi sâu vài phần:"Nguyên lai là trò giỏi của Đại Sư, có cái gì muốn bán thì cứ lấy hết ra, giá của Tường Dung Trai cao hơn các nhà khác."

Mạc Thiên Liêu cũng không nhiều lời vô nghĩa, luyện chế được năm túi chứa đồ, để lại hai cái cho mình dùng, cầm ra ba cái. Túi này thủ công tinh tế, vải dệt cũng là tơ Thiên Tằm thượng đẳng, rất là xinh đẹp.

Chưởng quầy trước mắt sáng ngời, có rất nhiều túi chứa đồ không gian rất lớn, thế nhưng vẻ ngoài không đẹp, cũng bán không được giá tốt. Lấy lại đây cẩn thận kiểm tra, không gian không lớn, nhưng cực kỳ ổn định, linh khí nội lực tràn đầy, không chút lỏng lẻo.

"Thủ pháp tốt!" Chưởng quầy không khỏi thán sợ, thủ pháp miêu tả trận đồ đến bậc này, chỉ có luyện khí đại sư tài năng tài năng đỉnh cao mới vẽ được ra, nhưng không gian lại không lớn……

"Pháp trận là gia sư vẽ, linh khí là vãn bối bổ sung vào." Chưởng quầy này có tu vi trúc cơ trung kỳ, Mạc Thiên Liêu xưng một tiếng vãn bối cũng đủ rồi.

Chưởng quầy hiểu ra:" Trận pháp quả nhiên rất tốt, chỉ tiếc không gian quá nhỏ."

Túi chứa đồ thứ nhất bị mèo đại gia phá ngang, chưởng quầy cho sáu viên linh thạch trung phẩm, còn lại hai túi to cỡ nửa gian phòng, mỗi cái mười lăm viên linh thạch trung phẩm.

Mạc Thiên Liêu gật đầu đồng ý, cho chưởng quầy một viên linh thạch trung phẩm, chỉ lấy ba mươi lăm viên:"Ta muốn hỏi thăm chưởng quầy một chuyện."

"Ngài nói." Chưởng quầy thu hồi viên linh thạch kia, đối với tiểu tu sĩ biết cách làm người này rất có hảo cảm.

"Ngài có từng nghe qua, chuôi thần khí của Đoán Thiên tôn giả hay chưa?" Mạc Thiên Liêu hạ giọng nói.

Chưởng quầy hơi hơi nhíu mày:"Đương nhiên là có nghe qua, anh bạn hóa ra là muốn hỏi thăm tung tích thần khí."

"Gia sư cực kỳ si mê luyện khí, khi sống chỉ cầu được thấy vật đó một lần." Mạc Thiên Liêu giống như bất đắc dĩ nói.

"Đó là tự nhiên, có ai mà không muốn thần khí đâu?" Chưởng quầy cười cười, nhìn trái nhìn phải, cũng thấp giọng nói,"Năm đó phần đông cao thủ chết ở núi Viêm Hỏa, thi cốt Đoán Thiên cũng không còn, sau này mọi người tiến vào, cũng chỉ nhặt được bảo vật linh tinh, thần khí kia thực ra vốn không nằm trên người Đoán Thiên, vẫn còn đang luyện trong lô bên trong Ma cung, chỉ tiếc là bị người lấy ra sớm."

Thần khí xuất thế, đương nhiên bị mọi người điên cuồng tranh đoạt, cũng từng gợi lên một trận gió tanh mưa máu. Nhưng sau này mọi người phát hiện, không ai dùng được thần khí này, ngay cả tông chủ Thanh Vân Tông cũng hết đường xoay xở, lúc này tranh đoạt mới dần dần bình ổn lại. Thần khí kia chung quy vẫn còn chưa luyện thành, nghe nói bởi vì bị lấy ra khỏi lò sớm, nên không thể vá lại vết nứt, ngay cả đại sư luyện khí tốt nhất chính đạo cũng không thể tu bổ được.

Chưởng quầy rất xúc động bùi ngùi:" Thế gian này, trừ Đoán Thiên tôn giả, sợ là không có người có thể luyện thành thần khí."

Về phần tung tích thần khí, lần cuối cùng nghe nói, là tại đại hội chính đạo một trăm năm trước, lúc ấy còn nằm trong tay Thanh Vân Tông, sau không biết đi phương nào, nghe nói bị đệ nhất đạo tặc ở tu tiên giới trộm đi, bán đấu giá ởmột số chợ đen.

"Ta ở Như Ý Phường quanh năm, tin tức cũng không linh thông, nếu anh bạn nhỏ muốn tìm hiểu, có thể đi đến những thành phố xa khác để hỏi."

Mạc Thiên Liêu cảm tạ chưởng quầy, cất linh thạch vừa kiếm vào túi chứa đồ, lại ném túi chứa đồ vào trong vòng tay, đi ra khỏi Tường Dung Trai.

Pháp khí chứa đồ bình thường, vốn không thể chứa một pháp khí chứa đồ khác. Vòng tay Đoán Thiên tôn giả luyện chế này, tuy rằng không gian nhỏ hẹp, ngoại trừ không sợ sét đánh, còn có một điểm tốt, chính là có thể chứa những pháp khí chứa đồ khác. Chẳng qua, điểm này, trừ hắn ra thì không ai biết cả, chung quy có thể kháng Lôi kiếp đáng giá hơn nhiều so với việc có thể đựng thứ này thứ nọ thì tốt hơn nhiều.

Tuy rằng, cái gọi là kháng Lôi kiếp, chỉ là bản thân vòng tay không sợ bị sét đánh……

"Meo meo……" Mèo nhỏ tỉnh ngủ, lười biếng duỗi eo, muốn bò lên trên.

Mạc Thiên Liêu cuống quít đè tà áo lại, không cho nó lộ đầu. Mèo nhỏ không chui ra được, rất là không vui, bắt đầu ở trong áo cào cào eo Mạc Thiên Liêu.

Bên hông là nơi dễ nhột, Mạc Thiên Liêu cố gắng nhịn cười, sợ bị người khác phát hiện hắn mang theo yêu thú, không thể lộn xộn, chỉ đành ráng chịu. Mặt không chút thay đổi đi vào một cửa hàng cửa hàng bán áo, mua một cái áo choàng lớn màu đen, choàng qua đầu bao lấy cả người lại, lúc này móc

cục bông đang quật ra, dùng sức xoa xoa.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Vòng tay có thể kháng lôi, chỉ cần 998, chỉ cần 998!

Tu sĩ giáp: Mua mua mua, sản phẩm của Đoán Thiên, chất lượng cam đoan

Tu sĩ ất: Mua mua mua, tuyệt thế trân phẩm, cần cho độ kiếp thiết yếu

Độ kiếp lão tổ:[hình dáng trong suốt] gạt người nha, kháng lôi chỗ nào, không phải ta đã biến thành cặn luôn hay sao.

Tu sĩ giáp & ất:[đã nhận tiền quảng cáo] 998 có thể bảo vệ một cổ tay (thủ đoạn) không có biến thành cặn, cũng đã rất tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hàn Ngọc

"Méo!" Mạc Tiểu Trảo lập tức nổi giận, quay đầu giận dữ cho hắn một vuốt, dám xoa lông sư tôn như thế, nghiệt đồ!

"Ui –" Mạc Thiên Liêu hít một hơi, vươn tay ra khỏi áo choàng, quả nhiên cào đến chảy máu rồi.

Không dám chọc mèo đại gia nữa, Mạc Thiên Liêu thả hai tay ra ngoài, để mèo nhỏ bên trong áo choàng, cái áo choàng này mua tốn ba viên linh thạch trung phẩm, loại áo này có thể che đi linh quang nhàn nhạt tự thân tu sĩ phát ra, chỉ cần không dùng thần hồn dò xét, là có thể giấu đi tu vi.

Đi tới trước quảng trường phía đông Như Ý Phường xem, nghe chưởng quầy nói, chỗ đó là phòng đấu giá.

Phường tu tiên, ngoại trừ các cửa hàng giống như người ta, thường thường cũng sẽ có phòng đấu giá, có nguyên liệu quý hiếm, đan dược hoặc là pháp khí linh bảo, chưa được cố định giá, có thể đưa tới những nơi như thế này để mua bán, ai trả giá cao thì được.

Mạc Thiên Liêu đến gần ngôi nhà thiệt bự được xây nên từ gỗ cao lương và đá đen, thì liền có người hầu tới nghênh đón:"Khách quan, hôm nay không mở chợ, phải chờ đến ngày mai."

Chợ đấu giá không phải mỗi ngày đều có, bình thường đều cách vài ngày một lần, dẫu sao đồ quý hiếm gì đó chẳng phải dễ dàng thu thập được.

"Gửi bán." Bên trong áo choàng màu đen truyền ra thanh âm trầm thấp khàn khàn, nghe vào tai giống như lão già.

Người hầu chỉ mới là tiểu tu sĩ luyện khí tầng hai, đoán bên trong áo rất có thể ;à nhà luyện khí hoặc là luyện đan sư, không dám chậm trễ, đưa hắn vào bên trong.

"Khách quan có bảo vật gì gửi bán, có thể cho chúng ta đánh giá hay không?" Nội gian có người đánh giá, xem xét những thứ đó có đáng để bán đấu giá hay không, bởi vì trên đời này vốn không thiếu những kẻ làm hàng giả hòng mong đục nước béo cò.

Mạc Thiên Liêu nhìn thoáng qua người đánh giá kia, tu vi cao thâm, ít nhất trên hơn trúc cơ, dùng thần thức dò xét, đúng là kim đan sơ kỳ! nghĩ đến cũng đúng, phòng đấu giá có nhỏ cách nào thì cũng có trân bảo, nếu không có vài người có tu vi cao tọa trấn, căn bản không thể mở phòng được.

Từ trong vòng tay chứa đồ móc ra một hộp gỗ dài, Mạc Thiên Liêu không nói một lời, một tay kết ấn giải cấm chế trên hộp, làm ra tư thế "Mời".

Đồng tử người đánh giá co rụt lại, chiếc hộp này đúng là dùng thủy trầm mộc ngàn năm làm! Quá lãng phí!

Chậm rãi mở nắp hộp ra, bên trong là gai gỗ chất đầy hộp, cầm một cái lên xem, gai gỗ dài ba tấc, chạm trổ rất đơn giản, chóp đuôi còn khắc hai cái khuyên tròn phòng ngừa trượt tay, mũi nhọn được bao bởi một tầng thép. Nhưng lại không thể nói là thủ công thô sơ, bởi vì kia một tầng thép kia cực mỏng, dường như không mò ra được chỗ nối giữa thép và gỗ.

Người đánh giá kẹp một cái gai gỗ bóng loáng giữa hai ngón tay, đưa linh lực vào, xoay tay phóng ra,"Đinh" một tiếng, gai gỗ xuyên qua cột đá thô hai người ôm, chặt chẽ đóng ở trên tường, dù thế nào cũng không lấy ra được.

"Pháp khí thượng phẩm, có thể so với bảo khí hạ phẩm," Người đánh giá lấy hết gai gỗ bên trong ra, so từng cái một, mỗi một gai đều dài như nhau, không lệch một ly,"Tổng cộng năm mươi tám cây, chỉ có thể dùng một lần."

Nói tới đây, người đánh giá có chút tiếc nuối, nếu thứ này là pháp khí có thể dùng thần hồn khống chế, là có thể bán cho tu sĩ trên Kim Đan, nhiều gai gỗ như vậy có thể khiến một trận tranh đoạt xảy ra, giá nhất định sẽ cao hơn gấp mười lần hiện tại.

Mạc Thiên Liêu đương nhiên cũng biết suy nghĩ này, nhưng mà muốn luyện bảo khí, cần phải có đá Thông Minh, loại nguyên liệu này cực kỳ sang quý, phía sau núi cũng không có. Huống chi, thủy trầm mộc cũng không phải là nguyên liệu tốt gì, luyện thành bảo khí cũng không nhất định có lời.

"Nếu là bắn người, rút ra còn có thể dùng lại." Mạc Thiên Liêu nâng tay, lấy ra chín gai gỗ, còn lại bốn mươi chín căn. Người tu tiên chú ý thuận theo thiên mệnh, số bảy bảy được coi là điềm lành, có thể bán tốt.

Người đánh giá gật đầu:"Định giá năm mươi viên linh thạch trung phẩm, có thể gửi bán." Nói xong, lấy ra một tấm thẻ gỗ có khắc ký hiệu phòng đấu giá, phân thành hai nửa, một nửa đính ở trên hộp thủy trầm mộc, một nửa giao cho Mạc Thiên Liêu, miệng nói ngày mai buổi trưa mở màn, đến lúc đó dùng thẻ gỗ thì có thể vào, nếu không phải tính phí vào cửa. Đồ sau khi bán xong, dùng thẻ gỗ đến đây để lĩnh linh thạch, chợ đấu giá muốn thu một phần thù lao.

"Au……" Cục bông trong lòng lông cào lấy áo hắn bò lên trên cổ, nhắm ngay gáy hắn cắn một cái, Mạc Thiên Liêu hết hồn, khẽ hừ một tiếng.

"Khách quan có câu hỏi gì sao?" Người đánh giá dừng một chút, cho rằng hắn bất mãn với cái giá này, mũ trùm che lấp hoàn toàn không nhìn thấy mặt Mạc Thiên Liêu, chỉ có thể thử thăm dò nói," Lần đầu tiên khách quan đến, một phần đã là rất lời rồi, về sau nếu thường đến, giá còn có thể thương lượng lại."

Một phần không hẳn là thấp, cũng coi như hợp lý, Mạc Thiên Liêu không nhiều lời, để hộp gỗ lại, xoay người ra khỏi phòng đấu giá. Phòng đấu giá, đều cực kỳ trọng danh dự, cho nên không cần phải lo lắng bọn họ quỵt nợ.

Đưa tay vào trong áo choàng, ôm mèo đại gia trên cổ xuống dưới, nhét vào trong áo, mèo nhỏ lập tức bất mãn cào tà áo muốn lộ đầu, bị áo choàng tối đen như mực che khuất, cái gì cũng không nhìn thấy, nâng vuốt, ôm lấy, xé ra một cái lỗ nhỏ, lộ ra một đôi mắt trong suốt sáng ngời.

Mạc Thiên Liêu không còn cách nào khác, chỉ đành chịu để nó làm, mang theo mèo nhỏ chậm rãi dạo quanh trong Như Ý Phường.

Như Ý Phường chỉ là một phường nhỏ, nhưng se sẻ tuy nhỏ ngũ tạng đủ đầy, cái gì cũng bán.

Đi vào một cửa hàng bán ngọc thạch, trong cửa hàng có ngọc thô lớn nhỏ chưa tạo hình, cũng có chút trang sức chạm trổ tinh tế.

Ánh mắt Mạc Thiên Liêu dừng ở một khối hàn ngọc màu xanh biếc, khối ngọc kia lóng lánh trong suốt, không hề có tì vết, quanh thân tản ra sương trắng nhàn nhạt, là khí lạnh của bản thân hàn ngọc.

"Đây là hàn ngọc thượng đẳng, có thể chứa linh thảo thuộc tính thủy, có thể bảo vệ linh khí không tổn hại," Chủ quán nhiệt tình giới thiệu,"Nếu làm thành trang sức đưa cho người trong lòng cũng được." Nói rồi cầm ra một cây trâm dùng hàn ngọc khắc thành, chỉ đơn giản khắc hình mây trôi, cũng đã rất đẹp rồi.

Mạc Thiên Liêu ghét bỏ nhìn thoáng qua cây trâm chạm trổ thô sơ kia, cầm lấy kia khối ngọc thô:"Năm viên linh thạch trung phẩm."

"Vậy cũng không được!" Chủ tiệm lập tức vẫy tay, tỏ vẻ hàn ngọc thượng đẳng có thể dùng luyện linh khí, một khối lớn như vậy, ít nhất cũng phải mười viên linh thạch trung phẩm.

"Hàn ngọc có vết rạn, có thể sinh băng phách, ngọc này không rạn, chỉ có thể làm đồ trang sức, năm viên đã rất cao." Mạc Thiên Liêu không chút lưu tình cò kè mặc cả.

"Nói thừa, hàn ngọc có thể sinh băng phách, mười viên linh thạch thượng phẩm cũng mua không được." Chủ tiệm đảo mắt, người không ở trong nghề đều cho rằng ngọc không có vết rạn mới là tốt, nhưng hàn ngọc này không giống, bên trong có vết rạn lại đáng giá hơn, tuy rằng nhìn không đẹp như ngọc trơn không rạn.

Cuối cùng, Mạc Thiên Liêu dùng năm mươi lăm viên linh thạch hạ phẩm mua được khối hàn ngọc này.

Mạc Thiên Liêu lại đi dạo các cửa hàng khác, mua một bộ đao khắc cùng một ít nguyên liệu thích hợp luyện khí, lúc ấy đã gần đến hoàng hôn, liền tìm nhà trọ nghỉ ngơi.

Người tu tiên không để ý hoàn cảnh, nếu chỉ có một mình Mạc Thiên Liêu, tùy tiện tìm một chỗ ngồi thiền cũng không thành vấn đề, nhưng mà hắn mang theo mèo, vì phòng người khác mơ ước cướp đoạt, vẫn nên tới nhà trọ cho an toàn một tí.

Vào được phòng trọ, mèo nhỏ liền nhảy lên giường, dựng cái đuôi dò xét một vòng.

Mạc Thiên Liêu cởi áo choàng, ngồi xuống trên giường cầm khối hàn ngọc kia ra nhìn.

Mèo nhỏ thấy liền nhào lại, khiều khều cánh tay hắn muốn xem khối ngọc kia, thấy thế nào thì cũng là hàn ngọc bình thường, tên ngốc này mua để làm gì? Bỗng nhiên nhớ tới lời chủ quán kia nói, hàn ngọc này tuy không dùng luyện linh khí được, nhưng nếu là khắc thành trang sức thì lại cực kỳ đẹp.

"Meo!" Mạc Tiểu Trảo lập tức mất hứng, bàn tay vươn ra đập rớt ngọc thạch trong tay Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu trở tay tiếp được ngọc thạch đang rơi, vươn một ngón tay ra chọt chọt cái đầu tuyết trắng,"Đừng quậy, ta muốn khắc đồ."

Nói xong, từ trong vòng tay chứa đồ lấy ra bộ đao khắc vừa mua, khoa tay múa chân trên khối ngọc.

Quả nhiên là muốn khắc trang sức! Đáng chết, đây là muốn đưa cho ai? Là nữ đệ tử trong Ốc Thanh Động, hay là tiểu thị nữ cung Thanh Ninh?

Vận linh lực lên lưỡi đao, đè xuống đi xuống, cắt ngọc như cắt đậu hủ, thoải mái vô cùng. Mạc Thiên Liêu ra tay nhanh như bay, trước cắt bốn phía, sau lại gọt như gọt táo một vòng, rồi vét sạch ngọc thạch, lại đổi đao gọt đẽo bên rìa.

Mèo nhỏ trắng tuyết xoay lưng lại, hướng cái đuôi về phía hắn, một chút cũng không muốn thưởng thức tài nghệ tinh xảo như mây trôi nước chảy kia.

"Xong!" Chưa đến một nén nhang, Mạc Thiên Liêu đã khắc xong,"Móng Nhỏ, em xem."

Cục bông quay lưng lại với hắn, không để ý tới.

Ngón tay chọt chọt, không để ý tới.

Lay lay cái đuôi, không để ý tới.

Mạc Thiên Liêu nằm xuống, đưa mặt đến gần sát mặt Móng Nhỏ:"Tiểu Trảo Trảo?"

Đôi mắt lưu ly nhạt màu từ từ ngước lên, lặng im một lát, há mồm, cắn.

"Đau đau đau!" Mạc Thiên Liêu sờ sờ chóp mũi bị cắn, đưa món ngọc nằm trong tay tới trước mặt cục bông, lấy lòng,"Đại gia, đừng giận nữa, đây là tiểu nhân hiếu kính ngài."

Mèo nhỏ quay đầu, nhìn nhìn, không phải là trâm cài tóc hay ngọc bội xấu xí vô cùng như trong tưởng tượng, mà đó là một cái chén nhỏ mượt mà trơn bóng, không có bất cứ hoa văn trang điểm dư thừa gì, trong chén rất nông, ở giữa hơi hơi phồng lên, như vậy thì lúc ăn, mép bát liền sẽ không chặn phải râu.

Giống y đúc với chén mèo của y hồi trước ở Ma cung!

"Trước dùng tạm đi, sau này ta sẽ mua cái tốt hơn." Mạc Thiên Liêu có chút áy náy sờ sờ mèo nhỏ.

Lưỡi mèo không thể ăn đồ nóng, yêu thú cũng giống như vậy, dùng hàn ngọc làm bát có thể giữ cho cơm canh lạnh, nhưng sẽ không quá lạnh, vừa vặn có thể cho vào miệng. Lúc trước ở Ma cung, Mạc Thiên Liêu lấy một khối băng phách cỡ chừng nắm tay từ hàn ngọc vạn năm, để làm một chén mèo như vậy cho nó.

Mèo trắng nhỏ nhìn nhìn cái chén nhỏ màu lam nhạt kia, lại nhìn nhìn ánh mắt dịu dàng của Mạc Thiên Liêu, từ từ nâng chân, kéo kéo cái bát ngọc nhỏ đến trước mặt, hừ, xem như anh có lòng hiếu tâm, vi sư liền cố mà nhận đi.

_____-

Tác giả có lời muốn nói: Ngao ngao, quên mất buổi sáng cuối tuần, đi ăn cơm trước, một lát trở về sửa từ sai ~ Vở kịch nhỏ:

[Phần thế giới thổ hào bạn không hiểu]

Ma Tu giáp: Tôn giả, đây là băng phách vạn năm

Thợ Mộc: Có thể luyện chế hai cây băng châm cùng một chén mèo

Ma Tu ất: Tôn giả, đây là tuyết nhung cực phẩm

Thợ Mộc: Có thể luyện chế một bao tay giữ lửa và một ổ mèo.

Tu tiên chúng: Liều chết bỏ vạn lượng kim, không để Ma cung một nhúm lông.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 17: Bán Đấu Giá

Dỗ mèo đại gia vui vẻ rồi, Mạc Thiên Liêu gọi tiểu nhị tới đưa đồ ăn.

Trong Như Ý Phường chỉ có quán trọ này, hương vị đồ ăn bình thường nhưng giá lại cao, Mạc Tiểu Trảo khua khua thịt cá trong chén, đẩy qua một bên

không muốn ăn.

Mạc Thiên Liêu mặc kệ nó, chuẩn bị một lát nữa đi ra ngoài mua cho mèo một chút cá sống còn mình thì cầm đũa ăn từng ngụm từng ngụm đồ ăn. Đời trước tu tiên, xuất thân hắn bần hàn, sau khi cửa nát nhà tan, càng thường xuyên ăn không đủ no, trừ phi đồ ăn thật sự khó có thể nuốt xuống, thì đồ gì hắn cũng có thể ăn được.

Mạc Tiểu Trảo ngồi xổm một bên nhìn hắn, cúi đầu, từ từ ăn thịt cá bị để qua một bên trong chén. Nó cũng từng bị đói qua, chỉ là sau khi gặp Mạc Thiên Liêu, không tự giác bắt đầu kén ăn.

Mạc Thiên Liêu quay đầu nhìn thấy cục bông nhỏ đang từ từ ăn cá, nhất thời có chút đau lòng, hồi trước lúc ở Ma cung, đại gia này chỉ ăn linh ngư nuôi trong suối băng:"Không muốn ăn thì đừng ăn, một lát ta mua cho em cái khác."

Cục bông trắng ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, lắc lắc Appearancecái đuôi, quyết đoán đẩy chén ngọc qua một bên.

"……" Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, nhận mệnh đứng dậy, dặn dò mèo nhà mình ngoan ngoãn đợi, đi ra cửa phòng lại không yên lòng, xoay người trở về ôm mèo nhét vào trong áo, nhấc chân xuống đường.

Mặt trời đã xuống núi, Như Ý Phường đốt đèn lên, chợ tu tiên khác hẳn phàm phân, không phân ngày đêm, có một số bảo vật cần phải đợi đến đêm mới nhìn rõ diện mạo vốn có của nó.

Cửa hàng đều đóng cửa, mấy quán nhỏ trên quảng trường liền dời tới giữa phường. Đèn Lưu Ly, lụa Lạc Tinh, chén Dạ Quang, vô số bảo vật bày đầy trong Như Ý Phường, xa xa nhìn qua, nhìn như đường trên trời.

Mạc Thiên Liêu mua một bao cá chiên, bản thân ăn một con, còn lại đút cho miệng mèo trong túi áo choàng.

"Trâm lưu ly này thật là đẹp mắt, sư huynh, cho huynh cài đi." Một nữ tu diện mạo xinh đẹp cầm một cây trâm tạo hình đơn giản khoa tay múa chân trên đầu nam tử sau lưng.

"Cái này ta mang không hợp." Nam tử kia bộ dạng cao lớn thô kệch, nghe được lời sư muội nói, mặt có chút đỏ, tuy rằng rất muốn thừa nhận, nhưng mà cây trâm lưu ly lóng lánh trong suốt này thật sự không hợp với gã, nếu mang, sợ là sẽ khiến sư huynh đệ chê cười.

"Đúng vậy, thế gian này sợ là chỉ có người nọ mới có thể xứng với cây trâm bậc này……" Nữ tu cầm trâm gài tóc, thấp giọng tự nói. Người nọ rất yêu màu lưu ly nhạt, dù là cột tóc, trâm gài tóc đều là làm từ loại này.

Nam tử có chút không vui, nâng tay đoạt lấy trâm gài tóc, ném về sạp nhỏ:"Người nọ đã chết lâu rồi, có gì tốt mà cứ nhớ thương mãi?"

"Huynh……" Nữ tử giương mắt trừng gã, đang định nói cái gì, đột nhiên dừng lại.

"Cây trâm lưu ly này bán thế nào?" Thanh âm trầm thấp dễ nghe, mang theo vài phần tản mạn, nghe vào tai nữ tử lại như sấm bên tai.

"Mười lăm viên linh thạch hạ phẩm." Tu sĩ bày quán lập tức đáp.

"Lưu ly này sắc màu tuy đẹp, nhưng chạm trổ đơn sơ, phí nguyên liệu này," Ngón tay thon dài từ trong áo choàng vươn ra, vân vê cây trâm lưu ly nhạt màu kia, trên mặt khắc mây trôi theo trăng đơn giản, đao pháp trúc trắc,"Năm viên linh thạch hạ phẩm."

"Không được, ta nội mua khối lưu ly này đã tốn tám viên." Kia tu sĩ không bán.

"Vậy còn không bằng ngươi trực tiếp bán lưu ly, ta cho ngươi mười viên."

"……"Tu sĩ bày quán tức đến ngã ngửa.

"Tôn giả……" Nữ tử đứng bên ngây ngốc gọi ra miệng.

Người bên trong áo choàng không hề có phản ứng, tiếp tục cò kè mặc cả với người bày quán, cuối cùng dùng tám viên linh thạch hạ phẩm mua cây trâm lưu ly kia, rời đi cũng không quay đầu lại.

Mạc Thiên Liêu trở lại quán trọ, thưởng thức trâm lưu ly trên tay, lấy ra một con dao khắc thật nhỏ, không chút để ý tân trang lại vật chạm trổ thô sơ kia. Cô nàng vừa rồi, nếu là hắn không có nhận lầm, hẳn là người trong đám nhóm lửa hồi trước của mình, quên mất là từ Ma môn nào đưa tới, xem ra Ma cung tan, nữ tử này về lại môn phái mình, nhưng mà…… Nơi này là địa bàn Ốc Vân Tông, tại sao lại xuất hiện người của Ma môn?

"Móng Nhỏ, em có nhớ nàng kia là người môn phái nào tặng cho ta hay không?" Mạc Thiên Liêu thổi thổi bột vụn trên cây trâm xuống, hỏi cục lông đang liếm móng một bên.

Mèo nhỏ ngẩng đầu nhìn hắn, chậm rãi nheo mắt lại, đột nhiên cào cho hắn một móng.

Mạc Thiên Liêu cả kinh, một vuốt này mang theo linh lực, cào xuống nhất định sẽ chảy máu, sợ tới mức thần hồn muốn thoát ra khỏi cánh tay!

Bên tai truyền đến tiếng gỗ bị đâm, cúi đầu nhìn thấy, non nửa cánh tay mình quả thật biến thành khúc gỗ, móng vuốt cào rách tay áo, để lại trên khúc gỗ

bốn đường trắng xóa.

"Ý?" Giật giật cánh tay, ngón tay còn có thể hoạt động, khúc tay biến thành gỗ kia cũng còn có tri giác, chỉ là so với máu thịt thì hơi chậm một chút.

"Meo?" Mèo nhỏ cũng mở to hai mắt nhìn, dùng đệm thịt hồng nhạt đè xuống, cứng cứng, còn mang theo một tầng vỏ cây màu xanh nhạt, thân mình đứng lên, liên tục cào thử, cảm giác rất thú vị, liền ôm cánh tay kia bắt đầu vừa cào vừa gặm.

Mạc Thiên Liêu trố mắt một lát, chậm rãi rút thần hồn ra khỏi đầu ngón tay, ngón tay liền dần dần biến thành gỗ, lại sung nhập thần hồn vào, thì liền biến trở về máu thịt. Đối với bản thân tùy thời có thể biến thành trạng thái "không phải người", tâm tình Mạc Thiên Liêu cực kỳ phức tạp, ôm lấy cục bông còn đang dùng hắn để mài móng không biết mệt, nằm xuống giường, nhắm mắt, ngủ.

Một đêm không nói chuyện, ngày kế, Mạc Thiên Liêu khoác áo choàng, lại đi đến phòng đấu giá.

Tu sĩ có đồ gửi bán cầm thẻ gỗ tiến vào, không có đồ thì phải giao nộp năm viên linh thạch hạ phẩm làm phí vào phòng.

Mạc Thiên Liêu thu hồi thẻ gỗ lại, thả năm viên linh thạch xuống cái khay đặt ngay cổng để vào, đi thẳng vào trong, tìm một cái góc tầm thường ngồi xuống. Mà người cầm trong tay thẻ gỗ, thì được người hầu thỉnh vào gian phòng trang nhã đặc biệt.

Phòng cũng không tính là lớn lắm, rất nhanh đã đầy người ngồi, ngọn đèn dần tối, có tu sĩ trúc cơ nụ cười như cúc đi lên đài.

"Nhờ các vị ủng hộ, đến thăm phòng đấu giá trong Như Ý Phường, hôm nay có vài món trân bảo khó có được,mời chư vị đạo hữu, tiền bối cùng nhau thưởng thức……" Đại khái giới thiệu quy trình đấu giá, bảo vật đều đặt ở trên đài, lấy vải đỏ che, từng món từng món được vạch ra, ai trả giá cao thì được. Trong phòng đấu giá có cao thủ tọa trấn, không cần lo lắng có kẻ giết người đoạt bảo.

Mạc Thiên Liêu cười nhạo, trong phòng đấu giá đương nhiên sẽ không có việc gì, ra khỏi nơi này thì không biết à nha.

"Món bảo vật thứ nhất, Quy Nguyên thảo ngàn năm," Tu sĩ trên đài vạch tấm vải đỏ trên cái khay thứ nhất, một cây linh thảo màu vàng nằm lẳng lặng ở trong hộp ngọc lạnh,"Giá khởi điểm, bốn trăm năm mươi viên linh thạch hạ phẩm."

Quy Nguyên thảo, chính là luyện chế đan dược trấn an thần hồn loại căn bản, trăm năm tuổi có thể luyện chế an thần đan, năm trăm năm tuổi luyện chế tỉnh thần đan, ngàn năm tuổi thì có thể luyện chế Ngưng Thần đan.

Giá Ngưng Thần đan cực kỳ quý, bởi vì loại đan dược này không chỉ có thể trấn an thần hồn nóng nảy, nếu là thần hồn thụ thương, cũng chỉ có loại đan dược này mới có thể tu bổ được một hai phần.

Linh thảo vừa ra, lập tức bị rất nhiều luyện đan sư tranh đoạt, cuối cùng bị người lấy tám mươi viên linh thạch trung phẩm cướp đi.

Ba cái đầu đều là linh thảo cùng đan dược, Mạc Thiên Liêu thiếu hứng thú, móc ra một bao cá chiên, con có con không đút mèo ở bên trong áo choàng.

"Món thứ tư, chính là một bộ pháp khí hiếm thấy," Tu sĩ trúc cơ trên đài xốc lên vải đỏ, cầm ra hộp gỗ thủy trầm ngàn năm, chậm rãi mở ra, lộ ra gai gỗ đầy bên trong hộp,"Bốn mươi chín cây gai gỗ thủy trầm, Huyền Thiết bọc đầu, làm công tinh xảo, thượng phẩm pháp khí, giá khởi điểm năm mươi viên linh thạch trung phẩm."

"Gai gỗ thủy trầm, phải làm thành bảo khí mới được, chỉ là pháp khí thì có ích lợi gì?" Dưới đài có người khe khẽ nói nhỏ, nhiều thứ thật nhỏ như vậy, nếu không thể dùng thần hồn khống chế, ném ra cũng không có nhiều tác dụng lắm.

Người trên đài nhân tựa hồ đoán trước được điểm ấy, lấy ra một cây gai gỗ:"Không bằng chư vị tận mắt nhìn uy lực pháp khí này, rồi sau đó quyết định." Nói xong, có người chuyển ra một khối đá Kim Cương cao ba thước đặt ở trên đài, loại này nham thạch này cực kỳ rắn chắc, có thể so với thân thể một tu sĩ kim đan.

Một cây gai gỗ mang theo linh lực bắn thẳng đến, không hề có cản trở gì xuyên qua đá Kim Cương.

Mọi người ồ lên, thủy trầm mộc xác thật thích hợp làm ám khí, nhưng dùng tốt như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, cho dù không phải bảo khí thì thế nào, lúc đánh nhau chết sống với người ta ném ra vài cái, chọc vài lỗ máu trên người đối phương, tình huống nói không chừng liền có thể nghịch chuyển.

"Sáu mươi!"

"Sáu mươi lăm!"

"Tám mươi!"

Chỉ chốc lát sau, giá liền lên tới tám mươi viên, tăng giá dần dần hoãn xuống, mọi người bắt đầu tăng từng viên từng viên một.

"Chín mươi!" Một thanh âm nữ tử vang lên, mang theo vài phần tình thế bắt buộc.

Mọi người một trận im lặng, này pháp khí tuy tốt, nhưng nếu vượt qua một trăm linh thạch trung phẩm thì không có lời.

"Chín mươi lăm." Một thanh âm lười nhác từ trong góc hẻo lánh truyền ra.

Nữ tử quay đầu, vừa vặn nhìn thấy một cái cằm lộ ra dưới mũ trùm màu đen, nhất thời sửng sốt. Người đàn ông cao lớn thô kệch bên cạnh thấy có người tranh đồ cùng sư muội, nhất thời không bằng lòng,"Một trăm!"

"Một trăm linh một." Mạc Thiên Liêu đút một con cá nhỏ, mở miệng chậm rì rì.

"Một trăm linh năm!" Gã đàn ông kia chống lại hắn, vội vàng mở miệng.

Mạc Thiên Liêu như trước không nhanh không chậm nâng giá.

"Một trăm ba mươi!" Vài hiệp sau, kia gã đàn ông Ma môn nọ đã hô lên giá cao như thế, rồi sau đó dương dương tự đắc ngó qua, giá này đã vượt xa giá trị bộ pháp khí kia, thoạt nhìn kia người mặc áo choàng rất muốn, để hắn còn có thể ra bao nhiêu.

Mạc Thiên Liêu thu hồi cá chiên trong tay, vỗ vỗ tay, không đọ giá tiếp.

"Thành giao!" Tu sĩ trúc cơ trên đài cười đến không khép miệng,"Chúc mừng vị đạo hữu này!"

Ma môn đại hán trợn mắt há mồm, nhìn hộp gỗ đưa đến trước mắt, cùng sư muội mặt đầy cảm kích, cắn chặt răng, bỏ tiền!

"Kiện bảo vật cuối cùng, cực kỳ khó được, chư vị nhớ lấy, nếu có được, tốt nhất nên nhận chủ tại trong phòng đấu giá ta." Tu sĩ trúc cơ trên đài dừng một chút, thứ cần nhận chủ, hoặc có thể thu nhập đan điền nuôi dưỡng linh khí, hoặc chính là yêu thú trân quý vô cùng, vô luận loại nào, đều làm người ta điên cuồng.

Mèo nhỏ trong lòng chậm rãi trèo lên, thò đầu ra khỏi lỗ rách nhỏ trên áo choàng, Mạc Thiên Liêu nhìn trái nhìn phải, dưới đài không có ánh đèn, mọi người có lẽ nhìn không thấy được cũng bông nhỏ này, liền để yên nó.

Đợi câu đủ khẩu vị mọi người rồi, trên đài mới chậm rãi vạch vải đỏ ra, lộ ra một cái lồng sắt, trong lồng chỉ có một con báo con lộ ra vẻ hoảng sợ, chợt bại lộ dưới ánh sáng mạnh, phát ra tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt.

"Yêu thú!"

"Bao nhiêu linh thạch ta đều muốn!"

"Nhanh lên báo giá!"

Trong đại đường nhất thời nổ tung.

Mèo nhỏ cào áo choàng bỗng nhiên siết chặt móng vuốt lại, rẹt một tiếng, xé ra một lỗ hổng lớn.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Ta đã không phải người, chậc chậc

Móng Nhỏ: Không có việc gì, mặc kệ anh biến thành cái gì, trong lòng ta vẫn không biến.

Thợ Mộc:[cảm động – ing] ta ở trong lòng em là cái gì?

Móng Nhỏ: bàn cào mèo

Thợ Mộc:…… Đột nhiên cảm giác tâm nứt ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đường Hẹp

Từ lỗ trên áo choàng, lộ ra một mảng lông tuyết trắng, Mạc Thiên Liêu nhanh chóng nhét mèo đại gia vào bên trong áo đe, vỗ vỗ trấn an.

Báo con trong lồng, quả thật là một yêu thú chỉ mới có linh trí, dù cho căn cốt bình thường, nhưng cũng đủ để mọi người điên cuồng tranh cướp. Lên giá năm trăm linh thạch thượng phẩm!

Năm trăm linh thạch thượng phẩm, cũng chính là năm ngàn linh thạch trung phẩm, năm vạn linh thạch hạ phẩm!

Yêu thú là giá trên trời, trong số các tu sĩ vẫn có người cả đời không thể mua nổi một con yêu thú. Sư huynh muội Ma môn kia cũng đang kích động nâng giá không thôi, hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng nhịn nhục mua pháp khí khi nãy.

Mạc Thiên Liêu không nói một lời, đứng lên bước nhanh ra khỏi đại đường.

Một lát một khi có người mua được yêu thú, vì đề phòng ra khỏi cửa bị người cướp đoạt, tất nhiên là phải để nó nhận chủ ngay tại chỗ. Lúc huyết khế đạt thành, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với yêu thú, rất có khả năng sẽ khiến Mạc Tiểu Trảo khó chịu, hắn cần phải nhanh chóng rời đi.

Ánh mắt mọi người đều bị yêu thú nọ hấp dẫn, không ai chú ý tới động tác của hắn, xoay người rời khỏi. Người đánh giá kim đan kỳ kia nhìn nơi hắn đi, lòng hiểu không khỏi cười cười.

Dựa vào thẻ gỗ có thể ngồi ở phòng trang nhã thượng hạng, nhưng không thể tham dự đấu giá với đồ mình gửi bán, đây là luật. Hành vi đục nước béo cò này của Mạc Thiên Liêu, nâng giá hàng mình lên cao, tại các phòng đấu giá lớn là tuyệt đối không cho phép, nhưng mà loại phòng đấu giá nhỏ ở Như Ý Phường này, có thể nhắm một con mắt mở một con mắt du di cho qua.

Lấy được một trăm hai mươi bảy viên linh thạch trung phẩm, cuối cùng gom đủ tiền xem chẩn cho Mạc Tiểu Trảo.

Lúc đi ra khỏi phòng đấu giá, yêu thú kia đã bị người mua được, Mạc Thiên Liêu quay đầu nhìn thoáng qua, hơi hơi nhíu mày. Người nọ mặc một thân áo xanh, đúng là người Thanh Vân Tông!

"Gruhhh –" Báo con bị nắm ra khỏi lồng, phát ra tiếng rít the thé hoảng sợ, phun lửa về hướng người nọ, lại bị tu sĩ bên cạnh gã nâng tay áp chế, cầm ra một thanh dao găm rạch xuống giữa ấn đường của báo con, ép ra một giọt máu.

Mèo nhỏ kéo tà áo hắn nhìn thoáng qua, thân thể có chút hơi run rẩy, Mạc Thiên Liêu chỉ nghĩ nó bị dọa, mau mau đi ra cửa.

Đi đến tiệm đan dược hỏi thăm, chủ tiệm nói cho Mạc Thiên Liêu, đan dược sư của bọn họ đang ở kho kiểm tra dược liệu, kho ở ngay trong phường, cách năm dặm, hắn có thể trực tiếp đi vào trong đó tìm đan sư xem chẩn.

Ra khỏi Như Ý phường, đi ở trên con đường nhỏ giữa núi, Mạc Thiên Liêu vạch áo choàng, đưa mèo đại gia đang u uất ra bên ngoài.

Cục bông màu trắng có chút ỉu xìu, kéo áo hắn, không động cũng không kêu.

"Làm sao?" Mạc Thiên Liêu thò tay, giơ mèo nhỏ lên trước mặt.

Mắt lưu ly nhạt màu mở to nhìn về phía hắn, thoạt nhìn có chút lạnh lùng, lại có chút ấm ức nói không nên lời.

"Bảo bối làm sao thế?" Mạc Thiên Liêu đưa mèo nhỏ tới gần cổ, chầm chậm vuốt lưng giống như đang dỗ trẻ con.

"Meo……" Mèo nhỏ chậm rãi vươn hai vuốt lông nhỏ ra, cuốn lấy cổ Mạc Thiên Liêu, nhưng mà vuốt quá ngắn, chỉ có thể quấn một nửa, cái mũi nhỏ hồng nhạt hít hít cần cổ hắn hết hít lại ngửi. Hương thảo mộc nhàn nhạt, hòa tan mùi máu tanh nồng vẫn còn quẩn quanh bên chóp mũi, khiến nó cảm thấy dễ chịu hơn chút.

Mạc Thiên Liêu thở dài, có chút hối hận hồi nãy đi quá chậm, để cho cục bông nhìn thấy bọn họ cầm dao rạch báo con, sợ là dọa đến Mạc Tiểu Trảo.

Mèo nhỏ nằm sấp một lát, lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Mạc Thiên Liêu trong mắt đầy lo lắng, rụt vuốt lại, dùng đệm thịt vỗ vỗ cằm hắn. Bổn tọa biết, nay toàn bộ đại lục đều đối đãi yêu thú như vậy, chỉ là nhất thời cảm khái, đi thôi.

Mạc Thiên Liêu hôn một cái xuống cái chân ấm ấm bông bông kia:"Chớ sợ, nếu em không muốn, ta vĩnh viễn cũng sẽ không bắt em ký huyết khế."

Ai thèm nói với anh cái này! Mèo đại gia nheo mắt lại, cho hắn một bàn tay, bổn tọa thoạt nhìn nhát gan như vậy sao?

Một người một mèo cãi nhau ầm ĩ đi tới kho của luyện đan sư, nơi này là một tiểu viện làm từ trúc, thỉnh thoảng có tu sĩ cấp thấp lên núi hái thuốc rồi tới nơi này mua bán linh thảo, có học đồ luyện đan tu vi luyện khí ở đây kiểm tra thảo dược. Nghe được ý Mạc Thiên Liêu đến, liền đưa hắn ra sau.

Này phường chợ dưới chân núi, chỉ có mỗi luyện đan sư Trúc cơ trung kỳ. Thực ra, bên trong tông môn cũng có luyện đan sư cấp cao, chỉ là Mạc Thiên Liêu không dám để lộ Móng Nhỏ của hắn, chỉ có thể xuống núi tìm.

"Meo!" Luyện đan sư thò tay đến bắt mạch cho mèo, lập tức bị cào một vuốt, tay bổn tọa há có thể để ngươi chạm sao?

Luyện đan sư không còn cách, chỉ đành cầm bao tay chỉ bạc kiểm tra lò luyện đan, nhìn một lúc lâu sau, cũng không tìm được nguyên nhân gì:"Mèo này của ngươi không có vấn đề gì, chỉ là đầu có chút nhỏ, nơi này của ta có thuốc viên cho động vật tốt nhất, muốn mua chút về cho nó ăn hay không?" Nói, từ trong hồ lô đổ ra mấy viên thức ăn màu vàng nâu, đưa tới trước mặt mèo nhỏ.

Mèo trắng nhỏ liếc liếc nhìn cái thứ xấu xí tản ra hương vị kỳ quái, nâng vuốt, nhanh chóng quăng xuống dưới gầm bàn, ghét bỏ lắc lắc chân.

"Quá lãng phí, quá lãng phí!" Linh thú vẹt của luyện đan sư quang quác kêu, bay đến nuốt mấy viên thức ăn trên mặt đất.

Trừ luyện khí, luyện đan cũng là nghề kiếm rất nhiều tiền, nhưng mà luyện đan sư mới trúc cơ kỳ, cũng mua không nổi yêu thú, chắc là tự mình bắt được.

So với viên thức ăn hương vị không tốt, vẹt màu sắc rực rỡ hiển nhiên càng hấp dẫn mèo. Cục bông nhỏ hạ thấp thân mình, rồi nhảy bật ra, một ngụm cắn ngay cổ vẹt.

"Giết chim rồi! Giết chim rồi!" Vẹt thê lương gọi.

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng ôm lấy mèo nhỏ:"Mau nhả ra!"

Luyện đan sư thò tay chuẩn bị cứu chim rụt tay về, đối với người biết lễ phép này rất là vừa lòng, chuẩn bị chỉ lấy hắn hai mươi lăm viên tiền xem bệnh.

"Mau nhả ra, một lát nữa lông chim làm sặc mũi sẽ khó chịu đấy." Mạc Thiên Liêu giật lấy con vẹt từ trong miệng mèo ra, để cho mèo nhỏ mau phì phì hai phát.

"……" Luyện đan sư nhặt vẹt nhà mình bị ném qua một bên lên, quyết định lát thu hắn bốn mươi viên.

"Trọc rồi, trọc rồi!" Vẹt cúi đầu xem cái cổ mình bị tróc mất một mảng lông, rất là thương tâm.

Phí một đống tiền xem bệnh, nhưng vẫn không tìm ra nguyên nhân, trên đường về tông môn, Mạc Thiên Liêu nhìn mèo nhỏ lại bắt đầu ngáp, hơi hơi nhíu mày:"Móng Nhỏ, để cho ta xem thần hồn của em có tốt hay không?"

Nói rồi, liền nâng mèo lên, chạm vào cái trán mình.

"Meo meo!" Mèo nhỏ quay đầu, không chịu cụng trán với hắn.

"Ngoan, cho ta xem!" Mạc Thiên Liêu thấy thế càng thêm sốt ruột, thân thể không có vấn đề mà lại ham ngủ, chỉ có khả năng là thần hồn có tổn hại.

Mèo nhỏ cũng nóng nảy, cho hắn một vuốt, lủi xuống, chạy nhanh như bay.

Bất chấp mọi thứ, Mạc Thiên Liêu nhấc chân đuổi theo, rừng núi rậm rạp, nếu cục bông trốn vào trong rừng nhưng không tìm được, mà nơi này không phải phía sau núi Ốc Thanh Động, tùy thời đều có nguy hiểm.

"Ủi chà, một tu sĩ luyện khí, mà lại có linh thú!" Bàn tay thô to nắm chặt lấy cục bông lủi tới, âm dương quái khí nói.

Mạc Thiên Liêu cả kinh, ngẩng đầu nhìn, chính là nam nữ Ma môn mình gặp được giữa phường chợ kia.

"Tôn giả!" Nàng kia thấy rõ tướng mạo Mạc Thiên Liêu, lập tức kinh hô lên tiếng.

"Méo!" Mèo nhỏ bị bắt rất là nóng giận, huơ tay múa chân giãy dụa, thấy thoát không được, phun mạnh một bụi băng hướng tới đôi mắt gã kia.

"A –" Bụi băng lạnh thấu xương, ngay lúc cận mặt nháy mắt hóa thành mũi băng, đâm vô số lỗ trên gương mặt Ma Tu kia,"Sư muội, con này không phải linh thú, là yêu thú!"

Yêu thú ký kết huyết khế, tu vi sẽ bị hạn chế, nếu chủ nhân là luyện khí kỳ, thì yêu thú này cũng chỉ có thể phát huy pháp lực luyện khí. Nhưng chiêu mới vừa rồi, hiển nhiên đã vượt xa tiêu chuẩn luyện khí.

Mạc Thiên Liêu tiếp được cục bông bổ nhào vào lòng hắn, lạnh lùng đối nam nữ trước mặt này.

"Ngươi, cùng Đoán Thiên tôn giả có quan hệ gì?" Nàng kia lấy ra pháp khí thủy trầm mộc mới mua được, rất có bộ dáng không chiếm được đáp án vừa lòng sẽ không rời đi.

Mạc Thiên Liêu nheo mắt lại, sờ sờ cục lông nhỏtrong lòng, hắn quyết định muốn mạng hai người này.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Đại hán: Không có huyết khế, cướp cướp cướp

Nữ tu: Lớn lên giống tôn giả, cướp cướp cướp

Thợ Mộc: Dám sờ mèo của ta, cả đám chết chết chết!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đánh Nhau Chết Sống

Nâng tay ném mèo lên trên tán cây gần đấy, Mạc Thiên Liêu ra tay nhanh như điện, phóng ra chín cây gai gỗ đánh đòn phủ đầu, trước lúc ả kia còn chưa kịp phát động pháp khí, phá đi phòng hộ quanh thân của ả ta.

Nữ tử cả kinh, không kịp phản ứng, nam tử kéo ả nhanh chóng né tránh. Chín cây gai gỗ đồng loạt phóng thẳng xuống chỗ hai người vừa đứng, không chờ bọn họ đứng vững, một quả cầu đen bốc khói bị phóng tới.

Gã đàn ông Ma Tu kia lấy ra bảo đao, chuẩn xác chém xuống quả cầu, như dự liệu, quả cầu bị chém thành hai nửa, cùng lúc đó, có hai luồng dầu tức khắc tuôn ra, xối đầy người đầy mặt cả hai, không ngờ bên trong quả cầu gỗ này lại khắc pháp trận không gian!

Dầu này là Mạc Thiên Liêu luyện ra từ hạt giống cây dầu ở phía sau hậu sơn, rất dễ châm, mùi tự nhiên khử đi tanh nồng, dùng để thiêu thịt dê rừng cực kỳ ngon.

"Không tốt!" Nàng kia hét lên một tiếng, thủ đoạn này thoạt nhìn rất quen thuộc, tất nhiên sẽ có hậu chiêu càng thêm nham hiểm chờ bọn họ. Nhanh chóng kết thủ ấn, vẽ ra một tấm chắn băng nước.

Tấm chắn còn chưa kết hoàn, quả nhiên, một đám cầu lửa đột nhiên bay tới.

Linh lực ngưng tụ thành cầu lửa bị tấm chắn nước nhanh chóng dập tắt, ả vốn có thể chất luyện lô thủy hỏa song linh căn, năm đó Ma môn đưa cho Mạc Thiên Liêu làm đồ chơi, bị hắn xem như thợ nhóm lửa cùng hồ phun nước dùng rất nhiều năm. Thể chất lô đỉnh tu luyện rất chậm, nhưng qua ba trăm năm ít nhất cũng đã là Trúc cơ đỉnh phong, nước mang theo linh lực đương nhiên có thể dập tắt hỏa linh khí Mạc Thiên Liêu ngưng tụ thành.

Trúc cơ cùng luyện khí, linh lực khác biệt rất lớn, theo lý mà nói Mạc Thiên Liêu đấu với hai người này chính là châu chấu đá xe. Nhưng thần hồn hắn vẫn còn, có chút pháp thuật cao cấp vẫn có thể dùng, chẳng qua linh lực không đủ mà thôi, chém giết vượt cấp vẫn rất có khả năng, huống chi……

Lại có ba quả cầu nhỏ bị ném tới, hai người lần này thông minh, không chạm vào quả cầu kia. Gã đàn ông Ma Tu xách đại đao, trực tiếp vọt về phía Mạc Thiên Liêu, bản thân mình tu vi Trúc cơ, còn sợ tu sĩ luyện khí nho nhỏ này?

Lưỡi đao mang theo linh lực hệ Thổ rất nặng chém tới, Mạc Thiên Liêu nghiêng người né tránh, đại đao kia nặng nề mà bổ xuống đất.

"Cạch cạch cạch" Mặt đất nứt ra một vết thật dài, cát vàng từ từ lao thẳng tới.

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng bật dậy khỏi mặt đất, linh lực không đủ, thân thể không thể vọt lên không, mắt thấy kia vết nứt đến dưới chân, có chút chật vật lăn trên mặt đất, thuận thế đá quả cầu nhỏ đang rơi bay xuống vết nứt.

"Ha ha ha ha……" Gã nọ cười nhạo Mạc Thiên Liêu giống như chó lăn lộn qua lại, đang định chém một đao lấy mạng hắn, đột nhiên, vô số bi sắt bắn nhanh ra, lực đạo cực kỳ cường đại, nháy mắt phá tan phòng ngự quanh thân gã, khảm vào trong máu thịt gã.

"A –" Ma Tu đau thét ra tiếng, linh lực quanh thân bùng nổ, nặng nề dậm chân, mặt đất dưới chân chia năm xẻ bảy. Hai quả cầu khác mới vừa xuống mặt đất chưa kịp lăn xuống chỗ nứt đã bị linh lực hệ Thổ nén lại làm rạn nứt, pháp trận không gian bên trong bị tổn hại, áp đè xuống bi sắt liền nháy mắt nổ tung.

Vì thế bầu trời đầy bi sắt, tựa như mưa……

Nữ tử vốn đang trốn ở một bên thấy thế không ổn, rút ngọc trâm trên đầu ra, hóa thành một thanh trường kiếm. Trường kiếm huơ nửa vòng hai bên trai phải, hai cột nước phóng lên cao, một cột đánh về phía Mạc Thiên Liêu, một cột nhằm ngay hướng sư huynh ả.

Đại thủy làm giảm tác dụng của bi sắt, đẩy nó qua một bên. Mũi chân Mạc Thiên Liêu nhẹ điểm, linh lực hệ Mộc nhanh chóng tràn ra quanh thân đại thụ, đột ngột vọt lên từ mặt đất, nâng hắn lên, né khỏi lũ lớn.

"Gai gỗ!" Gã Ma Tu bị bắn rất nhiều lỗ máu hoàn toàn nổi giận, lên tiếng nhắc nhở sư muội gã dùng pháp khí vừa mua được.

Ả nọ lúc này mới nhớ tới gai gỗ thủy trầm mới vừa lấy ra hồi nãy nhưng vẫn chưa kịp dùng, nắm một loạt trong tay, phóng thẳng về phía Mạc Thiên Liêu. Gai gỗ mang theo linh lực hệ thủy mãnh liệt, thế không thể đỡ.

Hai tay Mạc Thiên Liêu kết ấn, vẽ ra một đạo phù, trước giảm đi linh lực hệ Hỏa trên gai gỗ, rồi sau đó thẳng người lên, tay không tiếp được hai cây, sức mạnh dữ dội khiến cho hắn không thể không lui về phía sau vài bước, ổn định thân hình, không hề dừng lại, trở tay phóng nó trở về, gai gỗ bị phóng ngược trở lại, còn mang theo một tầng lửa hiện lên sắc xanh.

Hai tên Ma Tu không để ý, đưa tay ra đỡ, lại quên mất quanh thân bọn họ còn thấm đẫm dầu, ngọn lửa nháy mắt bám vào quần áo, bốc cháy lên. Nữ tu nhanh chóng dùng pháp thuật hệ thủy dẫn nước suối chung quanh tới dập tắt lửa, lại hoảng sợ phát hiện, nước không thể dập tắt lửa này!

Mạc Thiên Liêu thở hổn hển, hơi hơi nhíu mày, không tiếp tục ra tay, nhanh chóng thối lui đến dưới tàng cây Mạc Tiểu Trảo đang ẩn thân, quanh mình có

thêm hai luồng hơi thở, nếu tình huống không tốt, hắn liền phải ôm mèo nhanh chóng chạy.

Nữ tử bị đốt nửa ngày, rốt cuộc phát hiện dùng linh khí ngưng kết nước có thể dập tắt lửa, bèn vội vã dập tắt lửa quanh thân hai người, dùng linh khí thuần ngưng kết nước, cực kỳ hao phí linh lực, lửa tắc rồi, sắc mặt ả cũng trở nên trắng bệch.

Lúc này, một thanh phi kiếm xông đến, không tốn chút sức nào đâm xuyên từ sau lưng nữ tử.

Nữ tử mở to hai mắt nhìn, không thể tin được, ngoái đầu nhìn phía sau, chỉ thấy hai tu sĩ mặc áo xanh hiện thân đi ra, một người trong đó nâng tay, phi kiếm liền bay trở về, máu phun ra từ trước ngực ả, bịch một tiếng ngã xuống đất.

"Sư muội!" Gã Ma Tu hét lớn một tiếng.

Mạc Thiên Liêu nhìn thấy hai người này, hơi hơi nheo lại mắt, hai người Thanh Vân Tông này đã mai phục chừng được một khắc, xem ra là muốn chờ bọn họ lưỡng bại câu thương để mình làm ngư ông đắc lợi, lập tức lên tiếng nói:"Hai vị đạo hữu, ta là đệ tử thân truyền của Thanh Đồng chân nhân ở Ốc Vân Tông, nhờ haivị hỗ trợ!

Ma Tu kia nghe được lời ấy, quả nhiên vọt về phía Thanh Vân Tông, Mạc Thiên Liêu tựa vào thân cây yên lặng điều tức, chớp lấy thời cơ này khôi phục linh lực.

"Meo meo……" Mèo trắng nhỏ từ trên cây bò xuống, nhảy đến trên vai hắn.

Gò má Mạc Thiên Liêu, cọ cọ thân thể nho nhỏ lông xù kia.

Hai người mặc áo xanh nọ, một người chỉ có tu vi luyện khí, đứng ở một bên xem náo nhiệt, người còn lại tu vi cao thâm hơn, có thể khống chế cả bảo khí phi kiếm. Như vậy ắt là có thần hồn, đúng là tu sĩ kim đan!

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, nghĩ cách làm sao để thoát thân, bên kia đánh nhau chết sống cũng đã kết thúc.

Kim đan và trúc cơ, tuy rằng chỉ kém nhau một cấp, nhưng lại là khoảng cách giữa cấp cao và cấp thấp, thực lực chênh lệch rất lớn, có thể giống lão yêu quái Mạc Thiên Liêu vượt cấp giết người dù sao cũng là số ít. Đa số tu sĩ trúc cơ gặp phải kim đan, chỉ có nước xuống mồ.

Kia tu sĩ luyện khí nhàn nhã đứng ở một bên, khóe mắt thoáng nhìn mèo nhỏ trên vai Mạc Thiên Liêu, mắt sáng lên, liếc mắt ra hiệu cho tu sĩ kim đan.

"Hai Ma Tu này xuất hiện kỳ lạ, nay chết ở địa giới Ốc Vân Tông, sợ là không ổn?" Tu sĩ kim đan nọ thu kiếm, giả mù sa mưa hỏi.

Mạc Thiên Liêu không nói tiếp, cất mèo nhỏ vào trong lòng, rồi nhặt hộp gai gỗ từ mặt đất lên, mở hộp ra, có vẻ như đang đếm,"Vậy bảo vật, pháp khí trên người hai kẻ nọ thuộc về sở hữu của hai vị, tại hạ còn có việc, đi trước một bước."

"Ai, khoan đã!" Tu sĩ luyện khí cản đường Mạc Thiên Liêu,"Mới vừa thấy trong lòng đạo hữu con mèo trắng tuyết nhỏ, chẳng biết có thể cho ta mượn xem không?"

Gã mới vừa ký huyết khế với yêu báo, cảm giác nhạy bén đối với yêu thú còn chưa biến mất, mơ hồ cảm giác được, đó là một con yêu thú còn chưa ký khế!

Hai người họ vốn đến tiếp kiến Ốc Vân Tông, nghe thấy Mạc Thiên Liêu bản thân mình là đệ tử nội môn, liền muốn kết thiện duyên, thuận đường để Mạc Thiên Liêu dẫn bọn hắn đi Ốc Vân Tông. Nhưng lúc nhìn thấy Mạc Tiểu Trảo liền nháy mắt đổi chủ ý, đó là một yêu thú có giá trị rất cao, dù cho nơi này là Tông địa giới Ốc Vân, thì có nhanh chóng giết người cướp đi yêu thú cũng đáng.

"Cái này……" Mạc Thiên Liêu từ từ lui về phía sau nửa bước,"Đương nhiên không được!" Lời còn chưa dứt, hơn bốn mươi cây gai gỗ đồng loạt bắn ra, tất cả gai gỗ đều mang theo một luồng mộc trung hỏa màu xanh, toàn bộ hướng tới tu sĩ kim đan đang vọt tới kia, mà Mạc Thiên Liêu ra tay nhanh như điện, hóa chưởng làm quyền, trực tiếp đánh về phía tu sĩ luyện khí kia.

Tu sĩ luyện khí bị một quyền mang theo lửa của hắn đấm cho ngã nhào.

Ai ngờ tu sĩ kim đan kia đã tránh thoát gai gỗ, bay lên trời, nắm chưởng thành trảo, hướng về ngực Mạc Thiên Liêu. Mạc Thiên Liêu nâng tay ném mèo nhỏ ra, chuẩn bị cắn răng chịu đựng một chưởng này.

Người nọ lại đột nhiên đổi hướng, vừa định tóm lấy mèo con, bay lên trời. Bỗng nhiên một vầng sáng chói mắt hiện lên, ba người theo bản năng nhắm mắt.

"Phụt –" Tu sĩ kim đan phun ra một búng máu, từ không trung trực tiếp ngã sấp xuống dưới đất.

Mạc Thiên Liêu không biết chuyện gì xảy ra, quay đầu, liền thấy một người áo trắng lơ lửng đứng ở trên không, linh lực mạnh mẽ vần vũ quanh thân, mặt như ngọc điêu, mắt màu lưu ly, đẹp đến khó có thể tưởng được.

Sư tôn!

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Mới vừa ra thôn thì đã bị đuổi giết, có cần xui xẻo như vậy hay không!

Ma Tu: Muốn khi dễ thịt tươi nhỏ lại không ngờ đó là lão yêu quái, có cần xui xẻo như vậy hay không!

Tu sĩ kim đan: Muốn cướp đồ lại gặp phải sư tôn của người ta, có cần xui xẻo như vậy hay không!

Sư tôn: Dám khi dễ bàn cào mèo của bổn tọa, cả đám chết chết chết!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trảm Thảo

"Thanh, Thanh Đồng chân nhân……" Tu sĩ kim đan kia sợ tới mức mặt như màu đất, hai tay chống đỡ gian nan lùi về phía sau vài bước.

Nay linh khí trên đại lục Thái Huyền càng ngày càng không thuần, cho dù có linh thú phụ tá, muốn tu đến cấp cao cũng rất khó khăn, tu sĩ nguyên anh cũng có thể làm trưởng lão tông môn, mà vị động chủ này của Ốc Vân Tông, là tu sĩ hóa thần không hơn không kém!

Kim đan tuy rằng đã là cấp cao, nhưng ở trước mặt hóa thần mạnh mẽ, vẫn chỉ là một con kiến hôi.

Tu sĩ luyện khí nọ cũng bị dọa cho đến rối bời, gã cùng lão tổ nhà mình từng dự qua đại hội tông môn, đương nhiên cũng đã gặp Thanh Đồng, biết vị lão tổ như trích tiên này, thực ra tính tình cực kỳ không tốt.

"Grao……" Báo con lảo đảo, vất vả lắm mới bắt kịp mọi người, nhìn thấy mỹ nhân trong hư không, lập tức kích động gào lên tiếng.

Tiếng kêu của báo con, gọi về thần trí mọi người, tu sĩ luyện khí Thanh Vân Tông kia hít sâu một hơi, chắp tay hướng Thanh Đồng hành lễ:"Gặp qua Thanh Đồng chân nhân, vãn bối là Hạ Hi Lâu, là đích tôn của Vân Tùng trưởng lão Thanh Vân Tông, hôm nay mang theo bái thiếp của gia tổ, đặc biệt đến tiếp kiến Ốc Vân Tông."

Trong chính đạo có một quy tắc bất thành văn như vầy, đó là nếu có lão tổ, sư tôn bảo hộ, gặp phải nguy hiểm, báo danh hào người che chở mình ra, đều là người trong chính phái, bình thường sẽ nể nửa phần mặt mũi. Nếu vẫn muốn giết người, vậy tất nhiên sẽ kết thù. Mới vừa rồi Mạc Thiên Liêu sớm tỏ rõ thân phận, cũng là vì nguyên nhân này.

Đây là chính đạo giả mù sa mưa, cũng bởi vậy dưỡng ra một đám đệ tử ăn chơi trác táng. Mạc Thiên Liêu âm thầm bĩu môi, Ma đạo đơn giản chính là cá lớn nuốt cá bé, thực lực làm đầu, tài nghệ không bằng người còn không có mắt nhìn thì sống không lâu.

Thanh Đồng chậm rãi hạ xuống đất, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn về phía Mạc Thiên Liêu mặt xám mày tro:"Lại đây."

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng phủi phủi bụi đất trên người, hai ba bước đi tới, khom mình hành lễ:"Sư tôn." Nhưng ánh mắt vẫn đang đảo vòng, tìm kiếm mèo nhỏ mới vừa bị hắn ném ra.

"Nguyên lai là đồ đệ chân nhân, thật sự là hiểu lầm," Tu sĩ kim đan nọ cũng phản ứng, lau lau vết máu bên khóe miệng, cười nói,"Hai ta gặp vị đạo hữu này mang theo yêu thú chưa nhận chủ, nhất thời tò mò……"

Lời này thứ nhất đã quy chụp hành vi giết người cướp của mới vừa rồi thành hiểu lầm, đen trắng đảo điên tuyệt không thừa nhận mình biết thân phận Mạc Thiên Liêu, vả lại còn thuận đường cáo trạng, đồ đệ của ngươi ở sau lưng ngươi tìm được một con yêu thú, nói không chừng là trộm từ bên trong tông môn ra.

Thanh Đồng lúc này mới giương mắt, liếc nhìn tu sĩ kim đan vẫn còn đang nói hăng say kia, hơi hơi nâng tay, trong tay áo lộ ra một nhúm lông màu trắng.

Tu sĩ kim đan nọ lập tức ngậm miệng, yêu thú nằm trong tay sư tôn người ta, còn có cái gì đáng nói.

Mạc Thiên Liêu nhẹ nhàng thở ra, mèo nhà mình ở trong lòng sư tôn đương nhiên là an toàn, chẳng qua…… Ánh mắt nhìn chằm chằm bàn tay thon dài trắng nõn, cùng với chút lông trắng trong tay, mèo đại gia nhà hắn mà lại gần gũi với người khác! Chẳng lẽ, Móng Nhỏ là yêu thú sư tôn coi trọng, định bụng nuôi cho riêng mình?

"Các ngươi tự xử, hay là muốn bổn tọa ra tay?" Thanh Đồng rụt mu bàn tay lại, dùng thanh âm buốt giá dễ nghe chậm rãi nói.

Hạ Hi Lâu cả kinh, bản thân mình báo ra danh hào của lão tổ, Thanh Đồng lại này vẫn muốn giết người!

"Chân nhân, Hi Lâu là tôn tử duy nhất của gia sư Vân Tùng lão tổ, mới vừa nãy chúng ta đụng chạm lệnh đồ, còn thỉnh…… A……" Tu sĩ kim đan còn chưa nói xong câu, đã bị một hư chưởng mạnh mẽ theo bàn tay nâng lên của Thanh Đồng bay đập vào mặt, một cái tát quạt thẳng, khiến gã bay lên cao hơn ba trượng, nện ầm vào vách núi đá.

"Dong dài." Môi mỏng nhạt màu nhẹ nói một câu như vậy, Thanh Đồng có chút ghét bỏ lắc lắc tay.

Mạc Thiên Liêu nuốt nuốt nước miếng, quyết định về sau nói chuyện với sư tôn nhà mình nhất định đơn giản rành mạch, bằng không bị một bàn tay tát dính vào tường…… Thoạt nhìn rất đau nha.

"Chân nhân tha mạng, ta biết sai, ta, ta nguyện hiến hết mấy bảo vật này cho chân nhân!" Nhìn ra Thanh Đồng một chút cũng không nể mặt mũi Vân Tùng trưởng lão, Hạ Hi Lâu sợ tới mức cả người phát run, lấy ra ngọc bội chứa đồ của mình, sùm sụp đổ hết những thứ bên trong ra, trong hoảng loạn còn kéo báo con bên mình lại.

"Hửm?" Lông mi thật dài khẽ rung một chút, đôi mắt đẹp trong trẻo lạnh lùng chậm rãi chuyển qua người cục bông nhỏ đang run cầm cập kia,"Cũng tốt, nhưng mà nó đã ký khế."

Hạ Hi Lâu nghe thấy lời ấy, vội tát cho mình một bạt tai:"Vãn bối hồ đồ." Linh thú đã ký huyết khế thì không thể lại ký khế với người khác, mà một khi chủ nhân chết đi, linh thú cũng sẽ cùng chết theo. Đây chính là nguyên nhân năm đó lúc Mạc Thiên Liêu chết, lại cảm thấy may mắn mình chưa ký huyết khế với Mạc Tiểu Trảo.

Thanh Đồng đột nhiên ra tay, bóp chặt cổ Hạ Hi Lâu, hai mắt nhìn thẳng vào mắt gã.

"A –" Người nọ phát ra một tiếng hét thê lương, đồng thời mắt báo con cũng bắt đầu trợn trắng.

Mạc Thiên Liêu có thần hồn cường đại, có thể nhìn thấy rõ ràng một luồng sương mù màu máu bay ra từ ấn đường Hạ Hi Lâu, đến trên người báo con.

Buông tay, Hạ Hi Lâu mềm nhũn, tức khắc ngã ra đất, bất tỉnh nhân sự. Mà báo con nằm rạp trên mặt đất, yếu ớt kêu hai tiếng liền nhắm mắt lại.

"Ôm nó lên." Thanh Đồng chỉ cục lông xám kia.

"Vâng." Mạc Thiên Liêu vội vã tiến lên, ôm lấy báo con. Bé con yếu ớt, thần hồn cực kỳ không ổn, Mạc Thiên Liêu chạm nhẹ vào trán nó, rõ ràng cảm ứng được, mối liên kết thần hồn như có như không giữa nó và Hạ Hi Lâu bị cắt đứt, lại thành một con yêu thú tự do!

Quả thật là cắt đứt huyết khế sao?

Mạc Thiên Liêu rất là khiếp sợ, ba trăm năm trước, trong thời gian hắn cực kỳ nhàm chán, từng nghĩ tới nghiên cứu một linh bảo có thể cắt đứt huyết khế. Trên lý thuyết là có thể làm, chẳng qua huyết khế này thực ra là trao đổi một phần của thần hồn giữa người với yêu thú, muốn cắt đứt thì phải cắt bỏ một phần nhỏ thần hồn của một bên, bên bị cắt này sẽ trở nên ngu ngốc. Lúc ấy chỉ làm mẫu đầu tiên, còn chưa kịp luyện chế, không ngờ ba trăm năm sau lại có pháp thuật cắt đứt huyết khế sao?

Đang ngây người ra, ót đột nhiên bị một cái tát, Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu, liền thấy sư tôn nhà mình đang lạnh lùng nhìn hắn, trong đôi mắt đẹp như lưu ly lộ ra vài phần ghét bỏ.

"Sư tôn?"

"Bản muốn chết." Giọng nói lành lạnh dễ nghe thản nhiên nói, nói xong, trong nháy mắt một mũi băng bay tới, trực tiếp đâm xuyên tu sĩ kim đan mới vừa rớt khỏi vách núi.

Đối với hành vi dứt khoát của Thanh Đồng, mắt Mạc Thiên Liêu hơi hơi cong lên, rất là tán thưởng. Hắn chán ghét nhất cái gọi là đạo nghĩa của đám người trong chính đạo, nhân thiện này nọ, bản thân lúc nào cũng đeo đạo nghĩa bên miệng, giảng giải cho người khác, đến lúc giết người đoạt bảo thì cái gì cũng không nói. Nếu sư tôn nhà mình đến chậm một bước, người bị đoạt đi yêu thú, bị đâm xuyên qua, chính là hắn.

Mạc Thiên Liêu nhìn Hạ Hi Lâu, đoán chừng gã đã trở nên đần độn, quyết định lấy đao của tên Ma Tu nọ, kết liễu tính mạng gã. Giữ mạng gã lại, chỉ tổ làm tăng hận ý của Vân Tùng trưởng lão, không bằng diệt cỏ tận gốc. Vỗ vỗ tay, xách báo con, bước nhanh đuổi kịp sư tôn mỹ nhân:"Sư tôn, chờ con!"

"Ném nó cho tông chủ," Thanh Đồng dừng bước, liếc nhìn báo con trong tay Mạc Thiên Liêu,"Sau đó đến cung Thanh Ninh gặp ta."

Ném cho tông chủ? Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày:"Nếu tông chủ hỏi……"

"Có sao kể vậy." Thanh Đồng quăng lại những lời này, mũi chân điểm nhẹ, đổi thành một vầng sáng trắng xóa như lúc xuất hiện, đạp không, thuận gió lướt đi, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

"Sư tôn……" Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn đường núi còn tới mấy chục dặm, há miệng thở dốc, tốt xấu gì thì cũng nên tiện đường mang hắn về dùm đi! Đường xa như vậy, hai chân cuốc bộ về, hắn đi đến khi trời xuống núi mới tới.

Trên không Thanh Đồng móc bình bạch ngọc trong tay áo ra, đổ một viên Thiên giai Ngưng Thần đan nhanh chóng nuốt vào.

Đợi Mạc Thiên Liêu trở về tông môn, quả nhiên đã là hoàng hôn.

"Ngươi nói, Thanh Đồng đã cắt đứt huyết khế cho con báo con này?" Tông chủ Thiên Lang chân nhân sờ sờ báo con còn đang mê man, trầm ngâm nói.

"Vâng." Mạc Thiên Liêu thành thật đáp, nghe theo lời sư tôn nói, nói ra chân tướng mọi việc, chỉ giấu đi chuyện mình bán pháp khí, giải thích Mạc Tiểu Trảo là mèo con gặp được ở sau núi, không biết đó là một yêu thú.

Hắn vừa nhập môn, không nhận ra yêu thú cũng là chuyện bình thường, dù sao, hắn vẫn có một sư phụ thuộc dạng khó tiếp cận.

Tông chủ chưa nói gì, cho hắn để lại báo con rồi tự mình về.

"Sư tôn, báo con này không nên đưa qua cho Ốc Thanh Động sao?" Viêm Liệt đi vào, cười tủm tỉm chọc chọc bé con cực kỳ bẩn kia.

"Thanh Đồng làm sao có thời gian để ý tới? Cho ngươi đó." Thiên Lang chân nhân sờ sờ râu, nâng tay ném báo con vào lòng Viêm Liệt,"Còn nữa, lát nữa xử lý mấy chuyện rắc rối dưới núi đi."

Làm đại đồ đệ thời khắc phân ưu vì tông chủ, Viêm Liệt yên lặng nuốt xuống những lời "tại sao lại ném cho con" này, cười đáp trả.

Mạc Thiên Liêu nhớ rõ sư tôn kêu hắn tới cung Thanh Ninh, nhớ tới ánh mắt ghét bỏ lúc Thanh Đồng nhìn báo con kia, liền thành thành thật thật tắm rửa một chập, đổi sang quần áo sạch sẽ, mới nhấc chân đi chính điện.

Sắc trời đã muộn, đèn lưu ly trong cung Thanh Ninh đều được thắp lên, từ xa nhìn lại, giống như thuỷ tinh cung.

Chậm rãi đi vào đại điện, thị nữ áo trắng ý bảo hắn không cần lên tiếng, Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu nhìn, sư tôn vốn hẳn ngồi trên nhuyễn tháp chờ hắn, giờ đang nằm trên gối đầu thiệt lớn, đôi mắt đẹp khép hờ, ngủ say sưa.

"Ngài tới đúng lúc," Thị nữ áo trắng chỉ chỉ cửa nội điện,"Nữ tì không dám thức tỉnh chân nhân, nhưng trong điện rất lạnh." Ý tứ rất rõ, ngài đánh thức chân nhân giúp, để người trở về phòng ngủ đi.

Nhìn nhìn mỹ nhân đang ngủ say trên tháp, lại nhìn nhìn ánh mắt năn nỉ của thị nữ áo trắng, Mạc Thiên Liêu chậm rãi đi đến bên tháp nửa quỳ xuống. Ánh sáng từ đèn lưu ly chiếu xuống gương mặt đẹp như ngọc nọ, lông mi thật dài từng cọng từng cọng phân rõ, rọi xuống như bóng rèm.

Nhẹ nhàng nâng tay, ôm chặt mỹ nhân, trong ánh mắt khiếp sợ của thị nữ ôm ngang lấy sư tôn mình.

Người tu tiên, năm giác quan vốn nhạy cảm, Mạc Thiên Liêu vốn dĩ chỉ giả bộ muốn ôm, đã chuẩn bị tinh thần sư tôn đột nhiên bừng tỉnh sau đó đánh hắn một trận ra trò, thế nhưng, không có tỉnh. Ôm lấy người, Thanh Đồng lại cực kỳ tự nhiên tựa vào trước ngực hắn, vô ý thức nhẹ nhàng cọ một chút.

Tim ngay tức khắc muốn rớt một nhịp, Mạc Thiên Liêu nuốt nuốt nước miếng, mặc niệm đây là sư tôn, đây là sư tôn, nhấc chân hướng về phía nội điện.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Đây là sư tôn, đây là sư tôn

Sư tôn: Sư tôn thì sao?

Thợ Mộc: Ta không có suy nghĩ không an phận, không có suy nghĩ không an phận

Sư tôn:[cọ mặt] meo

~……

Thợ Mộc:[máu mũi] ta nghĩ ta phải đi tu phật QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tu Hành

Đèn đuốc trong nội điện tối tối, cố gắng lắm mới có thể thấy rõ bài trí bên trong.

Trong căn phòng rộng rãi phủ kín đệm mềm nhạt màu, đi trên có chút không ổn. Mạc Thiên Liêu vừa mới bước vào, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, lộn trên không nửa vòng, đáp xuống đất ổn định thân hình, cúi đầu xem, người trong lòng vẫn ngủ say sưa như trước.

Âm thầm thở ra một hơi, Mạc Thiên Liêu nhìn trái nhìn phải, cửa sổ cực lớn khép hờ, một tầng lụa mỏng trắng tuyết phủ xuống bên song cửa, nhẹ nhàng đong đưa theo gió đêm. Giữa phòng có một chiếc giường lớn, bốn góc buông rèm, chăn gấm trắng thuần, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt dưới trăng.

Chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng đặt mỹ nhân trong lòng xuống giường, hơi thở dịu nhẹ lướt qua cổ, làm tim người rộn rã không yên, Mạc Thiên Liêu hít sâu một hơi, quyết tâm dời cái đầu đang tựa trước ngực hắn đi, đặt xuống gối đầu mềm mại.

Ánh trăng trong trẻo xuyên thấu qua màn cửa chiếu vào trong, rọi lên gương mặt mỹ miều thế gian chỉ có một, Mạc Thiên Liêu nhịn không được lại nhìn thoáng qua.

Đôi mắt khép hờ thành một đường duyên dáng, môi mỏng nhạt màu, độ cong hoàn mỹ của cằm, cái cổ trắng nõn, xuống dần bên dưới……

Tội lỗi tội lỗi!

Mạc Thiên Liêu ép buộc mình dời ánh mắt khỏi người mỹ nhân, quyết đoán thả người xuống giường, đệm giường mềm mại rất nhanh đã ôm gọn lấy thân thể cao gầy kia. Kéo chăn mỏng ở bên qua, cẩn thận đắp cho người nọ, Mạc Thiên Liêu thẳng lưng, nhấc chân muốn đi, lại cảm giác tay áo bị kéo.

"Ngươi đi đâu vậy?" Giọng nói du dương động lòng người, mang theo vài phần dịu dàng khi còn chưa tỉnh ngủ.

Mạc Thiên Liêu cứng người quay đầu lại, phát hiện một đoạn ống tay áo mình bị sư tôn siết ở trong tay, đôi mắt đang khép hờ cũng từ từ mở ra theo những lời này.

"Nếu sư tôn nếu mệt mỏi, ngày mai đệ tử lại đến." Mạc Thiên Liêu chà chà ngón tay, châm đèn lưu ly đầu giường, nửa ngồi xuống, ghé vào bên giường đối mặt với sư tôn.

Bàn tay trắng ngần chậm rãi nâng lên, che đi làn môi mỏng, khẽ ngáp một cái, Thanh Đồng không đứng dậy, cứ nằm ở trên giường nhìn hắn:"Ngày mai không cần đến, bổn tọa muốn bế quan."

Mạc Thiên Liêu hiểu, ý sư tôn là, có chuyện gì thì nói bây giờ, nói xong thì cút lẹ, liền vội vàng nói sơ về chuyện Mạc Tiểu Trảo:"Đồ nhi rất muốn con mèo trắng nhỏ kia."

Đối với việc đệ tử thân truyền có thể có yêu thú hay không, Mạc Thiên Liêu đã hỏi Viêm Liệt, không có quy củ này. Muốn có yêu thú, phải xem tâm tình sư tôn nhà mình thế nào, sư tôn vui thì mới cho. Hắn tuyệt không thể bỏ Mạc Tiểu Trảo được, cũng không sợ mèo không chịu đi với hắn, chỉ lo là sư tôn tặng mèo cho người khác.

"Sẽ không tặng ngươi." Thanh Đồng trả qua quýt, khoát tay cho hắn đi.

"Vậy phải làm như thế nào mới có thể có con mèo kia?" Có được cam đoan của sư tôn, cục đá nặng Mạc trong lòng Thiên Liêu rơi xuống đất, nhìn đôi mắt kia bởi vì mệt mỏi nổi lên chút nước, như là đá hắc diệu tắm trong mưa, nhịn không được bèn hỏi thêm một câu, nhân tiện nhìn lâu thêm một chút.

Đôi mắt sóng đào liếc nhìn anh, chậm rãi khép lại:"Để xem biểu hiện của ngươi."

Mạc Thiên Liêu nhịn không được nhếch môi, trở tay lấy ra một cây trâm lưu ly, là cái mà hắn mua ở phường nọ, nhưng mà hoa văn trên trâm đã được khắc lại lần nữa, nam tử dùng hoa văn mây trôi theo trăng, chạm rỗng đám mây một tý, khảm vào bóng trăng ẩn dưới mấy, ngoại hình đơn giản, bên trong lại là hoa văn chìm phức tạp mà tráng lệ, dưới ánh nến nhìn như đang chuyển động, trông rất đẹp mắt.

"Này, là đồ nhi mua được tại phường, muốn hiến cho sư tôn," Mạc Thiên Liêu nhẹ giọng nói, giọng điệu dường như đang ru người ngủ, cũng không quan tâm sư tôn có nghe được hay không, lặng lẽ đặt trâm lưu ly ở bên gối, thổi tắt nến,"Đồ nhi cáo lui."

Cửa nội điện từ từ khép lại, ánh sáng lộ ra từ khe cửa dần dần biến mất, trong phòng lại lâm vào tĩnh lặng.

Đôi mắt khép hờ chậm rãi mở, cầm cây trâm lưu ly mây trôi theo trăng đến trước mắt, ánh mắt có thể thấy mọi vật rõ ràng trong đêm tối đang nhìn từng vết khắc tạo hình trên cây trâm này.

"Móng Nhỏ, đôi mắt của em thật xinh đẹp, giống như lưu ly nhạt màu."

"Móng Nhỏ, em xem, ta cài trâm lưu ly nhạt màu, có phải rất xứng với em hay không?"

"Bộ dạng ta rất thô bạo, không thích hợp với lưu ly, lưu ly nhạt màu này chỉ xứng cùng mỹ nhân."

Môi mỏng nhạt màu khẽ cong thành một độ rất khó thấy, Thanh Đồng đặt trâm gài tóc dưới gối, mệt mỏi khép hai mắt lại.

Ngày kế mở mắt ra, cục bông nhỏ không xuất hiện ở đầu giường hắn giống như ngày thường, Mạc Thiên Liêu có chút kinh ngạc, đứng dậy đi tìm một vòng.

"Sư thúc đang tìm cái gì?" Vài đệ tử chưởng sự đời thứ hai đến bẩm báo công việc, nhìn thấy Mạc Thiên Liêu đi loanh quanh ở trong sân, liền muốn tiến lên giúp.

"Không có gì." Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu, ý bảo mọi người vào phòng.

Tục vụ rườm rà rất nhanh được xử lý thỏa đáng, hai ngón tay Mạc Thiên Liêu gõ gõ mặt bàn:" Tục vụ trong động phức tạp, mỗi ngày các ngươi lo mấy thứ này, không hề có thù lao lại còn trì hoãn tu luyện, ta đã thương lượng với sư tôn qua, xây Chấp Sự Đường trong Ốc Thanh Động."

Muốn xây Chấp Sự Đường cũng không khó, bởi vì chủ tông đã có Chấp Sự Đường, chỉ cần dựa theo cái kia, xây nhỏ lại một chút là được, chức vị trong đường do đệ tử có tu vi cao nhân phẩm tốt thay phiên nhau xử lý, trong lúc xử lý còn có thể được nâng phần linh thạch mình nhận được.

Thiết lập Chấp Sự Đường, Mạc Thiên Liêu lập tức nhẹ nhõm hơn, cứ vài ngày trong đường có chuyện quyết định không được, mới có thể đến làm phiền hắn.

Mạc Thiên Liêu ở không, đương nhiên là muốn toàn tâm toàn ý tu luyện.

Nay có linh thạch dư dả, có thể bảo đảm tiến cấp, dựa theo chỉ dẫn trong [Nhiên Mộc Quyết], Mạc Thiên Liêu ra phía sau núi chặt mỗi loại cây một lần.

Linh lực hệ Mộc đầy đủ, linh lực hệ Hỏa xuất hiện trong lúc đốt củi, cứ luân phiên lặp đi lặp lại như thế, tu vi tiến bộ cực nhanh, chỉ là…… Mạc Thiên Liêu nhìn cá suối nước lạnh nướng trước mắt thơm nức bốn phía, thở dài.

Gần đây Mạc Tiểu Trảo rất ít khi xuất hiện, trong [Nhiên Mộc Quyết] yêu cầu nướng cái gì đó, hắn luôn luôn ăn không hết, mà chương này bắt nướng cá suối lạnh, là món cậu chàng nọ yêu nhất.

Bản thân Mạc Thiên Liêu lại không thích ăn cá, cá từ suối nước lạnh trân quý như vậy, vất vả lắm hắn mới bắt được, lãng phí thì rất đáng tiếc, đứng dậy rửa sạch mấy chiếc lá lớn, bọc cá lại cho tốt, nhấc chân hướng tới cung Thanh Ninh.

Mèo nhỏ không ở phía sau núi, có lẽ sẽ ở chỗ sư tôn.

Trước chủ điện cung Thanh Ninh, là một mảnh rừng trúc xanh biếc, bên trong rừng trúc có giường dài làm từ thân trúc, xích đu, bàn cờ, vân vân …rất là lịch sự tao nhã. Ánh mặt trời xuyên thấu qua thân trúc thon dài, cũng không chói mắt, rất là dễ chịu.

Trên xích đu đặt đệm mềm thật dày, mỹ nhân áo trắng tựa ở trên, đôi mắt đẹp khẽ nhắm, ánh dương mang theo mùi hương trúc thanh nhã, ấm áp chiếu xuống xiêm y mỏng mềm .

Lúc Mạc Thiên Liêu đi tới, nhìn thấy được hình ảnh biếng nhác như thế, sư tôn khẽ nhắm đôi mắt lạnh lùng trong vắt lại, hưởng thụ ánh dương ấm áp sau giờ ngọ, ánh nắng phủ xuống áo quần một tầng vàng nhạt, thiếu đi phần lạnh lùng, lại thêm nhiều phần mê người nói không nên lời….

Ma xui quỷ khiến sao, Mạc Thiên Liêu liền bưng cá nướng đi qua.

Rèm mi dài khe khẽ rung động, đôi mắt đẹp hé mở, ánh mắt lạnh lùng đảo qua người hắn, Thanh Đồng chậm rãi mở miệng:"Chuyện gì?"

"Đồ nhi nướng một xiên cá suối lạnh, muốn……" Nhìn thấy đôi mắt kia lúc nghe thấy từ "Cá" thì hơi hơi sáng lên vài phần, Mạc Thiên Liêu nuốt xuống hai chữ "Cho mèo" bên miệng xuống,"Muốn mời sư tôn thưởng thức một hai."

Thanh Đồng hừ một tiếng:"Bổn tọa sớm đã tích cốc."

Mạc Thiên Liêu cười cười, kéo một chiếc ghế trúc ngồi xuống bên cạnh xích đu:"Tích cốc không cản trở gì tới nhấm nháp mỹ thực cả, kiếp trước sau khi đồ nhi tích cốc rồi, vẫn thường xuyên ăn uống như trước. Con đường tu tiên dài đăng đẳng, nếu ngay cả mỹ vị đều bỏ qua, vậy chẳng phải là quá mức không thú vị."

Vừa nói, vừa mở chiếc lá ra, lộ ra cá nướng thơm nức bốn phía bên trong.

Thịt cá từ suối nước lạnh tươi mới, dùng gỗ chứa linh khí đầy đủ để nướng, chỉ cần quét lên một lớp gia vị thì có thể ăn được, cực kỳ ngon.

Thanh Đồng liếc liếc món cá nướng có vẻ không tồi kia, thò tay xé một miếng, chậm rãi bỏ vào trong miệng:" Tu vi tiến tới đâu rồi?"

"Đã là luyện khí tầng tám, qua chút thời gian nữa đến trúc cơ." Mạc Thiên Liêu thành thật nói.

"Ừm." Nuốt xuống một miếng thịt cá, Thanh Đồng hơi hơi nâng cằm.

Mạc Thiên Liêu nhìn théo, thấy trên bàn có đặt một bộ trà cụ, nhất thời sáng tỏ, để cá xuống bên cạnh tay sư tôn, đứng dậy kéo bàn trà lại. Người trong chính đạo chú ý chuyên tâm, tâm không tạp niệm, trừ tu luyện thì đa số không có đam mê khác, Ma Tu thì bất đồng, chú ý là tùy tâm sở dục.

Thời gian tu tiên rất dài, Mạc Thiên Liêu trừ luyện khí, còn nghiên cứu rất nhiều thứ linh tinh này nọ, ví dụ như trà đạo.

Trong mắt hắn thì một miếng uống, một miếng ăn đều là tu hành, tăng linh lực đương nhiên quan trọng, tôi luyện tâm cảnh cũng không thể thiếu.

Tẩy, pha, phao, phất, văn, toàn bộ động tác mây trôi nước chảy, nhìn rất là đẹp mắt, rót trà thơm vào trong chén ngọc gần như trong suốt, đưa tới tay sư tôn.

Bàn tay nõn nà bưng chén ngọc, hầu như không phân giới hạn giữa hai người.

Mép chén ngọc kề vào làn môi mỏng, nhẹ chạm rồi rời, Thanh Đồng giương mắt, lạnh lùng trừng Mạc Thiên Liêu, trà nóng như vậy, là muốn giết thầy hay sao?

Tác giả có lời muốn nói: Đôi mắt sư tôn, lúc ở hình người là màu đen, chương trước có nói mắt như lưu ly, là chỉ trạng thái thông thấu trong veo, không phải là nhan sắc __[:3」∠]__

Vở kịch nhỏ:

Sư tôn: Đi pha trà cho ta

Thợ Mộc: Vâng

Sư tôn: Đi lấy thảm cho ta

Thợ Mộc: Vâng

Sư tôn: Đi chải lông cho ta

Thợ Mộc: Được…… Hả?

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 22: Sư Huynh

Mạc Thiên Liêu bị trừng mà chẳng hiểu gì:"Sư tôn, trà không hợp vị hay sao?"

Thanh Đồng không để ý tới hắn, đầu ngón tay toát ra một tầng sương trắng, nháy mắt làm lạnh chén trà đến nổi vụn băng, lúc này mới nâng tay muốn uống.

"Đợi đã!" Mạc Thiên Liêu cầm tay sư tôn lại, bàn tay hơi hơi lạnh như ngọc ấm, cảm xúc non mịn mềm mại, nhịn không được vụng trộm dùng đầu ngón tay cọ cọ một chút, trước lúc sư tôn phát hiện, trở tay lấy lại chén trà,"Hóa ra sư tôn không thích uống nóng?"

Đôi mắt đẹp lạnh lẽo trong veo lẳng lặng nhìn hắn, không nói cũng không động.

Bị ánh mắt kia nhìn đến mức tâm ngứa, Mạc Thiên Liêu ho nhẹ một tiếng, âm thầm nhéo mình một cái, nâng tay một lần nữa pha một ly trà, dùng hai chén ngọc rót qua rót lại, rất nhanh đã thổi nước trà thành âm ấm nóng, mới đưa chén trà qua.

Lúc trước không có chén hàn ngọc, hắn chính là dùng cách lọc nước trà này để cho mèo đại gia nhà mình uống. Mạc Tiểu Trảo không thích uống nước suối, chỉ thích uống trà trong chén hắn, nếu nóng thì sẽ phát giận.

Sư tôn quả thật như một con mèo vậy…… Mạc Thiên Liêu nheo mắt lại, nhìn môi mỏng nhạt màu khẽ mở, từ từ uống cạn chén trà, trong lòng không biết vì sao lại cảm thấy thỏa mãn.

Đời trước sau khi có thực lực rồi, Mạc Thiên Liêu chưa từng lấy lòng bất kỳ kẻ nào, chỉ trừ con mèo đại gia "Bát Hoang Lục Hợp mình ta tôn quý" kia. Nay, đối mặt với sư tôn như vậy, lại nhịn không được muốn làm người vui.

Ma Tu chú ý tùy tâm sở dục, hắn muốn làm thế nào thì làm thế ấy, không vì chỗ tốt gì cả.

"Nhìn cái gì!" Giữa lúc đang ngây người ra, thình lình bị một bàn tay đập xuống ót, Mạc Thiên Liêu muốn cắm mặt xuống, sờ sờ cái đầu bị đánh, lúc này mới phản ứng lại, nhìn chằm chằm sư tôn là cực kỳ bất kính.

"Đồ nhi thất lễ, sư tôn chớ trách……" Mạc Thiên Liêu lại rót thêm ly trà cho sư tôn, cầm cá nướng lên, tụ linh lực hệ Hỏa trong lòng bàn tay hâm nóng cá có chút lạnh lại, đưa tới trước mặt mỹ nhân sư tôn.

Lười để ý tới nghiệt đồ này, Thanh Đồng lại xé lấy một miếng cá khác.

"Đệ tử Ngọc Ly, gặp qua sư thúc." Miếng cá vừa qua miệng, một giọng nói run run rẩy rẩy vang lên.

Mạc Thiên Liêu quay đầu, nhìn thấy một thiếu niên bộ dạng trắng trẻo gầy gò, đang khom người hướng sư tôn nhà mình hành lễ, thoạt nhìn tựa hồ rất là

lo lắng. Hồi tưởng lại một chút danh tự các đệ tử trong động, nếu đoán không sai nói, đây là đệ tử thân truyền của Huyền Cơ chân nhân, xếp hạng thứ ba Ngọc Ly sư huynh.

Thanh Đồng giương mắt, nuốt xuống miếng cá, vươn đầu lưỡi hồng nhạt ra, quét một vòng gia vị dính trên môi đưa vào trong miệng.

Thiếu niên Ngọc Ly nhìn thấy động tác này của sư thúc, không khỏi càng run hơn, đại sư huynh cùng nhị sư huynh nhà mình sợ sư thúc, mỗi lần đều đẩy cậu ra, hai gã đó không có nghĩ tới, cậu mới là người sợ sư thúc nhất á!

"Chuyện gì?" Thanh Đồng có hứng thú sư diệt nhìn này.

"À, cái kia……" Ngọc Ly nuốt nuốt nước miếng, hít sâu một hơi, cũng không ngẩng đầu lên một hơi nói xong,"Đệ tử tông chủ môn hạ Mặc Hùng huynh cùng môn hạ sư thúc Mạnh Hổ sư huynh, vừa hồi tông môn, đang ở Ốc Thiên Động gặp tông chủ, gia sư phái tiểu diệt đến thông bẩm một tiếng."

"Biết." Thanh Đồng thản nhiên lên tiếng, vẫy tay cho vị sư diệt nói xong một câu đã mất hết sức rời đi.

Thiếu niên Ngọc Ly như được đại xá lại hành một lễ, lui về phía sau vài bước, quay đầu liền chạy. Từ đầu đến cuối dường như không có nhìn thấy Mạc Thiên Liêu, tự nhiên cũng không có so đo chuyện Mạc Thiên Liêu không chào cậu.

Mạc Thiên Liêu nhìn màn thú vị này, hiếu kỳ vì sao Ngọc Ly này lại sợ sư tôn nhà mình như vậy.

"Đồ nhi đi Ốc Thanh Động nghênh đón đại sư huynh." Mạc Thiên Liêu thấy sư tôn nhà mình không có ý đứng dậy đi xem, liền chủ động đề cập, trước khi thực lực khôi phục, nếu muốn sống an an ổn ổn ở Ốc Thanh Động, thì phải ở chung cho tốt với vị đại sư huynh này. Dẫu sao, vị kia đã là tu sĩ kim đan hậu kỳ, rất nhanh liền có thể tiến cấp nguyên anh.

"Không cần," Thanh Đồng nâng tay, ăn sạch miếng cá cuối cùng, tiếp nhận khăn lụa thị nữ áo trắng đưa lên, lau sạch ngón tay,"Không đợi ngươi tới nơi, hắn đã trở về rồi."

Đại sư huynh đã là tu sĩ kim đan, ngự kiếm xuyên qua cầu vồng, vài bước thì đã chạy tới đây, đợi Mạc Thiên Liêu vác hai chân đến Ốc Thanh Động, người ta có lẽ đã chạy về rửa chân cho sư tôn nửa ngày rồi.

Mạc Thiên Liêu gãi gãi đầu, liền theo sư tôn nhà mình cùng lười, ngồi bất động. Thị nữ áo trắng tiếp nhận khăn bố, thu dọn xương cá cùng lá cây, rất nhanh biến mất như lúc đến vậy.

Quả nhiên, không tới một khắc, có một người hùng hùng hổ hổ xuyên qua rừng trúc, đi tới.

Người nọ thân hình cao lớn, ngũ quan đoan chính, long hành hổ bộ, diện mạo hiên ngang. Đôi mắt vừa to lại tròn, thoạt nhìn có chút hung tàn, hẳn chính là đại sư huynh Mạnh Hổ.

"Sư tôn!" Vừa mới bước qua cầu trúc, nhìn thấy mỹ nhân cao quý ngồi ở trên xích đu, Mạnh Hổ liền nhịn không được lên tiếng, hai ba bước chạy đến trước xích đu, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu xuống đất lạy ba cái,"Đồ nhi trở lại."

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng đứng dậy, né qua một bên.

Đôi mắt đẹp lạnh lùng trong trẻo đảo qua thằng lớn bên chân, chậm rãi nâng tay, đập lên mặt hắn:"Còn biết trở về!"

"Hơ hơ……" Mạnh Hổ sờ sờ ót, ngẩng đầu cười nói,"Mặc Hùng bị thương, cho nên đi đường chậm lại."

Thanh Đồng liếc đồ đệ đang cười ngu ngốc, khoát tay cho hắn đứng lên.

Mạnh Hổ nhảy lên, quay đầu nhìn thấy Mạc Thiên Liêu đứng ở một bên, tay dài duỗi ra, bắt lấy Mạc Thiên Liêu đang chuẩn bị chào, tay còn lại vươn ra, sang sảng vỗ vỗ lưng hắn."Này chính là nhị sư đệ mới tới đúng không, ha ha, thoạt nhìn rất cường tráng nha!"

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, người này đập lưng hắn đến mức kêu rầm rầm, chỉ vì muốn thử xem hắn có cường tráng hay không? Ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười ôn hòa:"Mạc Thiên Liêu, gặp qua sư huynh."

"Tốt," Nghe được một tiếng sư huynh này, đôi mắt hổ tròn tròn của Mạnh Hổ lập tức cười ra nếp nhăn,"Ta gọi là Mạnh Hổ, về sau chúng ta chính là huynh đệ, có chuyện cứ việc mở miệng."

Đợi hơn trăm năm mới được mộtvị sư đệ này, đại sư huynh rất là vui mừng, cầm ra một túi chứa đồ nhỏ đưa cho Mạc Thiên Liêu, xem như lễ gặp mặt:"Cầm đi chơi đi." Sư đệ này thoạt nhìn rất nhu thuận, về sau phải xem chừng, đừng để cho mấy người kia khi dễ.

Mạc Thiên Liêu tiếp nhận túi chứa đồ, dùng thần thức liếc nhìn, bên trong có không ít vật hiếm lạ này nọ, chắc là vị đại sư huynh này đi ra ngoài rèn luyện đoạt được, yên lặng nhìn người đầy mặt "Ca ca về sau sẽ bảo vệ ngươi", cảm giác vị đại sư huynh này có chút ngốc, có lẽ có thể khi dễ một chút.

Tối, Mạc Thiên Liêu ở trong sân múc nước, tưới gốc cây đào.

Đã vào thu, cây đào bắt đầu rụng lá, có một số cành nhỏ đã héo rũ. một tay Mạc Thiên Liêu nắm lấy cành khô kia, muốn bẻ nó xuống, bỗng nhiên cảm giác linh lực hệ Mộc đầu ngón tay động đậy muốn chảy về hướng cành cây kia.

Hơi hơi nhướn mày, Mạc Thiên Liêu dứt khoát nắm cành khô nọ, đưa linh lực hệ Mộc vào trong đó. Nghe nói người có thiên linh căn hệ Mộc, có thể luyện được chiêu "Khô mộc phùng xuân"*, chính là có thể khiến cho thảo mộc héo rũ sống lại, bởi vì linh lực hệ Mộc thuần túy của bản thân chính là sinh lực của thảo mộc.

"Khô mộc phùng xuân"* = Cây khô gặp mùa xuân

Nhưng mà chiêu này không có tác dụng nhiều lắm, bởi vì "Khô mộc phùng xuân" chỉ có thể cứu sống chút thảo mộc tầm thường, đối với vài linh thảo linh mộc có linh khí nồng đậm kia lại thì không có hiệu quả gì mấy.

Quả nhiên, cành khô nọ hấp thu linh lực hệ Mộc, rất nhanh khôi phục sức sống, trở nên ẩm ướt, Mạc Thiên Liêu nhàm chán chuẩn bị thu tay, lại phát hiện cành khô nọ không chỉ có sống, trên cành nổi lên mấy mấu, còn toát ra mấy chồi non!

"Ý?" Mạc Thiên Liêu kinh ngạc lại gần xem, nay đã là mùa thu, dù cho cành này sống lại, cũng không nên nẩy mầm nha?

"Sư đệ!" Còn chưa hiểu rõ, liền nghe được giọng nói nhiệt tình như lửa kia truyền đến từ sau lưng, Mạc Thiên Liêu chậm rãi quay người lại, liền thấy bên hàng rào cao cao hàng rào bên kia ló ra một cái đầu thật lớn, chính là đại sư huynh vừa mới ra lò.

Viện tử của Mạnh Hổ nằm cách vách hắn, từ lúc hắn chuyển vào thì đã biết, chỉ là vẫn không có người trụ, mém tý nữa hắn quên mất.

"Sư huynh." Mạc Thiên Liêu bẻ nhánh cây kia xuống, hai ba cái bẻ gãy luôn nó, ném xuống đất, đi qua nhẹ thi lễ.

"Ầy, đừng mãi phiền toái như vậy, sư tôn không thích mấy lễ nghi phiền phức này, giữa huynh đệ chúng ta cũng đừng khách khí như vậy," Mạnh Hổ vẫy tay, thả người nhảy từ hàng rào bên kia qua đây,"Đến đến, sư huynh có chuyện này muốn thương lượng với ngươi." Vừa nói, vừa kéo Mạc Thiên Liêu vào phòng.

"Chuyện gì?" Mạc Thiên Liêu ngồi ở bên bàn, không nhanh không chậm hỏi.

"Nếu sư tôn thu ngươi làm đồ đệ, vậy tất nhiên là có lý do của người, ta cũng không hỏi nhiều." Một tay Mạnh Hổ vung lên, cửa phòng lập tức khép lại, thuận tay bày một tầng cấm chế, ngăn cách thanh âm trong phòng.

Mạc Thiên Liêu buông tay xuống, một loạt gai gỗ thủy trầm mộc xuất hiện giữa những ngón tay, trên mặt lại không đổi thanh sắc, cười nói:"Sư huynh có chuyện, cứ nói đừng ngại."

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Ngực đại thấp: Sư tôn, ta có vấn đề

Sư tôn: Nói

Ngực đại thấp: Sư đệ không có lông, vì sao có thể vào sư môn ta

Sư tôn:[thò vuốt, rẹt rẹt rẹt]

Ngực đại thấp: Ngao ngao, bàn cào, ta cũng muốn!

Sư tôn:[nâng vuốt, tát bay]

Từ đó, thợ mộc cùng ngực đại thấp (đại sư huynh) từ bèo nước gặp nhau biến thành sinh tử chi giao……

*Nguyên hình của Đại sư huynh là một con hổ béo, khi đi thì ngực kề sát đất nên gọi là ngực đại thấp (phang đại)

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tam Tang

Mạnh Hổ nhìn trái nhìn phải, móc ra một hộp ngọc thanh hoàng. Ngọc thanh hoàng có thuộc tính mộc, bình thường dùng để bảo tồn linh thảo không có thuộc tính ngũ hành.

"Đây là?" Mạc Thiên Liêu không có ý mở ra, chỉ nhìn về phía đại sư huynh.

"Nói ra thì dài," Mạnh Hổ nâng tay, mở hộp ngọc ra,"Đây là mục đích chủ yếu sư huynh ta rèn luyện bên ngoài lần này, khổ sở trăm bề mới được, còn liên lụy Mặc Hùng."

Bên trong hộp ngọc còn trải một tầng hạt băng, sau khi mở ra còn bốc lên từng đợt khí lạnh, ở giữa những bạt băng có đặt một quả cây màu đỏ tươi, có lẽ là bởi vì đường xá xa xôi, nên giờ nhìn có nhiều nếp nhăn, vẻ ngoài nhìn không tốt mấy, nhưng cũng không khó để Mạc Thiên Liêu nhận ra, là Tam Tang Ngưng Thần Quả!

Tam Tang không cành, có thể ngưng thần.

Tam Tang cũng là một loại thần mộc, cực kỳ khó có được, bởi vì không có chạc cây, cách mỗi ba mươi năm, trên những chỗ lõm trên thân cây sẽ kết ra một ít quả, loại này quả có lực ngưng thần hiếm thấy, có thể ngăn cản thần hồn phi tán.

"Quả này nhìn rất lạ, đại sư huynh muốn dùng nó làm gì?" Mạc Thiên Liêu bình tĩnh nhìn Mạnh Hổ.

Mạnh Hổ cười cười, không có giải thích công dụng của loại quả này cho Mạc Thiên Liêu, thậm chí ngay cả tên cũng không nói ra, chỉ cười ha ha nói:"A, nó quả là rất quý, đệ không biết ta tốn bao công sức đâu. Quả này đối với sư tôn rất có ích, ta là muốn hiến nó cho sư tôn."

Trong lòng Mạc Thiên Liêu hồi hộp hẳn lên, một thần hồn hoàn chỉnh tựa như một quả trứng gà nguyên vẹn, sẽ không phi tán, trừ phi thần hồn có tổn hại. Giống như xác phá trứng mà ra, dịch trứng dưới ánh mặt trời sẽ từ từ trở nên khô cạn, tiêu tán, Tam Tang Ngưng Thần Quả tạo nên một màng mỏng bao quanh thần hồn, ngăn cản nó tiếp tục xói mòn.

Nói như thế, thần hồn sư tôn hóa ra có tổn hại.

"Đồ tốt như vậy, sư huynh trực tiếp cầm đưa sư tôn là được," Mạc Thiên Liêu cảm thấy nghi hoặc, gai gỗ nơi đầu ngón tay cũng không thu hồi,"Đưa đến chỗ đệ để làm gì?"

Mạnh Hổ gãi gãi đầu, đứng dậy đi một vòng quanh phòng, thở phì phì một chút rồi ngồi xuống lại:"Ta thấy sư tôn rất cưng đệ, nên muốn đệ cầm đưa cho sư tôn."

Mạc Thiên Liêu buông mắt xuống, cũng không nói tiếp.

Ý thức được chính mình có chút đường đột, Mạnh Hổ lại bật dậy đi thêm một vòng nữa, đều không có giải thích quả này là gì, sư đệ sẽ không cho rằng mình cầm thứ không tốt gì đó đến hãm hại hắn chứ?"Sư đệ, nói thật với đệ, cái này là thần quả có lợi cho thần hồn, chỉ là vì đường xá xa xôi, biến thành cái dạng này, tính tình sư tôn đệ cũng biết, vẻ ngoài không tốt người nhất định sẽ không muốn ăn, ta liền suy nghĩ hai ta cùng đi, ngươi giúp ta khuyên nhủ sư tôn, để cho người ăn."

Quả nhiên là tính tình nóng nảy, Mạc Thiên Liêu nhìn sư huynh đang dựa vào bàn mở to đôi mắt, càng muốn khi dễ hắn:"Phía sau núi có nhiều yêu thú như vậy, nếu thần hồn sư tôn không ổn, tìm một con yêu thú thuần hóa cũng được, cần gì phải……"

"Chính ngươi …… Có yêu thú," Mạnh Hổ dừng một lát,"Đệ mới nhập môn, có vài thứ còn không biết, yêu thú chỉ có thể trấn an tâm ma cùng nóng nảy, có một số việc, yêu thú giúp không được."

Sư tôn đã có yêu thú? Mạc Thiên Liêu rất là hiếu kỳ, sao lại chưa từng thấy qua. Còn định hỏi thêm, Mạnh Hổ cũng đã đứng lên, không định nói thêm nữa, kéo Mạc Thiên Liêu muốn đi gặp sư tôn.

"Đợi đã," Mạc Thiên Liêu cầm hộp ngọc kia, dùng đầu ngón tay thoáng đụng vào quả nhiều nếp nhăn kia, có một cỗ linh lực hệ Mộc nhỏ bé yếu ớt chậm rãi chảy vào trong quả, nhanh chóng thu hồi tay,"Có lẽ ta có biện pháp để quả này tươi lại."

"Thật sao?" Mạnh Hổ mắt sáng ngời, đã nói sư đệ này không phải người thường.

"Ta cũng không chắc lắm, sư huynh có thể cho ta thời gian vài ngày hay không?" Mạc Thiên Liêu đặt hộp ngọc về lại tay Mạnh Hổ.

"Được," Mạnh Hổ không có tiếp chiếc hộp, lại giao cho Mạc Thiên Liêu,"Đệ cầm đi, làm xong tới nói ta là được." Nói xong, nâng tay triệt cấm chế, lại hùng hục chạy đi, dường như sợ Mạc Thiên Liêu đưa trả lại cho hắn.

Thứ trân quý như vậy mà cứ thế giao cho hắn? Không sợ hắn xoi luôn hoặc làm hư? Mạc Thiên Liêu đối với đại sư huynh thuần lương này thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt, nâng tay buộc chặt hộp ngọc trong vòng tay chứa đồ.

"Grao!" Mới vừa đi ra ngoài Mạnh Hổ đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng.

Mạc Thiên Liêu bước nhanh ra ngoài, liền thấy một con mèo trắng nhỏ đang ngồi xổm trên hàng rào, đại sư huynh nhà mình ngồi ở trước mặt mèo nhỏ.

"A, này…… Ngươi cũng chạy tới tìm sư đệ chơi hả, a ha ha." Mạnh Hổ cười nói.

Mèo đại gia liếc liếc đồ đệ ngốc, nâng vuốt cho nó một bàn tay.

"Vậy, ta đi trước, mấy thằng nhóc con đã hồi lâu không thấy, cũng không biết có luyện công tốt hay không." Mạnh Hổ vừa nói, vừa chạy xa.

"Móng Nhỏ." Mạc Thiên Liêu đi qua, ôm lấy mèo nhỏ, đại sư huynh đối với mèo nhỏ rất tốt, xem ra mấy năm nay tại Ốc Thanh Động, cục bông nhỏ sống cũng không tệ lắm.

"Meo….." Miễn cưỡng lên tiếng, mèo trắng nhỏ bò vào lòng Mạc Thiên Liêu, ngáp một cái.

"Em đi đâu thế? Ta nướng cá mà không tìm được em, đành để sư tôn ăn." Cúi đầu hôn hôn đầu lông, Mạc Thiên Liêu nhét mèo nhỏ vào trong áo, nhấc chân đi ra ngoài.

Chiêu "Khô mộc phùng xuân" không luyện mà có này tất nhiên không giống với người tu luyện nó, chắc là có liên quan đến bản thể bất tẫn mộc này, hắn phải đi tra điển tịch, mau chóng chữa trị Tam Tang Ngưng Thần Quả kia. Thần hồn sư tôn có tổn hại, trì hoãn không được.

Từ Ốc Thanh Động đi ra ngoài, đoạn đường đến cầu vồng, đó là vực sâu vạn trượng, cần phải bay qua. Trúc cơ không có đủ linh lực, thì không thể ngự kiếm, mỗi lần tới nếu không phải sư tôn xách qua, thì là sư điệt giúp đỡ, thật là không tiện.

Thời gian trước Mạc Thiên Liêu luyện chế một pháp khí tàu bay nhỏ, chỉ cần lắp linh thạch là có thể bay, nhưng mà nhìn rất đơn giản, chỉ như một cái đĩa lớn, bay cũng chỉ có thể bay xa mấy trượng, nhưng qua đủ để qua rãnh trời này rồi.

Móc ra cái đĩa hình dạng cổ quái, đạp dưới chân, khảm lên một viên linh thạch hạ phẩm, cái đĩa cũng chầm chậm bay lên.

Có thể khống chế phi kiếm, thuyền bay hay không, thứ nhất là cần linh lực sung túc, vả lại cũng cần thần hồn. Phi kiếm là chỉ thuần dựa vào linh lực tu sĩ, chưa đến trúc cơ căn bản không đủ để chống đỡ, thuyền bay hao tổn là linh thạch, Mạc Thiên Liêu có thần hồn, đương nhiên có thể khống chế.

Qua cầu vồng, trực tiếp hướng phúc địa vạn sách.

Phúc địa vạn sách, mỏm núi tầng tầng lớp lớp, giống như từng hàng thẻ tre, một tòa tháp chín tầng cao sừng sững đứng trong đó, hắc kim làm tường, tinh thạch làm đỉnh, đồ sộ khổng lồ. Dựa vào ngọc bài của đệ tử, lại giao nộp vài linh thạch liền có thể đi vào tìm đọc điển tịch.

"Đệ tử luyện khí chỉ có thể vào tầng một đọc sách, không thể đi lên tầng cao, nhớ lấy." Thủ vệ thu linh thạch của Mạc Thiên Liêu, nhiều lần dặn dò.

Mạc Thiên Liêu gật đầu, cất mèo đi vào.

Tầng một tồn trữ nhiều sách giấy, có không ít nội môn đệ tử đang ở đó đọc, kiến thức tu tiên có rất nhiều, không có sư phụ chỉ có thể dựa vào bản thân tìm tòi. Giáo huấn công pháp là sư huynh sư tỷ, đương nhiên không có nhẫn nại giảng giải từng cái một cho ngươi.

Mạc Thiên Liêu nhìn lướt qua đại khái, những thứ trong đó đều cực kỳ dễ hiểu, chẳng có tác dụng gì với hắn, liền trực tiếp lên tầng hai.

Tầng hai là cho tu sĩ trúc cơ dùng, không có người trông coi, chỉ là những thứ kia đối với tu sĩ luyện khí không có tác dụng gì. Mạc Thiên Liêu vẫn không xem như trước, tiếp tục đi lên tầng trên.

Ở giữa tầng hai và tầng ba có dựng một tầng cấm chế, chính là để kiểm tra thần hồn, không có thần hồn thì không thể thông qua, cái này cũng là để bảo hộ đệ tử cấp thấp. Bởi vì, dùng thần thức khắc ghi chép lên ngọc giản, tu sĩ không có ngưng luyện thần hồn thì không thể xem được, nếu miễn cưỡng xem, tất nhiên sẽ tổn thương hồn phách.

Mạc Thiên Liêu đi vào không hề có trở ngại gì, tựa trán trên cửa thang lầu cao hình ngọc, điển tịch ở nơi nào, vừa xem đã hiểu ngay.

Rất nhanh tìm được những ghi chép về thần mộc, Mạc Thiên Liêu cầm lấy phiến ngọc giản cổ xưa, dán tại ấn đường.

Thần mộc khác linh mộc, thần mộc sống từ thời thượng cổ đến nay, mỗi một chủng trên thế gian chỉ có thể có một cây. Mà linh mộc là chỉ loại cây hữu dụng với tu sĩ, sẽ có những loại khác nhau về tuổi tác, cũng có thể trồng.

Nay thần mộc còn sót lại trên đại lục Thái Huyền, còn chưa tới hai mươi chủng loại.

Mèo nhỏ từ trong lòng Mạc Thiên Liêu chui ra, trèo lên giá ngọc giản cao cao. Từng ngọc giản nho nhỏ đều được sắp xếp ngay ngắn thành hàng, nâng tay, đẩy, ào ào ngã xuống một đống. Vẫy vẫy cái đuôi, cảm giác thật là thú vị.

Đợi Mạc Thiên Liêu xem xong, mở mắt ra, liền phát hiện giá ngọc giản trước mặt mình đều lộn xộn. Mà mèo đại gia nhà mình, đang đắc ý dương dương ngồi xổm trên tầng cao nhất liếm móng vuốt.

"……" Mạc Thiên Liêu một hồi lâu sau vẫn nói không ra lời.

"Chuyện gì xảy ra?" Một tu sĩ kim đan dáng người có chút béo đi tới, nói chuyện chậm rãi," Mấy ngọc giản này đều được sắp xếp đúng chỗ, sao ngươi có thể làm loạn chúng được?"

Ngữ điệu chậm rãi, dù cho ánh mắt đã trợn tròn, thoạt nhìn có chút sửng sốt, còn có chút giận dữ, nhưng nói chuyện vẫn như trước, không nhanh nổi.

Mạc Thiên Liêu đứng lên, nhanh chóng tự hỏi làm thế nào để dối cho qua chuyện.

"Meo!" Cục bông màu trắng hai ba bước nhảy xuống dưới, trước mặt tu sĩ kia, lại đẩy ngã một loạt ngọc giản.

Mạc Thiên Liêu:"……"

Tu sĩ kim đan:"……"

Mèo nhỏ đẩy ngọc giản xong, lại vui mừng nhảy đến trên vai Mạc Thiên Liêu, lắc lắc cái đuôi.

Tu sĩ mập mạp kia giờ mới phản ứng lại, chậm rãi lộ ra một cười:"Ta là đại đệ tử Nguyên Hải, môn hạ của Huyền Cơ chân nhân, ngươi là tiểu đồ đệ của sư thúc Thanh Đồng đúng không?"

"Mạc Thiên Liêu, gặp qua Nguyên sư huynh," Mạc Thiên Liêu vội vàng hành lễ,"Mèo nhỏ không biết chuyện, tạo thêm phiền phức cho huynh."

"A…… Không sao," Nguyên Hải vẫy tay, chậm rì rì đi đến trước cái giá, nâng tay bắt đầu sửa lại ngọc giản,"Nơi này giao cho ta là được, ngươi mau đi xuống đi, tu sĩ luyện khí đi đến tầng ba, bị người nhìn thấy là không tốt."

"Tạ sư huynh," Tuy rằng không biết vì sao Nguyên Hải vì đối tốt với hắn như vậy, nhưng không cần hắn ở lại dọn dẹp, Mạc Thiên Liêu mừng rỡ tránh quầy rầy, cũng không khách khí, ôm mèo nhỏ chuẩn bị đi,"Đúng rồi sư huynh, không biết vị sư huynh nào am hiểu luyện đan, đệ có chút chuyện muốn thỉnh giáo."

Lần trước trên yến hội Viêm Liệt có nói với qua hắn, nếu có chuyện không tiện hỏi sư tôn, có thể tới hỏi các sư huynh, tuy rằng sư phụ bọn họ không cùng người, nhưng hoàn toàn có thể tùy thời trao đổi lẫn nhau.

Nguyên Hải nhìn thoáng qua mèo nhỏ trong lòng Mạc Thiên Liêu, chậm rãi đan hai tay lại với nhau, cười tủm tỉm nói:"Ngươi có thể đi tới chỗ Hoa Tình xem xem, hắn là luyện đan sư."

Hoa Tình…… Mạc Thiên Liêu nhớ tới vị sư huynh ăn mặc trang điểm xinh đẹp mình thấy lần trước, giật giật khóe miệng, chắp tay cảm ơn, xoay người đi ra ngoài.

Trong điển tịch ghi về Bất Tẫn mộc không nhiều, chỉ nói thần mộc này có lực sinh sôi không ngừng, về phần này lực lượng này dùng như thế nào, ai cũng không biết, dẫu sao không ai có thể trở thành thần mộc. Muốn nghiệm chứng lực sinh sôi không ngừng này, thì phải tìm chút linh thảo đến thử xem, mà người có được linh thảo nhiều nhất, tất nhiên là luyện đan sư.

Hoa Tình đang ở đan phòng mài phấn hắt xì một cái, sờ sờ mũi, không hiểu sao có cảm giác ai đó đang tính toán hắn, hôm nay chắc sẽ không phát sinh chuyện gì không tốt đâu ha?

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Móng Nhỏ: Bổn tọa đến gặp ngươi là chuyện không tốt sao?

Hoa Tình: Không có chuyện gì có thể bết bát hơn chuyện này!

Móng Nhỏ:[yên lặng mài móng vuốt] lặp lại lần nữa

Hoa Tình: Sư thúc có thể đến gặp đệ tử, thật sự là tam sinh hữu hạnh, đệ tử mừng đến mức muốn ngất đi. QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kì Ba

Mạc Thiên Liêu ôm mèo nhỏ đi ra khỏi thư tháp, hơi hơi nhíu mày. Hôm nay xem ra, đệ tử đời đầu có thể tùy ý thấy yêu thú, hẳn là đều là gặp qua Mạc Tiểu Trảo, hơn nữa cũng không cảm giác chuyện hắn ôm yêu thú chạy tới chạy lui có gì không đúng. Quả nhiên là đại tông môn, tài đại khí thô, yêu thú thành đàn.

Cúi đầu xem cục bông nhỏ đang thảnh thơi chơi với chân của mình, Mạc Thiên Liêu mỉm cười, ít nhất mấy năm nay Móng Nhỏ sống ở tông môn cũng không tệ lắm, không có bị nhốt vào trong lồng sắt, cũng không có bị bắt buộc định huyết khế. Nghĩ cũng phải, đa phần tu sĩ đều thích những yêu thú hung mãnh, như vậy lúc đối địch cũng có thể có thêm giúp đỡ, nếu tìm mèo đại gia……

Đan phòng của Hoa Tình tại Ốc Huyền Động, Mạc Thiên Liêu dựa vào ngọc bài đệ tử thân truyền đi vào.

Vừa qua cầu vồng, thì nghe thấy tiếng nước chảy, vào được Động thiên, lọt vào trong tầm mắt là một hồ nước xanh biếc. Có tinh thạch màu đen tạo ra cầu chín khúc, giăng khắp nơi, từ đủ phương hướng bắt ngang qua mặt hồ. Giữa hồ, là chủ điện của Ốc Huyền Động, Huyền Cơ chân nhân quanh năm ở

đó.

Mạc Thiên Liêu nhét mèo vào trong lòng, tùy tay tóm một tên đệ tử đời thứ hai hỏi thăm.

"Đan phòng của Nhị sư thúc ở bên kia, đệ tử dẫn ngài đi." Đệ tử đời thứ hai mang theo Mạc Thiên Liêu đi đến sơn cốc nhỏ phía đông.

Bên trong ba Động thiên không được ngự kiếm phi hành, đi trên cầu chín khúc băng qua mặt hồ, lòng và lòng vòng khiến người xem quáng mắt.

"Ầm –" Một vỏ rùa thật bự nổi lên trên mặt hồ, Mạc Thiên Liêu quay đầu nhìn, thì vỏ rùa kia cũng đã chìm xuống, không thấy bóng dáng.

"Hồ này để dưỡng yêu thú?" Mạc Thiên Liêu có chút kinh ngạc, yêu thú cứ như vậy bày ra cho đệ tử đời thứ hai cùng đệ tử nội môn bình thường xem sao?

"Không, chỉ có một con này," Đệ tử nọ ngượng ngùng cười cười,"Đó là yêu thú của động chủ, không thích gặp người, nhiều lắm chỉ lộ ra nửa thân, không sao."

Xuyên qua mặt hồ, có một dòng suối từ khe nuối chảy ra, giữa suối nước là hàng loạt tảng đá. Đệ tử kia nói theo những tảng đá này đi vào trong, thì có thể tiến vào sơn cốc, gã chỉ có thể đưa đến nơi này.

Bên trong sơn cốc rất là u tĩnh, ngoài ý muốn là, không có linh thảo linh mộc gì cả, chỉ là đồi hoa khắp núi, muôn hồng nghìn tía rất là xinh đẹp. Đã gần vào đông, sơn cốc này lại là ấm áp như xuân, trăm hoa đua nở.

Tận cùng sơn cốc có một ngôi nhà tranh, khói xanh lượn lờ thỉnh thoảng từ toát ra, chợt thấy tưởng là lạc bước đến nhà nông nào đó.

"Ông –" Một tầng chắn vô hình ngăn cách đường đi của Mạc Thiên Liêu.

Một bóng dáng đủ mọi màu sắc bỗng nhiên từ bay ra từ bên trong nhà tranh, đạp trên bụi hoa như giẫm bèo qua sông, nháy mắt bay tới trước mặt Mạc Thiên Liêu:"Ui cha, Mạc sư đệ, ngọn gió nào đưa đệ tới đây?" Nâng tay triệt cấm chế, để Mạc Thiên Liêu đi vào.

"Đến xin sư huynh chỉ bảo." Vào được bên trong cấm chế, mùi hoa thơm ngát động lòng người phả vào mặt.

"Xì –" Mèo nhỏ trong lòng hắt xì một cái, kéo áo để lộ đầu, nhìn trái nhìn phải, lại hắt xì.

Hoa Tình đang cười đến mặt mày sáng lạn, quay đầu nhìn thấy mèo trắng nhỏ kia, tức khắc cứng người:"Khách, khách khí làm gì."

Hôm nay không có luyện đan, bên trong đan lô đang xử lý một ít nguyên liệu, Hoa Tình để Mạc Thiên Liêu ngồi xuống trước, lấy thứ trong lò ra, để xuống mặt bàn đập nát. Chất lỏng màu đen chiết ra từ nguyên liệu được đun nóng, tỏa ra mùi trong veo.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, tuy rằng hắn không thông thạo luyện đan, nhưng chất lỏng này rõ ràng là có độc, không giống như thứ luyện đan cần.

"Biết đây là cái gì không?" Hoa Tình đổ mấy viên đan dược ra, ngâm trong nước màu đen kia, đan dược màu đỏ lập tức bị nhuộm thành màu xanh bầm,"Cái này chơi rất là vui, sau khi ăn sẽ mọc lông xanh!"

Mọc lông xanh…… Mọc lông xanh!

"Đây là quà sinh nhật ta tính đưa cho đại sư huynh," Hoa Tình rất là đắc ý, chia mấy viên đan dược vào trong ba cái bình, đưa cho Mạc Thiên Liêu một cái,"Người gặp có phần, cái này cho đệ."

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, hắn muốn đan dược ăn xong có thể mọc lông xanh làm cái gì?

"Meo!" Mèo nhỏ từ trong lòng Mạc Thiên Liêu nhảy xuống, lập tức trèo lên vạt áo cực kỳ sặc sỡ của Hoa Tình.

Hoa Tình lập tức nhảy cẫng lên hai cái:"Sư…… Sư đệ nha, ôm……ôm mèo xuống trước đi."

Mạc Thiên Liêu nhướn mày, Hoa sư huynh này hóa ra sợ mèo?"Sư huynh, đệ muốn tới xem vườn linh thảo."

"Vườn linh, linh thảo, đệ đi tìm Bạch Lạc nha, nơi này ta của ta chỉ có đan dược…… A, đệ mau ôm nó xuống đi!" Hoa Tình gần như sắp khóc.

Hóa ra, Hoa Tình không giống những luyện đan sư khác, dù là luyện đan, linh thảo linh mộc mà tông môn sở hữu đều do môn hạ Bạch Lạc của tông chủ quản lý, luyện đan linh thảo gì, chỉ cần đi đến chỗ Bạch Lạc lấy.

Mạc Thiên Liêu có chút kinh ngạc, ôm mèo nhỏ vào lòng rồi vuốt vuốt lông nó. Đúng vào lúc này, pháp trận trong sơn cốc lại ong ong, Hoa Tình cứ như chạy trốn, đi ra mở cửa.

Có người ngoài tiến đến, Mạc Thiên Liêu lại giấu mèo đi, người tới cũng không phải người lạ, chính là thiếu niên thiên linh căn nhập môn cùng Mạc Thiên Liêu cùng, thu làm môn hạ dưới Huyền Cơ chân nhân, hình như tên là Trình Khê.

"Sư tôn bảo đệ tới lấy một thứ." Trình Khê cười đến mặt mày nhu thuận, đi theo sau Hoa Tình, cứ hở tý là "Nhị sư huynh" gọi rất ngọt, ngẩng đầu nhìn

thấy Mạc Thiên Liêu đứng ở trước nhà tranh, sắc mặt nhất thời biến đổi, hơi hơi hất cao cằm.

Lại là phế vật song linh căn đáng ghét này! Trình Khê bĩu môi, không định để ý tới Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu đương nhiên nhìn ra thiếu niên này khinh thường mình, trong lòng âm thầm buồn cười, ra vẻ lơ đãng giương bình nhỏ trong tay nói:"Đa tạ đan dược của Hoa sư huynh, nếu như thế thì đệ rời đi trước."

Hoa Tình ước gì hắn mau đi, một câu cũng không giữ lại.

Ngược lại Trình Khê thấy được bình sứ men xanh nhỏ kia, âm thầm siết chặt nắm tay, nâng tay giật giật ống tay Hoa Tình:"Sư huynh, huynh cho đan dược cho người khác động, tại sao không cho đệ?"

Hoa Tình đang quay lưng lại với gã trọn trắng mắt, cười quay mặt lại, cầm lấy một bình đưa cho hắn:"Đệ muốn thì lấy đi chơi đi."

Trình Khê cảm thấy rất vui vẻ, phải biết Hoa Tình trong chính đạo có danh "Chích Hoa đan sư", đan dược hắn luyện chế thiên kim khó cầu, mỗi cái đều không phải vật phàm, dù cho chỉ tiện tay luyện chơi thôi, đối với những kẻ mới cấp luyện khí như gã phải nói là vô cùng trân quý.

Vì thế, Trình Khê thiếu niên mang theo thứ sư tôn muốn, ôm ấp bình đan dược trân quý sư huynh đưa tặng, tung tăng rời đi.

Bận rộn một ngày không có kết quả, mắt thấy trời chiều ngã về tây, Mạc Thiên Liêu quyết định ngày mai lại đi tìm Bạch Lạc xem linh thảo, trước về cung Thanh Ninh. Không gặp sư tôn, mèo nhỏ trong lòng nhảy xuống chạy, cũng không chịu ngủ cùng hắn, chỉ đành hậm hực trở về tiểu viện.

Mới vừa đi đến trước cửa viện, liền nhìn thấy vài đệ tử Chấp Sự Đường đang đợi hắn, Mạc Thiên Liêu nhíu mày:" Sư phụ các ngươi đã trở về, sau này mấy chuyện đó không cần tới tìm ta."

Vài đệ tử hai mặt nhìn nhau, khó xử nói:"Bẩm sư thúc, sư phụ nói ngài quản lý còn tốt hơn so với sư phụ, nên việc sau này ngài ấy mặc kệ."

Hôm nay, Mạnh Hổ biết được mấy tháng qua tiểu sư đệ nhà mình xử lý toàn bộ tục vụ trong động gọn gàng ngăn nắp, không chút kém cỏi so với tên Viêm Liệt kia, quả thực vui đến mức muốn điên rồi, rốt cuộc không cần mỗi ngày vì chút việc vặt mà rơi lông, nói cái gì cũng phải tiếp tục giao nhiệm vụ trọng đại này cho sư đệ mới được.

Đại sư huynh không có việc gì liền đi cung Thanh Ninh tìm sư tôn.

Trong nội điện cung Thanh Ninh, đèn đuốc sáng trưng, chiếu sáng bài trí trong phòng. Đệm mềm trắng thuần thật dày phủ kín gian phòng này, mèo nhỏ trắng tuyết đang lười biếng nằm sấp ở chính giữa, dường như hòa thành một thể với đệm mềm, nếu không phải nhãn lực của Mạnh Hổ tốt, sẽ không phát hiện được.

Thoát hài, hai ba bước nhảy qua, bổ nhào xuống trước mặt mèo nhỏ,"Đồ nhi bái kiến sư tôn."

Mèo nhỏ miễn cưỡng mở mắt ra, ngáp một cái.

Mạnh Hổ gãi gãi đầu, xoay người lộn vòng, một quầng sáng màu vàng chói lòa lóe lên, một con hổ lớn vằn vện dài chừng nửa trượng xuất hiện ở trên đệm mềm."Sư tôn, chúng ta lăn qua lăn lại chơi đi!"

Không để ý tới đề nghị ngu xuẩn ấy, Mạc Tiểu Trảo vui mừng đứng dậy, lười biếng duỗi eo, nhảy đến trên đầu con hổ lớn. Trời có chút lạnh, vẫn là ngủ ở trên thảm da hổ ấm áp hơn.

"Sư tôn, sư đệ dường như không phải Yêu Tu, nhưng cũng không phải người." Hổ mập đội cục bông nhỏ trên đầu không dám lộn xộn, thành thành thật thật nằm sấp.

"Ừ." Thanh Đồng lắc lắc cái đuôi.

"Hắn quản tục vụ rất thông thạo, không giống như oắt con mới nhập môn." Đại lão hổ xòe bốn chân ra, xa xa nhìn qua quả thật giống thảm da hổ.

Nói nửa ngày, không có được câu đáp lại, Mạnh Hổ giật giật lỗ tai, cảm giác được hô hấp đều đều trên đầu, thức thời ngậm miệng, cứ như vậy nằm sấp làm thảm lông cho sư tôn một đêm.

Ngày kế, Mạc Thiên Liêu không tìm được mèo nhỏ, đành một mình đi tìm Bạch Lạc.

Đại đa số linh thảo bên trong tông môn, đều trồng bên trong phúc địa Bách Thảo, đệ tử mới nhập môn có linh căn hệ Mộc, có một số sẽ được phái đến nơi đây chăm sóc linh thảo.

Phúc địa Bách Thảo chia làm vài khu vực, bên ngoài là chút linh thảo bình thường, đệ tử tầm thường có thể chăm sóc, bên trong trồng là linh thảo linh mộc quý hiếm, chủ yếu do đệ tử nội môn chuyên trông giữ, về phần tầng trong cùng vườn thuốc, thì chỉ có đệ tử thân truyền đời đầu cùng ba động chủ mới có thể đi vào.

Bên trong vườn thuốc, mấy cây đại thụ già ngàn năm che khuất bầu trời, vô số kỳ hoa dị thảo, bởi vì linh lực dư thừa, thỉnh thoảng còn tản ra chút vầng sáng, trông rất đẹp mắt.

Bạch Lạc mặc màu trắng trang phục, đang ngồi xổm giữa vườn, mặt ủ mày chau nhìn một cây linh thảo. Linh thảo kia hình dáng như bảo kiếm, cành cây thẳng tắp, chỉ là…… không có lá. Nói đúng ra, chỉ còn lại cành lá, phiến lá không biết bị cái gì gặm mất, một cái cũng không còn.

"Ha ha ha, lại gây họa rồi," Một thanh âm ầm ĩ từ phía sau vang lên, quay đầu, liền nhìn Tử Mạch cười đến mặt mày sung sướng khi người gặp họa, thấy cậu quay đầu, lập tức nhảy lại gần, chậc chậc lắc lắc đầu,"Ta nói ngươi bao nhiêu lần, thèm ăn cũng phải biết kiềm chế chút, ăn sạch sành sanh lá rồi, cây này làm sao sống được nữa?"

Bạch Lạc trừng hắn, không nói lời nào.

"Đến đến, ăn đùi gà đi," Tử Mạch nói rồi móc từ trong tay áo ra một con gà nướng,"Đây chính là Kiếm Diệp Thảo sư tôn thích nhất, làm hư chắc bị sư tôn một ngụm nuốt mất! Đến, thỏ con ngoan ngoãn, ăn thịt, ăn no lên đường bình an."

Bạch Lạc siết nắm tay lại, không thể nhịn được nữa, một bàn tay đập rớt đùi gà, nắm lấy cổ áo Tử Mạch quật hắn qua vai ném xuống đất, nâng tay chính là một quyền.

"Bạch Lạc, ta chính là sư huynh của ngươi!"

"Đánh xong rồi tính!"

"Ngao ngao ngao!"

Lúc Mạc Thiên Liêu vào, thì nhìn thấy hai sư huynh, một người cưỡi ở trên thân một người khác, người phía dưới ra sức giãy dụa, thở hồng hộc.

Đang đánh hăng say hai người cảm giác được có người đến đây, động tác chợt ngừng, người trên đè cổ tay người dưới, người dưới chèn lên ngực người trên, cứng đờ quay đầu.

"Hai vị tiếp tục, ngày khác ta lại đến." Mạc Thiên Liêu xoay người ngay tại chỗ, quay về đường cũ.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Phi lễ chớ thị, đi trước một bước

Bạch Lạc & Tử Mạch: Này đợi đã, không phải như ngươi tưởng đâu

---

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chữa Cây

Nhìn lại động tác của bản thân, hai người đồng thời cả kinh thét ra tiếng, Bạch Lạc nhảy dựng lên, sửa sang lại quần áo, vội ho một tiếng nói:"Sư đệ đừng hiểu lầm, ta cùng với nhị sư huynh……"

"Đang luận bàn pháp thuật!"

"Đang cướp đùi gà!"

Giọng nói hai người đồng thời vang lên, không khí nhất thời càng thêm xấu hổ.

Hai bên trừng mắt nhìn nhau một cái, Tử Mạch nhặt gà nướng rơi trên mặt đất lên, phủi phủi tro bụi dính ngoài lá bọc, đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Mạc Thiên Liêu, khẽ nói nhỏ:"Bạch Lạc đang không vui, đừng đi chọc nó, nó nóng lên là biết cắn người đó."

"Bùm!" Một mảng đất chính xác đập xuống ót Tử Mạch, Tử Mạch bị đập cho lảo đảo, còn tưởng rằng hắn sẽ quay đầu phản kích, ai ngờ hắn nương theo thế cắm đầu chạy về phía trước, cũng không quay đầu lại.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, quay đầu nhìn Bạch Lạc, liền thấy Bạch sư huynh mới vừa rồi còn khí thế hùng hổ, bây giờ lại ngồi xổm bên Kiếm Diệp Thảo, vẻ mặt đầy u sầu nhìn linh thảo trọc lóc kia.

"Linh thảo này làm sao vậy?" Mạc Thiên Liêu đương nhiên thấy được cành lá trụi lủi kia.

"Lá này, ừm, cũng không biết cái gì ăn mất, không có lá, chốc lát nữa nó sẽ chết." Bạch Lạc ngẩng đầu nhìn Mạc Thiên Liêu, đôi mắt tối đen tròn tròn, trông có vẻ đáng thương vô cùng.

Mạc Thiên Liêu ngồi xổm xuống:"Đệ vừa học một chiêu Khô mộc phùng xuân, chi bằng để đệ thử xem."

"Vô dụng," Bạch Lạc lắc lắc đầu,"Đây chính là linh thảo Địa cấp."

Linh thảo, linh mộc chia làm bốn đẳng cấp "Thiên Địa Huyền Hoàng", đẳng cấp càng cao càng trân quý, cũng càng không dễ trồng. Thiên cấp rất ít gặp, ví như Tam Tang Ngưng Thần Quả mà đại sư huynh tìm được kia, chính là linh quả Thiên cấp. Cũng giống như vậy, Địa cấp chính là linh thảo cấp rất cao.

Một chiêu Khô mộc phùng xuân này, ngay cả linh thảo Hoàng cấp cũng cứu không sống, huống chi linh thảo Địa cấp?

Mạc Thiên Liêu nâng tay, chạm cây Kếm Diệp Thảo nọ, một luồng linh lực hệ Mộc xen lẫn lực sinh sôi không ngừng của gỗ bất tẫn, chậm rãi rót vào bên trong linh thảo. Không bao lâu, trên cành lá trụi lủi kia, có một chồi non đâm ra, rất khó thấy.

Nhanh chóng thu hồi tay, ban đầu chỉ là nghĩ đến tìm linh thảo thử xem, không ngờ lực sinh sôi này ngay cả linh thảo cấp cao cũng có thể cứu sống, Mạc Thiên Liêu hơi mím môi, suy xét kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, liền bị Bạch Lạc bây giờ phản ứng được kéo lấy vạt áo:"Sư đệ, ngươi……"

Bạch Lạc đã nhìn chằm chằm linh thảo này cả ngày, bất cứ biến hóa rất nhỏ cũng đều nhìn ra được.

"Năng lực này thật sự là quá tốt!" Bạch Lạc ngày thường vốn im lặng thế nhưng bây giờ lại nhảy cẫng lên, kéo Mạc Thiên Liêu vào sâu trong vườn hoa.

Không xem không biết, bên trong vườn thuốc đầy những linh thảo quý hiếm này, mà lại có nhiều thảo mộc nửa chết nửa sống như vậy, có trái cây hư thối, có cây mất hơn nửa lá, càng kỳ quái hơn nữa là có cây bị đứt ngang.

"Sao lại bị đứt ngang thế này?" Mạc Thiên Liêu nắm những cây bị đứt ngang không đồng đều, rất là buồn bực.

Bạch Lạc bị hỏi như vậy, theo bản năng rụt rụt cổ:"Cắn, cắn đứt."

"Cắn đứt?" Mạc Thiên Liêu càng sửng sốt, nơi này thủ vệ nghiêm ngặt, ngay cả trên không trung đều có cấm chế, người và chim thú không vào được, chẳng lẽ có sâu?

Bạch Lạc cúi đầu chọt chọt khối đất, rõ ràng là sư đệ, sao lại giống đại sư huynh khiến người thấp thỏm thế này?"Đệ cũng đừng quản, mau thử xem có thể chữa hay không."

Mạc Thiên Liêu nhìn cây gãy ngang trong tay, trong lòng có tính toán:"Sư huynh, chuyện trong vườn thuốc, nói vậy không thể để người khác biết đúng không? Bao gồm tông chủ……"

Bạch Lạc nghe vậy, mạnh ngẩng đầu, vẻ mặt lãnh đạm nhìn hắn.

"Hôm nay đệ cũng mới phát giác năng lực này của mình, việc này truyền ra ngoài đối với đệ cũng là chuyện phiền toái," Mạc Thiên Liêu dường như không có nhìn thấy sát ý trong mắt Bạch Lạc, thò tay vỗ vỗ bờ vai của cậu,"Như vậy đi, hai ta là huynh đệ tốt, thay nhau bảo vệ bí mật, huynh không nói cho người khác, đệ liền giúp huynh chữa cây, thế nào?"

"Sư đệ……" Bạch Lạc nhất thời bị cảm động, liên tục gật đầu,"Không thành vấn đề, chúng ta là huynh đệ tốt!"

Mạc Thiên Liêu nhếch môi cười, như vậy, nắm được thóp của Bạch Lạc, cậu ta còn phải dựa vào mình thường xuyên đến chữa trị linh thảo, đương nhiên sẽ không bán hắn.

Nắm đoạn bị đứt, bắt đầu từ chỗ bị gãy, linh lực hệ Mộc cuồn cuộn không ngừng, thúc đẩy chỗ đứt mọc ra chồi thật nhỏ, chỗ gãy không thể mọc dài dài được nữa, nhưng tốt xấu vẫn có thể sống. Mạc Thiên Liêu chữa được hai cây thì trán bắt đầu đổ mồ hôi, vẻ mặt tái nhợt, đây là dấu hiệu linh lực không đủ, thở hổn hển nói:"Sư huynh, linh lực của ta sợ là chống đỡ không nổi, không bằng ngày khác……"

"Không có việc gì, ta có linh thạch." Bạch Lạc làm sao để cho hắn đi được, lập tức móc ra một đống linh thạch hạ phẩm to.

Mạc Thiên Liêu nhìn thoáng qua, buông mắt nói:"Tốt rồi, chỉ là linh lực của loại linh thạch này không thuần, khả năng chữa thảo mộc không tốt như ban đầu."

"Vậy thì không cần hạ phẩm." Bạch Lạc trở tay cầm ra một đống linh thạch phát ra ánh sáng lập lòe, tất cả đều lớn bằng nắm tay trẻ em, màu sắc đồng đều, chính là linh thạch thượng phẩm loại vô cùng tốt.

Phẩm chất linh thạch khác nhau, độ tinh khiết của linh khí cũng khác nhau, khác biệt giữa hàm lượng linh khí cũng thật lớn, sử dụng linh thạch thượng phẩm, đối kinh mạch cũng có điểm tốt, cặn ít, trở ngại theo đó ít đi.

Mạc Thiên Liêu thầm nói một tiếng, thật dễ lừa, không chút khách khí giả bộ bỏ vào túi mình, khi nào cần thì lấy ra một cái.

Một bên hấp thu linh thạch lẫn linh khí, một bên chữa trị thảo mộc, mỗi lần linh lực hao sạch, lại hấp thu, cứ lặp đi lặp lại như thế, linh lực bản thân liền có thể tăng lên rất nhiều. Đây là phương pháp tu luyện đời trước của Mạc Thiên Liêu, đương nhiên, cái này cũng nhờ hắn là luyện khí sư không thiếu linh thạch.

Hai người ngồi xổm bên trong vườn thuốc chữa trị cả ngày, chậm rãi phát hiện, chiêu "Khô mộc phùng xuân" của Mạc Thiên Liêu không thể khiến cho linh thảo đã chết đi sống lại, cũng không thể thúc đẩy thảo mộc lớn, chỉ có thể gia tăng sức sống cho thảo mộc.

Lực sinh sôi chính là vô cùng*, cây khô gặp mùa xuân thì sống lại.

*Vô cùng = bất tẫn = bản thể bất tẫn mộc của anh.

"Cho nên chiêu này của đệ không nên gọi là Khô mộc phùng xuân mà nên gọi 'Sinh sôi bất tức'* mới đúng." Bạch Lạc nói.

*Sinh sinh bất tức = sinh sôi không ngừng

Mạc Thiên Liêu có chút sửng sốt nhìn Bạch Lạc, xác định cậu chỉ là thuận miệng nói, liền cười cười không nói tiếp, xem xem sắc trời, hướng cậu cáo từ ra về.

"Ây, khoan đã!" Bạch Lạc nhìn sư đệ sắc mặt còn có chút tái nhợt, cảm thấy áy náy, xoay người cầm một giỏ linh quả cho hắn,"Hôm nay thật sự là đa tạ sư đệ, cái này đệ cầm đi ăn, về sau nhớ rõ thường đến nha."

Mạc Thiên Liêu nhìn linh quả còn tươi mới ướt át trong tay, cũng không phải dược liệu trân quý gì, đây là một loại quả tên là Diễm quả, linh quả hệ Hỏa, bên trong chứa linh khí hỏa tinh thuần, hương vị vô cùng tốt. Thực ra, đống linh thạch thượng phẩm kia chỉ dùng có phân nửa, số còn lại hắn yên tâm thoải mái cất vào trong túi chứa đồ của mình, phí làm việc hôm nay đã đủ rồi.

Nâng tay tiếp nhận cái giỏ kia, Mạc Thiên Liêu cười cười, nhanh nhẹn nhận.

Về cung Thanh Ninh ngồi thiền một đêm, khôi phục tốt linh lực, Mạc Thiên Liêu lúc này mới cầm ra Tam Tang Ngưng Thần Quả kia.

Hôm qua hắn dùng vài linh quả bị hư để thử qua, những quả bị gặm không thể tốt lại được, để lâu khô héo thì có thể làm tươi mọng nước lại được. Nắm một viên linh thạch thượng phẩm trong tay, hấp thu trước, linh khí vàng nhạt đi vào tay trái, đi ra tay phải, đều đổ vào trái cây khô héo nhăn nheo kia.

"Rắc rắc" Linh khí từ linh thạch thượng phẩm trong tay trái hao hết, biến thành bột phấn màu xám, tiên quả Thiên cấp, một viên linh thạch thượng phẩm không đủ lấp đầy, Mạc Thiên Liêu truyền linh khí không ngừng, nhanh chóng cầm ra một viên khác. Mãi đến khi hao hết ba viên linh thạch thượng phẩm cùng với linh lực Mạc Thiên Liêu có, khó khăn lắm mới hấp thu đầy.

Linh quả ban đầu khô héo nhăn nheo, trở nên tươi mới mọng nước. Quả màu đỏ óng ánh, gần như trong suốt, có linh quang thỉnh thoảng lưu động bên trong, toàn bộ quả nhìn như hỏa linh thạch thượng hạng.

Mạc Thiên Liêu lau lau mồ hôi trên trán, cất Tam Tang Ngưng Thần Quả vào bên trong hộp ngọc lạnh, nhấc chân đi gõ đại sư huynh cửa ở cách vách, vừa khéo gặp gỡ vài sư điệt đến bẩm chuyện.

"Sư thúc, tìm sư phụ đệ tử sao?" Sư điệt Tố Hằng bất cứ lúc nào cũng đều nhã nhặn tốt bụng,"Mới vừa nhìn thấy sư phụ đến chính điện cung Thanh Ninh."

Mạc Thiên Liêu gật đầu, chắc là đại sư huynh tới gặp sư tôn. Nếu như thế, cũng không cần tìm, hắn trực tiếp qua đưa là được.

Ban ngày ở cung Thanh Ninh, thoạt nhìn rất là sáng sủa, sư tôn mỹ nhân một thân áo trắng, biếng nhác dựa trên nhuyễn tháp, cầm một quyển sách chậm rãi đọc.

Theo lý thuyết, tu sĩ cấp cao đều có thói quen chỉ đọc ngọc giản, vừa xem đã hiểu ngay, nhưng không thể không thừa nhận, hình ảnh mỹ nhân cầm sách, nhìn rất đẹp.

Vạt áo thật dài đung đưa rũ xuống đất, một đôi chân trắng nõn không có mang giày, đạp lên một tấm thảm da hổ vằn vện, càng làm nổi bật vẻ trắng trong như ngọc của đôi chân kia, giữa đám lông mềm mại lộ ra vài ngón chân, mịn màng mướt rượt, màu phấn nhạt.

Mạc Thiên Liêu nhìn đến mức có chút sững sờ, chưa từng nghĩ tới chân của một nam nhân lại có thể nhìn đẹp đến thế, âm thầm nuốt nuốt nước miếng, đi đến gần, nhẹ giọng kêu:"Sư tôn……"

Thảm da hổ dưới chân đột nhiên mở mắt ra, một đôi mắt hổ lớn như chuông đồng nhìn chằm chằm hắn.

Sống!

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Chuyện ánh mắt sư tôn thu đồ đệ nhất định có đặc sắc]

Thợ Mộc: Sư tôn vì sao thu đại sư huynh làm đồ đệ?

Ngực đại thấp: Đương nhiên là vì ta trời sinh thông minh, căn cốt rõ ràng, diện mạo khả ái!

Sư tôn: Khi đó vừa vặn là mùa đông

Thợ Mộc: Cái này thì có quan hệ gì?

Sư tôn: Thiếu lò sưởi ấm

Ngực đại thấp:QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bế Quan

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, hiếu kỳ nhìn về phía thảm da hổ kia, linh lực dư thừa, sinh cơ dạt dào, chính là một con yêu thú cấp cao.

"Chuyện gì?" Thanh Đồng buông quyển sách trên tay, xê xê chân, đạp lên đầu hổ, đè cái đầu lông lớn ấy xuống.

Mạc Thiên Liêu phục hồi tinh thần, nhìn trái nhìn phải, không thấy bóng dáng đại sư huynh, lại không tiện hỏi sư tôn, như vậy có vẻ mình tới đây tìm người, mà không phải tới gặp sư tôn, chỉ đành móc hộp hàn ngọc từ trong lòng ra:"Đây là ngưng thần quả đại sư huynh đi ra ngoài rèn luyện hao hết vất vả mới tìm được, nhờ đệ tử mang đến hiến cho sư tôn."

Con hổ quỳ rạp trên mặt đất vẫy vẫy lỗ tai, thầm nói sư đệ rất này phúc hậu, liền an tâm nằm sấp chẳng thèm động đậy nữa.

Thanh Đồng nâng tay, cầm lấy Tam Tang Ngưng Thần Quả nhìn có vẻ rất ngon trong hộp ngọc, dùng mũi chân chọt chọt lỗ tai hổ.

Hổ mập ngẩng đầu, nhìn linh quả tươi ngon ướt át trong tay sư tôn, trợn mắt lên, đây quả thật là cái quả khô héo nhăn nheo mà nó mang tới sao?

Thanh Đồng bóp bóp Tam Tang Ngưng Thần Quả lớn bằng nắm tay kia, nhìn có vẻ quả này chứa rất nhiều nước, lớn hơn miệng y một vòng, nếu trực tiếp ăn nhất định sẽ làm bẩn mặt. Nghĩ nghĩ, lại đặt qua một bên.

Mạc Thiên Liêu thấy thế, nhịn không được khuyên một câu:"Sư tôn, ngưng thần quả này vẫn nên ăn ngay lúc còn tươi." Ngưng thần quả tựa như đất ướt, phải ăn lúc còn mọng nước, như vậy mới có thể càng bao bọc thần hồn bao thêm tốt, màng bọc bên ngoài thần hồn càng thêm rắn chắc hơn.

Vừa nói, vừa nâng tay cầm ngưng thần quả lại, Mạc Thiên Liêu rút ra một con dao nhỏ, hai ba cái cắt ngưng thần quả thành những múi quýt, ngay ngắn chỉnh tề sắp lên dĩa ngọc, trình đến trước mặt sư tôn.

Hổ mập trợn mắt há mồm mà nhìn thủ pháp cắt đồ cùng bộ dáng cun cút lấy lòng của Mạc Thiên Liêu, cảm giác có chút ê răng.

Đôi mắt đẹp lạnh lùng trong trẻo đảo qua đảo lại giữa dĩa ngọc và Mạc Thiên Liêu, chậm rãi thò tay, bốc một miếng, bỏ vào trong miệng.

Thịt quả mềm mại vào miệng liền tan, chất lỏng trong veo nhập hầu, quả thực làm dịu đi cơn đau ẩn ẩn trong óc.

"Viêm Liệt gặp qua sư thúc." Viêm Liệt một thân trường bào tay rộng diễm sắc đi đến, khom mình hành lễ, thanh âm không nhanh không chậm, mang theo một chút ý cười, khiến người nghe tâm sinh hảo cảm.

Mạc Thiên Liêu đứng dậy né tránh.

"Ừ." Thanh Đồng hơi hơi nâng tay, ý bảo Viêm Liệt miễn lễ.

"Gặp qua sư huynh." Mạc Thiên Liêu nâng tay, chào Viêm Liệt.

Con hổ mập dưới chân Thanh Đồng cũng phụ họa một tiếng:"Grao……"

Viêm Liệt cười đáp lễ, một đôi mắt hoa đào cong thành trăng non, đi qua sờ sờ đầu hổ, lúc này mới ngẩng đầu nói:"Là như vậy, lần trước sư thúc ở dưới chân núi thanh trừng hai tên tạp chủng Thanh Vân Tông kia, đã đổ qua cho Ma môn."

Mạc Thiên Liêu nghĩ đến, lúc ấy tên Ma tu mà hắn lấy đại đao giết gã tu sĩ luyện khí Thanh Vân Tông nọ, tên là gì ấy nhỉ?

"Hạ Hi Lâu kia là tôn tử ruột thịt của Vân Tùng trưởng lão Thanh Vân Tông, sau khi Thanh Vân Tông biết được chuyện này vẫn chưa nhiều lời, chỉ là Vân Tùng trưởng lão rất giận dữ." Ánh mắt Viêm Liệt lộ ra vài phần giễu cợt, cái thứ ăn chơi trác tác bùn nhão không đắp được tường này mà Vân Tùng trưởng lão còn mỗi ngày nuông chiều, tán tụng, chỉ vì đó là huyết mạch duy nhất của lão.

Người tu tiên thọ mệnh lâu dài, mà lúc muốn phi thăng tốt nhất nên cắt đứt mọi ràng buộc nơi trần thế, Viêm Liệt vẫn không rõ, vì sao Vân Tùng này cố chấp lưu lại huyết mạch như thế.

"Mặt mũi mà thôi." Thanh Đồng lại bốc một miếng ngưng thần quả, chậm rãi ăn.

Mặc kệ là vì huyết mạch, hay là vì mặt mũi, Vân Tùng trưởng lão tuyên bố quyết không bỏ qua, đã dẫn người khởi hành đến Ốc Vân Tông. Nói là để điều tra rõ nguyên nhân, thuận đường tiếp kiến Ốc Vân Tông.

"Chuyện dưới núi đã xử trí thỏa đáng, nhưng mà Vân Tùng trưởng lão khó đối phó, còn thỉnh sư thúc sớm chuẩn bị," Viêm Liệt cầm ra cây quạt xếp có hồng ngọc làm cốt, thiên tằm làm mặt,"Vân Tùng là thuộc tính mộc, sư thúc chống lại lão sợ phải ăn mệt, cây quạt Phần Thiên này có chứa linh lực nửa tháng của đệ tử, sư thúc có thể cầm, để chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào."

Mạc Thiên Liêu nhíu mày, trưởng lão này đến tiếp kiến tông môn khác, còn muốn đánh nhau nữa?

Bên trong Ma đạo, Ma Tôn gặp nhau, cũng sẽ không vừa gặp mặt liền ra tay tàn nhẫn, mọi người đều có thân phận, giống tiểu lâu la đánh đánh giết giết như vậy mất thể diện chừng nào, thường thường đều là khách khách khí khí. Mà chính đạo ngược lại vốn chú ý mặt mũi, lại dùng loại phương thức trao đổi dã man này?

"Không cần," Thanh Đồng đẩy bảo phiến ra, cây quạt này chỉ có hai cái, chính là linh bảo bổn mạng của Viêm Liệt,"Bổn tọa sợ hắn?"

Thủy sinh mộc, Thanh Đồng thuộc tính thủy chống lại Vân Tùng thuộc tính mộc, đương nhiên là có chút thiệt, nhưng Thanh Đồng cũng không phải thủy linh căn đơn thuần, mà là biến dị băng linh căn, hoàn toàn có thể dùng nhũ băng đập chết lão nha!

Viêm Liệt nghe vậy, cũng không kiên trì, thu hồi bảo phiến, lại nói vài thứ an bài nghênh đón Vân Tùng, liền đứng dậy cáo lui.

"Sư tôn, tình huống Thanh Vân Tông ngày nay ra sao?" Mạc Thiên Liêu nhớ rõ, trước khi hắn chết, Thanh Vân Tông chính là đệ nhất đại tông, làm việc vẫn mang tác phong ngụy quân tử, nay sao lại thiếu kiên nhẫn như thế.

"Ba trăm năm trước, Ốc Vân Tông thế nhược, không đủ để cùng chống lại hai tông môn. Chỉ là trận dịch Thập Sát cốc năm đó, Thanh Vân Tông cùng Lưu Vân Tông tử thương thảm trọng, tránh không được có chút nóng nảy." Thanh Đồng cười nhạo một tiếng, giương mắt nhìn Mạc Thiên Liêu, lại buông đôi mắt xuống.

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, nào ngờ năm đó bản thân đại khai sát giới, lại tạo ra ảnh hưởng đến các thế lực trong chính đạo như thế, cũng không biết quang cảnh Ma đạo hiện giờ ra sao.

Hổ mập nghe đến mờ mắt, ngáp một cái, ngả người, mở rộng tứ chi ra, để lộ cái bụng lông trắng bông bông mềm mềm. Bàn chân trắng nõn nhẹ nâng, dịch đến trên cái bụng ấm kia.

Thanh Đồng chậm rãi ăn hết Tam Tang Ngưng Thần Quả, thò tay để thị nữ áo trắng lau sạch sẽ mấy ngón tay trắng mềm nõn nà, nhắm mắt lại, nâng tay đuổi người:"Bổn tọa muốn bế quan mấy ngày, ngươi đi đi."

Mạc Thiên Liêu trừng mắt nhìn, sao lại bế quan?

Mỹ nhân áo trắng đứng dậy, hổ mập dưới chân cũng cùng đứng lên, giũ giũ lông.

Thường xuyên bế quan cũng không phải là phương thức tu luyện của chính đạo, muốn biết, để tăng linh lực thuần thục, chiêu thức, nâng cao tâm cảnh cũng rất quan trọng. Mà để nâng cao tâm cảnh, thì phải nhập thế tu hành."Sư tôn……" Mạc Thiên Liêu nhịn không được muốn nhắc nhở Thanh Đồng một câu.

Đôi mắt đẹp lạnh lùng trong trẻo nhìn qua, mang theo vài phần hơi nước, dường như là, mệt nhọc……

Mạc Thiên Liêu nuốt lời đến bên miệng xuống đi, ngược lại hỏi:" Linh thú này của sư tôn, tên gọi là gì?" Yêu thú hung mãnh nếu không đính khế, thì không thể giống như Mạc Tiểu Trảo tùy ý chơi đùa cùng người, đại đa số tình huống chính là cắn nát người, cho nên tất nhiên, con hổ mập này hẳn chính là linh thú của sư tôn mà đại sư huynh nói kia.

"Đại Béo." Thanh Đồng vẫy vẫy tay không kiên nhẫn, xoay người đi nội điện, con hổ mập đang chuẩn bị chạy theo vào phòng, nghe được cái tên này, tức khắc lảo đảo một chút, bị cánh cửa ầm ầm đóng kín ngăn cách ở bên ngoài.

Mạc Thiên Liêu đi qua, sờ sờ đầu hổ mập, thuở nhỏ hắn gặp đại biến, đối với người vẫn không thể buông đề phòng, nhưng đối với động vật nhỏ lông xù, thì đặc biệt có kiên nhẫn:"Được rồi Đại Béo, sư tôn bế quan không thể quấy rầy, theo ta đi, ta nướng thịt cho ngươi ăn."

"Grào –" Hổ ta gào về phía hắn một tiếng.

"Hư, đừng ồn!" Mạc Thiên Liêu chọt chọt đầu hổ, xoay người ra khỏi chính điện.

Ánh nắng bên ngoài vừa tốt, ấm áp chiếu xuống trên thềm ngọc bên ngoài cung Thanh Ninh, nhìn rất mê người. Mạc Thiên Liêu vén vạt áo, ngồi xuống thềm ngọc ngồi, vỗ vỗ vị trí bên cạnh:"Đại Béo, đến, hai ta tán gẫu."

Con hổ vằn vện xông qua, bấu lấy bả vai, kéo tai hắn lại gần rống to, không cho gọi là Đại Béo!

Mạc Thiên Liêu ngoáy ngoáy tai:"Tốt, biết mày đang rất vui, nói cho ta biết một chút, sư tôn ngày thường bế quan làm cái gì?"

Người thường bế quan, ít thì mười ngày nửa tháng, nhiều thì ba đến năm năm, sư tôn nhà mình mỗi lần bế quan chỉ có hai ba ngày.

Hổ béo dùng chân sau gãi gãi cổ, không nói cho ngươi, ai bảo ngươi vô lễ với sư huynh!

"Sau khi Tam Tang Ngưng Thần Quả xong thì cần phải luyện hóa, nhưng không biết luyện hóa như thế nào……" Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, ăn xong linh quả Thiên cấp, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút phản ứng, Tam Tang Ngưng Thần Quả này hắn chưa ăn qua, cũng không biết có chỗ gì khó chịu hay không.

Càng nghĩ càng cảm thấy mới bộ dáng sư tôn vội vã đi vào vừa nãy có vấn đề, Mạc Thiên Liêu liền đứng dậy, làm cho hổ béo đang liếm móng vuốt hoảng sợ.

"Đại Béo, đừng lên tiếng, ta lo cho sư tôn, muốn vào xem." Mạc Thiên Liêu xoa xoa hổ mập, yêu thú có thể nghe hiểu tiếng người.

Nói cho Đại Béo xong, Mạc Thiên Liêu tay chân rón rén đi đến trước cửa nội điện, suy tư một lát, liền chậm rãi rút thần hồn từ tứ chi ra.

Con hổ mập ngồi xổm sau lưng Mạc Thiên Liêu, ngạc nhiên phát hiện hơi thở người này càng ngày càng yếu, đến cuối cùng, dường như không cảm giác hắn tồn tại.

Mạc Thiên Liêu nâng tay gỗ có chút cứng lên, chậm rãi đẩy cửa ra, từng bước đi vào đi. Nếu không phải còn muốn đi đường, hắn đặt thần hồn ở thiên linh, như vậy trong mắt tu sĩ, hắn chính là một thân cây, đó là tuyệt chiêu ẩn nấp hành tung.

Bên trong nội điện có chút u ám, bức màn trắng thuần khe khẽ mấp máy, căn phòng u tĩnh.

Trên giữa giường lớn, có một người đang lẳng lặng nằm.

Mạc Thiên Liêu cứng ngắc nhếch nhếch môi cười, quả nhiên là đang ngủ! Chậm rãi đi qua, đệm mềm dưới đất ẩn đi tiếng bước chân rất tốt, hổ mập cũng cùng chen vào, theo đuôi đến gần bên giường.

Đợi đến khi thấy rõ bộ dáng người nằm trên giường, Mạc Thiên Liêu ngây ngẩn cả người.

Mặt như ngọc điêu, lạnh lùng trong trẻo không chút tỳ vết, môi mỏng khẽ nhếch, bởi vì vừa ăn xong ngưng thần quả, hiện lên vài phần hồng nhạt trơn bóng, cả người thoạt nhìn còn đẹp hơn ngày thường đến vài phần, không vì cái gì khác, chỉ là một đầu tóc dài đen như mực, nay đã biến thành màu trắng!

Người thường nếu đầu bạc trắng thì nhìn có vẻ già nua, tóc Thanh Đồng biến thành bạc trắng ngược lại nhìn càng tốt hơn, vì đó không phải là màu sương trắng già nua, mà là trắng sữa, nhàn nhạt khiến người có cảm giác kỳ dị vốn là nên như thế, mái đầu trắng tuyết này dường như càng thích hợp với mỹ nhân như ngọc kia.

Linh quang chợt lóe qua, có cái gì đó vỡ tan trong đầu, Mạc Thiên Liêu cứ ngây ngốc đứng nhìn như thế một hồi lâu, chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay khẽ run muốn chạm đến khuôn mặt kia, lại bị đầu hổ đột nhiên xuất hiện chắn đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Trúc Cơ

Hổ ta chắn ở trước giường, xông đến gần Mạc Thiên Liêu im lặng nhe răng, sư đệ này cũng quá gan lớn đi! Lại dám muốn khinh bạc sư tôn! Không muốn sống nữa!

Mạc Thiên Liêu bừng tỉnh lại, rụt tay về, lẳng lặng nhìn mỹ nhân trên giường, tay giấu dưới áo từ từ nắm lại thành đấm, dần dần nổi lên gân xanh, rồi lại từ từ thả ra, dường như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy, xoay người rời đi, thuận tay kéo hổ mập ra ngoài.

Tam Tang Ngưng Thần Quả bao quanh thần hồn, trong lúc đó, thần hồn bị hao tổn khó có thể tự điều chỉnh, có khả năng sẽ ngủ say nhiều ngày.

Bỏ ngọc giản ghi lại linh quả Thiên cấp xuống, Mạc Thiên Liêu buông mắt, khó có thể tự điều chỉnh sao?

Sư tôn "bế quan" mấy ngày, Mạc Thiên Liêu không đi quấy rầy, chuyên tâm tu luyện ở sau núi.

Chặt cây mang hương quả, dùng linh lực hệ Mộc đục lỗ trên thân gỗ, lại dùng mộc trung hỏa đốt thông qua những cái lỗ ấy như xe chỉ luồn kim, có thể thiêu được mùi hương quả nồng nhất. Tùy tay bắt một con dê núi, nhổ lông giết, đặt trên lửa nướng.

Dê núi thường chạy trên những mỏm núi cao, ăn những thứ có linh khí tốt, chất thịt ngon, không có mùi tanh nồng. Thịt mềm bên ngoài có một tầng mỡ, nướng ở trên lửa mỡ chảy xuống, tích ở trong lửa, vang lên tiếng xẹt xẹt.

Chậm rãi phủ lên một tầng gia vị, Mạc Thiên Liêu sừng dê màu trắng trong tay màu trắng, móc ra một đao khắc nhỏ, từng chút khắc ra gương mặt mỹ nhân, mày mắt như vẽ, môi mỏng khẽ nhếch, một đôi mắt như nhắm như mở. Đao khắc dừng lại trên mí mắt, nhưng không biết bên trong ấy ẩn giấu đôi mắt như mực đen lạnh lùng trong trẻo, hay là như lưu ly nhạt màu……

"Uây, sư đệ, nướng thịt hả!" Một thanh âm nhiệt tình từ sau lưng vang lên, kéo hồn Mạc Thiên Liêu từ cõi thần tiên trở về.

Mạnh Hổ vốn luyện công cách đó không xa, hương vị thịt dê nướng này thật sự câu người mà, không thể nào tu luyện nữa, chỉ đành lại đây tìm kiếm thứ dẫn phát tâm ma đó, liền phát hiện tiểu sư đệ nhà mình đang ngồi bên cạnh đống lửa ngẩn người.

"Đại sư huynh." Mạc Thiên Liêu giấu sừng dê đang cầm trong tay, ngẩng đầu chào hỏi hắn.

"Tay nghề không tệ nha," Mạnh Hổ đi tới, chen xuống ngồi trên cùng tảng đá với Mạc Thiên Liêu, nhìn thịt dê nướng không ngừng nhỏ mỡ nói,"Xem ra vẫn đang chăm chú luyện tập pháp quyết sư tôn cho."

"Đại sư huynh cũng luyện qua rồi?" Mạc Thiên Liêu quay đầu nhìn hắn, nhớ rõ vài sư điệt trước kia nói qua, vị đại sư huynh này lúc nhập môn cũng học chặt cây nhóm lửa.

Mạnh Hổ ho khan một tiếng:"Ta là thuần Hỏa linh căn, năm đó sư tôn muốn ta một mình tự luyện đốt đồ, ta suy nghĩ nếu đốt, không bằng đốt cái gì có thể ăn được……"

Càng nói thanh âm càng nhỏ, năm đó mỗi ngày hắn ở sau núi nướng đồ ăn, bị sư tôn phát hiện, bị bắt mỗi ngày đưa cho sư tôn một phần, nói là kiểm nghiệm hiệu quả. Phỏng chừng là cảm giác hắn tu luyện như vậy hiệu quả không tệ, liền đưa công pháp này cho sư đệ, bên trong còn trực tiếp bỏ thêm phần nướng thịt vào trong tu hành.

Mạc Thiên Liêu nhướn mày, tuy rằng Mạnh Hổ chưa nói, nhưng nguyên nhân trong đó hắn đã đoán được, dở khóc dở cười lắc lắc đầu, cầm lấy đao nhỏ, cắt một miếng thịt dê đã được nướng tốt, để xuống một chiếc lá bự.

"Ầy, sư đệ, không cần khách khí như vậy, ta cũng không phải là sư tôn, không chú trọng mấy thứ này nọ…" Mạnh Hổ nhìn nhìn miếng thịt nho nhỏ kia, cảm giác còn chưa đủ nhét kẽ răng.

Mạc Thiên Liêu không để ý đến hắn, gói cái lá lại cho thật tốt, để qua một bên, đưa một con dao phay cho đại sư huynh, ý tứ rất rõ ràng, cái này cũng không phải cho ngươi ăn, muốn ăn chính mình cắt.

"……" Mạnh Hổ giật giật khóe miệng, nhận mệnh chộp lấy dao phay, tự chặt lấy một cái chân dê xuống, ôm lấy bắt đầu cắn.

Mạc Thiên Liêu lại xé vài miếng thịt được nướng khô vàng ăn, nhìn đại sư huynh cắn thịt đến mức mỡ dính đầy mình, ra vẻ lơ đãng hỏi:"Sư huynh, thần hồn của sư tôn sao lại bị thương?"

"Hử?" Mạnh Hổ ngẩng đầu khỏi cái chân dê, nháy mắt mấy cái, nuốt thịt trong miệng xuống, lau cái miệng bóng nhẫy,"Cái này, ta cũng không biết, từ lúc ta nhập môn, thần hồn sư tôn cũng đã có tổn hại, tông chủ tìm đủ các loại thiên tài địa bảo cho sư tôn, cũng trị không hết."

Đại sư huynh gục đầu, rất là uể oải.

"Sư huynh từ từ ăn, ta đưa thịt này qua cho sư tôn," Mạc Thiên Liêu đứng lên, vỗ vỗ đầu đại sư huynh,"Mấy ngày gần đây nếu sư huynh không có chuyện, có thể thường đến phía sau núi chỉ điểm cho đệ chút chiêu thức hay không?"

"Không thành vấn đề," Mạnh Hổ gật gật đầu, chỉ bảo sư đệ vốn là trách nhiệm của hắn,"Ngày mai giờ này, ngươi ở chỗ này chờ ta."

Đợi Mạc Thiên Liêu đi xa, lại cắn một miếng chân dê, Mạnh Hổ mới kịp phản ứng, vừa rồi sư đệ dám vỗ đầu hắn! Đây là bất kính với sư huynh! Vì thế, hung hăng cắn một miệng chân dê, ngày mai phải trị sư đệ cho thật tốt mới được.

Bưng thịt dê nướng đi cung Thanh Ninh, nhìn thấy mỹ nhân sư tôn đang ngồi ở trong viện phơi nắng, tóc dài lại khôi phục màu đen.

Mạc Thiên Liêu giống như không biết gì, cười ngồi vào xích đu bên cạnh, mở chiếc lá ra, lòng bàn tay vẫn có linh lực hệ Hỏa vận chuyển, thịt dê vẫn nóng hổi vàng giòn như trước.

"Nướng chút thịt dê, sư tôn nếm thử." Đưa chiếc lá tới trước mặt Thanh Đồng, Mạc Thiên Liêu dịu dàng nói.

Đôi mắt đẹp đang híp lại mở ra, nhìn thịt dê nướng rất ngon kia, Thanh Đồng hơi hơi nhíu mày:"Bổn tọa đã Tích cốc, không ăn mấy thứ này."

Mạc Thiên Liêu cười cười, cũng không nói nhiều, lại lấy ra một viên Lưu ly châu: "Ngày hôm trước luyện tập khắc, còn vọng sư tôn đừng ghét bỏ."

"Đây là ý gì?" Ngón tay thon dài nâng lên, vừa chạm phải hạt châu trong suốt lia, lại dừng lại, nào có ai đưa sư tôn Lưu ly châu?

"Không có gì ý tứ, cảm giác nhìn rất đẹp, không biết đưa cho ai." Mạc Thiên Liêu chơi đùa hạt châu trong tay, vân vê nó rồi bắn ra, Lưu ly châu tròn vo lập tức xuống sàn được làm từ trúc, phát ra tiếng "Lách cách lách cách" giòn vang.

Hai tay thon dài đặt ở trên đùi của Thanh Đồng, nháy mắt siết chặt vạt áo, đôi mắt lạnh lùng trong trẻo dời đi, nhìn về phía nơi khác, hai tay lại còn bởi vì thanh âm của Lưu ly châu mà nắm chặt lại. Mạc Thiên Liêu bộ dạng này của y, nhất thời liền đau lòng, đứng dậy nhặt lấy Lưu ly châu, xoa xoa, tính cả mấy viên còn lại trong tay kia, cùng nhau đưa tới tay Thanh Đồng.

"Ta đi luyện công." Mạc Thiên Liêu không nói cái gì nữa, đứng dậy ly khai.

Đợi người đi, Thanh Đồng chậm rãi mở hai tay, Lưu ly châu lóng lánh trong suốt ở lăn lăn trong lòng tay, một ngón tay thon dài vươn ra chơi đùa một lát, bĩu môi:"Thịt dê mùi như vậy, bổn tọa cũng không thích ăn……"

Ngày kế, Mạnh Hổ quả nhiên ở tại chỗ đợi Mạc Thiên Liêu, xoa tay chuẩn bị dạy dỗ sư đệ một trận cho thật tốt.

"Nghe nói sư huynh thiện dùng đại đao," Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn đại sư huynh nắm chặt tay đến run bần bật, không nhanh không chậm nói,"Gần đây linh lực tăng cao rất trôi chảy, chỉ là chiêu thức không có người đối luyện."

"Vậy có gì khó, ta áp chế tu vi bằng ngươi là được rồi," Mạnh Hổ nghe vậy, lập tức hứng trí bừng bừng áp tu vi đến luyện khí, bỏ xuống bảo đao của mình, chỉ lấy pháp khí hổ đầu đao bình thường,"Mấy ngày không thấy, tu vi của ngươi lại tăng tiến."

Mạc Thiên Liêu nhướn mày, sư huynh này đối với việc tu vi hắn tăng trưởng nhanh như vậy tựa hồ cũng không cảm thấy giật mình, buông mắt, cầm lấy một cây kiếm gỗ.

"Sư đệ, ta đổi pháp khí bình thường là để tiện cho ngươi, cây kiếm gỗ kia của ngươi thế là thế nào?" Mạnh Hổ lập tức không bằng lòng, trong mắt của hắn, sư đệ yếu ớt sẽ bị một chiêu của hắn đánh nằm cạp đất.

Mạc Thiên Liêu không nói lời nào, vung kiếm trực tiếp tấn công.

"Ui!" Mạnh Hổ cả kinh, nhanh chóng nghiêng người né tránh, góc độ kiếm kia cực kỳ xảo quyệt, thiếu chút nữa liền đâm đến nách hắn, nhất thời không dám chủ quan.

Đời trước linh căn Mạc Thiên Liêu cũng giống như vậy, trừ lúc không cần tiền mua linh thạch tăng linh lực, thì cả một ngày một đêm đều luyện pháp thuật, dù là thuần dùng linh lực pháp thuật, hay là kiếm thuật, hết thảy không nói chơi. Mà trước lúc hắn thành danh thì theo lão khốn kiếp học, đều dùng chút chiêu số nham hiểm.

Kiếm gỗ mang theo linh hỏa xuyên qua, trong nháy mắt bị ngăn trở, từ mũi kiếm toát ra dây leo mang gai, thẳng tắp chọt tới mắt Mạnh Hổ. Mạnh Hổ ngửa đầu né qua, thuận tay nắm dây leo kia, một con rồng lửa theo ngón tay trèo lên dây leo kia đốt nó ngược lại.

Mạc Thiên Liêu quyết đoán buông dây leo bị thiêu đốt kia, toàn thân xông lên, đồng thời trong nháy mắt, một con rắn lửa thật nhỏ nhanh chóng phóng ra, thẳng tắp xông về đũng quần Mạnh Hổ.

"Ấu!" Đũng quần nổi lửa, Mạnh Hổ nhảy đến ba thước cao, lăn một vòng ngay tại chỗ, hút lửa vào lòng bàn tay, trở tay ném ra ngoài.

Mạc Thiên Liêu lấy kiếm gỗ tiếp ngọn lửa, mộc trung hỏa màu xanh nhảy múa vui mừng trên lưỡi đao.

"Ngươi quá âm hiểm!" Mạnh Hổ hầm hừ bò lên.

"Nếu trong lúc sinh tử, còn nói chuyện phong độ khuôn mẫu hay không?" Mạc Thiên Liêu không lưu tâm, tùy ý để mộc trung hoa đốt sạch kiếm gỗ trong tay.

Đối với chuyện mình cùng sư đệ đánh nhau chết sống mà lại thua, Mạnh Hổ cảm giác thấy rất là dọa người, hôm sau nói cái gì cũng muốn kéo hắn đến đánh một hiệp, kết quả lại là thua.

Đại sư huynh kiên nghị bất khuất càng chiến càng hăng, mỗi ngày đều phải tóm Mạc Thiên Liêu đánh một trận. Từ từ cũng không còn thua nhanh như vậy, nhưng vẫn bị chiêu thức nham hiểm ùn ùn của Mạc Thiên Liêu làm tức giận đến mức kêu gào. Mạc Thiên Liêu kêu hắn ép tu vi đến mức trúc cơ, hai người lúc này mới miễn cưỡng đánh ngang tay.

Trong lúc cùng đại sư huynh luận bàn, Mạc Thiên Liêu dần dần học cách phối hợp với thân thể thần mộc này, cũng hiểu được đạo lý của một ít chiêu thức thường dùng kiếp trước, tu vi nhanh chóng tăng lên. Rốt cuộc trong một buổi sáng trời trong nắng ấm, thăng cấp trúc cơ thành công.

Trúc cơ, chính là bước đạp đầu tiên lên con đường phi thiên, tích lũy hùng hậu Trúc cơ, sẽ dẫn phát thiên tượng có quy mô nhỏ.

Sáng đó vốn dĩ là một ngày gió khô mây tạnh, đột nhiên mây đen dày đặc, một đường sáng xanh, một đường sáng hồng, hóa thành cột sáng uốn khúc, từ

tiểu viện Thiên Điện của cung Thanh Ninh đột nhiên đằng không, thẳng đến Vân Tiêu, rồi sau đó biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 28: Siêu Tuấn

*Chị tác giả đặt tên khá là hài. Siêu Tuấn = cực kỳ đẹp trai, cũng là tên một người trong chương này.

Nếu đem Siêu Tuấn qua, giống như là đặt nhà vệ sinh không mui trước cửa Thuỷ Tinh cung, thật…… có chút khó coi.

Ốc Huyền Động, Huyền Cơ chân nhân chắp tay sau lưng đứng ở trên mặt hồ, nhìn hai đường ánh sáng trên bầu trời:"Đồ đệ mà Thanh Đồng mới thu này, quả nhiên không phải vật phàm, chưa tới một năm đã là Trúc cơ."

"Hào quang vạn trượng, tích lũy hùng hồn đó nha……" Nguyên Hải đứng ở trên cầu chín khúc, chậm rì nói.

"Cũng phải nói, tu luyện còn nhanh hơn so với một số thiên linh căn khác." Hoa Tình cười ha hả nói, lấy tay khuỷu tay chọt chọt Ngọc Ly bên cạnh.

Ngọc Ly mới phản ứng lại:"A, đúng vậy."

Nghe những lời này, Trình Khê yên lặng siết chặt nắm tay, gã nguyên tưởng rằng bản thân chỉ trong vòng một năm mà đã tu luyện đến tầng ba luyện khí cũng đã là thiên tài, chưa từng lường được, tên phế vật song linh căn lạt đạt tới trúc cơ! Điều này sao có thể! Bàn tay giấu trong áo mò đến một bình sứ lành lạnh, linh quang chợt lóe, đúng, nhất định là vì hắn ăn bí dược sư huynh cho.

Dò xét ánh mắt ghét bỏ của sư phụ cùng các sư huynh, thiếu niên Trình Khê quyết định, đêm nay liền ăn bí dược này, gã cũng muốn mau chóng thăng Trúc cơ mới được, bằng không, vị trí đệ tử thân truyền này sợ là không đến phiên mình!

Một con chồn tía đang ở đỉnh núi hăng hái bừng bừng cắn đùi gà, ngẩng đầu lên, vỗ vỗ con thỏ lông trắng bên cạnh đang nhai thảo diệp:" Lai lịch tiểu sư đệ kia như thế nào?"

Thỏ trắng không để ý tới hắn, rột roạt nuốt sạch thảo diệp, lại lấy một cây khác tới.

"Này! Ngươi lại ăn sạch Kiếm Diệp Thảo!" Chồn tía kêu to.

Con thỏ lông trắng sửng sốt, cúi đầu xem Kiếm Diệp Thảo lại trở nên trụi lủi, yên lặng nuốt xuống nửa cây đang gặm dở trong miệng xuống.

"Ây da da, vậy phải làm sao bây giờ, sư phụ hôm nay còn chưa ăn thịt đó, ta đưa ngươi đi trốn." Chồn tía ngoạm đùi gà, nhảy tới nhảy lui trước mặt thỏ.

"Ngậm miệng!" Thỏ ta nhảy bật lên, có đến ba thước cao, đánh bay chồn tía, sau đó phịch một cái, ngồi xổm trên người hắn.

Bộ dạng con thỏ có chút béo, một cục tròn vo thật bự, ngược lại bộ dáng chồn tía kia có chút mảnh khảnh, bị con thỏ đè nặng, chỉ chừa lại cái đuôi ngoe nguẩy bên ngoài.

"Hai ngươi lại đánh nhau!" Viêm Liệt tới đây gọi hai sư đệ thấy một màn như vậy, bất đắc dĩ đi qua, một tay nhấc lên lắc lắc chồn tía dính đầy tro bụi,"Biến thành hình người, theo ta đi Ốc Vân Điện, có khách nhân muốn tới."

Chồn tía nhảy xuống, nháy mắt biến thành Tử Mạch phong độ nhanh nhẹn:"Người nào thế? Sẽ không phải là đám Thanh Vân Tông kia đến gây chuyện chứ?"

Thỏ trắng nhìn thấy đại sư huynh nhà mình liền thành thật nhảy xuống biến thành Bạch Lạc ngoan thuận.

Viêm Liệt nheo đôi mắt hoa đào lại:"Một lát nữa đều thông minh một chút cho ta, Ốc Vân Tông chúng ta cái gì cũng ăn, chỉ là không ăn mệt."

Trúc cơ, chính là hội tụ linh lực từ khắp tứ chi bách hài ở đan điền, trăm sông đổ về một biển. Mạc Thiên Liêu chậm rãi mở mắt ra, linh lực dư thừa ở trong đan điền xoay quanh, mộc trung hỏa vốn vẫn ỉu xìu cuối cùng cũng sục sôi lên, nhảy tới nhảy lui ở trong đan điền.

Mạc Thiên Liêu nhìn một đống linh thạch vỡ vụn ở bên cạnh, hơi hơi nhếch môi cười. Sau trúc cơ, linh lực dư thừa, hắn có thể sử dụng vài pháp thuật cấp cao trước kia, rốt cuộc có thể ngự kiếm phi hành, có thể đến những nơi xa để tìm chuôi thần khí nọ, còn có…… Hơi mím môi, nâng tay cầm lấy ngọc giản [Nhiên Mộc Quyết], đặt lên ấn đường, xem công pháp sau khi đạt trúc cơ là như thế nào.

Trong tư tưởng xuất hiện chữ mới, thế nhưng, công pháp vẫn như trước dừng lại ở chỗ tu luyện viên mãn luyện khí, còn về sau khi đạt được trúc cơ thì nên tu luyện như thế nào, chỉ có một câu:"Tự mình ngộ đi!"

"……" Mạc Thiên Liêu yên lặng thu hồi ngọc giản lại, đứng dậy đi ra sân, lại nhìn thấy một người thân áo trắng, dựa lưng đứng lặng dưới tán cây hoa đào trong viện.

Đông đi xuân đến, bất tri bất giác mà đã qua một năm, hoa đào trong viện lại nở. Cả cây màu phấn nhạt, nhìn qua tựa như làn khói, chỉ là, dù có đẹp đến thế nào thì cũng chẳng so được với người đang đứng dưới cây, lúc dung nhan như ngọc ấy từ từ quay đầu lại, cả trời đất dường như mất sắc.

"Sư tôn, sao ngươi lại ở trong này?" Mạc Thiên Liêu đi qua, thò tay kéo kéo y.

Thanh Đồng nâng tay tránh được Mạc Thiên Liêu lôi kéo, hơi hơi nhíu mày, nghiệt đồ này, càng ngày càng không quy củ, lại dám gọi sư tôn "ngươi này ngươi nọ", kính xưng đâu? Còn có, nhìn thấy sư tôn lại dám thò tay lôi lôi kéo kéo, còn ra thể thống gì!

"Vừa lúc đi ngang qua." Thanh Đồng hừ một tiếng, xoay người liền đi.

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, hơi hơi nhếch môi cười. Sư tôn, chắc là tới cho hộ pháp hắn……

Ốc Vân Điện.

Tông chủ Thiên Lang chân nhân một thân đạo bào màu xám, chắp tay sau lưng đứng ở trước điện, nghênh đón đám người Thanh Vân Tông đến.

Năm vầng sáng sặc sỡ từ trên không trung bay tới, ngay lập tức đã đến, dẫn đầu là một đạo nhân tóc bạc mặt hồng, một thân đạo bào xanh đậm, đầu mang một cây trâm ngọc xanh biếc. Mười mấy đệ tử phía sau, đều mặc đạo bào màu xanh nhạt, đầu đội mũ mang hoa văn mây xanh, đồng thời xuống đất, vừa thấy liền biết là tư thế đại tông môn.

Trái lại người của Ốc Vân Tông, quần áo trang sức đủ mọi màu sắc, có mang mũ, có cài trâm, còn có tóc thả đơn giản rối tung, giống mấy môn phái cấp thấp, mua không nổi một đạo bào thống nhất cho cả tông môn.

"Thiên Lang chân nhân, đã lâu không gặp." Dẫn đầu là Vân Tùng trưởng lão, ngoài cười nhưng trong không cười chào tông chủ.

Thiên Lang sờ sờ râu, cười nói:"Nhiều ngày không gặp, thoạt nhìn Vân Tùng trưởng lão càng trẻ ra không ít."

Vân Tùng nghe vậy, cắn chặt răng, thọ mệnh của từng tầng tu tiên cũng có hạn, theo lý thuyết thì sau trúc cơ thì dung nhan không biến hóa, nhưng khi ở nguyên anh, qua một số năm nhất định mà không tiến cấp hóa thần thì dung mạo sẽ bị lão hóa, mãi cho đến lúc phi thiên thay da đổi thịt, thì mới có thể trở về thời thanh xuân. Giống lão khốn Thiên Lang chân nhân vậy, trước sau bảo trì bộ dáng ba mươi tuổi, thật khiến người khác ghen tị, lại càng không cần nói đến Thanh Đồng, cái người đẹp đến không giống người thật kia……

Mỗi lần đến Ốc Vân Tông tà môn này, đều khiến người nhịn không được muốn nổi nóng.

Nhấc chân đi vào đại điện, Vân Tùng nhìn quanh một vòng:"Sao lại không thấy Thanh Đồng chân nhân?"

Trong Thanh Vân Tông, chữ lót Vân chính là trưởng lão, đứng hàng chú bác với tông chủ mới nhậm chức, Vân Tùng đến, nếu muốn cho đủ mặt mũi, thì đương nhiên ba động chủ cùng nghênh đón. Nhưng mà ông chung quy cũng chỉ là trưởng lão, cho dù có để một mình Huyền Cơ tới đón tiếp thì cũng không tính là thất lễ.

Viêm Liệt âm thầm cười lạnh, nheo đôi mắt hoa đào lại nói:" Đệ tử thân truyền của Thanh Đồng sư thúc vừa tiến trúc cơ, bây giờ đang……"

"A, ta nghe nói Thanh Đồng thu một tên song linh căn làm đệ tử thân truyền, lúc này mới có một năm, làm sao có thể tiến trúc cơ?" Vân Tùng cười lạnh cắt ngang Viêm Liệt, nâng tay để một đệ tử đằng sau bước ra khỏi hàng,"Viêm Liệt, ngươi còn nhớ rõ hắn không?"

Viêm Liệt giương mắt nhìn nhìn người nọ, mày dày mũi tẹt, lấm la lấm lét, không có ấn tượng gì.

Người nọ thấy Viêm Liệt vậy mà không nhớ rõ gã, nhất thời siết chặt nắm tay:"Mười năm trước, ta đến Ốc Vân Tông bái sư học nghệ, Viêm sư huynh bởi vì diện mạo ta bình bình, không chịu thu ta vào cửa!"

Tử Mạch bĩu môi, đến gần bên tai Bạch Lạc nói:"Cái này không phải là diện mạo bình bình, rõ ràng là xấu không so được."

"Hắn tên là Siêu Tuấn, là một thiên linh căn! Ốc Vân Tông các ngươi thật đúng là không biết gì cả." Vân Tùng cười nhạo, Siêu Tuấn kia nghe được câu "thiên linh căn", cũng không khỏi hất cao cằm.

"Vân siêu tam vạn lý, phong quá cửu trọng thiên" chỉ cách sắp xếp vai vế mấy năm gần đây của Thanh Vân Tông, chữ "siêu" nằm đằng sau chữ vân, nói cách khác, Siêu Tuấn này chính là đệ tử của Vân Tùng, mà không phải đồ tôn.

"Tổ tông lưu lại quy củ, bộ dạng xấu không cho thu." Nguyên Hải từ từ nói, bởi vì nhả chữ chậm, lại giống như cố ý nhấn mạnh mấy chữ "Bộ dạng xấu" này, làm Siêu Tuấn tức giận đến ngã ngửa.

"Hôm nay ta đến muốn nhìn một chút, đồ đệ các ngươi thu bằng diện mạo có mấy phần bản lĩnh?" Thấy đám kia chẳng thèm nể tình chút nào, Vân Tùng sa sầm mặt,"Tên song linh căn không phải vừa trúc cơ sao? Vừa lúc, gọi ra tỷ thí cùng đồ nhi này ta một phen, nếu không thắng được, vậy thì phải nói năng tra xét rõ ràng chuyện tôn nhi ta chết thảm!"

Chòm râu thật dài của Thiên Lang che đi miệng bên dưới, hắn nhịn không được vén một bên lên, lộ ra một cái răng nanh bén nhọn, thật muốn một ngụm cắn chết lão thất phu này!

Viêm Liệt đứng ở bên cạnh tông chủ, lặng lẽ đè bả vai sư phụ lại, thầm nói sư tôn ngàn vạn lần đừng xúc động, chuyện tông chủ Ốc Vân Tông dưới cơn giận dữ cắn chết trưởng lão Thanh Vân Tông, nói ra thật không dễ nghe mấy.

"Ui chao, vị anh tuấn này, à không phải, Siêu Tuấn," Tử Mạch ngoáy ngoáy tai, cười hì hì nói,"Nếu ta không nhìn lầm, ngươi chắc là trúc cơ tu vi trung kỳ, để cho một người vừa mới tiến trúc cơ, linh lực không ổn tỷ thí với một trúc cơ trung kỳ, chẳng phải có vẻ chúng ta khinh thường Thanh Vân Tông?"

"Sư tôn chỉ là giận quá mà nói thôi, Thanh Vân Tông chúng ta đương nhiên sẽ không khi dễ người," Siêu Tuấn kia cười lạnh,"Chỉ là cái chết của Hi Lâu sư điệt, tông chủ phải cho một cái công đạo rõ ràng mới được."

Không khí nhất thời có chút cứng ngắc.

"Nếu muốn đấu, thì cứ đấu đi!" Thanh âm réo rắt, từ xa lại gần, nương theo cùng đến, chính là một vầng sáng chói lòa, nháy mắt bay tới.

Sáng trong như trăng, thanh lãnh không tỳ vết, đôi mắt khẽ hép, núi ngọc sụp đổ.

Trong đại điện nháy mắt yên tĩnh, đệ tử Thanh Vân Tông lần đầu tiên gặp Thanh Đồng, cả đám nhất thời đều trố mắt.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, tiến lên một bước, ngăn trở tầm mắt mọi người.

Mọi người phục hồi tinh thần, nhìn về hai đồ đệ phía sau Thanh Đồng chân nhân. Một thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn đoan chính, một người khác…… không thể dùng từ anh tuấn để tả.

Mắt sáng như sao lạnh, tóc mai như đao khắc, tuấn mỹ khiến người có chút lóa mắt.

Đệ tử Thanh Vân Tông nhìn qua nhìn lại giữa Mạc Thiên Liêu cùng Siêu Tuấn, không thể không thừa nhận Ốc Vân Tông lựa chọn đúng, chỉ có người tuấn mỹ như vậy,đứng ở bên cạnh sư tôn như thế, mới có vẻ hợp lý. Nếu đem Siêu Tuấn qua, giống như là đặt nhà vệ sinh không mui trước cửa Thuỷ Tinh cung, thật…… có chút khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Khiêu Khích

Lực lượng ấm áp bao vây lấy thần hồn kia, Mạc Tiểu Trảo ham ngủ, thần hồn sư tôn bị hao tổn…… Chỉ cảm thấy đầu tim đau sắp chịu không nổi, Mạc Thiên Liêu chậm rãi kề sát vào, nhẹ nhàng, khẽ khàng, hôn lên cái trán tron bóng nọ:"Móng Nhỏ không sợ, ta ở trong này, ngủ đi."

"Thanh Đồng chân nhân, đã lâu không gặp." Vân Tùng lạnh mặt nói.

Thanh Đồng dường như không nghe thấy, tiếp nhận chén ngọc Viêm Liệt đưa lên, khẽ nhấp một ngụm, rồi chậm rãi buông, lúc này mới liếc nhìn Vân Tùng, lại dường như không có ý định đáp lời.

Vân Tùng tức giận đến mức sắc mặt xanh mét.

"Mới vừa rồi chân nhân đã đồng ý ứng chiến, nếu như thế, ta liền lãnh giáo một chút, đến tột cùng là thiên tài dạng gì, chỉ là một phàm thai mà trong vòng một năm đã luyện tới trúc cơ." Siêu Tuấn tiến lên một bước, mắt lạnh trừng Mạc Thiên Liêu. Vốn gã nghĩ mình là thiên tài thiên linh căn, không phân ngày đêm vất vả tu luyện, khó khăn lắm sau mười năm mới thăng trúc cơ.

"Vị đạo hữu này hiểu lầm, lúc ta nhập môn, đã là luyện khí tầng chín." Mạc Thiên Liêu mỉm cười nói, tiên môn thu đồ đệ, không quan tâm có căn cơ hay không, thường trúc cơ trở xuống đều thu, có vài tán tu một mình lang bạt đã lâu, cũng muốn tìm tiên môn để được che chở.

Hóa ra là xuất thân hoang dã, Siêu Tuấn nghe được lời ấy, cằm không khỏi nâng cao hơn:"Nếu vậy, liền thỉnh giáo."

"Hãy khoan." Mạc Thiên Liêu nâng tay, ngăn trở người đang muốn xông qua.

Siêu Tuấn lộ ra một nụ cười khinh miệt, rốt cuộc biết sợ rồi sao?

"Trong điện chật chội, quấy nhiễu sư tôn ta uống trà, chúng ta ra bên ngoài." Mạc Thiên Liêu nâng tay làm tư thế mời, vừa thầm nghĩ cách hạ thấp mặt mũi kẻ kia, vừa suy nghĩ đến sư tôn nhà mình, tính tình thái độ, trên dưới khác biệt.

Trước Ốc Vân Điện, có một mảnh đất trống, chính là dùng kim cương rắn chắc lắp thành, chuyên môn dùng để ứng phó với loại "luận bàn" đột phát này.

Mọi người đi ra ngoài, Thiên Lang chân nhân sờ sờ chòm râu, truyền âm cho Viêm Liệt nói:"Thanh Vân Tông tại sao biết Thanh Đồng thu nhận song linh căn, đi thăm dò rõ ràng."

Viêm Liệt gật đầu đáp ứng, việc này hắn đương nhiên cũng chú ý tới, cần phải mau chóng điều tra cho rõ.

Hai người đấu pháp đứng ở hai đầu đất trống, người còn lại vây quanh ở hai bên.

Siêu Tuấn chính là thiên linh căn hệ Thổ, linh lực chuyển động, một tầng cát vàng mịt mùng cuộn lên quanh thân:"Trình độ của ta cao hơn ngươi một chút, vậy nhường ngươi ba chiêu."

Mạc Thiên Liêu nhướn mày, đây là chuyện thường gặp trong chính đạo, người so đấu trình độ không ngang nhau, thì người có trình độ cao hơn sẽ nhường mấy chiêu:"Nếu như thế……" Lời sau căn bản chưa kịp thốt ra, Mạc Thiên Liêu đã ra tay.

Ba miếng gai gỗ mang theo ngọn lửa, nhìn như hình tam giác bắn thẳng đến trước mặt Siêu Tuấn.

Đồng tử co lại, Siêu Tuấn vội vã dựng tường đất phòng ngự lên, lại không ngờ gai gỗ kia đâm vào tường đất xong, lại nhanh chóng bén rễ biến dây leo xanh biếc, một phân thành hai, hai phân thành bốn, sinh sôi không ngừng, trong nháy mắt phủ đầy toàn bộ tường đất, phòng ngự lập tức sụp đổ. Đợi tường đất sụp đổ, liền thấy Mạc Thiên Liêu đã kề trước mắt.

Siêu Tuấn hoảng sợ, lập lấy ra một đôi chập cheng không phải vàng không phải ngọc, vỗ về phía Mạc Thiên Liêu.

"Cheng" một tiếng, đôi chập cheng gõ vào nhau, cát vàng to lớn phóng lên cao. Mạc Thiên Liêu phất tay gọi tới vô số lá khô, kết hợp chặt chẽ che ở trước người.

"Ê, không phải nói nhường ba chiêu sao? Giờ mới có hai chiêu mà sao đã ra tay?" Tử Mạch ở bên sân la lớn.

Siêu Tuấn nào ngờ một người vừa lên trúc cơ, chuyển đổi chiêu thức lại nhanh như vậy, thật sự khiến gã xử lý không kịp, nếu không ra chiêu, gã chỉ có nước bị áp không ngóc đầu lên được. Vận linh lực ở lòng bàn tay, lại vỗ chập cheng.

Mạc Thiên Liêu bắn một viên cầu màu đen ra, nháy mắt đã bay đến giữa hai cái chập cheng, nghe một tiếng "Ầm" rất trầm, viên cầu bị bảo khí đánh nát, pháp trận không gian bên trong bị vỡ tan, hai vại dầu nháy mắt bắn ra tung tóe, văng tứ tán theo cát vàng.

Một con rắn lửa thật nhỏ nhanh chóng lẻn qua, mang theo cát với dầu, nháy mắt biến thành rồng lửa thật lớn, dùng cát bụi xung quanh vây kín Siêu Tuấn.

Siêu Tuấn dậm mạnh chân, tường đất một trượng cao bật lên từ bốn phía, bao chặt lấy gã. Lửa nung làm đất rắn, chỉ cần tường đất còn, thì lửa không thể đốt tới gã.

Đệ tử Ốc Vân Tông vây xem không khỏi có chút lo lắng, người này co đầu rút cổ trong đó, Mạc Thiên Liêu mới vừa trúc cơ, một lát linh lực hao hết thì sẽ gặp nguy hiểm.

Mạc Thiên Liêu lại không nóng nảy, lấy ra một gai gỗ khác, châm lửa, toàn thân phi lên, không nhanh không chậm ném châm từ đỉnh tường đất xuống.

Siêu Tuấn đương nhiên phát giác, cuống quít nâng tường lên, muốn chặn bên trên, nhưng lòng vội vàng muốn dựng, căn bản không thể ngăn cản thủy trầm mộc mang theo linh lực. Gai gỗ này hóa ra có thể xuyên thấu nham thạch!

"A –" Tường đất tức thì sụp đổ, quần áo vừa mới ướt dầu, giờ gặp mộc trung hỏa, nhất thời hừng hực bốc cháy.

Siêu Tuấn lập tức đưa tới vô số cát vàng để vùi mình lại, mới miễn cưỡng dập tắt lửa. Mạc Thiên Liêu nheo mắt, lấy ra một cây kiếm gỗ, phủ mộc trung hỏa bên trên, bổ tới đống cát kia.

"Thằng nhãi ranh ngươi dám!" Vân Tùng trưởng lão thấy hắn lại ra sát chiêu, nhất thời ngồi không yên, phóng người lên, một chưởng hướng tới Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu có năng lực đến mấy, cũng không có khả năng dùng tu vi trúc cơ tiếp được một chưởng hóa thần, từng cọng lông tơ sau lưng nhất thời dựng thẳng lên.

Trong phút chỉ mành treo chuông, một tiếng,"Oành!" thật lớn vang lên, một cánh tay trắng muốt, mềm mại như ngọc vững vàng chống lại một chưởng trí mạng kia, linh lực cực mạnh dao động trực tiếp quẳng Mạc Thiên Liêu lên trên.

Mạnh Hổ nhảy tới giữa không trung, cầm chặt áo Mạc Thiên Liêu, vững vàng tiếp hắn xuống đất.

Mà hai người bên kia, đã ra tay tàn nhẫn.

Tông chủ Thiên Lang chân nhân lập tức nâng tay, xây dựng lên phòng ngự, bao phủ lấy người Ốc Vân Tông. Nói đùa, hai người hóa thần kỳ đánh nhau, có thể hủy toàn bộ Ốc Thanh Động!

Người Thanh Vân Tông bên kia thấy thế không ổn, lập tức trốn vào bên trong phòng ngự Ốc Vân Tông, ngay cả Siêu Tuấn mới vừa bò ra từ cát vàng

cũng không ngoại lệ. Chỉ là quần gã bị đốt trụi, chỉ hai tay bưng bít, nhảy tới nhảy lui, chạy vào trong phòng ngự.

Mạc Thiên Liêu không có tâm cười nhạo người này, nhíu mày trận nhìn đấu bên kia.

Vô số dây mây khổng lồ phóng lên cao, pháp thuật hệ Mộc của Vân Tùng trưởng lão cực kỳ mạnh mẽ, dây mây to lớn một hóa mười, mười hóa trăm, hiệu quả giống như chiêu vừa rồi của Mạc Thiên Liêu vậy, chỉ là mạnh hơn mấy trăm lần. Trăm ngàn dây mây khổng lồ chóp mang theo gai, thẳng tắp phóng tới Thanh Đồng.

Một thân áo trắng trong sóng dây leo đen tuyền nhìn có vẻ yếu ớt không chịu nổi, Thanh Đồng nhẹ nhàng dậm chân, sương trắng óng ánh tụ ở bàn chân lan tràn ra, trong nháy mắt đã làm đông hết đống dây leo kia, không có một chút lãng phí, chính xác kết băng từng dây một, thậm chí ngay cả một góc băng dư thừa cũng không có.

Người Thanh Vân Tông xem mà hít một ngụm khí lạnh, pháp thuật cần phải tinh chuẩn bao nhiêu mới có thể làm được như thế này.

Thanh Đồng không có thi triển pháp thuật, mà nâng tay, một hư chưởng cực lớn đập xuống đống dây leo đông lạnh kia,"Ào ào" tất cả đều vỡ vụn.

Vân Tùng lập tức thay đổi pháp thuật, vô số gai gỗ lơ lửng giữa không trung, giống như một bàn đinh to lớn, quay đầu đánh về phía Thanh Đồng.

Bởi vì muốn khống chế mỗi một cây gai gỗ, pháp thuật sẽ hao tổn thần hồn cực kỳ, thần hồn không cực kỳ cường đại thì không thể sử dụng.

Người bình thường lúc nhìn thấy chiêu này, đều sẽ lập tức dựng lên phòng ngự, Thanh Đồng lại hừ lạnh một tiếng, hai tay mở ra, vô số băng trùy cũng xuất hiện ở trước mặt, chống lại từng cái một.

"Oành –" Vụn gỗ cùng vụn băng bay đầy trời, mỹ nhân áo trắng toàn thân xông lên, bay qua vô số mảnh vụn, một quyền đánh nát phòng ngự quanh thân Vân Tùng, nhắm thẳng mà cào quanh mắt lão.

Vân Tùng nhất thời bị đánh đến mụ người! Đây là đấu pháp gì?

Thanh Đồng không định giải thích thêm gì, tóm lấy lão hung hăng đánh một trận, cuối cùng, ném một câu "Mặt quan trọng nhất!" Liền tiêu sái bay đi.

Mọi người nhìn Vân Tùng bị đánh đến mặt mũi bầm dập, lại xem Siêu Tuấn đang che mông, nhất thời chút phản ứng không kịp. Nói xem, tu sĩ cấp cao so đấu, là như vầy hả?

Mạc Thiên Liêu nhìn kia luồng sáng trắng nhòa thẳng tắp hướng tới Ốc Thanh Động, nhíu mày, nói với đại sư huynh một câu, đuổi theo thân ảnh sư tôn. Để lại một đám người xấu hổ đưa mắt nhìn nhau.

Vào được Ốc Thanh Động, cũng bất chấp quy củ cái gì mà bên trong động thiên không được ngự kiếm phi hành, Mạc Thiên Liêu lòng nóng như lửa đốt đuổi tới cung Thanh Ninh.

Thanh Đồng đi vào trong điện, rốt cuộc chống đỡ không nổi, trước mắt bỗng dưng tối sầm liền ngã nhào về phía trước, được Mạc Thiên Liêu vừa vặn xông vào nhanh tay tiếp được.

Người trong lòng sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, mái đầu đen nhánh nhanh chóng biến thành màu tuyết. Mạc Thiên Liêu gắt gao nhíu mày, nâng tay ôm ngang người, bước nhanh đi vào nội điện.

Bên trong nội điện, vẫn yên tĩnh như lúc ban đầu.

Nhẹ nhàng thả người trong lòng đến trên giường, Mạc Thiên Liêu ngồi xuống ở bên giường, hai ngón tay trên cổ tay trắng lạnh kia, buông mắt nhắm một lát, mở mắt ra, lăng lặng nhìn người hôn mê bất tỉnh. May mà không có thụ thương gì, chắc là thần hồn tiêu hao quá nhiều, mà thần hồn nguyên bản đã bị hao tổn rồi……

Cũng không biết trải qua bao lâu, Mạc Thiên Liêu mới chậm rãi đưa tay, cầm bàn tay trái như ngọc nọ, từng chút từng chút, giống như đang đối đãi với trân bảo hiếm thấy, kéo tay áo trắng thuần kia ra. Một cái vòng tay khảm đầy bảo thạch kỳ dị, lóe lóe sắc xanh yếu ớt, bao chặt trên cổ tay.

Mạc Thiên Liêu nhắm chặt mắt, từng chút từng chút kéo tay áo xuống, nghiêng người, ôm lấy người đang mê man vào lòng.

Lực lượng ấm áp bao vây lấy thần hồn kia, Mạc Tiểu Trảo ham ngủ, thần hồn sư tôn bị hao tổn…… Chỉ cảm thấy đầu tim đau sắp chịu không nổi, Mạc Thiên Liêu chậm rãi kề sát vào, nhẹ nhàng, khẽ khàng, hôn lên cái trán tròn bóng nọ:"Móng Nhỏ không sợ, ta ở trong này, ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nghiệt Đồ

Nhiệt độ cơ thể người trong lòng có chút thấp, Mạc Thiên Liêu kéo chăn mỏng ở một bên qua, đắp lên người cả hai, người đang mê man bởi vì tiếp xúc được nhiệt độ cơ thể quen thuộc, thân thể không tự giác yên ắng lại.

Trời còn sáng, ánh nắng xuyên qua bức màn mỏng manh chiếu vào, rọi lên tuấn nhan tinh xảo đến không thể xoi mói. Mạc Thiên Liêu vươn một ngón tay ra, nhẹ nhàng phác hoạ mắt mày của Thanh Đồng, dù đã đoán được, vẫn có chút khó tin. Cục bông nhỏ ba trăm năm trước chẳng biết chút pháp thuật cấp cao nào, chỉ vỏn vẹn trong ba trăm năm đã tiến cấp hóa thần, lại là dưới tình huống thần hồn không trọn vẹn.……

Yêu thú tiến cấp, theo lý mà nói thì sẽ chậm hơn so với người, bởi vì ban đầu linh trí chưa mở, không thể học bất kỳ công pháp nào, chỉ có thể chậm rãi hấp thu linh khí thiên địa. Yêu thú cấp thấp đối với tu sĩ cấp cao cũng không có tác dụng nhiều lắm, bởi vậy, có vài người lúc tu vi thấp thì không muốn yêu thú, đợi tu vi trên nguyên anh, lại tìm một con yêu thú cấp cao.

Chậm rãi quấn một lọn tóc mềm mại màu tuyết quanh đầu ngón tay, đôi mắt Mạc Thiên Liêu tối lại, kiếp trước có vài Ma Tôn, dường như mỗi người đều có một yêu thú cấp cao, vài yêu thú đó đã có thể hóa thành hình người, xinh đẹp động lòng, màu tóc giống màu lông. Cho nên, khi hắn nhìn thấy tóc Thanh Đồng từ đen hóa thành trắng, liền bắt đầu hoài nghi.

"Móng Nhỏ của ta không thích thịt dê, thích nhất là chơi Lưu ly Châu……" Mạc Thiên Liêu nhẹ giọng nói, trong lòng rầu rĩ đau đớn, hắn không biết Mạc Tiểu Trảo làm thế nào học được bí pháp cắt bỏ thần hồn, lại làm cách nào khi hắn chết đi trong nháy mắt đã dùng thần hồn bao lấy hắn, nhưng ngoại trừ thần hồn cường đại của yêu thú, thì không có cái gì có thể bảo vệ thần hồn của hắn suốt ba trăm năm không bị diệt.

Mạnh Hổ xử xong những chuyện lộn xộn trước mặt, liền bận rộn không ngừng chạy về, lại bị nhốt bên ngoài điện.

Trong nội điện có pháp trận cấm chế, hai lần này Thanh Đồng mê man quá nhanh, chưa kịp dùng pháp trận, Mạc Thiên Liêu mới có thể trà trộn vào, nhưng mà bây giờ, nếu hắn đã vào tới, đương nhiên sẽ không để người không liên quan như hổ hay ai đó tiến vào quấy rầy sư tôn ngủ.

Đại sư huynh ở bên ngoài cào cửa một hồi, không tình nguyện rời đi, tính đi tìm sư đệ nhà mình, tìm một vòng lớn cũng không thấy, không khỏi vò đầu, thằng nhóc này, đi đâu vậy?

Mặt trời lặn rồi lại mọc, Thanh Đồng mê man một ngày một đêm.

Ánh nắng ban mai xuyên thấu qua màn mỏng, rọi vào trong, lông mi dài run rẩy, chậm rãi mở mắt ra, đồng tử nguyên bản màu đen đã biến thành lưu ly nhạt màu, dưới nắng sớm trong suốt long lanh, đẹp không sao tả xiết.

Mạc Thiên Liêu nhìn y không nói lời nào, chỉ hơi hơi cười.

Thanh Đồng vừa tỉnh lại, còn có chút mơ hồ, nhìn thấy Mạc Thiên Liêu cũng không cảm giác được có gì kỳ lạ, theo thói quen lại gần, cọ mặt trước ngực hắn một chút.

Hô hấp ngưng lại trong nháy mắt, Mạc Thiên Liêu chỉ cảm thấy có một sợi lông vũ đảo qua đầu tim một cái, tâm ngứa, mũi cũng ngứa ……

Cọ mặt xong Thanh Đồng đột nhiên cứng ngắc, xúc cảm này không đúng, bản thân mình đang ở hình người!

Mạc Thiên Liêu còn chưa kịp mở miệng, đã bị một cước đạp xuống giường.

"Nghiệt đồ, sao ngươi lại ở trong này!" Thanh Đồng ngồi dậy, trừng tên khốn dưới đất, đáng chết, lại còn dám cởi áo ngoài, chỉ mặc áo trong ôm sư tôn ngủ, còn thể thống gì!

Mạc Thiên Liêu từ trên đệm mềm bò lên, mặt dày kề lên mép giường,nhìn y:"Hôm qua sư tôn ngất đi, ta……"

Thanh Đồng sửng sốt, cúi đầu nhìn tóc buông xuống trước ngực, là màu tuyết trắng! Trong lòng hoảng hốt, nhất thời cảm giác đầu váng mắt hoa, khuỷu tay mềm nhũn, muốn ngã quỵ.

Mạc Thiên Liêu lanh tay lẹ mắt trèo lên giường, một tay ôm lấy người vào lòng, vươn ra một ngón tay, nhẹ nhàng xoa thái dương của mỹ nhân trong lòng.

Một trận choáng váng còn chưa qua đi, trong đầu lại nổi lên một hồi đau đớn, Thanh Đồng muốn thò tay đánh hắn, lại không dùng sức được, nhắm mắt cắn răng nói:"Nghiệt đồ, ngươi đang làm cái gì!"

"Em vốn là mèo của ta, ôm một chút thì có làm sao?" Mạc Thiên Liêu nói như chuyện hiển nhiên, một chút không có ý buông tay ra.

Thanh Đồng ngẩn ra một chút, chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt lưu ly nhạt màu, lẳng lặng phản chiếu khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Mạc Thiên Liêu, vẻ mặt y hệt như lúc nhìn Mạc Tiểu Trảo.

Vận linh lực hệ Hỏa quanh đầu ngón tay, ấm áp chạm lên cái trán trơn bóng, giúp y xoa dịu cơn đau đầu, Mạc Thiên Liêu thở dài:"Mấy năm nay, lực lượng che chở thần hồn ta không bị diệt là em đúng không? Mèo ngốc……"

Đôi mắt lạnh lùng trong trẻo chậm rãi buông xuống, bàn tay trắng nõn đến gần như trong suốt từ từ nâng lên, đầu ngón tay được chăm sóc mượt mà đẹp mắt đột nhiên biến thành móng vuốt nhọn hoắc trong suốt, vươn tay, cho Mạc Thiên Liêu một cái tát, nghiệt đồ, đang sờ chỗ nào đấy!

Cái gì cũng chưa nói rõ ràng, Mạc Thiên Liêu đã mang tội danh "cọt nhả sư tôn" bị ném ra chính điện cung Thanh Ninh.

Sư tôn vài ngày không chịu gặp hắn, không chịu ra khỏi cửa khiến cho Mạc Thiên Liêu rất là bất đắc dĩ.

Đi phúc địa vạn sách tìm ngọc giản, thậm chí ngay cả tầng hóa thần kỳ Mạc Thiên Liêu cũng đều đọc qua, lại vẫn không tìm được biện pháp trị liệu cho Thanh Đồng. Nếu thần hồn tu sĩ bị hao tổn, tất nhiên không sống lâu, về phần yêu thú, càng có ít ghi chép hơn, chung quy không có yêu thú nào nhàn rỗi không có việc làm cắt bỏ thần hồn bản thân.

Mạc Thiên Liêu buông ngọc giản, nhấc chân đi bái kiến tông chủ, muốn hỏi thăm chút tin tức từ tông chủ. Nghe đại sư huynh nói, mấy năm nay tông chủ kiếm tìm thiên tài địa bảo, tất nhiên là biết thần hồn Thanh Đồng có tổn hại, chắc là hiểu rõ mức độ tổn thương của thần hồn.

Kết quả đến Ốc Thiên Động, bị cho biết tông chủ không ở đó, Mạc Thiên Liêu chỉ đành xoay người đi Ốc Huyền Động.

Ba người này là sư huynh đệ, tuy rằng không biết những người này làm sư huynh đệ thế nào với con mèo Mạc Tiểu Trảo này, nhưng chung quy ở chung nhiều năm, còn chịu được tính xấu của mèo nhà mình, hắn không phải người tệ lắm.

Ốc Huyền Động, ở đại điện giữa hồ, Huyền Cơ chân nhân ngồi ở trên chủ vị, mặt không chút thay đổi nghe Nguyên Hải chậm rì báo cáo.

"Tông chủ gọi các động điều tra gian tế, đệ tử suy nghĩ, trong động chúng ta, khả nghi nhất là mấy đệ tử bình thường này." Nguyên Hải cầm danh sách đưa sư phụ xem.

Trên đại lục Thái Huyền, mỗi người đều có khát vọng với yêu thú, đối với yêu thú mà nói cũng không phải chuyện tốt, Ốc Vân Tông là nơi duy nhất có thể che chở cho mấy yêu thú này. Yêu tu tiến đến bái sư, đa số đều đã biến hóa, yêu tu biến hóa tùy tiện, không thể nhìn ra nguyên thân, lúc này, tông chủ sẽ ném người cho Huyền Cơ, để hắn linh đi quan sát, phát hiện là người, thì coi như làm đệ tử bình thường.

Về phần vì sao không phân cho Thanh Đồng chân nhân……

Ốc Thanh Động, cung Thanh Ninh.

Sói xám đang chạy quanh mèo nhỏ hết vòng này sang vòng khác, thấy mèo nhỏ không để ý tới nó, lại nằm xuống, chổng mông lên, từng chút từng chút từ trên đệm mềm bò qua, dùng cái mũi to củng củng cục lông tuyết trắng kia. Sau đó, như trong dự kiến, chiếm được một móng vuốt.

"Gấu!" Sói nhảy bật lên đến ba thước cao, che mũi nói,"Thanh Đồng, ngươi không thể đối đãi tôn trọng với sư huynh hơn được một chút hay sao?"

Mèo trắng nhỏ nhếch mí mắt liếc nhìn hắn một cái, thản nhiên nhả ra hai chữ:"Chó ngốc."

"A……" Nghe được hai chữ này, sói ta rốt cuộc giận dữ, nhe răng uy hiếp nói,"Lại cho ngươi một cơ hội nữa, thừa nhận ta là sói, bằng không……" Môi nhếch lên, lộ ra hai hàng răng nanh trắng tuyết, lóe lên hàn quang.

Mạc Tiểu Trảo ngồi dậy, vẫy vẫy cái đuôi.

"Tông chủ bớt giận!" Trước mắt đột nhiên có một thân ảnh vằn vện lóe qua, một con hổ vằn thật lớn nhào lại,"Phịch" một tiếng đã đè ngã sói kia.

"Gâu gâu gâu gâu!" Sói ta bị đè nặng không thể động ra sức giãy dụa, hổ mập trên người lại chẳng hề có ý định di chuyển, lại còn tận tình khuyên bảo.

"Tính tình sư tôn không tốt, ngài thứ lỗi cho."

Mèo nhỏ vui vẻ sung sướng đi tới, lấy móng vuốt vỗ vỗ đầu chó:"Không phải tự xưng mình là hậu duệ Thiên Cẩu sao?"

"Đúng rồi!" Sói xám bị hổ mập đè ép đắc ý vẫy vẫy cái đuôi.

"Còn nói mình không phải chó?" Mèo nhỏ lười biếng duỗi eo xoay người nhảy lên giường, mặc kệ hắn.

Tông chủ đại nhân nóng nảy:"Nhưng tổ tiên ta cũng có Thiên Lang! Thật, lừa ngươi là chó!"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần lừa ngươi ta là chó]

Tiểu Thiên Lang: Đồng Đồng, xương sư tôn nấu tuyệt không ăn ngon

Tiểu Thanh Đồng: Thật sao?

Tiểu Thiên Lang: Thật, một miếng ta cũng không muốn ăn, lừa ngươi ta là chó.

Tiểu Thanh Đồng:[đẩy thịt sư tôn nấu thơm nức bốn phía ra, lại nhìn đại sư huynh]

Tiểu Thiên Lang:…… Gâu!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Dây Thừng

Hoa Tình cảm giác, khả nghi nhất chính là sư đệ Trình Khê mới đến kia, không có ngày nào gã gặp Mạc Thiên Liêu mà không tỏ ra âm dương quái khí với hắn, chỉ thiếu điều viết ở trên mặt "Ta không phục".

Huyền Cơ cảm thấy nhị đồ đệ nói có lý, gọi Trình Khê tới hỏi.

Người đi gọi Trình Khê hồi lâu vẫn chưa trở về, hoài nghi trong lòng mọi người càng nặng, lại đợi một lúc lâu sau, mới thấy được một người mặc màu đen áo choàng rề rà đi đến.

"Trình Khê sao lại dám mang cái dạng này đi gặp sư tôn?" Hoa Tình nhìn rất là bất mãn, giật giật xiêm y màu sắc rực rỡ của mình, lúc gặp sư tôn nên ăn mặc thiệt là đẹp.

"Mặc đồ hoa hòe cũng không tốt." Sư đệ Ngọc Ly đứng ở bên cạnh Hoa Tình, nhìn xiêm y đủ mọi màu sắc này liền quáng mắt, nhịn không được lầu bầu một câu.

"Ngươi biết cái gì!" Hoa Tình nâng tay lên, cho sư đệ một cái cốc đầu,"Cái này phải gọi là áo đẹp người vui."

Là đại nam nhân mà mỗi ngày đều mặc đồ trang điểm xinh đẹp, đã vài lần bị người khác nhận lầm thành "Sư tỷ". Ngọc Ly muốn ói một đống bong bóng cho Hoa Tình, bất đắc dĩ hiện tại mình là hình người, chỉ có thể lật mắt cá chết, không để ý tới hắn.

Nguyên Hải chậm rãi quay đầu, nhìn hai sư đệ khắc khẩu, lại rề rà quay đầu lại, hắn nói chuyện quá chậm, nên không cần khuyên can.

Đang nói, người mặc áo choàng đen cũng đã đi tới, mũ trùm rộng rãi che kín đem mặt, không nhìn ra người nào.

"Gặp qua sư tôn." Người bên trong áo choàng hữu khí vô lực nói, thanh âm kia nghe quen tai, không phải là thiếu niên Trình Khê ngày thường thích châm chọc khiêu khích sao?

"Trình Khê sư đệ nha, sao ngươi lại ăn mặc như thế này hở?" Hoa Tình càng thêm không vừa mắt, tới gặp sư tôn mà lại choàng một tấm mền thế này là có ý gì, bước qua, xốc mũ trùm lên.

Trong đại điện trong nháy mắt lặng im, mọi người nhìn thấy, thiếu niên vốn thanh tú, nay lại mọc râu quai nón màu xanh, lông mi màu xanh, ngay cả mấy cọng lông mũi lộ ra bên ngoài cũng là màu xanh. Cái trán ban đầu trơn bóng là thế cũng mọc ra một lớp lông tơ thật nhỏ màu xanh, cả người thoạt nhìn giống như nấm mốc vậy

"À này…… Sư đệ à, ngươi làm sao thế?" Hoa Tình âm thầm nhéo đùi mình một chút, ngăn bản thân cười ra tiếng, vẻ mặt thân thiết hỏi.

"Đệ, đệ không biết……" Thiếu niên gần sắp khóc.

Hôm qua, Mạc Thiên Liêu ở trước mặt mọi người lập được thành tựu xuất sắc, vừa nhập môn một năm đã lên trúc cơ, còn có thể đập cả một tên trúc cơ trung kỳ đến xiểng liểng, chân trước mới vừa đi, mọi người sau lưng đã bùng nổ lên rồi.

Trở lại Ốc Huyền Động, Trình Khê cảm giác ánh mắt mọi người nhìn mình đều không đúng, một song linh căn mà có thể lên trúc cơ trong vòng một năm,cái danh thiên linh căn của gã chỉ giống như để hù người vậy, làm sao mà gã cam tâm cho được. Mạc Thiên Liêu đáng chết, nhất định là hắn ăn bí dược gì đó…… Bí dược, đúng!

Trình Khê cầm bình sứ men xanh Hoa Tình cho, nhớ tới Mạc Thiên Liêu sau khi cầm bình thuốc này đi, trong khoảng thời gian ngắn liền lên trúc cơ, cái này nhất định là thần dược có thể tăng tu vi trong nháy mắt! Dũng khí nổi lên, nuốt thuốc vào, tụ khí đan điền, chờ luyện hóa.

Thế nhưng, cái gì cũng không xảy ra, ngay cả một chút dao động linh lực cũng đều không có. Thiếu niên Trình Khê cảm giác không đúng, liền dùng linh lực thúc giục chuyển động, một đêm qua đi, vẫn không thấy động tĩnh gì.

Đợi đến khi sư huynh gọi gã đi chính điện tiến vào, sợ tới mức một lúc lâu sau nói không nên lời:"Ngươi, ngươi như thế nào lại biến ra cái dạng này?" Trình Khê mới biết được, bản thân luyện công vào đường rẽ.

"……" Mấy người trong điện nhất thời nói không ra lời.

Nguyên Hải chậm rì đi qua, vỗ vỗ thiếu bả vai niên: "Lông xanh này, rất dễ nhìn."

Nước mắt Trình Khê nháy mắt liền roi xuống, đại sư huynh thật sự là người tốt.

"Ngươi đi về trước đi." Huyền Cơ vội ho một tiếng, vẫy tay để Trình Khê trở về, miễn bài tập cho gã mấy ngày.

"Sư phụ, không hỏi sao?" Hoa Tình nháy mắt mấy cái.

"Đầu óc như thế này……" Ngọc Ly lắc lắc đầu, chưa từng nghe nói qua người trở thành như vậy còn có thể làm mật thám.

Mạc Thiên Liêu mới vừa đi qua cây cầu chín khúc, liền đụng phải Trình Khê đang cúi đầu chạy về phía trước, thân thể thần mộc rắn chắc, nhất thời đụng thiếu niên ngã xuống đất, mũ trùm từ trên đầu trượt xuống.

Thường thường trong tiểu thuyết thường kể như vầy, công tử tuấn mỹ không ai bì đụng phải một thiếu niên đang hoảng hốt sốt ruột, thiếu niên không rành thế sự cuống quýt kéo áo, nhưng không kịp, chỉ đành để áo choàng che bên ngoài trượt xuống, lộ ra gương mặt thiếu niên không muốn người thấy, gương mặt…… mọc đầy lông xanh.

"……" Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, đứa nhỏ khờ dại này, thật đúng là đã ăn thuốc!

"Ô ô ô……" Bị đối thủ một mất một còn thấy được cái dạng này, Trình Khê thiếu niên khóc càng dữ dội hơn, lăn lốc bò lên, thương tâm chạy ra.

Giữa cầu chín khúc, là chính điện cung Huyền Ninh của Ốc Huyền Động, bề ngoài nhìn không có gì đặc biệt, vào bên trong mới thấy được càn khôn.

Toàn bộ sàn đại điện đều dùng một loại tinh thạch trong suốt trải thành, ánh nắng chiếu vào, có thể nhìn thấy rõ ràng hồ nước trong veo phía dưới, gợn sóng phản chiếu ánh nắng, ở trên sàn nhà chiếu ra từng gợn sóng, trông rất đẹp mắt.

"Gặp qua nhị sư bá." Mạc Thiên Liêu tiến lên hành lễ.

Huyền Cơ gật gật đầu:"Ngươi tới có chuyện gì sao?"

"Có một số việc muốn thỉnh giáo sư bá." Mạc Thiên Liêu nói thẳng.

"A, vậy thì tốt, chúng ta đến sau điện đi." Huyền Cơ nói, nhìn về ba đồ đệ của mình.

"Sư tôn, hôm nay ta nhớ tới một số đan dược cần rời lò, ấy da da, đã đến giờ này rồi, không trở về kịp sẽ thành hồ dán mất, ta đi trước đây!" Hoa Tình vỗ ót, sốt ruột bận rộn mau chóng rời đi.

"Đệ tử đời thứ hai hôm nay muốn học pháp thuật hệ thủy, ta phải đi xem." Ngọc Ly liếc liếc nhìn Mạc Thiên Liêu, thân mình hơi hơi run, còn không đợi sư phụ lên tiếng, đã rời đi.

Nguyên Hải chậm rãi len lén dịch về hướng ngoài điện, lại bị sư tôn cầm chặt cổ áo:"Nguyên Hải, ta biết ngươi hôm nay không có việc gì."

Huyền Cơ không nói lời gì kéo Mạc Thiên Liêu đi ra phía sau điện, sau điện chính là một cung điện hoa lệ khác, sàn cũng là tinh thạch trong suốt, trong phòng bày rất nhiều giá gỗ hình dáng khác nhau, trên giá gỗ có đủ loại dây thừng quấn quanh.

Dây thừng thật dài từ xà nhà xuyên qua, xoay quanh trên giá gỗ, giăng khắp nơi, thoạt nhìn tựa như rắn bò khắp phòng.

"Ta thấy chiêu thức hôm qua ngươi sử dụng, đầy dây leo ấy, gọi là gì?" Huyền Cơ từ góc hẻo lánh tha ra một giỏ Ma Thảo khô, tùy ý ngồi ở trên sàn.

"Vạn đằng quy nhất." Mạc Thiên Liêu cũng cùng ngồi xuống đất, nếu muốn thỉnh giáo chuyện gì, đương nhiên phải nhập gia tùy tục.

Nguyên Hải bất đắc dĩ, cũng cùng ngồi xuống, giúp sư phụ nhà mình gỡ Ma Thảo.

Huyền Cơ gật gật đầu:"Là chiêu thức tốt."

Vạn Đằng Quy Nhất này là pháp thuật cấp cao hệ Mộc, kiếp trước Mạc Thiên Liêu từng thấy người hệ Mộc dùng qua, cảm giác uy lực rất lớn, liền nhớ kỹ. Hôm qua Vân Tùng trưởng lão kia cũng dùng, so với Mạc Thiên Liêu thì lợi hại hơn rất nhiều. Chẳng lẽ Huyền Cơ cũng nghiên cứu mấy thứ này sao?

"Nếu thích loại chiêu thức này, ngươi tất nhiên là thích mấy thứ mềm mềm dài dài dài mảnh mảnh đúng không." Hai mắt Huyền Cơ phát sáng nhìn hắn.

"…… A?" Mạc Thiên Liêu ngẩn người, cái này thì có quan hệ gì với dài mảnh vân vân.

"Một khi đã như vậy, lúc rảnh rỗi cứ tới đây theo ta bện dây thừng, tôi luyện tâm cảnh." Huyền Cơ đưa cho Mạc Thiên Liêu một cây cỏ khô, ý bảo hắn xoắn thử xem.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, nếu hắn thật sự là mới nhập môn, không chừng còn có thể bị hù, cái gì mà tôi luyện tâm cảnh, chưa từng nghe qua bện dây thừng còn có thể tăng tâm cảnh. Nhưng mà, lời này không thể nói ra, Mạc Thiên Liêu cầm lấy cỏ khô, thủ pháp linh hoạt bắt đầu bện dây thừng. Là một nghệ nhân thủ công thiên hạ đệ nhất, chuyện nhỏ như bện dây thừng sao có thể làm khó hắn.

Ngón tay thon dài cầm cọng cỏ xuyên qua xỏ lại, thắt loại dây thừng tám cọng phức tạp nhất, Huyền Cơ mở to hai mắt nhìn, vỗ đùi, mầm tốt nha! Lại nhìn đại đồ đệ chậm rì rì, đến nay ngay cả ba cọng cũng thắt không tốt, ghét bỏ phất phất tay:"Nơi này không cần ngươi, tự mình đi chơi đi."

Nguyên Hải như được đại xá đứng lên, chậm rì rì đi ra khỏi điện, không phải hắn không muốn chạy, mà là chạy không nhanh. Đi vào trong chính điện, nhìn thấy bên dưới sàn dưới có cá chép bạc đang vẫy đuôi, bộ dáng rất là thích ý. Nguyên Hải điểm nhẹ xuống sàn nhà, tinh thạch nháy mắt trượt qua hai bên, cả người phịch một tiếng lọt vào trong nước, biến thành một con rùa biển lớn khoảng năm thước vuông, cao hứng đuổi theo cá chép kia cùng chơi đùa.

Trời biết, sư phụ bắt một con rùa như hắn đến bện dây thừng, là một loại tra tấn cực kỳ nha!

Mạc Thiên Liêu vừa xoắn dây thừng, vừa giả bộ nói với Huyền Cơ mà nói:"Sư tôn rất là thân cận với hai vị sư bá, điệt nhi liền nghĩ thường xuyên đến vấn an sư bá."

"Cái này đúng, ta với sư phụ ngươi chính là cùng nhau lớn lên từ nhỏ, dây thừng y chơi đều là ta bện cho." Huyền Cơ rất là tự hào.

Nhịn xuống khóe miệng đang run rẩy, Mạc Thiên Liêu quanh co lòng vòng hỏi vấn đề thần hồn.

Nghe được chuyện thần hồn, Huyền Cơ lập tức giận run lên:"Tên ngốc Đồng Đồng kia, cũng không biết là vì ai mà cắt bỏ thần hồn, nếu để ta gặp tên khốn kiếp đó, nhất định trói người lại ném vào biển cho rùa ăn!" Nói, rồi vỗ vỗ sàn, rùa biển vừa vặn bơi tới bên dưới này không khỏi lảo đảo một cái, ở trong nước nghiêng thân mình.

Nghe được hai từ "cắt bỏ", trong lòng Mạc Thiên Liêu bỗng nhiên tê rần, cũng không so đo chuyện Huyền Cơ nói hắn là "khốn kiếp", vội vàng hỏi:"Vậy, có biện pháp tu bổ không?"

Huyền Cơ chậm rãi cúi đầu, lắc lắc, nhiều năm như vậy, phần thần hồn kia sợ là sớm dung hợp với thứ đó rồi, đừng nói không tìm thấy, dù cho có tìm được, làm có thể đưa trở về? Căn bản là không có cách nào.

Mạc Thiên Liêu cầm quả cầu dây thừng nhỏ do chính mình bện, bước chân nặng nề trở về Ốc Thanh Động.

"Sư đệ trở về!" Hổ mập từ trong viện chạy vào phòng, thông tri chính cho một chó một mèo đang đùa giỡn.

Tông chủ nhớ tới chuyện lần trước Mạc Thiên Liêu lấy đá ném hắn, liền không kịp thở đã cuống quýt từ cửa sổ nhảy ra ngoài, hóa thành hình người.

"Tông chủ, sao ngài lại ở trong này?" Mạc Thiên Liêu nhìn thấy tông chủ "mặt chó thân người"*, rất là kinh ngạc, không phải nói tông chủ đi ra ngoài rồi sao?

*nguyên văn: nhân mô cẩu dạng, ý chỉ người nhìn có vẻ nghiêm túc nhưng thật ra có mưu tính làm chuyện xấu

"Khụ, hôm qua thấy sắc mặt Thanh Đồng không tốt, ta đến thăm y." Thiên Lang chân nhân sờ sờ râu, cùng Mạc Thiên Liêu vào chính điện.

Mạc Thiên Liêu nhìn thoáng qua trong điện, nháy mắt xê dịch đến bên cạnh Thanh Đồng, một tay ôm lấy người vào trong lòng, dùng tay áo rộng của mình che khuất đi mái đầu trắng tuyết kia. Nhiều năm như vậy Mạc Tiểu Trảo vẫn lấy tóc đen gặp người, tất nhiên là không thể để tông chủ biết, mấy ngày này thần hồn không ổn khó có thể biến hóa, cũng không thể để người thấy được.

Tông chủ vừa bước qua bậc cửa, một chân dừng giữa không trung, suýt nữa ngã quỵ. Mà hổ mập một bên, miệng há to đến mức có thể nhét được một con dê!

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Tuần san tạp chí bát quái của môn phái ta]

Tin tức nhất: trang đầu trang đâu, Thanh Đồng chân nhân tư hội tình lang bị tông chủ phá ngang!

Tin tức nhị: Đệ tử mới nhập môn đúng là dựa vào quan hệ giường chiếu! Thói đời ngày nay!

Tin tức tam:[chụp lén hình ảnh ôm ấp ái muội] phóng viên hổ vằn ở tiền tuyến liều mình mang ảnh chụp trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 32: Thái Thủy

*Nói một chút về xưng hô. Lúc này Mạc Thiên Liêu đã phát hiện ra Thanh Đồng là mèo của ảnh nên mình sẽ để ảnh gọi Thanh Đồng là em, bỏ đi kính xưng, chỉ dùng lúc nào Thanh Đồng giận mà thôi.

Mạc Thiên Liêu dừng một lát, mới phát hiện tư thế của mình có chút không đúng, nào có chuyện đồ đệ ôm sư tôn vào lòng chứ, vội ho một tiếng nói:"Sư tôn lại té xỉu, để ta ôm người vào trước."

Người trong lòng lại mảy may không rõ dụng tâm lương khổ của hắn, một tay đẩy hắn ra, thuận tiện còn đập đầu hắn một cái. Thanh Đồng vuốt tóc trắng bị làm rối một chút, đôi mắt đẹp trừng hắn, ý tứ rất rõ ràng, nghiệt đồ, lại làm loạn lông bổn tọa!

Mạc Thiên Liêu ngồi dưới đất giật giật khóe miệng, quay đầu nhìn tông chủ.

Tông chủ chẳng sửng sốt chút nào, ngược lại giật mình không thôi với hành động mới vừa rồi của hai người bọn họ:"Ngươi, hai người các ngươi……"

Thầm nói bản thân lại hồ đồ, Mạc Thiên Liêu từ mặt đất bò lên, thở dài, tông chủ nếu biết thần hồn Thanh Đồng có tổn hại, mà nhiều năm qua y vẫn sống tốt như vậy, tất nhiên biết y là yêu thú, quay đầu nhìn con hổ đang há hốc miệng, mày hơi nhíu.

"Các ngươi đều đi ra ngoài, bổn tọa muốn…… Á……" Thanh Đồng đứng lên, đột nhiên thét lớn một tiếng, một tay đỡ trán.

"Thanh Đồng!"

"Sư tôn!"

Hổ mập cùng tông chủ đồng thời tiến lên, Mạc Thiên Liêu cách gần nhất lại nhanh hơn một bước, một tay ôm lấy người vào trong lòng, bất chấp cái gì lễ pháp, nôn nóng nói:"Làm sao, đau đầu sao?"

Gương mặt trắng nõn toát ra một tầng mồ hôi, Thanh Đồng nhắm chặt mắt, nói giọng khàn khàn:"Ôm ta về giường."

Mạc Thiên Liêu nâng tay ôm ngang người, bước nhanh vào nội điện, nhẹ nhàng đặt người trong lòng nhân xuống giường lớn, sờ sờ khuôn mặt ướt mồ hôi kia, đau lòng không thôi:"Có đan dược."

Thanh Đồng nâng tay, tay áo rộng trượt xuống theo cánh tay, lộ ra vòng tay xanh bạc.

Mạc Thiên Liêu nâng tay cầm lấy, vật Đoán Thiên làm ra nhất định không phải bình thường, vòng tay này ngoại trừ chứng minh đây là mèo hắn ra, còn là vòng tay chứa đồ yêu thú có thể dùng, không gian bên trong rất lớn, làm chủ nhân, đương nhiên hắn có thể tùy thời tiến vào, tiện lợi cung cấp món ăn vặt cùng đồ chơi cho mèo nhà mình.

Những thứ có trong vòng tay chứa đồ rất nhiều, Mạc Thiên Liêu liếc nhìn thấy đặt ở gần nhất là một bình ngọc nhỏ, mặt trên có khắc "Thiên cấp Ngưng Thần đan", cuống quít lấy ra, đổ một hạt xuống lòng bàn tay, đặt ở chóp mũi khẽ ngửi, là Ngưng Thần đan không sai, nhanh chóng đút cho Thanh Đồng.

Một hạt đan dược đi xuống, sắc mặt Thanh Đồng tốt chút, chỉ là còn có chút ủ rũ, không muốn nói chuyện.

Hổ mập vịn giường đứng lên đến, lo lắng nhìn, thấy sư tôn khỏe rồi, liền đưa đầu lớn lại gần muốn giúp y liếm mồ hôi, lại bị Mạc Thiên Liêu nhéo lỗ tai:"Đại Béo, đừng quậy."

"Grao –" Hổ ta rất là bất mãn đối với hành vi bất kính huynh trưởng như vậy của sư đệ.

Mạc Thiên Liêu đánh đầu hổ một chút, tiếp nhận khăn mềm thị nữ áo trắng đưa lên lên, giúp người trên giường lau mồ hôi, nói đùa, nếu để con hổ ngốc kia liếm đầy mặt nước miếng, mèo trắng nhỏ yêu sạch này còn không dựng lông sao.

Thiên Lang chân nhân nhìn thấy Mạc Thiên Liêu có thể động vào vòng tay chứa đồ kia, tức khắc hiểu rõ mọi chuyện, vỗ vỗ bả vai Mạc Thiên Liêu, ý bảo hắn đi ra ngoài một chút.

Mạc Thiên Liêu gật đầu ứng, giúp sư tôn đắp chăn, xoay người cùng tông chủ đi ra ngoài.

Hổ mập thấy người đi, liền lại gần, muốn giúp sư tôn liếm lông. Thanh Đồng chẳng thèm mở mắt, nâng tay đập một cái lên cái đầu đầy lông kia. Hổ ta ngay lập tức thành thật lại, cụp tai đặt đầu ở bên giường, đôi mắt to như đôi chuông đồng nhìn sư tôn không chớp.

"Tông chủ." Mạc Thiên Liêu cùng Thiên Lang đi vào trong viện.

"Ngươi chính là người dưỡng Thanh Đồng rất nhiều năm?" Thiên Lang không còn vui cười như vừa nãy mà mắt lạnh nhìn hắn.

Mạc Thiên Liêu nhìn tông chủ:"Từ nhỏ y đã theo ta cùng một chỗ."

"Thả chó…… Khụ, lúc còn bé y theo ta tản bộ một lúc, liền bị cái đồ vô sỉ nhà ngươi ôm đi!" Nói đến đây, Thiên Lang liền thở không ra hơi, sư đệ bảo bối hắn ngóng tìm bao nhiêu năm, thật vất vả mới tìm được, lại bị thần hồn không trọn vẹn, thiếu chút nữa chết, bảo hắn làm sao không tức giận cho được.

Sờ sờ mũi, Mạc Thiên Liêu có chút chột dạ, năm đó hắn nhìn thấy này mèo nhỏ quá đẹp, chẳng thèm suy xét nó có phải yêu thú hay không, nhìn trái nhìn

phải không thấy ai, liền nhét vào lòng ôm đi, mà hắn dùng thuyền bay đệ nhất đại lục Thái Huyền, một lần đi mấy vạn dặm……

Tông chủ đại nhân nhận một con mèo nhỏ làm sư đệ…… Mạc Thiên Liêu nheo mắt, đang định nói cái gì, liền bị một đấm ngay chính diện của tông chủ hù cho nhảy dựng. Một quyền của tu sĩ hóa thần, hắn chịu không nổi, trốn cũng trốn không thoát, nháy mắt rút thần hồn ra khỏi mặt.

"Rầm!" một tiếng, tông chủ đánh vào bất tẫn mộc, nhất thời kêu "Gấu" một tiếng. Hắn căn bản không có sử dụng linh lực a! Nắm tay bằng thịt này đánh vào thần mộc rất đau!

"Tông chủ, ngài không có việc gì chứ?" Mạc Thiên Liêu nhịn cười, mặt mày thân thiết nói.

Thiên Lang chân nhân tức giận đến mức đi vòng vòng tại chỗ, nâng tay muốn đánh hắn, ngẫm lại, quên đi, nhe răng nói:"Thanh Đồng nguyện ý giữ ngươi ở bên người ta cũng quản không được, chỉ có một điều, thân thể y hiện tại thật không tốt, đừng để cho y ra tay đánh nhau, còn có, ngàn vạn lần không thể để y tu luyện tiến cấp."

Thần hồn không trọn vẹn, tu luyện đến hóa thần đã là đỉnh núi, nếu là đến độ kiếp, căn bản là không chịu nổi.

"Ta biết," Mạc Thiên Liêu nhíu mày,"Thần hồn y hắn là còn ở trên người ta, có cách nào cắt trả lại cho y hay không?"

Thiên Lang nghe vậy, dừng một chút, cẩn thận nhìn sắc mặt Mạc Thiên Liêu, không giống giả bộ, hừ một tiếng nói:"Ngươi tưởng cắt bỏ thần hồn dễ dàng như vậy sao, trừ phi ngươi muốn biến thành kẻ ngốc."

Thần hồn của Mạc Thiên Liêu không phải yêu hồn, chịu không nổi việc cắt bỏ, mà có cắt bỏ, cũng không nhất định có thể trả trở về. Thiên Lang nói cho Mạc Thiên Liêu, này pháp thuật cắt bỏ thần hồn này chính là cấm thuật, bọn họ biết cũng không hoàn chỉnh, năm đó Thanh Đồng chỉ là gắng sức thử xem, vốn cũng không biết có thể thành công hay không.

Cuối cùng, Thiên Lang khiến Mạc Thiên Liêu lập huyết thệ đơn giản, không được nói ra bí mật nhìn thấy trong tông môn, liền hầm hừ phất tay áo đi.

Mạc Thiên Liêu đứng ở trong một sân hồi lâu, chậm rãi siết chặt nắm tay, cấm thuật thì như thế nào, dù cho phải đi khắp thiên hạ, hắn cũng nhất định phải tìm được biện pháp cởi bỏ.

Trở lại phòng, hổ mập thấy hắn tiến vào, im lặng ngẩng đầu.

Nâng tay sờ sờ đầu hổ, Mạc Thiên Liêu cúi người nhìn về phía người trên giường.

Thanh Đồng vẫn chưa ngủ, ngửi được hơi thở của hắn liền mở mắt.

"Còn đau không?" Mạc Thiên Liêu dịu dàng hỏi.

Thanh Đồng không để ý đến hắn, chống hai tay muốn ngồi dậy.

"Đừng lộn xộn," Mạc Thiên Liêu nâng tay dìu y,"Em muốn cái gì, ta lấy cho em."

"Ta muốn phơi nắng." Thanh Đồng nâng tay đẩy hắn.

Hổ mập ghé vào bên giường, ngao một tiếng:"Sư tôn, ta cõng người đi."

"Em rốt cuộc cũng chịu nói chuyện với ta." Mạc Thiên Liêu cười ôm lấy người đang giãy dụa, nhấc chân đi vào trong viện. Hổ mập bất mãn theo ở phía sau, muốn cắn mông hắn, thường ngày đều là ta chở sư tôn!

Ánh nắng ngày xuân vừa tới, chiếu vào xích đu trúc, ấm áp.

Mạc Thiên Liêu kéo tay trái Thanh Đồng thưởng thức, thon dài trắng nõn, lòng bàn tay lại là hồng nhạt, giống hệt như đệm thịt mềm mềm hồng hồng kia, khiến người nhịn không được muốn cắn một ngụm. Vừa đưa tay kia tới bên miệng, liền cảm giác được một luồng khí lạnh, Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu, thấy được một đôi mắt lạnh lùng trong trẻo đang nhìn hắn chằm chằm, nhất thời trong lòng sợ hãi.

Làm sao lại quên, hiện tại trước mắt không phải mèo, là mỹ nhân sư tôn của hắn!

Chột dạ đặt tay người ta về chỗ cũ, hai ngón tay vuốt vuốt vòng tay, bảo thạch dưới ánh mặt trời chiết xạ ra ánh sáng trong suốt, nhìn rất là đẹp:"Cái kia của ta không biết đã ném tới nơi nào, cũng đừng đeo cái này nữa."

Vòng tay này là một đôi, cái của Mạc Thiên Liêu nhìn không khác lắm, là bao cổ tay hơi rộng một chút, lúc ấy tại Thập Sát cốc bản thân hắn thi cốt vô tồn, bao tay hẳn là còn, nhưng không biết bị ai nhặt đi.

Thanh Đồng rút tay ra, buông mắt xuống không nói lời nào.

"Tốt tốt, ta mặc kệ," Mạc Thiên Liêu cười cười,"Ta chuẩn bị đi ra ngoài một khoảng thời gian……"

"Làm chi?" Thanh Đồng giương mắt nhìn hắn.

Đối mặt với Mạc Tiểu Trảo, Mạc Thiên Liêu có thể dong dài một đống, nhưng nhìn sư tôn như vậy, nói chuyện làm việc cũng không dám tùy tính, dường như cả hai lại nhận biết nhau lại một lần nữa, có chút xa lạ kỳ dị, lại có chút thân cận khó dứt bỏ.

"Đi ra ngoài rèn luyện, còn có, tìm Thái Thủy." Mạc Thiên Liêu tha ghế trúc đến, ngồi ở bên xích đu.

Thái Thủy, là tên của thần khí Mạc Thiên Liêu chưa rèn xong kia.

"Tìm cái phế vật kia?" Thanh Đồng nhíu mày, y đối với cái thần khí chưa thành nọ rất không thích, nếu không phải vì cái đó chọc phải họa, tên ngu xuẩn này cũng không đến mức bị ngàn vạn người đuổi giết, cuối cùng rơi vào kết cục chôn xác xứ người. Nay thật vất vả mới sống lại, lại tìm cái kia làm gì?

"Thứ đó có chỗ trọng dụng." Mạc Thiên Liêu cười cười, biết mèo nhà mình không thích Thái Thủy. Hắn tìm thần khí, cũng không phải vì xưng bá thiên hạ, báo thù rửa hận, mấy cái này đều chỉ thuận đường làm mà thôi, càng quan trọng hơn là, muốn trị liệu mèo nhà mình, cần phải tìm được Thái Thủy.

Thần khí sở dĩ gọi là thần khí, cũng không phải có thể hủy thiên diệt địa như mọi người suy nghĩ. Pháp khí, linh khí là khí, phải vì người mà dụng, thế nên dù có linh tính, cũng không có linh trí, bởi thế cho nên dù có là tiên khí, cũng là chỉ để người chi phối. Chỉ có Thần khí, "khí" thoát khỏi gốc rễ bản thân, sinh ra linh trí.

Mà linh trí thần khí, chính là tự nhiên sinh thành trong thiên địa ngàn vạn năm, biết được một ít đại bí mật người thường không biết. Cho nên, Mạc Thiên Liêu trước tiên phải tìm được tên kia, hoàn thành bước luyện chế cuối cùng, để nó mở miệng nói chuyện, nói cho hắn biết phương pháp tu bổ thần hồn.

"Nhưng mà ngươi mới vừa trúc cơ, đi chính là tìm chết." Thanh Đồng không chút khách khí tạt hắn bát nước lạnh.

Vài pháp khí Đoán Thiên tôn giả luyện chế khi còn sống kia, một khi xuất hiện, liền sẽ bị mọi người tranh đoạt, giá cao không nói, có thứ có tiền cũng mua không được. Huống chi là thần khí khiến hắn thịt nát xương tan kia, mỗi lần hiện thân, đều là một mảnh gió tanh mưa máu.

Mạc Thiên Liêu cười cười, hắn nói muốn cầm về, tự nhiên hắn có biện pháp.

Hổ mập nghe vậy, vịn chân Thanh Đồng lắc lư đầu, còn có ta sư tôn, để ta cùng sư đệ đi ra ngoài, cam đoan đưa hắn hoàn hoàn chỉnh chỉnh về nhà.

Nâng tay, một bàn tay đánh xuống đầu hổ, giọng nói Thanh Đồng lạnh lùng:"Bổn tọa đi theo ngươi." Sau đó, mắt mang chút ghét bỏ trừng hắn, ý tứ rất rõ ràng, nếu không có bổn tọa, phỏng chừng ngươi lại bị đánh thành cặn.

Mạc Thiên Liêu sửng sốt một chút, chậm rãi khóe miệng cong lên:"Tốt."

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[tuần san bát quái của tông môn ta- số đặc biệt — phỏng vấn Thanh Đồng chân nhân]

Phóng viên hổ vằn: Xin hỏi, lần đầu tiên ngài gặp được Thợ Mộc là ở nơi nào.

Khách quý Thanh Đồng: Bờ sông

Phóng viên hổ vằn: Có phải tự sát vì tình cảm không trôi chảy rồi được anh hùng cứu mỹ nhân hay không?

Khách quý Thanh Đồng: Mò cá mà thôi

Phóng viên hổ vằn:…… Nghe nói tông chủ đã đồng ý cho các ngươi ở cùng nhau đúng không?

Khách quý Thanh Đồng: Chó ngốc có đồng ý hay không đâu có liên quan gì tới ta?

Phóng viên hổ vằn:…… Tốt, như vậy chính là được gia trưởng chúc phúc!

Khách quý Thanh Đồng:[vỗ bàn tay] thật dễ nói chuyện!

Phóng viên hổ vằn: Trong lúc phỏng vấn không được ẩu đả phóng viên

Khách quý Thanh Đồng:[mài móng vuốt] nói lại lần nữa

Phóng viên hổ vằn: Trong lúc phỏng vấn có thể tùy ý ẩu đả phóng viên QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đi Ra Ngoài

Hổ mập chưa từ bỏ ý định cào cào chân sư tôn:"Để ta đi cùng với, sư tôn cùng sư đệ đều không biết đường." Ngẫm lại hai người này, một vừa mới trúc cơ, một thần hồn không hoàn chỉnh, hắn không yên tâm.

Mạc Thiên Liêu nghe hổ ta cứ grao grao, không khỏi có chút tò mò:"Nó đang nói cái gì?"

Lúc trước cho rằng con hổ này là yêu thú của sư tôn, nay sư tôn chính là Mạc Tiểu Trảo, là một yêu thú đương nhiên không có khả năng ký kết huyết khế cùng với một yêu thú khác. Mạc Thiên Liêu nheo mắt, nâng tay sờ sờ đầu hổ.

Thanh Đồng im lặng một lát nói:"Nó muốn đi cùng."

"Như vậy sao được, nó là yêu thú cấp cao chưa định huyết khế." Mạc Thiên Liêu liên tục lắc đầu, yêu thú cấp cao là đối tượng tranh đoạt của các tu sĩ cấp cao, nó vừa đi ra ngoài, trình độ điên cuồng cướp đoạt phỏng chừng không thể thua kém với cái thần khí nửa vời kia của hắn.

Hổ mập cứng ngắc, sao lại quên, hiện tại hắn mang bộ dáng yêu thú, sư đệ có thể đồng ý mới kỳ quái. Thế nhưng, sư đệ vừa sờ soạng đầu của hắn, bây giờ tỏ rõ thân phận có phải không tốt lắm hay không?

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, hổ ta gục đầu, xoay người chạy.

Mạc Thiên Liêu nhìn bóng dáng con hổ rời đi, nhếch nhếch môi cười, nâng tay cầm lấy bình nước ở bên đổ trà ra, đồng thời cầm hai chén ngọc, đảo qua đảo lại, mãi cho đến khi nước trong chén không nóng nữa, lúc này mới đưa cho sư tôn, cười lấy lòng đến đầy mặt.

Thanh Đồng tiếp nhận nhấp một ngụm:"Nói đi, muốn làm gì?" Mỗi lần Mạc Thiên Liêu lộ ra vẻ mặt này, không phải muốn cọ bụng lông thì chính là muốn sờ đuôi y.

"Cho ta mượn chút tiền." Mạc Thiên Liêu mặt dày nói.

Thanh Đồng sửng sốt một chút, trong đôi mắt lóe qua một chút ánh sáng, người này không ngờ lại muốn đòi tiền y? Hừ một tiếng nói:"Muốn bao nhiêu?"

"Khoảng chừng năm vạn linh thạch thượng phẩm." Mạc Thiên Liêu tính toán đại khái một chút.

"Năm vạn không thể mua được phế vật kia." Thanh Đồng cười lạnh, phế vật kia tuy rằng ngoại trừ gây họa thì không có tác dụng gì, nhưng kẻ ngu si ở giới tu chân cũng không phải ít.

"Ta biết," Mạc Thiên Liêu không phải là loại coi tiền như rác, dùng tiền để mua đồ của mình,"Trước cho ta mượn, qua mấy ngày sau sẽ trả lại cho em." Vay tiền từ mèo nhỏ nhà mình, thật có chút xấu hổ, chút tiền này hắn vốn có thể dựa vào luyện khí chậm rãi tích góp, nhưng tình trạng thân thể Thanh Đồng hiện tại không cho phép hắn chậm nữa, vẫn phải nhanh chóng tìm được Thái Thủy mới an tâm.

"Ngươi vốn là người của ta, nuôi ngươi là chuyện đương nhiên." Thanh Đồng từ trong vòng tay chứa đồ móc ra một túi chứa đồ, ném tới trên mặt Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu bị câu "người của ta" kia làm cho sửng sốt một chút, bị túi chứa đồ vừa vặn đập trúng. Nâng tay lấy gói to xuống khỏi mặt, nhìn biểu tình đương nhiên của sư tôn, lúc này mới hiểu rõ, cái gọi là "người của ta" cùng một loại ý nghĩa với câu "mèo của ta" mà hắn thường nói kia, nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Cùng sư tôn ở trong sân phơi nắng cả một buổi trưa, trò chuyện lúc có lúc không, cảm giác xa lạ như có như không giữa hai người dần dần tiêu tán.

"Phải rồi, cái này quả cầu nhỏ hôm nay ở Ốc Huyền Động bện dây thừng, ta làm cho em." Mạc Thiên Liêu lấy quả cầu dây thừng từ trong tay áo ra đưa cho Thanh Đồng.

"Thật xấu." Thanh Đồng ghét bỏ tiếp nhận, ngón tay thon dài vươn ra chọt chọt.

"Cho em dùng mài móng vuốt," Mạc Thiên Liêu cười cười, nhìn đầu ngón tay trắng nõn bông bông mềm mềm kia, nhịn không được kéo qua xoa xoa,"Em còn nhớ cái bàn cào hồi trước của chúng ta hay không, ta dùng gỗ Phù Tang để làm."

"Ừ." Thanh Đồng rút tay ra, ném cầu dây thừng vào trong vòng tay chứa đồ, híp mắt phơi nắng.

"Để bữa nào ta đi mua một khúc gỗ Phù Tang khác." Một tay Mạc Thiên Liêu chống cằm, lẳng lặng nhìn mỹ nhân trước mắt, lúc trước hắn cũng thích nói chuyện với Mạc Tiểu Trảo, vẫn hy vọng có một ngày mèo nhỏ biến thành người để có thể trả lời hắn, không ngờ ngày này đến nhanh như vậy.

"Không cần." Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng đảo qua người Mạc Thiên Liêu, tuy rằng Phù Tang mộc cũng là thần mộc, nhưng cảm xúc không tốt như Bất Tẫn mộc.

Nhìn thấy ánh mắt này của mèo nhà mình, Mạc Thiên Liêu nhất thời cảm giác tay mình có chút đau, may mà ánh mắt xinh đẹp kia không tại dừng lại lâu trên thân thể hắn đã hơi hơi nổi lên chút nước. Thanh Đồng tao nhã ngáp, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Tuy rằng Mạc Thiên Liêu rất muốn nói chuyện với y, nhưng vẫn thức thời ngậm miệng, im lặng một lát, chờ người ngủ rồi, lúc này mới lặng lẽ cầm bàn tay người ấy lên.

Đệm thịt mềm mềm mịn màng, biến thành tay nhưng nhìn vẫn đẹp như vậy, nhớ tới lần đầu tiên cắt móng tay cho Mạc Tiểu Trảo, bởi vì lo lắng nên cắt chảy máu, nhìn đầu ngón tay nho nhỏ chảy máu, Mạc Thiên Liêu đau lòng đến mức muốn tát mặt mình một cái. Từ lúc ấy, Mạc Thiên Liêu cũng không dám cắt móng tay cho mèo, thế nên cứ ba ngày thì bị Mạc Tiểu Trảo cào hai lần.

Buổi trưa qua đi, nếu tiếp tục ngủ sẽ bị lạnh, người trên xích đu hoàn toàn không có ý tỉnh lại, chắc là còn muốn ngủ tiếp vài canh giờ. Mạc Thiên Liêu do dự một lát, nâng tay ôm lấy người.

Người trong lòng quả nhiên không có tỉnh, tự nhiên tựa vào lòng hắn ngủ ngon lành, Mạc Thiên Liêu cười cười không tiếng động, ôm người vào nội điện.

Muốn đi xa, có vài thứ cần chuẩn bị đầy đủ, hiện tại Mạc Thiên Liêu quản tục vụ trong động, cần thứ gì đều có thể dễ dàng lấy được. Nếu chỉ mình hắn đi ra ngoài, làm sao cũng không quan trọng, nhưng nếu muốn mang theo sư tôn, mấy thứ như chi phí ăn mặc đi lại này nọ không thể qua loa được.

Để thị nữ áo trắng chuẩn bị bát đũa, đệm chăn, cùng mấy bộ quần áo sư tôn thường dùng, mấy cái khác dùng thường ngày thì để Chấp Sự Đường mua, còn bản thân Mạc Thiên Liêu thì đi xuống núi mua chút nguyên liệu, nắm chặt thời gian luyện chế một ít pháp khí nhỏ hữu dụng, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Nguyên liệu luyện khí trong Như Ý phường không nhiều, nhưng vẫn có đá Thông Minh. Mạc Thiên Liêu mua một khối hỏa ngọc thượng phẩm, một ít đá Thông Minh, còn có một khối Như Ý tinh.

Đá Thông Minh có thể làm cho đồ vật chịu thần hồn khống chế, Như Ý tinh thì có thể dùng làm nguyên liệu biến hóa lớn nhỏ.

Đương nhiên, đây đều là nguyên liệu cơ bản nhất, những thứ luyện chế từ Như Ý tinh, chỉ có thể cố định thành hai hình thái bên trên, không thể biến hóa gì nhiều.

Mạc Thiên Liêu thuê một gian hỏa thất thượng đẳng, luyện hóa Như Ý tinh cùng đá Thông Minh, hỏa ngọc dùng mộc trung hỏa thiêu qua nhiều lần, lọc đi tạp chất.

Mộc trung hỏa thẩm thấu đến bên trong hỏa ngọc, sắc ngọc nguyên bản đỏ tươi dần dần nhiễm màu xanh, đồng thời đá Thông Minh được luyện hóa dung nhập vào trong đó, khắc pháp trận thông linh phức tạp.

Luyện khí sư bình thường, bởi vì dịch thạch ngưng kết nhanh chóng, dùng đá Thông Minh nhiều lắm cũng chỉ có thể khắc được một thông linh trận, khiến pháp khí nghe theo chỉ dẫn từ thần hồn, trở thành một bảo khí. Còn những công dụng khác thì cần nguyên liệu khác để khắc họa. Mạc Thiên Liêu lại có thể không cần nguyên liệu khác mà khắc hơn mười loại, thông linh, biến hóa, phi hành, dẫn lửa, mượn gỗ……

Mười ngón tung bay, chỉ có thể nhìn thấy hư ảnh mờ mờ, mấy trận pháp này dùng đá Thông Minh để khắc thực ra là tốt nhất, bởi vì trong lúc sử dụng có thể đồng thời trực tiếp kích phát, không cần phải thông qua pháp trận thông linh, đương nhiên sẽ nhanh hơn rất nhiều. Chỉ là, luyện khí sư bình thường, căn bản không thể làm được mà thôi.

Hỏa ngọc ẩn chứa vô số trận pháp được khắc thành một thanh trường kiếm, lại dùng linh khí bao lấy ngón tay nhúng vào tinh dịch luyện thành từ Như Ý tinh, nhanh chóng vẽ một pháp trận không gian trên thân kiếm. Rồi sau đó, để trường kiếm lên tay, niệm pháp quyết, thu nhỏ nó khoảng bằng bàn tay, thoạt nhìn tựa như một cây trâm ngọc hình kiếm.

Có lớn có nhỏ, thì có thể thoát khỏi bảo khí, trở thành linh khí, Mạc Thiên Liêu hoàn toàn có thể thu nó vào đan điền. Nhưng mà xét thấy độ bá đạo của thần khí, nói không chừng sẽ vì đan điền của hắn có linh khí khác mà cự tuyệt nhận chủ, nên Mạc Thiên Liêu liền không thu nó vào trong cơ thể, dùng hỏa ngọc vụn vặt còn lại khắc vỏ kiếm lớn bằng bàn tay, thu hồi kiếm nhỏ, làm trâm gài tóc cắm vào mũ ở trên đầu.

Liên luyện khí vài ngày, Mạc Thiên Liêu mệt chết bỏ, trở về tiểu viện ngã đầu liền ngủ.

Trong mộng cảm giác được có một dải lông vây quanh cổ, nóng đến mức một đầu đầy mồ hôi, ngày kế tỉnh lại, liền thấy quả cầu trắng tuyết đang ngồi xổm trên gối đầu, lay cây trâm trên đầu hắn, tóc tai vốn đang chỉnh tề, đã bị cào thành ổ gà.

"Móng Nhỏ." Mạc Thiên Liêu lại gần hôn nó, lập tức bị thưởng cho một bàn tay.

Nghiệt đồ, làm gì!

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, sờ sờ mũi, quên mất cục bông nhỏ đã biến thành sư tôn, không thể hôn bậy bạ được.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Tông chủ: Từ nay về sau, ngươi nguyện ý làm mèo hắn, dù có bần cùng phú quý, là người hay là gỗ không?

Móng Nhỏ: Ta nguyện ý

Tông chủ: Từ nay về sau, ngươi nguyện ý làm người của hắn, dù là cào hay là gặm, là người hay là mèo, cũng tự giác làm đệm thịt, bàn cào, cây trèo, và dâng đồ cúng là cá suối lạnh cùng lưu ly châu không?

Thợ Mộc:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đánh Vỡ

Mạc Thiên Liêu ngượng ngùng nằm xuống lại, nghiêng đầu nhìn mèo nhỏ, mèo nhỏ cũng nghiêng đầu nhìn hắn.

Một một luồng sáng trắng lóe lên, mỹ nhân áo trắng đã xuất hiện, một tay chống đầu, nằm nghiêng ở trên giường:"Mấy ngày nay ngươi bận bịu, là vì luyện cái này?"

Thanh âm buốt giá truyền đến bên tai, hơi thở nhàn nhạt trực tiếp thổi đến trên lỗ tai Mạc Thiên Liêu, tuấn nhan hoàn mỹ không tì vết đột nhiên dựa gần như vậy, Mạc Thiên Liêu nhất thời ngây ngẩn cả người.

"Sư tôn……" Trước gương mặt xinh đẹp nhường ấy, những vật xung quanh đều mất đi nhan sắc, cách càng gần, sức công phá lên người khác càng lớn, Mạc Thiên Liêu nhìn sư tôn gần trong gang tấc, cảm cổ họng có chút khô.

Ngón tay thon dài thò lại, lấy tiểu kiếm hồng ngọc giữa cái ổ gà xuống, Thanh Đồng kẹp nó giữa những ngón tay, xoay xoay:"Cái này dùng để làm gì?"

"Đi ra ngoài, dù sao cũng phải có vũ khí thuận tay," Mạc Thiên Liêu nuốt nuốt nước miếng,"Không có trọng dụng gì."

Nghe nói chỉ là kiếm chém người, không phải đồ chơi lạ gì, Thanh Đồng liền mất hứng thú, tùy tay ném qua một bên.

"Sư đệ!" Một giọng nói nhiệt tình từ xa lại gần, lời còn chưa dứt, nhân liền "Oành" một tiếng xông vào nhà,"Ta……"

Một câu chưa kịp nói ra, liền kẹt ở trong cổ họng, Mạnh Hổ trừng lớn mắt hổ, hắn hắn… hắn, nhìn thấy gì! Sư tôn nhà mình, không ngờ lại nằm trên giường sư đệ, một tay chống đầu, xinh đẹp trích tiên. Mà sư đệ tuấn mỹ của hắn, quần áo rộng mở, búi tóc hỗn độn, trên mặt hiện lên vài phần mỏi mệt.

Mạc Thiên Liêu nheo mắt, tối hôm qua trước khi hắn ngủ, rõ ràng đã mở cấm chế trong tiểu viện. Sư tôn có thể tùy ý xuất nhập thì có thể lý giải, chung quy người ta mới là chủ nhân nơi này, còn đại sư huynh thì sao?

Cấm chế trong viện này, là vì phòng ngừa người trong đồng môn đến quấy rầy người trong phòng tu luyện, nếu không thể phòng đại sư huynh, vậy thì chỉ có một giải thích, cấm chế này chỉ phòng người, chứ không phòng yêu thú, có cùng hiệu quả như trận pháp hộ sơn sau núi kia.

"Sư, sư tôn cũng ở đây sao." Mạnh Hổ gãi gãi đầu, cười gượng hai tiếng, thầm nghĩ xong xong, mình phá vỡ bí mật khó lường, đoán chừng thật sự sẽ bị làm thành thảm da hổ!

Thanh Đồng lười để ý tới đồ đệ ngốc này, hóa thành mèo trắng nhỏ, nhảy đến trên ngực Mạc Thiên Liêu ngồi liếm liếm móng vuốt.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, mèo đại gia đang ngồi xổm trên ngực, sao hắn ngồi dậy được, dù thế nào cũng không thể nằm nói chuyện với sư huynh chứ? Một tay đỡ lấy cục lông trên ngực, Mạc Thiên Liêu ngồi dậy, đặt mèo nhỏ xuống đùi:"Sư huynh có chuyện gì?"

"À, cái này, không phải ngươi muốn đi ra ngoài rèn luyện sao, ta sợ ngươi không biết đường đi, cho nên muốn đi cùng với ngươi." Mạnh Hổ cảm giác bản thân vừa phát hiện chân tướng, nói những lời này ra, chỉ cảm thấy có nặng ngàn cân, không phải hắn không muốn nói dối, nhưng thật sự đối mặt với sư tôn, không có cách nào nói dối được.

Hắn có thể nói cái gì, chẳng lẽ nói "Ta muốn cùng ngươi ra phía sau núi nướng thịt"? Bởi vì này chuyện nhàm chán này mà đến quấy rầy sư tôn, chỉ có thể chết thảm hại hơn!

Chuyện Mạc Thiên Liêu phải làm thật sự bí ẩn, người biết đến càng ít càng tốt, vừa muốn mở miệng cự tuyệt, bỗng nhiên nhìn thấy đại sư huynh đầy mặt "Ta hối hận, ta thực ra không muốn đi ", bỗng nhiên liền sửa chủ ý:"Tốt quá, quả thật ta không biết đường đi."

Nay đã qua hơn ba trăm năm, tình thế hai đạo chính ma phát sinh biến hóa rất lớn, để Mạnh Hổ đi cùng cũng không tệ.

Sự thật chứng minh, dùng đại sư huynh rất tốt.

Nghe Mạc Thiên Liêu là muốn đi phường thị lớn nhất chính đạo, lập tức đi chủ tông Chấp Sự Đường thuê một thuyền bay, tuy rằng thuyền bay này trong mắt Mạc Thiên Liêu như đồ dỏm, chậm giống rùa bò, nhưng so vẫn nhanh hơn so với ngự kiếm phi hành.

Thuyền bay có thể dùng linh lực tu sĩ để điều khiển, cũng có thể dùng linh thạch, người bình thường sẽ không dùng linh lực, bởi vì so với phi kiếm thì thuyền bay tiêu hao linh lực hơn nhiều.

Sắc mặt Thiên Lang chân nhân không tốt, nhìn Mạc Thiên Liêu:"Ngươi lại muốn dẫn y đi nơi nào?"

Mèo trắng nhỏ từ trong tà áo Mạc Thiên Liêu lười biếng ló đầu ra, để lộ cái miệng hồng nhạt nhỏ nhắn ngáp một cái, chậc lưỡi liếc sư huynh nhà mình, lại lùi về tiếp tục ngủ. Mặt tông chủ càng đen.

"Đi mua vài thứ," Mạc Thiên Liêu nhếch môi cười, cố gắng thu hồi đắc ý trên mặt, "Rất nhanh sẽ trở lại, nếu tông chủ không yên lòng, thì cầm cái này." Nói, đưa cho tông chủ một ngọc phù.

Đây là pháp khí thông linh chính hắn luyện chế, hai ngọc phù là một đôi, bóp nát một cái, cái khác cũng sẽ vỡ vụn, đồng thời lúc vỡ vụn cũng có thể truyền âm, dù cho cách nhau mấy vạn dặm cũng đều có tín hiệu, chính là thứ cầu cứu tốt.

"Nếu dám để cho y chút chút tổn thương nào, ta liền cắn…… Khụ, vặn đầu ngươi xuống!" Tông chủ nhe răng, lấy ngọc phù, nâng tay vỗ Mạnh Hổ một bên thành thật một bàn tay,"Còn có ngươi, nghe không!"

Thoát khỏi tông chủ dong dài chưa xong, khảm linh thạch xuống mắt trận của pháp trận tứ giác, thuyền bay liền chậm rãi đằng không, bay theo phương hướng người trong thuyền chỉ dẫn.

"Lục Hợp phường tại thành Thông Thiên, cách nơi này ba vạn dặm." Mạnh Hổ ngồi ở ngay trước thuyền bay, khống chế phương hướng.

"Phải không……" Mạc Thiên Liêu không yên lòng lên tiếng, cách quần áo nhẹ nhàng sờ sờ mèo nhỏ trong lòng. Cục lông âm ấm đang ở trước ngực, bởi vì sợ không đủ ấm, lại cào áo hắn ra, chui vào trong áo trong mềm mại, ngủ say sưa.

Ở trong ngực mình chính là sư tôn nhà mình.

Vốn tưởng rằng khi nhìn thấu thân phận, sư tôn nhất định sẽ không chịu để hắn giấu vào lòng, ai biết sau khi biến thành mèo nhỏ, vẫn bộ dáng kia. Mạc Thiên Liêu nhẹ nhàng thở ra đồng thời, trong lòng dâng lên thỏa mãn khó có thể nói thành lời. Nhìn coi, sư tôn đang nằm trong lòng ta đây này!

Kỳ dị như vậy, có chút cảm giác xấu hổ, khiến Mạc Thiên Liêu có chút hưng phấn khó có thể giải thích.

Mạnh Hổ quay đầu nhìn thoáng qua sư đệ đang ôm sư tôn, lại yên lặng quay trở về.

Mạc Thiên Liêu chú ý tới đại sư huynh tịch mịch, nhíu mày, thu hồi ý cười không tốt bên miệng, ngồi lại gần cùng đại sư huynh: "Đại sư huynh, chân dê cùng chân hươu hôm trước, cái nào ăn ngon hơn?"

"Chân hươu." Mạnh Hổ nói không chút nghĩ ngợi, nói xong đột nhiên cứng lại, ngày hôm trước hắn biến thành hổ, phơi nắng trước bậc thang cung Thanh Ninh, Mạc Thiên Liêu đột nhiên chạy tới gọi hắn là Đại Béo, còn cho hắn một cái chân dê cùng một cái chân hươu nướng. Cứng ngắc quay đầu, chống lại ánh mắt tủm tỉm cười của sư đệ.

Mạc Thiên Liêu thở dài:"Ngươi và ta đã là huynh đệ được khoảng thời gian, mà sư huynh đến bây giờ đều gạt ta, là vì không tín nhiệm vi đệ sao?" Nói như vậy, vươn một bàn tay ra, biến thành khúc gỗ.

"Ngươi……" Mạnh Hổ lắp bắp kinh hãi.

"Ta cũng là Yêu Tu, bằng không sao sư tôn lại thu ta làm đồ đệ?" Mạc Thiên Liêu chớp mắt.

Mạnh Hổ sáng tỏ, dùng lực vỗ vỗ sau lưng Mạc Thiên Liêu:"Không nói sớm, làm ta sợ nhảy dựng."

Bước đầu chiếm được tín nhiệm của đại sư huynh, Mạc Thiên Liêu không chút do dự bắt đầu mớm lời.

Hổ mập ngốc ngếch đời nào là đối thủ của lão ma đầu, chỉ chốc lát sau đã đem hết vốn liếng ra dâng cho người ta. Căn cốt hắn tốt, lúc bị sư tôn mang trở về Ốc Thanh Động thì vẫn là hổ con, bởi vì bộ dạng tròn vo, sư tôn liền gọi hắn là Đại Béo.

"Sau này sao lại gọi Mạnh Hổ?" Mạc Thiên Liêu đầy mặt chăm chú hỏi.

Mạnh Hổ bi phẫn mà tỏ vẻ, chờ hắn trưởng thành, sư tôn vẫn trước sau như một gọi hắn là Đại Béo, cái tên "Mạnh Hổ" này là hắn tự mình đặt. Yêu không có họ, làm một con hổ văn hung mãnh, gọi hắn là Mạnh Hổ thì thích hợp cỡ nào!

Mạc Thiên Liêu sáng tỏ gật gật đầu:"Vậy Mặc Hùng chính là một con gấu đen?" Mặc Hùng cùng Lang Tử, là hai sư huynh đệ hắn đến nay vẫn chưa chưa gặp qua, nói Mặc Hùng ra, Mạnh Hổ sẽ không biết hắn chỉ là hiếu kỳ, hay là nhìn không ra nguyên hình Yêu Tu.

"Đúng rồi, tên của gã vẫn là do ta đặt! Tông chủ vốn gọi gã là Đại Cá Tử." Mạnh Hổ đắc ý nói.

Mạc Thiên Liêu buông mắt xuống, giấu đi sửng sốt bên trong, ban đầu phát hiện ra chân thân của sư tôn, hắn vẫn lo lắng trong môn phái để lộ bí mật, khiến mèo nhà mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Sau này phát hiện cũng không cần lo lắng quá, bởi vì tông chủ có biết, được tông chủ che chở, có rất nhiều việc có thể cho qua. Nay xem ra, Ốc Vân Tông này, đúng là cả môn đều Yêu Tu sao?

Yêu Tu, trên đại lục Thái Huyền, nhiều nhất chỉ là yêu thú đã tu thành hình người. Vài con ký kết huyết khế, ở bên chủ nhân bên tu thành hình người không gọi là Yêu Tu, vẫn như trước được xưng là linh thú, nói cách khác, trong mắt tu sĩ, yêu thú ký kết huyết khế, dù cho tu vi cao bao nhiêu thì đều vẫn là thú.

Mà yêu thú không có huyết khế, bản thân tu thành hình người, trên đại lục Thái Huyền vẫn là truyền thuyết. Ở phương diện này, các tu sĩ cho rằng, với linh trí của yêu thú, không có huyết khế phụ trợ, căn bản không thể hiểu được công pháp, không có khả năng tu thành hình người. Vả lại, yêu thú tu thành hình người trà trộn vào trong đám người, đương nhiên muốn giấu diếm thân phận, mà với độ mạnh thần hồn của tu sĩ, vốn dĩ không nhìn thấu được thân phận chân thật của Yêu Tu.

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng âm thầm xem xét những thông tin này, nói cách khác, một trong ba đại tông môn lớn nhất, Ốc Vân Tông, thực ra là nơi che chở yêu thú, yêu thú ở trong này có thể tự do tu luyện, hóa thành hình người. Mà Mạc Tiểu Trảo trước khi gặp được hắn, thì lớn lên ở trong tông môn này.

Mèo trắng nhỏ nằm trong lòng Mạc Thiên Liêu nghe hai người đối thoại, nhịn không được trợn trắng mắt, đại đồ đệ của mình thật sự là…… Ngốc chết đi được! ngày nào đó có bị Mạc Thiên Liêu bán đi cũng không biết.

Thành Thông Thiên, được xây trên một đỉnh núi cao, tên như nghĩa, chính là ở nơi rất cao, dường như muốn nối với trời. Thành Thông Thiên chính là thành trấn phồn hoa nhất trong chính đạo, nơi này có chợ phường giao dịch lớn nhất chính đạo, Lục Hợp phường.

Phàm là đan dược, nguyên liệu có thể nghĩ đến, trên cơ bản đều có thể mua ở nơi này, dẫu là yêu thú thượng đẳng, cũng thường xuyên có bán đấu giá.

Bên trong thành Thông Thiên, phân ra làm hai loại, một loại là do các tu sĩ tự do bày quán ở khắp các ngã phố, một loại là Lục Hợp phường. Lục Hợp phường lại chia ra làm vài con phố, mỗi con phố bán một thứ, cửa hàng san sát nối tiếp nhau. Trên đường bán nguyên liệu luyện khí, cửa hàng lớn nhỏ khiến người xem quáng mắt.

"Sư đệ, ngươi muốn mua nguyên liệu luyện khí sao?" Mạnh Hổ không hiển, nhìn mấy cửa hàng này không khác nhau mấy, liền muốn mang sư đệ đi gian nhà lớn nhất kia.

Mạc Thiên Liêu giữ chặt Mạnh Hổ lại, cửa hàng lớn có đủ mọi thứ như thế này, thứ gì cũng có nhưng giá lại cũng rất cao. Cái gọi là nghề kỹ nghệ chỉ chuyên một thứ, cửa hàng chuyên mua khoáng thạch, thường thường có thể tìm được loại đá tốn nhất, cửa hàng chuyên mua tinh thạch, mới có tinh thạch thượng đẳng nhất.

Cho nên, Mạc Thiên Liêu mang theo đại sư huynh quáng mắt, đi coi từng gian một, sau đó trong ánh mắt đau khổ của Mạnh Hổ, mua đá Thông Minh tốt nhất, Hiên Viên thiết, hai vạn linh thạch thượng phẩm cứ như vậy mà biến mất.

"Chủ quán, nơi này có đá Lạc Tinh không?" Mạc Thiên Liêu dừng trước một gian hàng chuyên bán những loại đá quý hiếm, hỏi chủ tiệm.

Chủ tiệm nhìn nhìn Mạc Thiên Liêu, chỉ là tu sĩ trúc cơ:"Người trẻ tuổi muốn luyện khí sao? Nếu là muốn luyện pháp khí có thể biến hóa, mua Như Ý tinh là được rồi."

Mạc Thiên Liêu cười cười:"Gia sư muốn dùng."

Nghe là sư phụ muốn dùng, lúc này chủ tiệm mới thu hồi thái độ khinh thị, có thể sử dụng "đá Lạc Tinh" để luyện chế, tất nhiên là muốn luyện linh khí, không phải là đại sư luyện khí dạng xoàng:"Đá Lạc Tinh quá mức quý giá, quán nhỏ này của ta không có bán, nhưng mà, nghe đâu mấy ngày này phòng đấu giá có một loại nguyên liệu trân quý muốn bán, anh bạn nhỏ có thể đi chỗ đó thử thời vận xem sao."

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Ngực đại thấp: Rất phá sản, tiêu nhiều tiền như vậy để mua chút đá.

Thợ Mộc: Thực ra cũng không bao nhiêu tiền.

Ngực đại thấp: Thật?

Thợ Mộc: Ừ, cũng bằng tiền mua một núi chân dê nướng cao y như núi này vậy.

Ngực đại thấp:QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Lục Hợp

“Sư đệ, ngươi mua nguyên liệu luyện khí mắc như vậy làm cái gì?” Mạnh Hổ nhìn cục sắt tối đen trong tay Mạc Thiên Liêu, rất là khó hiểu.

Đá Thông Minh thật ra cũng không quý lắm, muốn luyện chế những thứ trên bảo khí đều cần nó, mà Hiên Viên thiết kia không giống. Nghe đồn Hiên Viên thiết chính là nguyên liệu luyện chế thần khí Hiên Viên kiếm thời Thượng Cổ, thiết thạch bán theo cân, giá có thể so với tinh thạch thượng đẳng. Mạc Thiên Liêu một hơi mua một ngàn cân Hiên Viên thiết.

“Quáng thạch Hiên Viên thiết này, một khối lớn bằng nắm tay chỉ có thể luyện ra chút thép nhỏ như vậy,” Mạc Thiên Liêu diễn tả nhỏ bằng một móng tay cái,“Muốn gom thành một kiện đồ vật, chí ít phải một ngàn cân.” Cái này là trong tình huống luyện hư cực kỳ ít, nếu là luyện khí sư tay nghề không tốt, một ngàn cân đại khái chỉ đủ làm chủy thủ.

Mạnh Hổ há miệng thở dốc, hắn không phải muốn hỏi cái này a!

Tâm tình Mạc Thiên Liêu tốt, khó có được kiên nhẫn giảng giải luyện khí gì đó cho người, kết quả đại sư huynh này tựa hồ không hiểu lắm, chỉ đành lắc lắc đầu, nhấc chân hướng phòng đấu giá.

Phòng đấu giá Lục Hợp phường, liền gọi phòng đấu giá Lục Hợp, chính là phòng đấu giá lớn nhất trong chính đạo. Phòng đấu giá này được ba đại tông môn cùng nhau quản chế, giá cả vừa phải, an toàn tin cậy. Bởi vì là phòng đấu giá lớn, đối với những thứ bán đấu giá đương nhiên sẽ cẩn thận phân loại, không thu bảo vật không đủ phẩm chất. Bởi vậy, không giống như mấy phòng đấu giá nhỏ hai ba ngày mở một lần, phòng đấu giá Lục Hợp này là bảy ngày mới mở một lần.

Phòng đấu giá nằm ở trung tâm thành Thông Thiên, hình tròn cao tới vài chục trượng có tường vây quanh, dùng Hắc Kim thạch đúc thành, cao ngất trong mây. Cửa vào to lớn do hai con rồng được khắc thừ hắc ngọc uốn lượn bảo vệ xung quanh, hình rồng kia khắc rất tinh xảo, sống động, nhìn kỹ, vảy trên người rồng chính là một trận đồ phiền phức.

“Chợ đấu giá ngày mai mở cửa, quý khách có thể xem có thứ ngài cần hay không.” Người hầu đứng ở cạnh cửa cười cười nhìn Mạc Thiên Liêu ý bảo xem bức tường bên kia.

Chỉ thấy bên phải cửa lớn, trên vách tường tối đen, có đầy chữ viết bằng cát vàng. Loại cát vàng này viết lên, xong rồi còn có thể lau đi viết lại.

Ngoại trừ ba kiện bảo vật then chốt nhất, thì những thứ khác đều được viết ra. Linh khí thượng phẩm, đan dược cấp cao, linh thảo ngàn năm, nguyên liệu quý hiếm, nhiều vô số, người xem tâm thần kích động. Chỉ là, mặt trên không có đá Lạc Tinh.

“Trong ba kiện then chốt ấy, có nguyên liệu luyện khí không?” Mạc Thiên Liêu hỏi người hầu kia.

“Cụ thể tiểu nhân không biết, nhưng mà, mấy ngày trước đây quả thật có thu được nguyên liệu luyện khí rất là hiếm có, không biết lần này có thể bán hay không.” Người hầu che miệng thần thần bí bí nói, thanh âm lại không thấp, người xung quang đều vểnh tai nghe, cả đám đều bị câu đủ mùi vị.

Mạc Thiên Liêu gật đầu, dẫn đại sư huynh rời khỏi đám người.

“Sư đệ, không bằng chúng ta đi quán tu sĩ bày bên kia xem xem.” Mạnh Hổ thấy chỗ đó không có thứ sư đệ nhà mình muốn, liền đề nghị.

“Chỗ đó càng không có, ngày mai phòng đấu giá mở cửa, chúng ta đi so vận may.” Mạc Thiên Liêu không lưu tâm, trực tiếp đi vào một tửu lâu, đã có nguyên liệu luyện khí quý hiếm, thì hắn liền đi xem thử xem, cho dù không phải là đá Lạc Tinh, thì có nguyên liệu thay thế cũng được rồi.

Bên trong tửu lâu vắng tanh, chỉ có vài bàn có mấy người uống trà học đòi văn vẻ. Trong chính đạo, tu sĩ trên trúc cơ, đa số đều thích ăn Tích cốc đan, như vậy có thể tiết kiệm thời gian dùng để tu luyện, mà đến Tích cốc kỳ liền lại càng không ăn.

Công pháp truyền thống trong chính đạo cho rằng, tu hành cần phải khắc chế tâm tính. Ngũ sắc làm mắt mù, ngũ âm khiến tai điếc, ngũ vị làm miệng thèm, chính đạo cho rằng, muốn thanh tâm quả dục, không thể sa vào mấy thứ ngoài thân.

Mà quy tắc trong ma đạo lại không giống, chú ý là tùy tâm sở dục. Làm người thì có năm dục vọng, bản tính con người là trời ban cho, áp chế ngược lại khiến tâm người phát cuồng, thà rằng ôm ấp Đạo mình, còn hơn vất vả thuyết minh cả đời*. chủ tâm kiên định, đại đạo sẽ thành.

*Nguyên văn: Đa ngôn số cùng, bất như thủ trung

Câu này nằm trong Đạo Đức Kinh, câu trong bản edit được lấy từ bản dịch của Nhân Tử Nguyễn Văn Thọ.

Ở điểm này, Mạc Thiên Liêu vẫn tán thưởng Ma đạo. Cầu tiên vấn đạo, vốn là tranh mệnh với trời, nói cái gì mà khắc chế tâm tính. Tu tiên vốn cần một lòng tin mạnh hơn phàm nhân gấp mấy lần, mới có thể tài năng vượt qua gian nan hiểm trở trên đường tu tiên, mà lòng tin của bản thân chính là một loại dục vọng. Người trong chính đạo giả mù sa mưa, nói là muốn trách trời thương dân, nhưng chuyện xấu xa ngấm ngầm làm chẳng kém ma đạo là bao.

Mạc Thiên Liêu gọi một bàn thức ăn ngon:“Tiểu nhị, có cá suối nước lạnh không?”

“Quý khách nói là loại cá sinh sống trong suối băng thượng đẳng sao?” Tửu lâu này quanh năm kẻ đến người đi, tiểu nhị đương nhiên cũng có kiến thức rộng rãi,“Nếu là cái kia, quán nhỏ này quả thật không có, nhưng mà có một loại cá chỉ có độc trong hồ băng duy nhất bên ngoài thành Thông Thiên, quý

khách muốn nếm thử không?"

Mạc Thiên Liêu gật đầu, trả đủ linh thạch, còn khiến chủ quán nướng một con dê núi sừng cong. Mấy người ở bàn bên kia nhìn qua thấy bàn bên này bày đầy mâm lớn mâm nhỏ, rất là khinh thường, chỉ trỏ chế nhạo những tên không có khí phách này.

"Thật sự là thô bỉ không chịu nổi." Một tu sĩ trẻ tuổi một thân áo bào gấm trắng khinh thường bĩu môi.

"Phỏng chừng là môn phái nhỏ, chưa thấy qua việc đời bao giờ." Một tu sĩ áo lam khác thấp giọng nói.

Người ở bàn này, một là lão ma đầu thần hồn cường đại, hai Yêu tu tai thính mắt tinh, đương nhiên nghe thấy rõ ràng thấu đáo. Nhưng mà, Mạc Thiên Liêu vốn dĩ da mặt dày, đối với mấy lời tầm xàm bá láp này căn bản chẳng thèm để ý, đợi cá hồ băng lên bàn rồi, liền chuyên tâm lọc xương cá cho mèo nhà mình, đặt thịt cá đã lọc xong rồi vào trong chén nhỏ hàn ngọc.

Ngửi được mùi cá, cái đầu nhỏ trắng lộ ra từ tà áo, hít ngửi, nhảy lên bàn ưu nhã lười biếng duỗi eo, lúc này mới kéo chén ngọc đến trước mặt, chậm rãi bắt đầu ăn.

Mạc Thiên Liêu thò tay xoa xoa chân trái của mèo nhỏ, xoay xoay vòng tay màu lam kia. Ngày hôm trước mới nhớ ra, lúc trước hắn có khắc một pháp trận che dấu hơi thở lên vòng tay này, có thể che lấp mùi yêu thú trên người Mạc Tiểu Trảo, chỉ cần không dùng thần thức cẩn thận nghiệm xem, người khác sẽ cho rằng đây chỉ là một con mèo bình thường.

Bởi vì làm Ma Tôn kiêu ngạo nhiều năm, cũng không sợ ai tới cướp yêu thú của hắn, ngược lại quên mất pháp trận này.

Mạnh Hổ quay đầu trừng mắt nhìn nhóm người kia, áp lực của tu sĩ kim đan vừa đảo qua, vài tên chỉ có tu vi trúc cơ lập tức thành thật. Mới vừa rồi chỉ chú ý đám người này quê mùa, nào ngờ tu vi lại cao như vậy, đắc tội không nổi. Áp lực cao cấp thật lâu vẫn không tiêu tan, mấy tên lắm mồm hồi nãy ra một đầu mồ hôi, chỉ đành đứng lên chuẩn bị chịu tội với tiền bối vị này.

Lúc này, dê núi sừng cong đã nướng xong lên bàn, thơm nức bốn phía, áp lực trên người mọi người lập tức biến mất, vị tiền bối Kim Đan đang ôm chặt toàn bộ dê nướng, vung đũa ăn ngấu nghiến.

"……" Mấy tu sĩ đang nâng chân lên lại rụt trở về, ném linh thạch tính tiền, xoay người đi ngay. Cứ ngồi đó nữa, bọn họ sợ nhịn không được lại nói ra điều gì không phải mất.

Một người hai thú tại ở Lục Hợp phường ăn uống vui chơi cả ngày, mãi cho đến ngày hôm sau phòng đấu giá mở cửa.

Phòng đấu giá Lục Hợp an bài chỗ ngồi dựa theo tu vi của khách. Tu sĩ trúc cơ dù cho có tiền cỡ nào, chỉ có thể mua được thẻ gỗ màu đỏ ngồi trong đại sảnh. Thẻ gỗ của kim đan vi màu vàng, ngồi ở tầng hai; thẻ gỗ nguyên anh là màu lam, ngồi ở tại tầng ba, cứ như vậy mà xếp.

Thẻ vào không mắc, đều cùng một giá, dù có tiền mà tu vi không đủ, thì cũng đừng mơ ngồi phòng trang nhã.

Chen lấn trong đám người, có một người chậm rãi đi tới, trường bào tuyết trắng dệt từ loại tơ tốt nhất, tóc dài như mực xõa xuống, trên đầu chỉ cài một cây trâm lưu ly óng ánh trong suốt, lụa mỏng che mặt, không thấy rõ tướng mạo, chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh lùng trong trẻo, đẹp đến mức làm người ta nghẹt thở.

Mỹ nhân giương mắt, khí thế mạnh mẽ nháy mắt tứ tán ra.

Cả đám đang xếp hàng đều đồng loạt tránh qua, người hầu trước cửa đưa khay đựng thẻ bài ra, ngón tay thon dài đảo qua trên mặt khay, thẻ gỗ màu trắng thuộc về tu sĩ hóa thần sáng lên, nhảy vào trong tay. Đúng là tu sĩ hóa thần!

Mọi người ngược lại hít một ngụm khí lạnh, lại không dám nhìn nhiều, người hầu cung kính thỉnh người vào nhã gian tầng thứ tư, người ở phía sau mới nhẹ nhàng thở ra. Mỹ nhân chậm rãi đi vào, phía sau có hai người hầu thân hình cao lớn, Mạc Thiên Liêu cùng Mạnh Hổ.

Bởi vì nguyên liệu muốn mua quá mức quý trọng, để tu sĩ trúc cơ như Mạc Thiên Liêu đến mua quả thật cực kỳ chói mắt, cho nên liền để sư tôn đến.

Nhã gian tầng bốn chỉ có ba phòng, bên trong rộng rãi vô cùng.

Giường mềm rộng rãi đặt ở giữa phòng, bàn thấp tạo ra từ tinh thạch, bày linh quả, linh trà tinh xảo, bên giường mềm có một viên cầu trong suốt, thường thường có ánh sáng lóe qua.

"Chân nhân coi trọng cái gì, chỉ cần đặt một tay lên cầu tinh thạch này, dùng thần niệm báo giá là được rồi." Người hầu cười cười giải thích cách gọi giá, Thanh Đồng không kiên nhẫn phất tay, đuổi người đi.

Đợi người hầu rời đi, mỹ nhân liền tháo mạng che mặt xuống, lười biếng dựa trên giường mềm. Mạnh Hổ dạo một vòng quanh trong phòng, toàn bộ phòng trừ giường mềm kia thì không có ghế dựa khác, liền đến gần bên cạnh sư tôn, muốn ngồi bên rìa giường, lập tức bị một bàn tay đập ngã xuống đất, biến thành hổ mập, ấm ức nằm bên chỗ đặt chân.

Mạc Thiên Liêu rất là thông cảm nhìn đại sư huynh bị đánh, đi qua ngồi chỗ bàn đặt chân, cực kỳ tự nhiên tựa vào người hổ ta.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Lục Hợp kỳ văn chuyên san tháng ba]

Bìa trong: Trong Lục Hợp phường có tuyệt thế mỹ nhân kinh hiện [kèm theo bức tranh lụa mỏng che mặt]

Phỏng vấn: Bí tịch làm giàu của phòng đấu giá Lục Hợp — mánh lới càng lớn bán được càng tốt

Ảnh chụp phố: Hai người một mèo, ăn tướng thô bỉ, môn phái nhỏ rất khó phát triển.

Thợ Mộc: Loại này tạp chí nông thôn này, chất lượng quá kém

Sư tôn: Thật như thế [cầm tuần san biến thành giấy vụn]

Thợ Mộc:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Lạc Tinh

Toàn bộ hội trường hình thành nửa vòng tròn lớn, một cái đài to lớn đặt tại tầng một, bởi vì thị lực tu sĩ vô cùng tốt, đến lúc đó bảo vật cũng được đặt trên đài, ngược lại ngồi ở tầng bốn lại nhìn rõ nhất.

Bán đấu giá còn chưa bắt đầu, trên đài có nhạc sĩ đang diễn tấu trình diễn, mấy nhạc sĩ này đều là tu sĩ cấp thấp, không có tính công kích, tướng mạo cũng bình bình, nhưng mà tiếng cầm tiêu kia lại rất dễ nghe.

Đàn thất huyền réo rắt rung động, khi thì lại đột ngột vỡ òa, mãnh liệt sôi nổi, khi thì nhẹ nhàng như dòng nước chảy, gió mát thổi qua. Tiếng tiêu thì thong thả mà du dương, không biết có tiếng chuông đồng nào đang đánh hay không, giống như đang nghe một cố sự xa xôi nào đó. Nhắm mắt lắng nghe, mơ hồ nhìn thấy trong hoang mạc bát ngát, có một mỹ nhân chậm rãi đi tới, trên mắt cá chân trắng nõn đeo một chuỗi chuông bạc thật nhỏ, chân trần từ từ đạp xuống cát vàng, từng bước từng, hướng về hồ nước xa xa, bỗng nhiên nước suối sôi trào, bao phủ lấy hoang mạc, đổi lấy sức sống bừng bừng.

Mạc Thiên Liêu mở mắt ra, hơi hơi nhíu mày, trong tiếng cầm tiếng tiêu này còn có chút lực mê hoặc, do tu sĩ cấp thấp diễn tấu, nên không đủ để ảnh hưởng đến thần hồn, nhưng cũng sẽ kích phát dục vọng tiềm tàng trong tâm người, dẫn đến lúc nữa đấu giá càng thêm náo nhiệt. Mỹ nhân, mắt cá chân, chuông bạc, mới vừa rồi trong đầu hắn hiện lên rõ ràng như thế, vậy……

Chậm rãi quay đầu, nhìn thấy sư tôn nhà mình đã thoát giày, chân trần đạp trên đầu hổ, bàn chân trắng nõn được lớp lông dày bao phủ bên trong, Mạc Thiên Liêu cảm giác mũi có chút ngứa. Chân mèo nhà mình, bởi vì lười đi đường, lúc nào cũng muốn hắn ôm, chân trước chân sau từ trước đến nay đều múp múp mềm mềm.

Vươn tay ra vừa đụng tới cẳng chân sư tôn, cái chân trắng nõn kia liền duỗi lại đây, nhẹ đá hắn một chút, Mạc Thiên Liêu nhịn xuống xúc động muốn bắt cái chân kia, thu tay lại trong áo, quay đầu nhìn Thanh Đồng.

"Nước." Thanh Đồng dựa trên gối lớn, hướng Mạc Thiên Liêu nâng nâng cằm.

Phòng này vốn dĩ có người hầu, nhưng người hầu nhìn thấy chân nhân tự mang theo tùy tùng, liền tự giác lui ra, đại sư huynh đang đảm đương nhiệm vụ làm đệm chân, Mạc Thiên Liêu dĩ nhiên biến thành người bị sai sử.

Mạc Thiên Liêu nhận mệnh đứng lên, châm trà cho sư tôn. Trong ấm trà trên bàn có phao trà thơm rất tốt, dùng hỏa tinh thạch cố định để giữ ấm, lúc nào uống cũng nóng cả. Giữa lúc châm trà, Mạc Thiên Liêu nhìn thoáng qua bên dưới, toàn bộ hội trường rất nhanh đã ngồi đầy, các tầng ở giữa là không thể nhìn thấy lẫn nhau, nhưng lại có thể nhìn thấy tình hình trong đại sảnh. Trong đại sảnh là tu sĩ trúc cơ trở xuống, không có thần hồn, muốn đấu giá thì chỉ có thể hét giá, cho nên cũng mua không được vật gì trân quý, chung quy mọi người đều nhìn thấy hết, coi chừng đi ra ngoài liền bị người cướp.

Đợi chừng hai khắc, cầm tiêu rốt cuộc dừng lại, đá chiếu sáng dưới đài bị bịt kín một tầng vải tối, vải màn trên đài nháy mắt trượt xuống, thạch đài khảm đầy ánh nắng cực kỳ sáng sủa, nháy mắt đoạt đi chú ý của mọi người. Một tu sĩ kim đan diện mạo trung hậu đứng ở giữa đài, nụ cười như cúc chắp tay với mọi người:"Các vị đạo hữu, chư vị tiền bối, tại hạ Lục Hợp Thải, may mắn cùng các chư công tụ tại phòng đấu giá Lục Hợp này……"

"Người bán đấu giá bên trong phòng đấu giá Lục Hợp, đều gọi là Lục Hợp Thải." Mạc Thiên Liêu đưa trà ngon đã lượng nguội qua cho Thanh Đồng, thấp giọng giải thích một câu, phía trước hắn mang mèo đến Lục Hợp Phường, lúc ấy người bán đấu giá cũng không phải người này, nhưng cũng tự xưng Lục Hợp Thải.

Thanh Đồng tiếp nhận chén trà, nhấp một ngụm:"Thì sao?"

Mạc Thiên Liêu nháy mắt mấy cái, mỉm cười:"Không có gì, có muốn ăn cá chiên hay không, ta nhớ rõ em rất thích cá chiên ở nay." Lúc ấy cục bông nhỏ

ấm ấm nằm trong lòng hắn, làm sao có thể để ý ai là người bán đấu giá, nhiều lắm sẽ nhớ rõ nơi này có cái gì ăn ngon.

Quả nhiên, Thanh Đồng nghe nói như thế, đôi mắt vốn lạnh lùng trong trẻo liền sáng lên một chút.

Hổ mập nghe thấy có ăn, liền ngẩng đầu grao một tiếng, bị sư tôn thưởng cho một bàn tay.

Kết quả, bên trong nhã gian tầng cao nhất, mang lên cá nhỏ chiên, chân hươu nướng, trong tiếng răng rắc răng rắc cắn thịt, bỏ lỡ vật đấu giá thứ nhất. Vật thứ nhất là tặng, vô luận bao nhiêu tiền, phòng đấu giá sẽ trả một phần, bầu không khí lập tức liền náo nhiệt lên.

Bảo khí, đan dược, linh thảo, bán xen kẽ, cấp bậc cũng dần dần tăng lên, mấy món đầu hai người một hổ cũng không hứng thú, mãi cho đến khi kiện thứ năm được bưng ra.

"Xích Hổ Trảm Nguyệt Đao, bảo khí thượng phẩm!" Người bán đấu giá bỏ vải đỏ, để lộ ra một thanh đao lớn khắc đầu hổ đỏ tươi, quanh thân lóng lánh trong suốt, như có ngọn lửa lưu chuyển,"Nói cho chư vị biết, đao này là từ tay 'Đoán Thiên tôn giả' ra."

"Ồ –" Trong hội trường trung lập tức một rối loạn trận, những thứ của Đoán Thiên tôn giả, đều là tuyệt phẩm, dù có là pháp khí nhỏ năm đó tùy tay làm ra, cũng có thể hét giá trên trời.

"Không dối gạt chư vị, đao này là tác phẩm của tôn giả lúc còn trẻ, cũng không phải hàng tốt nhất," Người bán đấu giá ý bảo mọi người xem thân đao, ánh sáng lấp lánh tràn cả thân đao, tuy rằng đơn giản lại cũng không mất đi hoa lệ,"Nhưng mà, lúc tôn giả kỳ kim đan đã thành danh bên ngoài, chuôi đao hệ hỏa này là bảo khí thượng phẩm, chính là lúc tôn giả kim đan đại viên mãn luyện chế ra, làm hạ lễ cho bạn bè, một đao có thể chém đứt sông băng trăm dặm, giá khởi điểm một trăm linh thạch thượng phẩm!"

Bảo khí thượng phẩm bình thường, giá khởi điểm từ năm mươi đến tám mươi linh thạch thượng phẩm, cái này do Đoán Thiên làm ra, cho nên mới nhiều như vậy.

Thanh Đồng nhìn thoáng qua bả đao kia, cười nhạo một tiếng, cũng không nói chuyện.

Mạc Thiên Liêu sờ sờ mũi, sở dĩ có thể nhìn ra đây là tác phẩm lúc đầu của hắn, là bởi vì này bộ dạng thanh đao coi như đẹp, những vật hắn làm về sau càng không chú trọng bộ dáng, phàm là Đoán Thiên ra tay, đều lấy thực dụng làm đầu, không thể dựa vào bộ dáng. Tựa như cái Phệ Quỷ Phiên lão tổ Khô Cốt dùng năm đó, lúc không cần dùng, nhìn như tấm vải rách dơ bẩn tùy tay cắt thành.

Hổ mập cũng không biết hai người sau lưng đang "mắt đi mày lại", nhìn thấy thanh đao này liền bò lên, dùng bàn chân đẩy lông chụp quả cầu thủy tinh kia, dùng thần thức gọi giá.

"Đại sư huynh muốn bả đao kia?" Mạc Thiên Liêu quay đầu nhìn hắn.

"Grao!" Hổ mập kêu một tiếng, cũng không quản sư đệ nghe hiểu hay không, theo sát phía sau gọi giá, sợ bỏ qua đi.

Gọi giá trong nhã gian đều trực tiếp dùng thần thức truyền đi, thông qua tinh thạch trên đài truyền tới, do người bán đấu giá nói ra, bởi vậy, tu vi người bán đấu giá bên trong Lục Hợp cần phải trên Kim Đan mới được.

"Trên lầu gọi giá một trăm tám mươi!"

"Một trăm tám mươi lăm!"

"Hai trăm!"

Giá một đường lên tới hai trăm ba mươi, mới chậm lại, bắt đầu tăng từng viên từng viên, hổ ta vểnh tai, cái đuôi khẩn trương quét tới quét lui trên mặt đất, đã gọi đến hai trăm ba mươi sáu, trên người hắn tổng cộng chỉ có hai trăm năm mươi viên linh thạch thượng phẩm, nhiều hơn thì không kiếm đâu ra.

"Trên lầu gọi giá ba trăm viên linh thạch thượng phẩm!" Người bán đấu giá đột nhiên cao giọng hô.

Toàn trường lặng im trong nháy mắt, ba trăm linh thạch thượng phẩm, có thể mua ba bảo khí thượng phẩm rồi, giá này tiền thật là rất cao. Hổ mập chán nản thu hồi chân lông, chạy về bàn đạp chân nằm.

Mạc Thiên Liêu xoa xoa đầu hổ:"Thanh đao kia cũng không có gì tốt, khi về ta làm cho huynh một thanh khác." Xích Hổ Trảm Nguyệt đao trong mắt của hắn chẳng khác gì phế vật, ngoại trừ năng lực công kích thuộc tính hỏa, thì chẳng có gì khác cả.

Hổ ta tay hắn đẩy ra, nhe răng với sư đệ, ngươi thì biết cái gì, đây chính là do Đoán Thiên tôn giả làm ra, ổn định nhiều hơn so với bảo khí bình thường, cầm ở trong tay cũng có mặt mũi hơn, khi trở về còn có thể khoe với bọn Mặc Hùng nữa.

Mạc Thiên Liêu không hiểu tâm tư hổ ta, cũng không tính toán vay tiền mua phế phẩm cho đại sư huynh, quay đầu tiếp tục nhìn những thứ trên đài.

"Nơi này của ta có một bộ tinh thạch bảy màu, mỗi một loại đều có thù thuộc tính đặc, có thể luyện chế một bộ bảo khí!" Trên đài bày ra một cái khay thật dài, bên trên có tinh thạch bảy màu đỏ cam vàng lục đen lam tím, mỗi một khối lớn khoảng bằng nắm tay.

Xích Luyện tinh, Chanh Vân tinh, Minh Dương tinh, Lục Tùng giao, Thanh Thiên thạch, Huỳnh Lam châu, sáu loại trước mọi người đều biết là bảo thạch

hiếm gặp, ít nhiều gì cũng có chút tác dụng đặc thù, giá mỗi một loại đều thuộc hàng xa xỉ, gom lại nhiều loại như vậy thì giá nhất định không .

"Tử thạch kia là thứ gì!" Dưới đài có người không biết lớn tiếng hỏi.

Mạc Thiên Liêu nghe được lời ấy, cũng nhìn màu tím tinh thạch kia, vừa nhìn một cái thì lập tức đồng tử co rụt lại, không chút nghĩ ngợi đã đưa tay đặt lên viên cầu thủy tinh gọi giá.

Người bán đấu giá nói đây là Tử Vân tinh, lại có người nói màu Tử Vân tinh nhạt hơn cái này, chắc không phải là phòng đấu giá mang đến cho đủ số chứ! Người bán đấu giá cười cười cũng không nói nhiều, Tử Vân tinh cũng không phải tinh thạch cực kỳ trân quý, quả thật là vì gom đủ trọn bộ nên kiếm đại cái đến thế, nhưng mà, chỉ riêng giá trị của sáu loại kia thì cũng có thể bán được giá tốt rồi.

Giá khởi điểm không ngờ tới một ngàn linh thạch thượng phẩm!

"Một ngàn một trăm!"

"Một ngàn hai trăm!"

"Hai ngàn!" Trên lầu có tu sĩ nguyên anh lập tức ra giá đến hai ngàn, gọi giá trong hội trường dừng một lát.

"Tạ lão tổ." Một nữ tu xinh đẹp ngồi bên cạnh tu sĩ nguyên anh, cười cười nói lời cảm tạ với tu sĩ kia, có tinh thạch trọn vẹn như vậy, tìm một vị đại sư luyện khí, là có thể luyện thành một bộ pháp khí phòng ngự đủ thuộc tính, đến lúc nguy cấp, thì có thể ngăn cản được một chút bất kỳ thủ đoạn gì.

Tu sĩ nguyên anh cười cười, vì nụ cười của mỹ nhân, chút tiền như vậy vẫn ra được.

"Hai ngàn linh một khối." Mạc Thiên Liêu kêu gía.

"……" Tu sĩ nguyên anh kia nghe thấy giá này, lập tức giận ngã ngửa,"Năm trăm!"

"Năm trăm linh một khối." Mạc Thiên Liêu như trước không nhanh không chậm theo giá.

Mạnh Hổ biến thành người, nhe răng:"Sư đệ à, một bàn đá kia chỉ nhìn mà không dùng được, ngươi muốn nó để làm cái gì?"

"Điêu một bộ trà cụ cho sư tôn." Mạc Thiên Liêu tùy ý nói, tiếp tục theo giá.

Đại sư huynh thiếu chút nữa bị sặc. Thanh Đồng hừ một tiếng, nâng tay cho Mạc Thiên Liêu một bàn tay.

Mạc Thiên Liêu cười cười, mỗi khi phía người phía dưới gọi giá, hắn tăng thêm một viên, mãi cho đến khi gọi giá đến sáu ngàn, người nọ thật sự không gọi nữa, bị hắn lấy sáu ngàn linh một khối ra mua.

Có người hầu trực tiếp đưa đồ lên, thanh toán tiền ngay tại chỗ.

Mạc Thiên Liêu cầm khối tinh thạch màu tím cuối cùng một trong tay, lấy thần hồn thăm dò, chậm rãi nhếch môi cười, hắn quả nhiên không có nhìn lầm, cái này không phải Tử Vân tinh gì, mà là Cửu Hồn tinh có thể luyện chế hồn khí!

Thanh Đồng cầm một khối bảo thạch màu đỏ lên, xoay xoay ở trong tay, lạnh lùng nói:"Đá Lạc Tinh ít nhất khoảng ba vạn, một lát nữa xuất hiện thì ngươi làm sao mua?"

Đang cao hứng bản thân mình nhặt được lợi lớn, Mạc Thiên Liêu lập tức cứng người, đúng vào lúc này, hai mươi ba kiện trước đã bán xong, trên đài đẩy ra một kiện bảo vật đỉnh điểm cho ngày hôm nay. Đá đen tuyền, bên trong mênh mông sâu thẳm, nên ngoài lóng la lóng lánh, giống như sao rơi xuống chín tầng trời, chính là đá Lạc Tinh hắn cần!

———

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc:QAQ không có tiền ngày thật không dễ chịu

Sư tôn: Cầu ta đi, cầu ta liền cho ngươi tiền

Thợ Mộc:[vùi vào bụng lông] đại gia thương tình đi.

Sư tôn: Nghiệt đồ, đang sờ chỗ nào đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Huấn Linh

Lúc trước mua Hiên Viên thiết cùng đá Thông Minh, tổng cộng mất một vạn chín ngàn linh thạch thượng phẩm, mới vừa mua một bộ tinh thạch kia, lại tốn sáu ngàn, cộng lại đã tiêu hết một nửa số tiền sư tôn cho.

Nắm trong tay Cửu Hồn tinh, Mạc Thiên Liêu ngược lại không hối hận. Tinh thạch thượng đẳng bình thường, giống loại Xích Luyện tinh này có thể luyện chế bảo khí, linh khí, giá hắn là tại một trăm đến hai trăm linh thạch thượng phẩm, như vậy một bộ tinh thạch bảy màu có thể bán đến hai ngàn đã là giá cao, hắn ra sáu ngàn, trong mắt người khác nhìn chính là thằng ngu.

Nhưng người khác không biết, này Cửu Hồn tinh này so với đá Lạc Tinh còn trân quý hơn.

Cái gọi là Hồn Khí, là thứ có thể dung nạp hồn phách hoặc là thần hồn, năm đó Khô Cốt lão tổ cầu hắn luyện chế Phệ Quỷ Phiên, đó là một kiện Hồn Khí. Chỉ cần một khối Cửu Hồn tinh lớn bằng móng tay cái, là có thể dung nạp ngàn vạn hồn phách, luyện chế thành một Phệ Quỷ Phiên. Cần phải biết, Phệ Quỷ Phiên là vật bán tiên khí.

Nay, có được một khối Cửu Hồn tinh lớn bằng nắm tay này, hắn thậm chí có thể luyện chế ra thứ nuôi dưỡng thần hồn ……

"Đá Lạc Tinh!" Phía dưới có người biết kinh ngạc thốt ra tiếng.

Đá Lạc Tinh, chính là nguyên liệu luyện khí cao nhất. Loại nguyên liệu này không có thuộc tính Ngũ Hành đặc biệt, linh bảo luyện chế ra thì bất kỳ là loại người nào cũng có thể sử dụng không vấn đề gì, càng quan trọng hơn là, đá Lạc Tinh có thể tiếp nhận sức mạnh của một người dường như không có giới hạn.

Những người từ kỳ hóa thần trở lên, rất ít dùng linh khí, bởi vì linh khí tương ứng thông thường khó có thể thừa nhận linh lực khổng lồ của bọn họ, một đao chém, chỉ có thể phát huy ra một nửa linh lực của bản thân, còn không bằng tự mình động thủ, cho một cái tát là xong.

"Đã có đạo hữu nhận ra được," Người bán đấu giá đứng phía sau khay, để mọi người cẩn thận quan sát,"Đây là một khối đá Lạc Tinh, có thể luyện chế thượng phẩm linh khí thậm chí bán tiên khí, là nguyên liệu luyện khí có thể để cho hóa thần sử dụng. Toàn bộ Đại lục Thái Huyền cũng không có bao nhiêu, có thể gặp mà không thể cầu."

Lời nói không nhanh, không kích động lòng người như lúc trước, lúc này, giọng nói của người bán đấu giá cực kỳ thong thả, dường như dù nói thế nào đi chăng nữa cũng không thể nói rõ mức độ quý giá của đá Lạc Tinh này.

Người muốn nguyên liệu luyện khí không chỉ riêng luyện khí sư, nếu là muốn cầu luyện khí sư cấp cao luyện chế linh bảo, thì thường thường dâng nguyên liệu quý hiếm có tác dụng tốt hơn là dâng linh thạcg. Huống hồ, không bột đố gột nên hồ, luyện khí sư có lợi hại đến mức nào, không có nguyên liệu tốt, ngươi có cho hắn bao nhiêu linh thạch cũng là luyện không được.

"Giá khởi điểm, hai vạn linh thạch thượng phẩm!" Người bán đấu giá không nhiều lời, trực tiếp báo giá.

Tu sĩ trúc cơ trong đại sảnh không ai lên tiếng nữa, dù có xuất thân tốt, hai vạn linh thạch thượng phẩm, chính là hai trăm vạn linh thạch hạ phẩm, cũng không phải thứ bọn họ có thể ra được.

Toàn bộ hội trường, chỉ còn lại người dùng thần thức vô thanh báo giá.

Mạc Thiên Liêu nhìn chằm chằm viên cầu thủy tinh, nghe người bán đấu giá không ngừng hét giá, giá đá Lạc Tinh một đường lên tới hai vạn ba ngàn, mới bắt đầu một trăm, một trăm hơn mà đi lên, dù vậy, tốc độ báo giá vẫn nhanh như bay. Nhìn hai vạn năm ngàn đáng thương bên trong túi chứa đồ của mình, lòng bàn tay Mạc Thiên Liêu đổ mồ hôi, chỉ có thể hy vọng hôm nay không có người đặc biệt có tiền.

Nhưng hiển nhiên hôm nay vận may không tốt, lúc Mạc Thiên Liêu báo ra "Hai vạn bốn ngàn chín", có người lập tức báo "Hai vạn sáu ngàn".

"Sư tôn……" Vạn bất đắc dĩ, Mạc Thiên Liêu chỉ đành quay đầu xin tiền mèo nhà mình.

"Chính ngươi nói muốn năm vạn." Thanh Đồng ung dung nhìn hắn, chậm rãi nhấp một ngụm trà. Lúc trước y không thích Mạc Thiên Liêu mỗi khi nhìn thấy nguyên liệu tốn thì mê đắm không động, thường xuyên bởi vì trầm mê với luyện khí mà quên nướng cá cho y, khiến đám người quái dị Ma cung làm cơm mèo đưa y, thật sự là không thể tha thứ!

"Cái này là do tình hình thay đổi……" Mạc Thiên Liêu dày mặt kéo ống tay áo sư tôn.

Thanh Đồng nâng tay, rút ống tay áo đi, môi mỏng nhạt màu nhẹ thở ra ba chữ: "Không có tiền."

Thở dài, Mạc Thiên Liêu thấy đôi mắt trong trẻo lạnh lùng khép lại, không để ý đến hắn, chỉ đành hậm hực rụt tay khỏi viên cầu gọi giá. Xem ra chỉ có thể dùng nguyên liệu khác thay thế, chỉ mong sẽ không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, ngẫm lại chuyện bản thân sắp đối mặt, Mạc Thiên Liêu không khỏi có chút đau đầu.

"Hai vạn tám ngàn ba trăm viên linh thạch thượng phẩm!" Người bán đấu giá còn đang cao giọng báo giá.

Mạnh Hổ nhìn bộ dáng tội nghiệp của sư đệ nhà mình, nhịn không được lại gần: "Sư đệ, ta còn có hai ngàn năm, cho ngươi mượn đủ hay không?"

Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu nhìn xem đại sư huynh hàm hậu, nhịn không được muốn xoa xoa đầu hắn.

"Ba vạn!" Người bán đấu giá đột nhiên cao giọng hô,"Có tiền bối ra giá ba vạn linh thạch thượng phẩm, còn có người muốn ra giá?"

"Ba vạn lần thứ hai!"

"Ba vạn, thành giao!"

Mạc Thiên Liêu trơ mắt nhìn kia đá Lạc Tinh sáng bóng bị bỏ vào bên trong hộp ngọc đen tuyền, bưng xuống, nhất thời rất là không muốn. Dù có là đời trước, đá Lạc Tinh cũng không phải thứ hắn muốn mua liền có thể mua được.

"Tiền bối, của ngày đây." Ngoài cửa có giọng nói của một người truyền vào, Mạnh Hổ nhảy dựng lên đi mở cửa.

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, quay đầu nhìn sư tôn, ngón tay thon dài trắng nõn kia đang phủi phủi tinh thạch hình bán nguyệt trong suốt, móng tay mọc quá đầu ngón vẽ ra một vết trầy trên tinh thạch bóng loáng. Mạnh Hổ bưng hộp ngọc đen tuyền nhe răng nhếch miệng đi vào, trình cho sư tôn.

Thanh Đồng cũng không thèm nhìn tới, nâng tay ném túi chứa đồ qua.

Người hầu cầm vội vàng đếm, trán đổ mồ hôi nói:"Tiền, tiền bối, bên trong này chỉ có năm ngàn linh thạch thượng phẩm."

Cái cằm duyên dáng khẽ nâng, chỉ chỉ Mạc Thiên Liêu còn đang trố mắt. Mạc Thiên Liêu vội phản ứng, nhanh chóng móc ra hai vạn rưỡi của mình, giao đủ linh thạch.

Bưng lấy kia hộp ngọc đen tuyền, Mạc Thiên Liêu nháy mắt mấy cái, thật lâu sau, miệng mới chậm rãi mở ra, toét thẳng đến mang tai:"Sư, sư tôn……" Nói không khỏi lại gần, lập tức bị kia cánh tay như ngọc kia để lên mặt, đẩy mạnh về phía sau.

Mạc Thiên Liêu rất phối hợp mà ngã ra đất, ngồi dưới đất, xem xét đá Lạc Tinh bên trong chiếc hộp. Một khối lớn như vậy, vượt qua mong muốn của hắn, hắn có thể nhiều làm rất nhiều thứ.

Kiện bảo vật đếm ngược thứ hai, là thượng phẩm linh khí, hai người trong phòng chẳng hứng thú mấy, Mạnh Hổ ngược lại là rất hứng thú, đáng tiếc không có tiền, liền biến lại về hổ mập giúp sư tôn làm ấm chân. Mạc Thiên Liêu đang định rời đi sớm một chút, bỗng nhiên dưới đài xuất hiện một trận rối loạn.

Theo một tiếng xích khẽ vang lên, chỉ thấy một cô gái có diện mạo cực kỳ mỹ lệ bị kéo đến trên đài, tay chân đều buộc xiềng xích, đi đường có chút lảo đảo, tựa hồ là bị ép uống đan dược áp chế tu vi. Đây chính là kiện bảo vật cuối cùng!

Vài tu sĩ trúc cơ dưới đài kia bắt đầu bàn tán, có người lòng đầy căm phẫn nhảy dựng lên nói:"Ta đường đường là nhân sĩ chính phái, sao có thể như Ma Tu mua bán lô đỉnh như vậy!"

"Đúng thế!"

Nhìn kia vẻ mặt thê lương của cô gái yêu kiều kia, mọi người không khỏi sinh ra lòng trắc ẩn.

"Chư vị an tâm một chút chớ nóng, phòng đấu giá Lục Hợp chúng ta đương nhiên sẽ không bán lô đỉnh," Người bán đấu giá không chút hoang mang nói,"Cô gái này cũng không phải là để chư vị dùng luyện công song tu."

Nghe được lời ấy, mọi người không khỏi sinh ra vài phần hiếu kỳ.

Kia người bán đấu giá không chút hoang mang cầm ra một thứ, chính là một cái sừng trâu xấu xí.

Huấn linh giác! Đồng tử Mạc Thiên Liêu co lại, còn chưa kịp phản ứng, người bán đấu giá kia đã thổi kèn. Sừng trâu phát ra không phải tiếng vang, mà là một loại hồn lực có thể quấy nhiễu thần hồn, thứ này không có ảnh hưởng gì đối với tu sĩ có thần hồn mỏng manh, nhưng không giống với yêu thú có thần hồn mẫn cảm gấp trăm lần so với người, bình thường tu sĩ dùng nó để giáo huấn linh thú biến hóa không nghe lời!

"A –" Cô gái trên đài hét lên một tiếng, ngồi xổm xuống mặt đất, nháy mắt hóa thành một con hồ ly trắng.

Toàn bộ hội trường nhất thời bùng nổ, đây đúng là một yêu thú biến hóa! Là yêu thú tự mình tu luyện đến biến hóa chỉ tồn tại trong truyền thuyết!

Mạc Thiên Liêu đã không có thời gian để ý tới mấy cái này, một bước nhảy đến trước giường mềm, ôm Thanh Đồng sắc mặt tái nhợt vào trong lòng. Mạnh Hổ biến trở về hình người, xoa xoa cái đầu đau chạy tới:"Chúng ta đi mau."

Hồ ly nhỏ kia chắc là vừa biến hóa không lâu, chịu không nổi tiếng kèn này, Mạnh Hổ tuy có chút không khỏe nhưng còn có thể chịu đựng được, nhưng mà Thanh Đồng không giống.

"A……" Môi mỏng mím thành một đường thẳng tắp, Thanh Đồng dựa vào lòng Mạc Thiên Liêu, thân thể nhịn không được run nhè nhẹ, thần hồn có

thương tích, lại bị quấy nhiễu như vậy, giống như miệng vết thương bị xé rách, đau đến cùng cực,"Mau, đi mau, ta…… chống đỡ không được bao lâu…… A……"

Mạc Thiên Liêu không nói hai lời, ôm lấy sư tôn liền đi.

"Tiền bối, rời đi sao?" Người hầu ngoài cửa rất là sửng sốt, yêu thú biến hóa trân quý đến mức nào, ý phòng đấu giá là, hôm nay không ai mua với giá tốt thì ém lại không bán, vị này là khách quý duy nhất ở tầng bốn, có khả năng mua được nhất, hiện tại rời đi thì biết làm thế nào cho tốt.

Mạc Thiên Liêu ôm mỹ nhân tựa hồ đang ngủ say trong lòng, trừng mắt nhìn người hầu kia, thấp giọng nói:"Không có mắt, đánh thức chủ nhân nhà ta, ngươi ta đều không sống được!"

Người hầu nọ lập tức ngậm miệng, không dám nhiều lời.

Vững vàng rời khỏi phòng đấu giá, Mạc Thiên Liêu lấy ra phi kiếm, lập tức bay đi.

———

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Đau không?

Sư tôn: Đau, ngươi có biện pháp?

Thợ Mộc: Mộc công thổi thổi, đau đau bay đi

Sư tôn:…… Cút!

Đẳng cấp đồ vật: Pháp khí → bảo khí → linh khí → tiên khí → Thần khí

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đau Đầu

"Có nghe được là ai mua đá Lạc Tinh?" Trong phòng tầng ba, một tu sĩ nguyên anh mặc đạo bào mây trôi hỏi người bên cạnh.

"Là khách nhân tầng bốn," Người nói đầy mặt khó xử,"Khí sư, có thể lên tầng bốn, đều là trên hóa thần, ta đắc tội không nổi."

Tu sĩ nguyên anh siết thành đấm, hôm nay gã ngẫu nhiên đi dạo đến đây, trên người không có mang nhiều linh thạch như vậy, dù thế nào cũng không ngờ lại có đá Lạc Tinh:"Không được, thi đấu lớn sắp tới, ta nhất định phải có được đá Lạc Tinh, nếu không lại để tiện chủng kia thắng nữa."

Tu sĩ nguyên anh này họ Đinh, chính là đích tử của trưởng lão luyện khí Lưu Vân Tông, tư chất cũng thuộc hàng nhất, chỉ là gã có một đứa em trai con vợ lẽ, có thiên phú luyện khí hơn cả gã. Lúc trước bởi vì gã tính toán, để cho tiện chủng đi Ma đạo làm nội ứng, ai ngờ đâu tên đó lại gặp vận may, được Đoán Thiên tôn giả chỉ điểm, sau khi trở về lập tức được tông môn coi trọng.

"Đinh khí sư, khách nhân tầng bốn đi." Phòng đấu giá Lục Hợp là do ba tông môn lớn cùng quản lý, bên trong đương nhiên có các gia nhân của họ, Đinh gia muốn nghe vẫn có phương pháp ngóng tin tức.

"Thay ta cám ơn nhị chưởng quầy." Tu sĩ nguyên anh đứng lên.

"Đinh khí sư khách khí làm gì, lần này còn may nhờ có Đinh đại sư đưa huấn linh giác." Người bên trong phòng đấu giá cười nhìn khí thế tranh mua hồ ly trắng ngất trời trên đài chính.

Huấn linh giác tầm thường chỉ có thể giáo huấn linh thú ký kết huyết khế với mình, ngày nay loại huấn linh giác có thể phục tùng yêu thú rất là khó kiếm, chỉ có vài đại sư luyện khí mới có thể làm ra được.

"A……" Thanh Đồng tựa vào lòng Mạc Thiên Liêu, đau đầu muốn nứt, nhịn không được siết chặt áo trước ngực Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu không dám dừng lại, có thể bay xa bao nhiêu thì bay xa bấy nhiêu, mãi đến khi sức ảnh hưởng của huấn linh giác không chạm đến mới thả chậm tốc độ lại. Đại sư huynh lái thuyền bay, lảo đảo chạy tới:"Đi lên."

Ôm sư tôn nhảy lên thuyền bay, một tay tiếp nhận quyền khống chế thuyền bay, để Mạnh Hổ cũng đang không thoải mái thở ra một hơi. Mạnh Hổ nuốt một viên Định Thần Đan trấn an thần hồn, liền tiếp nhận lái thuyền, ý bảo bản thân không có việc gì, để hắn nhìn sư tôn.

Mạc Thiên Liêu cũng không khách khí, ôm Thanh Đồng ngồi xuống giữa thuyền, tách mở cánh môi màu máu, đút một viên Ngưng Thần đan vào.

"Chúng ta đi nơi nào?" Mạnh Hổ xoa xoa thái dương, nhìn thoáng qua sư tôn tình huống không tốt lắm, cũng không biết là lão già thiếu đạo đức nào làm huấn linh giác này, lại có như vậy sức mạnh như vậy.

"Về tông môn trước đi." Mạc Thiên Liêu đang nói, thuyền bay đột nhiên ngừng lại, khiến ba người đồng thời ngã về phía trước. Mạc Thiên Liêu tay mắt lanh lẹ ôm sư tôn lăn một vòng ngay tại chỗ, lúc này mới giảm bớt lực.

"Người nào?" Mạnh Hổ tức giận bò lên, có người dùng pháp khí mạnh mẽ ngăn trở trước thuyền bay.

Người đối diện hiển nhiên cũng đâu ngờ pháp khí lại tạo thành hiệu quả như vậy, ngẩn ra một chút:"Tại hạ Đinh Tử Kim, là con trưởng lão Đinh Hộ của Lưu Vân Tông, vô tình mạo phạm tiền bối…… A, hóa ra là Mạnh sư đệ."

Mạnh Hổ nhíu mày, ba tông môn lớn thường qua lại, hắn có biết Đinh Tử Kim này, không phải bởi vì có giao tình gì, chỉ là người này dường như tận sức kéo quan hệ với đệ tử dòng chính của các phái, còn từng đưa cho hắn một ít pháp khí nhỏ.

Thuyền bay có một tầng màn, người ở bên trong nếu không đứng lên, bên ngoài là nhìn không thấy, cho nên Đinh Tử Kim cũng không biết ai ngồi trên thuyền, nhưng nếu Mạnh Hổ ở đây, tu sĩ hóa thần kia tất nhiên là động chủ Ốc Vân Tông hoặc là trưởng lão hộ sơn.

"Là như vầy, thi đấu lớn ở tông môn Lưu Vân Tông sắp tới, tại hạ rất cần đá Lạc Tinh, không biết……" Đinh Tử Kim cẩn thận tìm từ.

Mạnh Hổ đen mặt lại, người này làm sao biết được bọn họ mua đá Lạc Tinh? Tất nhiên là phòng đấu giá Lục Hợp lộ ra tin tức, cái đám tiểu nhân này!"Đinh huynh, này, cái này dĩ nhiên là vi phạm quy tắc Lục Hợp phường, ngươi vẫn nên mau rời đi đi." Ý tứ rất rõ ràng, trưởng bối trong thuyền bây giờ mặc kệ ngươi là ai, nếu là lại tiếp tục dây dưa, bị đánh là chuyện sớm muộn!

"Tại hạ quả thật mạo phạm, ở nơi này của ta có linh khí thượng phẩm, còn có nhánh linh thảo vạn năm, chỉ cầu có thể đổi đá Lạc Tinh, sẵn lòng bỏ những thứ yêu thích." Đinh Tử Kim vừa nói, vừa nghiêng mắt liếc về phía thuyền bay. Phụ thân Đinh Hộ chính là luyện khí sư tốt nhất trong ba tông môn, ngay cả chưởng môn Ốc Vân Tông đều phải cấp vài phần mặt mũi, cũng không cần hôm nay phải có, chỉ cần thấy rõ người trong thuyền, lấy danh nghĩa phụ thân đi cầu đổi chắc là có thể.

Thanh Đồng tựa vào lòng Mạc Thiên Liêu, nhíu mày, thật sự là ồn chết, đứng dậy chuẩn bị đi giáo huấn tiểu bối không biết trời cao đất rộng này một chút. Ai ngờ vừa động thân mình, một trận đau đớn kịch liệt đột ngột ập tới, lập tức cắn môi dưới mình. Bên ngoài là tu sĩ nguyên anh, nếu để cho gã biết này hóa thần đại năng* thụ trọng thương, nói không chừng liền muốn ra tay cưỡng đoạt.

*đại năng = cách gọi kính trọng

Mạc Thiên Liêu cuống quít ôm người lại, nắm cằm Thanh Đồng, trầm giọng nói:"Há miệng." Giọt máu tràn ra từ môi dưới đang cắn chặt, theo cái cằm trắng nõn trượt xuống, nhỏ lên tơ trắng bên dưới. Mạc Thiên Liêu nhìn mà tim như bị đao cắt, mạnh mẽ ép mở môi dưới đang cắn chặt kia, nhanh chóng nghiêng người cuối xuống, ngăn lại tiếng than nhẹ đang trực tràn ra.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng chợt trợn to, yên lặng nhìn khuôn mặt tuấn tú biến lớn trước mắt, nhất thời có chút ngẩn người. Nghiệt đồ này, đang, đang làm cái gì?

Cảm xúc giữa đôi môi cực kỳ mềm mại, dính dính như là bánh hoa quế, giữa hơi lạnh mang theo chút thơm ngọt khó có thể nói thành lời, Mạc Thiên Liêu nhất thời có chút mê say, hoảng hốt trong giây lát, mới phát hiện bản thân dưới cơn xúc động đã làm cái gì. Hắn, thế nhưng, lại hôn sư tôn! Lông tơ sau lưng từng cọng từng cọng lập tức dựng thẳng lên, thầm nghĩ xong xong, mèo đại gia nhất định sẽ cào hắn thành vụn bào.

Đầu ngón tay như ngọc thạch khoát lên lưng Mạc Thiên Liêu, lập tức biến thành năm vuốt sắc nhọn, dưới ánh mặt trời nổi lên ánh sáng sắc lạnh, nghiệt đồ đáng chết, a…… Móng vuốt vừa giơ lên, đột nhiên mềm xuống, một luồng khí ấm áp từ nơi hai người chạm nhau từ từ lan ra, mang theo mùi hương thảo mộc nhàn nhạt, rất tốt để làm dịu cơn đau nhức.

Ngưng Thần Đan chỉ có thể tạm thời ổn định thần hồn, lại không thể giảm bớt đau đớn cho y, luồng khí nọ như dòng suối tươi mát tưới xuống vùng đất khô cằn, thoải mái như vậy đã hồi lâu y chưa từng từng có, Thanh Đồng nhịn không được chậm rãi khép lại hai mắt.

Mạc Thiên Liêu ý thức được bản thân mình làm chuyện ngu xuẩn, lại không dám có động tác lớn sợ làm đau sư tôn trong lòng, thân thể chỉ đành cứng lại, từng chút từng chút tách ra, chuẩn bị tâm lý bị sư tôn hành hung một trận. Ai ngờ, vừa rời đi được tầm một ngón tay, không ngờ môi mỏng ngọt ngào kia lại bám theo, lại tiếp tục hôn hắn.

"Hơ!" Mạc Thiên Liêu hoàn toàn sợ ngây người, ngu ngu nhìn tuấn nhan gần trong gang tấc, mí mắt che lấy đôi mắt lạnh lùng trong trẻo, lông mi mảnh dài khe khẽ rung động, nhẹ nhàng phẩy phẩy trên mặt hắn, ngưa ngứa, ngứa đến trong lòng.

Tùy tâm mà động, đạo pháp tự nhiên.

Làm một Ma Tu, Mạc Thiên Liêu cũng sẽ không để bản thân ấm ức, nếu sư tôn nhất thời nửa khắc không định đánh chết hắn, thì giờ phút này hắn lại thật sự rất muốn hôn tiếp, liền tùy theo tâm mình, ôm chặt mỹ nhân trong lòng, càng hôn sâu hơn.

Mạnh Hổ bị họ Đinh này cuốn lấy phiền muốn cắn người, trong thuyền lại vẫn không có tiếng động gì, sư tôn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nghĩ như

vậy, trong lòng càng thêm sốt ruột, đang muốn đi vào xem sao, một hư chưởng sáng lòa đột nhiên hướng về phía Đinh Tử Kim đang nói hăng say mà đập.

Đinh Tử Kim sợ hãi nhảy dựng, cuống quít lộn người trong không trung, đồng thời lấy ra một bảo khí phòng ngự, bảo quang bảo khí kích phát ra bị kia chưởng phong kia chạm đến, mạnh mẽ quạt gã bay xa mấy trượng.

"Sư tôn." Mạnh Hổ quay đầu, liền thấy Thanh Đồng đang khoanh tay đứng ở phía sau hắn, sắc mặt tuy rằng còn có chút không tốt, nhưng vẻ mặt đã không tái nhợt giống như vừa nãy.

Đinh Tử Kim nhanh chóng đưa phi kiếm tới tiếp được chính mình, thân thể đứng vững, đợi đến khi thấy rõ người trong thuyền liền lập tức cảm thấy rùng mình. Cho dù là gặp gỡ tông chủ Ốc Vân Tông cũng tốt, đều có đường cứu vãn, sao lại xui xẻo như vậy, gặp Thanh Đồng chân nhân tính tình không tốt!"Vãn bối…… A……" Một câu còn chưa kịp nói xong, lại bị đập một bàn tay.

"Cút!" Thanh âm lạnh lùng mang theo linh lực hùng hậu xuyên thấu tận trời.

"Không biết là Thanh Đồng chân nhân, đã lỡ mạo phạm!" Đinh Tử Kim không dám nhiều lời nữa, vị chân nhân này không nói chuyện tình cảm, chọc sát thần này không vui, đừng nói là gã, cho dù là cha gã đến đây, cũng sẽ đánh không tha. Vội vàng lưu lại những lời này, liền ngự phi kiếm chạy tè quần.

Muốn nói một nguyên anh chân nhân chống lại hóa thần, chỉ cần thực lực đủ mạnh, linh bảo đủ nhiều, thì vẫn có sức liều mạng một lần. Thế nhưng, Đinh Tử Kim là muốn tìm hiểu tin tức, không tính liều mạng, gã còn tính kế về sau đi Ốc Vân Tông đổi đá Lạc Tinh, nói cái gì cũng không thể đánh trả lại mà đắc tội người được, mà không không đánh trả lại thì chỉ có nước bị ăn no đòn, vẫn chạy là thượng sách.

"Sư tôn, ngài không có việc gì chứ?" Mạnh Hổ tiến lên đỡ Thanh Đồng ngồi xuống.

"Không có gì." Thanh Đồng ngồi xuống, liếc liếc nhìn Mạc Thiên Liêu lui ở trong góc.

"Ý? Sư đệ, ngươi làm sao thế?" Mạnh Hổ hiếu kỳ lại gần, thấy sư đệ nhà mình dựa lưng vào đuôi thuyền, ôm đầu không nói lời nào.

"Không, không có gì……" Mạc Thiên Liêu cúi đầu, dịch dịch đến chỗ khoang lái,"Sư tôn không còn gì đáng ngại nữa, sư huynh nghỉ ngơi, ta để ta đến lái." Sau đó, liền không do dự đoạt đi vị trí lái.

"Hừ." Thanh Đồng hừ một tiếng, kéo lại đại đồ đệ đang có ý đồ tới gần, vỗ một bàn tay xuống đầu hắn.

Mạnh Hổ gãi gãi đầu, tuy rằng rất ngạc nhiên, nhưng lệnh thầy không thể trái, vẫn là thành thành thật thật biến thành hổ mập, bị sư tôn một tay xách đến đuôi thuyền.

Nói là xách, thực ra Thanh Đồng chỉ là nắm túm lông sau gáy nó, nó liền tự giác đi cùng, đến chỗ đuôi liền nằm phịch xuống, một bộ bộ dáng mặc người chà đạp.

Thanh Đồng dựa vào hổ mập ấm áp, híp mắt nhìn người ở trước mặt không nói một lời, ngoại bào màu đen bị gió thổi được phồng lên, tấm áo bị hư nhất thời không che được, lộ ra trung y màu tối bên trong. Ngón tay thon dài vươn ra trước mắt, nhìn nhìn nó một hồi, lại nhìn thằng khốn đang lùi thành một cục kia lại cảm thấy ngứa ngứa tay.

Mạc Thiên Liêu sờ sờ gương mặt đầy những vết cào trắng, cùng với dấu răng trên cằm, không dám lên tiếng.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần một ngày thật sự dồi dào ý nghĩa]

Chim nhỏ: Chư vị hôm nay có thu hoạch gì sao?

Lục Hợp phường: Thu hoạch rất nhiều linh thạch, tiền tiền tiền!

Đinh tử (nằm vùng) nhanh: Thu hoạch được một bàn tay của chân nhân, dọa muốn tiểu ra!

Hổ vằn: Thu hoạch một bí mật ghê gớm, suỵt![◦ω◦]

Thợ Mộc: Thu hoạch …… Vụn bào đầy mặt…… Hơ hơ hơ hơ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Trăm Điều Tiếng Tăm

Một đường không nói chuyện, toàn bộ thuyền bay im ắng.

Mạc Thiên Liêu là tự giác đuối lý, không dám nói lời nào. Thanh Đồng dựa vào hổ mập, không bao lâu liền ngủ. Mà hổ mập, làm một đệm dựa thì không cần nói chuyện.

Ba vạn dặm cũng không phải trong một ngày liền có thể quay lại, ban đêm gió mát, cũng thả ra tà ma ngoại đạo thường hiện vào ban đêm, đi đường không an toàn, cần tìm thành trấn tu tiên để nghỉ chân. Trên đường đi thành tu tiên đếm không hết, Mạc Thiên Liêu tính tính canh giờ, điều chỉnh tốc độ thuyền bay nhanh hơn, muốn trước khi mặt trời xuống núi thì tới Dật Tân.

Bên trong thành tiên có nhiều tán tu, cũng có vài đại môn phái mở tiệm, nếu Mạc Thiên Liêu nhớ không lầm, tòa thành này tên là thành Dật Tân, có một đại trận hộ thành lợi hại, không cho phép người ở trong thành đánh nhau đả thương, bằng không liền sẽ bị pháp trận trục xuất ra ngoài. Dừng chân nơi đây nghỉ ngơi qua đêm thì càng thích hợp nhưng mà, càng quan trọng hơn là, bên trong tòa thành này có lẽ có tin tức hắn cần.

Thuyền bay đáp xuống ở ngoài thành, Mạc Thiên Liêu đi qua, muốn ôm lấy người ngủ đang say, tay vươn ra bỗng nhiên dừng lại, cách sư tôn ba tấc.

Lúc trước cọt nhả sư tôn, bây giờ còn chưa tha thứ cho hắn, nếu lại thò tay ôm, nhất định sẽ bị đánh cho thảm hại hơn. Mạc Thiên Liêu sờ sờ gương mặt đã khôi phục, nhìn mỹ nhân ngủ đến yên lành. Nửa bên tuấn nhan vùi trong đám lông thật dày của hổ mập, ngủ đến ấm áp, làn da phấn hồng lộ ra, khiến người không đành lòng quấy nhiễu giấc ngủ say của y.

Mạc Thiên Liêu khẽ cắn môi, chơi luôn, dù cho mặt bị cào thành ra vụn bào cũng chịu. Thò tay, vòng qua sau lưng sư tôn, ôm lấy người, đôi mắt ngủ no chậm rãi mở ra, lẳng lặng nhìn hắn.

"Tỉnh……" Mạc Thiên Liêu thấp giọng nói, bàn tay vươn ra còn chưa kịp rụt về, liền bị đẩy ra.

Thanh Đồng đứng lên, nhìn trái nhìn phải:"Đây là nơi nào?" Hổ mập mơ mơ màng màng ngẩng đầu, thấy sư tôn đứng lên, thì cũng cùng đứng lên, ngáp dài.

"Dật Tân," Mạc Thiên Liêu thu hồi thuyền bay, chỉ chỉ chữ khắc đầu tường, "Chúng ta lúc trước từng ghé qua, em còn nhớ rõ sao?"

Dật Tân, an nhàn nghỉ tạm, chỉ vẽ sai lầm, nơi này có đủ hạng người, ngư long hỗn tạp, bên trong thành lại ngoài ý muốn cực kỳ an toàn, bởi vậy, cũng là nơi tập kết đủ các loại tin tức. Bí tàng xuất thế, mua bán linh bảo, bí văn tông môn, còn có rất nhiều tin tức không muốn người biết, ở trong này đều có thể nghe được.

Thanh Đồng hừ một tiếng, cũng không biết là nhớ hay là không nhớ, dẫn hổ mập vào thành.

Mang theo yêu thú đi lại, cũng là một loại tượng trưng cho thực lực, một đường đi, mọi người nhìn mãnh hổ mập mạp tráng kiện phía sau mỹ nhân đều lộ ra cực kỳ ánh mắt hâm mộ. Yêu thú hung mãnh như vậy, không người nào không nghĩ đến việc ký huyết khế, không thấy con hổ kia ngoan như mèo vậy, không ngừng cọ chân chủ nhân sao?

Mạc Thiên Liêu đi theo sau hai người, cũng không nói nhiều, nhìn ngó hai bên, ven đường có rất nhiều sạp nhỏ, trên một sạp vẽ hình Thái Cực, treo tấm vải viết hai chữ "đoán mệnh", phía sau có tu sĩ trúc cơ ngồi, nhìn thấy Mạc Thiên Liêu liền bắt đầu thét to:"Quý khách, đến đoán mệnh đi, xem đến lúc nào có thể phi thăng."

"Tính một lần thì bao nhiêu linh thạch?" Mạc Thiên Liêu dừng chân ở trước quán.

"Thứ này tùy duyên, ngài tính cái gì thì là giá đó." Tu sĩ kia nói không chút để ý.

Mạc Thiên Liêu nheo mắt, xoay người rời đi. Mấy cái sạp nhỏ gọi là "Đoán mệnh" này, thực ra chính là "Mật thám" bán tin tức, chỉ cần đưa linh thạch đầy đủ, muốn tin tức gì thì trên cơ bản đều có thể nghe được. Ngẩng đầu, nhìn thấy sư tôn ở cách đó không xa nhìn hắn, liền bước nhanh tới kịp. Đợi hắn đến gần, sư tôn lại nhấc chân rời đi.

Sờ sờ mũi, Mạc Thiên Liêu đi nhanh vài bước, dừng trước mặt sư tôn:"Sư tôn……"

Thanh Đồng lạnh mắt nhìn hắn.

"Sư tôn, đi quá rồi." Mạc Thiên Liêu chỉ chỉ khách sạn ở hướng trái ngược, dựa theo tốc độ của sư tôn mình, một lát nữa là ra khỏi thành luôn.

"Hừ, bổn tọa đương nhiên biết." Thanh Đồng hừ lạnh một tiếng, xoay người đi về hướng khách sạn.

Đây là khách sạn lớn nhất trong thành Dật Tân, giá rất cao, Thanh Đồng muốn một gian thượng phòng, một gian hạ phòng, ném thẻ hạ phòng tới mặt Mạc Thiên Liêu xong liền xoay người lên lầu. Hổ mập vui vẻ theo lên, bị lại một cước đạp trở về.

Sư huynh đệ hai mặt nhìn nhau, xám xịt đi phòng hạ đẳng.

Phòng hạ đẳng tương đối đơn sơ, chỉ có tấm phản cùng một cái bàn, nhưng mà người tu tiên không câu nệ mấy này, có nơi có thể ngồi thiền một đêm là

được. Sắp xếp tốt cho hổ mập xong, Mạc Thiên Liêu lại nhấc chân đi ra ngoài.

"Sư đệ, ngươi đi nơi nào?" Hổ mập nhảy xuống giường, biến thành sư huynh Mạnh Hổ.

"Ta đi mua cá chiên cho sư tôn," Mạc Thiên Liêu mắt cũng không chớp thuận miệng nói,"Sư huynh có muốn ăn gì không?"

Nghe nói có ăn, mắt Mạnh Hổ sáng lên:"Ngươi cứ xem rồi mua, chỉ cần là thịt ăn là được."

Mạc Thiên Liêu nhếch môi cười, xoa xoa đầu sư huynh, liền nhấc chân ra khỏi khách sạn.

Mạnh Hổ lại biến trở về hổ mập, nhảy lên giường cào cào chân, đuôi to vẫn vện phẩy qua phẩy lại, bỗng nhiên cứng ngắc, vừa rồi, sư đệ lại sờ đầu của hắn! Đến cùng ai mới là sư huynh đây! Không được, đêm nay phải nói rõ chuyện tôn ti lớn nhỏ mới được!

Trở ra khách sạn, Mạc Thiên Liêu không nhanh không chậm nhìn vài quán nhỏ đoán mệnh, cuối cùng dừng lại trước mặt một tu sĩ trúc cơ có chòm râu thật dài, cầm ra một viên linh thạch trung phẩm đặt lên bàn:"Nghe nói bên trong thành có 'Bách Văn các', nay còn không?"

Tu sĩ kia cất linh thạch thật kỹ trong tay áo, sờ sờ râu nói:"Bách Văn Các đương nhiên là có, chỉ là giá không thể so với sạp nhỏ như ta."

Có vài tin tức, hỏi thăm mấy sạp nhỏ này không được, tu sĩ kia dẫn Mạc Thiên Liêu đi ra sau hẻm nhỏ, vào một cửa hàng không có bảng hiệu. Mạc Thiên Liêu mặc áo choàng đen, che khuất mặt, trực tiếp đi vào.

"Quý khách bên trong, mời." Người tiếp đãi thấy tu sĩ râu dài kia, cả hai gật gật đầu, dẫn Mạc Thiên Liêu vào một gian nội thất, trong phòng có một tu sĩ kim đan râu tóc bạc trắng ngồi, trên bàn đặt một cái khay, trong khay là một loạt ngọc giản ngay ngắn chỉnh tề.

Mạc Thiên Liêu ngồi xuống trước bàn, nhìn thoáng qua hoa văn trên ngọc giản. Dấu hiệu liệt diễm ban đầu bị xóa bỏ, đổi thành một đầu chim ưng kỳ quái, màu sắc tối tối. Bách Văn Các này, ban đầu sản nghiệp của hắn, trong thành trấn tu tiên của chính ma hai bên đều có, qua lại giữa hai thế lực lớn buôn bán tin tức, mà nay ngược lại đã là người đi trà lạnh.

"Ta muốn biết, tung tích chuôi thần khí của Đoán Thiên tôn giả." Mạc Thiên Liêu hạ thấp giọng nói.

"Một trăm linh thạch trung phẩm, chỉ phương hướng; ba trăm linh thạch trung phẩm, nói địa điểm; năm trăm linh thạch trung phẩm, liền biết nguyên nhân." Tu sĩ kim đan đẩy cái khay trống đến trước mặt hắn.

Quy củ ngược lại không đổi, giá cũng không tăng, Mạc Thiên Liêu cầm ra năm mươi viên linh thạch thượng phẩm đặt ở trong khay. May mà mèo nhà mình không thích đếm đếm, cho hắn một gói to linh thạch, bên trong có dư, bằng không thật đúng là không có tiền đến hỏi thăm tin tức.

"Ba trăm năm trước, thần khí hàng thế thì vẫn ở chỗ Đinh trưởng lão của Lưu Vân Tông……" Đếm linh thạch, người nọ bắt đầu chậm rãi kể chuyện.

Đinh trưởng lão, chính là cha của Đinh Tử Kim gặp được trên đường kia, là đại sư luyện khí tên là Đinh Hộ. Mọi người đều biết, thần khí kia chưa luyện thành, mọi người hi vọng Đinh đại sư có thể hoàn thành luyện chế thần khí, Đinh Hộ đau khổ nghiên cứu trên trăm năm, cũng không thể luyện ra được, ngược lại còn để đệ nhất đạo tặc đại lục Thái Huyền trộm đi mất.

Về sau, vẫn lưu chuyển trong các phường thị lớn nhỏ, cũng bị đại tông môn mua về, nhưng không có luyện khí sư thích hợp, lại bán ra ngoài. Thần khí kia chưa luyện thành, căn bản một chút tác dụng cũng không có, nay đã bán không được trong các phường thị chính đạo trung, thì lưu lạc đến Ma đạo.

"Bảy ngày sau, bên trong phòng đấu giá Bát Hoang Thành ở Ma đạo có bán, anh bạn nhỏ nếu như có hứng thú, có thể đi xem xem." Tu sĩ kim đan nói ra kết luận cuối cùng, liền cười mà không nói nữa.

Bát Hoang Thành…… Mạc Thiên Liêu nhướn mày, cái tên Thái Thủy kia vậy mà không ngờ lại bán không được.

Từ Bách Văn Các đi ra, trăng đã treo giữa trời, không mua cá chiên với chân dê nướng được nữa, Mạc Thiên Liêu liền trở về khách sạn. Hổ mập ở trong phòng ngủ khò khò, cách thật xa đều có thể nghe được tiếng ngáy, Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu nhìn phòng trên lầu, có chút không yên lòng, liền đi lên xem.

Có đại trận hộ thành, mấy phòng này không bố trí cấm chế nhiều, Mạc Thiên Liêu tay chân rón rén từ cửa sổ nghiêng người đi vào, đứng ở trước giường nhìn người trên giường, ngón tay dài mảnh giống như ngọc điêu dưới ánh trăng nhiễm một tầng ánh sáng bàng bạc, nhịn không được thò tay, nhét cánh tay hơi lạnh kia vào trong ổ chăn. Ngón tay thon dài đột nhiên nâng lên, đầu ngón tay mượt mà toát ra năm móng vuốt bén nhọn, Mạc Thiên Liêu nhất thời sợ tới mức tóc gáy dựng ngược.

"Nghiệt đồ, làm cái gì?"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Sư tôn: Nửa đêm chạy đến sư tôn phòng làm cái gì?

Thợ Mộc: Đêm dài đằng đẵng không thể chìm vào giấc ngủ

Sư tôn: Chúng ta đây đến làm một chút chuyện thú vị đi!

Thợ Mộc:[≧?≦] tốt!

Sư tôn:[xẹt xẹt] xúc cảm trên lưng không tốt bằng trên mặt

Thợ Mộc:……QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Dỗ Mèo

Mạc Thiên Liêu cứng ngắc, nuốt nuốt nước miếng, làm ra vẻ không có việc gì cầm bàn tay móng vuốt kia:"Ban đêm lạnh, lúc không lông cần phải đắp chăn kín vào."

"Ngươi mới không lông!" Thanh Đồng ngước đôi mắt có thể nhìn thấu mọi vật trong đêm, trừng hắn.

"Ta quả thật không lông," Mạc Thiên Liêu nhịn không được nở nụ cười, da mặt dày ngồi xuống bên giường, nhét bàn tay hơi lạnh kia vào trong chăn,"Nhưng mà ta có lá." Nói, thò một bàn tay đến trước mặt sư tôn, tay kia chậm rãi biến thành khúc gỗ, mang theo hoa văn màu xanh, không bao lâu, tại đầu ngón tay chầm chậm mọc ra một cái lá non thật nhỏ, từ một cái nhánh thật mảnh.

Thanh Đồng co chân lại, ban đầu tính đạp tên khốn dám tùy tiện xâm nhập địa bàn xuống, nhưng nháy mắt đã bị cành lá nhỏ run run rẩy rẩy này hấp dẫn chú ý. Ngón tay thu hồi móng vuốt, nhẹ nhàng chạm lên cái lá be bé kia, một luồng sinh lực rất nhỏ liền dọc theo đầu ngón tay lan tràn ra, mang đến một chút mát lạnh. Chọt một cái, lại chọt thêm một cái nữa, chiếc lá con con nhấp nhô theo ngón tay kia, sau đó răng rắc một tiếng, đứt, lảo đảo rơi xuống chăn.

Mạc Thiên Liêu:"……" Đây là cái lá be bé mà hắn hao phí tích tụ linh lực cả ngày, mới thôi thúc nó mọc ra, cứ như vậy mà biến mất.

Rụt tay vào trong ổ chăn, Thanh Đồng liếc liếc nhìn đồ đệ ngốc khoe lá:"Ngây thơ."

Nói cứ như thể người chơi cái lá vừa rồi không phải là em vậy? Mạc Thiên Liêu bị chọc tức đến cười, nói chuyện đạo lý với mèo đại gia là điều không thể, lắc đầu, biến tay trở về, giúp sư tôn dịch dịch góc chăn, tay đụng tới cái cằm non mịn kia, nhịn không được trong lòng run lên một chur1.

"Chuyện hôm nay, ta……" Mạc Thiên Liêu thu hồi bàn tay sắp nhịn không được muốn sờ sờ tay sư tôn, hai tay lồng vào nhau thành thành thật thật đặt ở trên đùi.

Thanh Đồng lạnh lùng trừng hắn, ngược lại muốn nhìn coi nghiệt đồ dám cợt nhả sư tôn này có cái gì muốn nói.

"Ta không có ý định cợt nhả em, chỉ là nhìn thấy em cắn môi mình gần nát ra, nhất thời……" Nhất thời khó kìm lòng nổi? Không không, không thể nói như vậy. Nhất thời hồ đồ? Nhất định sẽ bị cào thành cái bàn xát giặt đồ!

"Cợt nhả sư tôn mà ngươi còn dám nói lý sao!" Thanh Đồng ngồi dậy.

"Đâu phải chỉ có mình ta cợt nhả với em đâu," Mạc Thiên Liêu nhỏ giọng lầu bầu,"Sau đó em cũng cợt nhả ta lại chứ bộ." Mới đầu hắn hoàn toàn là đau lòng mèo đại gia cắn nát miệng, hai tay ôm y, nhất thời tình thế cấp bách liền dùng miệng ngăn lại, sau này ý thức được không ổn liền nhanh chóng lơi miệng đi, là người này tự mình dính sát vào. Dụ hoặc như vầy ai mà chịu nổi?

"Cút cút cút!" Tai mèo bén nhạy đương nhiên nghe rõ ràng rành mạch câu oán giận thầm này, trong lòng Thanh Đồng nhất thời nổi lửa, một chân đạp qua, đá tên nghiệt đồ này xuống giường. Nếu không phải bị lực sinh sôi ấm áp kia dụ hoặc, sao y có thể làm ra loại chuyện này. Lúc ấy đau đến sắp ngất, bỗng nhiên thoải mái như vậy, cũng giống như cái cằm đang ngứa vô cùng đột nhiên có người gãi gãi cho, đương nhiên y sẽ đưa cằm qua cho tên nô lệ ấy tiếp tục cào!

Mạc Thiên Liêu lảo đảo một chút, cũng bị chọc nổi nóng một chút, nhịn không được nói:"Em vốn chính là mèo của ta, hôn một chút thì đã làm sao?" Lúc trước đây hai người bọn họ bộ không phải cũng thường xuyên hôn hôn sao? Mặc dù có lúc sẽ bị mèo đại gia cắn, nhưng dưới đại đa số tình huống thì cục bông nhỏ vẫn là tình nguyện để cho hắn hôn.

Thanh Đồng ngẩn người một chút, chậm rãi buông mắt, không nói một tiếng một lần nữa nằm xuống, đưa lưng về phía Mạc Thiên Liêu, không nói thêm lời nào nữa.

Trong phòng lặng im một lát, Mạc Thiên Liêu ý thức bản thân mình dường như nói sai lời rồi, trườn mặt ngồi xuống bên giường:"Sư tôn, ta……"

"Ngươi đi đi." Thanh âm lạnh lùng trong trẻo có chút mỏi mệt.

"Ngày mai ta muốn đi qua chỗ Ma đạo, sợ là không thể cùng em về tông môn," Một tay Mạc Thiên Liêu nắm lấy bả vai người nằm trên giường,"Trở về để tông chủ xem cho em, coi có thương tổn đến thần hồn hay không, đợi ta trở về thử xem có cách nào làm pháp khí nào ngăn chặn hồn lực huấn linh giác."

"Cút đi." Bàn tay giấu trong chăn chậm rãi nắm thành đấm, Thanh Đồng động bả vai một chút, muốn thoát khỏi bàn tay tên khốn kiếp kia.

"Không cút, ta muốn ngủ nơi này." Mạc Thiên Liêu nói rồi cởi giày dép, trèo lên giường sượt đến bên cạnh sư tôn.

"Ngươi……" Thanh Đồng xoay người lại trừng hắn, vừa vặn đối lại với gương mặt trườn tới gần sát kia, chóp mũi hai người chạm nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

"Móng Nhỏ," Mạc Thiên Liêu cười hì hì dùng mũi chọt chọt sư tôn,"Đừng tức giận, hôm nay là ta không tốt, ta háo sắc, nhất thời không nhịn được, nếu như em giận thì…… Á, đau đau đau!"

Dùng mũi chọt mũi mèo là rất nguy hiểm, một không lưu ý thì sẽ bị hung hăng cắn, dù cho mèo đại gia đã biến thành mỹ nhân sư tôn đẹp lạnh lùng, cũng là giống nhau.

Vì thế, Mạc Thiên Liêu dỗ mèo thất bại bịt mũi cái bị cắn lại, mặt mày xám xịt đi xuống lầu dưới bồi dưỡng tình cảm với đại sư huynh.

Giường hạ phòng không rộng, cũng không mềm mại, hổ mập ngủ trên giường bốn chân xõa ra, đuôi to thô thô còn chiếm chỗ không ít, có người tiếp cận, cũng không mở mắt, buông thần thức ra cảm giác một chút, lúc phát hiện ra là sư đệ, liền trầm tĩnh lại, tiếp tục ngáy khò khò.

Mạc Thiên Liêu thở dài, đã là tu sĩ kim đan mà còn ngủ, chẳng lẽ không nên dùng đủ mọi thời gian có được ngồi thiền tu luyện, nhường giường cho sư đệ nhu nhược ngủ sao?

Nâng tay đẩy đẩy con hổ mập xích vào trong giường, Mạc Thiên Liêu trèo lên, tựa vào người hổ, bụng lông mềm mềm ấm áp rất là thoải mái, khó trách sư tôn vẫn thích dựa chỗ này này. Hổ mập có lẽ là bị sư tôn khi dễ quen rồi, có người nằm ở trên bụng cũng không tỉnh.

Mạc Thiên Liêu cọ cọ một chút đám lông dày kia, lông hổ có chút cứng, không mềm mại như lông mèo, một tay gối ở sau đầu, lẳng lặng ánh trăng xuyên qua cửa sổ vào trong phòng, chậm rãi vươn tay, sờ sờ môi mình, nhớ tới cảm giác mềm mềm ngòn ngọt hôm nay trong lòng khỏi có chút rung động không lý do.

Tội lỗi quá tội lỗi quá, đó là sư tôn nhà mình, đó là mèo nhà mình! Mặc niệm mười lần, lại niệm Thanh tâm khu ma quyết một lần, Mạc Thiên Liêu mới nhắm mắt ngủ.

Ngày kế, giao thuyền bay cho đại sư huynh, Mạc Thiên Liêu nhìn căn phòng trên lầu còn chưa mở cửa, dặn dò đại sư huynh chăm sóc tốt cho sư tôn, liền rời đi.

Thần khí quá mức sang quý, phòng đấu giá nếu muốn đấu giá cũng phải bán ở chợ đấu giá mấy năm mới mở một lần, mà nếu là bị người khác mua mất, thì càng khó chiếm được. Không thể chậm trễ, hắn phải nhanh lên mới được.

Ngự kiếm vừa bay ra được mười dặm, liền thấy trong không trung có một người đang đứng, trường bào màu tuyết phập phồng trong gió, trong nháy mắt, Mạc Thiên Liêu ngỡ rằng mình ngẫu nhiên gặp được trích tiên lạc đường hạ phàm.

"Sư tôn!" Mạc Thiên Liêu bay qua,"Sao người không quay về?"

"Chỉ bằng tu vi trúc cơ của ngươi mà đòi đi Ma đạo?" Thanh Đồng liếc mắt nhìn hắn, muốn có được chuôi Thần khí này, lại không muốn tiêu tiền, y đã dự đoán được người này muốn làm gì. Một mình đến hang ổ Ma đạo, không cẩn thận sẽ bị người ta đánh thành vụn gỗ, vậy mà còn dám bỏ y lại mà đi?

"Ta không tính cùng người khác đánh nhau." Mạc Thiên Liêu nhịn không được nhếch miệng, mèo đại gia hắn là không yên lòng mình đi? Cẩn thận lướt tới, giữ chặt ống tay áo sư tôn.

"Hừ." Thanh Đồng hừ một tiếng, nhưng không có giật ra.

Hai ngày sau, Ma đạo, cung Thí Ma.

"Tôn giả, có một luyện khí sư trúc cơ cầu kiến." Thị vệ bước nhanh vào, quỳ xuống đất bẩm báo.

Thí Ma Tôn híp mắt để mỹ nhân bên cạnh đút linh rượu, nghe vậy nhíu mày, tiếng nói như chuông vang:"Một tu sĩ trúc cơ nho nhỏ mà cũng dám cầu kiến bản tôn?" Này thật đúng chuyện lạ đây, gã tàn bạo có tiếng ở Ma Giới, một tu sĩ nhỏ nhoi cũng dám lớn miệng à!

"Vâng, hắn có vài câu muốn chuyển tới ngài." Thị vệ run run rẩy rẩy nói.

"Là câu gì?" Thí Địa tôn giả ngồi dậy, hừ lạnh một tiếng, tu sĩ nho nhỏ vậy mà còn dám để người giúp hắn tiện thể nhắn mình, nếu là lời nói vô nghĩa, thì lập tức gọi người đi xé xác hắn.

"Hắn nói 'Ngô là cố nhân, chỉ có thể mong một chữ chùy.'" Thị vệ lau mồ hôi, gã cũng không biết những lời này có nghĩa gì, song tu sĩ trúc cơ đó có khí chất trầm ổn, đối với thủ vệ Ma tu không sợ chút nào, lời nói cũng khiến gã không khỏi tin vài phần.

Thí Địa tôn giả trừng đôi mắt hổ thật lớn, người kia là ai? Bên trong tên thật của gã có chữ "Chùy", sống hơn một ngàn năm, người trong nhà đã sớm không còn, biết tên thật gã, cũng chỉ có mỗi Đoán Thiên, nhưng Đoán Thiên kia cũng đã chết mấy trăm năm rồi!"Gọi hắn tiến vào!"

Mạc Thiên Liêu vỗ vỗ mèo nhỏ trong vạt áo, cùng thị vệ nhấc chân đi vào Ma cung.

Cung Thí Ma xây tại trên một tòa núi đá, bề ngoài thoạt nhìn âm u đáng sợ, vào được bên trong, lại là chim hót hương hoa, tráng lệ không tả xiết. Vì để tăng khí thế, chọn địa thế hiểm trở để xây ma cung, cũng phải tính toán xem linh khí đầy đủ hay không, linh thảo, linh mộc vẫn không thể thiếu.

Nhưng mà, đừng tưởng rằng núi đá bên ngoài kia xấu bẩn kia chỉ để dọa người, nơi này đều là linh mỏ lớn nhỏ, bên trong có linh thạch đếm không hết! Đối với tên khách hàng cũ Thí Địa này, Mạc Thiên Liêu đánh giá là, người ngốc tiền nhiều.

Tác giả có lời muốn nói Vở kịch nhỏ:

[Phần Ma Tôn nhất định có tên khí phách]

Ma Tu giáp: Nghe nói Thí Địa tôn giả có họ kép Hiên Viên

Ma Tu ất: Nghe nói tôn giả xuất thân từ dòng dõi thư hương.

Ma Tu bính: Nghe nói…… Ta biên không nổi nữa

Thợ Mộc: Đại Chùy, tới cầm vũ khí mới của ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Lừa Dối

Bước vào Ma cung, một luồng hơi thở xa hoa lãng phí đập thẳng vào mặt, bên trên vòm cung cao lớn điêu khắc đồ văn hoa lệ phức tạp, trên cột trụ chạm trổ rồng đen vàng vờn quanh, rồng vờn chính là đá nhật quang sang quý điêu thành. Dưới đất trải thảm da dê tầng tầng, hết thảy nhuộm thành màu đỏ sậm. Vô số thị nữ xinh đẹp đứng ở trong điện, có bê rượu, bưng trà, khiêu vũ, cực mỹ lệ.

Một con sư tử đực toàn thân đen tuyền quỳ rạp trên mặt đất, chính là linh thú của Thí Địa tôn giả — hắc yểm sư. Thân sư tử chừng một trượng dài, tứ chi tráng kiện, vẻ mặt hung dữ. Bên cạnh sư tử là một bảo tọa hoa lệ.

Thân hình Thí Địa tôn giả cao lớn, lưng hùm vai gấu, mặc một thân trang phục màu tối, trên vai đeo vài miệng thú mở lớn không cùng một kiểu, hộ giáp làm từ vàng bạc, cánh tay cơ bắp cuồn cuộn để trần, tiếp nhận chén rượu trong tay thị nữ, ực một tiếng uống sạch sẽ.

Mạc Thiên Liêu mặc một cái áo choàng che đầu bên ngoài, che chắn mình bên dưới áo choàng, lúc Thí Địa đánh giá hắn, hắn cũng dò xét Thí Địa. Ba trăm năm trôi qua, tên này một điểm cũng không đổi, vẫn cứ thích làm ra vẻ, học đòi này nọ, rõ ràng thích uống rượu chén lớn, mà cứ dùng dùng chén ngọc tinh xảo, dùng chén nhỏ uống rượu cảm giác không đã nghiền, thì liền làm đem chén rượu làm thành một cái bát to……

"Là ngươi tìm ta?" Thí Địa tôn giả vươn tay để thị nữ thêm rượu, không chút để ý nhìn tu sĩ nhỏ dưới đài.

"Vãn bối gặp qua Thí Địa tôn giả." Mạc Thiên Liêu nâng tay, có ý hành lễ.

Thí Địa tôn giả có chút mất hứng, tiểu bối này gặp mặt lại không quỳ bái, đại sư tử bên cạnh cảm giác được cảm xúc chủ nhân, dựng đầu lên hướng về phía Mạc Thiên Liêu nhe răng.

"Mạo muội tới gặp tôn giả, đúng là bất đắc dĩ, nhưng chỉ có tôn giả có thể hoàn thành nguyện vọng gia phụ." Mạc Thiên Liêu dùng thanh âm trẻ tuổi mà trong trẻo nói.

"Phụ thân ngươi là thứ gì?" Thí Địa có chút không kiên nhẫn, người như thế gã đã gặp nhiều, cái gì mà vì hoàn thành tổ tiên di huấn nên hiến vật quý cho gã, vì mẫu thân nguyện vọng đến đầu nhập gã, vì vinh dự gia tộc đến làm trâu làm ngựa cho gã, cũng không xem coi bản thân mình là thứ gì.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhếch môi cười, nâng tay, xốc áo choàng lên, lộ ra một gương mặt tuấn mỹ dị thường, mày như rìu khắc, tóc như đao trổ, mày kiếm mắt sáng, khí chất văn hoa.

"Ầm!" Bát ngọc to trong tay rơi xuống đất, linh rượu bắn ra tám phía, văng đến trên đầu sư tử, thấm ướt lông vũ màu đen uy phong. Sư tử lớn dính phải một chút nhảy dựng lên, bất mãn nhe răng gừ chủ nhân.

"Đoán Thiên!" Thí Địa từ trên bảo tọa nhảy dựng lên kêu thành tiếng.

Thị nữ trong điện bị thanh âm mang linh lực hùng hậu này làm khiếp sợ, có chút không chịu nổi quỳ trên mặt đất.

Mạc Thiên Liêu sớm có phòng bị, bày một tầng cấm chế phòng ngự quanh thân, vững vàng chặn giọng của Thí Địa, không nhanh không chậm nói:"Tôn giả có thể một mình nói chuyện cùng vãn bối được không?"

Thí Địa tôn giả lúc này mới phản ứng được, tiểu bối này xưng là vì nguyện vọng phụ thân, Đoán Thiên đã chết hơn ba trăm năm, dù cho có là đoạt xác thì cũng không nên là tu vi trúc cơ, cho nên người này không phải là Đoán Thiên, song dung mạo này tuyệt đối có liên quan tới Đoán Thiên, liên tục phất tay:"Đi đi đi, tất cả đều đi xuống!"

Thị nữ trong điện nối đuôi nhau ra ngoài, rất nhanh, trong điện liền chỉ còn lại có hai người hai thú.

Hắc yểm sư hiếu kỳ chạy xuống, vây quanh Mạc Thiên Liêu dạo một vòng, nhắm hắn nhe răng gầm gừ uy hiếp, lại gần ngửi mùi hắn. Một cái đầu lông màu trắng từ trong vạt áo Mạc Thiên Liêu chui ra, cái miệng hồng nhạt nhỏ nhắn mở ra ngáp dài.

"Ô……" Đại sư tử nhìn thấy cục bông nhỏ kia, bờm trên cổ lập tức dựng lên, rụt tai lại đè thấp thân mình, tựa hồ có chút kinh hoảng.

Sư tử ngốc, mèo nhỏ liếc nhìn con sư tử lớn khoảng một trượng kia, ba trăm năm không gặp, vẫn ngốc như vậy.

Sư tử lớn về phía sau vài bước, lại lui vài bước, quay đầu liền chạy, xoạch xoạch chạy đến phía sau Thí Địa giấu mình, cơ mà thân mình nó quá lớn che không nổi, chỉ có thể lừa mình dối người giấu đầu phía sau mông chủ nhân.

"Mèo này……" Thí mở to hai mắt nhìn, vài Ma Tôn đương nhiên đều có linh thú, bộ dạng mỗi con so ra đều hung hãn có thừa, chỉ có mỗi Đoán Thiên, mỗi ngày đều dính với con mèo nhỏ răng còn chưa mọc dài. Vì thế gặp phải cười nhạo từ các Ma Tôn khác, nhưng Đoán Thiên vẫn làm theo ý mình như trước, còn chưa ký huyết khế với con mèo kia.

"Là mèo của phụ thân ta, phụ thân trước lúc lâm chung có dặn dò ta nhất định phải chăm sóc tốt cho nó." Mạc Thiên Liêu buông mắt, ánh mắt dịu dàng nhìn mèo nhỏ trong lòng, nâng tay sờ sờ đầu nó.

Nhìn thấy động tác này, Thí Địa xác định, người này quả thật không phải Đoán Thiên, bởi vì Đoán Thiên mỗi lần thân cận cận với mèo của hắn, đều là trực tiếp dán sát mặt vào như muốn dọa người, hôn cả người mèo từ đầu đến chân hết một lần, sau đó bị ăn cào.

"Ta cũng không nghe nói, Đoán Thiên có nhi tử nào." Thí Địa tỉnh táo lại, nhìn người thoạt nhìn chưa đến hai mươi tuổi kia, Đoán Thiên đã chết ba trăm năm, dù có đoạt xác sống lại thì cũng phải đoạt xác trong giây phút mới vừa chết. Vậy nhi tử kia chắc phải sinh trong vòng ba trăm năm trước đó. Người muốn bò lên giường Đoán Thiên đếm không hết, song cái tên khốn chỉ biết tàn phá vật quý này luôn luôn coi đám mỹ nhân chỉ là công cụ nhóm lửa mà thôi, khó có thể tưởng tượng là ai vì hắn mà sinh hạ nhi tử. Hơn nữa, nhi tử này đã ba trăm tuổi, mà sao chỉ có tu vi trúc cơ thôi?

"Tôn giả có nguyện ý nghe chuyện xưa?" Mạc Thiên Liêu cười cười, không đợi Thí Địa gật đầu, liền tùy ý ngồi xuống trên thảm trải sàn, hít sâu một hơi bắt đầu êm tai nói.

Nói, Đoán Thiên tôn giả năm đó cảm giác bản thân mình sắp đến Độ kiếp kỳ, không chừng ngày nào đó liền có thể phi thăng, lại không tìm được người để truyền thừa y bát. Tư chất vài người cầu bái sư kia, hắn đều chướng mắt, vì thế dùng tinh huyết của chính mình thêm vào vài loại nguyên liệu Thần mộc, luyện chế một con rối tuyệt đối chỉ có một trên đời.

Con rối này không phải là loại con rối chỉ biết nghe theo mệnh lệnh bình thường. Thần mộc dung hợp cùng tinh huyết của Đoán Thiên, thêm vào một số nguyên liệu đặc thù không thể nói, con rối trở thành một tiên khí, một tiên khí bản thân tự có suy nghĩ chẳng khác chi người thường. Bộ dạng tiên khí này cùng Đoán Thiên giống nhau như đúc, được Đoán Thiên gọi là con.

Thí Địa tôn giả nghe đến cằm muốn rớt xuống đất, Thần mộc cùng tinh huyết? Làm con rối nhận con? Loại chuyện điên cuồng này quả thật cũng chỉ có kẻ điên Đoán Thiên kia mới có thể làm ra.

"Chỉ là, con rối chung quy vẫn là con rối, không thể có được mối liên hệ máu thịt chân chính, bình thường cũng khó tu luyện hơn," Mạc Thiên Liêu nói rồi vén một tay áo lên, vươn tay ra, chậm rãi, toàn bộ cánh tay lại biến thành khúc gỗ, mang theo hoa văn màu xanh,"Cho nên, phụ thân vì ta lại quyết định luyện một thanh Thần khí."

Truyền thuyết lúc Thần khí luyện thành, có thể làm phép với những vật chết chung quanh, bởi vậy, cũng có thể quán đỉnh* tiên khí con rối, khiến nó biến thành tu sĩ chân chính.

*khó dịch ra nghĩa thật sự, nôm na ra là nâng phẩm chất đến tối cao

"Ngài cũng thấy được, ba trăm năm qua ta vẫn chỉ là tu vi trúc cơ, bởi vì không có thần khí quán đỉnh." Mạc Thiên Liêu cười khổ nói.

Thí Địa không thể tin mà ngồi xổm xuống trước mặt Mạc Thiên Liêu, thò tay sờ sờ cánh tay khúc gỗ kia, chậc chậc lấy làm kỳ lạ, thế gian lại có con rối tinh xảo như thế, năm đó nếu biết, liền để Đoán Thiên làm cho gã một con, bao nhiêu tiền cũng được! thu hồi tay, Thí Địa buông mắt xuống, bắt đầu tính toán.

Đứa con rối này nói, muốn Thần khí luyện thành hỗ trợ quán đỉnh để có được chân thân tiếp tục tu luyện, như vậy, mục đích tìm đến gã liền rất rõ ràng — muốn gã hỗ trợ hắn tìm Thần khí!

Chậm rãi đứng lên, búng vạt áo, Thí Địa cười cười:"Đoán Thiên đã chết, dù cho có được thần khí, cũng không có ai quán đỉnh cho ngươi."

"Phụ thân dùng tinh huyết chính mình luyện thành ta, thế nên ta kế thừa hoàn toàn y bát mà phụ thân sở hữu, chỉ cần linh lực đầy đủ, vậy thần khí có thể luyện chế thành," Mạc Thiên Liêu cùng đứng lên, trong mắt tràn đầy tự tin, rất có khí thế nghé con mới sinh không sợ hổ,"Tôn giả chỉ cần đưa thần khí kia đến, để ta hoàn thành luyện chế, sau khi quán đỉnh, thần khí này liền thuộc về sở hữu của tôn giả, còn hy vọng tôn giả chớ ghét bỏ."

Trong mắt Thí Địa sáng lên, không ghét bỏ, một điểm cũng đều không ghét bỏ! Một thanh thần khí luyện chế hoàn thành a! Năm đó Đoán Thiên vì cái gì lại bị hai đạo vây sát, chính là bởi vì uy lực thần khí quá lớn, dựa vào tính tình âm tình bất định của người nọ, còn không phải muốn giết ai liền giết sao. Nếu gã có thể có được, đừng nói tới vài tên Ma Tôn ngang hàng với gã, cho dù là đệ nhất tôn giả Ma đạo gã cũng không sợ, xưng bá Đại lục Thái Huyền chỉ là chuyện sớm hay muộn!

Sờ sờ mặt một chút, lau nước miếng sắp chảy ra, Thí Địa mất tự nhiên hừ lạnh một tiếng:"Con nít miệng hôi sữa, chỉ bằng lời nói của ngươi, bổn tọa liền tin sao?"

Mạc Thiên Liêu mỉm cười:" Linh bảo bản mạng của Tôn giả là búa Thái Cực Khai Thiên, chiêu lớn chỉ có thể dùng một lần, muốn dùng lần thứ hai, thì phải đợi một tháng."

Ánh mắt Thí Địa Địa tôn giả chợt sắc bén lên, gã có hai kiện linh bảo bản mạng, búa này Khai Thiên này có uy lực rất lớn, lại chỉ có thể dùng một lần liền gây ra vết nứt, cần phải ôn dưỡng trong đan điền một tháng, mới có thể sử dụng lại, hắn vẫn xem như con bài bảo mệnh chưa lật dùng, chỗ thiếu hụt này cũng chỉ có hai người hắn cùng Đoán Thiên biết.

Truyền thuyết búa Thái Cực Khai Thiên vừa ra, thần chắn giết thần, phật chắn chém phật, chỉ là không dễ dàng ra tay. Tất cả mọi người đều tưởng Thí Địa tôn giả tự cao thân phận, khinh thường dùng đại chiêu đối với người bình thường, suy tính thật sự cũng chỉ có chính gã biết.

Ai mà không muốn vừa ra tay liền dùng đại chiêu a! Nhưng mà đại chiêu này chỉ có thể dùng một lần, vạn nhất đối phương có hậu chiêu gì đó thì phải làm sao?

"Thực ra, thân búa rạn nứt chỉ là bởi vì quá nóng," Mạc Thiên Liêu không nhanh không chậm cúi đầu dùng đầu ngón tay đối cùng móng vuốt với mèo nhỏ,"Chỉ cần phun một ngụm linh rượu trên thân búa, thì có thể dùng hai chiêu liền."

"Cái gì!" Thí Địa nhất thời nhảy vọt lên, đơn giản như vậy? Đoán Thiên kia vì sao không nói cho gã biết!

"Phụ thân cảm giác, phun rượu lên búa là động tác đao phủ, tôn giả làm nhìn rất bất nhã, nên không đành lòng báo cho biết." Mạc Thiên Liêu cười đến đầy mặt thuần lương.

Thí Địa tức giận đến đi vòng vòng tại chỗ, trong lòng mắng chửi Đoán Thiên một trăm lần, lại cũng tin chuyện đứa con rối này thừa y bát của hắn, vung tay lên:"Nếu là con của cố nhân, đó chính là con ta, ngươi yên tâm, chú nhất định sẽ đem thần khí về cho ngươi!"

Mạc Thiên Liêu trong lòng mắng Thí Địa chiếm lợi hắn, chắp tay nói lời cảm tạ.

Thí Địa tôn giả lập tức gọi người đi hỏi thăm nơi Thần khí ở bây giờ, thuận đường gọi thị nữ đưa Mạc Thiên Liêu đi xuống nghỉ ngơi, ngay giây phút Mạc Thiên Liêu bước chân ra khỏi cửa điện, chợt nghe được Thí Địa mở miệng:"Cháu ngoan, còn chưa nói cho chú biết tên cháu là gì."

"Mạc Vân Khởi." Mạc Thiên Liêu nhếch môi cười, cũng không quay đầu lại nói.

Thí Địa tôn giả một lần nữa cầm lấy chén rượu, điểm nghi ngờ cuối cùng trong lòng một cũng biến mất, Đoán Thiên tôn giả họ Mạc, chuyện này, trừ gã, người biết đến đều chết sạch.

Sư tử lớn thấy mèo nhỏ bị ôm đi, lúc này mới chậm rãi từ xa chạy đến, làm bộ vẫy vẫy lông, uy phong lừng lẫy rống lên một tiếng, dường như vừa rồi đứa co tai rụt đầu trốn ở sau lưng chủ nhân là sư tử khác vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[phiến vĩ khúc – chuyện ngươi không biết]

Đại sư tử: Ngươi không biết hắn vì cái gì không nói cho ngươi sao ~ grao

~Móng Nhỏ: Ta kiên trì nói không thể mặc kệ ngươi phun rượu lên búa được ~ meo

~Thợ Mộc: Đúng rồi, có nhiều chuyện ngươi không biết lắm

~Thí Địa:QAQ mẹ nó, ớt cay không ra hoa, Đoán Thiên, ta với ngươi còn chưa xong đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hậu Cung

Toàn bộ Ma cung khắp nơi đều rất hoa lệ, ngay cả khách phòng cũng không ngoại lệ.

Thị nữ dẫn Mạc Thiên Liêu đến gian phòng này, là khách phòng nằm gần hậu cung Thí Địa, trước phòng là hành lang mái cong, có thể quan sát toàn bộ hoa viên.

"Công tử an tâm nghỉ tạm, có cần gì gọi nô tỳ ở trước cửa một tiếng là được." Thị nữ đưa Mạc Thiên Liêu vào phòng xong liền cung kính lui xuống.

Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn bài trí trong phòng, thảm màu đỏ sậm phủ kín phòng, một cái giường thấp cực kỳ rộng rãi đặt ngay cửa sổ, giường thấp không có màn, mặt trên có đệm mềm, đệm chăn cực kỳ dày, thoạt nhìn thực thoải mái. Đây là loại giường mà Thí Địa thích, loại đàn ông thô lỗ như gã không thích loại màn che trướng phủ như đàn bà, cảm thấy phiền phức, toàn bộ bên trong Ma cung đều là loại giường thấp nằm xuống liền có thể ngủ này.

Cục bông nhỏ trong lòng nhìn thấy giường lớn mềm mại kia, liền nhảy lên, ngẩng đầu tuần tra chung quanh một lần, không phát hiện mùi gì lạ hoặc là ám khí, thì lúc này mới nằm ở giữa giường. Vì cẩn thận, dù cho chỉ có một mình hai người, Thanh Đồng cũng sẽ không biến thành hình người.

Mạc Thiên Liêu đứng một bên kiểm tra toàn bộ phòng, trừ pháp trận phòng ngự trước cửa, thì không còn trận pháp nào khác. Trong bốn góc phòng đặt vài pháp khí nhỏ, lại bày một tầng cấm chế trên cửa sổ, lúc này mới xoay người lại, ba hai bước bổ nhào vào trên giường, chôn mặt xuống đám lông tuyết trắng.

"Á, đau đau đau!" Mèo trắng nhỏ cũng không thèm nhìn tới, quay đầu, chuẩn xác cắn mí mắt Mạc Thiên Liêu.

Xoa xoa mí mắt gần như muốn đứt ra, Mạc Thiên Liêu ấm ấm ức ức dời mặt đi, cọ đến trước mặt mèo nhỏ:"Móng Nhỏ……"

Mèo nhỏ nâng vuốt, cho hắn một bàn tay, nghiệt đồ, lại dám xưng hô như thế à?

"Sư tôn," Mạc Thiên Liêu nhìn ra được cảm xúc trong mắt mèo nhỏ, lập tức sửa miệng,"Đêm nay ở đây chỉ có một cái giường, đành phải để người uất ức ngủ cùng ta rồi."

Mèo nhỏ vẫy vẫy cái đuôi, không để ý tới hắn, tiếp tục ngủ.

Đây là đồng ý sao? Mạc Thiên Liêu cười tủm tỉm vươn toàn bộ người lên giường, ôm mèo nhỏ vào trong lòng. Cục bông nhỏ lập tức nhảy ra, xoay người nằm sấp xuống, đưa đuôi hướng về phía hắn.

"Còn đang giận sao?" Mạc Thiên Liêu dày mặt cọ cọ đuổi theo, dùng chóp mũi chọt chọt lưng mèo nhỏ,"Hồi trước đây chúng ta cũng thường xuyên hôn hôn, nhưng em chưa có bao giờ không để ý tới ta."

Nghiệt đồ, còn dám nói! Mèo nhỏ quay đầu trừng hắn, thừa dịp bổn tọa nhỏ tuổi, liền tùy ý cợt nhả khinh khi, nay bổn tọa cái gì cũng đều biết đều hiểu, quyết không thể mặc cho ngươi, mặc cho ngươi, a……

Mắt mèo lưu ly nhạt màu bỗng chốc trợn to, đồ vô sỉ này, thừa dịp y ngây người, lại hôn y!

Mạc Thiên Liêu chỉ nhẹ hôn bên khóe miệng lông kia một chút:"Ta không có ý khinh bạc em, ta chỉ là rất thích em."

Mèo nhỏ đang định cắn hắn ngây ngẩn cả người, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt sâu như đầm đen kia, tràn đầy dịu dàng, phản chiếu hình ảnh một cái đầu mèo trắng nhỏ. Đáng chết, bổn tọa cũng không phải là linh sủng của ngươi!

Vì thế, mặt Mạc Thiên Liêu lại bị cào đầy vụn bào.

Bị hung hăng sửa lỗi, Mạc Thiên Liêu cũng không dám động tay động nữa, thành thành thật thật nằm im, để mèo đại gia trèo lên, coi hắn là đệm thịt.

Yêu thú biến hóa, phần lớn đều rất xinh đẹp. Người trong chính đạo ở bên ngoài đều ra vẻ đạo mạo, coi linh thú ký huyết khế là tôi tớ, nhưng bên trong thì vụng trộm đủ loại. Ngược lại, có vài người trong Ma đạo trung sẽ song tu cùng linh thú của mình.

Yêu thú có thể trấn an thần hồn nóng nảy, ức chế tâm ma, lúc tâm ma phát tác, coi yêu thú biến hóa như lô đỉnh, hiệu quả trấn an sẽ tốt hơn rất nhiều lần. Người trong Ma đạo tùy tâm sở dục, có chút không chú trọng, ở bên ngoài cũng không thu liễm. Về phần vài tên ngụy quân tử chính đạo kia, có chịu được yêu thú biến hóa ngoại hình xinh đẹp dụ hoặc hay không thì không biết.

Mạc Thiên Liêu nhìn mèo nhỏ ấm áp ngủ trên ngực mình, vẻ mặt phức tạp. Lúc ấy trên thuyền bay, nói là nhất thời tình thế cấp bách, nhưng chẳng lẽ hắn thật không có tư tâm sao? Môi mỏng nhạt màu, hơi lạnh kia…… Như vậy nghĩ, dường như lại nếm được hương vị ngọt ngào ấy, dẫn không được sợ hãi trong lòng.

Nâng tay sờ sờ cục bông nhỏ trên ngực, Mạc Thiên Liêu vỗ chính mình đầu một phát, nghĩ gì thế? Ngủ!

Bên trong ma cung, khắp nơi đều là nguy hiểm, Mạc Thiên Liêu cũng không dám ngủ say, chỉ nhắm mắt điều tức, phóng thần thức ra ngoài, cảm giác động tĩnh quanh mình trong chu vi một trăm dặm. Thần thức kỳ hóa thần, muốn theo dõi toàn bộ Ma cung lên cũng không có vấn đề gì, nhưng hắn không thể phóng quá xa được, bị Thí Địa phát hiện thì phiền toái. Hiện tại hắn chỉ là tu vi trúc cơ, căn bản không chịu được một đấm của Thí Địa.

Thí Địa ném Mạc Thiên Liêu tới khách phòng, hai ngày sau cũng không có động tĩnh. Mạc Thiên Liêu không sốt ruột lắm, hắn dùng linh thạch đã có thể nghe được tin tức, không đạo lý nào Thí Địa tôn giả hỏi thăm không được. Cá đã mắc câu, không chạy thoát nổi.

Mạc Thiên Liêu pha một bình trà, ngồi ở trước bàn đá giữa hoa viên, nhàn nhã nhìn mèo nhỏ chơi đùa bên trong hoa viên.

Thí Địa là người thô lỗ, nhưng lại yêu thích học đòi văn vẻ, hoa viên này xây cực kỳ đẹp đẽ, bàn ghế đá đều được khắc thành từ bạch ngọc tốt nhất. Bên trong hoa viên đủ loại kỳ hoa dị thảo, linh thảo trăm năm tùy ý có thể thấy được, trên con đường nhỏ giữa bụi hoa, khảm đầy đá trong suốt sáng ngời, nhìn kỹ, đúng là từng viên linh thạch!

Cũng giống như vài tên đại gia giàu có ở thế gian, xây một khu vườn tinh xảo giống như những nhà thư hương, lại dùng tiền đồng trải làm đường đi, một điểm phong nhã cũng không thấy ra.

Mèo nhỏ tuyết trắng trèo lên một cây nguyệt quế, đứng ở ngọn cây ngắm cảnh, bỗng nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một cục màu đen chậm rãi tới gần.

Thí Địa đang bận xử lý sự vụ, hắc yểm sư rảnh đến mức nhàm chán, liền vui vẻ đi tìm mèo nhỏ. Ba trăm năm không thấy, mấy năm nay toàn bộ bên trong Ma cung chỉ có một con sư tử là gã, ngẫu nhiên Thí Địa có tưởng thưởng mấy con yêu thú cấp dưới, nhưng cũng là một đám ngu ngốc, chơi không đã. Xa xa nhìn thấy một cục trắng tuyết trên nhánh cây kia, đại sư tử lập tức đè thấp thân mình, giấu trong bụi hoa rậm rạp, từng bước, chậm rãi, chậm rãi tới gần.

Mạc Thiên Liêu ngồi phẩm trà, thần thức lại không rảnh, đã sớm phát hiện đại sư tử, ngẫm lại tu vi mèo nhà mình, cũng không lo lắng lắm, làm bộ như không biết, tiếp tục uống trà xem hoa.

"Meo–" Mèo nhỏ đứng ở trên cây nguyệt quế, ngẩng đầu, kêu một tiếng thật dài.

Đại sư tử nhất thời lảo đảo một cái, rung rung lông, nhảy ra từ bụi hoa, nháy mắt đã nhảy lên đến dưới tàng cây. Mèo nhỏ trên cao nhìn xuống nó, vẫy vẫy cái đuôi. Đại sư tử toàn thân tối đen nghiêng đầu, chậm rãi chìa hai chân trước ra trước mặt, hạ thấp đầu xuống chân, tỏ vẻ thần phục.

Mạc Thiên Liêu nhìn thấy lạ, hồi trước biết Mạc Tiểu Trảo không sợ vài linh thú của mấy tên Ma Tôn khác, vẫn cứ nghĩ linh thú ký kết huyết khế tính tình tốt, không tùy ý đả thương người, lại không biết tình hình giữa bọn chúng hóa ra là như vậy. Một con sư tử lớn tầm một trượng, hướng một con mèo nhỏ lớn bằng bàn tay, vươn chân cúi đầu, thấy thế nào cũng nào buồn cười.

Mèo nhỏ từ trên cây nhảy xuống, chuẩn xác đáp xuống đám lông dày trên cổ sư tử, ba hai cái bò đến đỉnh đầu sư tử. Hắc yểm sư đứng lên, rung rung lông, lại không rung đầu.

"Meo!" Mạc Tiểu Trảo kêu một tiếng, phỏng chừng có nghĩa là "Giá" hay đại loại vậy. Đại sư tử lủi ra bụi hoa, chầm chậm cất bước chở mèo nhỏ đi.

Mạc Thiên Liêu đang giơ ly:"……"

Nơi Mạc Thiên Liêu uống trà là ở phía trước hoa viên, thường có khách nhân của Thí Địa, cấp dưới xuất hiện, còn đằng sau hoa viên, là nơi ở của vài cơ thiếp Thí Địa.

Giống như Đoán Thiên tôn giả, nhận mỹ nhân liền đưa đi cho đốt rửa, rèn sắt này nọ, vẫn là số ít, Thí Địa đầu óc tương đối bình thường, đương nhiên thu mỹ nhân làm cơ thiếp, ném ở trong hậu cung. Cần hay không là một chuyện, cũng là một loại mặt mũi thuộc về nam nhân.

Trong hậu hoa viên, một đám đàn bà ăn mặc diễm lệ đang nói chuyện phiếm. Mấy người này có xinh đẹp động lòng, có thanh lệ khả ái, có liễu yếu đào tơ, đủ loại đặc sắc.

"Gặp qua các vị tỷ tỷ." Một người con gái mặc quần áo vàng nhạt lại đây chào, nàng là người hôm qua vừa bị đưa tới.

"Ui, lại có người mới." Cô gái mặc áo hồng đang cắn hạt dưa nhìn nàng, người còn lại cũng đều nhìn qua.

Các cô thay nhau chào, có người tốt kéo cô gái mới tới, lần lượt giới thiệu, đang nói vui vẻ, bỗng nhiên nhìn thấy một người từ hành lang lén la lén lút đi qua.

"Đó là ai?" Cô gái mới tới chỉ người nọ.

Mạc Thiên Liêu không yên lòng mèo nhà mình, liền lặng lẽ đi cùng lại không nghĩ bị một đám con gái trang điểm xinh đẹp ngăn cản đường đi.

"Ngươi là ai? Là nam sủng tôn giả mới thu?"

Giật giật khóe miệng, Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu, nhìn về phía vài cô gái kia.

Thấy rõ tướng mạo Mạc Thiên Liêu, các nữ nhân nhất thời ngẩn người một chút, quả là một người đàn ông tuấn tú! Bên trong ma đạo, cường giả vi tôn,

các nữ tu thích, đương nhiên cũng là thực lực cường đại, nếu là thực lực cường đại đồng thời bề ngoài tuấn mỹ, vậy thì đơn giản hơn. Cũng giống như Đoán Thiên hồi trước, có bao nhiêu nữ tu thiêu thân lao đầu vào lửa đi đến bên cạnh hắn như vậy, dù cho bị ném đi nhóm lửa cũng cam nguyện.

Người đàn ông trước mắt đi đứng trầm ổn, vẻ mặt lạnh lùng, vừa thấy chính là làm cường giả nhiều năm, nhưng cẩn thận nhìn lại không đúng, rõ ràng chỉ có tu vi trúc cơ. Xem ra, quả nhiên đúng là nam sủng tôn giả mới thu, người thoạt nhìn cường đại, thực ra nhu nhược vô cùng như vậy, mới có thể làm nổi dậy dục vọng chinh phục của nam nhân.

Cô gái mặc áo hồng ở Ma cung thời gian dài sửng sốt há to miệng:"Ngươi, ngươi……" Bộ dạng người này sao lại giống như đúc Đoán Thiên tôn giả thế! nàng tựa hồ, phát hiện ra bí mật ghê gớm gì đó!

Vài cô gái châu đầu ghé tai, một đám nhanh chóng há to miệng.

"Chớ có vô lễ." Một thanh âm hùng hậu từ phía sau truyền đến, mọi người đều quay đầu, liền thấy một nam tử áo đen thân hình cao lớn, mắt mày tuấn lãng đi tới. Không giống với hoa phục đen tuyền mang theo hoa văn màu bạc tối trên người Mạc Thiên Liêu, quần ao người kia là đen thăm, không có một chút văn sức, mèo nhỏ màu tuyết ngồi trên vai người kia liền cực kỳ nổi bậc.

Mấy cô gái nhìn thấy người tới, nhất thời không dám nói tiếp nữa. Người nọ là hắc yểm sư biến thành, không ai dám đắc tội hắn.

Mạc Thiên Liêu bị đại sư tử giải vây, tiếp nhận mèo nhỏ liền xoay người rời đi. Hắc yểm sư bĩu môi, người này cũng không biết cảm ơn, đang nghĩ tới, thì nhìn thấy mèo nhỏ đang tựa vào đầu vai Mạc Thiên Liêu, đôi mắt lưu ly nhạt màu nhìn gã, liền lập tức cúi đầu, không dám lắm miệng.

"Người nọ là ai?" Cô gái mới tới chỉ vào gã đàn ông áo đen vô cùng kiêu ngạo, hỏi.

"Gã là ma sủng của tôn giả," Cô gái áo hồng ghen tị xoắn xoắn tay áo,"Hết mười ngày, tôn giả ngủ với hắn chín ngày."

Yêu thú tai thính mắt tinh, dù cho đã đi khỏi một dặm, cũng nghe thấu những lời này, hắc yểm sư nhất thời lảo đảo một cái. Gã cùng một chân với chủ nhân? Ngẫm lại bộ dáng cao lớn thô kệch của chủ nhân nhà mình…… Đại sư tử có cảm giác tinh thần mình nhận phải thương tổn.

———

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[tuần san giải trí Ma đạo]

Đầu đề: Tân sủng của Thí Địa tôn giả có tướng mạo tương tự Đoán Thiên

Chuyên mục: Yêu nhau lắm cắn nhau đau, Thí Địa cùng Đoán Thiên mấy năm nay yêu hận tình thù, hình chụp lén: Hắc yểm sư thất sủng, một mình đau thương……

Xem xong tuần san, hắc yểm sư nhận phải công kích tinh thần+10000

Đại sư tử: Kháng nghị các ngươi làm ô nhiễm tinh thần động vật quý hiếm, grao!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thanh Lâu

Yêu thú đính huyết khế, cũng chính là linh thú, người trong chính đạo thích gọi linh thú mình là linh sủng, mà Ma đạo thì xưng là ma sủng. Linh thú, không giống linh khí có thể có vài cái, một tu sĩ chỉ có thể ký kết một lần huyết khế. Cái gọi là vật lấy hiếm làm quý, làm ma sủng đại sư tử của tôn giả, tại địa vị trong Ma cung vẫn rất cao.

Đại sư tử nhận phải thương tổn, một mình đi tìm rễ cây ngồi chữa thương, Mạc Thiên Liêu ôm mèo về khách phòng đợi ăn cơm, không ngờ không đợi được đồ ăn, ngược lại là đợi được Thí Địa triệu hoán.

"Muốn hoàn thành luyện chế, trừ chuôi Thần khí này, còn cần thứ gì?" Thí Địa ngồi trên bảo tọa, trong tay siết lấy một khối ngọc giản, chắc là tin tức vừa truyền đến.

"Đá Thái Sơ." Mạc Thiên Liêu dứt khoát lưu loát nói.

Đá Thái Sơ là Thượng Cổ lưu lại, một loại nguyên liệu cực kỳ trân quý, một khối đá Thái Sơ nhỏ có thể quý hơn nhiều so với đá Lạc Tinh. Giống như câu Thái Sơ giả, khí chi thủy dã, tức vật thuở ban đầu, khí tựa ban sơ. Không giống với pháp bảo thông thường làm hao tổn linh lực người sử dụng, dùng pháp bảo luyện chế từ đá Thái Sơ, có thể tự mình hấp thu linh khí thiên địa, có thể nói lấy hoài không hết dùng mãi không cạn.

Thí Địa nhíu mày:"Chỉ như thế?" Đá Thái Sơ tuy rằng trân quý, nhưng cũng không phải là không mua được, trong ma cung gã cũng có một cục, nhưng nếu đơn giản như vậy, thì vì sao mấy năm nay không có một người có thể luyện thành? Cái tên phế vật họ Đinh ở Lưu Vân Tông kia không phải nghiên cứu trên trăm năm sao?

"Còn có bảy mươi hai bộ pháp trận phụ thân truyền xuống." Mạc Thiên Liêu cười đến đầy mặt vô tội.

Nghe được hai từ pháp trận, đầu Thí Địa liền to ra, trong mắt của gã, nắm tay đủ cứng là được rồi, căn bản không cần lao lực nghiên cứu vài pháp trận chữ như gà bới kia. Có sức vẽ, không bằng sớm học mấy trăm chiêu khắc địch còn hơn. Mỗi lần nhìn Đoán Thiên vẽ trận pháp gã liền đau đầu, tên khốn kia còn thích bắt gã vẽ.

"Cái này chỉ cần thêm một pháp trận phòng ngự là được," Đoán Thiên tôn giả chỉ bảo khí vừa luyện tốt,"Tự ngươi trở về vẽ đi."

"Ta không vẽ, ngươi vẽ." Thí Địa nhìn đồ án phiền phức kia liền quáng mắt.

"Ta vẽ cần phải thêm tiền." Đoán Thiên tôn giả nhướn mày.

"Thêm thì thêm, còn sợ ta không trả nổi sao?" Thí Địa vỗ vỗ ngực.

Trong suốt những năm tháng dĩ vãng lâu dài ấy, Thí Địa tôn giả cứ như thế trở thành khách hàng quen thuộc Đoán Thiên tôn giả. Thí Địa cảm giác, chỉ cần đưa tiền, mình muốn cái gì Đoán Thiên cũng có thể làm ra được, thật sự rất khỏe. Đoán Thiên cảm nhận, chỉ cần bản thân mình tùy tiện lập danh mục, Thí Địa liền trả tiền không nói hai lời, thật sự là rất sướng.

Bảy mươi hai bộ trận pháp, vẫn là tuyệt chiêu trận đạo của Đại sư Đoán Thiên, người bên ngoài học mười năm cũng không được, Thí Địa quyết đoán buông bỏ tính toán ban đầu, vỗ vỗ bả vai "cháu ngoan" nói:"Hai ngày sau có bán đấu giá tại thành Bát Hoang, chúng ta đi thôi."

"Hãy khoan," Mạc Thiên Liêu ngăn trở Thí Địa đang muốn lấy thuyền bay ra tại chỗ,"Còn cần làm chút chuẩn bị."

Từ cung Thí Địa Ma đến thành Bát Hoang, thuyền bay cũng cần thời gian một ngày, Thí Địa cùng đám thủ hạ của gã đều Tích cốc, nhưng Mạc Thiên Liêu cùng mèo đại gia còn chưa ăn cơm đâu.

Vì thế, Thí Địa tôn giả ngồi ở trên thuyền bay xa hoa vô cùng, một bên để thị nữ rót rượu, một bên nhìn hai tên khốn đối diện tuyệt không phong nhã chút nào.

Mạc Thiên Liêu để thị nữ Ma cung chuẩn bị một đống đồ ăn, gà nướng, cá chiên, tôm luộc, cua chưng, còn có chút điểm tâm. Một người một mèo ở trên thuyền ăn uống tại chỗ, sư tử lớn ở đối diện nhìn xem chỉ biết liếm mũi. Làm một con linh thú cấp cao, gã vẫn dùng viên thức ăn, dựa theo cách nói của chủ nhân thì, ăn cái đó tương đối phong nhã, chỉ có dã thú mới mỗi ngày ăn một khối thịt lớn, thế nhưng…… Mạc Tiểu Trảo là yêu thú đẳng cấp cao quý mà cũng tại ăn thịt, thì sao gã lại không thể ăn chứ?

Thật là muốn ăn, thật là muốn ăn, thật là muốn ăn……

Sư tử lớn nuốt nuốt nước miếng, thừa dịp chủ nhân không chú ý lặng lẽ dịch về phía trước một tý, lại dịch về trước một tú.

Mạc Thiên Liêu lấy một con cua, dùng lửa ở lòng bàn tay đun nóng lên, bóc thịt cua ra đưa cho cục bông nhỏ trên đùi, còn mình thì ăn luôn chân cua, xoay người đi lấy gà nướng, cánh tay vừa chạm đến đống lông xù nào đó, dọa đến nhảy dựng lên, quay đầu, liền nhìn thấy một cái đầu sư tử cực bự không biết từ khi nào đã xê dịch đến bên cạnh hắn, thèm nhỏ dãi nhìn con gà nướng kia.

"Trở về!" Thí Địa ngẩng đầu, phát hiện mình vừa không chú ý, ma sủng nhà mình liền chạy đến bên người ta muốn ăn, thật sự là xấu hổ chết được! Nâng tay, xòe ra nắm lại, cách hư không kéo hắc yểm sư về.

Tứ chi của sư tử vùng vẫy ở không trung, nhanh chóng bị chủ nhân nắm được, bắt về, bất mãn nhe răng với gã.

Thí Địa ném cho đại sư tử một viên thức ăn thú, đại sư tử nâng cái chân lông lên đập đập vài cái, phủi bay, hướng về phía chủ nhân tiếp tục nhe răng. Muốn ăn thịt, muốn ăn thịt, muốn ăn thịt!

Trong tâm trí càng không ngừng vang vọng câu "Muốn ăn thịt", chính là ma sủng thông qua huyết khế truyền đạt ý nghĩ đến chủ nhân, Thí Địa tức giận đến mũi đều lệch, huyết khế là dùng như vậy sao?

Không để ý tới đôi chủ tớ giận dỗi ở đối diện, Mạc Thiên Liêu đút mèo đại gia ăn no, liền ôm vào lòng vuốt lông, dỗ ngủ, dọc theo đường đi có thể một tay vuốt lông tron bóng, một chút cũng không cảm thấy nhàm chán. Đợi mèo đại gia ngủ, hắn liền lấy ra đao khắc, khắc vài thứ. Trong vòng tay chứa đồ có một ít pháp khí nhỏ luyện chế tốt, tân trang sơ lại, thêm thượng một trận pháp, uy lực sẽ gia tăng không thiếu.

Thí Địa nhìn hắn dùng thủ pháp thành thạo vẽ trận, chẳng khác gì Đoán Thiên, không khỏi âm thầm gật đầu, như thế, ngược lại có thể yên tâm giao thần khí cho hắn luyện chế:"Cháu ngoan, ngươi bây giờ vẫn còn tu vi trúc cơ, thật có thể luyện thành thần khí?"

"Đương nhiên là không thể," Mạc Thiên Liêu cười cười, không đợi Thí Địa mở miệng, lại nói tiếp,"Thần khí là phụ thân luyện chế, chỉ thiếu một bước cuối cùng mà thôi, tiêu diệt tuy không tốt, vẫn là có hi vọng dùng hết toàn lực hoàn thành bước cuối cùng ấy."

Nghe được lời ấy, Thí Địa liền càng yên tâm, nếu là tiểu tử này vỗ ngực cam đoan hội luyện thần khí hắn mới không tin. Nếu tu sĩ trúc cơ đều có thể luyện chế thần khí, kia Đoán Thiên cũng không phải bị vây giết như thế.

Lúc thuyền bay đến thành Bát Hoang, đã là buổi tối.

Ma đạo tụ tập nhiều tại phía nam đại lục Thái Huyền, tương đối nóng bức, mặc dù đang đêm, thành Bát Hoang vẫn náo nhiệt phi phàm. Bên trong thành đèn đuốc sáng trưng, mấy cửa hàng bình thường đã đóng cửa, nhưng với một số nơi thì lại là thời điểm náo nhiệt.

Thành của chính đạo tu tiên, giống như mấy nơi ở kinh thành, ban đêm ít có người ra vào, mà cũng không có ai hành nghề gì cả. Ma đạo nơi này không giống, mấy nơi vô cùng náo nhiệt, có rượu quán, sòng bạc, thậm chí còn có thanh lâu. Không sai, trong thành Bát hoang có thanh lâu, là độc nhất ở giới Tu Chân.

Thành Bát Hoang là do vài Ma Tôn cùng nhau quản lý, thế lực các phương không ai nhường ai, cái gì cũng có thể mở được.

Lầu cao ba tầng, đàn sáo hòa nhịp, đèn đuốc sáng trưng, có nữ tử ăn mặc diễm lệ đứng ở trước cửa ngoắc tay với mấy người đi đường đang tới lui. Mấy nữ tử đều là tu sĩ kim đan trở xuống, phần lớn đều là thể chất lô đỉnh, tu vi khó có thể đề cao, nhưng dùng để song tu lại là vô cùng tốt.

Trên lầu đeo một tấm bảng hiệu, viết ba chữ lớn rồng bay phượng múa "Tiêu Dao Lâu".

Cách Ma đạo bên này đặt tên không giống với chính đạo, toàn bộ những nơi trong thành Bát Hoang đều lấy "Tiêu dao" làm tên, Tiêu Dao Lâu chính là thanh lâu, Tiêu dao quán là tửu quán, Tiêu dao phường còn thì là sòng bạc. Nghe nói Thành Bát Hoang có từ mấy ngàn năm trước, là do đại năng* Tiêu Dao chân nhân chính đạo lập, không biết sao lại biến thành thành thị lớn nhất ở Ma đạo.

*đại năng = cách gọi kính trọng với một người

Mạc Thiên Liêu nhìn bảng hiệu Tiêu Dao Lâu, ba chữ đó là hắn khắc lên, bên trong có một trận pháp khu trục, có thể ngăn người chưa vào cửa đã ẩn đầy sát khí ở bên ngoài.

"Cháu ngoan, chưa thấy qua đúng không?" Thí Địa thấy hắn nhìn chằm chằm chỗ đó, cười cười ra vẻ hiểu mà không nói, nâng tay lên ôm chặt lấy bả vai Mạc Thiên Liêu,"Đi đi đi, thúc thúc mang ngươi đi xem một chút."

"Không cần……" Mạc Thiên Liêu không kịp phản kháng, liền bị Thí Địa tôn giả kéo vào, bọn thị nữ cùng bọn thuộc hạ liền vào trạch viện của tôn giả ở trong thành, chỉ có hắc yểm sư trung thành và tận tâm trèo theo lên bậc thang.

Bên trong lầu quán, sáng sủa như ban ngày, cầm sắt không ngừng đàn bên tai, trong đại đường có ca cơ đàn hát, rất là ồn ào náo niệt.

Cục bông nhỏ nằm ở trong lòng Mạc Thiên Liêu bị đánh thức, lộ ra cái đầu lông, vừa thấy không quan trọng, ngẩng đầu liền cho Mạc Thiên Liêu một móng vuốt. Nghiệt đồ, đây là loại địa phương gì!

"Au –" Mạc Thiên Liêu bị cào cằm, cũng không dám nhiều lời, bận rộn ôm lấy mèo đại gia muốn bò ra đánh hắn, nói với Thí Địa,"Móng Nhỏ chịu không được những nơi ầm ĩ, ta xem……" Chúng ta vẫn nên đi thôi.

Lời còn chưa nói ra miệng, đã bị Thí Địa cắt ngang:"Bổn tọa đương nhiên sẽ không ở cái nơi ồn ào ầm ĩ này." Nói, liền nhấc chân đi lên nhã gian trên lầu.

Nhã gian trên lầu cực kỳ xa hoa, dưới đất trải đệm mềm năm màu, chung quanh treo đầy màn lụa, thoạt nhìn xa hoa lãng phí lại phong nhã không kém. Thí Địa kêu một vò rượu tốt, tú bà tự mình đi ra rót rượu.

Tú bà thoạt nhìn còn trẻ, dáng dấp khá tốt, còn chưa mở miệng đã cười ra tiếng trước:"Tôn giả đại giá, vẻ vang cho tiểu điếm của kẻ hèn này, bên trong lâu vừa mua vài nha đầu, còn có hai tên nhóc tướng mạo không tồi, tôn giả ngài xem……" Dao nương nói, ái muội liếc liếc nhìn hắc yểm sư cao lớn anh tuấn đứng ở phía sau Thí Địa, không biết khi nào biến thành hình người.

Đại sư tử trừng mắt nhìn tú bà kia, mụ xem ta làm cái gì?

Thí Địa cười ha ha, lấy tay khuỷu tay chọc chọc Mạc Thiên Liêu:"Cháu ngoan, thích loại nào?" Nói rồi, tựa hồ nhớ tới cái gì, nhìn nhìn Mạc Thiên Liêu từ trên xuống.

"Thúc thúc tự nhiên, ta uống rượu là được." Mạc Thiên Liêu vội vàng dỗ mèo đại gia, không có tâm tư phản ứng gã, kiếp trước Mạc Thiên Liêu cũng đến nơi này, có một số việc đàm ở loại địa phương này ngược lại rất thuận tiện, nhưng Mạc Tiểu Trảo không thích mùi son phấn nơi này, mỗi lần mang theo nó đến đều phát giận, không mang theo nó đến mà mang theo một thân hương son phấn hương trở về thì càng khó lường.

Thí Địa sáng tỏ gật gật đầu, để tú bà dẫn vài nha đầu trắng nõn lên, đợi tú bà đi, lúc này mới sờ sờ miệng bình rượu nói:"Vẫn muốn mang ngươi đến nhìn một chút mà lại quên hỏi, không biết thân thể khúc gỗ của ngươi có được hay không."

Nghe được lời ấy, mặt Mạc Thiên Liêu lập tức đen lại, tên này thiếu đánh đây mà, không làm thịt ngươi sạch sẽ, bổn tọa liền không mang họ Mạc!

———

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Muốn sửa thành phong nhã phải thêm tiền

Đại chùy: Không thiếu tiền, mua mua mua

Thợ Mộc: Còn có trận pháp gia tăng đánh nhau hiệu quả tàn bạo lóa mắt

Đại chùy: Không thiếu tiền, mua mua mua

Thợ Mộc: Còn có …

Đại chùy: Không thiếu tiền, mua mua mua

Thợ Mộc: Ta còn chưa nói là gì?

Đại chùy: Nghe liền choáng, ngươi nói muốn bao nhiêu tiền là được

Thợ Mộc:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Bạch Hồ

Đang nói, cái chén Thí Địa nâng chén giữa chừng dừng một chút, quanh thân bày một tầng cấm chế phòng ngự, dường như không có việc gì tiếp tục uống rượu. Hắc yểm sư quay đầu, nhìn về phía hướng cửa sổ.

"Ầm" Một tiếng, một nam tử thân áo trắng, cả người đầy thương tích xông vào, ngã thẳng đất, vừa vặn ngã vào bên chân Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu dời chân đi một chút, Thí Địa bên cạnh nâng tay tóm gáy áo người nọ, một tay lấy nhấc người lên, lộ ra một gương mặt cực kỳ xinh đẹp, bộ dáng thoạt giống như phàm nhân mười bảy mười tám tuổi.

"Ô……" Nam tử hôn mê trong nháy mắt đã mở mắt ra, thấy rõ mặt Thí Địa, nhất thời hoảng sợ tứ bề. Thấy được đại sư tử hình người mắt to hiếu kỳ đứng phía sau Thí Địa, lại thấy được đầu lông nhỏ lộ ra trước ngực Mạc Thiên Liêu, nam tử ôm chặt lấy cánh tay tráng kiện của Thí Địa, mở miệng cầu xin:"Đại nhân, ta bị bắt bán đấu giá, muốn chạy trốn, cầu ngài……"

Mạc Tiểu Trảo kéo tà áo đứng lên, lẳng lặng nhìn nam tử áo trắng nhiễm máu kia, đôi mắt lưu ly hơi hơi nheo lại. Y nhìn thấy rất rõ ràng, đó là một con yêu thú, vừa biến hóa không lâu, còn rất suy yếu.

Hắc yểm sư không nói một lời, ở sau lưng đẩy đẩy chủ nhân nhà mình một chút, để gã đừng bóp chết người ta.

"Xông vào Tiêu Dao Lâu, vào xem." Dưới lầu có giọng người ồn ào, với thần thức của Thí Địa, đương nhiên là nghe được rõ ràng thấu đáo.

Trong thành Bát Hoang, các phương thế lực đều nhường nhau một ít, muốn bắt người cũng phải đi vào cửa chính, thương lượng tốt với tú bà, tốn một ít thời gian, nhưng nếu muốn trốn dĩ nhiên không kịp.

Nam tử cắn răng, điều chỉnh dáng người quỳ trên mặt đất:"Đại nhân, ta là yêu thú biến hóa, ngài nhặt được ta, ta chính là của ngài, cầu ngài thu lưu." Cậu nhìn rất rõ ràng, người trước mắt này lưng hùm vai gấu khí thế kinh người, thực lực phi phàm, hẳn là có thể bảo vệ được cậu, mà người này đã có ma sủng đính qua huyết khế, nhất thời nửa khắc hẳn là sẽ không làm gì cậu, đến lúc nào đó chạy trốn là được. Càng quan trọng hơn là, cậu ở bên ngoài cảm giác được hơi thở của đại yêu thượng cổ, nên nãy mới không quan tâm xông tới, nếu không phải ma sủng của người nọ, chẳng lẽ……

"Yêu thú?" Thí Địa nhất thời có hứng thú, nâng tay sờ sờ người nọ gương mặt non mịn, niết cằm người ta tò mò nhìn nhìn, xoay người hỏi sư tử nhà mình,"Đây là một yêu thú?"

"Ừ," Hắc yểm sư lên tiếng, động động lỗ tai,"Người bên phòng đấu giá một lát liền lên đây, ngươi có muốn hay không?"

"Quy củ đại lục Thái Huyền, ai nhặt được thì chính là của người đó." Mạc Thiên Liêu sờ sờ đầu nhỏ trong lòng, không nhanh không chậm nói, ý tứ rất rõ ràng, có lợi mà không chiếm thì chính là đồ ngu.

"Tôn giả, quấy rầy." Thanh âm tú bà vang lên bên ngoài, đẩy cửa phòng ra, phía sau có vài Ma Tu cao lớn thô kệch, trong tay cầm xích khóa yêu, nhìn thấy Thí Địa, cũng không dám xằng bậy, đứng trang nghiêm hành lễ.

"Vị này là Thí Địa tôn giả," Tú bà cười nói,"Tôn giả, đây là người bên phòng đấu giá Tiêu Dao."

"Bái kiến tôn giả," Người cầm đầu nửa quỳ trên mặt đất hành lễ, nhìn thoáng qua nam tử trong tay Thí Địa,"Đây là hàng hóa bên phòng đấu giá, đã quấy nhiễu nhã hứng của tôn giả, tiểu nhân đưa nó đi." Nói rồi muốn tiến lên bắt lấy người.

Yêu thú kia sợ tới mức run cầm cập, ôm cánh tay Thí Địa không buông, một đôi mắt trong trẻo đong đầy nước, tràn đầy cầu xin nhìn hắn.

Thí Địa tôn giả đối với này ánh mắt ỷ lại này rất là hưởng thụ, hừ lạnh một tiếng nói:"Bổn tọa nhặt được, nó hiện tại là của bổn tọa."

"Này…… Tôn giả thứ tội, đây là hàng hóa phòng đấu giá dùng nhiều tiền mua về, nếu không thể mang về……" Người phòng đấu giá đầy mặt khó xử, yêu thú biến hóa, trân quý vô cùng, nhưng lần này vận chuyển hàng hóa bán đấu giá, nếu làm mất bọn họ chịu trách nhiệm không nổi.

"Yêu thú vô chủ, ai nhặt được thì là của người đó," Mạc Thiên Liêu lành lạnh mở miệng,"Dù cho thế lực phòng đấu giá lớn như thế nào, cũng không thể phá hỏng toàn bộ quy củ đại lục Thái Huyền."

Nhóm người kia nghe, nhất thời ra một đầu mồ hôi, lời nói này, giống như ám chỉ bọn họ đang khi dễ Thí Địa tôn giả vậy, cái này khó lường, tôn giả ma đạo, là đại năng hóa thần kỳ, nhóm người bọn họ này còn chưa đủ một đầu ngón tay người ta nghiền nát, dù cho thế lực sau lưng bọn họ lớn như thế nào, cũng không dám cậy thế khi dễ vị này nha!

Ma đạo không giống như chính đạo, gặp nguy hiểm báo xuất danh sư môn, lão tổ, có thể được người ta nể nửa phần mặt mũi tha cho ngươi một mạng. Ma đạo hoàn toàn là thực lực vi tôn, thực lực của chính mình thấp, còn không có mắt, bị người giết cũng không có nơi nói rõ lý lẽ cho.

"Hừ!" Một bàn tay Thí Địa đập xuống bàn rượu, bàn rượu khắc từ tinh thạch nháy mắt vỡ vụn.

Mạc Thiên Liêu nâng tay dùng tay áo che, mảnh vỡ một bên bắn vào thân mèo.

Uy áp Ma Tôn nháy mắt tràn ngập toàn bộ phòng, mọi người không thể không bò quỳ trên mặt đất, nam tử yêu thú vốn là bị thương nặng, bị ép phun ra một búng máu. Mạc Thiên Liêu bởi vì thần hồn so với Thí Địa còn mạnh hơn, ngược lại không hề phát hiện, tiếp tục nhàn nhã ngồi bên xem náo nhiệt.

"Chạy xa như vậy cũng không dễ dàng, đây là phí thưởng các ngươi vất vả," Thí Địa nhếch khóe miệng, lấy ra một đống linh thạch ném tới trên đầu nhóm người kia,"Cút đi!"

Bị linh thạch đầy trời đập đầy đầu, mọi người cũng không dám nhiều lời, cúi đầu nhặt linh thạch lên. Việc này nếu nói tiếp, bọn họ cũng không để ý, yêu thú đích xác là ai nhặt được thì của người ấy, huống chi, phòng đấu giá cũng sẽ không nguyện ý đắc tội Ma Tôn, đành mang theo tiền thưởng của Ma Tôn, xám xịt đi.

Thấy những người đó đi, nam tử bị trọng thương rốt cuộc cũng chống đỡ không nổi, hai mắt nhắm lời. Một luồng sáng lóe lên, biến thành một hồ ly con tuyết trắng.

Hồ ly này dường như đã gặp ở nơi nào rồi? Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, bỗng nhiên nhớ tới nữ tử bị bán đấu giá ở Lục Hợp phường kia, cũng là tuyết hồ như thế, sẽ không biết hai con hồ ly này có liên quan gì với nhau hay không.

Thí Địa cầm hồ ly trong tay, không biết quăng chỗ nào, liền phủi tay ném cho hắc yểm sư phía sau. Hắc yểm sư nâng tay tiếp được, cũng không biết đặt nơi nào, đều là yêu thú, ôm hồ ly vào lòng dường như không thích hợp mấy, chỉ đành hóa thành đại sư tử, giấu hồ ly vào bên trong lớp lông thật dày kia. Hồ ly trắng chỉ dài khoảng một thước, đặt trên tấm lưng rộng rãi của sư tử hoàn toàn sẽ không rớt xuống.

Không bao lâu, tú bà lại trở lại, mang theo một đám nữ tử tướng mạo thanh lệ, cười đến hòa khí đầy mặt, dường như vừa rồi cái gì cũng chưa từng xảy ra vậy, ân cần theo Thí Địa giới thiệu mấy cô nương này.

Nữ tu trong Tiêu Dao Lâu, phần nhiều là thể chất lô đỉnh, cái gọi là thể chất lô đỉnh, tức là chỉ song linh căn hoặc là đa linh căn, mà giữa các linh căn có tương khắc, muốn tu luyện lên rất là khó khăn, các môn phái lớn cũng sẽ không nguyện ý thu. Thế nhưng, dùng làm song tu, cùng các tu sĩ khác tu luyện lại là cực tốt.

Có vài người chuyên môn nuôi dưỡng loại lô đỉnh này, dùng để tặng người, Tiêu Dao Lâu dĩ nhiên cũng có dưỡng để bán, đương nhiên cũng không thiếu vài nữ tu có thể chất lô đỉnh tự nguyện tới nơi này, để kiếm chút linh thạch đồng thời tiếp tục tu luyện. Chung quy lô đỉnh được người nuôi, còn phải xem sắc mặt chủ nhân, trực tiếp đi ra làm ăn buôn bán, tốt xấu cũng có linh thạch thật sự.

"Hắt xì –" Mèo nhỏ trong lòng dị ứng hương phấn, nhất thời hắt xì, nâng vuốt lại cho Mạc Thiên Liêu một bàn tay, bắt đầu cáu kỉnh xoay tới xoay lui.

"Móng Nhỏ chịu không nổi nơi này, ta dẫn nó trở về trước, thúc thúc cứ tự nhiên." Mạc Thiên Liêu đứng lên, lại nhìn biểu tình sáng tỏ đồng tình kia của Thí Địa, nhất thời cảm giác hàm răng ngứa ngáy, ôm mèo xoay người rời đi.

Tòa nhà Thí Địa tại Thành Bát Hoang, Mạc Thiên Liêu tự nhiên là biết, quẹo một góc đường là đến.

Thị nữ mang theo Mạc Thiên Liêu đi tới khách phòng liền lui xuống, đợi Mạc Thiên Liêu bố trí tốt cấm chế, mèo nhỏ trong lòng liền lủi ra, nháy mắt biến thành mỹ nhân sư tôn lạnh lùng, một tay đẩy Mạc Thiên Liêu đứng ở gần đó ra:"Đi tắm."

Một bàn tay thon dài trắng nõn che ở chỗ miệng mũi, Thanh Đồng nhíu mày nhìn Mạc Thiên Liêu, mắt đầy ghét bỏ.

Mạc Thiên Liêu không còn cách nào, chỉ đành đồng ý, đi được hai bước nghĩ đến, mèo nhà mình cũng không tắm rửa, liền quay đầu hỏi:"Muốn hay ta tắm rửa cho em hay không?" Nói xong câu đó liền cảm giác không đúng, nhìn nhìn sư tôn sửng sốt, Mạc Thiên Liêu lập tức bôi dầu lên lòng bàn chân, xoay người liền đi.

"Nghiệt đồ!" Thanh Đồng phản ứng, nâng tay cho một hư chưởng qua.

Hai tay Mạc Thiên Liêu lập tức giao nhau, kết cấm chế phòng ngự, ngay khi cấm chế vỡ vụn, nhảy vào phòng tắm.

Hứ, đáng chết! Môi mỏng khẽ nhếch, Thanh Đồng xoay người biến thành mèo nhỏ trắng tuyết nhảy lên giường, dùng sức gãi gãi sàng giường. Đợi Mạc Thiên Liêu tắm rửa sạch sẽ đi ra, liền thấy sàng giường đầy lỗ, cùng mèo đại gia đang chiếm lấy giường.

Nâng tay dùng hỏa linh lực từ những ngón tay xuyên qua mái tóc, nháy mắt hong khô tóc, Mạc Thiên Liêu dày mặt nhảy lên giường, lấn đến chỗ mèo đại gia.

"Đêm nay Thí Địa sẽ không trở lại, sư tôn cùng ta trò chuyện đi," Mạc Thiên Liêu đẩy đẩy cục bông nhỏ quay lưng lại với hắn,"Ta đã tắm xong, ngươi ngửi ngửi."

"Chát!" Cái móng trắng tuyết nâng lên, một bàn tay đập rớt cái tay đang sờ loạn kia, một vầng sáng trắng lóe qua, mèo nhỏ lại biến thành mỹ nhân thân hình cao gầy.

Thanh Đồng nằm nghiêng ở trên giường, xem đồ đệ ngốc cười đến đầy mặt nịnh nọt, chậm rãi lại gần, ngửi ngửi thái dương hắn, không có mùi son phấn nồng nặc, chỉ có hương thảo mộc nhàn nhạt.

Hơi thở mềm nhẹ phun ở bên mặt, cách nhau gần đến như vậy, Mạc Thiên Liêu có thể cảm giác được độ ấm nhè nhẹ trên người sư tôn, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, quay đầu nhìn y.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng cũng nhìn hắn, môi mỏng khẽ mở, thốt ra thanh âm như từ xa vọng lại, réo rắt động lòng:"Nói cái gì?"

Mạc Thiên Liêu dường như bị mê hoặc, chậm rãi lại gần, cách môi mỏng ba tấc đột nhiên dừng lại, trong chăn nhéo đùi mình một cái, nhanh chóng tìm chuyện nói."Con hồ ly nọ, em cảm thấy nó có chút giống con ở Lục Hợp phường hay không?"

"Ừ." Thanh Đồng lên tiếng, cũng không nhiều lời, cũng không cảm giác Mạc Thiên Liêu tiến lại gần như vậy có gì không đúng, chung quy bình thường hai người bọn họ ở chung chính là như vậy, chỉ là nhìn gần ngay trước mặt, lại có cảm giác ngứa tay, muốn thò tay cào cào.

Nghĩ như vậy, cũng liền làm như vậy, mèo đại gia hình người vươn tay, ngón tay mượt mà như ngọc duỗi tới mặt Mạc Thiên Liêu, nhẹ nhàng cong lại.

Đầu ngón tay hơi lạnh chầm chậm cào trên mặt, Mạc Thiên Liêu cứng người không dám nhúc nhích, cảm giác mềm nhẹ ngứa ngáy, ngứa đến đáy lòng, chỉ cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, một luồng khô nóng ức chế không được xung lan tràn toàn thân.

"Thanh Đồng……" Mạc Thiên Liêu nói giọng khàn khàn, có tâm muốn nhắc nhở sư tôn, cách hắn xa ra chút, dù bây giờ hắn là khúc gỗ, nhưng nam nhân cũng không thể chịu được sự trêu chọc như vậy! Tiếp tục kéo dài, bản thân mình làm ra chuyện gì cũng không thể nói trước được!

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng chậm rãi nheo lại, một bàn tay đẩy gương mặt trước mắt ra:"Nghiệt đồ, sao có thể gọi thẳng tục danh sư tôn!"

Rắc rắc rắc, không khí kiều diễm chẳng hiểu sao giữa hai người mạc, lại chẳng hiểu sao mà vỡ vụn.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần lúc nào có thể đường đường chính chính bàn chuyện yêu]

Thợ Mộc: Sư tôn, môi của ngươi thoạt nhìn rất ngọt

Sư tôn: Nghiệt đồ, là muốn cắn ta sao?[hạ miệng trước là thắng, cắn]

Thợ Mộc:QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thần Khí

Nửa đêm, có người động vào cấm chế ngoài cửa, Mạc Thiên Liêu đột nhiên mở mắt ra. Người bên ngoài ý thức được mình động phải cấm chế, cũng không nói nhiều, nhanh chóng rời đi, chắc có thể là thị vệ tuần tra ban đêm này nọ.

Quay đầu nhìn mèo đại gia bên cạnh, nằm nghiêng đối mặt với hắn, thân thể cao gầy hơi hơi cuộn lại, đôi mắt nhắm chặt, dường như chẳng có ý tỉnh lại gì cả.

Gần thành Bát Hoang có ngọn núi tuyết, cho nên ban đêm có chút lạnh, Mạc Thiên Liêu chậm rãi nâng tay, giúp sư tôn dịch góc chăn. Thanh Đồng đang ngủ ngon, bị hắn đụng vào, theo bản năng dịch về hướng bên này, ngón tay mảnh dẻ khoát lên ngực Mạc Thiên Liêu, nhẹ nhàng quấn lấy tà áo, đầu đưa đến gần vai hắn, tiếp tục ngủ.

Rõ ràng là yêu tu hóa thần, tu vi so với hắn cao hơn rất nhiều, tai cũng thính hơn tai hắn, vậy mà lại ngủ say như thế. Là vì ngủ ở bên cạnh mình sao? Nghĩ như vậy, khiến cho Mạc Thiên Liêu nhịn không được, khóe miệng nhếch lên, chậm rãi lại gần, nương ánh trăng cẩn thận nhìn tuấn nhan độc nhất vô nhị này, nhẹ nhàng thả xuống một nụ hôn trên mái tóc mềm kia. An tâm ngủ đi, trời sụp xuống, đã có ta ở đây.

Ngày kế, Mạc Thiên Liêu mở mắt ra, mỹ nhân bên cạnh đã không ở đây, dưới tấm chăn trên ngực nổi lên một cục nhỏ, nhẹ nhàng xốc lên, liền thấy cục bông nhỏ trắng tuyết không biết bò lên khi nào, ngủ khò khò, một bàn chân lông còn với vào trong áo lót của hắn.

Sư tôn này, như vậy có tính là đang cợt nhả với đồ đệ hay không? Mạc Thiên Liêu nhếch môi cười, thò tay gãi gãi đầu mèo.

"Meo……" Mèo trắng nhỏ càu nhàu một tiếng, đè lại ngón tay gây rối của hắn, ngáp một cái, chậm rãi mở mắt ra, màu mắt lưu ly nhạt màu, trong nắng sớm càng có vẻ trong suốt lấp lánh hơn. Đứng lên, tao nhã duỗi thắt lưng, bước đi thong thả đi đến gần, móng vuốt đặt trên cằm Mạc Thiên Liêu, thân mình đứng lên.

Sáng sớm ấm áp như vậy, thật muốn tiếp tục ngủ, Mạc Thiên Liêu thò tay, giúp mèo đại gia thuận lông, lại bị thưởng cho một bàn tay. Nghiệt đồ, mau đứng lên, còn muốn mua phế vật kia hay không?

Đi ra ngoài hỏi thăm Thí Địa tôn giả có trở về hay không, ngoài ý muốn biết được tối hôm qua tên kia đã trở lại, đang chờ hắn ở phòng trước. Mạc Thiên Liêu có chút ngạc nhiên, đi đến chính sảnh đi, nhìn nhìn Thí Địa như thể đang xem náo nhiệt, chẳng lẽ thằng cha này "không được" thật?

"Tối hôm qua kia hồ ly gần như không xong, hắc yểm sư ồn ào muốn về." Thí Địa nhìn thấy Mạc Thiên Liêu, lập tức mở miệng giải thích, cơ mà nghe qua vẫn có chút cảm giác giấu đầu hở đuôi.

Mạc Thiên Liêu ra vẻ hiểu rõ gật gật đầu, một bộ biểu tình "Ngài không cần nhiều lời, ta đều hiểu được", nhất thời khiến Thí Địa giận sôi lên, nâng tay tóm lấy bờm đại sư tử bên chân.

"Grao –" Hắc yểm sư bất mãn quay đầu lại rống gã,"Chuyện này sao lại rơi xuống người ta!"

Mãi cho đến khi đoàn người đi đến phòng đấu giá thành Bát Hoang, một người một sư còn đang ồn ào không ngừng bên trong tâm trí.

Thành Bát Hoang nằm trong một thung lũng bốn phía núi vây, phòng đấu giá trong thành, chính là nằm dưới mặt đất, qua khỏi cửa, đi vòng xuống như xoắn ốc. Thảm đỏ trải dài đến bậc thang cuối, đá nhật quang khảm đầy vách tường, ánh sáng chiếu ra sáng rọi.

Bên trong mờ tối, không thấy rõ tình hình giữa sân, thị nhân nhìn thấy Thí Địa, không nói hai lời liền trực tiếp dẫn gã đi nhã gian dành riêng. Ma đạo là đẳng cấp rõ ràng, giống phòng đấu giá lớn ở Bát Hoang này đều dành cho mỗi Ma Tôn một nhã gian riêng, nằm ở giữa là đệ nhất tôn giả ở Ma đạo, phòng Thí Địa ở bên trong, Mạc Thiên Liêu dùng mũ trùm che mặt, giống như lơ đãng nhìn về hướng bên kia.

Nhã gian lớn nhất dành cho Ma đạo đệ nhất tôn giả, trước cửa lấy màu xanh làm nền, bên trên viết chữ "Minh", phòng sát bên lấy màu đỏ làm nền, bên trên viết chữ "Tường". Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, trên cửa gian phòng thứ hai này, vốn viết chữ "Đoán", chính là vị trí của hắn.

Lúc trước Mạc Thiên Liêu là thổ hỏa song linh căn, thực lực trong đám Ma Tôn cũng thuộc loại trung, nhưng bởi vì hắn có cả đống linh bảo cùng pháp khí, cộng thêm ai cũng có lúc cần cầu hắn, mặc kệ tình huống gì, vị trí của hắn đều là thứ hai. Nay đã bị người thay thế, chỉ là "Tường" này là ai, hắn chưa từng nghe qua có Ma Tôn gọi nào "Tường". Bỗng nhiên nhớ tới bên trong Bách Văn Các có biểu tượng đầu chim ưng, không biết hai cái này có liên hệ gì không?

Thí Địa thấy đèn trong phòng đệ nhất tôn giả sáng, không khỏi dừng chân, thấp giọng hỏi người hầu:" Hôm nay Minh Yên tôn giả cũng ở đây?"

"Vâng." Người hầu cung kính đáp.

"Các ngươi đi trước đi, ta tới chào lão đại cái," Thí Địa phất phất tay để thị nữ, thị vệ đi tới nhã gian gã trước, ngược lại nhìn về phía Mạc Thiên Liêu,"Cháu ngoan, muốn hay không cùng thúc thúc đi gặp Minh bá bá của cháu?"

Dưới mũ trùm, Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, vội nói:"Ý tốt của thúc thúc, cháu vô cùng cảm kích, nhưng nay tu vi còn thấp, tùy tiện để thúc dẫn tới, e rằng sẽ va chạm tới tôn giả."

Ma đạo đệ nhất tôn giả Minh Yên, khi Mạc Thiên Liêu vừa thành danh, người ta đã là đệ nhất tôn giả, thực lực sâu không lường được, tất cả mọi người nói hắn đã sớm tới độ kiếp kỳ, đơn giản là không thể khống chế tâm ma nên lâu rồi mà vẫn không phi thăng. Kiếp trước Mạc Thiên Liêu cùng người này cũng không có thâm giao, nếu là để bán tiên độ kiếp kỳ nhìn ra manh mối gì, vậy thì phiền toái.

Thí Địa cũng chỉ hỏi khách sáo thôi, gã cũng không tính dẫn luyện khí sư có thể hoàn thành thần khí đến cho người khác gặp, nếu Minh Yên muốn tranh với gã, gã chỉ có thể trừng mắt đứng nhìn, phòng Thí Địa cùng nhau phong cách với Ma cung, thoạt nhìn phong nhã, nhưng thật ra đầy mùi thổ tài xa hoa.

Trong phòng trải đại đệm mềm, hắc yểm sư tiến vào liền nhào tới, lăn qua lăn lại bên trên. Đầu mèo trắng nhỏ ló ra từ trong vạt áo Mạc Thiên Liêu, quơ quơ móng vuốt cũng muốn đi xuống chơi.

Mạc Thiên Liêu nhìn chung quanh, phòng này cấm chế tầng tầng, cực kỳ an toàn, vài thị nữ bên trong Ma cung mang theo đều chỉ tu vi luyện khí, không đủ gây sợ hãi, mà thị vệ thực lực cao đều canh giữ ở ngoài cửa. Thoáng yên lòng, Mạc Thiên Liêu lúc này mới móc mèo nhỏ từ trong lòng ra, để cho nó chơi trên đệm mềm.

Mèo nhỏ từ lòng bàn tay Mạc Thiên Liêu nhảy xuống, chuẩn xác nhảy tới trên đầu đại sư tử, nhào vào trong đám lông thật dày cổ kia, ngửi ngửi đám lông còn dính chút máu, nhớ kỹ mùi của con hồ ly trắng nọ.

Đại sư tử quay đầu muốn nhìn mèo nhỏ, nhưng nhìn không tới, liền cố sức quay đầu, sốt ruột nên chân cũng động theo, xoay tại chỗ ba vòng, cũng không thấy được mèo nhỏ. Mèo nhỏ nhảy xuống, lăn lăn trên đệm mềm, đại sư tử lập tức hưng phấn nhào qua nó, bị một bàn tay đập lên mũi.

"Grào –" Đại sư tử bị quạt bay, lăn đến chỗ khác trên đệm mềm.

Đợi Thí Địa trở về, liền thấy Mạc Thiên Liêu nhàn nhã ngồi một bên uống trà, con mèo nhỏ của hắn ngoan ngoãn ngồi trên đệm mềm liếm móng vuốt, còn sư tử ngốc nhà mình nằm ngửa phơi bụng bên cạnh mèo nhỏ. Mà vài thị nữ xinh đẹp phong nhã của gã kia, miệng há to chẳng tao nhã tý nào, tựa như vừa thấy chuyện gì khó có thể tin được.

Chợ đấu giá ma đạo không bảo thủ giống như chính đạo, cái gì cũng đều dám bán.

Lô đỉnh xinh đẹp, công pháp quý hiếm, yêu thú vô cùng đặc biệt, cách dùng đan dược kỳ dị, linh khí nham hiểm, cái gì cần có đều có. Bởi vậy, cũng có rất nhiều người trong chính đạo xen lẫn trong phòng đấu giá, tới tìm những thứ mà đám ngụy quân tử chính đạo không dám bán.

Người bán đấu giá là hai người một nam một nữ, một biết ăn nói, một diện mạo xinh đẹp, không khí rất là náo nhiệt.

"Kiện bảo vật thứ chín này, chính là thứ nam tu ước mơ tha thiết," Người bán đấu giá nữ cười đến ái muội, cầm ra một bình ngọc trắng nhỏ,"Thiên cấp Hợp Hoan Lộ, chư vị nam tu, nếu đạo lữ là nam tử, thì không thể bỏ qua." Nói rồi, mở nắp bình, lấy ra một chiếc đũa ngọc, chấm vào bên trong một chút, rồi từ từ giơ lên.

Chất lỏng lóng lánh trong suốt, mang theo một mùi hương thoang thoảng như có như không. Hợp Hoan lộ đan dược phụ trợ mà giữa hai nam tu song tu cần. Theo lý mà nói, thiên địa âm dương tương hợp, song tu chi pháp vẫn nam nữ là thích hợp nhất. Nhưng trên con đường tu tiên, vẫn có những người không đi con đường tầm thường, nghiên cứu chế tạo loại Hợp Hoan lộ này, để cho giữa nam tử cũng có thể song tu. Cũng chính là vì lý do này, tú bà Tiêu Dao Lâu cũng sẽ đề cử nam lô đỉnh.

Thiên cấp Hợp Hoan lộ, nghe nói là dùng linh thảo ngàn năm làm thành, dùng cái này, không chỉ không thương tổn tới đạo lữ song tu, còn có thể ngăn cản song phương bởi vì tu vi không ngang hàng mà xuất hiện hiện tượng linh lực chảy ngược, để tránh trường song tu đạo lữ biến thành lô đỉnh luyện công.

"Hiện tại người giống như cha ngươi quả thật không ít." Thí Địa uống một ngụm linh rượu, nhìn phía bộ dáng đọ giá khí thế ngất trời bên dưới, chậc chậc lên tiếng.

Mạc Thiên Liêu nhướn mày, cái này có quan hệ gì tới hắn?

"Cha ngươi, hắn không thích nữ nhân." Thí Địa lắc lắc đầu.

Mạc Thiên Liêu đang uống một ngụm trà liền sặc, lúc trước người ta dâng nữ nhân cho hắn đều thấy hắn ném người đi nhóm lửa, sau đó cũng đưa thiếu niên xinh đẹp qua, cũng không phải giống như bình thường bị hắn đưa đi rèn sắt hay sao? Cái tên ngu ngốc này chỗ nào nhìn thấy hắn thích đàn ông? Trong đầu bỗng nhiên hiện ra tuấn nhan tuyệt thế vô song dưới ánh trăng tối hôm qua, cùng với ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng quấn lấy tà áo hắn, bỗng dưng có chút chột dạ không rõ.

Theo bản năng nhìn sư tôn, mèo trắng nhỏ ở đối diện đang đập đập đầu sư tử, đại sư tử liền ngoan ngoãn tựa trên đệm mềm nằm yên để cho y đập.

Thiên cấp Hợp Hoan lộ có mười bình, cứ bán một bình rồi lại một bình. Đợi đến khi bộ bán xong, có thị nhân bưng khay tiến vào, đặt một bình ngọc trắng nhỏ xuống, chính là một bình Hợp Hoan lộ.

Đại sư tử ngẩng đầu, nhìn chủ nhân nhà mình khó có thể tin được.

Thí Địa rút tay ra khỏi tinh thạch đấu giá, cầm lấy bình ngọc nhỏ kia, nâng tay ném qua chỗ Mạc Thiên Liêu:"Qua vài ngày nữa chính là ngày giỗ cha ngươi, thay ta đốt cho hắn."

"……" Mạc Thiên Liêu tiếp được bình ngọc kia, sau một lúc lâu nói không ra lời, mài mài răng cấm phía sau xong, từ trong kẽ răng thốt ra một câu,"Ta thay phụ thân cảm ơn ý tốt của tôn giả."

Thí Địa không thèm để ý vẫy vẫy tay, ý bảo hắn không cần cảm kích.

Những thứ sau này, giá càng ngày càng cao, mấy con yêu thú bán ra giá cực cao. Bởi vì linh thú ký kết huyết khế, sinh ra tiểu thú sẽ bị huyết khế ảnh

hưởng, chỉ có thể đưa cho người có quan hệ huyết thống với chủ nhân, người khác không thể đính khế, đây cũng là lý do yêu thú vô chủ càng ngày càng hiếm.

Những nơi giống như phòng đấu giá Tiêu Dao này, sau lưng tất nhiên là có người chuyên môn nuôi dưỡng yêu thú vô chủ, để cho bọn nó sinh sản xong lại bắt yêu thú đi bán.

"Kế tiếp, là một kiện bảo vật cuối cùng của chúng ta," Hai người bán đấu giá vẻ mặt đều nghiêm túc hẳn lên,"Ba trăm năm trước, đại sư luyện khí Ma đạo Đoán Thiên tôn giả, cơ duyên xảo hợp luyện chế một thanh pháp bảo có thể dẫn phát thiên tượng, bảo vật này, là tồn tại siêu việt, sở hữu tiên khí, chính là từ sau khi Thượng Cổ thần ma đại chiến, chưa từng hiện thế qua, Thần khí!"

"Kiện cuối cùng?" Bên trong nhã gian tên Minh, một người thân trường bào màu xanh, tay áo rộng, khớp xương rõ ràng, tay cầm một chén ngọc xanh, rượu màu hổ phách bên trong khẽ lay động.

"Yêu tu biến hóa kia, tối hôm qua, tối hôm qua đã trốn." Đại chưởng quỹ phòng đấu giá Tiêu dao khom người đứng ở một bên, đầu cũng không dám nâng.

"Chạy đi nơi nào?" Trong thanh âm lạnh giá, mang theo sát ý như ẩn như hiện.

"Trốn, chạy trốn tới Tiêu Dao Lâu, bị Thí Địa tôn giả lấy đi." Đại chưởng quỹ không dám giấu diếm, cuống quít nói ra tình hình thực tế.

Trong phòng đấu giá một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người đều ngừng thở, chờ thần khí kia khiến cho vô số đại năng lưỡng đạo tranh giành đến chết kia. Truyền thuyết năm đó Thập Sát cốc máu chảy thành biển, đá ở núi Viêm Hỏa đến nay vẫn còn đỏ, tôn giả ma đạo chết ba, vài ma môn cũng tổn thất thảm trọng, thế lực chính đạo lại một lần nữa thay đổi.

"Thần khí, chính là do thần linh Thượng Cổ sử dụng, nghe đồn một chiêu có thể động thiên hạ," Người bán đấu giá nói đầy nhịp điệu," Thập Sát cốc năm đó, chính là một kiện tiên khí thượng phẩm, có thể nghĩ, siêu việt tiên khí, Thần khí, đủ để hủy thiên diệt địa!"

Mèo trắng nhỏ nhảy về trên đùi Mạc Thiên Liêu, cùng hắn liếc nhìn. Mạc Thiên Liêu vội ho một tiếng, ôm mèo nhỏ vào trong lòng.

Nâng tay, có người bưng ra một giá đao cực kỳ hoa lệ, cái giá kia chính là khắc từ ngọc xanh nằm dưới biển sâu mà thành, bộ dáng đại bàng giương cánh, cực kỳ đồ sộ. Trên đỉnh giá đao, có phủ một tấm gấm nhung màu lam đậm.

Thí Địa cũng siết chặt tay vịn bên cạnh, đến nay gã còn chưa gặp qua chân thân thần khí kia.

"Chư vị hãy nhìn cho kỹ!" Hai người bán đấu giá đồng thời kéo lấy một góc của tấm gấm, miếng vải màu lam sẫm giống như thác nước, chợt trượt xuống.

"Hô –" Mọi người còn chưa thấy rõ, liền nhịn không được phát ra than sợ hãi, đợi thần khí phía sau tấm gấm hiện thế, toàn bộ hội trường lại chợt lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ thấy trên giá bảo thạch màu lam hình đại bàng giương cánh kia, đường đường chính chính đặt một thứ, toàn thân tối đen, sắc lạnh lóe sáng, dài chừng một thước, mượt mà – là đao giết heo!

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Đại chùy: Đây là Thần khí sao, ngươi con mẹ nó lừa ta

Thợ Mộc: Làm sao?

Đại chùy: Thần khí sao lại là đao giết heo?

Thợ Mộc: Nếu như ngươi thật sự không thể tiếp nhận được, cũng có thể coi nó là dao mổ trâu……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Hàng Giả

"Răng rắc" Thí Địa tôn giả bẻ gãy tay vịn bên ghế dựa, chậm rãi nâng tay, chỉ chỉ thần khí trên đài, lại chỉ chỉ Mạc Thiên Liêu:"Cái kia, chính là, thần khí?"

"Đúng vậy." Bộ dáng Mạc Thiên Liêu đầy mặt kích động, thật giống như gặp được cọng rơm cứu mạng vậy.

Mèo nhỏ nhảy đến trên đầu sư tử nhìn nhìn, bĩu môi, đã nói đó là phế vật rồi mà, một đám người còn coi nó như bảo bối, ai mua rồi về hối hận không kịp cho mà xem.

Không khí trong sân có chút xấu hổ, người bán đấu giá trên đài không hề phát hiện, vẫn ra sức tuyên truyền như cũ:"Tầm ngầm tầm ngầm mà đấm chết voi, đây chính là đặc điểm phong cách làm việc của Đoán Thiên tôn giả, chư vị không thấy Thái Cực Khai Thiên phủ, Hiên Viên liệt chùy của Thí Địa tôn giả không sao, những thứ đó đều là linh khí thượng phẩm số một số hai, coi như gần với bán tiên khí.……"

Thí Địa nhíu nhíu mày, làm cái gì mà lôi gã ra ví dụ chứ!

Mọi người nghe được lời ấy, đều gật đầu, nghĩ đến linh bảo bản mạng của Đoán Thiên tôn giả chẳng khác gì với cây rìu chẻ củi, liền đối với đao giết heo trên đài buông xuống vài phần hoài nghi.

"Chắc các vị biết, thần khí này bởi vì Đoán Thiên tôn giả ngã xuống, ba trăm năm qua không người có thể hoàn thành luyện chế," giọng nói người bán đấu giá trở về bình tĩnh, bày ra một bộ không gạt trẻ con cũng không lừa người già,"Nay nó cũng chỉ là pháp khí không có gì không thể phá mà thôi."

Lúc này mọi người mới buông bỏ nghi ngờ trong lòng xuống, ai mà không từng hỏi thăm tin tức về nó chứ, đương nhiên biết thần khí này có vấn đề, nếu là thật không có vấn đề, sớm đã có người dùng nó nhấc lên gió tanh mưa máu.

"Ba trăm năm qua, rất nhiều luyện khí sư chắc hẳn đã tìm được cách kích hoạt thần khí, chư vị nếu mua về, nhất định sẽ tặng phương thức cho các đại khí luyện sư nghiên cứu." Người bán đấu giá nữ cầm ra một thẻ ngọc, cười nói.

Lời vừa nói ra, không khí dưới đài mới khôi phục lại náo nhiệt, muốn mua thần khí, đương nhiên là nhà có luyện khí sư tốt hoặc tự thân chính là luyện khí sư, nhưng ba trăm năm không người có thể luyện chế thành, giờ chọt mua về cũng không biết muốn luyện đến khi nào, có kinh nghiệm của tiền nhân, đương nhiên sẽ tiết kiệm không ít sức lực.

"Ra giá ba mươi vạn linh thạch thượng phẩm." Người bán đấu giá báo giá khởi điểm.

Tuy rằng đây là bán thành phẩm, nhưng thần khí chính là thần khí, bản thân bày ở chỗ đó, giá không có khả năng thấp hơn tiên khí, nhưng cũng cao không bao nhiêu.

Phía dưới bắt đầu báo giá, tăng lên từng vạn lại từng vạn, trên thực tế đọ giá chỉ có vài Ma Tôn, cùng vài luyện khí sư cấp cao, những tu sĩ khác không có thực lực này.

"Sư thúc, hôm nay tựa hồ có Ma Tôn muốn thần khí này, chúng ta sợ là……" Trong một nhã gian vắng, một tu sĩ thân đạo bào mây trôi đang có ý khuyên can thiếu niên bên cạnh, thiếu niên trời sinh mi thanh mục tú, rất là tuấn lãng, bộ dáng thoạt nhìn giống như phàm nhân mười sáu mười bảy tuổi, nhưng nhìn kỹ, lại đã có tu vi nguyên anh.

"Không thử sao mà biết." Thiếu niên ý bảo tu sĩ kia tiếp tục đọ giá, nói như vậy, theo bản năng vuốt nhẹ bảo hộ cổ tay dưới tay áo,"Không thể vượt quá năm mươi vạn."

Cái bảo hộ cổ tay kia giống như bằng bạc, bên trên khảm đủ các loại bảo thạch quý hiếm, màu như biển xanh sâu thẳm, cực kỳ tương tự với vòng tay mà Mạc Tiểu Trảo đeo, chỉ là rộng hơn so hơn vòng tay kia mà thôi, bao quanh cổ tay cổ tay, một mặt mềm mại một mặt gồ ghề. Bên trong bảo hộ cổ tay của Đoán Thiên tôn giả, là không gian trữ vật rất lớn, thế nhưng qua nhiều năm như vậy, dù cho Đoán Thiên đã chết, ấn ký thần hồn trên vòng tay này vẫn không có biến mất, đù gã có làm thế nào đi chăng nữa, nó cũng không mở.

Cũng giống như mỗi ngày đeo trên lưng một núi bảo vật, lại không lấy được bất kỳ thứ nào, bảo sao không khiến người không nóng nảy.

Chuyện giết người đoạt bảo trong ma đạo còn càn rỡ phách lối hơn chính đạo rất nhiều, toàn bộ phòng đấu giá đều dùng thần thức báo giá, mắt thấy giá thần khí càng không ngừng tăng lên, Thí Địa lại không sốt ruột.

"Ba mươi tám vạn bảy ngàn."

"Ba mươi tám vạn tám ngàn."

Thí Địa chậm rãi vươn tay qua:"Bốn mươi vạn."

Báo giá tạm dừng một chút, tiếp tục bay lên.

"Bốn mươi ba vạn ba ngàn."

"Bốn mươi ba vạn năm ngàn."

Thí Địa chậm rãi vươn tay:"Bốn mươi lăm vạn."

Mỗi khi đến thời điểm giá giằng co, Thí Địa liền ra tay, báo một giá cao.

"Đáng chết, là ai có tiền như vậy." Thiếu niên nguyên anh hấp tấp tới đỏ mắt.

"Tử Ngọc, ta đều nói, mấy Ma Tôn này có chính là tiền, cái này ngươi hẳn biết rõ hơn ta." Sư huynh bên cạnh vỗ vỗ bờ vai của gã.

Giá vượt qua năm mươi vạn, thiếu niên chỉ đành khoát tay, để tu sĩ đọ giá buông tay, siết thành nắm tay, âm thanh lạnh lùng nói:"Sư huynh nói đùa, ta cũng không biết chư vị Ma Tôn nhiều lắm."

Vị sư huynh kia âm thầm bĩu môi, Đinh Tử Ngọc này là thứ tử của Đinh trưởng lão, ai chẳng biết năm đó là bị đưa đi làm luyến sủng cho Đoán Thiên tôn giả, giả vờ làm quái gì.

Vài vị Ma Tôn có tiền, nhưng không có cố chấp đối với thần khí kia như Thí Địa, đọ giá một lúc rồi ngưng. Cuối cùng, Thí Địa dùng năm mươi lăm vạn linh thạch thượng phẩm mua được chuôi đao giết heo này.

Lúc người hầu dùng khay bưng đem thần khí qua, Thí Địa cầm trong tay xem tới xem lui:"Cháu ngoan, cháu xác định đúng là cái này chứ?" Xem thế nào cũng chỉ là một thanh đao giết heo dùng nguyên liệu thượng đẳng luyện chế ra mà thôi.

"Tẩm ngẩm tầm ngầm mà đắm chết voi." Mạc Thiên Liêu nâng tay tiếp nhận đao giết heo, chậm rãi vuốt nhẹ thân đao dày rộng, nhìn kỹ, thân đao kia cũng không phải là màu đen thuần, mà là xen lẫn một chút đốm vàng, nhìn xuyên qua, giống như đồi mồi, nhưng vẫn xấu giống như trước. Mọi người không có nhìn thấy, giây phút bàn tay Mạc Thiên Liêu tiếp xúc, trên sống đao giết heo kia lóe lên một luồng sáng không kịp bắt.

Bởi vì mua thần khí, Thí Địa cũng không dám lộ ra, giấu đao giết heo đi, lĩnh mọi người từ trong mật đạo nhã gian đi ra ngoài. Phòng đấu giá tiêu dao này, vốn là thiết lập dưới mặt đất, trong mỗi một nhã gian đều có một mật đạo, nối thẳng dưới đất, cửa ra mỗi mật đạo đều không giống nhau.

Ra khỏi, Thí Địa nhanh chóng lấy thuyền bay ra, một đường thẳng đến cung Thí Địa.

"Cháu ngoan, việc này không nên chậm trễ, cháu bắt đầu luyện chế đi." Thí Địa vội vàng để người lấy đá Thái Sơ đến, cũng chuẩn bị gian phòng luyện khí thượng hạn cho hắn.

"Chuyện này……" Mạc Thiên Liêu cầm đao giết heo, có chút khó xử đứng tại chỗ.

"Sao, đổi ý à?" Thí Địa trầm mặt, thằng nhóc này chẳng lẽ không muốn sửa đao cho gã?

"Ngược lại không phải," Mạc Thiên Liêu cười cười nói,"Chỉ là thúc thúc cũng biết, cháu nay tu vi trúc cơ, muốn luyện chế thần khí, linh lực còn không đủ, mong thúc thúc chuẩn bị đầy đủ linh thạch."

Nghe thấy chỉ cần tiền, Thí Địa nhẹ nhàng thở ra, vung tay lên, gọi người đi tới mỏ đào đầy đủ linh thạch cho hắn.

Linh thạch đào ra từ mỏ, bình thường đều là lớn nhỏ không đồng đều, vì để dễ lưu thông, mới cắt ra theo khổ như vậy, Mạc Thiên Liêu đi vào địa hỏa thất, liền nhìn thấy toàn bộ sàn phòng, trải đầy linh thạch thượng phẩm.

Để đá Thái Sơ cùng đao giết heo qua một bên, Mạc Thiên Liêu nhìn gian phòng luyện khí một vòng, coi như vừa lòng. Nâng tay đóng cửa đá phòng luyện khí, chỉ để lại một lỗ hổng nhỏ nơi góc tường, để cho mèo đại gia nhà mình tiện ra ngoài chơi.

Thần khí Thái Thủy, đích xác là tác phẩm đỉnh cao của Mạc Thiên Liêu, nhưng muốn hoàn thành bước luyện chế cuối cùng, thực ra cũng không khó, khó là, sau khi luyện chế thành, phải nói như thế nào với Thí Địa đây.

Mèo trắng nhỏ nhàn nhã ở một bên gảy gảy linh thạch, hoàn toàn không có ý giúp đỡ nghĩ cách.

Mạc Thiên Liêu từ trong vòng tay chứa đồ móc ra những thức lúc trước mua ở Lục Hợp phường, Hiên Viên thiết, đá Thông Minh, đá Lạc Tinh. Đá Lạc Tinh ở dưới địa hỏa thấp thoáng phát ra hào quang như ngôi sao, che đi ánh sao ấy, nhìn kỹ, thực ra nó có màu như đồi mồi.

Ném một đống lớn Hiên Viên thiết vào trong lô, luyện hóa tạp chất trong đó, quá trình này cần thời gian rất lâu, đoán chừng muốn mười ngày nửa tháng.

"Muốn bán hàng giả, hử?" Giọng nói lạnh lùng róc rách như suối nước chảy vang lên bên tai, Mạc Thiên Liêu quay đầu, liền thấy mèo nhà mình không biết khi nào đã biến thành mỹ nhân sư tôn.

Mạc Thiên Liêu nhìn y:"Ai nói là đồ giả, đều xuất từ tay Đoán Thiên."

Thanh Đồng mặc kệ hắn, nhấc lên thanh đao giết heo kia:"Phế vật này còn thiếu cái gì?" Ngón tay thon dài vươn ra, búng thân đao, một đường sáng lóe lên trên mặt đao, tỏ vẻ bất mãn đối với loại hành vi không tôn trọng thần khí này.

"Gã cũng không gấp gáp lắm," Mạc Thiên Liêu đến gần trước mặt sư tôn,"Thí Địa nhìn ngốc, nhưng không dễ chơi đâu."

Thanh Đồng thò tay, đẩy gương mặt đang tới gần ra xa:"Cho nên?"

"Suỵt –" Mạc Thiên Liêu giữ chặt tay sư tôn, lại lại gần,"Tai vách mạch rừng, chúng ta nhỏ giọng nói."

Một bàn tay Thanh Đồng đập lên ót hắn, tai vách mạch rừng, nếu là Thí Địa muốn thám thính, nói nhỏ cách mấy gã cũng nghe được, trong phòng này y

đã sớm dựng cấm chế cách âm, lúc này mới biến thành hình người.

Mạc Thiên Liêu sờ sờ đầu:"Lúc trước ta có làm một bảo khí cho Thí Địa, có thể xuyên qua cấm chế cách âm."

"Phải không?" Thanh Đồng nhướn mày.

"Ta cũng không lừa em," Mạc Thiên Liêu nói, lại kề sát, ôm bả vai sư tôn, cùng y trán chạm trán, dùng thần hồn trò chuyện trong tâm trí,"Như vậy sẽ không sợ bị nghe."

Không ký kết huyết khế, không thể trực tiếp dùng tâm trí trao đổi, nhưng có thể thông qua tâm linh chạm vào nhau để hiểu rõ ý đối phương. Bình thường yêu thú không có khả năng để cho tu sĩ tiếp xúc với tâm trí nó, cũng chỉ có tổ hợp kỳ dị như Mạc Thiên Liêu cùng mèo nhà hắn mới có thể làm được.

"Muốn gạt Thí Địa, chí ít phải làm cho gã linh khí thượng phẩm." Mạc Thiên Liêu cọ cọ cái trán trơn bóng kia, vừa cùng y trò chuyện trong tâm trí, vừa lặng lẽ dùng thần hồn thăm dò. Yêu thú chưa ký kết huyết khế với người không thể dễ dàng làm hành động này, chỉ là giờ phút này hai người đều không đề phòng lẫn nhau.

"Chỉ bằng tu vi trúc cơ của ngươi?" Thanh Đồng cười nhạo hắn, đẩy cái tay trên vai ra, ai ngờ tay kia không thành thật, rời khỏi bờ vai y, lại trượt xuống thắt lưng,"Nghiệt đồ, làm cái gì?"

"Ta muốn kết đan trước," Mạc Thiên Liêu cười ôm sư tôn vào lòng, dùng động tác này hấp dẫn sự chú ý của y, thần hồn chậm rãi xâm nhập y, cẩn thận cảm thụ tình huống nơi đó,"Sư tôn đối với đồ nhi kết đan, nhưng có chỉ điểm gì không?"

"Hừ, ngươi…… A……" Thanh Đồng đang muốn cào cái tay bên hông, bỗng nhiên cảm giác được có cái gì xâm nhập thần hồn mình, lập tức giãy dụa,"Ra, đi ra ngoài!"

"Ngoan, đừng động, để cho ta xem!" Hai tay Mạc Thiên Liêu gắt gao siết chặt người trong lòng, một chút cũng không có ý buông tay ý. Bên trong thần hồn tổn thương quá mức, nhìn mà phát hoảng, vết thương từ hồi xa xưa giờ vẫn có thể nhìn ra rõ ràng, có lẽ bởi vì lúc ấy cắt bỏ thần hồn quá vội, dường như là xé ra, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy đau lòng đến mức tim muốn nứt ra.

Một luồng sáng lóe lên, mỹ nhân trong lòng biến thành cục bông nhỏ bắt không được, nháy mắt lủi ra ngoài, lui vào góc trừng hắn.

Mạc Thiên Liêu cũng không đuổi theo, chỉ lẳng lặng nhìn thẳng y, sau một lúc lâu mới từ từ nói:"Ngày thường cũng sẽ đau sao?"

Ai cần ngươi lo! Mèo nhỏ không để ý tới hắn, xoay người chui qua cái lỗ nhỏ trên cửa, không thấy bóng dáng.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Tu Chân giới phần 315 đài phát sáng]

Đại chùy: Khiếu nại, thần khí Đoán Thiên tôn giả luyện này là giả

Thợ Mộc:[Hoảng sợ] ngươi làm sao biết được là giả?

Đại chùy: Không có logo ngọn lửa

Thợ Mộc:…… Đến đến, ta vẽ cho ngươi, cái này chắc là đúng rồi phải không?

Đại chùy: Cũng không khác lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 47: Tâm Ma

Thu lại tâm trí, Mạc Thiên Liêu thở dài, chuyện tình dù sao cũng phải giải quyết từng bước một, dù có đau lòng cũng không được gấp.

Trên sàn này tất cả đều là linh thạch, chính là Thí Địa sai người bày ra, viên linh thạch hoàn chỉnh trên thực tế càng thích hợp tu luyện hơn linh thạch đã cắt. Linh khí trong Ma cung vốn nồng đậm, đặt mấy viên linh thạch này, linh khí toàn bộ phòng địa hỏa đặc sệt đến mức dường như thấy được thực chất. Lấy thần hồn hóa thần kỳ của Mạc Thiên Liêu, có thể rõ nhìn thấy ràng linh khí ngũ sắc lơ lửng giữa không trung.

Đóng mắt, ngưng thần.

Thanh Đồng đưa [Nhiên Mộc Quyết] chỉ cho hắn phương pháp bắt đầu tu luyện cho thân thể thần mộc, trên trúc cơ thì không có nội dung gì cả. Thoạt nhìn giống như là mèo nhà mình biết hắn muốn đến, nên biên tạm. Về phần tu luyện sau này, bản thân Mạc Thiên Liêu cũng là hóa thần đại năng, hỏi người khác không bằng hỏi chính mình.

Đạo của vật, khi mập mờ khi thấp thoáng, lại khi thấp thoáng khi mập mờ, trong đạo có hình, thấp thoáng lại mập mờ, trong đạo có vật.

Đạt tới kim đan, chính là bước vào hàng ngũ tu sĩ cấp cao, phải kết đan, phải tìm được đạo thuộc về mình.

Kiếp trước tìm kiếm một chữ đạo, hao phí hắn vài thập niên. Lúc còn là phàm nhân, cửa nát nhà tan, sau có tu vi, bắt đầu trả thù từng người, có một khoảng thời gian rất lâu hắn đều cho rằng, đạo của mình là đạo vô tình, là đạo giết chóc, thường thường rơi vào trong tâm ma. Lão khốn kiếp đánh hắn một trận, đưa cho hắn một con thỏ, nói với hắn, thằng nhóc, bây nhìn lại bây coi, thật sự là người vô tình sao?

Đó là một con thỏ bình thường, mềm mềm nhỏ nhỏ, một đôi mắt đen ngơ ngơ ngác ngác trừng to nhìn hắn, ba cánh môi không ngừng động. Mạc Thiên Liêu nhịn không được nở nụ cười, hai ngón tay vươn ra sờ sờ thỏ bé vuốt vuốt lông nó. Lão khốn kiếp một tay bắt lấy con thỏ đi, xoẹt xoẹt hai ba cái đã giết nó ăn.

"……" Mạc Thiên Liêu trừng lão.

"Nhìn con thỏ, cười đến là giống đám đàn bà con gái, còn nói mình là tu đạo vô tình!" Lão khốn kiếp đặt con thỏ trên lửa nướng ăn.

Mạc Thiên Liêu tỉnh ngộ, nâng tay đập lão khốn kiếp một trận.

Rồi sau đó, Mạc Thiên Liêu bắt đầu chuyên tâm tìm kiếm đạo của hắn, du lịch xuyên suốt đại lục Thái Huyền, rốt cuộc vào một ngày, ngộ ra đạo của hắn.

Đạo của hắn, là đạo luyện khí. Vạn sự vạn vật, có tinh hoa, cũng có cặn bã, nắm lấy tinh hoa, bỏ đi cặn bã, chính là luyện khí. Đạo của mỗi người đều không giống nhau, đạo của luyện khí sư cũng có khả năng phổ độ chúng sinh, đạo của luyện đan sư cũng có thể vơ vét của cải, mà Mạc Thiên Liêu, đạo của hắn chính là luyện khí, thế cho nên dưới đèn thì tối, rất nhiều năm đều không ngộ ra.

Mạc Thiên Liêu trời sinh chính là để luyện khí, luyện tập trận pháp, hắn có thể một ngày một đêm vẽ cùng một trận pháp hơn ngàn lần; dung luyện khoáng thạch, hắn có thể nhìn chằm chằm lò luyện mười ngày nửa tháng cũng không cảm thấy nhàm chán.

Giữ lấy tinh hoa, bỏ đi cặn bã, đó cũng là đạo tu luyện của Mạc Thiên Liêu.

Nhưng, cây muốn lặng mà gió lại chẳng ngừng, hắn chỉ là bộc phát suy nghĩ luyện chế thần khí, liền bị mọi người vây giết. Mèo của hắn, nhỏ như vầy, mà vì lưu lại thần hồn cho hắn, mà cưỡng ép xé rách yêu hồn của mình, thừa nhận dày vò đau đớn từng ngày từng đêm suốt ba trăm năm qua. Hắn ích kỷ cỡ nào chứ, nên ngay lúc hắn tỉnh lại liền đi tìm có phàm nhân có linh căn để nhập hồn, mau mau tìm lại mèo nhỏ của hắn.

"Á……" Linh lực trong gân mạch bắt đầu bùng nổ giống như nước sôi, vừa di chuyển vừa bốc lên, một tia khí đen chạy quanh linh đài. Hỏng, là tâm ma!

Bỗng nhiên, một luồng khí mát rót vào từ đỉnh đầu, xua tan kia luồng khí đen kia, linh lực táo bạo cũng dần dần có xu hướng bình tĩnh lại. Mạc Thiên Liêu mở mắt ra, nhìn thấy tuấn nhan không tì vết, trán đối trán, cách nhau gần như vậy, có thể thấy rõ từng cọng lông mi dài mảnh:"Móng Nhỏ……" Mèo của hắn, tuy rằng chưa ký kết huyết khế với hắn, nhưng xua tan tâm ma, chải chuốt gân mạch một chút cũng không hề thua kém với những linh thú khác, luôn xuất hiện ở những thời điểm mấu chốt nhất.

"Ngốc chết," Một tay Thanh Đồng đẩy người ra, ghét bỏ bĩu môi,"Tu kim đan còn có thể ra tâm ma."

Mạc Thiên Liêu sờ sờ mũi, ngẩng đầu nhìn lô luyện khí, thiết Hiên Viên bên trong đã luyện tốt, thế nhưng đã qua hơn mười ngày! Bên trong thân thể, không ngờ tu vi đã đạt tới trúc cơ trung kỳ!

Tu luyện, trừ hấp thu linh khí, còn có tu hành pháp thuật, tôi luyện tâm cảnh, mà muốn luyện thành kim đan, thì ngay tại trúc cơ kỳ không ngừng ngưng luyện hồn phách, tất cả hợp lại, may ra thời điểm kết đan có thể tu thành thần hồn. Muốn cùng lúc tiến hành mấy bước này, tốc độ tích lũy linh lực không được thấp, mới có thể lên cấp.

Nhưng đối với Mạc Thiên Liêu mà nói, pháp thuật đã đạt đỉnh điểm, tâm cảnh không phải cứng cỏi bình thường, về phần hồn phách, sớm đã thần hồn hóa thần kỳ, vì thế, tu luyện của hắn chỉ còn bước hấp thụ linh khí mà thôi.

Nơi này linh khí quá mức nồng đậm, hấp thu một ngày, tương đương với hấp thu một tháng ở bên ngoài, sao lại có thể không mau?

"Cái này không phải, em không ở nơi này, lòng ta không kiên định." Mạc Thiên Liêu mặt dày muốn kéo mèo nhà mình lại, không ngờ bị đẩy ra.

"Nghiệt đồ, lại dám động tay động chân với sư tôn nữa thì môn quy xử trí." Thanh Đồng nâng tay đập hắn, từ trong vòng tay chứa đồ móc ra một cái đệm mềm, đặt ở góc tường, biến thành mèo nhỏ leo lên, ngáp một cái. Lại móc ra quả cầu dây thừng lần trước Mạc Thiên Liêu làm ở chỗ Huyền Cơ để mài móng.

Kia đệm mềm là kiếp trước Đoán Thiên dùng để làm ổ mèo, bỏ thêm cả hoa cỏ trên Thiên Sơn, lấy tơ băng tàm dệt làm vải, cho dù giữa ngày nóng bức,

cũng sẽ không có cảm giác nóng, thích hợp để sử dụng nhất ở loại phòng luyện khí này.

Mạc Thiên Liêu thấy y tự chơi tự vui, thì không quản nữa.

Một khối thiết Hiên Viên lớn bằng nắm tay, chỉ có thể luyện chế một giọt thiết, dùng thần hồn dẫn dắt, hội tụ dung dịch thiết đang trôi nổi trên không trung. Lúc trước Mạc Thiên Liêu mua một ngàn cân Hiên Viên thiết, cũng chỉ ngưng tụ được một mảnh dài chừng nửa thước.

Ném đá Thông Minh vào bên trong lò lửa luyện hóa, Mạc Thiên Liêu dùng linh khí bọc lấy bàn tay, hai tay hợp lại, bọc lấy nước thiết đã nửa cô đọng, mười ngón tung bay, nhanh chóng xoa nắn thành một hình dài mảnh. Đá Thông Minh đụng lửa liền chảy, lập tức đưa tới, ngón tay nhúng vào, nhanh chóng khắc họa trận pháp trên mảnh thiết dài, khắc liền mười hai đạo trận pháp, không gian, biến hóa, thông linh, liễm khí, mười hai trận chồng chéo, mỗi một đạo đều có chỗ trùng lên đạo trước đó, không thể họa sai một bút, mà không có văn lộ có thể xem, chỉ toàn bằng ký ức.

Mạc Thiên Liêu vẽ xong, thở ra một hơi, lau cái trán mướt mồ hôi. Linh lực trúc cơ kỳ không đủ, cần vừa họa, vừa hấp thu linh khí quanh thân, mà để mau chóng kết đan, hắn cần phải hấp thụ lại hết lực linh mà bản thân vừa hao, qua lại như thế, rất là hao phí tâm thần.

Nhanh chóng niết mảnh thiết dài đã vẽ xong trận pháp thành hình đao, dùng linh khí bao lấy để qua một bên, cho nó lạnh một chút, lúc này mới cầm lấy đá Lạc Tinh.

Đen tuyền mênh mông, tựa như sao rơi chín tầng mây. Đá Lạc Tinh, có thể luyện chế ra linh khí biến hóa hình thái, có lớn có nhỏ, hoặc mỏng hoặc dày, nhưng giờ phút này Mạc Thiên Liêu lấy đá Lạc Tinh ra, cũng không phải vì luyện chế linh bảo có thể biến hóa, chỉ là bởi vì lúc bản thân luyện chế thần khí Thái Thủy dùng đá Lạc Tinh, mới tạo thành sắc đồi mồi như vậy, vì lừa gạt, à không, để Thí Địa tôn giả vừa lòng, hắn cần phải dùng loại nguyên liệu này.

Cắt xuống một khối lớn bằng bàn tay, ném vào hỏa lực luyện hóa. Mạc Thiên Liêu mệt mỏi nằm vật đất, ánh mắt tan rã nhìn mèo xa xa.

Lúc trước, khi Mạc Tiểu Trảo còn bé phụ hắn luyện khí, thấy hắn luyện một lát đột nhiên ngã xuống, trong mắt vô thần, thoạt nhìn thật không tốt, cho rằng hắn lạc vào đường rẽ gì, sốt ruột vây quanh hắn kêu meo meo, còn biết liếm mặt hắn. Chỉ là nay……

Tiếng vang khi ngã ra đất hấp dẫn mèo nhỏ đang cào cầu dây thừng, quay đầu nhìn hắn một cái, lại quay lại đi, tiếp tục cào cầu thừng.

Mạc Thiên Liêu bi phẫn xoay người, tứ chi mở ra, giống cá chết nằm rạp trên mặt đất.

Mạc Tiểu Trảo nhìn thấy động tác này của hắn, đẩy quả cầu dây thừng qua một bên, ưu nhã thong thả bước lại, đạp lên đầu hắn trèo lên, kéo quả cầu lên lưng hắn, nâng vuốt chụp một chút. Quả cầu nhỏ dọc theo đốt xương sống lăn qua lăn lại, vừa vặn không rớt xuống, mèo đại gia vừa lòng, bắt đầu ở trên lưng tới tới lui lui đẩy cầu chơi, hoàn toàn không để ý tới Mạc Thiên Liêu thoạt nhìn như là mệt chết.

Mạc Thiên Liêu:"……"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Chúng ta chơi trò giả chết đi, pằng

~Móng Nhỏ: Meo?

Thợ Mộc:[ngã xuống đất, giả chết] giống như vầy này, ta nói pằng em liền gục xuống.

Móng Nhỏ: pằng

Thợ Mộc:[ngã xuống đất] Ý? Dường như không đúng chỗ nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Kết Đan

Bị mèo đại gia đạp tới đạp lui, Mạc Thiên Liêu liền ngủ, chờ đến khi hắn tỉnh lại, đá Lạc Tinh còn chưa luyện hóa xong. Trên lưng ấm áp, cố gắng quay đầu nhìn, liền thấy cục lông màu trắng đang ngủ say sưa nơi eo hắn, hai chân trước thoải mái duỗi, quả cầu dây thừng đã sớm rơi xuống đất.

Thò tay kéo quả cầu lại đây nhìn, thấy lông đã bị cào hết, Mạc Thiên Liêu mỉm cười, duỗi tay ôm lấy mèo nhỏ nơi thắt lưng, bởi vì góc độ cánh tay, khó tránh đánh thức mèo dậy.

"Meo?" Thanh Đồng mở mắt ra, mơ mơ màng màng nhìn hắn.

"Ngủ tiếp đi." Mạc Thiên Liêu khoanh chân ngồi tốt rồi, đặt mèo ở trên đùi.

Mèo nhỏ ngáp một cái, lười biếng duỗi eo, bản thân tìm tư thế thoải mái, nằm sấp xuống ngủ tiếp.

Hai tay Mạc Thiên Liêu kết ấn, bắt đầu ngồi thiền, khôi phục linh lực hao tổn. Đao giết heo bên chân khi sáng khi tối, cố gắng nhắc nhở chủ nhân, trước tiên luyện nó sống lại đã. Lại không ngờ, chủ nhân đang tĩnh tâm ngồi thiền nhìn không thấy, ngược lại bị mèo đang chợp mắt chuẩn bị ngủ thấy được.

Đầu lông màu trắng khẽ nghiêng, thổi một ngụm khí tới đao giết heo."Cạch cạch cạch" Một mảng sương trắng bao lấy thân đao, nháy mắt đông lạnh đao giết heo thành khối băng lớn, có chớp nháy như thế nào cũng nhìn không ra. Thanh Đồng vừa lòng, nằm ngửa hướng bụng lên Mạc Thiên Liêu, lẳng lặng nhìn cái cằm lún phún râu của người nọ, chậm rãi liếm móng vuốt.

Mạc Tiểu Trảo rất thích luyện khí cùng Mạc Thiên Liêu, thứ nhất trong phòng luyện khí ấm áp, thích hợp ngủ, vả lại bởi vì thường xuyên không kịp cạo râu, thứ kia dùng cọ đầu rất tốt. Mắt lưu ly nhạt màu chậm rãi dời đi, Thanh Đồng cắn cắn đầu ngón tay mình, nay đã là sư tôn, sao lại có thể làm ra loại chuyện ngây thơ này chứ?

Linh lực vận hành hai ngày, rốt cuộc bổ túc hao tổn, bắt đầu tiếp tục cảnh giới lúc trước bị tâm ma phá bỡ.

Vứt bỏ ngoại vật, chỉ hấp thu linh khí hệ mộc, gân mạch nhanh chóng tràn ngập linh khí hệ mộc nồng đậm, tuần hoàn qua lại. Ký ức thuở nhỏ dần dần mơ hồ, thay vào đó là chuyện sau khi bước lên con đường tu tiên, lão khốn kiếp nhặt được hắn trên hoang dã, xem rõ hư tình giả ý trong chính đạo xem, cá lớn nuốt cá bé trong ma đạo, hắn tu không phải vô tình đạo. Sống hai thế, hắn vẫn hữu tình. Từ lúc ở bên dòng suối trong núi nhìn thấy mèo trắng nhỏ đang mò cá, hình dáng nhỏ xíu xiu kia đã định trước là chiếm lấy hết toàn bộ ôn nhu của hắn.

Đôi mắt lưu ly nhạt màu, khảm trên gương mặt bông bông mềm mềm, xinh đẹp khả ái, sau đó, lại biến thành tuấn nhan xinh đẹp rạng rỡ không tỳ vết, có cái gì đó vỡ vụn trong tâm trí, tâm cảnh rộng mở sáng sủa. Linh khí quanh thân nhất thời giống như sông đổ về bể, trong đan điền hình thành một lốc xoáy nhỏ, đây là dấu hiệu tiến cấp sau trúc cơ kỳ.

Mạc Thiên Liêu chậm rãi mở mắt ra, cảm giác chỗ cằm có nhúm lông, cúi đầu, liền nhìn thấy mèo trắng nhỏ đang đứng trên vai, kéo tà áo hắn, cọ đầu vào cằm. Không khỏi nhếch môi cười, cúi đầu hôn một cái xuống đầu lông nhỏ kia.

Mèo nhỏ đang cọ đến vui vẻ bỗng hoảng sợ, chân trước vừa trượt sắp ngã xuống, may mà được Mạc Thiên Liêu vững vàng tiếp vào lòng bàn tay, ngửa bụng nhìn thẳng hắn. Cục bông nhỏ cuống quít nghiêng người, nâng vuốt muốn đi đập hắn.

"Móng Nhỏ, ta……" Mạc Thiên Liêu nhìn chằm chằm quả cầu tuyết trắng trong tay, chung quy vẫn cảm giác có gì đó không giống nhau, duỗi chân ra chuẩn bị đưa mèo tới bên chân để tâm sự thật tốt, bỗng nhiên đá phải đao giết heo bên chân,"Ý?"

Thần khí Thái Thủy, quanh thân ngưng kết một tầng băng, lóng lánh trong suốt.

"Meo!" Mèo nhỏ giãy dụa nhảy xuống bỏ đi.

"Sư tôn……" Còn chưa kịp nói chuyện, mèo nhỏ đã từ hang đá chui ra.

Gãi gãi đầu, Mạc Thiên Liêu bất đắc dĩ, từ lúc hắn trùng sinh trở về, Mạc Tiểu Trảo không chịu cho hắn hôn, vừa hôn đã phát giận. Nhưng nghĩ cũng phải, Móng Nhỏ đã trưởng thành, biến thành sư tôn…… động tác đứng dậy của Mạc Thiên Liêu bỗng nhiên loạng choạng, rốt cuộc ý thức được vấn đề ở chỗ nào.

Lúc trước hắn vẫn cảm thấy dù cho mèo có biến thành sư tôn thì vẫn là Mạc Tiểu Trảo của hắn, lại không nghĩ tới, dù cho biến thành cục lông, thì đó vẫn là mỹ nhân sư tôn lạnh lùng, hắn, dường như vẫn khi sư diệt tổ.

Sờ sờ mũi, Mạc Thiên Liêu cũng không cảm giác có gì hổ thẹn, ngược lại không biết sao lại vui mừng lên.

Đá Lạc Tinh đã luyện hóa, Mạc Thiên Liêu chuyển dịch thể của đá Lạc Tinh lớn bằng nắm tay đến gần đó, lấy lưỡi kiếm mỏng luyện chế từ thiết Hiên Viên lúc trước, dùng ngón tay nhúng vào đá Lạc Tinh, bình tâm tĩnh khí, bắt đầu nhanh chóng họa trận. Đá Lạc Tinh rời khỏi bao linh khí tức khắc liền ngưng kết, cần trong nháy mắt trước khi ngưng kết phải vẽ xong, không được có thay đổi hay thu bút gì.

Vẽ trận pháp không thể gián đoạn, với linh lực trữ tồn sơ kỳ trúc cơ chỉ miễn cưỡng có thể vẽ xong tám phần, cho nên trước tiên hắn tăng tu vi lên tới trung kỳ trúc cơ, dùng hết linh lực quanh thân, mới vẽ xong một đạo trận pháp. Mỗi khi vẽ xong một trận pháp lại phải ngừng ba hơi, Mạc Thiên Liêu muốn trong ba hơi này nhanh chóng bổ sung xong linh lực quanh thân, lúc này chỉ dựa vào linh khí trong không khí sẽ không đủ. Mạc Thiên Liêu đào hai cái lỗ đơn giản trên sàn linh thạch, để chân mình vào trong đó.

Vẽ đủ ba mươi sáu đạo trận pháp, nghỉ ngơi khoảng một nén nhang. Mạc Thiên Liêu nằm xụi lơ thở dốc dưới đất, gân mạch cả người đau đớn, lúc giãn lúc co, đây là do liên tục hao linh khí rồi lại bổ túc mà thành.

Mèo nhỏ ra khỏi phòng đá, dạo chơi trong ma cung.

Gian luyện khí này gần mỏ linh thạch, cây cối xung quanh bởi vì linh khí nồng đậm nên bộ dạng cực kỳ xum xuê. Bên ngoài phòng đá bố trí tầng tầng cấm chế, là Thí Địa lo lắng người khác tiến đến quấy rầy Mạc Thiên Liêu luyện khí, đồng thời lại lo lắng Mạc Thiên Liêu chạy, tự mình bố trí. Nhưng mà, mấy ngày hôm trước lúc đại sư tử tìm Mạc Tiểu Trảo chơi, bị y uy hiếp giao ra một tấm linh phù nhất có thể ra vào cấm chế.

Vài ba bước trèo lên một cây ngô đồng cao lớn, dõi mắt trông về phía xa, có thể nhìn thấy toàn bộ tình hình ma cung. Đôi mắt lưu ly hoi hoi nheo, thả thần thức tìm tòi, sau một lát, nhảy xuống khỏi đại thụ, lẻn vào trong rừng cây.

Vẽ xong bảy mươi hai đạo trận pháp, Mạc Thiên Liêu hoàn toàn hết sức, giống như chó chết quỳ rạp trên mặt đất, vui mừng nhìn đồ án giống như ma chê quỷ hờn kia. Đá Lạc Tinh ngưng tụ thành từng nhánh đá hình thù quái dị trên lưỡi đao, từng đường từng đường chạm nhau nhưng lại không đan chéo vào nhau. Sau đó chỉ cần dùng nguyên liệu đắp vào những chỗ trống, đắp nặn thành hình là xong.

Sau khi đã đúc xong một thanh đao giết heo mới tinh, linh lực Mạc Thiên Liêu tự thân tích lũy đã đến luyện khí đại viên mãn, lại phun một ngụm máu tươi ra.

Phương pháp ép buộc gân mạch như vậy khiến tu luyện tăng rất nhanh, nhưng lại tạo ra tổn thương đối với gân mạch, không thích hợp dùng nhiều. Mạc Thiên Liêu để thanh đao giết heo số hai qua một bên hạ nhiệt độ, lau vết máu bên khóe miệng, vỗ tay khoanh chân, thuyên chuyển lực sinh sôi của bất tẫn mộc, bắt đầu chữa trị gân mạch bị hao tổn.

Nam có núi Viêm Hỏa, tháng tư nổi lửa, có cây đứng trong biển lửa, đốt không hết.

Bất Tẫn mộc sinh sôi không ngừng, dù là lửa đốt cũng không cháy hết được. Dùng lực sinh sôi này chữa trị gân mạch, đồng thời đưa tới linh lực hệ hỏa tưới vào đan điền. Gân mạch bị hao tổn, giống như Bất Tẫn mộc đã bị hư, là nhiên liệu tốt nhất của mộc trung hỏa. Không bao lâu, mộc trung hỏa lợi dụng gân mạch bị hao tổn làm củi gỗ, đốt cháy trong cơ thể.

"A……" Mùi vị kinh mạch bị thiêu đốt không dễ chịu, Mạc Thiên Liêu cắn chặt răng, dẫn mộc trung hỏa hướng đan điền.

Trong đan điền, ngọn lửa màu xanh mỏng manh không ngừng cắn nuốt, hợp lại với những ngọn lửa khác, bắt đầu nhanh chóng xoay tròn, giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, linh lực hệ mộc cũng bị lốc xoáy này hấp dẫn, xoay quanh quanh mình cầu lửa. Đợi cầu lửa lớn đến cực hạn, chợt co rút nhanh, lặng im sau một lát, ầm ầm vỡ tan.

"Rắc rắc ầm –" Trên không ma cung Thí Địa hội tụ một mảnh mây đen, có một lốc xoáy nhỏ xoay quần quanh đó, sấm sét vàng kim xuyên qua mây đen, chợt đánh xuống. Theo sau tiếng sấm to lớn, cấm chế quanh gian phòng luyện khí cũng bị đánh đến thủng một lỗ.

"Phụt –" Thí Địa đang uống rượu mạnh chợt phun ra.

"Tôn giả!" Cấp dưới đang quỳ dưới đất báo tin tức bị hoảng sợ.

"Cấm chế phá?" Thí Địa vỗ đùi, sau một trận gió liền xông ra ngoài, ngay lập tức đã đến trên không gian luyện khí, nhìn thấy mây đen dần dần tán đi cùng một mảnh rừng nhỏ bị bổ thành than, nhất thời há to miệng,"Thằng nhóc này giỏi!"

Chỉ kết đan thôi mà thiên tượng giống như độ kiếp, dường như thiên đạo không tha.

Kết đan chủ yếu là vì ngưng kết kim đan, đồng thời ngưng luyện thần hồn, thần hồn một khi ngưng tụ thành, chính là chân chính đi lên con đường nghịch thiên tu tiên, từ đây thoát ly phàm thai, không có luân hồi.

Thần hồn càng mạnh, dẫn phát thiên tượng càng lớn, thần hồn Mạc Thiên Liêu đã là hóa thần kỳ, cộng thêm một phần yêu hồn, đúng là thần hồn cường đại, đương nhiên sẽ dẫn đến thiên đạo cảnh báo. Nếu không phải Thí Địa là hóa thần tu sĩ bố trí cấm chế, luyện khí sư chỉ sợ bị bổ ra mất.

Mạc Thiên Liêu lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn chung quanh, nhìn thấy một cục bông màu trắng từ trong động nhỏ ló đầu ra, không bao lâu, sau đó một con mèo trắng tuyết chui ra, nhưng mèo nhỏ hôm nay dường như có gù không phải, không ngờ mọc ra đuôi hồ ly xoã tung!

Dụi dụi mắt, Mạc Thiên Liêu đi qua, lúc này mới thấy rõ, không phải mèo nhỏ mọc đuôi hồ ly, mà bên cạnh có một con hồ ly trắng theo sau, đi đường có chút không lưu loát, khập khiễng.

Hồ ly nhìn thấy Mạc Thiên Liêu, sợ tới mức lỗ tai giương thẳng, dán sát lên người mèo nhỏ.

Mạc Thiên Liêu ban đầu nhìn thấy quả cầu lông thì mắt sáng rỡ, đột nhiên mất hứng, một tay ôm lấy mèo nhỏ, nhìn hồ ly mất đi dựa mà lảo đảo một chút:"Đây là có chuyện gì?"

Mèo nhỏ hươ huơ chân, nhảy xuống, nháy mắt biến thành mỹ nhân lạnh lùng trong trẻo, nâng tay ôm lấy hồ ly:"Ta thấy nó bề ngoài không tệ, lấy làm gối đầu."

Gối đầu…… Mạc Thiên Liêu nhớ tới đại sư huynh quanh năm làm thảm, nhất thời sáng tỏ:"Nhưng mà, nó không phải là mèo, hẳn là giao cho tông chủ đi?"

Thanh Đồng nhướn mày:"Ngươi cũng không phải mèo."

Mạc Thiên Liêu cười lại gần:"Ta là cây, chỉ có mèo có thể bò."

Thanh Đồng lấy khuỷu tay ngăn hắn lại, đang định nói cái gì, chợt nghe được ngoài cửa Thí Địa xả giọng kêu:"Cháu ngoan, đã luyện thành rồi à?"

"Hãy còn ba ngày!" Mạc Thiên Liêu cao giọng đáp.

Thí Địa chà chà tay, mới chưa đầy hai tháng, thằng nhóc này đã ngưng kết Kim Đan, trừ phi thần khí quán đỉnh thì không còn cách nào. Thần khí này luyện thành có thể khiến trúc cơ biến thành kim đan, vậy nếu gã trích máu nhận chủ, có phải liền trực tiếp phi thăng hay không? Miệng nhịn không được nhếch lên đến tận mang tai, Thí Địa nhanh chóng lại bày một đạo cấm chế, bản thân ngồi ngoài cấm chế để thủ.

Mạc Thiên Liêu xem đao giết heo trong tay, lúc trước đòi Thí Địa muốn đá Thái Sơ, xác thật là luyện Thái Thủy cần, nhưng thứ đồ dởm này dùng không được. Cơ mà, Thí Địa tốt xấu gì cũng là hóa thần tu sĩ, tu vi hơn một ngàn năm cũng không phải là ăn cơm không, linh khí sử dụng nguyên liệu gì, tất nhiên là không thể gạt được gã.

"Ngươi định làm sao đây?" Thanh Đồng rảnh rỗi nhặt thần khí còn nằm trong bằng lên khỏi mặt đất, bấm tay búng nó.

"Muốn biết?" Mạc Thiên Liêu nhếch một nụ cười ta,"Cho ta…… sờ sờ cái bụng lông rồi sẽ nói cho em biết."

"Chát!" Không hề ngoài ý muốn lại bị ăn một bàn tay, Mạc Thiên Liêu ôm đầu ngồi xổm xuống, thành thật móc ra đá Thái Sơ, cắt xuống một khối lớn bằng móng tay, dùng mộc trung hỏa thiêu đốt một lát, tùy ý loại trừ một chút tạp chất, lấy khắc hình dạng ngọn lửa, khảm vào chuôi đao,"Xem, dùng Thái Sơ thạch."

Thanh Đồng:"……" Cái này cũng quá là ứng phó đi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Diệt Trệ (Giết Heo)

Nếu Thí Địa biết đá Thái Sơ giá trị vạn kim của mình, chỉ dùng để trang sức cho đao, không biết sẽ nghĩ như thế nào. Thanh Đồng sờ sờ ký hiệu hỏa diễm lóng lánh trong suốt, tóm lại so với giết cả nhà lấy máu đầu tim, kết quả chỉ là vẽ hoa như Khô Cốt lão tổ thì vẫn tốt hơn nhiều.

"Bảo bối, tránh ra chút, ta muốn luyện đá Thái Sơ." Mạc Thiên Liêu kéo Thanh Đồng về phía sau, ném số đá Thái Sơ còn lại vào bếp lò, lửa trong lò ầm ầm tăng cao, ngay cả vách lò cũng hừng hực bốc cháy.

Đá Thái Sơ, là khởi đầu của thiên địa, là ngọn nguồn của linh khí, bản thân nó có thể hấp thu linh khí cuồn cuộn không ngừng. Luyện khí lô, cũng là một loại pháp khí, Thí Địa đưa cái này đã là bảo khí, được một khối đá Thái Sơ lớn như vậy cung cấp linh khí, đương nhiên càng cháy rừng rực.

Ánh lửa hừng hực hắt lên mặt Mạc Thiên Liêu khi sáng khi tối, nhớ tới hồi trước hắn còn chưa kịp ném đá Thái Sơ vào trong Phần Thiên lô, đã xảy ra chuyện. Khi đó thần khí vừa luyện thành, còn nằm trong lô, trực tiếp ném đá Thái Sơ thạch vào là có thể dung hợp, còn nay cần phải phí chút công sức mới được.

"Ngươi vừa rồi gọi ta cái gì?" Giọng nói du dương vang lên bên tai.

Mạc Thiên Liêu cứng ngắc, cười quay đầu nói:"Gọi theo thói quen, bảo bối."

"Ngươi……" Thanh Đồng nâng tay muốn đánh hắn, bị Mạc Thiên Liêu bắt lấy.

"Bảo bối cần phải cẩn thận giữ lấy, ta cũng không nói sai, Móng Nhỏ là bảo bối của ta, sư tôn đương nhiên cũng thế." Mạc Thiên Liêu nheo mắt nhìn y.

Một bàn tay Thanh Đồng ôm hồ ly, một bàn tay bị cầm, hình người lại không thể dùng chân sau cào hắn, chỉ có thể trừng mắt nhìn, rút tay ra:"Miệng lưỡi trơn tru, còn bất kính với sư tôn như vậy nữa, ta liền……"

"Liền cắn ta sao?" Mạc Thiên Liêu đến gần bên lỗ tai như ngọc kia, nhẹ giọng nói.

Hơi thở nóng hổi ở bên tai, nhuộm vành tai sắc ngọc thành hồng nhạt, Thanh Đồng nâng tay đẩy hắn ra, ném hồ ly, bản thân mình cũng biến thành mèo, nhảy vào góc không để ý tới hắn.

Hồ ly bị rơi, ngẩn ra một chút, chậm rãi đứng lên, nhìn trái nhìn phải rồi hướng tới ổ mèo ở trong góc đi tới. Ổ mèo rất mềm, hồ ly bị thương còn chưa khỏi trèo lên liền lười biếng nằm sấp xuống. Mèo nhỏ đang ngồi xổm trừng Mạc Thiên Liêu, nhìn thấy hồ ly đến đây, rất tự nhiên mà gác cằm qua người hồ ly, tiếp tục trừng Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, mèo nhà mình thật sự là lười đến cảnh giới cao, ngay cả trừng người cũng không muốn tự mình chống cằm.

Đá Thái Sơ thạch rất dễ luyện chế, bởi vì tự thân nó biết hấp thu linh khí, trong lô lửa đầy, không đến một ngày liền luyện hóa xong. Ném thần khí đao giết heo bị đông lạnh thành băng vào. Lúc trước luyện chế thứ này, Mạc Thiên Liêu dùng chút nguyên liệu đặc biệt, sẽ tự động dung hợp cùng Thái Sơ thạch.

Mười ngón tung bay, nhanh chóng đánh thủ ấn vào bên trong lô, đá Thái Sơ bị luyện thành chất lỏng lập tức bị đánh tan, biến thành bụi nước. Lại đánh một đạo thủ ấn, để đao giết heo tự mình xoay tròn, tiếp xúc đầy đủ với bụi nước đá Thái Sơ. Rất nhanh, đá Thái Sơ liền bám vào trên đao, cùng hòa thành một thể. Lại luyện chế vài canh giờ, Mạc Thiên Liêu liền lấy thần khí ra.

Thần khí dung hợp đá Thái Sơ, thoạt nhìn chẳng khác biệt gì lắm với lúc trước, chỉ là màu sắc đỏi mồi càng đậm thêm chút, thoạt nhìn giống như đen.

"Vậy là được rồi?" Mèo ngủ no biến thành hình người bước lại xem.

"Còn cần dùng linh hỏa thiên địa ôn dưỡng bốn mươi chín ngày," Mạc Thiên Liêu đặt đao giết heo trên bàn tay,"Nhưng mà bây giờ đã có biến hóa chút đỉnh." Nói như vậy, đại đao dài một thước nháy mắt thu nhỏ lại, biến lại cỡ như chiếc lá liễu

"Nơi nào có linh hỏa thiên địa?" Thanh Đồng hơi hơi nhíu mày, linh hỏa thiên địa rất khó tìm, nơi này của Thí Địa tôn giả chỉ sợ cũng không có.

"Ta có." Mạc Thiên Liêu cười cười, búng ngón tay kêu vang, đầu ngón tay liền toát ra ngọn lửa màu xanh. Mộc trung hỏa, là một loại linh hỏa thiên địa.

Thần khí sở dĩ gọi là thần khí, là bởi vì nó thoát khỏi "khí" mà sinh "hồn", có suy nghĩ của bản thân. Lúc trước Mạc Thiên Liêu nhìn thấy cách nói này ở trong sách cổ, bỗng nhiên sinh ra một ý tưởng, nếu khiến đồ vật sinh linh hồn rất khó, vậy sao không làm ngược lại, đưa một ít linh trí thiên địa luyện vào bên trong đồ vật.

Không nghĩ tới khi thực hiện ý nghĩ kỳ lạ đó, vậy mà có thể luyện ra thần khí thật.

Linh trí thiên địa, cũng giống như khí linh, đều là từ thiên tài địa bảo trải qua bao nhiêu năm mà ra, mấy linh trí này thường thường bắt đầu sinh thành từ Thượng Cổ, cần ít nhất mấy vạn năm mới có thể trưởng thành. Đây cũng là lí do vì sao hiện tại không có thần khí, thường thường người trong vòng ngàn năm sẽ phi thăng, vài linh bảo cấp cao cũng theo chủ nhân thăng thiên, nào có thời gian sinh ra linh trí?

Thiên địa sở sinh linh trí, đương nhiên chỉ có thể lấy linh hỏa thiên địa luyện chế, mới có thể khiến cho đồ vật tự dung hợp, mới có thể khống chế tự nhiên.

Thu đao giết heo hình lá liễu vào đan điền, mộc trung hỏa trong đan điền lập tức bao vây nó lại. Đao giết heo sắc đỏi mồi lẳng lặng nằm ở trong đan điền, một luồng lưu quang bên trong lượn qua lượn lại hưng phấn không thôi. Linh hỏa, linh hỏa, có thể trợ nó khống chế linh hỏa thân thể! Nướng thêm vài ngày, là nó có thể nói chuyện!

"Đi thôi." Mạc Thiên Liêu kéo tay Thanh Đồng, ý bảo y lại đây.

"Chít!" Bạch hồ ly chạy tới, ôm lấy chân Thanh Đồng, nhắc nhở y đừng quên mình.

Thanh Đồng thò tay bốc hồ ly lên, nhét vào vòng tay chứa đồ của mình. Lúc trước Đoán Thiên luyện chế vòng tay này, nghĩ đến đồ chơi mèo nhà mình còn bao gồm chuột sống, bướm hoa, chim nhỏ đủ loại, liền tự xây một không gian nhỏ, sung vào đầy đủ linh khí, có thể giữ vật sống. Nhưng mà, không gian này rất nhỏ, hồ ly nhét vào chắc là không thể nào động.

Cái này vẫn là Mạc Thiên Liêu tìm đọc vô số điển tịch, tự mình mày mò tìm ra, luyện phế không biết bao nhiêu nguyên liệu, mới luyện thành vòng tay chứa đồ duy nhất có thể chứa vật sống này trên toàn bộ đại lục Thái Huyền.

Giấu hồ ly tốt rồi, Thanh Đồng lúc này mới nhìn thoáng qua Mạc Thiên Liêu vẫn đang đưa tay, đi qua ôm chặt lấy cổ hắn, luồng sáng trắng lóe qua, mỹ nhân tựa trước ngực biến thành quả cầu bông treo trên vạt áo, gẩy gẩy hai ba phát, nhảy lên bả vai Mạc Thiên Liêu.

Hai tay Mạc Thiên Liêu ôm không khí, hồi tưởng dư vị mỹ nhân trong lòng, thu thập nguyên liệu trên mặt đất cho tốt, nhặt lên đao giết heo kia dỏm khảm đá Thái Sơ, đẩy cửa phòng luyện khí thất bước ra.

Hai tháng không thấy ánh mặt trời, trong nháy mắt đẩy cửa, Mạc Thiên Liêu nhịn không được nheo mắt, trong thoáng chốc nhìn thấy một đoàn màu đen gì đó nhào lại đây, lập tức nâng tay đón đỡ. Đao giết heo trong tay bị kích bắn ra tia sáng, người tới bị hù nhảy dựng, nhanh chóng rút ra pháp bảo bản mạng, một cái chùy lớn ngăm đen, chống lại đao giết heo kia.

"Ầm–" Một tiếng vang lớn, linh lực cực lớn của hai linh khí thượng phẩm va chạm nhau, làm sập gian phòng luyện khí phía sau Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu bị đại chùy đập đến mức liên tục lui về phía sau, trở tay cắm đại đao xuống mặt đất, mới coi là hóa giải luồng sức mạnh kia. May mà Thí Địa cũng không dùng bao nhiêu linh lực, chỉ là nâng mặt chùy nện qua, hai linh khí tương xứng, ngược lại là không khiến gã thụ thương.

"Cháu ngoan, vất vả!" Thí Địa cười ha ha, một tay đoạt đao giết heo qua, lật xem trái phải, nhìn thấy đá Thái Sơ khắc thành ngọn lửa dị sắc trên chuôi đao, khóe miệng không khỏi giương càng lớn," Thần khí này……"

"Tiểu điệt bất tài, khó khăn lắm mới luyện thần khí tới linh khí thượng phẩm," Mạc Thiên Liêu thở dài,"Nếu muốn luyện chế thêm bước nửa, pháp lực tiểu điệt cần phải tiến thêm một bước nữa mới được."

"Linh khí thượng phẩm?" Thí Địa nhíu mày, vung vung đao giết heo trong tay, chạm vào đại chùy của mình, hai thanh linh khí ong ong đua tiếng.

"Đúng vậy, là tiểu điệt nghĩ sai," Mạc Thiên Liêu đầy mặt hổ thẹn,"Nguyên tưởng rằng chỉ cần lấy linh thạch bổ sung linh lực không đủ là được, không lường trước, luyện chế thần khí này cần không chỉ là linh lực, mà còn có tâm cảnh, tâm cảnh tiểu điệt chỉ có Kim Đan sơ kỳ, không xứng với thần khí."

Thí Địa mở to hai mắt nhìn:"Luyện khí còn muốn tâm cảnh?" Thật đúng là lần đầu nghe nói.

"Vạn vật có linh, tin rằng tôn giả có nghe nói qua, thần khí có linh trí của chính mình, muốn cảm hóa linh trí này, cần phải trên hóa thần đại năng mới được," Mạc Thiên Liêu cười cười,"Vừa vặn tôn giả thích hợp."

"Hả?" Thí Địa vốn định phát giận liền sáng mắt lên,"Ngươi là nói, ta có thể tự mình luyện sống nó?"

Mạc Thiên Liêu cười cười, không nói phải, cũng không nói không phải:"Tôn giả có thể ôn dưỡng nó ở đan điền, lúc rảnh rỗi trò chuyện với nó."

"Vậy cần tốn bao nhiêu lâu?" Thí Địa vò đầu, cái này sao giống như nuôi con vậy, còn phải kể chuyện trước khi ngủ?

"Chân thành kiên định," Mạc Thiên Liêu cười đến bí hiểm, nâng tay, khom mình hành lễ,"Đa tạ tôn giả thành toàn, tiểu điệt nay mai ở trong chính đạo, có chỗ nào cần dùng, nghĩa bất dung từ."

Thí Địa vốn mở miệng muốn lưu lại Mạc Thiên Liêu, lời còn chưa nói ra đã bị nghẹn về, đại sư tử từ trong rừng nhảy ra, kéo kéo tay Thí Địa muốn xem thần khí.

"Ai, cháu ngoan, đợi đã." Thí Địa nâng tay ngăn lại Mạc Thiên Liêu đang chuẩn bị đi.

Bước chân Mạc Thiên Liêu dừng lại, nay hắn căn bản không thể chống lại hóa thần tu sĩ, Thí Địa muốn lưu hắn lại, hắn cũng chỉ có thể lưu lại, đợi sau bốn mươi chín ngày lại nghĩ biện pháp.

"Ngươi còn chưa nói, danh tự thần khí này." Thí Địa đầy mặt nghiêm túc nói.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, nhìn nhìn cái chùy lớn trên vai Thí Địa, chậm rãi nói:"Nếu đã về sở hữu của tôn giả, đương nhiên gọi giống như Thái Cực Khai Thiên Phủ (búa), Thái Cực Liệt Chùy, vậy tên là Thái Cực Diệt Trệ Đao đi."

Tùy ý để thị nữ đưa Mạc Thiên Liêu ra ngoài, Thí Địa cầm lấy đao giết heo vui vô cùng, xoa xoa lông bờm sư tử nhà mình, Thái Cực Diệt Trệ Đao, ừ, nghe vào tai cũng rất khí phách…… Không đúng!

"Grao –" Lông chợt bị siết chặt, đại sư tử nhịn không được rống lên một tiếng.

"Mẹ nó, diệt trệ không phải có nghĩa là giết heo sao!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thái Thủy

Thị nữ đưa Mạc Thiên Liêu đến trước cửa Ma cung, đột nhiên bưng ra một bàn linh thạch:"Đây là tôn giả tặng cho, xin hãy nhận lấy."

Đó là một bàn linh thạch thượng phẩm phẩm chất vô cùng tốt, tính ra cũng có mấy chục khối, linh thạch trong phòng luyện khí đều bị hắn dùng để luyện khí, không còn một chút, tiền này ngu gì không muốn. Chẳng qua…… Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn bốn phía, thủ vệ trước cửa Ma cung nhiều như vậy, mà đứng ở chỗ này, ngoài cửa đi ngang qua cũng có thể nhìn thấy, cho hắn lúc này, là cho ăn xin, hay là rước họa cho hắn?

Liếc nhìn nhìn thị nữ kia thật sâu, Mạc Thiên Liêu cười cười nói:"Tôn giả ban thưởng, đương nhiên phải gặp mặt nói lời cảm tạ mới đúng." Nói, nhấc chân liền muốn đi vào bên trong.

"Ấy!" Thị nữ hoảng sợ, vội vàng ngăn hắn lại,"Tôn giả đang bận rộn, không cần nói lời cảm ơn."

"Vô công bất hưởng lộc, ta cũng không giúp đỡ gì nhiều, linh thạch này phiền tỷ tỷ đưa lại cho tôn giả." Mạc Thiên Liêu đẩy linh thạch ra, rời đi không quay đầu lại.

Thị nữ gấp đến độ dậm chân, muốn đuổi theo, Mạc Thiên Liêu đã xuất ra phi kiếm, nháy mắt bay đi.

"Sao, hắn không thu?" Bên trong ma cung, một nam tử thoạt nhìn có chút mập ra hỏi thị nữ kia.

Thị nữ nói rõ những lời Mạc Thiên Liêu nói, cuối cùng đưa linh thạch cho nam tử kia:"La khí sư về sau vẫn đừng nên tự làm chủ, biến thành không mặt mũi như vậy, nếu để cho tôn giả biết, ngươi ta đều không có chỗ tốt." Nói xong, liền phất tay áo rời đi.

"Hừ, chỉ là một tiện tì, còn dám lên mặt." Họ La nhìn theo bóng dáng thị nữ mắng một chút, gã chính là rất tức, muốn nhục nhã thằng nhãi kia một chút, không ngờ nó vậy mà không mắc mưu.

"Nàng nói không sai, đừng tự làm chủ." Thanh âm rõ ràng từ phía sau truyền đến, nam tử họ La kia cứng đờ, quay đầu thấy được hắc yểm sư hình người, đang lạnh lùng nhìn hắn.

Họ La này là một trong những luyện khí sư trong ma cung, bình thường luyện chế pháp khí cho đám cấp dưới của Ma Tôn, vẫn nghĩ được Thí Địa trọng dụng, lần này thành Bát Hoang bán đấu giá thần khí, gã cũng có tâm khuyên Thí Địa mua về, để cho gã nghiên cứu một chút, nào ngờ lại bị một thằng nhãi chẳng biết nơi nào nhảy ra đoạt nổi bật, thật sự là không cam lòng.

"Là ta nghĩ sai," Họ La cười gượng hai tiếng, đưa bàn linh thạch kia cho hắc yểm sư,"Lần này Ma Tôn mua yêu tu biến hóa……"

"Đó không phải thứ ngươi có thể nghĩ." Hắc yểm sư đẩy linh thạch ra, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, vừa qua góc, bỗng nhiên thấp người, biến thành đại sư tử màu đen, bốn chân tung tăng chạy về chỗ hồ ly. Mèo nhỏ đi, may mà còn có hồ ly có thể cùng hắn chơi.

Thí Địa tôn giả cầm lấy đao giết heo nhìn trái nhìn phải, gọi ra hai linh khí khác đặt ở cùng nhau, một cái búa, một cái chùy, giờ lại thêm một cây đao giết heo, vẫn cứ có cảm giác, càng ngày càng không phong nhã.

"Grào –" Hắc yểm sư đột nhiên xông vào, phanh không kịp, lập tức bổ nhào vào người gã, gầm rú vào lỗ tai Thí Địa.

"Ồn chết," Thí Địa nắm lông đại sư tử, kéo nó ra sau,"Làm sao, buổi sáng không phải đã ngươi ăn thịt rồi sao?"

Đại sư tử lắc đầu, biến thành thanh niên nam tử cao lớn.

Thị nữ bưng rượu tiến vào, vừa vặn nhìn thấy tôn giả nắm tóc hắc yểm sư hình người, khiến cho nam tử tuấn mỹ không thể không ngửa đầu, lộ ra cần cổ yếu ớt, thoạt nhìn như là muốn……

Cuống quít lui ra ngoài, thị nữ ngăn lại những người có ý đồ đi vào khác. Bọn thị nữ cho nhau đúng một ánh mắt ái muội, lòng hiểu không nói canh giữ ở trước cửa.

"Nói qua bao nhiêu lần, đừng có nắm lông ta!" Đại sư tử nâng tay đập chủ nhân nhà mình.

Thí Địa buông tay ra:"Sư tử của ông, muốn nắm thì nắm!"

Hai người trừng mắt nhìn nhau một lát, đại sư tử nhe răng:"Không thấy hồ ly kia."

"Không thấy?" Thí Địa nhíu mày,"Chạy chỗ nào rồi?"

Đại sư tử trợn trắng mắt, nếu hắn biết là đi đâu thì còn đến nơi này làm gì!"Ta làm sao biết?"

"Ngươi không biết ngửi hả?" Thí Địa thu hồi mấy linh khí, nâng tay gọi thủ hạ ngoài cửa.

"Ta cũng không phải là chó!" Đại sư tử nổi giận, nhào qua muốn cắn đầu gã, bị Thí Địa thuận tay ấn ngã vào trên bảo tọa, đại sư tử liền quay đầu cắn mông gã, Thí Địa sợ tới mức nhanh chóng nghiêng người, đè lại cánh tay đại sư tử.

Lúc vài tên thuộc hạ vào, nhìn thấy chính là cảnh Ma Tôn đặt ma sủng của gã trên bảo tọa, cuống quít cúi đầu, phi lễ chớ nhìn.

"Hồ ly kia đâu?" Thí Địa vừa ấn sư tử nhà mình, vừa hỏi.

"Bẩm tôn giả, bọn thuộc hạ đang tìm kiếm trong Ma cung." Thủ hạ quỳ trên mặt đất đáp.

"Tôn giả," Ma cung thượng hạ đều đang tìm con hồ ly kia, họ La đương nhiên cũng nghe nói, lập tức vui vẻ chạy tới,"Thuộc hạ cảm giác, hẳn cần phải tra người ra cung mấy ngày nay."

Thí Địa hơi hơi nhíu mày.

"Báo –" Có thị vệ chạy vội vào,"Minh Yên tôn giả đến."

"Cái gì!" Thí Địa nhảy mắt từ trên bảo tọa nhảy xuống, tự mình đi ra ngoài nghênh đón. Minh Yên tôn giả, vô luận là thế lực hay thực lực, đều không hơn không kém đệ nhất tôn giả ma đạo, một chút chậm trễ cũng không được.

Mạc Thiên Liêu ra khỏi Ma cung, liền ngự phi kiếm, nhanh chóng bỏ chạy. Theo lý mà nói nên hướng phương bắc đi, hắn lại đi về phương nam, tìm được một thành trấn ma đạo, thuê đến một con linh cầm.

Thường thường thuyên bay chỉ có môn phái thuê, bởi vì thuyền bay không thể tự mình bay trở về, mà linh cầm lại có thể.

Chủ quán cho thuê linh cầm rất là kinh ngạc, nhìn nhìn vị tu sĩ kim đan này từ trên xuống dưới. Thực ra linh cầm còn chẳng nhanh như phi kiếm, chỉ có tu sĩ luyện khí không ngự kiếm được sẽ mới thuê.

Mạc Thiên Liêu không giải thích, thanh toán tiền thuê liền vội vàng nhảy lên linh cầm. Hiện tại hắn bắt cóc hồ ly khỏi ma cung, rất nhanh sẽ bị phát hiện,

cho nên cần phải ngụy trang một chút mới tốt.

Đây là một con đại bàng to lớn, thân hình thon dài, hai cánh mở ra ước khoảng ba trượng. Mạc Thiên Liêu khoanh chân mà ngồi trên lưng chim, một tay nắm lấy dây cương buộc ở trên cổ chim, lúc chim bay lệch còn có thể chỉnh phương hướng.

Mèo nhỏ trong lòng tỉnh ngủ bò ra, nhảy đến trên lưng chim lăn tròn, lười biếng duỗi eo.

"Bảo bối, chúng ta đang cưỡi thú đó." Mạc Thiên Liêu cúi lưng, hôn một cái xuống đầu mèo nhỏ.

Mèo đại gia quay đầu cho hắn một móng vuốt, vô nghĩa, bộ bổn tọa không thể nhìn ra sao? Hai ba bước nhảy đến trên đầu chim, dõi mắt trông về phía xa, phi cầm không thể bay đến bên trên tầng mây, ở đây có thể nhìn rõ ràng núi non sông ngòi phía dưới.

"Cạc cạc –" Đại bàng phát hiện cục bông nhỏ trên đầu, cũng không để ý, chuyển chuyển đôi mắt lớn như chuông đồng nhìn nó, bỗng nhiên cảm nhận được uy áp đại yêu, nhất thời sợ tới mức lảo đảo. Mèo vốn chỉ nhẹ đạp lên đầu chim, nhất thời bị quăng đi ra ngoài.

Mạc Thiên Liêu lập tức nhảy lên, một tay bắt lấy mèo nhỏ ôm vào trong lòng, một tay bám chặt cổ chim lượn vòng, quay về lưng chim.

Trong lòng lóe lên một luồng sáng, mèo nhỏ biến thành mỹ nhân thân hình cao gầy:"Sao lại ngồi cái thứ ngốc như vầy!"

"Dù sao cũng không vội," Mỹ nhân trong ngực, Mạc Thiên Liêu có chút tâm viên ý mã, ngoài miệng trả lời lung tung, hai tay lại lặng lẽ ôm chặt,"Nếu cảm thấy chán, chúng ta tán gẫu đi."

Thanh Đồng liếc mắt nhìn hắn, ai muốn nói chuyện với một tên ngốc như ngươi chứ. Nâng tay đẩy hắn, từ trong vòng tay chứa đồ móc hồ ly ra làm gối đầu, khẽ vẫy tay áo, nằm trên lưng chim.

Hồ ly bị móc ra còn chưa rõ ràng lắm, nhìn nhìn trái phải, liền bị ép nằm bẹp mở tứ chi ra, quay đầu nhìn nhìn, liền nhận mệnh nằm sấp không động.

"Sao nó lại ngoan như vậy." Mạc Thiên Liêu ngồi xuống bên cạnh sư tôn, chọt chọt đầu hồ ly, nhớ rõ lúc nhìn thấy tại Tiêu Dao Lâu còn rất thông minh, vậy mà giờ nhìn thế nào cũng ngơ ngơ ngáo ngáo để người khi dễ.

"Thú non trước mặt bổn tọa đều ngoan như vậy." Thanh Đồng vươn ngón tay thon dài ra cuốn lấy đuôi hồ ly xoã tung.

Yêu tu biến hóa kỳ kim đan, dù gì cũng có mấy trăm tuổi, tại sao vẫn là thú non? Hai tay Mạc Thiên Liêu chống hai bên đầu sư tôn, cúi đầu nhìn y.

Thanh Đồng giương mắt, nhìn thấy gương mặt bự chảng trên đỉnh đầu, hơi hơi nhíu mày, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện:"Nghiệt đồ, tại sao lại nói với Thí Địa rằng tên ngươi là Mạc Vân Khởi?"

"Ta vốn muốn nói tên ta là Mạc Tiểu Trảo," Mạc Thiên Liêu cười nói, bắt lấy cánh tay Thanh Đồng thò lại muốn đánh hắn,"Vậy em nói trước đi, sao lại gọi là Thanh Đồng?"

Đồng, còn có nghĩa là Vân Khởi.

Mây nổi chắn ngô đồng, gió mạnh càng thêm liêu*. Đây là một câu thơ năm đó Mạc Thiên Liêu rảnh không có chuyện gì bèn khắc xuống Phần Thiên lô.

*nguyên gốc: Vân khởi già thanh đồng, trường phong mạc thiêm liêu. Liêu còn có nghĩa là tịch mịch

"Nghe đại sư huynh nói, yêu tu đều không có họ, tên là tự mình đặt ra." Mạc Thiên Liêu cười tủm tỉm nhìn mèo nhà mình.

"Câm miệng." Thanh Đồng cầm hồ ly đang gối đầu bên dưới, ném đến trên mặt Mạc Thiên Liêu.

"Tìm được chưa?" Vài Ma tu tại đám mây tìm kiếm, từ cung Thí Địa, muốn về bên chính đạo cần phải đi qua con đường này, phàm là thuyền bay đi ngang qua, tu sĩ ngự kiếm, từng người đều sẽ bị kiểm tra.

Vài ma tu mặt lộ vẻ sầu, đệ nhất tôn giả tiến đến đòi hồ ly biến hóa của Thí Địa tôn giả, Thí Địa không có cách nào khác, chỉ có thể để cho bọn họ máu chóng tìm. La khí sư hoài nghi là họ Mạc kia mang đi, nhưng mà ba ngày rồi còn chưa xuất hiện, người nọ sợ là đã đi.

Dưới đám mây, một con đại bàng im hơi lặng tiếng bay qua.

"Chỗ đó có một con phi cầm." Một Ma Tu kêu lên.

"Người nọ là tu sĩ kim đan, sao lại có thể ngồi phi cầm." Một ma tu khác bĩu môi, tọa phi cầm đều là luyện khí tu sĩ nghèo rớt mồng tơi, cướp cũng không được mấy lượng thịt, vẫn nên tiết kiệm thời gian tìm hồ ly quan trọng hơn.

Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn vài tên ma tu trên cao, nâng tay xê đầu sư tôn đang ngủ đến trên đùi mình, lấy ra một tấm thảm đắp cho y, nhẹ nhàng vuốt máy tóc dài như mực kia.

Linh cầm bay được hơn một tháng, lúc gần tới Ốc Vân Tông, đan điền Mạc Thiên Liêu đột nhiên bắt đầu ông ông động.

Nhanh chóng triệu thần khí từ trong đan điền ra, đao giết heo lớn bằng lá liễu kia tựa hồ hấp thu đủ mộc trung hỏa, mạ lên một tầng màu xanh đậm. Đao nhỏ nhanh chóng đảo quanh đỉnh đầu Mạc Thiên Liêu, bay một vòng lại một vòng.

Thanh Đồng mở mắt ra, ra tay nhanh như điện, hai ngón tay kẹp lấy thanh đao lá liễu kia. Đao nhỏ không ngừng giãy dụa giữa những ngón tay, lưu quang trong đó nhảy qua nhảy lại, rất là sốt ruột.

Bỗng nhiên, một luồng sáng lóe lên, đao nhỏ lá liễu hóa thành một luồng ánh sáng, nháy mắt phân tán thành vô số bột phấn, rồi sau đó lại chợt hợp nhất ở giữa không trung. Sau khi hợp nhất thì không còn mang hình đao giết heo nữa, một hồi biến thành côn nhỏ, một lát biến thành trường đao, một chút lại biến thành kiếm bén…… Muôn màu muôn vẻ, thiên biến vạn hóa.

Ban đầu có Thái Sơ, sau đó có Thái Thủy. Thời Thái Sơ, nguyên khí vừa định, thời Thái Thủy, nguyên khí có hình.

Dài ngắn vô định, hình dạng vô định, tất cả biến hóa quy về một thể, khí này, danh viết Thái Thủy.

Ánh sáng tỏa ra vạn trượng một lát, Thái Thủy biến thành bộ dáng một cái chén nhỏ, bay đến trước mặt Mạc Thiên Liêu đầy vẻ ngóng trông.

"Làm cái gì vậy?" Thanh Đồng nhìn chén nhỏ kia.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, đầu ngón tay bức ra một giọt máu, trích vào chén nhỏ. Chén nhỏ lập tức vui sướng đóng lại, biến thành một quả cầu, luyện hóa giọt tinh máu kia. Còn chưa đợi Mạc Thiên Liêu nói cái gì, quả cầu nhỏ kia biến thành hình dạng một cái miệng, trên dưới chạm vào:"Cái đệt mợ nó, rốt cuộc cũng có thể nói, ông gần nghẹn chết rồi!"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Tu sĩ giáp: Nghe nói thần khí hoa mỹ vô song

Tu sĩ ất: Nghe nói thần khí thông thiên triệt địa

Tu sĩ bính: Nghe nói thần khí linh trí phi phàm

Thợ Mộc:[nhìn Thái Thủy] sao ta có cảm giác, cái tên này mới là đồ dởm.

Diệt trệ:[gật đầu] không sai, nó không có logo ngọn lửa!

Thái Thủy: Mẹ bà bây, ông có chỗ nào không giống thần khí?

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Về Lại Tông Môn

Mạc Thiên Liêu nhìn Thái Thủy trong tay, im lặng sau một lúc lâu. Cái thứ này chính là linh trí tập trung đại trí tuệ thiên địa? Sao vẫn có cảm giác có chỗ nào đó sai sai.

"Sớm nói nó là phế vật rồi." Thanh Đồng khinh thường nhìn cái miệng đang há to kia, ngẫm lại Mạc Thiên Liêu vì cái thứ như vậy mà ném mạng đi, thật sự là xấu hổ muốn chết.

"Meo meo à, cưng không thể nói như vậy," Thái Thủy bay đến bên cạnh Thanh Đồng, dạo qua một vòng quanh y,"Đó là cưng còn chưa biết điểm ưu việt của anh đấy thôi."

Nói rồi, miệng rộng đôi mồi nháy mắt biến thành một thanh trường kiếm, còn tự làm cho mình vỏ kiếm hoa lệ xứng tầm, rồi sau đó biến thành miệng nói:"Anh có thể biến thành phi kiếm."

Nói xong, nháy mắt lại biến thành trường đao, biến thành cung tiễn, biến thành ám khí, vô luận biến thành cái gì, vẫn là vật cứng mang sắc đồi mồi, mỗi khi biến hình xong, lại biến thành miệng để giải thích:"Anh có thể biến thành trường đao, cung tiễn, ám khí vô địch, cái gì cần có đều có, chỉ có thứ cưng không thể nghĩ được, không có thứ anh biến không ra."

Giọng nói Thái Thủy cực kỳ ầm ĩ, làm cho Thanh Đồng đau đầu, bị y nâng tay, một cái tát quất qua.

Thần khí đang nói đến hùng hồn nhất thời biến thành một mảnh lá rơi thê thê thảm thảm bay xuống dưới, thấy không ai vớt nó lên, liền bay trở về lại, trốn sau lưng Mạc Thiên Liêu, biến thành miệng tiếp tục dong dài không thôi:"Chủ nhân, tui nói cho anh nghe nè, mèo này không thể chiều được, phải dạy bảo thì mới có thể nghe lời, úi da, nóng nóng nóng!"

Mạc Thiên Liêu tóm cái miệng rộng kia lại, bóp ở trong tay, dấy lên mộc trung hỏa. Thần khí không ngại bất kỳ ngọn lửa nào, chỉ sợ mỗi mộc trung hỏa luyện thành nó.

Bị đốt một hồi, Thái Thủy thành thật, ỉu xìu biến thành một đóa hoa đồi mồi, nằm ở trên sàn thuyền bay, còn tung ra vài cánh hoa, làm bộ hoa tàn điêu linh, khó mà sống nổi.

Thanh Đồng nâng tay búng nó, thần khí lù lù bất động, cũng không nói, bĩu môi:" Phế vật này lưu chuyển ở các phòng đấu giá suốt trăm năm, sợ là học thấu triệt mấy thứ giả dối của con buôn."

Mạc Thiên Liêu đau đầu xoa xoa thái dương, như thế nào cũng không nghĩ tới Thái Thủy biến thành bộ dạng này, nhớ ngày đó hắn từ trong thiên tài địa bảo đào ra linh trí này, thì nó vẫn còn là một vầng sáng nho nhỏ thẹn thùng đó.

"Cũng không thể nói như thế được," Thái Thủy thấy hai người nói chuyện, lại nhịn không được xen mồm,"Nhập thế xuất thế đều tu hành, con buôn có chỗ tốt của con buôn."

Mạc Thiên Liêu tóm lấy cái miệng rộng ấy lại:"Gần đến tông môn, lúc có người không cho ngươi nói, cũng không cho lộn xộn."

"Vậy tui biến thành cái gì?" Thái Thủy bay đến đỉnh đầu Mạc Thiên Liêu, thấy linh kiếm thuộc tính hỏa kia,"Chủ nhân, anh có tui rồi, thế vậy mà còn dám dùng linh khí khác sao! Đây là vị trí của tui!"

Ốc Vân Tông, im lặng an hòa như lúc xưa.

Thái Thủy bị chỉnh một hồi, thành thành thật thật biến thành một cái bảo hộ cổ tay đồi mồi, đeo trên cổ tay phải Mạc Thiên Liêu. Mạc Thiên Liêu vốn muốn đi bái kiến tông chủ trước, kết quả sư tôn nhà mình thẳng đường trở về Ốc Thanh Động, hắn chỉ đành cùng trở về.

"Sư tổ! Sư thúc!" Trong động đệ tử đời thứ hai đang cần cù chăm chỉ luyện kiếm, nhìn thấy Thanh Đồng nhất tề hành lễ, Thanh Đồng đầu cũng không gật trực tiếp hướng cung Thanh Ninh đi.

Mạc Thiên Liêu đi theo sau sư tôn, hơi hơi gật đầu với các đệ tử kia.

"Đó là, sư thúc?" Các đệ tử nhìn khí thế nam tử áo đen tăng một đoạn lớn, bọn họ nhớ rõ ba tháng trước lúc sư thúc rời đi vẫn chỉ là tu vi sơ kỳ trúc cơ đi? Nhìn tựa hồ……

"Sư thúc, đã kết đan ……" Tố Hằng tu vi tối cao trong nhóm đệ tử đời thứ hai liếc nhìn liền nhìn ra.

"Cái gì!" Mọi người sửng sốt vô cùng, điều này sao có thể đâu? Dù có là thiên tài đi chăng nữa, cũng không khả năng ba tháng đã kết đan!

"Sư huynh, huynh nhìn lầm rồi!"

"Làm sao có thể được, hắn là song linh căn!" Có đệ tử đời thứ hai không phục, một song linh căn làm sao có thể so với siêu việt thiên linh căn, không đến hai năm đã kết đan, gạt người đúng không? Cái tên thiên linh căn cùng nhập môn với Mạc Thiên Liêu đến nay còn chưa tới trúc cơ đó!

Đi vào rừng trúc phía trước cung Thanh Ninh, nghe được thanh âm răng rắc răng rắc, một con hổ vằn nằm ngửa trên sàn, ôm một cây trúc cắn say sưa, ống trúc thô thô kia đã bị cắn ra lông. Một con hỏa hồ li ngồi xổm bên cạnh hổ, bất đắc dĩ nhìn hắn:"Mạnh Hổ, ngươi có nghe ta nói chuyện hay không?"

Con hổ mập ngưỡng đầu, đảo mắt nhìn hồ ly:"Nghe được, thế nhưng sư tôn ta chưa trở về, chuyện đại hội ba phái này, không có sư tôn dẫn đi, sao ta tự mình đi được?"

"Sư tôn ta cùng sư thúc Huyền Cơ đều sẽ đi, Ốc Thanh Động hiện tại chỉ có một mình ngươi, ngươi không đi ai đi?" Hỏa hồ li nâng vuốt, vỗ vỗ đầu hổ mập,"Quyết định như vậy đi." Nói xong, liền xoay người rời đi.

"Ấy, Viêm Liệt sư huynh." Hổ mập đứng lên, nhào qua ngăn lại đường đi hỏa hồ li, ai ngờ nhào lên quá nhanh, bị vấp món đồ chơi ống trúc của mình, lập tức bổ nhào vào đè bẹp hỏa hồ li dưới thân.

Hỏa hồ li giãy dụa không ra, một luồng sáng hồng lóe lên Viêm Liệt, mặc đạo bào tay rộng màu đỏ xuất hiện dưới thân hổ, nâng tay chuẩn bị lôi hổ mập qua một bên.

Lúc Thanh Đồng cùng Mạc Thiên Liêu đi tới, nhìn thấy chính là một cảnh như vậy.

Hổ vằn dài hơn một trượng, đè nam tử mắt hoa đào dưới người, tư thế cực kỳ bất nhã.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng:"Hai vị sư huynh, quấy rầy."

Một tay Viêm Liệt đẩy hổ mập ra, đứng lên, vội ho một tiếng, khom người hướng Thanh Đồng hành lễ:"Sư thúc trở lại."

"Ừ," Thanh Đồng lên tiếng, ngồi xuống xích đu,"Đi nói với sư phụ ngươi một tiếng." Ngụ ý, chính là y không định đi bái kiến tông chủ.

Viêm Liệt theo thói quen đáp:"Hôm nay tới là vì chuyện đại hội ba phái, vừa khéo sư thúc trở lại, còn thỉnh sư thúc cho biết."

Thanh Đồng hơi hơi nhíu mày, đại hội ba phái, chính là thịnh hội ba tông môn lớn tụ họp, bình thường là mỗi trăm năm mới có một lần, tính tính thời gian, xác thật cũng nên đến:"Lát nữa bổn tọa sẽ thương lượng cùng Thiên Lang."

"Vâng." Viêm Liệt cung kính đáp, đứng dậy cáo lui.

"Sư tôn!" Con hổ mập tới gần lên xích đu, lại gần sư tôn, cọ đầu trên mu bàn tay.

Thanh Đồng nâng tay cho hắn một bàn tay, đưa bạch hồ ly bên trong vòng tay ra, đặt trên đầu hổ.

Hổ mập sửng sốt, cố sức giương mắt nhìn đám lông màu trắng trên đầu:"Sư tôn, cái này giao cho tông chủ hay là trực tiếp đưa Viêm Liệt?" Chung quy đây là một con hồ ly.

Tiểu hồ ly đương nhiên có thể nghe hiểu lời hổ mập nói, thấy vậy lập tức nhảy xuống, biến thành thiếu niên áo trắng, phù một tiếng quỳ trên mặt đất, vin đầu gối Thanh Đồng:"Để ta cùng ngài đi, xin ngài đừng đem ta tặng người."

Bạch hồ ly là ôm lòng tình nguyện bị đại yêu ăn cũng không làm linh sủng cho người khác, nơm nớp lo sợ theo Thanh Đồng chạy lâu như vậy, chợt nghe nói muốn đưa cậu cho người khác, nói cái gì cũng không chịu.

"Nhưng ngươi là hồ ly." Hổ mập vây quanh thiếu niên dạo qua một vòng, trong Ốc Thanh Động chỉ có hổ, đương nhiên, còn có bàn cào, nuôi hồ ly không thích hợp lắm.

"Trước nuôi đã, sau rồi nói tiếp." Thanh Đồng phẩy tay, lắc lắc gáy thiếu niên, lại biến nó thành hồ ly, ném tới đỉnh đầu hổ mập.

Hổ mập nghiêng nghiêng đầu, cảm giác cục lông trên đầu đang lạnh run, rất đáng thương, liền không nói gì nữa, nhấc chân chuẩn bị đãi hồ ly đi ăn chút hịt, đột nhiên nghe được một tiếng "Cạch", cúi đầu, nhìn thấy một cái kẹp bẫy hổ* màu đồi mồi đang chuẩn bị đóng lại, một chân trước của nó khéo sao đạp ngay giữa cái kẹp đó.

"Grao –" Hổ mập dọa nhảy dựng, nhảy mạnh qua một bên.

"Ấy dà da, bị dọa rồi." Kẹp bẫy hổ biến thành một cái miệng rộng, há há cười nhạo hắn.

Mạc Thiên Liêu nâng tay triệu hồi Thái Thủy quấy rối về:"Vừa rồi ta nói như thế nào?"

"Anh nói là không được nói chuyện trước mặt người khác, đây cũng không phải người, là hổ." Thái Thủy đảo quanh tay Mạc Thiên Liêu, thấy hổ mập hiếu kỳ nhìn nó, liền lại biến thành kẹp hổ, cạch cà cạch cạch bay đi cắn hắn.

Hổ mập sợ tới mức dựng thẳng đuôi, đầu đội hồ ly chạy như bay.

Mạc Thiên Liêu xoa xoa thái dương, quay đầu nhìn sư tôn, phát hiện Thanh Đồng không biết khi nào đã ngủ. Thở dài, gọi thị nữ lấy thảm đến đắp cho y.

"Mèo này thật xinh đẹp, so với vài lô đỉnh tui thấy ở phòng đấu giá thì còn đẹp hơn." Thái Thủy không biết khi nào đã bay trở về, lượn ở sau Mạc Thiên Liêu chậc chậc cảm thán.

"Em ấy vì ta mà xé rách thần hồn, ngươi có biết biện pháp gì tu bổ không?" Mạc Thiên Liêu nâng tay, nhẹ nhàng vén tóc trên gương mặt mỹ nhân qua một bên, sau đó nắm cái miệng đang lơ lửng giữa không trung vào bàn tay, thấp giọng hỏi.

Miệng rộng giãy dụa, ý đồ trốn thoát lòng bàn tay tùy thời sẽ phóng hỏa thiêu mông nó:"Anh cho tui ăn Cửu Hồn tinh, tui liền nói cho anh."

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Tiểu hồ ly: Ta muốn ở lại chỗ này

Đại thấp huynh: Không được, nơi này chỉ dưỡng hổ

Tiểu hồ ly:[chỉ Thợ Mộc] vậy hắn là cái gì?

Đại thấp huynh: Hắn là bàn cào của hổ

Thợ Mộc:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cửu Hồn

Bởi vì dung hợp đá Thái Sơ có thể tự hấp thu linh khí thiên địa, chuôi thần khí Thái Thủy này cơ bản không cần cung cấp bất cứ linh lực nào, tự mình có thể đổi tới đổi lui, bay tới bay lui, căn bản không cần ăn cái gì.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày:"Ngươi muốn cửu Hồn tinh làm cái gì?"

Miệng rộng bay ra, biến thành một cái dây chuyền:"Nhìn thấy không, chỉ cần khảm Cửu Hồn tinh trên này, tui liền biến thành dây đeo cổ cho mèo. Để mỹ nhân đeo tui lên cổ, liền có thể ôn dưỡng thần hồn."

Cửu Hồn tinh có thể ôn dưỡng thần hồn, cái này Mạc Thiên Liêu đương nhiên biết, lúc trước mua Cửu Hồn tinh cũng vì mục đích này, bắt lấy cái vòng mèo tự mình đa tình kia:"Vô nghĩa, cái này ta đương nhiên biết." Hắn làm Thái Thủy tỉnh lại, cũng không phải để nó nói mấy thứ mà người thường cũng biết, nếu thứ này vô dụng như vậy, dứt khoát……

"Ấy dà da, được rồi, là bạch hồ ly kia cần Cửu Hồn tinh," Thái Thủy cảm giác được sát ý của chủ nhân, nhanh chóng sửa miệng,"Tui với nó tốt xấu gì cũng quen biết một hồi."

"Ư……" Thanh Đồng đang ngủ bị thanh âm ầm ĩ kia làm ồn, hơi hơi nhíu mày, phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Mạc Thiên Liêu buông Thái Thủy ra, uy hiếp nó không cho tiếp tục nói, nâng tay ôm lấy mỹ nhân trên xích đu, đưa vào trong phòng.

Thời gian gần đây Thanh Đồng ở cùng hắn, tinh thần vẫn luôn căng thẳng, Thí Địa dù sao cũng là tu sĩ hóa thần, chỗ đó lại là ma cung Thí Địa. Cho nên, mèo nhỏ ham ngủ không có ngủ suốt ngày giống như lúc trước, mỗi lần Mạc Thiên Liêu ngồi thiền mở mắt ra, nhìn thấy không phải cục bông đang tỉnh thì chính là sư tôn đang canh giữ bên cạnh hắn.

An trí tốt cho Thanh Đồng, Mạc Thiên Liêu định tìm nơi không có ai để hỏi Thái Thủy cho ra lẽ, ai ngờ mới ra khỏi cung Thanh Ninh, liền bị một đám sư điệt vây quanh.

"Sư thúc, ngài đã trở lại, Chấp Sự Đường có rất nhiều chuyện chờ ngài quyết định đó." Chưởng quản Chấp Sự Đường, Tố Hằng sư điệt cầm chặt ống tay áo Mạc Thiên Liêu, kéo hắn về hướng Chấp Sự Đường.

Chấp Sự đường Ốc Thanh Động, nay cực kỳ náo nhiệt. Những lúc đến tháng lãnh đồ, các đệ tử xếp hàng ở Chấp Sự Đường. Lúc trước giao do đệ tử chưởng sự lĩnh, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ bị cắt xén, nay công khai lĩnh, hóa ra lại bớt chuyện.

Mạc Thiên Liêu bước vào chính sảnh Chấp Sự Đường, mọi người đều nhìn lại đây.

"Ý? Vị tu sĩ kim đan kia là ai?" Ngoại trừ vài đệ tử chưởng sự, rất nhiều người không thường gặp Mạc Thiên Liêu, thêm nay đã thành kim đan, khí thế đại biến, đương nhiên sẽ có người không nhận ra.

"Đó là nhị sư thúc á." Tố Vấn ở trong đám người xếp hàng cười nói, nhìn gương mặt sư thúc càng tuấn lãng, căn bản không dời mắt được.

"Cái gì?" Sư tỷ muội bên cạnh đều sợ hãi than,"Mấy tháng trước sư thúc bất tài không phải vừa trúc cơ hay sao?"

"Mấy tháng đã kết thành kim đan, làm sao lại có nhân vật thiên tài như vậy!" Có người không tin, cái này hoàn toàn không hợp lẽ thường, tôi luyện tâm cảnh không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, trừ phi có kỳ ngộ gì đó, được cao nhân làm chỉ điểm, hoặc là có linh bảo quán đỉnh.

Vài nam đệ tử đều gật đầu, đều không tin tưởng loại chuyện này, thấp giọng nói:"Nói không chừng là vì bái nhập sư môn, cố ý áp chế tu vi, nay……"

"Mấy tháng kết thành kim đan, trước đây cũng không phải không có," Tố Vấn không quen nhìn sắc mặt vài nam đệ tử ghen tị, giọng nói lạnh lùng,"Chính mình làm không được, không có nghĩa là người khác làm không được, đừng nói bậy, quên những người bị xử trí vài ngày trước đó rồi sao?"

Mọi người nghe vậy, lập tức ngậm miệng.

Bằng thần hồn cường đại của Mạc Thiên Liêu, đương nhiên nghe rõ ràng thấu đáo mấy lời nói chuyện khe khẽ của các đệ tử, quay đầu hỏi Tố Hằng sư điệt:"Ngày hôm trước xử trí người nào?"

Lúc trước người Thanh Vân Tông đến khiêu khích, nói ra nhiều bí mật như vậy, ví như đệ tử thân truyền của động chủ hóa ra là song linh căn vân vân, tất nhiên là có người phản bội tông môn để lộ bí mật. Sau khi bọn Mạc Thiên Liêu đi rồi, tông chủ hạ lệnh nghiêm tra, ngược lại thật sự bắt được đến vài tên nội gián. Ngoài ý liệu là, trong đám này không có thiếu niên Trình Khê thường xuyên đối với Mạc Thiên Liêu âm dương quái khí, ngược lại là hai tên đệ tử đan linh căn bình thường tông chủ mới thu, tâm sinh ghen ghét, muốn nhập phái khác.

"Xử trí như thế nào?" Mạc Thiên Liêu ngồi xuống, nhìn sổ sách cao chừng một thước trên bàn, xoa xoa ấn đường.

"Hết thảy trục xuất môn phái." Tố Hằng đáp, bởi vì này những người này còn chưa tiếp xúc đến bí mật quan trọng nhất của tông môn, những gì biết cũng không nhiều, tin tức lộ ra kia cũng không quan quan trọng, tông chủ nhân từ, không phế linh căn bọn họ, chỉ là trục xuất sư môn.

Vài tên nằm mơ muốn nhập phái khác không biết trong ba tông môn lớn, tuyệt sẽ không thu đồ đệ trục xuất sư môn của đối phương, đi Thanh Vân Tông chạm một mũi, đi Lưu Vân Tông, lại càng nhục nhã. Bọn họ chỉ có thể đi một số môn phái nhỏ không danh tiếng mà thôi.

Mạc Thiên Liêu gật đầu, tông chủ vẫn rất hảo tâm, nếu để hắn xử trí, tất nhiên là phế linh căn rồi ném ra ngoài. Người như thế tâm thuật bất chính, một khi có thế lực tất nhiên sẽ quay về trả thù, còn nữa, trong tông môn này thật sự là bí mật quá nhiều, không giết một người răn trăm người thì khó mà trấn áp được.

Sự tình trong Chấp Sự Đường chờ hắn phúc đáp ý kiến xếp thành núi, Mạc Thiên Liêu bất đắc dĩ phát hiện, đại sư huynh nhà mình chỉ xử lý những chuyện quan trọng nhất, phàm là có thể kéo dài, thì hết thảy để lại cho hắn xử trí.

Đợi Mạc Thiên Liêu sắp xếp xong xuôi chuyện ở Chấp Sự Đường, đã đến lúc hoàng hôn.

Mạc Thiên Liêu mang theo Thái Thủy đi ra phía sau núi, định chặt chút cây ăn quả nấu cơm tối cho mèo đại gia, thuận đường cẩn thận đề ra câu hỏi với Thái Thủy.

Thảo mộc phía sau núi vẫn tươi tốt như trước, Mạc Thiên Liêu tìm một cây ăn quả phẩm chất thích hợp, tâm niệm vừa động, trong tay xuất hiện một cái rìu đồi mồi dài, vung lên chém tới cây ăn quả kia.

Hổ mập từ trong rừng bước ra, trên đầu còn đội hồ ly màu trắng, hóa thành hình người chào hỏi Mạc Thiên Liêu:"Sư đệ, lại chặt cây à."

"Răng rắc" Cái cây to bằng chén trà bị một rìu bổ gãy, Mạc Thiên Liêu lên tiếng, tiếp tục chặt, chém thân cây thành vài đoạn, lại chặt thành củi bự tầm hai ngón tay.

"Cái rìu này của ngươi không tệ," Mạnh Hổ lấy hồ ly nhỏ trên đầu xuống,"Ta đi một chuyến tới chỗ tông chủ, ngươi chăm sóc nó một lát, lúc về ta lại đây lấy."

"Mang nó theo không tốt." Mạc Thiên Liêu nhìn thoáng qua hồ ly cuộn thành một cục ngồi trên tảng đá, hồ ly có thể tự mình trốn khỏi phòng đấu giá, hắn không cho rằng người này nhu nhược như vậy, còn phải lúc nào cũng có người quản lý.

"Nó sợ người." Đại sư huynh bất đắc dĩ nói, phẩy tay liền đi.

Mạc Thiên Liêu liếc nhìn hồ ly kia, dọc đường đi mèo đại gia vẫn đem hồ ly này làm gối đầu, không nguyện ý ngủ trên đùi y. Âm thầm phỉ nhổ bản thân lòng dạ hẹp hòi một chút, Mạc Thiên Liêu thu thập củi gỗ đã chặt tốt, ôm tới bãi đất trống.

Hồ ly nhỏ cũng cùng chạy qua, biến thành thiếu niên áo trắng ngồi gần bên hắn.

"Ngươi tên là gì?" Mạc Thiên Liêu nghĩ đến, lâu như vậy cũng chưa từng nói chuyện với hồ ly lần nào.

"Sương Nhẫn," Thiếu niên đáp, ôm đầu gối nhìn Mạc Thiên Liêu bận việc một lát, đột nhiên hỏi,"Nghe nói ngươi ở phường thị mua được một loại tinh thạch màu tím, có thể cho ta xem không?"

Mạc Thiên Liêu nhướn mày:"Ngươi biết đó là cái gì?"

Sương Nhẫn hơi mím môi:"Ta không biết thứ trong tay có phải là nó hay không, nhưng ta muốn tìm Cửu Hồn tinh." Thời gian gần đây, cậu nhìn ra được, Mạc Thiên Liêu là luyện khí sư cực kỳ lợi hại. Cậu lập máu thề, sẽ không phản bội Thanh Đồng, Thanh Đồng không cho cậu nói chuyện của Mạc Thiên Liêu cho người khác, thì bất luận trước mặt kẻ nào cậu cũng sẽ không nhắc tới.

Nói xong, Sương Nhẫn móc ra một miếng bạc vụn:"Đây là khiên bạc ta trộm được từ phòng đấu giá, có thứ này có thể luyện ra pháp khí tránh né huấn linh giác."

Mạc Thiên Liêu tiếp nhận kia miếng bạc vụn, có chút sửng sốt, khiên bạc này quả thật là cực kỳ khó có được:"Ngươi muốn ta giúp ngươi làm?"

"Thần hồn chân nhân bị hao tổn, nói ra cũng rất cần cái này." Sương Nhẫn nhìn chằm chằm ánh mắt Mạc Thiên Liêu.

Ánh mắt Mạc Thiên Liêu đột nhiên biến lạnh, nháy mắt thoáng qua, bóp chặt cổ thiếu niên:"Ngươi có mục đích gì?"

"Ta là Hàn Sương An Hồn Hồ, khụ khụ, đương có thể nhìn ra," Sương Nhẫn không có phản kháng, tùy ý hắn bóp,"Ta đưa khiên bạc cho ngươi, ngươi phải đáp ứng làm cho ta một pháp khí phòng huấn linh giác."

Hàn Sương An Hồn Hồ, thần hồn không thể tự nhiên thu lại, bản thân liền có công hiệu trấn an thần hồn, thuộc về yêu thú tương đối dễ dàng bắt giữ. Khó trách Móng Nhỏ muốn bắt nó làm gối đầu, ngủ ở trên An Hồn Hồ có thể xoa dịu đau đầu.

Mạc Thiên Liêu buông tay ra, nhíu mày nhìn thiếu niên ánh mắt kiên định kia, cậu ta đã rời khỏi phòng đấu giá, vì sao đối với thứ này lại chấp niệm như thế?

"Muội muội của ta, cũng bị bắt," Sương Nhẫn cắn cắn môi,"Ta phải đi tìm nó." Hàn Sương hồ bọn họ bình thường chỉ sinh hoạt trên Tuyết Sơn, rất quái gở, nếu là có người mạnh mẽ muốn ký kết huyết khế, vậy thì muội muội can trường của cậu không biết lại làm ra việc ngốc gì, cậu phải mau chóng đi tìm

nàng mới được.

Mạc Thiên Liêu yên lặng nhìn thiếu niên này một lát, chậm rãi nâng tay, sờ sờ đầu cậu:"Tốt, ta thử xem."

Cách đó không xa trong rừng, mỹ nhân mặc áo lụa nhám màu tuyết đứng ở sau cây, lẳng lặng nhìn một màn này, lặng yên không một tiếng động xoay người rời đi.

Mạc Thiên Liêu cầm chim trĩ đã nướng tốt đi cung Thanh Ninh, biết được sư tôn còn đang ngủ, chỉ có thể tiện nghi cho đại sư huynh vừa trở về. Mạc Thiên Liêu trở lại tiểu viện của mình, nhìn khiên bạc trong tay phát ngốc. Cửu Hồn tinh có thể làm thành thứ bảo dưỡng thần hồn, cũng có thể làm thứ phòng tránh huấn linh giác, hai thứ này có thể thống nhất làm một được không?

"Làm sao thế, đêm dài đằng đẵng, gối đơn khó ngủ?" Thái Thủy miệng rộng đang bay tới bay lui đỉnh đầu,"Óa, nóng nóng nóng!"

Một tay Mạc Thiên Liêu đốt mộc trung hỏa, một tay tóm Thái Thủy đến:"Ngươi có nói cho ta biết không, hả?" Buổi sáng hỏi nó làm sao tu bổ thần hồn, tên này vẫn đánh trống lảng chuyển đề tài.

"Anh hùng, đừng động thủ," Thái Thủy kêu to,"Tui tuy hiểu biết huyền bí của thiên địa, nhưng chưa thông hiểu đạo lý, anh phải để tui có thời gian nghĩ đã chớ!"

Mạc Thiên Liêu ném Thái Thủy, nằm trên giường ngẩn người.

Thái Thủy biến thành một giá nến cắm tại đầu giường, đợi một lát lại nhịn không được nhỏ giọng lầu bầu:"Không có mỹ nhân trong ngực, làm sao có thể ngủ ngon? Mỹ nhân a, mỹ nhân……"

Sau một lát, Mạc Thiên Liêu mạnh ngồi dậy, trở mình xuống giường.

"Anh làm gì đó?" Thái Thủy bay lên cùng hắn, đi ra sân, xuyên qua rừng trúc, trèo qua cửa sổ.

"Ngủ." Mạc Thiên Liêu trèo lên giường lớn mềm mại trong nội điện cung Thanh Ninh, nhẹ nhàng ôm mỹ nhân ngủ say vào trong lòng. Thanh Đồng tự nhiên cọ cọ mặt vào lồng ngực ấm áp kia.

Thái Thủy chậm rãi rơi xuống trên giường, nhìn Mạc Thiên Liêu muốn hôn một cái lại lúng túng không dám, sốt ruột ở bên gọi tới gọi lui, nhỏ giọng nói:"Muốn tui giúp hay không?" Nói rồi, biến thành một cái ngọc thế đồi mồi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Thu Đệ Tử

Mạc Thiên Liêu nhìn Thái Thủy trước mắt, có chút không nói ra lời, mấy năm nay Thái Thủy ở phòng đấu giá, thật đúng là cái gì cũng đều học xong. Không nói một lời nâng tay thưởng cho Thái Thủy một cầu lửa nhỏ.

"Úi da, nóng nóng nóng!" Thái Thủy bị thiêu đến bay lên, đảo quanh ở trong phòng.

Mạc Thiên Liêu cảnh cáo Thái Thủy không cho phép phát ra âm thanh, kéo chăn mỏng qua đắp cho hai người.

Thanh Đồng trong lòng ngủ thật say, một chút không bừng tỉnh, hồi nãy không có đắp chăn, bàn tay thon dài như ngọc dưới gió đêm hơi lạnh ngày thu có chút lạnh lẽo. Mạc Thiên Liêu cầm tay kia dùng hơi ấm lòng bàn tay ủ lấy, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn ở trên mu bàn tay.

Cảm giác mu bàn tay ngứa ngáy, Thanh Đồng vô ý thức rụt tay về, thân thể lại chui vào trong lòng Mạc Thiên Liêu, cổ họng phát ra tiếng khò khè khe khẽ.

Mạc Thiên Liêu cúi đầu tuấn nhan vùi trước ngực hắn, nghe được thanh âm khò khè an tâm kia, chỉ cảm thấy tim đều chảy nước. Nhiều năm như vậy, hắn duy nhất để ý cũng chỉ có con mèo này, mặc cho hao phí bao nhiêu tinh lực, trả giá đại giới gì, hắn nhất định phải chữa khỏi cho Mạc Tiểu Trảo, cùng mèo đại gia lâu dài một chỗ. Cùng nhau phi thăng, đi tìm lão khốn kiếp.

Một đêm ngủ ngon, ngày kế, ánh nắng trong trẻo xuyên qua cửa sổ tối hôm qua bị Mạc Thiên Liêu mở ra, thẳng tắp chiếu vào trên giường.

Mạc Thiên Liêu thoải mái hít sâu một hơi, chậm rãi mở mắt ra, đối diện là một đôi đôi mắt trong trẻo lạnh lùng.

"Sao ngươi lại ở trong này?" Thanh Đồng nhíu mày hỏi hắn.

"Giường kia của ta rất cứng rắn," Mạc Thiên Liêu mặt không đỏ tim không nhảy mà nói,"Huống hồ, không ôm em, ta ngủ không được."

Thanh Đồng nhấc chân muốn đạp hắn xuống giường, lại bị Mạc Thiên Liêu dự đoán từ trước, ở trong chăn cầm cổ chân. Xúc cảm non mịn trong tay khiến người luyến tiếc buông tay, Thanh Đồng thò tay cào hắn. Mạc Thiên Liêu liền vươn một chân chặn chân mèo đại gia, hai người liền ở trong ổ chăn chơi trò quánh nhau.

Tựa như mỗi sáng sớm ở ma cung, Mạc Thiên Liêu bị mèo đại gia đói bụng cắn tỉnh, một người một mèo ở trên giường đánh nhau một lát, cuối cùng tất nhiên là lấy kết quả là Mạc Thiên Liêu thu hoạch dấu răng đầy mặt đầy tay, thành thành thật thật dâng đồ ăn cho mèo đại gia.

Tay mèo đại gia cực kỳ mau, dù cho không dùng linh lực, chiêu thức cào người hoa cả mắt cũng cực kỳ khó đối phó. Mạc Thiên Liêu ỷ vào mình cao hơn Thanh Đồng một chút, dùng chân kẹp lấy hai chân thon dài có ý đồ muốn đạp hắn xuống, quay người lại lật đến mặt trên, hai tay đè lại cổ tay Thanh Đồng, thở hổn hển.

"Hô, không náo loạn nữa, canh giờ còn sớm, chúng ta ngủ tiếp một lát." Mạc Thiên Liêu cúi đầu cọ chóp mũi sư tôn.

Thanh Đồng hơi hơi nheo lại mắt, há miệng, cắn.

"Á, đau đau đau!" Mạc Thiên Liêu dạy mãi không sửa lại bị cắn mũi.

"Két –" Cửa nội điện đột nhiên bị đẩy ra một khe hở, một đầu chó chậm rãi lộ ra, nhẹ giọng nói:"Đồng Đồng, ngươi tỉnh…… Sao……" Đầu chó chuyển lại, nhìn thấy tình hình trên giường, nhất thời há to miệng.

Trên cửa nội điện cung Thanh Ninh có cấm chế, nhưng mà đối với Thiên Lang chân nhân có được tông chủ lệnh mà nói, địa phương ở Ốc Vân Tông hắn đều có thể đi.

"Gấu gấu gấu!" Thiên Lang phản ứng lại, mạnh xông qua, giống như một cục đá màu xám thật lớn lăn qua, lập tức đâm Mạc Thiên Liêu đang ở trên xuống giường, rồi sau đó nôn nóng đảo quanh trên giường,"Đồng Đồng, ngươi không sao chứ, mẹ nó!" Ở trên chăn dạo qua một vòng, ngược lại đối với Mạc Thiên Liêu ở trên mặt đất nhe răng, trong mắt đều là sát ý.

Đáng chết, liền biết lão ma đầu này không phải thứ tốt, lúc trước không nên nhất thời mềm lòng lưu hắn lại, tông chủ quyết định hiện tại liền cắn mất đầu hắn.

Mạc Thiên Liêu cảm giác được sát ý buốt thấu xương của con chó săn lớn kia, lập tức triệu Thái Thủy lại đây, triệu nửa ngày lại không thấy động tĩnh.

"Ồn chết!" Thanh Đồng ngồi dậy, vỗ một bàn tay xướng đầu chó.

"Ô……" Đầu chó rụt một chút, uất uất ức ức nhìn sư đệ nhà mình, thật sự là mèo lớn không thể giữ mà, bắt đầu giúp người ngoài đánh sư huynh!

Thanh Đồng đẩy chó đang ở trên chăn xuống giường, đứng dậy. Hai chân trắng nõn chưa đi giày tất, chân trần cứ như vậy đứng ở trên đệm mềm.

Mạc Thiên Liêu đứng lên, lấy áo ngoài treo trên giá áo ở một bên giúp y mặc vào, thủ pháp linh hoạt cột chặt vạt áo, tóc đen mềm mại rối tung, liền muốn lấy dây cột tóc giúp y buộc lên, lại bị Thanh Đồng ngăn lại.

Chó ngốc này sáng sớm tới tìm y tất nhiên là có chuyện muốn nói, Thanh Đồng một tay tóm gáy lông của sói lớn, kéo nó ra ngoài.

Mạc Thiên Liêu nháy mắt mấy cái, bình thường không phải nên ném hắn ra, sau đó sư tôn cùng tông chủ bàn chuyện sao? Hơi hơi nhíu mày, Mạc Thiên Liêu nằm sấp ra mặt đất tìm Thái Thủy, mới vừa rồi triệu hoán nửa ngày, tên này cũng không xuất hiện, không biết chủ nhân mình thiếu chút nữa bị cắn mất đầu sao?

Tìm một lúc lâu sau, rốt cuộc ở dưới gầm giường tìm thấy một đống băng, giữa băng đông lạnh có một ngọc thế đồi mồi, mặt Mạc Thiên Liêu nhất thời đen lại. Khó trách sư tôn muốn ra ngoài nói chuyện, cái thứ này thật sự là rất dọa người.

Mạc Thiên Liêu đốt tầng băng kia, Thái Thủy vừa lộ đầu ra, liền bắt đầu nói không ngừng:"Còn mèo kia của anh rất dữ à nha, tui còn chưa nói chuyện đã bị y đông lạnh thành băng, úi da, nóng nóng nóng!"

Thái Thủy lại bị chủ nhân nhà mình dùng mộc trung hỏa thiêu nướng, ở trong lửa kêu la, lại không biến hóa hình thái, vẫn duy trì bộ dáng ngọc thế xoay đến xoay đi. Mạc Thiên Liêu thật sự nhìn không được, thông qua khế ước mạnh mẽ biến nó thành cầu.

Từ lúc ban đầu luyện chế Thái Thủy, Mạc Thiên Liêu liền dung nhập một luồng thần hồn của chính mình, rồi sau đó lúc luyện thành, lại cho nó một giọt tinh máu, Thái Thủy cùng hắn hoàn toàn là tâm ý tương thông, có thể trao đổi trực tiếp trong tâm trí, chỉ cần tâm niệm vừa động, Thái Thủy liền có thể dựa theo ý tưởng Mạc Thiên Liêu mà biến hóa hình thái. Chẳng qua, Thái Thủy càng thích mở miệng rộng nói chuyện mà thôi.

"Hồ ly kia của ngươi đâu? Cho ta xem." Tông chủ thật vất vả từ trong đả kích phục hồi tinh thần, biến thành hình người tiên phong đạo cốt, ngồi trong chính sảnh.

Thanh Đồng kêu thị nữ đi gọi hồ ly đến, chính mình tiếp nhận khăn lau mặt ấm áp thị nữ đưa lên:"Vừa biến hóa, kim đan sơ kỳ, còn rất nhỏ tuổi."

"Ngươi định giữ ở bên người?" Thiên Lang giương mắt nhìn hắn.

Trước mắt dần hiện lên một màn thấy được ở trong rừng hôm qua, ma tôn tuấn mỹ sờ đầu thiếu niên nhu nhược, Thanh Đồng hơi hơi nhíu mày:"Không được, ngươi đem đi đi."

"Gặp qua hai vị chân nhân." Sương Nhẫn tiến vào, liền quỳ lạy hành lễ, nay Thanh Đồng cũng chưa nói thu cậu làm đồ đệ, cậu liền chỉ có thể xưng là chân nhân.

Thiên Lang nheo mắt nhìn thiếu niên kia, trong nháy mắt, một đạo lực lượng hùng hậu thẳng đánh tới thiếu niên kia.

Sương Nhẫn hoảng sợ, thấy Thanh Đồng không có ý ngăn cản, cố nén kinh hoảng quỳ bất động, luồng lực lượng không có thương tổn cậu, thẳng tắp bổ nhào vào mặt, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, phù phù một tiếng biến thành hồ ly.

"Chít!" Hồ ly nhỏ hoảng loạn, bị tông chủ nhìn thấy cậu là yêu tu, tất nhiên sẽ bị hắn mang đi tặng người, làm sao được?

Thiên Lang nâng tay nhấc hồ ly nhỏ lên, nhìn nó hoảng sợ quơ quào tay chân, trầm ngâm một lát:"Hàn Sương An hồn hồ?"

"Ừ." Thanh Đồng lên tiếng, tiếp nhận nước trà súc miệng thị nữ đưa lên đến.

"Ngươi giữ đi, vừa khéo có thể làm gối đầu," Biết được đây là gối lông có thể xoa dịu đau đầu, Thiên Lang không chút do dự lưu hồ ly nhỏ lại, thấy Thanh Đồng có chút không kiên nhẫn, vội vàng bổ sung nói,"Nếu ngươi không có kiên nhẫn chỉ bảo, để nó học với Viêm Liệt là được."

"Ừ." Thanh Đồng lại lên tiếng, xem như đồng ý.

"Hồ ly nhỏ, ngươi có nguyện ý ở lại Ốc Vân Tông không?" Thiên Lang đặt cục bông nhỏ trên đùi, vuốt vuốt lông.

"Chít……" Sương Nhẫn có chút mơ hồ không rõ tình huống.

Tông chủ đơn giản biến thành sói bự, ngồi ở trước mặt hồ ly bé, bí hiểm nói:" Tông môn ta từ sau tiên ma đại chiến, phù hộ yêu tu, phàm là yêu thú không muốn cùng người lập huyết khế, đều có thể nhập tông môn ta, nhưng phải ghi nhớ, không được tiết lộ bí mật tông môn, bằng không……"

"Chít!" Hồ ly nhỏ lập tức bổ nhào vào trong đám lông tông chủ,"Ta, ta nguyện ý nhập tông môn, dù là làm đệ tử ngoại môn đều được!" Bọn họ vẫn sinh hoạt tại Tuyết Sơn, không dám đi tới những nơi nhiều người, không ngờ được hóa ra có tông môn che chở yêu thú, thật sự là quá tốt.

"Ngươi có căn cốt thượng giai, có thể vào nội môn, tạm bái làm môn hạ Thanh Đồng, nhưng y mọi việc bận rộn, nếu tu luyện gặp chỗ không hiểu, ngươi cũng có thể tìm đại đồ đệ Viêm Liệt của ta." Tông chủ nói xong, thấy Thanh Đồng lại bắt đầu ngáp, liền ngậm hồ ly nhỏ lên, định dẫn cậu đi gặp Viêm Liệt.

"Hôm qua ngươi nói gì với Mạc Thiên Liêu đó?" Thanh Đồng giống như lơ đãng hỏi một câu.

Đại chó săn ngoạm hồ ly nghe vậy liền chuyển lại đây.

"Hồi sư tôn, là ta cầu nhị sư huynh giúp ta luyện chế một pháp khí phòng huấn linh giác," Hồ ly nhỏ ngưỡng đầu,"Ta phải đi cứu muội muội ta."

"Tông môn có quy củ, gặp được yêu tu có thể cứu trợ, nhưng trước hết phải tự bảo toàn bản thân." Tông chủ buông hồ ly trong miệng xuống, phun ra một nhúm lông, lời nói thấm thiết.

"Đệ tử hiểu rõ……" Hồ ly nhỏ cúi đầu.

Tông chủ nghiêng đầu, cảm giác đứa nhỏ này rất đáng thương, liền thò đầu lưỡi liếm liếm đầu hồ ly:"Nhưng mà, nếu là muội muội ruột của ngươi, dù sao cũng phải ngẫm lại biện pháp."

Tông chủ ngoạm hồ ly nhỏ hưng phấn không thôi đi gặp Viêm Liệt, Thanh Đồng hơi hơi nheo nheo mắt lại, luyện khí cho người khác, hử?

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đan Đạo

Bởi vì Thái Thủy muốn duy trì cái gọi là tự tôn của thần khí, chuôi linh kiếm trên đầu Mạc Thiên Liêu không thể dùng nữa, bằng không sẽ bị Thái Thủy huyên náo ầm ĩ. Thế nhưng bình thường phi hành cần ngự kiếm, còn cần một thanh linh kiếm thông thường, nhưng mà, nếu không cần dùng để đánh nhau, có thể tạo một thanh linh kiếm chuyên dùng để phi hành, so kiếm bình thường càng nhẹ nhàng ít sức hơn.

Vì thế, Mạc Thiên Liêu giao hỏa linh kiếm có thể biến hóa lớn nhỏ trên đầu cho Mạnh Hổ, nhờ đại sư huynh giúp hắn bán.

Mạnh Hổ cầm hỏa linh kiếm kia yêu thích không buông tay:"Sư đệ, đây chính là kiếm tốt khó có được, ngươi muốn bán thì bán cho ta đi."

"Đây là thứ kỳ trúc cơ luyện, không coi là tốt," Mạc Thiên Liêu nhướn mày, hắn không định bán cho đại sư huynh, linh thạch trong vòng tay chứa đồ còn lại không nhiều lắm, hắn còn phải tích cóp tiền mua nguyên liệu nên cần kiếm nhiều tiền hơn, bán cho sư huynh không được giá cao,"Nếu sư huynh muốn, đi tìm vài nguyên liệu tốt đến, ta nhất định luyện thứ tốt hơn cho ngươi."

Mạnh Hổ nghe vậy, rất là vui mừng, vỗ ngực cam đoan giúp Mạc Thiên Liêu bán giá tốt.

Đợi hổ mập vui vẻ chạy đi, Mạc Thiên Liêu nhấc chân đi Ốc Huyền Động.

Trong Vạn Hoa cốc, Hoa Tình ăn mặc loè loẹt, nổi giận với con thỏ trong bụi cỏ đối diện:"Ngươi gây tai họa trong vườn thuốc thì cũng được đi, sao lại hại đến hoa của ta cơ chứ! Đã nói hoa này có độc không ăn được, ai bảo không tin!"

Mạc Thiên Liêu đi qua, nhìn thấy một con thỏ màu xanh, ngồi xổm trong bụi hoa, không khỏi mở to hai mắt nhìn:"Lại có thỏ màu xanh, thật sự là hiếm thấy."

"Ha ha ha ha, mới không phải," Tử Mạch ngoạm đùi gà đi tới, ba hai cái cắn xong đùi gà, ôm lấy thỏ béo trên mặt đất,"Nó ăn phải hoa độc."

Mạc Thiên Liêu nghiêng đầu nhìn lại, nơi con thỏ mới vừa, mọc ra vài cây hoa kỳ dị, hoa kia có tám cánh, mỗi một cánh đều có màu xanh đậm cổ quái.

"Lục ma hoa này ngươi có biết khó nuôi đến chừng nào không? Cứ như vậy gặm nát nó." Hoa Tình tuyệt không tội nghiệp con thỏ bị mọc lông xanh, ôm lấy cây hoa bị cắn trụi đau lòng không thôi, thứ này là nguyên liệu chủ yếu luyện chế thuốc mọc lông xanh, lần sau đại sư huynh muốn hắn luyện đan dược mọc lông xanh thì hắn phải làm thế nào bây giờ? Vốn đang muốn làm nhiều thêm một chút đưa cho sư tôn.

Mạc Thiên Liêu nhịn cười, nhìn con thỏ đáng thương kia:"Chỉ thấy qua rùa xanh, còn đây lần đầu gặp thỏ xanh, ngược lại rất dễ nhìn."

Hoa Tình nghe vậy, trước mắt nhất thời sáng lên:"Ngươi nhìn thấy đẹp?" Nói rồi, đi vòng quanh Tử Mạch đang ôm thỏ một vòng, đột nhiên nghĩ đến cách kiếm tiền mới.

Lục ma hoa có thể biến thỏ thành xanh, ngoại trừ nó ra, còn có rất nhiều loại hoa khác có thể nhuộm màu, chỉ cần luyện chế ra đan dược tương ứng, chồn tía có thể biến chồn tuyết, gấu đen có thể biến thành gấu ngựa, hổ vằn nói không chừng có thể biến thành hổ bảy màu! Đến lúc đó, toàn bộ giới Yêu Tu đều thích biến màu lông, vậy thuốc biến sắc của hắn liền cung không đủ cầu.

Mạc Thiên Liêu xem Hoa Tình cười đến càng ngày càng kỳ quái, giật giật khóe miệng:"Ta đến tìm sư huynh, là muốn cùng sư huynh tham thảo một việc."

Đạo luyện khí, Mạc Thiên Liêu tại toàn Đại lục Thái Huyền đã xem như là đứng trên đỉnh rồi, đối với tu bổ thần hồn, chỉ dựa vào pháp khí linh bảo hoặc chỉ dựa vào đan dược thì đều không làm nên chuyện gì, liền nghĩ tới việc kết hợp hai thứ này lại. Hoa Tình là đại sư luyện đan nổi tiếng chính đạo, hỏi hắn sẽ không sai.

"Nghe nói ngươi học luyện khí, muốn hỏi luyện khí, ta không giúp đỡ được." Đan đạo cùng Khí đạo thoạt nhìn đều là dùng bếp lò thiêu này nọ, trên thực tế hướng đi cách nhau khá xa, Hoa Tình hái vài cây Lục ma hoa còn lại xuống, lại hái vài loại hoa mang màu sắc khác nhau, chuẩn bị đi luyện biến sắc đan của hắn.

"Đạo pháp tự nhiên, vạn thứ đều thông," Mạc Thiên Liêu cười cười,"Nếu muốn hòa hợp hai thứ không cùng công hiệu thành một thể, bình thường sư huynh sẽ làm như thế nào?"

"Muốn dung hợp những thứ không cùng công hiệu thực ra rất khó, đặc biệt là đan dược, rất nhiều thứ tương khắc, hai thứ cùng một chỗ, cần tìm dược liệu ức chế tương khắc lẫn nhau, luyện chế hai loại đan dược này cần phải cực kỳ thuần thục, hơn nữa hiểu rõ đạo lý tương sinh tương khắc trong đó," Hoa Tình nhấc thỏ xanh từ trong tay Tử Mạch lên,"Cũng giống như con thỏ này, cũng có thể dùng để luyện đan, chỉ là không thể đặt nó cùng với loại thảo dược tương khác như Tiền Đăng Thảo, bằng không thịt thỏ sẽ không tươi."

Thỏ béo đá đá chân, dùng mắt trừng hắn.

Mạc Thiên Liêu tiếp nhận thỏ sờ sờ nó, lông thỏ rất dài, sờ lên mềm mại, nếu hắn đoán không sai, đây chính là tam đồ đệ Bạch Lạc của tông chủ, nhưng mà hiện tại đã biến thành Lục Lạc rồi.

Vật tương khắc sao? Mạc Thiên Liêu buông mi, muốn dùng Cửu Hồn Tinh phòng ngự huấn linh giác cần phải có một pháp trận làm yếu âm thanh, mà muốn ôn dưỡng thần hồn, lại phải cần một pháp trận an hồn. Yếu âm cùng an hồn, là hai pháp trận hoàn toàn tương phản, mấy cái này đều có tác dụng với thần hồn, yếu âm ở bên ngoài, an hồn ở bên trong. Như vậy chỉ cần tìm chỗ kết nối hai thứ với nhau, nghĩ ra biện pháp sử dụng thì sẽ không phiền nhiễu lẫn nhau.

"Ta đã biết, còn có một chuyện," Mạc Thiên Liêu cười cười," Đan dược có thể trấn an thần hồn, sư huynh có thể làm nó dưới dạng nước được không?"

"Dạng nước?" Hoa Tình hơi hơi nhíu mày, đan dược đan dược, đều là hình viên châu,"Lấy nước hòa tan là được mà."

"Dùng nước hòa tan sẽ làm giảm dược hiệu." Mạc Thiên Liêu muốn làm pháp khí, lúc sư tôn đau đầu sẽ tự chảy ra Ngưng thần đan linh tinh gì đó, để những khi hắn không ở bên cạnh, Thanh Đồng đau đầu lại không có sức uống thuốc.

"Vậy ra phải thử xem." Trừ Hợp Hoan lộ ra, Hoa Tình vẫn là lần đầu nghe nói tới có người muốn đan dược dạng nước.

"Vậy làm phiền sư huynh," Mạc Thiên Liêu chắp tay nói lời cảm tạ,"Không biết có thể cùng sư huynh học luyện đan hay không?"

Hoa Tình kinh ngạc nhìn hắn:"Đan đạo cùng Khí đạo, chỉ có thể tu một cái mà thôi, ngươi vừa mới bắt đầu luyện khí, liền muốn học luyện đan sợ là không ổn."

"Ta có chừng mực, hy vọng sư huynh không tiếc chỉ giáo." Mạc Thiên Liêu cũng không nhiều lời, chỉ là thành khẩn nhìn Hoa Tình.

"Chậc chậc, lòng tham không đủ, coi chừng nghẹn." Tử Mạch cướp thỏ xanh đi, đội ở trên đầu, nghênh ngang đi.

Hiển nhiên Hoa Tình cũng nghĩ như vậy, có tâm khuyên nhủ hắn, lại cảm giác mình không phải là sư tôn người ta, nói nhiều cũng không tốt, lạnh mặt ném cho hắn một ngọc giản, để hắn học thuộc lòng xong rồi đến tìm mình.

Mạc Thiên Liêu cầm ngọc giản bên trong ghi lại tên cùng thuộc tính của trên vạn chủng linh thảo, rất là cao hứng, thứ này hẳn là Hoa Tình tự mình tổng kết, bên dưới cũng đánh dấu những thứ tương khắc, cấm kỵ lúc luyện chế vân vân. Học thuộc cái này xong, có thể tránh khỏi không ít chuyện.

Tử Mạch đội thỏ xanh trở lại Ốc Thiên Động, thấy nhóm đệ tử đời thứ hai ở Nam Điện luyện kiếm.

"Nhị sư bá, cái mũ xanh này của người không tệ." Đệ tử đời thứ hai ngay thẳng thành tâm khen.

"Nhị sư thúc, mua được cái mũ xanh này ở chỗ nào thế?" Ba huynh muội Xích Phong liếc nhau, mím môi nhịn cười.

"Gru Gru." Báo con ở bên cạnh chơi đùa với Xích San cũng cùng phụ họa một câu.

Ba huynh muội Xích Phong cũng là yêu thú, tư chất bình thường không được vài động chủ trực tiếp thu làm đồ đệ, liền đi theo Viêm Liệt. Lúc trước Thanh Đồng ôm báo con trở về, bị tông chủ ném cho Viêm Liệt, Viêm Liệt lại ném cho đồ đệ mình. Báo con còn quá nhỏ, chưa thể tu tập công pháp, Xích San liền mỗi ngày mang theo nó.

Tử Mạch nhìn các sư điệt, các đồ đệ gật đầu, trực tiếp xuyên qua Nam Điện, vòng qua hành lang gấp khúc, vừa vặn đụng phải tứ sư đệ Mặc Hùng lại đây dạy các đệ tử luyện kiếm.

Bộ dạng Mặc Hùng vừa đen lại vừa to, lưng hùm vai gấu, ầm một chút đụng Tử Mạch lảo đảo, đỡ lấy hắn, giọng nói chất phác:"Nhị sư huynh, hình dạng cái nón xanh của huynh giống như tam sư huynh."

Nón xanh, nón xanh…… Tử Mạch rốt cuộc ý thức được chỗ nào không đúng, nhanh chóng đem con thỏ trên đầu xuống, thỏ xanh dùng ánh mắt như xem kẻ ngốc nhìn hắn, rơi xuống đất, hóa thành Bạch Lạc tuấn mỹ trầm tĩnh. Chỉ là lúc một thân áo trắng phiêu phiêu trước kia, biến thành áo xanh.

Viêm Liệt đang mang theo hồ ly nhỏ tham quan động Thiên Lang, vừa vặn thấy được một màn này, giật giật khóe miệng, nói với hồ ly nhỏ trên vai:"Đừng chơi với bọn họ, sẽ biến ngốc."

Mạc Thiên Liêu thu thập đủ nguyên liệu, nói với sư tôn mình muốn luyện chế này nọ, liền chui vào địa hỏa thất không ra. Hồ ly gối đầu thì đang học pháp thuật với Viêm Liệt, thảm hồ cũng không biết chạy đi nơi đâu, Thanh Đồng chán chết ngồi ở trên xích đu.

"Mỹ nhân, có muốn tui trò chuyện với anh hay không?" Một cái miệng rộng đỏi môi bay qua.

Thanh Đồng mở một con mắt nhìn Thái Thủy, lại khép lại.

Thái Thủy bay đến trên đùi Thanh Đồng, biến thành một cọng cỏ đuôi mèo thật dài, nhánh cỏ dài mảnh, đầu cỏ đầy lông, có điều chỉ toàn màu đỏi môi, thoạt nhìn có chút kỳ quái, nhưng lông nhưng trên đầu cỏ lại cứng rắn vô cùng, giống như từng cây châm cứng rắn.

Cỏ đuôi mèo tự mình lắc tới lắc lui, ý đồ chọc mèo.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng chậm rãi mở ra, mặt không chút thay đổi nhìn cọng cỏ đuôi mèo muốn ăn đòn kia, chậm rãi thò tay, năm đầu ngón tay sắc bén đột nhiên vươn ra, nâng tay cào một cái. Một nhát cào mang theo linh lực có sức mạnh rất lớn, cỏ đuôi mèo sợ tới mức thân thể cứng lại, ngay lúc móng vuốt quơ tới thì nháy mắt tự giác hóa thành bột phấn.

Đống phấn đỏi môi bay đầy trời, vì trong đó chứa đá Lạc Tinh, phản chiếu ánh nắng tỏa sáng lóng lắng. Đống phấn rơi xuống đất nháy mắt hợp nhất, lại biến thành miệng rộng:"Mỹ nhân không nên nóng nảy như rứa, chủ nhân nhà ta luyện bảo khí này rất khó, ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng, hắn kêu tui tới chơi với anh."

Bàn tay Thanh Đồng giấu ở trong tay áo chậm rãi nắm chặt, mười ngày nửa tháng, thật đúng là để bụng hử!

Mạc Thiên Liêu đáp ứng giúp hồ ly nhỏ luyện pháp khí trước, cái kia chỉ cần một khối Cửu Hồn tinh nhỏ, cộng thêm một chút khiên bạc là được, sau khi luyện thành ném vào trong vòng tay chứa đồ, bắt đầu luyện chế đồ sư tôn. Cái này cần phải tinh tế điêu khắc, còn phải hòa hợp hai loại công hiệu thành một thể, thật không dễ, đã bị hắn luyện phế đi một khối nhỏ.

Trong lúc luyện chế, Mạc Thiên Liêu thử rút ra một luồng thần hồn của mình ra, thần hồn của hắn cùng với thần hồn Thanh Đồng cho hắn đã dung hợp,

trong này có chứa hồn hai người, muốn thử để sư tôn thường niên mang theo, không biết có thể hấp thu hay không.

Rút thần hồn ra là rất đau, nếu không phải vì thứ gì đó đặc biệt quan trọng, tỷ như Thái Thủy, luyện khí sư sẽ không dễ dùng thần hồn của mình luyện chế, bởi vì một khi thứ này bị hao tổn, bản thể thần hồn cũng sẽ bị liên lụy.

Mười ngày sau, đại công cáo thành, Mạc Thiên Liêu nằm xụi lơ ra đất, nhìn mặt dây chuyền màu tím trong tay, chậm rãi nhếch môi cười. Mặt dây chuyền dùng khiên bạc khảm viền, trung gian chạm rỗng, dưới ánh lửa ấm áp trong địa hỏa thất chiết xạ ra vầng sáng bảy màu, cực kỳ xinh đẹp.

"Két –" Đúng lúc này, cửa địa hỏa thất bị người từ bên ngoài đẩy ra, mỹ nhân áo trắng chậm rãi đi tới, ngón tay thon dài nắm lấy mặt dây chuyền trong tay Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu, cười nhìn hắn:"Sư tôn……"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Hoa Tình: Muốn trở thành thỏ xanh sao? Muốn trở thành sói đỏ sao? Biến sắc tiểu dược hoàn, mua là biến ngay.

Bạch Lạc: Tuyệt thế vô song tuấn mỹ thỏ độc nhất vô nhị làm đại diện

Tử Mạch: Chỉ cần 998, chỉ cần 998

Thợ Mộc: Sư tôn nói xem

Móng Nhỏ:…… Thiên miêu có bán

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Hiểu Lầm

*Đôi lời: Hôm qua đến nay có chuyện gì xảy ra thì mọi người chắc cũng biết. Mình đã từng rất mừng khi một ngày trôi qua ko thấy bà Hạc share nhưng sáng dậy đau lòng quá. Thực ra mình không yêu bà Hạc đến thế, cũng không biết gì về bả. Mình chỉ yêu Đồng Đồng, Mạc Thiên Liêu và nhân vật trong bộ Thê Vi Thượng và Quân Vi Hạ thôi.

Mình đã phân vân rất nhiều về việc tạm dừng hay là drop. Bỏ thì thương, vương thì tội. Có bạn nói mình bỏ, có bạn bảo mình tiếp tục. Đến giờ mình, khi chương này được đăng, mình vẫn phân vân rất nhiều. Thật sự.

Cuối cùng, mình vẫn quyết định edit cho xong nó. Chỉ bởi nó không liên quan đến chính trị, và thế giới trong truyện là thế giới không có thực ngoài đời, cũng không bôi đen . Bạn mình nói bà Hạc share ko cap xúc phạm. Âu cũng an ủi được chút.

Nhưng có lẽ sau khi xong truyện này mình, trả tình cho nó xong, mình sẽ không bao giờ edit truyện bà Hạc, Thuỷ Thiên Thừa, Ngữ Tiếu Lan San etc… cũng như chạm vào nó. Đồng thời, mình sẽ không bao giờ mua sách xuất bản hay sản phẩm của họ. Đây là lập trường của mình.

Chuyện mình tiếp tục edit truyện này. Có lẽ sẽ khiến cho nhiều người không vui. Nhưng mình hy vọng các bạn không thích thì hãy lặng lẽ đi ra, đừng nói lời cay đắng rằng mình là kẻ phản bội, hay không yêu nước này nọ. Mình cũng không hy vọng mang chuyện chính trị về nhà mình. Vốn dĩ mình muốn tạo ra một nơi an bình, tránh xa thị phi, nhưng mà vẫn thấy ray rứt nên quyết định nói một lần cho xong.

Đối với mèo nhỏ mất đi cha mẹ từ khi còn bé tí, tên khốn này là tất cả đối với y.

Cửu Hồn tinh màu tím bởi vì chạm rỗng, mà thoạt nhìn nhan sắc nhạt đi rất nhiều, hiện ra một màu nhàn nhạt như phấn, khiên bạc khảm nạm bên ngoài bao lấy mỗi một góc cạnh của tinh thạch, được mài mượt mà vô cùng, tuyệt sẽ không cắt phải da thịt. Nằm trong lòng bàn tay trắng nõn đến gần như trong suốt, càng lộ ra ánh sáng long lanh của tinh thạch.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng thản nhiên nhìn Mạc Thiên Liêu trên mặt đất, không quan tâm, cũng không cười nhạo, chỉ là nhìn như vậy:"Ngươi bế quan mười ngày, là vì luyện này?" Quả nhiên thực dụng tâm, hừ.

"Ừ……" Mạc Thiên Liêu thở hổn hển, chuẩn bị bò lên, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, nhào người qua,"Ấy, đừng!"

Liền thấy bàn tay trắng nõn kia đột nhiên lật lại, mặt dây chuyền Cửu Hồn tinh trong lòng bàn tay cứ như vậy rớt thẳng xuống đất. Vốn dĩ Thanh Đồng chỉ là không vui, chưa từng thấy tên ngu ngốc này ngoại trừ luyện đồ cho y thì để bụng như thế với bất kỳ ai. Nay thấy Mạc Thiên Liêu không kể thân thể suy yếu, chạy tới đây, nhất thời cơn giận dâng lên, vung tay, mặt dây chuyền xém một chút roi xuống tay Mạc Thiên Liêu, nháy mắt đã ra ngoài, nặng nề đập xuống lô luyện khí, phát ra tiếng vỡ vụn rõ ràng.

Mảnh tinh thạch bị bể văng lên đến mặt, Mạc Thiên Liêu lập tức biến sắc, nhịn không được lớn tiếng nói:"Em làm cái gì!" Vội đứng lên, nhanh chóng nhặt mặt dây chuyền lên, một luồng thần hồn vây ở trong đó lập tức muốn dật tán, Mạc Thiên Liêu mau mau nắm mặt dây chuyền trong lòng bàn tay, bình tâm tĩnh khí, hấp thu luồng thần hồn không dễ dàng rút ra kia trở về.

Một luồng thần hồn cũng không nhiều, hắn bị tổn chút này thì cùng lắm lắm đau đầu vài ngày rồi thôi, nhưng trong này còn có thần hồn của Mạc Tiểu Trảo. Đối với thần hồn không trọn vẹn như y mà nói, mỗi một chút thần hồn đều cực kỳ trân quý, nếu bởi vì tổn thất một chút này mà dẫn đến về sau không thể chữa trị hoàn toàn, Mạc Thiên Liêu thật sự là không có chỗ để khóc.

Thanh Đồng bị hắn bất thình lình quở trách làm hoảng sợ, lui về phía sau một bước, rồi sau đó ngây ngẩn cả người. Mạc Thiên Liêu, lại dám vì luyện chế pháp khí cho người khác mà gầm rống với y! Chậm rãi xoay người, nhanh bước rời khỏi địa hỏa thất này.

Mạc Thiên Liêu mất sức rất nhiều mới hấp thu thần hồn trở về, mở mắt ra lau lau mồ hôi lạnh trên trán, linh lực nguyên bản đã hao tổn không còn, bị chà đạp như vậy, chỉ cảm thấy trước mắt từng trận đen. Nuốt một viên đan dược hồi khí, lại hấp thụ một viên linh thạch, lúc này mới có khí lực tu bổ lại Cửu Hồn tinh bị bể.

May chỉ là bị quăng bể, tuy rằng thần hồn đã lộ, nhưng ngược lại pháp trận trong đó vẫn còn tốt, Mạc Thiên Liêu lại lấy một chút nguyên liệu khác, tu tu bổ bổ, rất nhanh đã sửa tốt vết vỡ ở bên ngoài, thoạt nhìn cùng ban đầu giống hệt nhau.

"Tuy rằng tui không định nhắc nhở anh, chủ nhân của tui, thế nhưng vừa rồi anh dọa mèo con bỏ chạy, lại không chịu đi dỗ, đêm nay cũng đừng mơ mà trèo lên giường người, chậc chậc." Miệng rộng đồi mồi lành lạnh nói.

Mạc Thiên Liêu lúc này mới nhớ đến, hồi nãy mình cuống cuồng, lại phát giận với sư tôn, vỗ ót, nhấc chân chạy ra ngoài, mới vừa ra tới cửa liền ngã. Vừa luyện khí xong, lại hao phí thần hồn, hiện tại cả người Mạc Thiên Liêu đều không có một chút sức nào, nếu đưa gối đầu qua, lập tức liền có thể ngủ.

Vỗ vỗ mặt, để mình thanh tỉnh một chút, Mạc Thiên Liêu từ trong vòng tay chứa đồ lấy ra một hạt đan dược nuốt vào, cảm giác thân thể một lần nữa có khí lực, lập tức đứng lên, hướng cung Thanh Ninh đi.

"Y đây là làm sao?" Mạc Thiên Liêu vừa đi vừa hỏi Thái Thủy, mấy ngày này hắn luyện khí, mèo nhỏ cũng không có theo hắn, giờ vừa thấy mặt liền cáu kỉnh này nọ, tất nhiên là có nguyên nhân.

"Còn có thể như thế nào, mèo tức giận còn nói lý do sao?" Thái Thủy sung sướng khi người gặp họa,"Tâm lang quân đã đổi, lưu luyến mãi không về, ý ỷ y y, lưu luyến mãi không về, thiếp đây phải làm sao*……" Nói nói, không ngờ lại ê a xướng ca, làn điệu không biết học được ở nơi nào, trăm chuyển ngàn vòng, rất là ai oán.

*Xin đọc với giai điệu cải lương

"Ngậm miệng!" Mạc Thiên Liêu xoa xoa thái dương, đầu có chút ân ẩn phát đau, làm một Ma Tôn, tính tình hắn không tính là tốt, kiên nhẫn cả đời, dịu dàng, đều dùng hết trên mèo cưng, chuyện hôm nay, nói không tức giận là giả, đại gia này được chiều đến càng ngày càng kỳ cục. Thế nhưng, Cửu Hồn tinh vừa vỡ một cái, bản thân hắn đã có chút đau đầu, liền sợ Thanh Đồng xảy ra chuyện gì.

Tới trước cung Thanh Ninh liền dừng lại, khoảng một hơi thở sau đã nhấc chân đi vào, Mạc Thiên Liêu vừa tự phỉ nhổ mình trong lòng, vừa đẩy cửa nội điện ra.

Cửa là nửa khép, không có bố trí cấm chế, Mạc Thiên Liêu tay chân rón rén đi vào đi, liếc nhìn liền nhìn thấy người nằm trên giường, quay lưng lại nên hắn không thấy rõ mặt, chắc là còn đang giận dữ. Trèo lên giường, Mạc Thiên Liêu hơi mím môi, kéo kéo bả vai sư tôn, chậm rãi lại gần:"Cái kia…… Thanh Đồng!"

Lời dỗ mèo còn chưa nói ra, Mạc Thiên Liêu đột nhiên kinh hô một tiếng, nhanh chóng nửa ôm người nằm trên giường vào trong lòng, một tay nôn nóng nâng tuấn nhan tái nhợt:"Làm sao? Đau không?"

"A……" Màn mi dài khẽ run rẩy, hơi hơi mở, đầu đầy mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống, há miệng thở dốc, lời thốt ra khỏi miệng cũng chỉ là tiếng rên rỉ đau đớn trầm thấp, tay nắm chặt sàng giường, đã nổi lên gân xanh.

Hỏng, một phát vừa rồi tất nhiên đã động đến thần hồn Thanh Đồng.

Thanh Đồng đau đến không nhìn thấy rõ người đớn, trong lúc hoảng hốt cảm giác được là Mạc Thiên Liêu đến đây.

Người này, từ lúc y còn rất nhỏ đã ôm y đi, cho y ăn ngon, chơi đùa vui vẻ, tùy ý y hết cào lại căn, giữa đêm rét lạnh cho y kéo áo hắn ra mà ôm ngủ. Những yêu thương này, dù là sư phụ, sư huynh cũng không cho được. Đối với mèo nhỏ mất đi cha mẹ ngay khi còn bé tí mà nói, tên khốn mỗi khi cười nhìn có chút ngốc, là tất cả của y.

Chưa từng nghĩ tới, sẽ có ngày Mạc Thiên Liêu không còn yêu chiều y nữa. Biết hắn thích mấy thứ lông xù gì đó, nhưng cũng chỉ là thích mà thôi, Mạc Tiểu Trảo rất rõ ràng, vài vật nhỏ kia đối với Mạc Thiên Liêu cũng không bằng một phần vạn mình, cho nên, khi y biết Mạc Thiên Liêu giúp Sương Nhẫn luyện khí, mặc dù y có chút để ý, những cũng không giận dữ nhiều.

Chỉ là lần này dường như không giống tựa hồ với lúc trước, người này không cần thù lao gì, vì luyện chế thứ như vậy mà tiêu phí mười ngày, mệt như chó chết, còn không cho y đụng đến mặt dây chuyền, thậm chí còn nổi giận với y.

Ngực bỗng nhiên tê rần, Thanh Đồng vội vã rời khỏi địa hỏa thất, không muốn ở chỗ đó thêm một chút nào nữa, y tuyệt không muốn nhìn thấy gương mặt tức giận của Mạc Thiên Liêu.

"Ngươi…… Tránh ra……" Giọng nói Thanh Đồng run rẩy, nâng tay đẩy hắn.

Mạc Thiên Liêu đau lòng ghê gớm, làm sao mà nghe y, lục lọi Ngưng thần đan trong vòng tay chứa đồ, lại bởi vì Thanh Đồng lộn xộn, căn bản không bắt được cổ tay y.

"A……" Thật vất vả bắt được cổ tay, Thanh Đồng đột nhiên kêu đau một tiếng, hai tay mạnh nâng lên, ôm lấy đầu.

"Thanh Đồng, Thanh Đồng!" Mạc Thiên Liêu ôm chặt lấy người,"Ngoan, không sợ, ta ở trong này."

"Ư…… Đau…… Đau quá……" Thanh Đồng đã có chút thần trí không rõ, tựa vào lồng ngực quen thuộc, thanh âm nhỏ bé yếu ớt, giống như đang làm nũng.

Mạc Thiên Liêu nghe đến tâm muốn nát ra, ôm y muốn đi tìm tông chủ, lại bị tay tay kia bám chặt cổ, môi mỏng mất đi màu máu chậm rãi kề sát lại, hôn môi hắn thật sâu.

Động tác ôm người lập tức dừng lại, Mạc Thiên Liêu mở to hai mắt nhìn, nhìn mỹ nhân trong lòng giống như mèo nhỏ, cọ nhẹ trên môi hắn không theo tiết tấu gì, chỉ cảm thấy đầu ông một tiếng, nhất thời quên hết mọi thứ. Chậm rãi ôm sát cái tên vụng về này, một tay Mạc Thiên Liêu nắm chặt gáy y, trả lại một nụ hôn thật sâu.

Hương vị trong veo dây dưa giữa đôi môi, xúc cảm hơi lạnh làm người ta mê say, hơi thở phát ra từ tiếng hừ nhẹ kia chọc người phát cuồng, lướt qua liền ngưng, thoáng xoa dịu xúc động nổi lên, Mạc Thiên Liêu mạnh mẽ thu lại tâm thần, nhắc nhở chính mình, người trong lòng đang trong đau đớn, mình không thể sa vào hưởng lạc mà không để ý chết sống của y.

Đang định dời môi mình ra khỏi nơi tuyệt vời kia, bỗng nhiên nghe được tiếng lầm bầm thoải mái từ cổ họng Thanh Đồng tràn ra, Mạc Thiên Liêu sửng sốt, cẩn thận cảm thụ, thân thể căng cứng trong tay đã từ từ buông lơi, thậm chí mang theo chút thoải mái biếng nhác.

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ hôn có thể giảm đau? Mạc Thiên Liêu bị chính ý tưởng vớ vẩn này của mình làm kinh hãi, chậm rãi tách ra, môi mỏng kia lại giống như lần trước kề sát lại đây.

Xem ra là thật có thể giảm đau, lại có chuyện tốt như vậy!

Trong lòng Mạc Thiên Liêu ngũ vị trần tạp, đủ loại tạp niệm ùn ùn kéo đến.

Y là mèo của mình, tùy theo bản năng khi dễ y như thế là không tốt……

Y là sư tôn mình, cợt nhả y như vậy dường như là khi sư diệt tổ……

Thế nhưng, dụ hoặc như thế, là Phật Tu cũng ngăn cản không nổi……

Nhưng mà, mình thích y, cũng không định ngăn cản……

Y tỉnh lại, có thể cào mình thành vụn bào hay không……

Cuối cùng, tất cả tạp niệm rối thành một cục, vỡ nát thành cặn, chỉ để lại một câu,"Có lợi mà không chiếm là đồ ngu!"

Vì thế, Mạc Thiên Liêu vâng theo bản tính Ma Tu, tùy tâm sở dục, ôm mỹ nhân trong lòng ngã xuống giường mềm mại, hôn thật sâu đôi môi ngọt ngào kia, một tay khẽ vuốt mái tóc mềm mại.

Thần hồn không ổn, mái tóc đen như mực ban đầu biến thành màu tuyết, tản ra trên chăn nệm mềm mại, đôi mắt Thanh Đồng biến thành lưu ly nhạt màu, đẹp không gì sánh nổi.

Mạc Thiên Liêu vừa chiếm tiện nghi, vừa xoa đầu cho y, làm dịu cơn đau đầu.

Thái Thủy im ắng biến thành nền, ngồi xổm trên đầu giường giả chết. Thời điểm như lúc này, dù không có mắt cũng biết phải ngậm miệng, bằng không khi hai người bừng tỉnh, chờ đợi nó chính là khảo nghiệm lửa băng giao hòa.

Từ lúc trong Ma cung bắt đầu luyện chế thần khí, còn mèo này liền không thiếu lần phun băng với nó, khi đó nó vẫn là linh trí nhu nhược vừa bị Mạc Thiên Liêu từ trong thiên tài địa bảo bóc ra, rất yếu ớt! Bị đông lạnh như vậy, rất là đau, thế nên dù cho nay không gì không thể phá xác ra ngoài, nó vẫn như trước rất sợ hãi vụn băng của con mèo kia.

Về mộc trung hỏa phần kia…… Thái Thủy làm bộ rớt một giọt dung dịch màu đỏi mồi, nói là rơi nước mắt.

"Ư……" Đôi môi thân thiết, đau đầu kịch liệt nhất thời được xoa dịu, theo nụ hôn càng sâu, nửa thần hồn kia tựa hồ cũng có thể thoáng tiếp xúc, cảm giác gương vỡ lại lành như vậy, thật sự rất tốt. Thanh Đồng dần dần khôi phục thần trí, ý thức được chính mình đang làm gì, lại không có đẩy Mạc Thiên Liêu ra, mà là tùy ý hắn làm.

Thứ nhất là không có sức, vả lại rất là thoải mái.

Nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng trong trẻo kia mở, lẳng lặng nhìn hắn, trong đôi mắt lưu ly nhạt màu một mảng thanh minh, sư tôn thanh tỉnh! Thanh tỉnh rồi còn mặc hắn khinh bạc!

Mạc Thiên Liêu chỉ cảm thấy một luồng lửa nhanh chóng dấy lên trong cơ thể, thiêu tất cả lý trí có được thành tro tàn, càng hôn càng sâu, bàn tay đang vuốt máy tóc cũng chậm chậm dời xuống, đưa vào trong lớp áo màu tuyết.

"A!" Thanh Đồng mở to hai mắt, người này, đang làm cái gì? Bây giờ không có lông, vậy mà còn dám sờ loạn! Bàn tay buông ở một bên chậm rãi giơ lên, năm vuốt sắc bén lạnh lẽo nháy mắt mở ra.

"Á! đau đau đau!" Thân mật lưu luyến, lấy tiếng kêu thảm thiết Mạc Thiên Liêu của tuyên cáo chung kết.

Thái Thủy vui vẻ bay qua, biểu lộ đồng tình với chủ nhân nhà mình, biến thành một đống vụn bào đồi mồi, tỏ vẻ cùng chủ nhân đồng cam cộng khổ. Mạc Thiên Liêu cực kỳ cảm động, thưởng nó một quả cầu lửa.

"Ấy da! nóng nóng nóng!" Thái Thủy uất uất ức ức bay đi, biến thành hoa đồi mồi rơi xuống trên cửa sổ, lại tung ra vài cái cánh hoa giả nhu nhược.

Mạc Thiên Liêu sờ sờ mặt, chạm phải mấy đường trắng trên cổ, nhìn Thanh Đồng quay lưng lại không nói một lời, từ sàng giường bò qua, từ phía sau ôm lấy người:"Còn đau không?"

Thanh Đồng không nói một lời giơ tay lên, vài vuốt sắc kia còn chưa có lùi về đi.

Mạc Thiên Liêu ngượng ngùng rút tay lại, từ trong tay áo móc ra mặt dây chuyền Cửu Hồn tinh vừa luyện thành, chậm rãi đưa đến trước mặt Thanh Đồng:"Này, em mang đi, ta thu hồi thần hồn bên trong rồi, không sợ bể." Mãi nghĩ đến việc tu bổ thần hồn cho y, quên mất mỹ nhân lạnh lùng trong trẻo này thực ra là mèo đại gia hiếu động, đụng đụng chạm chạm đều rất nguy hiểm. Chuyện xảy ra mới vừa rồi khiến lòng hắn đến nay còn sợ hãi, cũng không dám lại phóng thần hồn vào.

Thanh Đồng nhìn mặt dây chuyền đưa đến trước mặt, trừng mắt nhìn, đây là, cho y? Chậm rãi vươn tay, nắm mặt dây chuyền kia trong bàn tay:"Ngươi không phải luyện cho Sương Nhẫn sao?"

"A?" Mạc Thiên Liêu bị câu hỏi không đầu không đuôi này làm đơ người, nửa ngày mới hiểu được lại, miệng chậm rãi nhếch lên, càng nhếch càng lớn, gần đến lỗ tai mới dừng lại, ho nhẹ một tiếng, từ trong vòng tay chứa đồ móc ra một viên cầu,"Đây là giúp Sương Nhẫn luyện, cậu ấy cho ta khiên bạc, ta cuối cùng giữ được lời hứa."

Thanh Đồng nhìn nhìn viên cầu kia, khiên bạc bao lấy bên trên rất là tùy tính, thoạt nhìn loạn thất bát tao, tinh thạch rõ ràng cũng được cắt đơn giản thô bạo, có nơi còn lộ góc cạnh. Lúc này mới vừa lòng, cầm mặt dây chuyền trong tay nhét vào phía dưới gối đầu, đem nửa bên mặt vùi vào trong gối đầu mềm mại.

Mạc Thiên Liêu nằm phía sau y, nhìn đôi tay màu tuyết bông bông ở trên đầu, khẽ nhấp khẽ nhấp biến thành màu phấn hồng.

"Bổn tọa mệt mỏi, ngươi lui xuống đi." Thanh âm du dương mang theo chút biếng nhác, vẫn lạnh lùng uy nghiêm như trước, chỉ là đôi tai càng lúc càng hồng, xoay trái xoay mà không biết.

Mạc Thiên Liêu cảm giác mũi ngứa ngáy, nhanh chóng che mũi, tự niệm Thanh Tâm quyết một lần, kéo chăn mỏng một bên đắp lên người, lại không định đi, vươn tay ra kéo mỹ nhân không được tự nhiên vào trong lòng.

"Ngươi……" Thanh Đồng xoay người lại trừng hắn, lại người ta nhẹ hôn lên khóe môi, lỗ tai trên đầu lập tức vẫy, trên mặt lại tràn đầy hờ hững.

Mạc Thiên Liêu cố nén cười đến bụng đau, mặc kệ Thanh Đồng trừng hắn như thế nào, duỗi chân ra ôm lấy người, sờ sờ bên mặt tuấn mỹ vô song kia:"Ngoan, ta cũng rất mệt, luyện khí mười ngày, thần hồn lại bị quẳng ngã, lúc này bò cũng không bò được, chúng ta cùng nhau ngủ một lát."

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[nàng tiên cá chi mèo nhỏ]

Thiên Lang [Phù thủy chó]: Ngươi quyết định sao? Biến thành người, nếu hắn không yêu ngươi…

Móng Nhỏ [Vương tử mèo]: Ta quyết định, mặc kệ trả giá đắt như thế nào.

Thợ Mộc [Vương tử nhân loại]: A, yêu dấu, em trả giá đắt gì thế?

Móng Nhỏ: Nếu ngươi không yêu ta lại, thân thể của ngươi liền biến thành vụn bào

Thợ Mộc:…… Dường như có chỗ không đúng

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bí Pháp

"Thần hồn?" Thanh Đồng thò tay, đẩy đẩy hắn một cái, lại không động nữa, bỗng nhiên nghe được lời này của hắn, không khỏi giương mắt nhìn, khó trách hồi nãy lại đau, tên ngu ngốc này đem thần hồn luyện vào trong mặt dây chuyền?

Cánh tay thon dài mềm mại như mèo để tại ngực, hữu khí vô lực, Mạc Thiên Liêu nhịn không được cầm lấy bàn tay, nắm trong tay thưởng thức:"Ta rút một luồng thần hồn bỏ vào, muốn thử cho em mang, xem có thể hỗ trợ lẫn nhau hay không."

"Ngốc chết," Thanh Đồng bĩu môi,"Nếu đơn giản như vậy, bổn tọa đã sớm rút thần hồn ngươi ra."

"Em làm được sao?" Mạc Thiên Liêu lại gần, cọ cọ trán với y,"Ta có thể luyện khí vì em, cả mười ngày cũng chưa ngủ, em ngược lại thư thái đến thế, đầu của ta vẫn còn đau đây."

Tai lông trên đầu còn vẫy vẫy, Thanh Đồng buông mắt không nói lời nào.

Mạc Thiên Liêu cười cười, ôm người vào lòng lại nói:"Hóa ra hôn hôn có thể trị đau đầu, về sau nếu đau, nhớ rõ nhanh nói cho ta." Cái này so với ăn Ngưng thần đan còn hữu hiệu hơn, nói không chừng hôn vài lần, thần hồn của bảo bối liền có thể chữa trị một ít.

"Nghiệt đồ……" Thanh Đồng trừng hắn, có tâm muốn hỏi hắn tại sao vừa rồi lại hôn y, lại cảm giác hỏi như vậy có chút ngốc, hơi mím môi, cuối cùng không hỏi ra miệng.

Lăn qua lăn lại nãy giờ một hồi, hao hết thể lực hai người, Thanh Đồng nghe Mạc Thiên Liêu liên miên nói, một lát liền ngủ.

Mạc Thiên Liêu cúi đầu nhìn y, gương mặt tái nhợt ban đầu đã khôi phục sắc máu, môi mỏng có chút sưng đỏ. Nhịn không được nâng tay, dùng ngón tay khẽ vuốt, khó có thể tưởng tượng, ba trăm năm trước, mỗi lúc y đau sẽ làm thế nào, có phải thường xuyên cắn chảy máu đôi môi xinh đẹp này hay không, có phải vì rất đau mà thương tổn chính mình hay không.

"Ư……" Thanh Đồng trong lúc ngủ mơ rất là ngoan ngoãn, duỗi duỗi người vào lòng Mạc Thiên Liêu, kề mặt sát trên ngực hắn, phát ra tiếng khò khè thỏa mãn.

Hắn không rời khỏi mèo này, mèo này sao có thể rời khỏi hắn đây? Mạc Thiên Liêu ôm người trong lòng chặt thêm một chút, khẽ hôn xuống tai lông trên đầu. Lỗ tai mẫn cảm run run, lông mao bên trên chọt chọt cằm Mạc Thiên Liêu, chọc hắn nhếch miệng cười khẽ.

Mèo ngốc này, không ngờ bởi vì hiểu lầm mặt dây chuyền là cho người khác liền giận dữ, tâm ghen tị của mèo thật đúng là…… Mạc Thiên Liêu vươn tay, chầm chậm vuốt theo mái tóc trắng tuyết, phải chăng hắn có thể chờ mong, mèo hắn cũng thích hắn, chỉ là bản thân mèo đại gia còn chưa ý thức được mà thôi.

Mạc Thiên Liêu thực ra là người cực kỳ cố chấp, lúc trước ở ma đạo, hắn say mê luyện khí, vốn đường tu luyện của hắn chính là đường luyện khí, một bên luyện khí một bên tu luyện, không làm lỡ hai đường, cảm thấy hứng thú cũng chỉ là nguyên liệu trân quý, phương pháp luyện khí chưa thấy qua, cho nên đưa hắn một khối đá Lạc Tinh, so với đưa hắn mười mỹ nhân càng có thể khiến hắn vui hơn.

Hắn thích động vật lông xù, nhìn thấy liền muốn sờ sờ ôm ôm một cái, đương nhiên thích nhất vẫn là mèo đại gia nhà mình. Thích y, liền cho y những thứ tốt nhất mà mình có, chiều y không nguyên tắc, thế cho nên lúc Mạc Thiên Liêu biết sư tôn là mèo nhà mình, rất tự nhiên mà vô điều kiện chiều Thanh Đồng. Yêu mến cố chấp như vậy, thực ra đã sớm vượt ra khỏi giới hạn giữa chủ nhân và yêu thú, huống chi, đây còn là một người đẹp đến mức không ai bì được.

Hai người ôm nhau mà ngủ, một lần ngủ liền ngủ suốt một ngày một đêm.

Mạc Thiên Liêu bị ánh nắng đánh thức, ngáp một cái, cúi đầu phát hiện Thanh Đồng còn nằm trong lòng hắn, tuấn nhan trắng ngần ngủ say khò khò, lộ ra vài phần phấn nhạt. Không đành lòng đánh thức y, Mạc Thiên Liêu vẫn duy trì tư thế, mở mắt suy nghĩ sự tình.

Mấy ngày nay rất bận, chưa kịp suy nghĩ đầu đuôi rõ ràng. Thế lực ma đạo, thoạt nhìn là bị tên ma tôn gọi là "Tường" phân chia một phần, không biết vài bộ hạ cũ của hắn hiện tại ở nơi nào. Năm đó ma cung bị tập kích, trong ba trăm năm phiêu đãng bên ngoài hắn đã cẩn thận nghĩ tới, mọi người có thể phá tan tầng tầng pháp trận ma cung Đoán Thiên, tất nhiên là có nội gián, mà nội gián này hắn không chỉ một người.

"Chủ nhân, chủ nhân!" Một giọng nói vui vẻ vang lên trong đầu, Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu, liền nhìn thấy một thứ đang lượn lờ giữa không trung, màu đồi mồi, là ngọc thế.

Gân xanh thái dương Mạc Thiên Liêu bắt đầu nhảy tưng bừng, xem người trong lòng còn chưa tỉnh, liền dùng thần thức đối thoại cùng Thái Thủy:"Làm sao lại biến thành cái dạng đức hạnh này?"

"Tui tui tui, tui nghĩ ra cách tu bổ thần hồn mèo nhỏ rồi!" Ngọc thế bay một vòng quanh đầu Mạc Thiên Liêu.

"Cái gì?" Mạc Thiên Liêu cũng không so đo bộ dáng Thái Thủy, vội vàng hỏi.

"Nhìn thấy bộ dáng này của tui không?" Ngọc thế màu đồi mồi rơi xuống trên gối đầu, uốn éo thân mình,"Chính là thế này!"

Mạc Thiên Liêu:"……"

"Không hiểu sao?" Thái Thủy nhảy đến trên chăn,"Anh hôn y có thể xoa dịu đau đớn, chứng tỏ hai người chạm nhau có thể khiến thần hồn chạm nhau, Đạo của trời, tổn hại có thừa mà bổ không đủ, thần hồn hiện tại đối với anh mà nói là có dư, mà đối mèo nhỏ lại là không đủ."

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, đạo song tu, xác thật là đạo bù đắp, nhưng giữa tu sĩ song tu, có thể bù đắp tu vi, chứ chưa nghe nói qua bù đắp thần hồn; có ma tu cùng ma sủng biến hóa của mình song tu, có thể trấn an tâm ma.

"Song tu bình thường đương nhiên không được, lúc này còn phải dựa vào tui!" Ngọc thế đắc ý lắc lắc đầu.

Mạc Thiên Liêu nhất thời đen mặt:"Khỏi phải mơ tưởng! Ngươi nếu đụng vào y một chút, ta cắt ngươi thành khô bò!"

"Ây da ây da, anh nghĩ đi đâu thế," Thái Thủy tự giác biến mình thành của quý của bò, sau đó vỡ vụn thành từng mảnh từng mảnh, sắp thành một chuỗi,"Tui là nói, phải dùng một bộ bí quyết song tu đại yêu thượng cổ, mới có thể khiến thần hồn giao hòa."

Truyền thuyết đại yêu thượng cổ tương hợp, không chỉ thân thể, thần hồn cũng có thể dung hợp.

Mạc Thiên Liêu im lặng một lát, chậm rãi cúi đầu, nhìn người ngủ yên trong lòng, song tu…… sao? Nuốt nuốt nước miếng, bây giờ để hắn làm thì không có vấn đề gì, thế nhưng, mèo hắn còn không biết, nếu là dùng loại lý do này để y chấp nhận mình, vẫn có cảm giác quá mức ti tiện. Hơn nữa, sẽ ảnh hưởng đến nhận thức của Thanh Đồng đối với tình cảm.

"Ta biết rồi, đưa pháp quyết song tu kia cho ta." Khô bò nhất thời kết hợp thành một thể, tinh thần phấn chấn chạm vào trán Mạc Thiên Liêu, bị chủ nhân nhà mình cầm chặt, liền mạnh biến thành gạch.

Thanh Đồng mở mắt ra, liền nhìn thấy Mạc Thiên Liêu cầm khối gạch màu đồi mồi đập lên đầu.

Trong giây lát chạm nhau, Thái Thủy truyền bí quyết qua. Bí pháp đại yêu thượng cổ song tu, cũng không phức tạp, chỉ là trong đó có rất nhiều cổ ngữ khó có thể niệm ra, còn phải chậm rãi tìm hiểu.

"Còn có biện pháp khác thay thế không?" Mạc Thiên Liêu ném gạch lên không trung, gạch lần này không biến hình, vẫn là gạch, tâm như tro tàn rơi xuống chăn, nghe được lời ấy lập tức nhảy dựng lên.

"Biện pháp này không tốt sao? Anh có thể thuận đường nha hí hí hí……" Thái Thủy cười đến không có ý tốt.

"Để ngừa vạn nhất!" Mạc Thiên Liêu trừng hắn.

"A, nói cũng phải," Gạch Thái Thủy suy tư một lát,"Muốn thần hồn giao hòa, trừ song tu, còn có một biện pháp khác, chính là chế một vật thông linh, có thể dung nạp thần hồn hai người."

Vật thông linh, dung nạp thần hồn, thứ này Mạc Thiên Liêu sống hai thế cũng chưa nghe bao giờ, cầm lấy gạch chuẩn bị để nó truyền phương pháp chế tác lại đây.

"Ngươi đang làm cái gì?" Giọng nói trong trẻo mang theo vài phần biếng nhác vài phần hiếu kỳ, vang lên bên tai.

Mạc Thiên Liêu giơ gạch, cứng ngắc quay đầu, đối diện là một đôi mắt lưu ly tràn đầy ghét bỏ. Tùy tay quay đầu ném gạch xuống gầm giường, cười hôn một cái lên cái trán trơn bóng:"Bảo bối, tỉnh ngủ."

Tai lông trên đầu cương một chút, nổi lên màu hồng nhạt nhàn nhạt, trên mặt lại lộ ra vài phần ghét bỏ:"Ngốc chết." Dùng gạch đập đầu, từ lúc phế vật kia sống lại, người này cũng cùng càng ngày càng ngốc.

"Ha ha, Thái Thủy tìm được biện pháp tu bổ thần hồn." Mạc Thiên Liêu nháy mắt mấy cái, cực kỳ muốn xoa xoa đôi tai bông bông kia, nhưng mà nhịn xuống, nếu Thanh Đồng phát hiện bản thân để lộ lỗ tai, còn không biết sẽ phát giận như thế nào.

"Phải không……" Thanh Đồng ngáp một cái, cũng không để ý, nghiêng người tính ngủ tiếp.

"Ngủ một ngày một đêm, không thể ngủ nữa," Mạc Thiên Liêu lại gần, ôm lấy con người mềm nhũn tính ngủ kia vào trong lòng,"Tông chủ không phải nói muốn đi tham gia đại hội ba phái sao? Lúc nào đi?"

"Còn chưa định," Thanh Đồng vươn tay, từ dưới gối đầu lấy ra mặt dây chuyền màu tím,"Cái này dùng như thế nào?"

Mạc Thiên Liêu kéo tay y, thò vào trong vòng tay chứa đồ trên cổ tay y, lấy ra một sợi dây màu bạc, đây là hồi trước làm cho mèo nhỏ, khi đó muốn xỏ chuông, thế nhưng mèo nhỏ ngại ồn, không để hắn xỏ.

Dùng dây xuyên qua lỗ nhỏ trên mặt dây chuyền, tự tay đeo cho y, tinh thạch chạm rỗng màu tím nhạt, thả xuống giữa xương quai xanh trắng nõn, tuy rằng nhìn đẹp, nhưng mà cũng dễ dàng bị người nhìn thấy. Mạc Thiên Liêu tự mình thưởng thức một lát, sau đó kéo sợi dây cho dài một chút, để mặt dây chuyền giấu ở trong quần áo.

"Cái này có thể phòng huấn linh giác, cũng có thể ôn dưỡng thần hồn, nhìn thấy mặt chạm rỗng này không? Đợi Hoa Tinh làm ra Ngưng thần đan dạng nước, liền rót vào trong này, từ từ thấm ra ngoài." Một tay Mạc Thiên Liêu nắm mặt dây chuyền giải thích cho y, một tay kia ôm vòng eo mềm dẻo lặng lẽ chấm mút.

"Ừ." Thanh Đồng miễn cưỡng đáp lời, chỉ cần Mạc Thiên Liêu ở bên cạnh y, liền không nguyện ý nghĩ nhiều. Mạc Thiên Liêu nói nhiều như vậy, thực ra một câu y cũng không nhớ nổi, dù sao người này cũng sẽ nhớ rõ hết.

Hai người ngủ no đi ra ngoài, Thanh Đồng lắc đầu, biến tóc trở về màu đen, đôi tay bông bông cũng rút về, một chút cũng không thấy.

Thị nữ áo trắng tiến lên hầu hạ Thanh Đồng rửa mặt:"Mới vừa rồi Huyền Cơ chân nhân có đến."

Thanh Đồng nhướn mày, buông khăn mặt, đi ra đại điện.

Ngoài điện trên nhà trúc, có một vỏ rùa đen mang hoa văn kỳ dị, dáng dấp khoảng một thước vuông, vui vẻ phơi mình ở dưới ánh mặt trời.

Mạc Thiên Liêu hiếu kỳ nhìn nhìn, hoa văn kỳ dị trên xác rùa, giống y hệt cái hắn thấy bên trong hồ lớn ở Ốc Huyền Động, nhưng nhỏ rất nhiều so với kia, chỉ có điều xác này thoạt nhìn trống trơn, nhìn chẳng giống như có thứ gì bên trong cả.

Thanh Đồng đi ra phía trước, đá xác rùa kia một đá:"Tìm ta có chuyện gì?"

Một con rắn màu đen từ bên trong xác rùa lộ đầu ra, nhìn nhìn bốn phía, sửng sốt một chút, lại nhìn nhìn Mạc Thiên Liêu đứng ở một bên, có chút ngượng ngùng lại rụt trở về.

Mỹ nhân áo trắng nháy mắt biến thành mèo nhỏ, lẻn qua, nhảy lên trên xác rùa, thò móng vào đào:"Rùa rút đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chọn Người

Quy xà tương hợp, xưng là Huyền Vũ, chính là một trong bốn thần thú thượng cổ.

Mạc Thiên Liêu sửng sốt nhìn rắn đen bị mèo nhỏ kéo ra, không nghĩ tới Huyền Cơ chân nhân dĩ nhiên là một thánh thú Huyền Vũ, chẳng qua, bộ dáng này có chút không giống trong truyền thuyết.

Đầu rắn đen to khoảng ba tấc, thoạt nhìn rất là hung mãnh, có thể hoàn toàn tách rời với xác rùa, vừa bò ra liền bị mèo cắn chỗ bảy tấc.

"Ới — đừng cắn đừng cắn, sư điệt nhìn đó." Cái đuôi thật dài đập rầm rầm xuống sàn nhà trúc, mèo nhỏ lại không có ý nhả ra, rơi vào đường cùng, chỉ có thể biến thành hình người.

Luồng sáng lóe qua, một thân đạo bào màu đen, Huyền Cơ chân nhân sắc mặt tối sầm đứng ở trước mặt Mạc Thiên Liêu, chỉ là trên cổ còn đeo thêm một con mèo không chịu há miệng.

Mạc Thiên Liêu nhịn cười ôm mèo nhà mình xuống dưới:"Gặp qua sư thúc."

Huyền Cơ lòng còn sợ hãi sờ sờ cổ mình, khom lưng nhặt xác trên mặt đất lên cất vào lòng, đạo bào nguyên bản mềm mại nhất thời nhiều thêm một tầng giáp da, xen lẫn với các khớp xương.

Mèo nhỏ nhảy xuống, biến thành Thanh Đồng chân nhân:"Chuyện gì?"

Nhị sư huynh này, không thích gặp người, nếu không có chuyện gì, tuyệt sẽ không chạy tới cửa.

"À, không phải phải đại hội ba phái sắp mở sao," Hai tay Huyền Cơ đan vào trong áo, cúi đầu chuẩn bị sau một lúc lâu mới nói,"Ta không muốn đi, ngươi có thể mang theo vài tên đồ đệ của ta hay không?"

Đại hội ba phái chính là thịnh hội, đến lúc đó sẽ có đủ các loại tỷ thí, tương ứng theo đó cũng có phần thưởng rất dày. Đối với tu sĩ mà nói là cơ hội rèn luyện cùng học tập quan sát rất tốt, ngoại trừ chủ sự môn phái, tông chủ các môn phái khác thường sẽ không đi, bình thường sẽ phái một đến hai trưởng lão hóa thần dẫn người theo.

Người Ốc Vân Tông đơn bạc, trừ tông chủ chỉ còn hai người bọn họ, phía sau lại có mấy lão yêu quái trấn sơn, nhưng không dễ dàng ra ngoài.

Thanh Đồng liếc nhìn nhị sư huynh:"Dẫn bọn hắn đi tất nhiên là có thể, chỉ cần vài tên đồ đệ kia của ngươi nguyện ý đi cùng ta."

Huyền Cơ nghẹn một chút, ngược lại quên mất cái này, nhưng mà trong mắt của hắn, chỉ cần Thanh Đồng đồng ý, vấn đề liền không lớn, đồ đệ nhà mình còn sợ không thể thu thập sao? Không muốn, đánh một trận là được.

Vì thế, Huyền Cơ vô cùng cao hứng đi, trước khi đi còn cho Thanh Đồng một cuộn dây thừng mình vừa thắt.

Thanh Đồng xoay người, chuẩn bị ngồi xuống xích đu, lại phát hiện nghiệt đồ Mạc Thiên Liêu kia không biết khi nào đã chiếm lấy xích đu, cười nhìn hắn.

"Đứng lên!" Thanh Đồng đi qua, đá đá cẳng chân nghịch đồ dám can đảm chiếm cứ bảo tọa của sư tôn.

Mạc Thiên Liêu không chịu đứng, vỗ vỗ đùi mình:"Lại đây ngồi, ta làm đệm cho em."

Vốn dĩ chỉ là nói đùa, Mạc Thiên Liêu chờ bị mèo đại gia quăng xuống đất, lại không ngờ Thanh Đồng nhìn nhìn hắn, quả thật đi tới, ngồi bẹp xuống đùi hắn, cả người tựa vào trên người Mạc Thiên Liêu.

Thân thể mang theo thanh hương từ ánh nắng ấm áp, cứ như thế không hề phòng bị kề sát người hắn, nằm ngửa trên đệm ngực, mái tóc mềm mại vừa vặn cọ cằm Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu chậm rãi đưa tay đến phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy y, cảm giác thân thể có chút nóng, yết hầu cũng bắt đầu phát khô, nhưng cuối cùng vẫn không chịu buông ra, vội ho một tiếng, tính trò chuyện chuyển dời chú ý:"Huyền Cơ chân nhân không ngờ là Huyền Vũ, một trong bốn thần thú đó."

"Ừ," Thanh Đồng miễn cưỡng lên tiếng,"Bổn tọa cũng là thần thú."

"Thần thú gì?" Mạc Thiên Liêu cười cười, cầm một bàn tay y lên thưởng thức, cục bông nhỏ như vậy, có thể là thần thú gì, chẳng lẽ là thần mèo sao?

"Bạch Hổ." Thanh Đồng rút tay ra, đặt trên bàn tay Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu trở tay chặn lại bàn tay trắng ngần, rất nhanh liền bị đè lại, hai người liền cứ chơi trò "Móng vuốt ở trên" nhàm chán như vậy, nghe nói như thế, không khỏi sửng sốt một chút:"Bạch Hổ?" Rõ ràng là mèo con thuần trắng, sao lại có thể là Bạch Hổ? Nếu là hổ, vậy đường vân trên người ở nơi nào?

"Sao thế, không tin?" Bàn tay bị cầm rút ra, đồng thời năm móng vuốt sắc bén vươn ra.

"Tin, sao lại không tin." Mạc Thiên Liêu cười gượng hai tiếng, truyền thuyết vẫn có chỗ khác thực tế, điểm ấy hắn biết, thế nhưng khác biệt này cũng quá lớn.

Truyền thuyết sau khi khai thiên lập địa, Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ trấn thủ bốn phương, thủ hộ những nơi còn chưa ổn, tiêu diệt quái vật bên ngoài. Đó là một thời đại triều dâng sóng dậy như thế nào? Cự long vờn mây, phượng lửa phi thiên, nói ngắn lại, tứ thú được cho là hung mãnh vô cùng.

Khó có thể tưởng tượng, lúc quái vật bên ngoài xông vào, nhìn thấy là một Bạch Hổ lớn bằng một bàn tay không có vằn, hoặc là một Huyền Vũ bị mất xác……

"Tứ thú thực ra đều có quần tộc, nhưng lúc ở thượng cổ chết quá nhiều, đến thời điểm đại chiến Tiên Ma, ngoại trừ vài người phi thăng, còn lại ở trên đại lục không được bao nhiêu. Nay, mỗi một chủng loại chỉ còn có một con." Thanh Đồng ngáp một cái, hai người bọn họ đứng dậy, mặt trời cũng đã lên cao, lúc này đã gần chính ngọ, mặt trời nóng bức, còn phơi nữa sẽ mệt.

"Vậy, cha mẹ em……" Mạc Thiên Liêu từ trong vòng tay chứa đồ móc ra thảm mỏng đắp cho y, đã gần cuối mùa thu, dù đã gần trưa, gió cũng có chút lạnh.

"Chết." Thanh Đồng đơn giản lên tiếng, hơi hơi khép mắt lại.

Mạc Thiên Liêu im lặng một lát, ôm người trong lòng chặt thêm một chút.

"Ta không thảm như ngươi vậy," Thanh Đồng cảm giác được cánh tay ôm trên người siết chặt, biết người này lại đoán mò, lúc trước ở ma cung, Mạc Thiên Liêu đã lải nhải nhắc qua quá khứ mình với y,"Ta chưa thấy qua bọn họ, khi đó ta còn là trứng."

Vô luận là yêu thú gì, cũng đều sinh trứng, dù là Bạch Hổ cũng không ngoại lệ. Lúc trước cha mẹ Thanh Đồng chết đi, là sư tôn y ấp y ra.

"Còn Thanh Long cùng Chu Tước đâu?" Mạc Thiên Liêu thuận miệng hỏi, thầm nghĩ kia hai người kia không phải là thứ kỳ quái gì đó chứ?

Thanh Đồng nghiêng mặt qua, cọ cọ vào ngực Mạc Thiên Liêu, ngáp nhỏ:"Thanh Long còn sống, ta chưa thấy Chu Tước qua." Nói xong, liền mơ mơ màng màng muốn ngủ.

"Vừa tỉnh ngủ sao lại muốn ngủ nữa rồi?" Mạc Thiên Liêu vươn tay cầm lấy cuộn dây thừng bên chân,"Nhiều dây thừng như vậy, có thể làm chút thứ để chơi, em muốn xích đu hay là cây trèo?"

"Ừm, muốn xích đu để trèo." Thanh Đồng nâng tay cào cào một đầu dây thừng.

"Sư tôn sư tôn!" Đang nói, Mạnh Hổ ra ngoài trở về vừa kêu vừa chạy tới,"Tông chủ muốn……" Nói còn chưa nói xong, liền ngây ngẩn cả người, hắn nhìn thấy gì, sư tôn, thế nhưng, nằm ở trên người tiểu sư đệ! Tuy rằng sư tôn cũng thường xuyên ngủ ở trên người hắn, nhưng mà, vẫn cảm giác cái này có chút không giống cái kia, thế nhưng không đúng chỗ nào lại không nói được.

"Lao nhao ồn ào, còn thể thống gì." Thanh Đồng đảo mắt nhìn về phía đồ đệ ngốc.

Mạnh Hổ gãi gãi đầu, vẫn là nói chính sự trước:"Tông chủ để Mặc Hùng đi đón Lang tử về."

Lang tử, chính là đồ đệ nhỏ nhất của Thiên Lang chân nhân, thực ra là con trai của Thiên Lang, lúc trước vẫn dưỡng ở chỗ sư tôn bọn Thanh Đồng, thỉnh thoảng đón trở về. Tính tính ngày, thân hình thằng bé kia cũng ổn định rồi, có thể nuôi tại Ốc Vân Tông.

"Ừ." Thanh Đồng lên tiếng, tỏ vẻ đã biết, không để ý tới ánh mắt ngóng trông kia của đại đồ đệ.

"Sư tôn, ta cũng muốn đi, ta còn chưa thấy qua sư tổ đó." Mạnh Hổ ngồi xổm bên cạnh xích đu, kéo kéo đầu gối Thanh Đồng, nháy mắt với nhị sư đệ phía sau sư tôn.

Mạc Thiên Liêu nhướn mày, sư tôn Thanh Đồng vậy mà còn sống sao?

Thanh Đồng nâng tay, cho đồ đệ ngốc của một bàn tay:"Ngươi phải cùng bổn tọa đi đại hội ba phái."

Tu sĩ bình thường sẽ không tách khỏi linh sủng của mình lâu, đại hội ba phái một khi khai mạc sẽ kéo dài tầm hai tháng, là tu sĩ cấp cao, đương nhiên đều muốn mang theo linh sủng. Mà Thanh Đồng chân nhân đối ngoại tuyên bố linh sủng của mình là một con hổ béo vằn vện.

Đại sư huynh nghe vậy, nhất thời ỉu xìu, cúi đầu chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, lại quay đầu, giao cho Mạc Thiên Liêu một túi chứa đồ nhỏ:"Sư đệ, đây là tiền bán linh kiếm kia."

"Đa tạ đại sư huynh." Mạc Thiên Liêu cười tiếp nhận, nhét gói to vào vòng tay chứa đồ, tiếp tục ôm eo sư tôn cùng y chơi móng vuốt.

Thanh Đồng dặn dò Mạnh Hổ chuẩn bị những thứ cần mang theo cho đại hội ba phái, rồi đuổi hắn đi.

Mạnh Hổ đi ra rừng trúc, mới nhớ ra là không đúng chỗ nào. Hắn bình thường đảm đương nhiệm vụ làm đệm cho sư tôn, đều dè chừng không dám nhúc nhích, lộn xộn liền sẽ bị đánh, đó quả là một chuyện khổ sai, nhưng sư đệ của hắn lại là bộ dáng cao hứng đến miệng cũng không thể khép. Ầy, người trẻ tuổi, vẫn tràn ngập nhiệt tình, sau này làm nhiều rồi mới biết vất vả.

Mạnh Hổ làm ra vẻ cụ non chắp tay sau lưng đi.

Ngày kế, Mạc Thiên Liêu bị sư tôn sai đến Ốc Huyền Động, hỏi thăm người được chọn đi đại hội ba phái cùng với sư tôn.

Trong Ốc Huyền Động một mảnh tĩnh mịch, chỉ có Huyền Cơ một mình ngồi trên thuỷ tạ, cô độc thắt dây thừng.

"Sư thúc," Mạc Thiên Liêu đi qua hành lễ với hắn, nhìn kia dây thừng từng cuộn đầy đất giật giật khóe miệng, thật sự không thể lý giải đam mê kỳ quái này của Huyền Cơ,"Sư tôn bảo ta đến hỏi thăm các vị sư huynh nguyện ý cùng sư tôn đến đại hội ba phái."

Nhắc tới đây, Huyền Cơ liền nhíu mày, ba nghiệt đồ kia, ngày hôm qua hắn vừa nói xong, liền chạy không thấy bóng dáng. Đứng lên, Huyền Cơ cong một ngón tay bên môi, hướng về phía mặt hồ huýt một tiếng. Không bao lâu, trên mặt hồ nổi lên gợn sóng, một xác rùa chậm rãi hiện ra, rồi sau đó lộ ra một cái đầu.

Một con bướm năm màu bự bằng hai bàn tay lượn vòng bay tới, đậu lên đầu rùa biển, khiến rùa chở nó hướng về phía thuỷ tạ.

"Ngọc Ly đâu?" Huyền Cơ trừng con bướm đậu trên đầu rùa biển,"Sư đệ Ốc Thanh Động đến đây, xem xem các ngươi giống bộ dáng gì."

Một con cá chép lớn màu bạc nhảy ra khỏi mặt nước, nháy mắt hóa thành tam đồ đệ Ngọc Ly, nhảy đến thuỷ tạ:"Sư tôn, ta ở trong này."

Mạc Thiên Liêu im hơi lặng tiếng nhìn mấy tên này, ngày hôm qua mèo nhà mình đã nói qua cho hắn, trong môn phái có những thứ gì. Rùa biển lớn kia hắn chính là đại đồ đệ Nguyên Hải của Huyền Cơ, là cái tên đọc sách chậm chạp ở phúc địa Vạn Sách; mà con bướm hoa kia chính là Hoa Tình, hôm nay vừa vặn hỏi một chút về Ngưng thần đan dạng nước đã làm được chưa; Về phần Ngọc Ly kia, không cần nhiều lời, lúc trước thấy cậu kinh hoảng khi gặp Thanh Đồng như vậy, liền đoán được người này không phải chuột thì chính là cá.

"Hôm qua chuyện ta nói cho các ngươi, suy nghĩ như thế nào?" Huyền Cơ chắp tay sau lưng đứng ở bờ thuỷ tạ.

Bướm hoa bay lên, vòng quanh hắn hai vòng, ý muốn nói chuyện, nhưng mà bướm sẽ không biết nói, chỉ có thể hậm hực biến thành người:"Sư tôn, ta cần phải đi, bằng không về sau đan dược liền bán không được giá, nhưng mà……" Làm luyện đan sư, hắn cần phải tham gia thi tài luyện đan ở đại hội, đan dược cũng giống như pháp khí vậy, luyện đan sư cần phải có danh tiếng thì mới bán được giá đắt.

Huyền Cơ gật đầu, vẫn là nhị đồ đệ biết nặng nhẹ.

"Nhưng mà đồ nhi lo lắng, còn chưa tới Lưu Vân Tông, đã bị sư thúc chụp bẹp làm thịt rồi." Hoa Tinh ngồi xổm trên mặt đất, ôm đầu, trong đám sư huynh đệ có hắn không thể vắng mặt, cơ mà đi cùng sư thúc thật sự là rất nguy hiểm.

Huyền Cơ hơi hơi nhíu mày:"Không tiền đồ, Nguyên Hải đâu?"

Nguyên Hải trèo lên đến, chậm rì nói:"Sư thúc ghét bỏ ta không thể thoát khỏi vỏ, vẫn muốn giúp ta cạy vỏ ra." Nói xong liền rụt lui đầu, thà rằng không đi, cũng không thể cùng sư thúc ở chung một mình được.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, Huyền Cơ cũng hiểu được cái này rất dọa người, la lớn:"Ngọc Ly, ngươi……"

"Sư tôn!" Ngọc Ly còn không đợi sư phụ nhà mình nói xong, liền quỳ trên mặt đất ôm sư tôn chân thắm thiết nói,"Ngài không thể để đồ nhi đi chịu chết chứ!"

Ba đồ đệ nói nói, lại cùng nhau khóc lóc đủ kiểu, nhìn đến là thảm.

"Vậy, ngày mai tiểu điệt lại đến." Mạc Thiên Liêu cố gắng khống chế khóe miệng không ngừng run rẩy, hành lễ cáo lui.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Bên trong tông môn có những thứ gì?

Móng Nhỏ: Ăn với chơi

Thợ Mộc: Ăn là cái gì?

Móng Nhỏ: Cá cùng rùa ở Huyền Động

Thợ Mộc:…… Chơi thì sao?

Móng Nhỏ: Cái nệm lông ở Thiên Động, bướm hoa ở Huyền Động

Thợ Mộc:……

Thiên Lang & Huyền Cơ:QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Khiêu Khích

Đại hội sắp tới, Trong Ốc Vân Tông tu vi trên trúc cơ đều có thể tham gia, nhưng danh số hữu hạn, cần phải thận trọng chọn lựa. Hai vị trưởng lão có thể mang một đồ đệ tu vi trên kim đan, còn lại mọi người cần phải tiến hành thi đấu nhỏ trong phái, người thắng có thể đi theo.

Mạnh Hổ làm linh sủng của sư tôn, đương nhiên sẽ cùng đi, danh số trong Ốc Thanh Động, vì thế mà rơi xuống trên đầu Mạc Thiên Liêu.

"Xem, đó chính là vị kia ở Ốc Thanh Động." Lúc Mạc Thiên Liêu đi chủ tông Chấp Sự Đường lĩnh vật tư cho Ốc Thanh Động, nghe phía sau có người khe khẽ nói nhỏ.

"Đó chính là thiên tài Thanh Đồng chân nhân thu năm trước?" Có người hâm mộ không thôi,"Nghe nói mới hai năm đã kết đan."

"Hừ, hắn nhập môn chính là luyện khí đại viên mãn, về phần kết đan……" Một người hạ giọng nói,"Ta nghe nói, đều là người Ốc Thanh Động thổi phòng, vì để hắn có thể tham gia đại hội ba phái lần này."

"A?" Người bên cạnh rất là sửng sốt,"Cái này có thể làm bộ sao?"

Thiếu niên Trình Khê bị sai đến đây làm kẻ chạy chân nghe được lời ấy, cực kỳ đồng ý, gã là thiên linh căn, đến nay còn chưa tới trúc cơ, Mạc Thiên Liêu kia chỉ là một song linh căn, vậy mà kết đan? Quả thật nực cười!

Mạc Thiên Liêu từ Chấp Sự Đường đi ra, liền gặp Trình Khê ngáng đường hắn.

"Trình sư đệ, có chuyện gì sao?" Mạc Thiên Liêu cười đến đầy mặt ôn hòa.

"Ngươi, ngươi gọi ta là gì?" Trình Khê không bằng lòng,"Ta nhập môn ccòn trước cả ngươi."

Mạc Thiên Liêu nhướn mày, hai người bọn họ cùng một ngày nhập môn, có sớm cũng chỉ sớm hơn hắn khoảng một nén nhang mà thôi, mà sư phụ hai người bọn họ không giống, nay tu vi hắn cao hai đại cảnh giới, gọi gã một câu sư đệ cũng là theo lý mà thôi.

Trước Chấp Sự Đường có một mảnh đất trống, mọi người tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ, có người đến lĩnh nhiệm vụ, có khi đổi này đổi nọ, giờ phút này đều chậm bước lại, như có như không nhìn về phía bên này.

"A, ngược lại đã quên, Trình sư đệ nay là đệ tử bình thường, không cần gọi ngươi sư đệ cũng có thể." Mạc Thiên Liêu dường như mới nghĩ ra, cười nói. Loại thiếu niên lỗ mãng này, lần đầu khiêu khích, Mạc Thiên Liêu có thể cho rằng gã còn trẻ không biết, coi như chuyện cười, nhưng cứ lặp đi lặp lại như thế, thì không cần phải nhường gã.

"Ngươi……" Trình Khê tức giận đến sắc mặt xanh mét, thân phận gã nay còn chưa định, nói là cần phải sau trúc cơ mới có thể xác định, người này cứ như vậy mà nói ra, thật sự đả thương người.

"Mạc sư đệ, cái này ngươi không đúng rồi," Vài nội môn đệ tử bình thường nhập Thiên Nhai Phúc Địa trước đó lạnh lùng nói,"Mọi người đều là nội môn đệ tử, dù cho không được làm đệ tử thân truyền, thì cũng có thứ tự trước sao chứ, đúng không?"

Người nói chuyện có hai đã là kim đan sơ kỳ, tất cả mọi người phỏng đoán, tu vi kim đan của Mạc Thiên Liêu là có tiếng mà không có miếng, chỉ ỷ vào sư tôn sủng ái, muốn ngụy trang để được theo xem đại hội ba phái.

"Ngươi có tính toán gì?" Mạc Thiên Liêu chậm rãi đưa những thứ lĩnh được thu vào vòng tay chứa đồ, bảo hộ cổ tay màu đồi mồi bên tay phải lóe lên một luồng sáng.

Vài người đối diện bị hắn làm tức giận đến ngã ngửa:"Ở đại lục Thái Huyền, cường giả vi tôn, ta đây tuy là đệ tử bình thường, địa vị so với bọn ngươi cũng không thấp."

Chung quanh có không ít đệ tử bình thường, nghe vậy đều gật đầu, có chút căm phẫn muốn rút kiếm. Bên trong tông môn không thiếu tranh đấu, chỉ không cho giết người, hay thương tổn yêu thú.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nheo mắt lại, hôm nay không cho nhóm người này một ít bài học, cái thứ thích tìm phiền này sẽ không ngừng, hắn bề bộn nhiều việc, không có thời gian lãng phí với đám người trẻ tuổi này, liền hừ lạnh một tiếng nói:"Cường giả làm vua, nhưng không bao gồm cậy mạnh."

Mấy người vừa nói chuyện khi này kia liền soạt soạt rút kiếm:"Khinh người quá đáng!" Hai kim đan sơ kỳ, cùng một trúc cơ đại viên mãn, ba người tạo thành hình tam giác vây kín, đồng thời phóng về phía Mạc Thiên Liêu.

Trình Khê bị kia khí thế kỳ kim đan chấn đến mức lui về phía sau, trên bãi đất trống người tu vi không đủ đều né tránh.

Ba thanh linh kiếm ong ong tác hưởng, tựa hồ là trận pháp. Mạc Thiên Liêu nâng tay phải lên, bảo hộ cổ tay màu đồi mồi nháy mắt biến thành một chiếc khiên bạc,"Ầm" một tiếng, va chạm với mũi kiếm kia. Vừa chạm liền rời, thân ảnh màu đen của Mạc Thiên Liêu nhảy ra, khiên bạc hóa thành một thanh kiếm dài. Đã lâu không cùng người đánh nhau, lần trước đi Ma Giới chuẩn bị tốt tư tưởng đánh nhau, kết quả ngay cả kiếm cũng chẳng rút, thật sự không thú vị.

Mạc Thiên Liêu cũng không phải nghiên cứu kiếm đạo, chỉ là làm một luyện khí sư, hắn đều dùng qua các loại binh khí. Trình Khê đứng ở dưới tàng cây, nhìn mấy người đánh nhau, gã biết ba nội môn đệ tử kia đều học kiếm, mà Mạc Thiên Liêu chủ công hắn là thuật pháp, lấy kiếm cùng người triền đấu như vậy, đúng là không khôn ngoan.

Kiếm thuật của Mạc Thiên Liêu quả thật bình thường, nhưng thắng ở chỗ Thái Thủy đủ rắn chắc, hai kiếm chạm vào nhau, thân kiếm đối phương phát ra tiếng vang thảm thiết, Thái Thủy vẫn lù lù bất động như trước. Cùng lúc đó, vô số dây leo từ mũi kiếm sinh ra, quấn lên kiếm đối phương.

"Không xong!" Có một người kêu lên sợ hãi, thân kiếm xoay tròn, nghiến nát dây leo, còn chưa đợi bảo kiếm rút ra, liền có rắn lửa thật nhỏ từ dây leo lủi ra, hướng thẳng về phía đám người kia.

Ba người nhanh chóng nâng kiếm, một người thuộc tính thủy dập tắt lửa, một người chém dây leo, một người công kích trực tiếp Mạc Thiên Liêu.

Toàn thân Mạc Thiên Liêu xông lên, nâng tay rạch một đường trong hư không, trường kiếm hóa thành cung, lại không có tên, một tay đáp lên dây cung, lấy linh lực hệ Mộc biến ra tên gỗ, trên kèm hỏa diễm,"vút vút vút" bắn liền ba phát. Một tên công đầu, một tên công tâm, một tên công háng!

Hộ đầu, hộ tâm, hay hộ háng, đây là lựa chọn gian nan.

Người nọ cả kinh, nhanh chóng triệu linh kiếm đến đón đỡ, hai người khác cũng vọt tới cứu hắn, chỉ là ba tên mang theo linh lực cường đại, khó có thể ngăn cản, hai người hợp lực mới ngăn lại một tên, cái tên xui xẻo bị bắn tránh được mũi tên tấn công tim, lại bị mũi tên tấn công háng bay qua sát chân, đũng quần lập tức bị đốt.

"A –" Người nọ kêu lên sợ hãi không thôi, lăn lộn trên mặt đất, đồng bạn nhanh chóng quăng cho hắn một quả cầu nước, may mà cái này không phải mộc trung hỏa, một quả cầu nước cũng có thể tiêu diệt, chỉ là toàn bộ nửa người dưới ướt nhẹp.

Mạc Thiên Liêu thản nhiên nói:"Môn quy quy định, không được nháo ra tai nạn chết người, vị huynh đài này không cần e ngại như thế."

"Ha ha ha……" Có người vây xem nhịn không được cười ra tiếng, lời này rõ ràng là đang nói người nọ sợ tới mức tè ra quần.

"Ngươi!" Người kia tức đến mức mắt đều đỏ, không quan tâm xông lên.

Mạc Thiên Liêu hóa cung thành kiếm, nghênh đón trực diện, nâng tay chém, thần kiếm Thái Thủy mang theo linh lực lập tức chém kiếm đối phương thành hai nửa. Cùng lúc đó, hai người khác đã chọn đúng thời cơ tấn công phía sau hắn.

Mạc Thiên Liêu là một người mang tu vi kim đan sơ kỳ, cơ bản chống lại ba người như vậy không có phần thắng, nhưng mà Mạc Thiên Liêu vận dụng pháp thuật đạt đến hóa cảnh, chỉ cần linh lực còn đủ, thu thập ba tên này không thành vấn đề. Mấu chốt ở chỗ muốn thừa dịp trước khi linh lực không đủ tốc chiến tốc thắng.

Hóa linh lực cường đại hợp thành một bức màn chắn tuyệt đẹp, che ở phía sau, Mạc Thiên Liêu nhanh chóng xoay tay lại, hóa kiếm dài thành đại đao, bổ ngang về phía người tới đầu.

Hai người kia cả kinh, một người nhảy lên, một người khom lưng né tránh, Mạc Thiên Liêu đảo chân qua, một cước đá vào mặt của người khom lưng, dùng sống đao hung hăng quạt bay gã. Người nọ là tu vi trúc cơ, vốn là cách một khoảng lớn với Mạc Thiên Liêu, nhất thời giống như diều đứt dây, thẳng tắp bay ra ngoài.

Người còn lại bay lên giữa không trung đạp lên linh kiếm của mình, Mạc Thiên Liêu nâng tay, đem Thái Thủy hóa thành một cây thương dài, trực tiếp ném về phía người trên không trung. Người nọ cười nhạo một tiếng, ném thương sao gọi là chiêu thức, chỉ cần hơi hơi né tránh là được. Ai ngờ trường mâu kia giống như có mắt, tự mình rẽ, hướng mông gã chọt qua.

Người nọ hoảng sợ, đang muốn né tránh, lại không ngờ Mạc Thiên Liêu đạp lên một thanh linh kiếm bay tới, đánh lên ngực gã một chưởng.

"Phụt –" Không ngờ Mạc Thiên Liêu còn có một thanh linh kiếm, người nọ không có gì phòng bị, nhất thời phun ra một búng máu.

Ba người đều bị đánh ngã, Mạc Thiên Liêu thu hồi Thái Thủy còn chưa đánh đủ, nhẹ nhàng phẩy tà áo:"Đợi đến lúc có thể đơn độc đánh thắng Mạc mỗ thì mới hãy nói cường giả làm vua." Nói xong, liền rời đi không quay đầu lại.

"Oa, Mạc sư thúc thật là lợi hại!"

"Lấy một địch ba đó!"

"Ai nói người ta là dựa vào sư tôn che chở, rõ ràng là cao thủ trong cao thủ!"

Vài nữ tử đệ nhìn đến mắt tỏa sáng, một thân đen tuyền nhanh nhẹn vừa rồi kia, lấy một địch ba còn vân đạm phong khinh, ngay cả búi tóc cũng đều chưa loạn, lại thêm kia gương mặt tuấn mĩ dị thường, thật sự là khiến người không dời mắt được!

Mạc Thiên Liêu bước nhanh trở lại Ốc Thanh Động, mới vừa qua khỏi cửa lớn liền ngã xuống đất, linh lực kỳ kim đan này vẫn không đủ dùng, giờ phút này thật sự là một chút khí lực cũng không có.

"Chỉ lĩnh mấy thứ mà lâu như vậy?" Một đôi giày gấm trắng xuất hiện ở trước mắt, Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu, nhìn thấy sư tôn nhà mình nhíu mày nhìn hắn, trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo tràn đầy ghét bỏ.

Mạc Thiên Liêu thuận tay ôm lấy hai chân thon dài kia:"Đồ nhi bị người khi dễ, đi không được."

"Bên trong môn phái này còn có ai có thể khi dễ ngươi?" Thanh Đồng ngồi xổm xuống, lấy ngón tay chọt chọt đầu Mạc Thiên Liêu.

"Làm sao lại không có," Mạc Thiên Liêu ngồi dậy, lại gần cùng y chóp mũi chạm chóp mũi,"Em đó."

Thanh Đồng nhìn nhìn hắn, há mồm, cắn.

"Á, đau đau đau!"

Mạc Thiên Liêu không cần tham gia thi đấu nội môn, liền cùng sư tôn ở trong động ăn không ngồi rồi, mãi cho đến ngày xuất phát. Cuối cùng, Huyền Cơ cũng không thể khuyên phục được đám đồ đệ, chỉ đành tự mình mang theo bọn họ đi.

Thuyền bay cực bự của tông môn, chở hơn ba mươi đệ tử tinh anh, cùng hai động chủ, từ biệt tông chủ, hướng Lưu Vân Tông chạy tới.

Thuyền bay này rất lớn, phân ba tầng, tầng thứ nhất là nơi mọi người tụ tập, tầng thứ hai là phòng chúng đệ tử nghỉ ngơi, tầng thứ ba là phòng ngủ hai vị động chủ, cùng với một đài ngắm cảnh, đệ tử bình thường không được lên tầng ba.

Trên đài ngắm cảnh, trải một đệm mềm thật dày, một con hổ béo vằn vện nằm trên, ngủ khò khò. Mỹ nhân áo trắng tựa vào người hổ, híp mắt phơi nắng.

Huyền Cơ chân nhân ngồi ở một bên đệm mềm, hết sức chuyên chú thắt dây thừng, con thỏ khôi phục màu trắng ngồi xổm sau lưng sư thúc, ôm đống dây thừng đã thắt cũng hết sức chuyên chú gặm.

Mạc Thiên Liêu mang theo chồn tía ăn vụng trong phòng bếp ra, tay bưng một đĩa cá chiên nhỏ, ngồi xuống trên đệm mềm, nhìn trái nhìn phải, Nguyên Hải ở Ốc Huyền Động không tới, Hoa Tình cùng Ngọc Ly không biết trốn đến nơi nào.

"Nhị sư bá, các trưởng lão tông môn đều sẽ mang theo linh sủng, nếu có người hỏi, linh sủng của ngài thì sao?" Mạc Thiên Liêu đút một con cá nhỏ cho sư tôn, hiếu kỳ hỏi, phải thống nhất lời khai từ trước mới tốt.

"Đây." Huyền Cơ từ trong lòng móc ra một cái xác rùa, chỉ chỉ.

Tác giả có chuyện muốn Vở kịch nhỏ:

Trưởng lão giáp: Huyền Cơ, linh sủng của ngươi là gì?

Huyền Cơ:[đào xác] này, Huyền Linh Quy

Trưởng lão ất: Sao không thấy chui ra?

Huyền Cơ: Nó… mắc cỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 59: Lai Giống

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, lấy xác mình làm linh sủng thật đúng là…… Ý kiến hay.

"Ô……" Một tiếng kêu mỏng manh tiếng từ dưới thảm hổ truyền ra, Mạnh Hổ ngủ say sưa hoảng sợ, nâng nâng móng vuốt, không bao lâu, một con hồ ly nhỏ trắng tuyết từ dưới đáy bụng hổ chui ra.

"Sương Nhẫn?" Mạc Thiên Liêu nâng tay nhấc hồ ly nhỏ lên,"Ngươi không phải ở tông môn sao?"

Vết thương trên người hồ ly nhỏ này vừa dưỡng tốt, Viêm Liệt căn bản không để cậu tham gia tỷ thí tông môn, theo lý là không có cơ hội cùng đến. Mọi người rõ ràng nhớ rõ, lúc ấy lên thuyền bay, con hồ ly này còn nằm sấp trên vai Viêm Liệt.

"Trộm chạy ra cũng không tốt." Huyền Cơ lấy dây thừng chọt chọt lỗ tai hồ ly nhỏ.

Hồ ly nhỏ chôn đầu trong lông đuôi, cuộn mình lại thành một quả cầu. Cậu nghe nói muội muội lúc trước là bị bán tại Lục Hợp phường, hơn phân nửa hẳn là ở trong chính đạo, đại hội lần này, không chỉ có người ở ba tông môn lớn, còn có các môn phái nhỏ cũng sẽ tham gia, cơ hội tìm được muội muội so với cậu tìm từng phái từng phái lớn hơn nhiều.

Cho nên, liền thừa dịp mọi người không thèm để ý, treo người lên đám lông dưới đáy bụng hổ béo, cứ như vậy bị lên theo thuyền bay.

Tử Mạch biến thành người, ôm hồ ly nhỏ vào trong lòng:"Ai da, vừa hay, ta còn chưa có linh sủng." Vốn hắn muốn ôm con thỏ Bạch Lạc làm linh sủng, nhưng cái tên Bạch Lạc kia thích đánh nhau như vậy, nhất định sẽ muốn lên đài tỷ thí, không chịu cho hắn ôm.

"Chít chít!" Hồ ly nhỏ quơ quào tay chân, không để hắn ôm. Chồn thật sự rất dữ, chơi không vui thì sẽ cắn cậu.

"Người ta không muốn cho ngươi ôm." Bạch Lạc biến thành hình người, trong miệng còn nhai nửa đoạn ma thảo, nâng tay cướp hồ ly nhỏ đi.

Thỏ! Trước mắt hồ ly nhỏ sáng lên, quặp một ngụm cắn cổ Bạch Lạc.

Bạch Lạc:"……"

Mạc Thiên Liêu mím môi nhịn cười, cúi đầu rút xương cá.

Thanh Đồng nâng tay, xách hồ ly nhỏ qua, nhét vào dưới cổ làm gối đầu, rốt cuộc yên tĩnh.

Ba tông môn lớn cách nhau khá xa, chủ yếu mỗi tông môn đều rất lớn, cần địa bàn rất rộng để có thể phát triển lên, trong đó bao gồm các môn phái nhỏ dựa vào, cai quản tiên thành, quốc gia, người phàm cung phụng vân vân…

Loại thuyền bay bự này chở được nhiều người, nhưng bay rất chậm, đi Lưu Vân Tông cần gần một tháng. Bởi vì mang theo đều là tu vi trên kim đan, đều

có thể Tích cốc, ven đường cũng liền không cần mua đồ tiếp tay, một đường thẳng đến Lưu Vân Tông.

Trên đường không ngừng nghỉ, điểm tốt là tương đối an toàn, sẽ không khiến người có ý xấu phát hiện hành tung, điểm xấu là tương đối nhàm chán.

Đại sư huynh cùng sư tôn đều là mèo lớn thích ngủ, mỗi ngày đều ở trên đài ngắm cảnh phơi nắng ngủ gật, cũng không cảm giác nhàm chán; Hồ ly nhỏ bởi vì lẻn vào đây, không dám lộ ra, liền ngoan ngoãn làm gối đầu cho sư tôn. Mà Mạc Thiên Liêu, trừ hầu hạ mèo đại gia, thời gian khác đều cố gắng tu luyện.

Bạch Lạc có dây thừng ăn liền thỏa mãn, thỉnh thoảng nhảy dựng lên đánh nhau với người khác. Mạc Thiên Liêu cực kỳ bội phục thỏ béo này, vài ngày ngắn ngủi đã ăn hết một cuộn dây thừng.

Huyền Cơ ngược lại không quan trọng chuyện này mấy, dù sao dây thừng hắn thắt cũng để tặng người, mặc dù bình thường tặng chẳng ai nhận.

"Tại sao nhị sư bá thích thắt dây thừng như vậy?" Mạc Thiên Liêu cọ lên đệm hổ, ở bên tai sư tôn lặng lẽ hỏi.

Hơi thở nóng rực thả trên tai, có chút ngứa ngứa, Thanh Đồng nghiêng mặt qua, đem lỗ tai kia áp xuống đám lông hổ:"Bởi vì……"

"Đùi gà được rồi, đến ăn đùi gà!" Tử Mạch bưng một khay chân gà nướng lớn đi ra.

"Chít chít!" Hồ ly nhỏ phía dưới cổ lập tức lắc lắc thân mình bò ra, biến thành bộ dáng thiếu niên, ngóng trông nhìn Tử Mạch, hổ mập cũng mở mắt ra, lấy một đôi mắt hổ trừng đùi gà.

Mạc Thiên Liêu cầm một cái, đặt ở trong khay ngọc, dùng đao nhỏ cắt thành từng miếng nhỏ be bé, đút cho Thanh Đồng ăn. Đùi gà này nhiều mỡ nhiều nước, chỉ là mèo đại gia không thích lông bên miệng bẩn.

Huyền Cơ nhìn đồ đệ nhà người ta hầu hạ đúng lúc như thế, hâm mộ không thôi, ngẩng đầu đi tìm đồ đệ nhà mình, đảo mắt nhìn thấy Hoa Tinh xuất hiện ở tầng hai, liền đứng dậy đi đến chỗ lan can.

"Sư tôn, đồ nhi mới luyện chế Tích cốc đan, có vài loại khẩu vị, cần phải nếm thử?" Hoa Tinh hướng sư tôn nhà mình ngoắc ngoắc.

Các đệ tử tầng hai còn lại nhìn thấy Huyền Cơ chân nhân chắp tay sau lưng mà đứng, đều khom mình hành lễ. Huyền Cơ bí hiểm nhìn Hoa Tinh, không nói một lời xoay người trở về.

Hoa Tinh luyện Tích cốc đan, bình thường có mùi phấn hoa, mùi bùn, mùi đoạn trường thảo, còn có mùi trùng chết. Nếm qua một lần, cả đời không muốn ăn.

Huyền Cơ nhìn hổ béo cắn đùi gà còn không quên làm đệm dựa, một khúc gỗ vừa một ngụm đùi gà một ngụm trà rồi đút cơm cho sư tôn, hồ ly nhỏ ăn xong đùi gà tự giác nằm xuống làm gối, thở dài, đồ đệ nhà người ta, hâm mộ không thôi.

Một đường nhàm chán vượt qua như vậy, nhàm chán đến mức Huyền Cơ sắp mọc lông, rốt cuộc mới đến Lưu Vân Tông.

Lưu Vân Tông, môn phái như kì danh, quần sơn bị vô số mây trên núi, mây trôi bao lấy, có khả năng là do phía tây nhiều gió, mây giữa núi không ngừng lưu động, biến ảo. Cửa lớn cao mười trượng do nguyên khối bạch ngọc điêu thành, hình mây nối thẳng vào đường núi, thoạt nhìn nguy nga tráng lệ, kinh sợ nhân tâm.

Có vài đệ tử lần đầu tiên đến Lưu Vân Tông, không khỏi sợ hãi than.

"Cung nghênh Huyền Cơ chân nhân, Thanh Đồng chân nhân." Hai đệ tử Lưu Vân Tông mặc màu đạo bào màu trắng thêu mây đỏ tiến đến nghênh đón, nhìn thán phục trong mắt người Ốc Vân Tông, nhịn không được ưỡn ngực lên.

Ốc Vân Tông quanh năm ngầm mua bán yêu thú nuôi dưỡng, rất là có tiền.

Thanh Đồng liếc nhìn hai đệ tử kia của Lưu Vân Tông, hừ một tiếng, dừng ở cửa núi không vào. Huyền Cơ vừa bước một chân lên, lại rụt chân trở về.

Hoa Tinh tham gia qua vài lần đại hội lập tức hiểu ý, thanh âm lạnh lùng tiến lên nói:"Mọi người Ốc Vân Tông đến, thỉnh cầu hai vị đạo hữu thông báo."

Hai đệ tử Lưu Vân Tông hai mặt nhìn nhau, một người cười nói:"Đương nhiên biết là đạo hữu Ốc Vân Tông, không cần thông báo, trực tiếp đi vào liền được."

"Hừ!" Thanh Đồng lại hừ một tiếng, thanh âm du dương rất nhẹ, truyền đến lỗ tai lại như tiếng sấm, hai đệ tử kim đan hậu kỳ của Lưu Vân Tông cũng nhịn không được rút lui một bước.

"Tông môn ta có hai vị động chủ đến, chỉ phái kim đan đệ tử các ngươi ra đón chào," Tử Mạch móc đùi gà ra, chuẩn xác nhét vào trong miệng người Lưu Vân Tông có ý biện giải,"Chậc chậc, xem ra các ngươi là nghèo đến mức không có hóa thần trưởng lão, mời các ngươi ăn đùi gà đi."

Các môn phái khác tiến đến bái phỏng, bổn môn nên cho người tương ứng phẩm chất đến nghênh đón, đây là tôn trọng đối với khách nhân, nay tùy tùy tiện tiện phái ra hai tu sĩ kim đan, tỏ rõ là khinh thường Ốc Vân Tông.

Phía sau có người các môn phái nhỏ lục tục tiến đến, nhìn thấy phía trước có xung đột, đều dừng lại xem náo nhiệt.

"Nhất thời bận rộn hôn mê đầu, tiếp đón không chu toàn, tiếp đón không chu toàn!" Lúc này, một thanh âm hùng hậu từ trên đường núi truyền đến, không bao lâu, một người mặc đạo bào thêu mây xanh cỡi gió mà đến. Râu dài đến eo, tóc bạc mặt hồng, bên cạnh theo cùng một con báo có hoa văn hỏa diễm, chính là trưởng lão chấp sự Lưu Vân Tông, Thu trưởng lão.

Chấp sự trưởng lão, chính là trưởng lão gần với chưởng môn, ở trong tông môn địa vị rất cao, để lão tới đón tiếp một hàng Ốc Vân Tông, mới không tính là thất lễ.

Thanh Đồng lạnh mắt nhìn lão, không nói lời nào.

Thu trưởng lão xấu hổ sờ sờ râu, hướng tới hai đệ tử kia của Lưu Vân Tông nói:"Còn không hướng sư thúc sư bá Ốc Vân Tông cáo lỗi! Không quy củ!"

Thanh Đồng lại không đợi hai đệ tử kia nói chuyện, liền phất tay áo đạp lên thềm bạch ngọc.

Thu trưởng lão chỉ đành theo ở phía sau, quay đầu muốn cùng Huyền Cơ nói chuyện, Huyền Cơ nâng đôi mắt đầy vẻ âm u nhìn lão, dọa Thu trưởng lão nhảy dựng, nghe nói Huyền Cơ chân nhân Ốc Vân Tông âm tình bất định, xem ra còn khó ở chung so với Thanh Đồng chân nhân, chỉ đành nghĩ biện pháp tìm đề tài.

Đảo mắt nhìn thấy hổ béo vẫn vện đi theo bên cạnh Thanh Đồng, nhất thời trước mắt sáng lên:"Hổ đều lớn đến như vậy, vừa vặn con báo này của ta cũng đã thành niên, không bằng thừa dịp đại hội lần này, để hai đứa chúng nó phối với nhau."

Yêu thú ký kết qua huyết khế, có sinh hạ thú con thì chỉ có thể ký huyết khế cùng với người có quan hệ huyết thống với chủ nhân ban đầu, không thể dùng để mua bán, nhưng đưa cho tiểu bối lại là vừa khéo.

Mạc Thiên Liêu nhất thời bị sặc nước miếng, đây là định kéo đại sư huynh đi lai giống? Cúi đầu nhìn về phía Mạnh Hổ, quả nhiên, hổ mập đang nhìn đông nhìn tây lảo đảo một cái vấp té trên thềm đá.

Con báo lửa kia có chút ghét bỏ nhìn hổ mập, tựa hồ là ghét bỏ hắn có chút ngốc.

"Không cần." Thanh Đồng không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

Hổ mập nhẹ nhàng thở ra, cọ cọ chân sư tôn.

Thu trưởng lão bị nghẹn được thiếu chút nữa trợn trắng mắt, mình đã lấy lòng như vậy, sao còn không cho mặt mũi như thế:"Một ổ báo có ít nhất hai con, chỉ phối một lần, sau đó ngươi có thể có được một con……"

Thanh Đồng giơ tay cắt ngang giọng nói lải nhải kia, thanh âm lạnh lùng nói:"Vì để chuyên tâm tu luyện, bổn tọa đã thiến nó rồi."

Chân trước hổ mập nâng được một nửa liền dừng giữa không trung, toàn bộ thân hổ cứng thành một pho tượng, giữa gió núi Lưu Vân Tông một thân đầy lông hỗn loạn.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Yêu thú giáp: Nghe nói chưa? Con hổ kia không có tiểu kê kê!

Yêu thú ất: A, nguyên lai là hổ thái giám

Ngực đại thấp:……

Thái Thủy: thần khí bảng hiệu của quý hổ, chỉ cần 998 liền có thể cho thuê một ngày!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Của Quý Của Hổ

Đoàn người trước tiên đi gặp tông chủ Lưu Vân Tông — Lưu Mang chân nhân.

Mạc Thiên Liêu đối với đạo hào này trầm mặc một lúc lâu sau, mới rõ ràng nói ra miệng.

Lưu Vân Tông có truyền thống, một khi đổi tông chủ, những người đồng lứa với liền phải sửa tên có chữ lót là "Lưu". Nghe nói vị tông chủ này ban đầu gọi là Vi Mang chân nhân, sư huynh đệ của lão lần lượt là Vi Trần, Vi Thiện này nọ, sau này ông ta làm tông chủ, các sư huynh khác đều thay tên, nghe

vào tai không có gì khác lạ cả, duy độc tông chủ có chút…… Không được như người ta tưởng.

Các sư huynh đệ làm trưởng lão, có thể không cần xưng đạo hào, ví như vị luyện khí sư Đinh trưởng lão kia. Nhưng tông chủ không giống, tông chủ đại biểu toàn bộ môn phái, cần phải xưng đạo hào để tỏ vẻ tôn kính.

Ngẩng đầu nhìn cặp mắt tam giác của tông chủ Lưu Vân Tông, Mạc Thiên Liêu cảm giác, sư tôn Lưu Mang chân nhân lúc trước cho lão ta cái tên này, khẳng định là có thâm ý.

"Thanh Đồng, đã lâu không gặp, ngươi vẫn…… trẻ tuổi như thế……" Lưu Mang chân nhân nguyên bản đang ngồi ở trên chủ vị, nhìn thấy Thanh Đồng lập tức đứng lên, không thèm để ý tới Huyền Cơ cũng đang chào lão.

Mạc Thiên Liêu nhíu mày, mắt thấy bàn tay vươn ra gần sắp đụng tới mèo nhà mình, quyết định dùng một hộp ngọc chặn giữa hai người:"Đây là tông chủ chúng ta tặng cho chân nhân." Nói xong, liền không nói thêm lời gì mà nhét hộp vào trong tay Lưu Mang chân nhân.

"Thiên Lang thật sự là phí tâm," Lưu Vân Tông tông chủ cũng chẳng thèm xem, đưa hộp ngọc cho đồ đệ phía sau,"Các ngươi đường xa mà đến, chắc cũng mệt mỏi, ta cũng không để các người ngồi đây lâu."

Thanh Đồng rụt nắm tay vươn ra một nửa trở về, thật sự là đáng tiếc, nếu đồ đệ ngốc không chắn một chút, y có thể đánh lệch mũi Lưu Mang.

Toàn bộ Lưu Vân Tông xây cực kỳ xa hoa đại khí, tất cả thềm đá quan trọng đều được trải bạch ngọc. Bạch ngọc bình thường ở Tu Chân giới cũng không đáng giá, nhưng dùng nhiều như vậy, tiêu phí cũng rất lớn. Núi non nơi này rất là kỳ dị, có rất nhiều dãy núi giống như cái phễu, trên rộng dưới hẹp, thêm mây mù lượn lờ quanh, thoạt nhìn thoáng như tiên đảo giữa biển mây.

Thu trưởng lão mang theo đoàn người Ốc Vân Tông đi đến một cái "đảo", nơi này là một cung điện hoàn chỉnh, có ba mươi gian sương phòng, năm sân độc lập, ngoài ra còn có thị nữ, tôi tớ, chuyên dụng để chiêu đãi khách quý.

Mạc Thiên Liêu nhìn hoàn cảnh bốn phía nơi này, tuy rằng u tĩnh không người quấy rầy, nhưng đồng thời cũng ngăn cách đoàn người bọn họ với những nơi khác trong Lưu Vân Tông, có thể phòng ngừa mọi người dò xét bí mật trong môn phái.

Năm tiểu viện đều có đặc sắc riêng, Huyền Cơ để Thanh Đồng chọn trước, Thanh Đồng liền không khách khí chọn nở sân đầy hoa tử đằng, Huyền Cơ liền chọn sân có ao nước.

"Còn lại ba, các ngươi có thể tự tiện." Huyền Cơ nói với vài đệ tử thân truyền.

Đệ tử bình thường liền ngụ ở trong sương phòng kia, Tử Mạch lắm miệng phụ trách quan sát bọn họ, Ngọc Ly cùng Hoa Tình cùng nhau ở sân cách xa sư thúc nhất, Tử Mạch cùng Bạch Lạc dự định trụ một sân, dứt lời mọi người đều nhìn Mạc Thiên Liêu.

"Sư tôn bên cạnh không ai hầu hạ, ta cùng sư tôn đi." Mạc Thiên Liêu cười đến đầy mặt thuần hiếu.

Huyền Cơ sửng sốt, quay đầu nhìn hai đồ đệ nhà mình, Hoa Tình sớm biến thành bướm lớn chạy đi hái hoa ngắt cỏ, Ngọc Ly trừng một đôi mắt cá chết nói:"Sư tôn, cho mượn ta ao ngâm một lát đi."

Nhìn nhà đồ đệ người ta vội vã cuống cuồng theo sau sư tôn, hổ mập cũng cùng đi làm đệm chân, Huyền Cơ che ngực, không nói một lời tiến vào sân. Ngọc Ly ngược lại cũng cùng hắn đi vào, nhưng mà lại đi thẳng đến ao nhỏ trong veo kia, phù phù một tiếng nhảy vào, khoái trá phun bong bóng.

"Sư tôn, xuống đây cùng nhau ngâm đi!" Cá chép bạc rất là cao hứng vẫy đuôi.

Huyền Cơ ngồi xổm bên ao nhìn con cá kia, an ủi chính mình, ít nhất đồ đệ còn biết rủ sư tôn cùng nhau ngâm tắm……

Này thời tiết đã là cuối mùa thu, hoa tử đằng sớm nên rụng, nhưng trong tiểu viện này hoa vẫn nở rực rỡ. Trong viện dùng khúc gỗ dựng thành một cái giá khoảng một trượng vuông, dây tử đằng bò đầy toàn bộ giá gỗ, tạo thành từng chuỗi hoa tử đằng buông xuống đến, rậm rạp thành màn.

Thanh Đồng đứng ở dưới giá gỗ, chậm rãi nâng tay lên, sờ sờ một chuỗi hoa tử đằng, hoa kia tựa như chuông nhỏ run run rẩy rẩy lay động.

Mạc Thiên Liêu tựa vào một trụ gỗ, lẳng lặng nhìn mỹ nhân dưới giàn hoa, không đành lòng quấy rầy. Gió nhẹ thổi bay vạt áo lụa màu tuyết, nhẹ nhàng phiêu đãng, bàn tay thon dài như ngọc lại chạm nhẹ vào đóa hoa màu tím nhạt, sau đó, biến ra móng vuốt, nhanh chóng cào vài cái.

Mạc Thiên Liêu:"……"

Xoay người, ở chung quanh sân bố trí một trận pháp, lại dựng vài đạo cấm chế, đợi bận rộn xong, phát hiện sư tôn nhà mình đã bày một cái đệm mềm dưới giàn hoa, tựa vào hổ mập ngủ gà ngủ gật. Mạc Thiên Liêu đi qua cho đắp chăn cho y, lại vào nhà tuần tra một vòng.

Bài trí trong phòng rất là tinh xảo, giường bạch ngọc, bàn bạch ngọc, hương án bạch ngọc, Mạc Thiên Liêu cẩn thận kiểm tra tất cả mọi nơi, xác định không có thứ gì không tốt, cũng không có pháp khí ẩn giấu, hay thứ gì nhìn trộm, lúc này mới yên tâm. Đi kéo chút nước giếng, dùng hỏa linh lực đun nóng, pha một bình trà, lại đi phòng bếp nhỏ làm chút điểm tâm.

Thái Thủy nghẹn một đường không nói chuyện, đã sớm không nín được. Mạc Thiên Liêu cởi bảo hộ cổ tay trên tay ra, tùy nó biến thành miệng rộng:"Chủ nhân, chúng ta khi nào đi trộm quả Văn Ngọc?"

Lúc trước Mạc Thiên Liêu hỏi Thái Thủy, trừ song tu còn có biện pháp gì tu bổ thần hồn, Thái Thủy có thể dùng vật để thông linh, thứ này cần mấy thứ quý hiếm trên thế gian, quả Văn Ngọc, Đế Hưu Thảo, Phản Hồn Thụ, Cửu Hồn Tinh, ngoài ra còn để người thụ thương trước tiên nuốt Tam Tang Ngưng Thần Quả, phụ trợ người học di hồn thuật.

Mạc Thiên Liêu xoa xoa ấn đường, biết là muốn đi trộm đồ, còn nói đến đúng lý hợp tình như vậy:"Không có chuyện quan trọng, cần phải đổi cách nói chuyện."

Tam Tang Ngưng Thần Quả sư tôn đã nếm qua, Cửu Hồn tinh hắn cũng có, lần này đến Lưu Vân Tông ngoại trừ bồi sư tôn ra, quan trọng nhất là phải tìm được quả Văn Ngọc này.

Quả Văn Ngọc mọc trên cây Văn Ngọc, chính là nguyên liệu thiết yếu luyện chế nguyên anh đan. Tu thành nguyên anh, quan trọng nhất là ngưng luyện thần hồn thành hài nhi (anh), mà quả Văn Ngọc tựa như keo, có thể phụ trợ thần hồn ngưng kết thành hình, nếu là dùng quả luyện thành nguyên anh đan, xác suất kết anh có thể gia tăng hai thành.

Toàn bộ đại lục Thái Huyền, chỉ có Lưu Vân Tông có một cây Văn Ngọc, đây cũng là nguyên nhân giá nguyên anh đan cao không hạ.

Thái Thủy lại bị chủ nhân ghét bỏ, bay ra ngoài phòng, thấy hổ mập còn mở mắt đùa hoa rơi, lập tức kích động bay qua:"Ui, hổ mập, nghe nói ngươi bị thiến."

Hổ mập ngẩng đầu, hướng miệng rộng kia nhe răng, hắn đã gặp qua thứ này, cũng không biết sư đệ là làm sao làm ra, sư tôn không cho hắn nói ra ngoài, hắn đương nhiên cũng biết, đồ vật có thể nói có thể biến hình, tất nhiên không phải vật phàm. Chỉ là, lời này nói ra nghe sao mà chẳng lọt tai nổi thế này?

Miệng rộng biến thành bộ dáng ngọc thế, cường điệu là ngọc thế của hổ, dưới đáy còn thêm một tầng lông mao thật nhỏ, nhưng mà cứng rắn như cương châm, xoay quanh trước mặt hổ:"Hôm nay con báo cái kia rất xinh đẹp, có muốn ta giúp đỡ hay không?"

"Grao–" Một tiếng hổ gầm vang tận mây xanh.

Thanh Đồng mắt cũng không mở nâng tay, cho đệm hổ một bàn tay.

Đợi Mạc Thiên Liêu pha trà, làm điểm tâm xong đi ra, liền nhìn thấy trong miệng hổ mập ngoạm một cái ngọc thế màu đồi mồi, cắn vui vẻ, hình ảnh này thật sự là…… Khó coi.

"Lạch cạch!" Nhìn thấy vẻ mặt dường như nuốt phải ruồi bọ của sư đệ, hổ mập mới ý thức được chính mình đang làm cái gì, miệng rộng há ra, Thái Thủy trừng phạt đúng tội liền rơi xuống đất, thân thể dính nước miếng hổ nhất thời lăn một tầng bùn đất.

Mạc Thiên Liêu từ trong phòng kéo một cái bàn thấp đi ra, mình ngồi xuống trên đệm mềm, đổ hai ly trà nóng, một ly để nguội, một ly chính mình uống. Chờ hắn uống xong một ly trà, lúc này mới cầm lấy cái ly không còn nóng kia, yên lặng khẽ đẩy người bên cạnh:"Sư tôn, uống chén trà đi."

"Ư……" Người kia tựa vào hổ ngủ say sưa hàm hồ lên tiếng, cuộn tròn thân mình, chuyển đầu qua trên đùi Mạc Thiên Liêu, ngủ tiếp.

Bàn tay bưng ly trà của Mạc Thiên Liêu cứng ngắc, chậm rãi đặt ly xuống, kéo chăn mỏng qua đắp cho y, nâng tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài như mực kia:"Móng Nhỏ, em……" Em có biết hình người thân cận với ta như vậy, đã vượt ranh giới không? Em biết mình đang làm gì sao?

Cúi đầu nhìn bên mặt tinh xảo kia, tay chậm rãi trượt, sờ sờ chiếc cằm nhỏ xinh, Thanh Đồng chậm rãi đưa cằm ra cho hắn sờ, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn.

Thật ngoan…… Mạc Thiên Liêu nhịn không được nhếch môi cười, tưởng khom lưng hôn y, nhưng hai đùi là ngồi duỗi thẳng, muốn cúi xuống có chút khó khăn.

Đang lúc Mạc Thiên Liêu hưởng thụ "Mỹ nhân nằm trên đầu gối" thì đột nhiên có người động cấm chế ngoài cửa. Cửa lớn rộng mở, Mạc Thiên Liêu có thể nhìn rõ người tới, nhưng lúc trước bày ra mê trận, người ngoài không nhìn thấy tình hình trong viện, nhìn được cũng chỉ là cánh cổng lớn đóng chặt, dù có đẩy thế nào cũng không ra.

Mạc Thiên Liêu đã gặp qua người tới, tên khốn lần trước ở Lục Hợp phường ra, ý đồ ngăn lại bọn họ đòi đá Lạc Tinh, hình như là gọi Đinh Tử Kim.

"Vãn bối Đinh Tử Kim, đến đưa bản chương trình đại hội." Đinh Tử Kim rất giữ quy củ đứng ở trước cửa, trong tay cầm một ngọc giản.

Mạc Thiên Liêu hướng Thái Thủy nâng nâng cằm, chuyện đưa giấy này, ai tới đều được, Đinh Tử Kim này lần trước vừa bị Thanh Đồng đập một bàn tay, còn dám tới, liền chứng minh là có lời muốn nói. Chuyện người khác, đều không quan trọng, mèo nhà mình buồn ngủ, cũng không thể để mấy chuyện nhàm chán này quấy nhiễu.

Thái Thủy mang theo một thân bùn bay đến phía sau cửa, nắn giọng nói:"Chân nhân đã ngủ, nô tỳ không thể mở cửa, còn thỉnh đặt đồ vật ở trước cửa, nếu muốn tiếp kiến, ngày mai lại đến."

Giọng nói kia nhỏ nhẹ yếu ớt, chẳng khác gì thị nữ cung Thanh Ninh.

“Vậy, vãn bối ngày mai lại đến quấy rầy.” Đinh Tử Kim đặt ngọc giản ở trên thềm ngọc trước cửa, chắp tay hành lễ đối với đóng chặt môn, xoay người rời đi.

“Gã ngược lại là biết quy củ.” Thanh Đồng tựa vào trên đùi Mạc Thiên Liêu, ngáp một cái.

“Ồn đến ngươi?” Mạc Thiên Liêu ôm lấy người tỉnh lại, đút y uống nước.

Thanh Đồng miễn cưỡng tựa vào trước ngực Mạc Thiên Liêu, cũng không giơ tay, dùng tay hắn giúp y uống cạn một ly trà:“Hai ngươi mới vừa nói cái gì quả Văn Ngọc?”

“Dùng tu bổ thần hồn dùng,” Thái Thủy mang theo bùn lại biến trở về thanh âm ầm ĩ, vui vẻ bay qua đến hiến ân cần, không đánh đã khai đem chuyện tu bổ thần hồn cần gì đó đều lải nhải nhắc ra, cuối cùng ý do chưa hết nói,“Thực ra không cần như vậy phiền toái, rõ ràng có biện pháp đơn giản chủ nhân không cần, óa, nóng nóng nóng!”

Một đoàn mộc trung hỏa lập tức nướng tầng bùn đất bên ngoài ngọc thạch thành đất sét.

Về phần tên của Lưu Mang chân nhân, mình không biết tiếng Trung nên ko rành nó có ý nghĩa gì mà Mạc Thiên Liêu bảo là có thâm ý, nhưng mà chắc cũng chẳng tốt lành gì. Tiếng Việt thì Lưu Mang đọc trại thành Lưu Manh =)))))

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Tắm Rửa

Mạc Thiên Liêu triệu hồi Thái Thủy, trên mặt đất dùng sức đạp hai phát để xác vỡ ra, mạnh mẽ biến nó trở về bảo hộ cổ tay,“Hử?” Thanh Đồng ngửa đầu, nhìn về phía Mạc Thiên Liêu,“Biện pháp đơn giản gì?”

“Khụ khụ, cái này……” Mạc Thiên Liêu cúi đầu nhìn y, bên trong đôi mắt lạnh ấy lộ ra một chút hiếu kỳ, đôi môi xinh xắn bởi vì ngửa đầu nên hơi giương lên, có thể nhìn thấy một chút đầu lưỡi hồng nhạt, nhịn không được lại muốn đến gần, bỗng nhiên cảm giác bên trái lỗ tai có chút ngứa, quay đầu nhìn.

Một đầu hổ xù cũng đang hướng qua bên này, đôi mắt như chuông đồng mở to trừng hắn, trong mắt tràn đầy tò mò.

Thiếu chút nữa quên, đại sư huynh cũng ở đây.

Nhìn thấy hổ mập vô giúp vui, Thanh Đồng nhớ tới một chuyện, từ bên trong vòng tay móc hồ ly nhỏ ra. Lúc ở thuyền bay sợ khác đệ tử nhìn thấy, liền nhét hồ ly vào trong vòng tay chứa đồ, thiếu chút nữa quên.

Hồ ly cuộn thành một cục vẫy vẫy lông, đi hai bước, phịch một tiếng ngã sấp xuống trên đệm mềm. Bởi vì ở bên trong vòng tay cuộn tròn quá lâu, chân đã tê rần. Đá chân một lát mới tốt lên, biến thành bộ dáng thiếu niên, bị Mạc Thiên Liêu sai ra ngoài cửa lấy ngọc giản vào.

Thứ Đinh Tử Kim đặt ở ngoài cửa, quả thật là chương đại trình hội.

Đại hội ba phái còn ba ngày nữa mới bắt đầu, trước đó, bọn họ có thể ở tại Lưu Vân Tông thưởng cảnh, kết bạn, đại hội ban đầu là so đấu tài nghệ, luyện khí, luyện đan, trận pháp vân vân, cái này kéo dài liên tục mười ngày, sau là so đấu pháp thuật. Người tham gia so đấu tài nghệ trước đó cũng có thể tiếp tục so đấu thuật pháp, mỗi một hạng mục thi đấu đều sẽ có phần thưởng, cụ thể là cái gì, trong bản chương trình vẫn chưa viết ra, đoán chứng là muốn đợi đến thời điểm đại hội bắt đầu sẽ tuyên bố.

Sắc trời dần tối, gió núi bắt đầu biến lạnh.

Trong tiểu viện trừ phòng ngủ chính, còn có vài phòng nghỉ ngơi cho tùy tùng cùng lều nhốt linh sủng.

Thanh Đồng đứng lên ngáp một cái, sai Mạc Thiên Liêu nấu nước nóng cho y tắm, Sương Nhẫn đi nhốt linh sủng, còn mình thì vui mừng vào phòng ngủ chính.

Nhốt linh sủng? Hồ ly nhỏ nháy mắt mấy cái, nhìn nhìn đại sư huynh bên cạnh, là người này sao?

Một tay Mạc Thiên Liêu nắm thật chặt, đặt ở bên môi ho nhẹ một tiếng, thu thập đệm mềm cùng chăn trên mặt đất lên, vui vẻ đi nấu nước tắm rửa.

Viện này là cho khách quý ở, trang bị gì đó đều rất không tồi.

Trong phòng tắm, thùng tắm dùng bạch ngọc xây thành, cực kỳ rộng rãi, có thể chứa hai người ngồi ở bên trong. Mạc Thiên Liêu nhanh chóng múc nước, thò tay quấy vài cái, linh lực hệ hỏa lập tức hâm nước trong thùng nóng hôi hổi, nghĩ nghĩ, lại đi vào viện ngắt vài nhánh hoa tử đằng, rửa sạch ném vào.

Cách bình phong, nhìn người ở bên trong cởi áo tháo thắt lưng, Mạc Thiên Liêu nuốt nuốt nước miếng, thấy người chui vào thùng tắm, lúc này mới đẩy mặt chính trực đi vào:"Ta giúp em gội đầu."

Thanh Đồng hơi hơi nhíu mày, nghiệt đồ này, hiện giờ bổn tọa không có lông, xông tới như vậy thật sự là thất lễ! Nhìn nhìn thùng tắm, cánh hoa trôi đầy mặt nước, từ cổ trở xuống thấy không rõ, lúc này mới không có phát giận.

Mạc Thiên Liêu nhìn vẻ mặt của mèo nhà mình, liền biết y đang suy nghĩ cái gì, mím môi nhịn cười, kéo cái ghế nhỏ ngồi vào bên cạnh thùng tắm:"Biến thành màu trắng đi, màu đen gội không sạch."

"Nói thừa." Thanh Đồng nâng tay, muốn đập bàn tay hắn, lại bị Mạc Thiên Liêu chuẩn xác bắt được, cầm khăn bố mềm mại chậm rãi chà lau. Cánh tay trắng nõn khoát cạnh thùng tắm bạch ngọc, phân không rõ cái nào trắng hơn.

"Sau khi em biến thành người, ta còn chưa tắm cho em lần nào." Mạc Thiên Liêu dọc theo cánh tay mềm mại mò đến bàn tay.

Thanh Đồng rút tay về, bỏ xuống nước, không nói lời nào, tóc dài màu đen lại dần dần biến thành màu trắng. Thuật biến hóa này là dựa vào thần hồn khống chế, tùy ý này biến thành nhan sắc ban đầu, thần hồn cũng có thể thoải mái một ít.

Cầm lấy muỗng gỗ, nhẹ nhàng tưới nước trên mái tóc trắng tuyết kia, làm ướt tóc, bôi lên nước thơm, chậm rãi xoa xoa. Lúc trước Mạc Thiên Liêu tắm rửa cho mèo nhỏ, cũng là như thế, cẩn thận che lỗ tai cùng mắt, mèo đại gia sẽ không phát giận, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng cào, sẽ khiến y thực thoải mái.

Lông màu trắng vốn dễ dàng bị bẩn, mèo nhỏ lại cực yêu sạch sẽ, lúc Mạc Thiên Liêu không luyện khí, dường như mỗi ngày đều tắm cho nó. Bình thường mèo đại gia rất hung, ngược lại lúc tắm rửa lại rất ngoan, cũng có lẽ là do tay nghề Mạc Thiên Liêu tốt.

Ngón tay thon dài có lực, xuyên qua hàng tóc giữa mềm mại, nhẹ nhàng gãi da đầu, Thanh Đồng thoải mái mà nheo mắt lại, nằm ngửa ở trong thùng tắm, đầu đặt trên cạnh thùng. Cạnh thùng tắm rất là dày, ngồi ở đầu này, cạnh thùng còn có chỗ lõm hình cung, tiện cho đặt đầu.

"Móng Nhỏ." Mạc Thiên Liêu cúi đầu nhìn y, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Ừ?" Thanh Đồng hàm hồ lên tiếng, cũng không so đo xưng hô của nghiệt đồ.

"Ba trăm năm này, ai tắm cho em." Mạc Thiên Liêu cầm lấy muỗng gỗ rửa tóc, một tay cẩn thận che lỗ tai phòng ngừa nước vào, trong cung Thanh Ninh có nhiều thị nữ như vậy, mấy năm nay có phải vài nữ tử kia tắm rửa cho người này hay không, vừa nghĩ đến người khác chạm qua da thịt non mịn này, liền muốn lôi vài thị nữ kia đi đốt bếp lò.

"Tự mình tắm, còn có thể để ai tắm cho?" Thanh Đồng nâng tay, đẩy cằm Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu hôn một cái lên đầu ngón tay dính nước, dùng khăn bố lau tóc cho y:"Trên người…… Ta cũng giúp em rửa nha?"

"À……" Thanh Đồng trầm ngâm một lát, đập một bàn tay lên đầu hắn.

Cuối cùng, Mạc Thiên Liêu cũng không tranh thủ được phúc lợi tắm rửa cho Mạc Tiểu Trảo không lông, bị sư tôn đuổi ra khỏi phòng tắm, ngóng trông chờ ở bên ngoài.

"Chậc chậc, sao tui lại có một chủ nhân uất ức như anh vậy chớ?" Bảo hộ cổ tay trên tay lóe lóe, giọng nói Thái Thủy từ trong đầu truyền đến.

"Ngậm miệng." Mạc Thiên Liêu xoay người đi chuẩn bị giường, mèo nhà mình thích ngủ nơi mềm mại, giường bạch ngọc này dù có trải đệm chăn, vẫn có chút cứng rắn. Lưu Vân Tông thật sự là keo kiệt, không biết trải thêm nhiều đệm mềm sao?

Này thật đúng là oan uổng Lưu Vân Tông người ta, bình thường tu sĩ cấp cao là không cần ngủ, có đệm hương bồ ngồi thiền là được, một bên minh tưởng một bên nghỉ ngơi. Ai nghĩ đến hóa thần tu sĩ Ốc Vân Tông còn cần giường ngủ mềm mại?

"Y vốn chính là mèo của anh, ma sủng nuôi lớn như thế, có thể hạ miệng, thuận đường giúp y chữa trị thần hồn," Thái Thủy nói nói lại bay ra, biến thành miệng rộng, há mồm nói,"Tui nói chủ nhân này, anh là lên hay không lên được đó?"

Đợi đến lúc Thanh Đồng đi ra, liền nhìn thấy Mạc Thiên Liêu đang đốt thứ gì đó, không lưu tâm vừa đi vừa lau tóc.

Dưới đất trải thảm nhung, Thanh Đồng liền để chân trần đạp lên trên, trên người liền mặc một kiện trung y màu tuyết rộng rãi, bởi vì trên người còn có nước, có vài chỗ bị ướt nhẹp, dán trên thân thể, mơ hồ lộ ra một chút sắc màu bên trong.

Mạc Thiên Liêu ném Thái Thủy trong tay, đi qua ôm lấy người kia lên giường:"Dưới đất lạnh, tại sao lại không mang giày." Ngồi ở bên giường đặt hai chân trắng mịn kia lên đùi, lấy khăn cẩn thận chà lau, rồi sau đó tiếp nhận bố khăn trong tay Thanh Đồng, lau tóc cho y.

Lau đến nửa khô, Mạc Thiên Liêu lúc này mới đưa tay vào giữa những hàng tóc trắng sữa kia, chậm rãi vuốt xuống. Linh lực hệ hỏa lưu chuyển trong

lòng bàn tay, từng chút từng chút hong khô tóc dài.

Thanh Đồng ngáp một cái, ghét bỏ liếc liếc đùi Mạc Thiên Liêu, nâng tay vỗ vỗ, trải một cái khắn, lúc này mới nằm trên đó, để hắn vuốt lông.

Mạc Thiên Liêu sửng sốt một chút, nhịn không được mím môi cười khẽ, từ lần hiểu lầm nhỏ trước đó trở đi, hai người ở chung dần dần về lại thân mật như hồi trước, sư tôn ban đầu sẽ chơi xấu, sẽ lười biếng, cũng sẽ như vậy trực tiếp nằm sấp trên đùi hắn muốn hắn vuốt lông. Nâng tay chiêu Thái Thủy lại, biến thành một chiếc lược, chậm rãi chải mái tóc dài bóng mượt kia.

"Gru gru……" Thanh Đồng nheo mắt, từ trong cổ họng phát ra thanh âm thỏa mãn, không bao lâu sau liền ngủ.

Mạc Thiên Liêu nhét người vào trong ổ chăn, chính mình cũng đi tắm rửa một chút, vừa mặc xong quần áo, đột nhiên nhíu mày, có người chạm vào cấm chế.

Bước nhanh đến trong viện, liền thấy thiếu niên Sương Nhẫn ngồi đầu tường, nhìn thấy Mạc Thiên Liêu đến, lập tức nhảy xuống, có chút chột dạ cúi đầu:"Nhị sư huynh……"

"Muốn ra ngoài?" Mạc Thiên Liêu nâng tay hong khô tóc mình, cấm chế trong viện này là song hướng, người khác vào không được, người trong phòng cũng ra không được.

"Ta muốn đi vài nơi, tìm muội muội ta." Sương Nhẫn hơi mím môi, cậu mơ hồ có dự cảm, muội muội ở trong tông môn này.

"Không được," Mạc Thiên Liêu không chút nghĩ ngợi cự tuyệt,"Nơi này khắp nơi đều có cấm chế, trận pháp, ban đêm rất nguy hiểm."

"Chỉ cần muội muội trong vòng năm dặm gần đây, ta liền có thể ngửi được mùi cô." Sương Nhẫn cố chấp nhìn cấm chế trên tường.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, lại nói:"Vậy thì dễ thôi, ngày mai ta có biện pháp."

"Thật?" Sương Nhẫn trừng một đôi mắt hồ ly nhìn hắn.

"Ngươi đã đợi lâu như vậy, đợi thêm đêm nay nữa, đừng chọc phiền thêm cho sư tôn." Mạc Thiên Liêu nâng tay, xoa xoa đầu thiếu niên, thấy cậu nhu thuận gật đầu, lúc này mới xoay người về phòng.

Trở lại bên giường, phát hiện người trên giường đã mở mắt, nghĩ đến cũng phải, tu sĩ hóa thần tai thính mắt tinh, động tĩnh nho nhỏ trong viện đương nhiên không thoát khỏi lỗ tai y.

Mạc Thiên Liêu trèo lên giường, kéo người vào trong lòng:"Ngủ đi."

Người trong lòng giãy dụa, từ bên trong khuỷu tay hắn tránh ra, đẩy đẩy hắn ra phía ngoài, nghiêng người mặt hướng vào trong ngủ. Hồi đầu, mèo đại gia ngủ thường không thích bị ôm. Có lẽ là thời gian gần đây ở thuyền bay nằm chung giường chung gối nên quen, không để Mạc Thiên Liêu đi.

Mạc Thiên Liêu cũng không nhiễu y, đầu ngón tay quấn một luồng tóc trắng thưởng thức, đợi người bên cạnh ngủ, lúc này mới thò tay ôm lấy người vào trong lòng.

Không phải hắn không muốn chạm vào Thanh Đồng, Thái Thủy nói phương pháp song tu kia, Mạc Thiên Liêu đương nhiên là trăm lần nguyện ý, chỉ là…… Thanh Đồng không chịu cùng hắn ký huyết khế, chính là không muốn làm thú hầu, một người kiêu ngạo như vậy, sao có thể nguyện ý bị đối đãi như vậy.

Ma sủng biến hóa của ma tu, rất nhiều đều sẽ bị chủ nhân kéo lên giường, vài ma sủng kia thật sự là nguyện ý sao? Chỉ là bị quản chế bởi huyết khế, phản kháng không được mà thôi. Nếu hắn nhân cớ chữa thương mà ôm y, thì có khác gì mấy tên khốn dùng huyết khế uy hiếp ma sủng đâu?

Làm Ma Tôn luôn hướng về con đường không đạo đức, gặp phải mèo nhà mình, lại đột nhiên cao thượng hẳn lên. Mạc Thiên Liêu cúi đầu, nhìn người trong lòng, gương mặt trắng nõn chôn nghiêng trong khuỷu tay Mạc Thiên Liêu, ngủ khò khò, mặt dây chuyền màu tím nhạt buông ở trước ngực, thoáng sáng thoáng tối.

Mạc Thiên Liêu nhíu mày, mặt dây chuyền Cửu Hồn tinh có phản ứng, hoặc là thần hồn Thanh Đồng không ổn, hoặc là gần đó có người dùng huấn linh giác.

"Ư……" Quả nhiên, Thanh Đồng hơi hơi mở mắt ra, lầu bầu một câu,"Đau đầu."

Mạc Thiên Liêu lại gần, hôn đôi môi nhạt màu nọ. Cửu Hồn tinh ở đây, sức mạnh huấn linh giác sẽ bị giảm nhiều, nhưng thần hồn Thanh Đồng rất yếu ớt, chỉ cần gió thổi cỏ lay đều sẽ khiến y đau. Hơi thở ngọt ngào tràn ngập giữa môi, làm người muốn ngừng mà không được, Mạc Thiên Liêu nhịn không nổi, ôm chặt thân thể mềm mại cao gầy trong lòng, một tay còn lại trong ổ chăn, cũng nhịn không được chậm rãi vươn vào trong áo lót mềm mại.

Hắn chỉ sờ một chút, chỉ một chút mà thôi, thật!

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Ta chỉ sờ một chút

Một khắc sau

Thợ Mộc: Ta lại sờ một chút cuối cùng nữa.

Một lúc lâu sau

Thợ Mộc: Sờ xong cái này ta liền thu tay.

Một đêm sau

Thợ Mộc:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hồ Ly

Thần hồn chạm nhau, thoải mái đến mức khiến người mê say, Thanh Đồng đắm chìm bên trong trạng thái này, chưa từng chú ý tới động tác của Mạc Thiên Liêu.

Xúc cảm vào tay non mịn trơn bóng, ấm áp giống như nhuyễn ngọc dương chi, Mạc Thiên Liêu yêu thích không buông tay nhẹ nhàng vuốt ve, nhắc nhở chính mình sờ một chút liền thu tay, song, tay này dường như bị hấp dẫn, rút như thế nào cũng không ra.

"Ư……" Không biết bị chạm đến nơi nào, Thanh Đồng đột nhiên phát ra một tiếng rên khẽ khó nhịn.

Thanh âm này truyền đến bên trong lỗ tai Mạc Thiên Liêu, kích thích hắn thở gấp một chút, thân thể cũng cùng nổi lên phản ứng, nhịn không được ôm Thanh Đồng vào trong lòng dùng sức xoa xoa.

"A!" Khi bàn tay nóng rực ấy mò đến làn da non mịn sau lưng, Thanh Đồng rốt cuộc phản ứng lại, hung hăng tặng cho bàn tay đang sờ loạn ấy một vuốt.

"Á–" Mạc Thiên Liêu nhe răng nhếch miệng lùi tay về

"Nghiệt đồ, ngươi……" Thanh Đồng dang muốn mở miệng quát lớn, thì thanh âm kiềm lại, bởi vì y phát hiện, phía dưới có thứ cứng rắn gì đó đang chọt y.

Mạc Thiên Liêu vội ho một tiếng, thân thể rụt lui về phía sau.

Hai người đều im lặng, không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Thanh Đồng trừng mắt nhìn hắn một lát, đá một cước lên cẳng chân hắn, lật người quay lưng lại không nói gì. Tên ngốc này, thế nhưng, thế nhưng dám đối với y……

Mạc Thiên Liêu hít sâu một hơi, điều chỉnh nội tức, luyện hóa lại tinh thần bị mỹ nhân kích thích, đợi nhiệt độ thân thể thoáng hạ xuống, lúc này mới lại dán qua, dùng cằm cọ lỗ tai Thanh Đồng:"Còn đau không?"

"Mạc Thiên Liêu, lúc bổn tọa không lông, không thể sờ, ngươi hiểu không?" Thanh Đồng chôn nửa bên mặt ở trong gối đầu, thanh âm có chút buồn phiền.

Mạc Thiên Liêu hơi mím môi, không nói tiếp.

Thanh Đồng đợi một lát, không thấy ai kia trả lời, xoay người lại trừng hắn:"Ngươi câm?"

"Ta biết, Móng Nhỏ của ta đã không phải là mèo con nữa," Mạc Thiên Liêu lại gần, cùng y trán chạm trán, thấy y lại muốn phát giận, vội vã nói tiếp,"Ta biết ta đây là đang cọt nhã em."

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng hơi hơi mở to một ít, biết đây là cọt nhã ngươi còn sờ?

"Nhưng ta có thể làm gì được đây? Ta nhịn không được, em có muốn cọt nhã lại ta hay không?" Mạc Thiên Liêu nghiêm trang bắt lấy môt ngón tay thon dài, dán lên ngực mình, hắn chỉ mặc áo trong, vạt áo đã sớm xả ra vì một hồi loạn cọ khi nãy, lộ ra một mảng ngực cơ thịt căng đầy.

Thanh Đồng ngơ ngơ bị hắn kéo tay, dưới tay là nơi y quyến luyến nhất, nơi ấy ấm áp an dật, mang theo tiếng tim đập trầm ổn. Ba trăm năm trước ở Thập Sát cốc, y hết một lần lại một lần cọ đầu ở nơi này, nhưng dù cọ như thế nào thì nó cũng không còn ấm nữa.

Mạc Thiên Liêu chậm rãi buông ra tay ra, tùy ý ngón tay thon dài kia ở hắn trước ngực hắn gãi gãi.

"Ngực của ngươi có thể biến thành khúc gỗ sao?" Thanh Đồng hiếu kỳ dùng đầu ngón tay gãi gãi.

"Hử?" Mạc Thiên Liêu bị cào đến tâm thần vui vẻ, nghe thấy biến thành khúc gỗ, liền thành thành thật thật rút phiến thần hồn ra khỏi ngực, cơ thịt căng đầy lập tức biến thành ván gỗ mang theo chút vỏ xanh. Mắt Thanh Đồng sáng lên, hai tay biến thành móng vuốt, roẹt roẹt cào tới.

Mạc Thiên Liêu:"……"

Vì thế, Mạc Thiên Liêu nguyên bản chuẩn bị trải đệm để tỏ rõ tâm ý, cứ như vậy thẳng đờ nằm đó để người trong lòng mài móng vuốt suốt nửa đêm, bầu không khí gì cũng biến mất. Chỉ có thể yên lặng chua xót nuốt lệ vào trong bụng, đợi mèo nhà mình cào mệt rồi ngủ, lúc này mới biến ngực về, bất đắc dĩ thở dài.

Chậm rãi ôm người đã ngủ kia vào trong lòng, Mạc Thiên Liêu hôn hôn lên mái tóc y:"Ta cũng không phải là muốn cợt nhả em, chỉ là khó kìm lòng nổi."

Ở góc Mạc Thiên Liêu nhìn không tới, người đang chôn trong ngực hắn, lặng lẽ đỏ một đôi lỗ tai.

Ngày kế, Đinh Tử Kim quả nhiên lại tới cửa bái kiến.

Thanh Đồng còn đang ngủ, Mạc Thiên Liêu ở bên giường thiết cấm chế cách âm, miễn nhiễu giấc ngủ của y.

"Gia sư còn đang lĩnh hội đạo pháp, hy vọng Đinh huynh chớ trách thất lễ." Mạc Thiên Liêu thỉnh Đinh Tử Kim ngồi xuống, đổ ly trà cho gã.

"Là vãn bối lỗ mãng," Đinh Tử Kim vội vàng giải thích cho sự đường đột của mình, âm thầm quan sát đồ đệ mà Thanh Đồng chân nhân có chút sủng ái này,"Mạc hiền đệ là lần đầu đến Lưu Vân Tông?"

Hai người một có tâm kết giao, một có tâm lợi dụng, ngươi tới ta đi, rất nhanh liền đã xưng huynh gọi đệ. Mạc Thiên Liêu làm một lão yêu quái, bản lĩnh nói lời khách sáo đã là đệ nhất. Lại hóa ra, Đinh Tử Kim này vẫn là vì đá Lạc Tinh mà đến, bởi vì Đinh gia một mạch đều là luyện khí, lần này ở đại hội nhất định sẽ tham gia thi đấu luyện khí, vì chèn ép thứ đệ, gã cực kỳ khát vọng có được đá Lạc Tinh.

"Hóa ra là như vậy," Mạc Thiên Liêu cười cười,"Đá Lạc Tinh, gia sư ngược lại có cho vi đệ một khối nhỏ."

Đinh Tử Kim trước mắt sáng lên, có được đá Lạc Tinh từ trong tay tu sĩ kim đan này, có thể dễ dàng hơn nhiều so với cầu Thanh Đồng chân nhân.

"Chỉ là……" Mạc Thiên Liêu hơi có chút khó xử vò đầu,"Ta cũng là luyện khí sư, thi đấu luyện khí lần này vốn cũng là muốn tham gia, nghe nói trong phần thưởng có quả Văn Ngọc."

Đinh Tử Kim nghe nói hắn cũng là luyện khí, tâm nhất thời chìm xuống, lại nghe được hắn là vì quả Văn Ngọc, tinh thần lập tức dâng lên:"Hiền đệ nghe nhầm, trong phần thưởng cũng không hẳn có quả Văn Ngọc."

Mạc Thiên Liêu nhíu mày, vẻ mặt rất là thất vọng.

"Nhưng mà, nếu hiền đệ muốn, vi huynh ngược lại có thể suy nghĩ biện pháp." Đinh Tử Kim nói đến là khách khí, vẻ mặt lại có chút bình tĩnh.

"Lời này là thật?" Mạc Thiên Liêu mặt lộ kinh hỉ,"Thực không dám giấu diếm, tiểu đệ là vì được một khỏa quả Văn Ngọc, để về sau đến lúc kết anh dùng, nếu có thể sử dụng đá Lạc Tinh đổi, cũng không cần tốn sức đi tỷ thí."

Hai người ăn nhịp với nhau, Mạc Thiên Liêu tỏ vẻ, bản thân muốn đi xem cây Văn Ngọc. Đinh Tử Kim chỉ nghĩ là hắn không yên lòng, cười cười mời hắn đi tham quan.

Cây Văn Ngọc là trấn phái chi bảo, nhưng khách quý đến vẫn có thể đứng xa xa nhìn.

Mạc Thiên Liêu đi đến lều linh thú ôm hồ ly nhỏ ra, nói đây là linh sủng sư tôn vừa thưởng hắn, mang theo ra ngoài kiến thức một chút. Hổ mập nghe bọn họ muốn đi ra ngoài chơi, cũng cùng đứng lên.

"Đại Béo ngoan, ở trong này bồi sư tôn." Mạc Thiên Liêu xoa xoa đầu đại sư huynh,"Grao –" Con hổ mập nhe răng, sư đệ này, thật sự là càng ngày càng không tôn kính sư huynh!

Lưu Vân Tông quả nhiên như Mạc Thiên Liêu phỏng đoán, khắp nơi đều là cấm chế, trận pháp, trong tay Đinh Tử Kim có ngọc bài, đại đa số địa phương đều thông qua.

Hồ ly nhỏ ngồi xổm trên vai Mạc Thiên Liêu, ngưỡng đầu dùng sức ngửi, phân biệt hơi thở trong đó. Xuống núi, rẽ trái rẽ phải trên thềm ngọc thật dài, đi đến phía sau núi môn phái, hồ ly nhỏ đột nhiên tru lên lên.

"Làm sao?" Mạc Thiên Liêu ôm cầu lông trên vai xuống dưới, cùng nó trao đổi ánh mắt.

Muội muội! Ta ngửi đến hương vị muội muội! Muội muội bị thương!

Hồ ly nhỏ giãy dụa muốn xuống đất, Mạc Thiên Liêu làm bộ như không ôm được, để nó trốn thoát.

"Ai nha, hỏng rồi Đinh huynh!" Mạc Thiên Liêu kêu sợ hãi một tiếng, khiến Đinh Tử Kim ở phía trước quay đầu lại.

Đinh Tử Kim thấy yêu thú hắn chạy, không thèm để ý:"Dùng huyết khế triệu hồi nó là được."

"Ta còn chưa đính huyết khế với nó!" Mạc Thiên Liêu nói liền muốn đuổi theo.

"Cái gì!" Đinh Tử Kim cả kinh, nhìn về phía phương hướng hồ ly kia chạy, hơi hơi nhíu mày, yêu thú chưa định huyết khế, bị người khác nhặt được thì là của họ, gã còn chưa lấy được đá Lạc Tinh, không thể đắc tội Mạc Thiên Liêu, không bằng nhân cơ hội giúp hắn để lấy chỗ tốt,"Phía sau núi cấm chế rất nhiều, người ngoài vào không được, đừng sốt ruột, ta mang ngươi đi tìm."

Hai người lập tức đuổi theo phương hướng hồ ly nhỏ chạy.

Sâu trong rừng rậm, có một loạt nhà trúc, hồ ly tuyết trắng bị một con hồng hồ ly bức đến góc tường, run cầm cập. Cô bị huấn linh giác tra tấn đã lâu, sớm suy yếu không thể chịu nổi, dù cho đối mặt với yêu thú chưa khai linh trí này, cũng phản kháng không được bao lâu.

"Há há, đây chính là yêu thú biến hóa, sinh hạ thú con căn cốt khẳng định tốt." Hai đệ tử Ốc Vân Tông canh giữ ở bên ngoài hàng rào, cười hì hì chờ hai con yêu thú giao hợp.

Hồng hồ ly mở ra một hàm răng nanh, chuẩn bị cắn cổ mẫu hồ ly để chế phục cô.

"Grao –" Một tiếng kêu thê lương vang lên, mọi người tập trung nhìn, không biết từ nơi nào thoát ra một con hồ ly trắng tuyết, một ngụm cắn cổ hồng hồ ly kia, cường ngạnh xé rách một mảng da.

"Ca ca……" Hồ ly nhỏ trong góc tường run rẩy ngẩng đầu, không dám tin nhìn một màn này, sau một lúc lâu mới phản ứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Bảo Thụ (Cây Quý)

Hai đệ tử Lưu Vân Tông kinh hô một tiếng:" Yêu thú nơi nào đến?" Nói rồi, nâng tay muốn công kích.

Trong phòng trúc này thường xuyên có thanh âm huấn linh giác truyền ra, yêu thú trong Lưu Vân Tông e sợ tránh né không kịp, cho nên mặc kệ có linh trí hay không, nhận chủ hay không nhận chủ, trong Lưu Vân Tông hiếm có yêu thú nguyện ý tới gần đỉnh núi này. Nay đột nhiên có một con yêu thú xông vào, còn hung tàn như vậy, khiến bọn họ thật hoảng sợ.

"Hãy khoan!" Đinh Tử Kim đúng lúc đuổi tới, lớn tiếng quát bảo ngưng lại.

Sương Nhẫn bảo vệ ở trước mặt muội muội, mắt lạnh nhìn hồng hồ ly kia đau đến mức đảo quanh tại chỗ, rồi sau đó nhe răng muốn xông lên cắn cậu, đi hai bước, lại bị khí thế trên người hồ ly nhỏ kia dọa.

An hồn hồ vốn là yêu thú có huyết thống tương đối cao, mà nay Sương Nhẫn là yêu tu hóa thần, yêu thú chưa mở linh trí, theo bản năng cảm thấy nguy hiểm.

Uy áp của yêu thú cấp cao, trụ cột thành lập dựa vào tu vi, mẫu hồ ly này lúc trước bị phong bế tu vi, thân thể lại suy yếu, mới có thể bị yêu thú bình thường như vậy bức đến đường cùng. Mà Sương Nhẫn lại không giống, ở Ốc Vân Tông tu dưỡng một đoạn thời gian, còn cùng Viêm Liệt học pháp thuật theo quy củ, linh rượu, linh nhục dưỡng lâu như vậy, tu vi củng cố, linh lực dư thừa.

"Cút!" Sương Nhẫn dùng thần thức công kích hồ ly kia, đối phương lập tức sợ tới mức dựng thẳng lông, cắp đuôi chạy trối chết, bị hai đệ tử Lưu Vân Tông ngoài phòng quay đầu bắt được.

"Ai nha, ta nói thằng nhóc này sao lại chạy nhanh như vậy, hóa ra là ngửi được mẫu hồ ly." Mạc Thiên Liêu cùng chạy tới, nhìn thấy một màn trước mắt này, cười hì hì nói.

Đinh Tử Kim cũng nhịn không được cười cười:"Đây là Mạc sư thúc Ốc Vân Tông."

Hai đệ tử trông giữ yêu thú hướng Mạc Thiên Liêu hành lễ, một người có chút bất mãn:"Chủng hồ bị cắn thương, không hoàn thành nhiệm vụ phong chủ cấp, làm sao ta báo cáo kết quả?"

Người khác kéo sư đệ bên cạnh một phen, người này rõ ràng là khách quý của Đinh sư thúc, không thể đắc tội.

"Ca ca, có phải anh hay không?" Hồ ly nhỏ lui vào trong góc tường, không dám tiến lên, nhìn tuyết hồ trước mắt cắn hồng hồ ly ghê tởm kia, vẫn bảo vệ trước người cô trừng vài người xấu ở ngoài hàng rào, cơ hồ không dám tin tưởng hai mắt mình.

Cô gọi là Sương Hoa, vẫn ở trên Tuyết Sơn, lúc trước bởi vì ham chơi, dừng ở trong rừng Tuyết Sơn, bị một đám thợ săn yêu thú lên núi tìm kiếm thấy được. Những người đó chỉ có tu vi trúc cơ, cô nguyên bản không sợ, ai ngờ bọn họ cầm ra một cái kèn kỳ quái, vừa thổi, đã khiến đầu cô đau muốn nứt, khó có thể bảo trì hình người.

Ca ca đuổi tới cứu cô, trong vài thợ săn kia lại có tu sĩ kim đan thâm tàng bất lộ, cùng ca ca bất phân thắng bại, sau đó, lại dùng cái kèn kia ám toán, cũng mang ca ca đi. Bọn họ bị qua tay nhiều người bán cho phường thị, chủ phòng đấu giá nói, nữ tử bán rất tốt trong chính đạo, nam tử thì có giá ở Ma đạo, liền tách bọn họ ra. Từ đó về sau, cô chưa từng nhìn thấy ca ca.

Nghe nói người trong ma đạo làm việc không chút nào cố kỵ, người tu hành cũng thường thường cùng ma sủng mình làm chuyện kia, ca ca bị bán vào ma đạo, tất nhiên cũng sống không bằng chết. Sao có thể tới cứu cô chứ? Nhất định là cô sắp chết, cho nên xuất hiện ảo giác.

"Sương Hoa." Sương Nhẫn thấy Mạc Thiên Liêu đến đây, liền nhẹ nhàng thở ra, xoay người ôm quả cầu lông ở góc tường vào trong lòng. Tuy rằng cậu có thể cảm giác được nhị sư huynh này không thích cậu lắm, nhưng vẫn theo bản năng tín nhiệm vị sư huynh này, trong mắt của cậu, nhị sư huynh tính tình không tốt so với đại sư huynh cứ ngây ngô cười còn đáng tin cậy hơn nhiều.

Sương Hoa bị ôm vào cái ôm quen thuộc, mới dám tin tưởng chuyện này không phải là mộng, nhất thời không ngừng được khóc lớn lên:"Ca ca, ca ca!" Cô vừa mới biến hóa, cái gì cũng không biết, đột nhiên bị những người tóm được, bắt cô động phòng cùng yêu thú không biết, rồi sinh ra thú con cho bọn họ bán, cô sớm đã có ý chết, nếu quả thật bị vài yêu thú kia chạm, cô liền tự bạo yêu đan, khiến những người này đều chôn cùng cô.

"Hử?" Đệ tử Lưu Vân Tông vốn đang hầm hừ sửng sốt nhìn về phía kia hai con hồ ly ôm thành một đống," Mẫu hồ ly này tính tình rất quật cường, chủng hồ đã bị cắn hai con, con này sao lại……"

"Có lẽ là màu lông gần." Mạc Thiên Liêu dựa trên hàng rào, nhàn nhã xem náo nhiệt.

Sương Nhẫn ôm muội muội, liếm liếm đầu cô, hồ ly nhỏ sợ hãi vẫn chui vào trong lòng ca ca, hai tay gắt gao siết chặt chòm lông trước ngực cậu, lần này nói cái gì cũng không chịu buông tay. Có ca ca ở đây, cho dù chết cũng không sợ.

"Này ngược lại là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ," Đỉnh Tử Kim thấy Mạc Thiên Liêu cao hứng, liền ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ,"Nếu con hồ ly này của Mạc hiền đệ còn chưa đính khế, không bằng để nó thử cùng mẫu hồ ly xem sao, quay đầu còn có thể có được một một yêu thú."

Loại sự tình này, người bình thường đều sẽ đáp ứng. Mạc Thiên Liêu chỉ suy xét một lát, liền gật đầu đồng ý.

Đỉnh Tử Kim truyền âm cho hai đệ tử Lưu Vân Tông kia, hai người đưa mắt nhìn nhau, phong chủ công đạo bọn họ, lập tức khiến nó mang thai. Dù có cấp cho hồ ly này bất kỳ con hồ ly xứng đôi nào, cũng vẫn không thành công, yêu thú chưa đính huyết khế trong Lưu Vân Tông chỉ có mấy con như vậy, bọn họ đều dắt qua đi thử hết rồi.

Mạc Thiên Liêu giả vờ không thấy được ba người kia tới tới lui lui, chỉ nhìn hai con hồ ly trong phòng ôm thành một đống:"Thằng nhóc thối, nhìn thấy cô nương xinh đẹp liền không đi nổi nữa?"

"Mạc sư thúc, lúc trước có đắc tội, nếu yêu thú này chưa đính huyết khế, có thể cho chúng ta mượn dùng mấy ngày hay không, dù sao trong lúc đại hội ngài cũng sẽ không rời khỏi Lưu Vân Tông." Vị đệ tử tương đối biết làm người một ít kia mở miệng.

Mạc Thiên Liêu nhíu mày:"Tại sao còn phải mượn vài ngày?" Thoạt nhìn tựa hồ cực kỳ bất mãn đối với chuyện người khác muốn lấy đi yêu thú của hắn lâu như vậy.

"Ngài có điều không biết, yêu hồ bản tính như thế, nếu muốn phối thành, ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng." Người nọ cười làm lành nói, chủ yếu là sợ một lần phối không thành công, sau này cũng không thể tìm được công hồ ly khiến mẫu hồ ly này ngoan ngoãn nghe lời. Mẫu hồ ly này được trưởng lão trong tông môn coi trọng, phối được một ổ, liền phải đưa cho trưởng lão, dù gì đi chăng nữa cũng không thể xảy ra sự cố, tốt xấu gì cũng phải kiếm lại tiền mua con hồ ly này về.

"Thế thì không được," Mạc Thiên Liêu nhấc chân liền muốn đi vào ôm hồ ly ra,"Đây là yêu thú sư tôn vừa thưởng cho ta, còn chưa đính khế, nếu lưu ở chỗ này, chẳng phải thành yêu thú của các ngươi hay sao?"

Hai chuyện đều không đồng ý, người Lưu Vân Tông liền sợ hắn mang yêu thú đi mất hoặc là định khế ngay tại đây. Phải biết, con cái của yêu thú chưa đính huyết khế, có thể bán cho bất kỳ kẻ nào, mà nếu công hồ ly này ký kết huyết khế với Mạc Thiên Liêu, thú con sinh ra chỉ có thể đưa cho những người có huyết thống với Mạc Thiên Liêu sử dụng.

Cuối cùng, hai bên nhường một bước, người Lưu Vân Tông đồng ý Mạc Thiên Liêu đeo một pháp khí lên cổ hồ ly, chứng minh đây là hồ ly của hắn, cũng đáp ứng sinh hạ hồ ly con thì sẽ cho hắn một đứa; Mạc Thiên Liêu đồng ý để hồ ly ở chỗ này cho đến khi đại hội kết thúc.

"Ta đi đây." Mạc Thiên Liêu lưu luyến không rời nói với hồ ly ở góc tường, vừa nói vừa cho đeo dây lên cổ nó. Dây chuyền này làm từ tinh thạch nhìn rất là đẹp.

Sương Hoa thấy Mạc Thiên Liêu tới gần, cảnh giác nhe răng với hắn, thấy hắn quả thực đeo dây lên cổ ca ca, lập tức liền muốn đi cắn hắn, bị Sương

Nhẫn nhắc chân đạp cái đuôi.

"Ca ca!" Sương Hoa ấm ức nhìn về phía huynh trưởng nhà mình.

Ở một góc không thể thấy, Sương Nhẫn hướng cô lắc đầu, giả bộ không tình nguyện bị đeo dây lên cổ, lập tức dùng thần thức xem xét. Vòng cổ này thực ra là vòng tay chứa đồ, bên trong không chỉ có pháp khí phòng huấn linh giác mà Mạc Thiên Liêu luyện chế cho cậu, còn có một cây linh kiếm, một ít đan dược cùng linh thạch, cùng với một ít pháp khí nhỏ cậu chưa thấy qua.

Muốn công khai trộm hồ ly đi, không hề dễ dàng như lúc ở trong ma cung Thí Địa, làm không tốt sẽ bại lộ bí mật của Ốc Vân Tông, cần phải cẩn thận lại thêm cẩn thận.

Dàn xếp tốt cho hồ ly xong, Mạc Thiên Liêu cẩn thận mỗi bước đi theo Đinh Tử Kim nhìn cây Văn Ngọc.

Cây Văn Ngọc mọc ở ngọn núi đầy đủ linh khí nhất ở Lưu Vân Tông, còn chưa đi vào, liền cảm giác được một luồng khí an bình tường hòa, tươi mát linh động.

"Nơi này tên là Ngọc Sơn." Đinh Tử Kim nhiệt tình giới thiệu cho Mạc Thiên Liêu, đang nói, vừa vặn gặp một người dẫn ba người khác đến tham quan, xem phục sức chắc là người Thanh Vân Tông.

Một đệ tử Lưu Vân Tông khác dẫn theo mọi người tham quan, nhìn thấy Đinh Tử Kim liền nói với người Thanh Vân Tông:"Vị này là Đinh khí sư của môn phái chúng ta."

"À, ta có nghe nói qua, ấm tùng hạc* lần trước đưa cho Vân Tùng trưởng lão, là được Đinh khí sư luyện chế." Một nữ đệ tử cướp lời nói, thanh âm có vẻ bén nhọn líu ríu, chọt đau lỗ tai Đinh Tử Kim.

Đinh Tử Kim sắc mặt có chút khó coi, âm thanh lạnh lùng nói:"Gia đệ luyện chế cho vui, làm phiền cô nương còn nhớ rõ."

Người Lưu Vân Tông đều biết hai anh em nhà họ Đinh không hòa thuận, nhất thời có chút xấu hổ, mà cô nương Thanh Vân Tông lại hiển nhiên không có mắt nhìn, còn ở đó thao thao bất tuyệt nói thứ đó tốt như thế nào.

Ấm tùng hạc kia là do thứ đệ Đinh Tử Ngọc của hắn luyện chế, nghe nói là phỏng chế thủ pháp của Đoán Thiên tôn giả, có thể gom hết nước trà lẫn mùi hương lưu lại bên trong ấm, một chút cũng không tiết ra ngoài, cầm trong tay thưởng thức như thế nào cũng sẽ không làm nước vẩy ra, chỉ có xoay tròn nút ấm mới có thể đổ ra, hoàn toàn có thể trở thành bầu rượu tùy thân mang theo bên người.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, mùi sẽ không tiết ra ngoài, nước cũng không vẩy ra, cái này nghe kiểu nào cũng giống cái bô hắn luyện chế lúc trước. Tiểu xong rồi có thể tùy ý ném ở trên giường, không sợ mùi tiết ra ngoài, cũng không sợ nửa đêm ngủ mơ hồ đá bô làm nước tiểu văng ra đầy giường. Nghe kia nữ tu nói, Vân Tùng trưởng lão vẫn mang theo trên người. Mạc Thiên Liêu chuẩn bị chú ý một chút, đợi đến lúc đại hội chỉ cho Thanh Đồng xem, để y cũng vui vẻ một chút.

Dọc theo thềm ngọc đi lên, nham thạch ven đường từ màu nâu nhạt dần dần nhạt đi, hiển hiện ra nhan sắc ngọc thạch, càng lên cao càng rõ ràng, đến giữa sườn núi, tất cả đá đều thành ngọc thạch, cỏ xanh, cây thấp gian nan sinh tồn giữa những mối ghép của ngọc thạch.

"Cây Văn Ngọc cần bạch ngọc dưỡng." Đinh Tử Kim thấp giọng giải thích một câu.

Mọi người giật mình, trách không được khắp nơi trong Lưu Vân Tông là bạch ngọc, hóa ra trấn phái chi bảo này cần bạch ngọc đến ôn dưỡng. Chất dinh dưỡng của cây Văn Ngọc là bạch ngọc, ngọc thạch trên núi này hàng năm đều phải thay mới.

Đỉnh núi chính là một mảnh đất bằng trống trải, chỉ có bụi cỏ thấp bé, một vài cây đại thụ cao lớn lẳng lặng đứng lặng ở giữa, thoạt nhìn không giống cây thật. Cành khô màu nâu, da cây như ngọc thô chưa mài dũa, so le không đều; Cành lá xum xuê, phiến lá mỏng như cánh ve, tựa như khắc từ thanh ngọc; từng viên từng viên ngọc đào treo tại ngọn cây, dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng.

Gió nhẹ phất đến, bụi cỏ lung lay, cây nọ lại chẳng mảy may động.

"Đây là từ ngọc khắc thành?" Người Thanh Vân Tông, có người hoang mang rối loạn muốn tiến lên sờ sờ.

Mạc Thiên Liêu lại đứng đó chưa động, thần thức cường đại khiến hắn nhìn rõ ràng, mảng đất nhìn bình thường yên tĩnh này, lại ẩn giấu thiên la địa võng, trận pháp chằng chịt dày đặc xen lẫn nhau, tựa như mạng nhện.

"A –" Quả nhiên, đệ tử nóng nảy kia của Thanh Vân Tông bị tầng ngoài cùng của pháp trận đẩy ra ba trượng xa.

Mạc Thiên Liêu im hơi lặng tiếng để một mảnh ngọc giản trượt đến lòng bàn tay, khắc trận pháp trước mắt vào, rồi sau đó mới không nhanh không chậm nói:"Đinh huynh, cái này có thể đến gần xem?"

Đinh Tử Kim lắc lắc đầu:"Cây này chỉ có trưởng lão trong môn phái mới có thể tiếp cận, nếu là chạm phải trận pháp, rất nhanh sẽ có trưởng lão đến, chúng ta chỉ có thể ở đây nhìn thôi, đừng nhiễu trưởng lão thanh tịnh."

Trên thực tế, pháp trận nơi này còn hung hiểm nhiều hơn những gì Đinh Tử Kim nói, đệ tử Lưu Vân Tông bên kia cũng bổ sung, nói trưởng lão một khi nhận ra có người trộm quả Văn Ngọc, trong vòng ba hơi thở sẽ chạy tới, lập tức giết chết đạo tặc. Mặc kệ ngươi là thật đến trộm thật hay là đi lầm

đường. Dứt lời, chỉ chỉ tấm bia đá bên cạnh "Xâm nhập liền chết".

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, ba hơi thở……

Đinh Tử Kim thấy thế, liền lén truyền âm nói cho Mạc Thiên Liêu, thời điểm quả Văn Ngọc chín, phụ thân làm trưởng lão có thể phân được hai quả, gã sẽ nghĩ biện pháp đòi một đến cho hắn.

Trở lại tiểu viện, Thanh Đồng đã đứng dậy, đang nói chuyện với Huyền Cơ. Huyền Cơ cùng y thương lượng lễ vật gặp gỡ cho văn bối Lưu Vân Tông.

"Nếu đưa dây thừng chắc là không quá thích hợp, đúng không." Huyền Cơ buồn rầu nói.

"Ừ." Thanh Đồng ngáp một cái, quay đầu nhìn thấy Mạc Thiên Liêu trở về, đôi mắt đẹp có chút mệt rã rời hơi hơi sáng một chút.

Mạc Thiên Liêu đương nhiên không bỏ lỡ biến hóa trong nháy mắt này, một trận vui sướng khó có thể nói thành lời lập tức ùa lên trong lòng, mèo nhà hắn ngóng trông hắn trở về! Nếu không phải ngại Huyền Cơ ở đây, hắn hận không thể lập tức nhào qua ôm lấy người vào trong lòng xoa xoa một hồi.

Hổ mập nằm bên chân sư tôn đứng lên, đi tới vây quanh hắn nhìn một vòng."Grao" Tiểu sư đệ đâu?

"Sương Nhẫn đâu?" Mạc Thiên Liêu nghe không hiểu hổ mập nói, Thanh Đồng nghe hiểu được, liền thuận miệng hỏi một câu.

"Kéo đi lai giống rồi." Mạc Thiên Liêu cười nói.

Hổ mập khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, lai giống?

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Ngực đại thấp: Tại sao sư đệ có thể lai giống

Thợ Mộc: Công hồ ly đương nhiên có thể lai giống

Ngực đại thấp: Vậy ta thì sao, ta cũng là công, so với công còn công hơn!

Thợ Mộc: Đúng, ngươi là công hổ trong công hổ, công công hổ

Ngực đại thấp:QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đường Núi

*Ngọt quá đi mất

"Tình khó tự kiềm cũng như ta đối với em vậy, chẳng thể giữ nổi lòng mình."

Cái xác trong tay Huyền Cơ rơi ầm xuống đất, lại nhanh chóng nhặt lên, xoa như xoa bảo bối:"Sương Nhẫn còn nhỏ." Vừa nói, vừa dùng dây thừng quấn vài vòng quanh xác.

"Đừng quấn, ngày mai chính là đại hội, còn phải lấy ra." Thanh Đồng liếc sư huynh, nâng tay kéo Mạc Thiên Liêu lại đây, hỏi hắn sao thế này.

Mạc Thiên Liêu đơn giản kể lại chuyện hôm nay, hổ mập tức giận đến mức cắn đứt một cọng dây thừng.

Yêu tu đã biến hóa, chẳng khác gì với người, để một tiểu cô nương bị dã thú khi nhục như vậy, thật sự là mất đi nhân tính. Vì tiền, Lưu Vân Tông thật sự là chuyện gì cũng làm được. Nghe nói lúc trước có trưởng lão, còn thử qua yêu tu biến hóa của mình để xem thử có thể sinh ra được một đứa con kết hợp giữa người và thú hay không, còn khiến đan sư luyện chế rất nhiều thuốc có thể giúp linh sủng thụ thai.

Kết quả đương nhiên là không thể, cũng bởi vậy, nhân tu càng thêm chắc chắn, dù là biến hóa, cũng không thể đánh đồng cùng người.

"Đám súc sinh, cực kỳ vô nhân tính!" Dưới cơn giận dữ, Huyền Cơ hung hăng ném xác mình xuống đất, xác Huyền Vũ cứng rắn nặng nề, đập lên phiến đá tạo thành một vết nứt.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng:"Sư bá, xác……"

"Hừ!" Huyền Cơ nhặt xác lên, thổi thổi, ôm vào lòng hầm hừ đi.

"Huyền Cơ thắt dây thừng là vì bảo vệ xác hay sao?" Mạc Thiên Liêu thấy người đi, liền ngồi xuống đệm mềm ôm lấy mèo nhà mình, kéo vào trong lòng.

Thanh Đồng ngoan ngoãn cho hắn ôm, tựa vào người Mạc Thiên Liêu ngáp:"Ban đầu thì không phải."

Hổ mập nghe vậy, cũng vểnh tai.

Lúc Huyền Cơ còn nhỏ, ba huynh đệ chơi đùa cùng một chỗ, sư tôn ném quả cầu nhỏ ra cho bọn họ bắt. Thiên Lang chạy nhanh nhất, vui vẻ chạy đi, Thanh Đồng thường xuyên không để ý tới trò đùa của sư tôn, đôi lúc sẽ nổ tình, giả vờ tranh đoạt hai ba lần rồi thôi, cũng lười chạy về, bèn bò lên đầu Thiên Lang để đại sư huynh chở mình trở về.

Thiên Lang vốn nuông chiều tiểu sư đệ mình, muốn gì được nấy, để quả cầu cho sư đệ ôm, liền sung sướng vô cùng đội mèo nhỏ chạy về.

Chỉ có Huyền Cơ, hì hục tha theo xác mình chạy về, chạy quá nhanh, xác liền mất, chỉ còn một con rắn uốn lượn trên mặt đất. Nhưng chạy trốn cũng rất nhanh, chỉ có điều sư tôn nói, cởi quần chạy thì không tính, cuối cùng liền đưa phần thưởng là đồ ăn ngon cho Thanh Đồng đang ngoạm cầu.

Thiên Lang đối với đồ ăn ngon cũng không chấp nhất, hắn chỉ thích trò chơi ném cầu nhặt cầu, thấy sư đệ chậm chạp ăn, liền quấn sư tôn đòi chơi cầu. Chỉ có Huyền Cơ ôm xác thương tâm không thôi, đâu phải hắn cố ý muốn cởi quần, thật đó, là xác nó tự mình rớt mất.

Chuyện như thế còn có rất nhiều, nhận phải vài lần đả kích, Huyền Cơ rốt cuộc nghĩ ra biện pháp, đó chính là dùng dây thừng trói chặt xác mình một tý, như vậy đến lúc chạy thì sẽ không rớt mất. Thế nhưng buộc chặt lại, thì chỉ có đầu cùng cái đuôi thò ra bên ngoài, giống như trùng cứ co tới co lui mà chạy thì thật sự rất bất nhã, mà chạy cũng không nhanh.

Cuối cùng, Huyền Cơ phát hiện, cột xác trên lưng là được, phía dưới vẫn là một con rắn, xác đè ở trên lưng không chạm đất, như vậy vừa chạy nhanh lại vừa ổn.

Vì thế, trong Ốc Vân Tông thường xuyên có thể nhìn thấy một con rắn nhỏ lưng đội xác rùa, hì hục chạy theo lưng một con mèo nhỏ cùng chó con.

Bởi vì dây thừng bình thường quá thô và to, Huyền Cơ liền muốn tự mình thắt loại dây nhẹ nhàng mềm mại, thế nên bắt đầu nghiên cứu dây thừng, thắt qua thắt lại, liền thành thói quen.

Mạc Thiên Liêu im lặng một lúc lâu sau, quá khứ này này thật đúng là đáng giá thông cảm, cho nên nói, ngay từ đầu dùng dây thừng như dây lưng sao……

Ban đêm, Mạc Thiên Liêu thấy người bên cạnh ngủ rồi, liền lặng lẽ đứng dậy, mặc xong quần áo, gọi Thái Thủy đang giả làm nến lại, lặng lẽ kéo chốt cửa.

"Ngươi đi đâu?" Thanh âm dễ nghe mang theo một chút biếng nhác, Mạc Thiên Liêu quay đầu, liền thấy người trên giường nằm nghiêng, lười biếng ngoắc ngoắc tay với hắn.

Mạc Thiên Liêu lập tức bị động tác này chọt đến tim, tê tê dại dại, lại gần hôn hôn đầu ngón tay vươn ra kia:"Ta đi trộm mấy quả Văn Ngọc về, ngoan, ngủ tiếp đi, trước hừng đông ta sẽ quay lại."

Cánh tay thon dài trắng nõn ôm chặt cổ Mạc Thiên Liêu, ý tứ rất rõ ràng, y cũng phải đi.

"Không được, bên kia gần núi thuần thú, nếu bọn họ thổi huấn linh giác thì sẽ khiến em đau đầu." Mạc Thiên Liêu lắc lắc đầu.

Thanh Đồng biến thành một con mèo nhỏ, kéo kéo tà áo Mạc Thiên Liêu, thái độ rất là kiên quyết.

"……" Một người một mèo giằng co một lát, Mạc Thiên Liêu liền bại trận, nhìn cặp mắt lưu ly trong suốt kia, thật khó mà nói ra lời cự tuyệt.

Thanh Đồng đắc ý siết chặt quần áo trước ngực Mạc Thiên Liêu, kéo vạt áo để lộ ra cái đầu nhỏ, hưng phấn vẫy vẫy đuôi. Ban đêm chính là thời điểm thích hợp đi săn.

Đường núi một đường thẳng, chỉ cần không đi lệch, thì sẽ không có vấn đề gì.

Thềm bạch ngọc dưới ánh trăng lạnh lẽo bàng bạc lóe lên tia sáng, cỏ Dạ Quang ở hai bên đường cũng chọt sáng chọt tắt, nhìn rất là đẹp.

Mèo nhỏ nhảy xuống, bổ nhào vào trong bụi cỏ Dạ Quang, Mạc Thiên Liêu liền dừng bước chờ y.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng lạnh lùng trong trẻo chiếu xuống quần sơn, yên tĩnh vô thanh. Đường tu tiên chậm chạp, phần lớn thời gian đều tịch mịch như vậy, nhưng nếu có người làm bạn, thì khác nhau rất lớn.

"Nhìn gì thế?" Mèo nhỏ không biết khi nào đã biến thành mỹ nhân cao gầy, nhìn theo ánh mắt Mạc Thiên Liêu,"Ánh trăng không tệ." Nói rồi vươn tay hướng tới ánh trăng.

Ánh trăng vô hình chậm rãi hội tụ, tựa như nước chảy trong khe núi, ngưng tụ thành một luồng, biến thành ánh sáng trong suốt, đổ xuống, hết thảy tụ lại

trong lòng bàn tay. Tay áo rộng mềm mại trượt xuống, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn, ánh trăng liền vòng quanh cánh tay xinh đẹp kia, chậm rãi tan vào thân thể.

Mạc Thiên Liêu nhìn xem có chút ngốc, hóa ra trong truyền thuyết đại yêu có thể hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, đúng là thật!

Vạt áo tuyết sắc phiêu diêu trong gió, ánh trăng như quyện, quấn quanh tiên nhân đẹp như tranh ấy, khiến Mạc Thiên Liêu sinh ra vài phần ảo giác người nọ sắp hóa thành tiên mà bay đi.

"Thanh Đồng!" Mạc Thiên Liêu bước nhanh qua, vội kéo tay y.

Ánh trăng quanh mình bởi vì bị cắt ngang đột ngột nên chậm rãi tán đi, Thanh Đồng cũng không để ý, để chúng nó rời đi, chậm rãi quay đầu nhìn Mạc Thiên Liêu, mắt lưu ly nhạt màu vì vừa hấp thu ánh trăng, lóe lên chút ánh sáng nhỏ vụn.

"Sao thế?" Thanh Đồng kỳ quái nhìn hắn.

"Đi thôi." Mạc Thiên Liêu há miệng thở dốc, muốn nói sợ em bay mất, lại cảm giác lời này thật sự rất ngốc, nói ra không chừng sẽ bị đánh, liền nuốt vào, yên lặng kéo mèo nhà mình rời đi.

Thanh Đồng tránh cũng không tránh được, liền tùy ý để hắn kéo, theo bước ở phía sau, vừa đi vừa nhìn bên ven đường. Đôi mắt có thể thấy hết mọi vật trong bóng đêm, nhìn rõ ràng hết thảy hết mọi thứ giữa núi rừng. Chim ngừng bay nghỉ trên ngọn cây, con thỏ nằm sấp trong bụi cỏ, khỉ đong đưa di chuyển giữa các cành cây.

"Mạc Thiên Liêu……" Thanh Đồng kêu hắn một tiếng.

"Hử?" Mạc Thiên Liêu nhẹ giọng đáp lời, dựa theo ký ức ban ngày tiếp tục đi lên trên, không thể ngự kiếm, sẽ bị người phát hiện.

Thanh Đồng kêu hắn một tiếng thì không nói gì nữa, Mạc Thiên Liêu cũng không để ý, y gọi liền trả lời, y không nói cũng không hỏi nhiều. Giống như người phàm tay trong tay vậy, chậm rãi đi, cái gì cũng không làm mà vẫn cảm giác rất hạnh phúc, lòng bàn tay truyền đến độ ấm của người ấy, Mạc Thiên Liêu đột nhiên hiểu rõ cái gọi là đầu bạc răng long của người phàm. Cứ như vậy vĩnh viễn nắm tay đi đến trời cùng đất tận cũng không cảm thấy chán, chỉ hi vọng đường núi có thể dài một tý, vĩnh viễn cũng đừng đi đến chỗ cuối.

"Ngươi nói thử tình khó tự kiềm có nghĩa là gì?" Thanh Đồng im lặng một lát, lại mở miệng hỏi.

Bước chân Mạc Thiên Liêu dừng một chút, lại nhấc chân:"Khó kìm lòng nổi, bình thường đều là chỉ một người không thể tự khống chế tâm tư của mình, nhịn không được làm vài chuyện theo cảm xúc."

"Giống như cọ bụng lông vậy?" Thanh Đồng nhìn gáy Mạc Thiên Liêu, trong mắt y, hành vi thích cọ lông của Mạc Thiên Liêu, cùng với Thiên Lang thích gặm xương đều giống nhau, đều là bộ dáng thèm nhỏ dãi đầy mặt không sợ cào.

"Vừa giống, lại vừa không giống" Mạc Thiên Liêu dừng bước, quay đầu nhìn y, chậm rãi bước xuống một bậc thềm, cùng y đứng chung một chỗ,"Cái gọi là tình khó tự kiềm, chỉ là bởi vì, rất thích."

Nhẹ giọng nói, chậm rãi lại gần, hôn xuống đôi môi mỏng khẽ nhếch kia.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần thích có nghĩa là gì]

Thiên Lang: thích chính là sói [gạch dưới] chó [gạch dưới] nhìn thấy xương!

Huyền Cơ: thích chính là Huyền Vũ không bị rớt mất xác!

Móng Nhỏ: thích chính là mèo không nhìn thấy bàn cào xấu!

Thợ Mộc:…… Không phải ý này a, *té xỉu*!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65: Đính Ước

*Hai đứa nó tỏ tình với nhau rồi ;____;

"Là người là thú còn không quan trọng thì vấn đề nam nam nào đáng là gì."

Thanh Đồng ngây ngốc để hắn hôn, hiện tại không đau đầu, vì sao còn như vậy…… Rất nhanh, y liền không thể phân tâm suy nghĩ mấy thứ này, cảm giác thần hồn chạm nhau thật sự rất tốt, run rẩy bắt nguồn từ linh hồn để người muốn ngừng mà không được. Hai tay đang buông thõng dần dần nâng lên, đặt lên bả vai Mạc Thiên Liêu.

Dẫu sao cũng đã thông suốt, Mạc Thiên Liêu đơn giản ôm chặt y, chậm rãi làm nụ hôn thêm sâu. Từng chút từng chút quấn quanh phiến môi mỏng kia, nhẹ nhàng đẩy hàm răng đang đóng chặt, nhấm nháp ngọt lành sâu bên trong.

Người tu tiên có thể chuyển hô hấp thành nội tức, dù cho có hôn ba ngày ba đêm cũng không sợ không thể thở. Một nụ hôn thật dài kết thúc, ánh trăng đã treo ngang trời.

Chậm rãi tách ra, ôm ngang lấy người đã có chút nhũn ra, Mạc Thiên Liêu cúi đầu, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi chút nước trên đôi môi nọ.

"Hiểu rõ chưa?" Cười khẽ nhìn đôi mắt lưu ly có chút mê mang kia, Mạc Thiên Liêu một chút cũng không lo lắng Thanh Đồng sẽ phát giận. Mèo nhà hắn đã bị hắn nuôi chín rồi, sẽ cào hắn sẽ cắn hắn, nhưng sẽ không bao giờ rời khỏi hắn. Hắn ti tiện lợi dụng sự ỷ lại của mèo đối với hắn, từng chút từng chút khiến Thanh Đồng quen với loại thân cận, khinh bạc này.

"Hở?" Vừa từ trong trạng thái thần hồn chạm nhau trở về, Thanh Đồng còn có chút phản ứng kịp.

Hôn hôn lên đôi mắt xinh đẹp không thể ngờ, Mạc Thiên Liêu dứt khoát ôm y ngồi xuống trên tảng đá bên đường, chậm rãi vỗ lưng y:"Tình khó tự kiềm chính là như thế, đã hiểu chưa"

"Mạc Thiên Liêu……" Thanh Đồng đặt cằm ở trên vai Mạc Thiên Liêu, nhẹ giọng gọi hắn.

"Ừ." Mạc Thiên Liêu đáp lời, nét mặt vân đạm phong khinh, bộ dáng nắm chắc đại cục, thật ra là lo lắng đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Tối nay tỏ rõ cõi lòng, thuần túy là nhất thời xúc động, nếu Thanh Đồng có thể hiểu rõ tâm hắn đương nhiên là tốt, nếu còn không rõ, vậy….. vậy qua một khoảng thời gian rồi lại nói tiếp.

Thanh Đồng bĩu môi, chôn mặt xuống cổ Mạc Thiên Liêu, ngửi mùi ở cổ hắn, há mồm, cắn xuống.

"Au –" Mạc Thiên Liêu cứng ngắc không động, mặc y cắn.

"Ta là nam tử, ngươi cũng thế." Thanh Đồng ngoạm một khối thịt.

Trái tim Mạc Thiên Liêu tọt lên cổ họng, cảm giác đã bị người ngậm trong miệng, hơi hơi bất ổn:"A, không quan hệ, ta là người, em là thú." Nếu như cần phải có điểm gì đó khác nhau thì mới yêu được, nếu như không giống nhau là có thể yêu, thì giống loài không giống đương nhiên cũng được.

Người cắn cổ hắn, nhịn không được phát ra một chuỗi cười khe khẽ. Nói cũng phải, là người là thú còn không quan trọng, sao phải để ý mấy thứ kia?"Ta không phải là ma sủng của ngươi."

"Đương nhiên không phải, sống cả hai đời chúng ta cũng không ký huyết khế." Mạc Thiên Liêu nhanh chóng đáp.

"Cũng không phải mỹ nhân ở hậu cung ngươi." Thanh Đồng nói, cắn càng dùng lực.

"Á…… Bảo bối, ta làm gì có hậu cung?" Mạc Thiên Liêu muốn cúi đầu nhìn y, cơ mà bị y cắn cổ, không thể động.

"Cái đám nhóm lửa, rèn sắt, còn có Diên Mị, Loan Nghi, Cát Tô Hân……" Thanh Đồng buông cổ hắn ra, bắt đầu xòe ngón tay tính. Những người này đều là mỹ nhân nổi danh ở ma giới. Lúc trước dựa vào đủ loại lý do đến ma cung, tròng mắt đều sắp nứt ra, mỗi lần nhìn thấy mấy người kia, móng vuốt y đều ngứa ngáy.

Mạc Thiên Liêu nghe đến khóe miệng run rẩy, cầm ngón tay thon dài đang chăm chú đếm đếm, mèo nhà mình không biết có biết đếm hay không, thế nhưng lại có thể nhớ rõ những người này như vậy:"Bảo bối, em là đang nói ai đó?"

Người đang đếm hăng say đột nhiên ngừng lại, ngửa đầu nhìn hắn:"Ngươi không nhớ rõ?"

"Ta không nhớ người, em biết." Mạc Thiên Liêu lại gần, chóp mũi kề y.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng lẳng lặng nhìn chằm chằm ánh mắt Mạc Thiên Liêu, muốn phát hiện thứ gì trong đó, lại phát hiện trong đó trừ bóng dáng của y ra thì không còn thứ gì khác. Vì thế vừa lòng, há mồm, cắn chóp mũi Mạc Thiên Liêu: "Ừ."

"Ừ" Là ý gì? Mạc Thiên Liêu lo lắng đến mức không cảm giác được đau đớn, thử hỏi:"Bảo bối, em, đồng ý?"

Thanh Đồng buông chóp mũi hắn ra, dịch cằm đến trên vai Mạc Thiên Liêu, chầm chậm cắn bên gáy hắn, sau một lúc lâu mới lười biếng lên tiếng:"Ừ."

Cảm giác tê tê dại dại từ cổ truyền khắp toàn thân, Mạc Thiên Liêu chỉ cảm thấy toàn thân thư sướng, muốn ôm bảo bối trong lòng chạy quanh núi ba vòng. Vừa kích động, ôm Thanh Đồng lung tung hôn lên môi.

"Ừm……" Thanh Đồng dùng sức đẩy anh đại đang cọ loạn trên người mình ra,"Ngươi không phải đến trộm đồ sao?"

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, hoàn toàn quên mất còn có chính sự cần làm. Bị mèo trong lòng đập một bàn tay, Mạc Thiên Liêu vội ho một tiếng, kéo bảo bối nhà mình đứng lên, ánh mắt lại không nhìn đường, chỉ nhìn chằm chằm mỹ nhân dưới trăng.

Thanh Đồng hơi hơi nhíu mày, nháy mắt biến thành mèo nhỏ trắng tuyết, lủi lên đầu vai Mạc Thiên Liêu.

Giờ thì chẳng nhìn được gì, Mạc Thiên Liêu rốt cuộc thành thật, chăm chú gấp rút lên đường. Mèo nhỏ ngồi xổm trên vai hắn nhấp nhấp lỗ tai, đôi tai mèo xù bông kia đã biến thành màu phấn hồng.

Đường đi lên Ngọc Sơn hắn còn nhớ rõ rất rõ ràng, trận pháp trên Ngọc Sơn, vào ban ngày hắn đã tính toán rõ ràng, đại khái nhìn ra cách phá giải trận pháp.

Bởi vì rất tín nhiệm trận pháp trên Ngọc Sơn, đệ tử trông coi nơi này cũng không nhiều, chỉ có hai kim đan trung kỳ đứng ở lối vào.

Mạc Thiên Liêu rút thần thức ra, thân thể dần dần biến thành cây, cùng núi rừng hòa hợp một thể. Mèo nhỏ trong lòng bị hắn bao lấy ở trong thân cây, chỉ lộ đầu ra bên ngoài.

"Ý, ngươi có cảm thấy hay không, vừa rồi cái cây ở kia động?" Một thủ vệ nói với đồng môn bên cạnh.

"Chắc là gió thổi." Đồng bạn không lưu tâm.

Một thân cây bất tẫn trụi lủi, không có cành lá gì, từng bước hướng tới gần, tại lúc tiếp cận hai thủ vệ kia, đột nhiên biến thành hình người, thần hồn cường đại hóa thần kỳ nháy mắt công kích tâm trí hai người.

Hai người thủ vệ không kịp kinh hô, trong nháy mắt đã thất thần, hai mắt vô thần.

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng lẻn vào, hướng về phía cây Văn Ngọc.

Khắp nơi này đều là trận pháp, Mạc Thiên Liêu đi ở bên trong lại như giẫm trên đất bằng. Ban ngày hắn đã khắc trận pháp ở bên trong ngọc giản, chính xác tính toán mỗi một bước đi trong trận, ở trong tâm trí thực hành vô số lần, rất nhanh đã đi đến gần cây Văn Ngọc.

Trên thân cây còn khắc vài đạo trận pháp, lực lượng của thần thụ, rất là cường hãn, phàm là vật sống tới gần, liền sẽ nháy mắt lọt vào công kích cường đại, chỉ có cầm phù ương ứng phá trận với có thể an toàn vô nguy.

Mạc Thiên Liêu nâng tay, phóng Thái Thủy ra, sai nó bay đến đầu cành, khẽ chạm lá cây một chút. Phiến lá ngọc đinh đang rung động, lại không xúc động đến trận pháp. Mạc Thiên Liêu yên tâm, xem ra trận pháp không cho rằng Thái Thủy là vật sống, cái này dễ làm.

Thái Thủy là thần khí đã nhận chủ, không thể rời xa Mạc Thiên Liêu hơn một trượng, dù là mũi tên hay ám khí ném ra ngoài mấy chục trượng, sau khi hết lực sẽ quay về trong nháy mắt, đây cũng là nguyên do vì sao Thái Thủy mỗi ngày bị thiêu còn không chạy, căn bản là chạy không thoát!

Cho nên, Mạc Thiên Liêu cần phải tự mình dẫn nó đến, đứng trong vòng một trượng.

Thái Thủy hưng phấn dạo vòng quanh cây một vòng, biến thành miệng rộng, cắn một phát xuống quả Văn Ngọc, rồm rộp rồm rộp tự mình ăn. Quả kia giòn cứng, cắn thành những mảnh vụn ngọc nhỏ, ở dưới ánh trăng phát ra ánh sáng lóng lánh. Thiên tài địa bảo, đối với thần khí mà nói đều là chất dinh dưỡng, đáng thương cho nó, ở cùng chủ nhân keo kiệt, lâu như vậy cũng chỉ cho nó ăn một khối Cửu Hồn tinh nhỏ, thật vất vả mới thấy quả thần mộc, đương nhiên phải ăn nhiều hơn vài cái rồi.

Ăn liền một lúc ba quả, Thái Thủy ợ hơi, lúc này mới biến thành một lưỡi dao sắc bén, cắt đứt một quả Văn Ngọc, rồi sau đó nhanh chóng biến thành một cái vợt, vững vàng tiếp được quả trước khi nó rơi xuống đất phía, vui vẻ bay đến đưa cho Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu nhận lấy, nhét vào bên trong một túi chứa đồ. Bình thường, một quả Văn Ngọc, có thể luyện ba viên nguyên anh đan. Người giới Tu Chân có thể vì một quả Văn Ngọc mà đánh nhau vỡ đầu, một người một khí ước chừng trộm được một bao tải mới thu tay lại, nhìn cây Văn Ngọc trọc một nửa, Mạc Thiên Liêu sờ sờ mũi, đem nhét túi vào vòng tay chứa đồ trên vuốt mèo, triệu hồi Thái Thủy, mau đi.

Thái Thủy nhìn chủ nhân, lại nhìn nhìn cây Văn Ngọc, biến thành miệng rộng, phải đi, vậy thì ăn thêm một quả cuối cùng nữa. Rộp!

Lôi một quả Văn Ngọc cuối cùng xuống, Thái Thủy đang rồm rộp ngoạm, lại không ngờ "Ông –" một tiếng, trận pháp trên cây Văn Ngọc đột nhiên khởi động!

"Ủi da á!" Thái Thủy kêu lên sợ hãi chạy đến, sức mạnh cực lớn của trận pháp quay đầu đánh tới, Mạc Thiên Liêu nhanh chóng kết giới, che ở trước người.

Cân nặng mỗi một quả đều không nhẹ, Thái Thủy chỉ có chăm chăm ngắt một bên, khiến cho một bên của cây Văn Ngọc nặng hơn, lúc hái xuống quả cuối cùng, tán cây nghiêng, chạm đến trận pháp.

Mưa lửa đầy trời đổ xuống, đốt hết thảo mộc xung quanh hầu như không còn. Mạc Thiên Liêu nhanh chóng thu hồi Thái Thủy, vội vã hóa thành một luồng sáng trốn ra bên ngoài vườn. Mưa lửa đốt cháy hết thảo mộc nơi này, hắn không còn chỗ để giấu mình, trong vòng ba hơi thở sẽ có hóa thần tu sĩ

đuổi tới.

Bất chấp rất nhiều, liều mạng đạp phải tiểu trận trong vườn cũng muốn lao ra ngoài trong vòng hai hơi thở, tiểu trận khởi động, mấy luồng sáng đánh tới, không kịp trốn tránh, Mạc Thiên Liêu lấy lưng bảo vệ mèo trong lòng, gắng gượng chịu lấy đợt đánh này.

"Phụt –" Phun ra một búng máu đến, nương theo lực trùng kích này, xông ra vườn.

"Người nào?" Hai kim đan đã khôi phục thần trí, nâng tay công kích, ngay sau đó, một luồng lực lượng cực lớn ùn ùn kéo đến, chính là trưởng lão hóa thần kỳ chạy đến.

Mạc Thiên Liêu nháy mắt hóa thành một thân gỗ khô, thu hơi thở về, cũng phong thần thức vào thân cây, ở bên ngoài nhìn, không có bất kỳ khí tức nào.

Mèo nhỏ cũng bị bao vào, ngồi ở bên trong thân cây tối đen trống rỗng, nghiêng đầu nhìn một cái mầm xanh trước mặt cao khoảng bằng mình.

Thái Thủy biết mình làm sai chuyện, ôm quả Văn Ngọc kia, thành thành thật thật ngồi xổm trong góc hẻo lánh không dám lên tiếng.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Ta là một cái mầm cây nhỏ

Móng Nhỏ: Cần gia tưới nước cho không, meo~?

Thợ Mộc: Muốn muốn, đến đây đi bảo bối

Thiên Lang: Ta đến ta đến [nhấc chân, sảng khoái]

Thợ Mộc:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Y Bát

Cái mầm nho nhỏ này, chính là thần hồn Mạc Thiên Liêu ngưng tụ mà thành, chỉ có hai phiến lá trụi lủi, phát ra ánh sáng màu lục mỏng manh. Mèo nhỏ nâng vuốt, vỗ vỗ phiến lá xanh biếc kia, phiến lá liền thoáng hợp nhau, bao lấy cái chân mềm mềm bông bông kia.

Mèo nhỏ vươn đầu lưỡi ra, liếm liếm lá non kia. Thanh Đồng có thể cảm giác được đây là thần hồn Mạc Thiên Liêu, tuy rằng rất muốn cào, nhưng lại sợ cào đứt, chỉ có thể dè chừng đụng vào.

Thần hồn thu thành chồi, quả thật cực kỳ yếu ớt, nhưng cũng cực kỳ mẫn cảm, đầu lưỡi mang theo gai ngược liếm trên chồi, giống như trực tiếp liếm xuống linh hồn, khiến Mạc Thiên Liêu run rẩy không thôi. Có tâm muốn nói vài ba câu với mèo nhà mình, nhưng hiện tại là trạng thái thần hồn, không mở miệng được.

Thái Thủy phát hiện cơ hội lấy công chuộc tội, ném quả Văn Ngọc xuống biến thành hai cành đối mồi dài, quấn quanh trên người mầm cây, hé ra cái miệng nhỏ nhắn, nói ra suy nghĩ trong lòng chủ nhân.

"Cút đi!" Thái Thủy quang quác nói.

Mèo nhỏ sửng sốt một chút, yên lặng xồ ra móng vuốt sắc bén.

"Thái Thủy, bổn tọa nói ngươi đó!" Thái Thủy cực kỳ trung thành nói hết lời chủ nhân trong tâm trí ra, một lời cũng không giấu, thoạt nhìn giống như một con rắn điên, nói xong hướng đầu qua một bên,"Chủ nhân, đừng nói như vậy, không có tui, anh cũng không cách nào nói chuyện được."

Thanh Đồng ngồi ngồi xuống, nhàn nhã liếm móng vuốt, nhìn con rắn kia tự quyết định.

"Ngươi ngậm miệng!"

"Tốt chủ nhân, tui không nói, anh nói."

"Bảo bối, đừng lo lắng, đợi hóa thần kỳ kia đi, chúng ta liền ra ngoài rừng cây ha."

"Meo….." Thanh Đồng đi qua, đẩy thần khí thoạt nhìn như một đống phân kia ra, còn bản thân nằm xuống bên cạnh cái mầm, cuộn thành một quả cầu, miễn cưỡng ngáp một cái.

Trong thân cây rơi vào một mảnh yên tĩnh, Mạc Thiên Liêu cũng không vội nói chuyện, lẳng lặng hưởng thụ cảm giác thần hồn bị lông mèo bao lấy, tựa như trần truồng trên một cái bụng lông vô tận, tốt đẹp đến mức khiến người lệ nóng hoen mi.

"Rõ ràng nhìn thấy một bóng dáng lóe qua, sao lại không thấy nữa." Bên ngoài cây truyền đến thanh âm đệ tử Lưu Vân Tông.

"Qua hướng bên kia tìm đi, người nọ tất nhiên là dùng bảo khí gì để chạy trốn!" Một giọng nói dường như đã nghe ở đâu đó theo sát phía sau.

"Đinh phong chủ, sao ngài lại đến đây?"

Phong chủ Lưu Vân Tông, cũng giống như lãnh sự chưởng quản phúc địa Ốc Vân Tông, nhiều người có năng lực xuất chúng hoặc là tu vi cao thâm có thể chưởng quản một nơi. Nếu là họ Đinh, hắn là cùng một nhà với Đinh Tử Kim?

Đợi một lát, tiếng bước chân xa dần, người nói chuyện lúc trước kia đã trở lại, chạm trán với một đệ tử đang tìm kiếm khác.

"Thế nào?"

"Trưởng lão đang dùng thần thức kiểm tra, Đinh phong chủ cầm bảo khí tìm kiếm vật sống, không cần chúng ta."

Hai đệ tử ngồi xuống bên cạnh Mạc Thiên Liêu nhàn hạ, trong đó một người dựa vào thân cây hắn ngáp:"Cây Văn Ngọc đã bao nhiêu năm không bị trộm qua, trận pháp kia nghe nói là mật trận bất truyền của Đoán Thiên tôn giả, sao lại để người ta dễ dàng phá giải như vậy?"

Mèo nhỏ dùng chân sau đá đá lỗ tai, khinh thường liếc liếc nhìn chồi xanh.

Mạc Thiên Liêu lắc lắc phiến lá, cái loại trận pháp trăm ngàn chỗ hở này, sao lại có thể là do hắn bày trí được? Bên trong này chỉ có sát trận cùng hưởng trận, tựa như dùng linh lực kéo ra vô số sợi tơ, chạm đến một cái sẽ dẫn phát sát chiêu, hơn nữa thông tri trưởng lão, trong mắt Mạc Thiên Liêu là đơn giản thô bạo, không hề có kỹ thuật đáng nói. Nếu là để hắn bố trí pháp trận bảo vệ cái cây này, tất nhiên sẽ dùng sát trận chồng lên khốn trận, càng quan trọng hơn là phải bố trí một ảo trận ở chung quanh cây, để người nhìn lầm phương hướng của cây, lúc tới trộm đồ thì sẽ chạm đến trận pháp.

Lúc tính toán trận này, Mạc Thiên Liêu liền đặc biệt chú ý có ảo trận hay không, kết quả là không có, toàn bộ trận pháp giống như từ lồng sắt biến thành hàng rào trúc, ở trước mặt hắn thùng rỗng kêu to.

"Có lẽ là người nọ cũng là truyền nhân của Đoán Thiên tôn giả?" Người khác lên tiếng, lập tức hai người đều nở nụ cười, thế gian này nào có nhiều truyền nhân tôn giả đến như vậy, ngay cả Đinh phong chủ này của bọn họ cũng không biết là thật hay là giả.

Lúc hai người nhắc tới Đinh phong chủ này, một cây một mèo cũng không thể nói chuyện, liền vểnh tai nghe tin tức.

Vị Đinh phong chủ này tên là Đinh Tử Ngọc, tu vi là nguyên anh trung kỳ, bởi vì lúc trước có hiến cho tông chủ một bảo khí tìm kiếm yêu thú, cống hiến thật lớn, lại giúp tông môn bố trí các loại trận pháp thủ hộ, ban đầu Lưu Vân Tông không hề coi trong pháp trận khắp, giờ khắp nơi đều là pháp trận cấm chế, đều là bút tích vị Đinh Tử Ngọc này. Thời gian trước, tông chủ đặc biệt đề bạt gã làm phong chủ, ngay cả đích huynh Đinh Tử Kim của gã, cũng chưa từng có vinh quang như thế này.

Bởi vì đỉnh núi Lưu Vân Tông, không nhiều như phúc địa Ốc Vân Tông, đỉnh núi quan trọng không đủ mười, đa số đều là trưởng lão hóa thần kỳ trông coi, chỉ có số ít phong chủ là nguyên anh kỳ, có năng lực hơn người hoặc là cống hiến đặc thù mới có thể được ngợi khen như này. Có thể nghĩ, Đinh Tử Ngọc kia ở Lưu Vân Tông có mặt mũi như thế nào. Cũng khó trách Đinh Tử Kim sốt ruột muốn đá Lạc Tinh như thế.

"Đinh phong chủ vậy mà là truyền nhân Đoán Thiên tôn giả đó!" Hai người nói chuyện phiếm nói đến hai chữ Đoán Thiên, ngữ khí cực kỳ sùng kính.

"Ây, ai ngờ bị đưa đi làm đồ chơi, có thể được lọt vào mắt xanh của Đoán Thiên tôn giả, đem y bát truyền cho gã."

"Đúng vậy," Người khác phụ họa một câu, nhìn trái nhìn phải, lập tức thấp giọng nói,"Ngươi nói, Đoán Thiên tôn giả có hay không cùng Đinh Tử Ngọc……"

"Há há, cái đó cũng khó nói, bằng không tại sao lại dạy cho gã nhiều thứ như vậy, ngay cả trận pháp Ma cung đều nói cho hắn?"

"Đúng là sắc đẹp hại người……"

Hai người nhìn thấy canh giờ không sớm, không dám ở lâu, liền vỗ vỗ mông đi, tiếp tục giả vờ tìm kiếm.

Trong thân cây, mèo nhỏ trắng tuyết đã giơ móng vuốt lên với chồi xanh mềm mềm.

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng giương hai phiến lá lên cầu xin tha thứ, trời đất chứng giám, hắn ngay cả Đinh Tử Ngọc là ai cũng không nhớ rõ! Khi nào có chuyện hắn truyền y bát cho gã, khi nào lại cùng một chân với gã cơ chứ, chính cả Đoán Thiên tôn giả hắn cũng còn không biết?

Đợi một canh giờ, người Lưu Vân Tông bắt đầu đi tra địa phương khác, Mạc Thiên Liêu cảm giác được hơi thở của hóa thần trưởng lão kia còn chưa tán đi, cường đại thần thức đảo qua người hắn một lần rồi lại một lần. Đợi đến lúc thần thức kia không còn ở trên người hắn, liền nâng rễ cây lên, dịch về hướng ven rừng một chút. Trăng sáng sao thưa, một thân cây trụi lủi không lông không lá chậm rãi di chuyển dưới ánh trăng.

“Tên trộm vô sỉ, trốn đi nơi nào?” Trưởng lão Lưu Vân Tông táo bạo xoay quanh trong hư không, dùng cường đại thần thức đảo qua từng tấc từng tấc, kiểm tra từng vật sống trong rừng, nhưng cái gì cũng không có phát hiện. Chẳng lẽ còn có thể chui vào đất hay sao?

Đợi cho trưởng lão kia khó thở hổn hển rời đi báo với tông chủ, cũng thông tri kiểm tra khách nhân nào không ở trong phòng mình ở tông môn. Mạc Thiên Liêu lập tức hiện thân đi ra, lấy phi kiếm chuẩn bị bay đi, lại nhịn không được thét lớn một tiếng. Trên người còn có thương, sợ là bay không nhanh.

“Hử?” Trưởng lão còn chưa đi xa tựa hồ cảm ứng được thứ gì, nhanh chóng vòng lại. Mạc Thiên Liêu cả kinh, mạnh mẽ vận dụng linh lực, một ngụm máu tươi nhất thời tràn lên, bị hắn cưỡng ép nuốt xuống, quyết không thể lưu lại vết máu.

Thanh Đồng hừ một tiếng, bắt lấy áo hắn, hóa thành một luồng sáng nhanh chóng bay đi, ngay lập tức liền về tới tiểu viện của bọn họ, tốc độ cực nhanh, căn bản không có bị kia trưởng lão nhìn thấy một tia may mắn nào.

“A……” Trở lại trong viện, Mạc Thiên Liêu nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc chống đỡ không nổi, phun ra một búng máu nằm xụi lơ dưới đất.

Thanh Đồng tóm áo kéo hắn về trên giường, lấy một viên đan dược nhét vào miệng hắn.

Mạc Thiên Liêu nuốt xuống đan dược, nháy mắt mấy cái:“Bảo bối, em cho ta ăn dược gì thế?”

“Không biết.” Thanh Đồng mở to một đôi mắt lưu ly nhạt màu nhìn hắn.

“……” Mạc Thiên Liêu bất đắc dĩ, tóm lại đan dược Thiên Lang đưa cho Thanh Đồng không có độc dược, lại gần hôn hôn ánh mắt xinh đẹp kia,“Mắt biến sắc.”

“Hở?” Thanh Đồng nháy mắt mấy cái, mắt lưu ly thoắt cái đã biến thành mắt đen.

Hôm nay là ngày đầu đại hội ba phái, sẽ có đại điển long trọng, bọn họ đều phải tham gia. May mà thương này không tính là nặng, Mạc Thiên Liêu điều tức một lát, ngực không không còn đau nữa, có thể hành tẩu, liền đứng dậy đi theo.

Thái Thủy vẫn ở trạng thái một cái giỏ, bọc một quả Văn Ngọc chậm rãi bước theo xa xa.

Mạc Thiên Liêu quay đầu, không nói một lời nhìn nó.

Thái Thủy run run, lấy quả Văn Ngọc trong lòng ra đưa cho Mạc Thiên Liêu, đợi hắn lấy, liền biến thành miệng rộng:“Ư thì, chủ nhân à, tối hôm qua cũng không phải tại tui, không phải tui chỉ là nghĩ nên trộm nhiều quả cho mèo nhà chúng ta thôi sao! Ăn càng nhiều quả Văn Ngọc, thần hồn y lại càng củng cố, úi da, nóng nóng nóng!”

Miệng rộng bị đốt, lập tức bay vòng quanh phòng, thật vất vả dập tắt lửa, thấy chủ nhân lại muốn thiêu nó, lập tức trốn đến bên cạnh Thanh Đồng, còn chưa há mồm, liền bị đông lạnh thành đóng băng.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Đinh Tử Ngọc: Ngô là truyền nhân Đoán Thiên tôn giả

Đinh Tử Kim: Phi, là nhân tình Đoán Thiên tôn giả

Móng Nhỏ: Nói, hai ngươi đến cùng quan hệ gì

Thợ Mộc: Mẹ nó thằng này là ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Đại Hội

Rửa mặt chải đầu một phen, đổi một thân quần áo sạch sẽ, thiêu hủy quần áo đêm qua, kiểm tra lại một lần không thấy có sơ hở, Mạc Thiên Liêu lúc này mới chấn hưng tinh thần theo sư tôn ra ngoài.

Đại hội dựng trên quảng trường lớn nhất ở Lưu Vân Tông, đài cao bốn phương, ba đại môn phái mỗi bên chiếm lấy một phương, một phương khác để cho vài môn phái nhỏ kia, trung gian là diễn võ trường rộng lớn, khắc hình mây trôi theo trăng, phân ra vài nơi.

Đài cao đều do bạch ngọc khắc thành, trên để ghế ngồi, bàn thấp, trên bàn bày hoa quả tươi, rượu ngon.

Người Thanh Vân Tông vẫn như trước thống nhất một thân màu xanh, sớm đã đến, đều ngồi nghiêm chỉnh; Lưu Vân Tông làm chủ nhà, đương nhiên sẽ

tới đầy đủ, tất cả trưởng lão, phong chủ đều tại đây, chỉ trừ tông chủ cùng trưởng lão trông coi Ngọc Sơn không có tới.

Huyền Cơ chậm rì rì nhảy lên đài cao, ngồi xuống vị trí của mình, cúi đầu không nói một lời. Hoa Tình hôm nay ăn mặc cực kỳ diễm lệ, quần áo năm màu dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng, khiến người quáng mắt; Ngọc Ly ôm một vại nước nhỏ, ngồi ở bên cạnh Huyền Cơ, ngâm hai tay vào bên trong.

Tử Mạch cùng Bạch Lạc mang theo lễ vật tông môn, tiến đến bái phỏng các phái. Có người Thanh Vân Tông tiến đến bái phỏng, giao lễ vật cho Hoa Tình, nhìn thấy Ngọc Ly ngâm tay ở trong nước liền hiếu kỳ:"Ngọc đạo hữu đây là đang làm chi?"

"Tu luyện đó," Ngọc Ly vô tội nhìn hắn,"Làm…… tu sĩ thuần hệ thủy, rời khỏi nước một lát liền khó chịu."

Mọi người không gì không thán phục, khó trách tuy rằng Ốc Vân Tông người thưa thớt, nhưng vẫn có thể chen chân vào tam đại tông môn, chắc là bởi vì thái độ tùy thời tùy chỗ đều tu luyện này, khiến cho mỗi người đều cực kỳ cường hãn.

Huyền Cơ tặng về cho mỗi người một cuộn dây thừng, khoát tay dỗ bọn họ rời đi.

"Sao lại không thấy Thanh Đồng chân nhân?" Người Lưu Vân Tông nhân thò đầu rón rén, nghe nói tối hôm qua xảy ra chuyện, trưởng lão dặn dò bọn họ chú ý đến người các môn phái.

Đang nói, một luồng sáng trong suốt vạch qua chân trời, trường bào lụa nhám màu tuyết phập phồng ở trong gió, vạt áo dài chừng hơn một trượng lấp lánh sinh quang.

Bởi vì là đại điển long trọng, Thanh Đồng cố ý mặc xiêm y hoa lệ, tuy rằng vẫn là xiêm y trắng thuần, rìa áo thêu hoa văn mây trôi màu lam nhạt, phức tạp mà hoa lệ, lụa nhám* trong suốt dưới ánh mặt trời chiết xạ ra vầng sáng năm màu. Một phần tóc dài đen tuyền buộc lên, ngọc quan cài lên đỉnh đầu, dùng một cây trâm lưu ly nhạt màu cố định.

*từ gốc là giao tiêu = lụa dệt từ cá nhám… để nguyên hán việt thì sợ mọi người quên nên mình mạn phép dịch ra thế.

Đào tơ mơn mởn, hoa khoe sắc thắm, người ấy vu quy, yên bề gia thất*; hoa sen sáng trong, cánh hoa óng ánh, đành đứng xa nhìn, không thể chạm vào.

Mỹ nhân bình thường, để người cảm giác thư thái, nhịn không được vừa thấy lại nhìn; Thanh Đồng như vậy, bất cứ lúc nào, đều khiến người không dám nhìn thẳng, dường như nhìn nhiều một chút là khinh nhờn y.

Mạc Thiên Liêu rất vừa lòng với sự kính sợ này của mọi người, bảo bối là của hắn, ai cũng không cho xem!

Nhẹ phất ống tay áo, Thanh Đồng thản nhiên ngồi xuống, mọi người mới vừa còn nói chuyện trên đài cao của Ốc Vân Tông lập tức im lặng, đều cúi đầu hành lễ. Mạc Thiên Liêu tha ghế đến ngồi bên cạnh sư tôn, hổ mập tự giác nằm dưới chỗ để chân, đảm đương trách nhiệm đệm chân.

Thanh Đồng cũng không để ý mọi người, tiếp nhận nước trà Mạc Thiên Liêu đưa qua nhấp một ngụm. Ngọc Ly chuyển vại nước trốn qua một bên, Hoa Tình cũng tận lực đứng cách xa sư thúc nhất.

Mọi người thức thời tán đi, Mạch cùng Bạch Lạc đi tặng lễ cũng trở lại.

Không bao lâu, đài cao nằm giữa, mây trôi theo trăng ầm ầm dâng lên, chuông trống trỗi lên. Một đạo khí thế cường đại phủ trời đạp đất mà đến, tông chủ Lưu Vân Tông Lưu Mang chân nhân trong thời gian ngắn xuất hiện ở trên đài, cười vang nói:"Chư vị đợi lâu!"

Lưu Mang chân nhân tuy rằng cười, nhưng thoạt nhìn sắc mặt không được tốt. Mạc Thiên Liêu nhướn mày, ném đi một nửa bảo vật trấn phái, giả vờ cách mấy cũng không thể nào che dấu được khó chịu trong lòng.

Quả Văn Ngọc ba mươi năm ra nụ một lần, lại cần ba mươi năm nở hoa, ba mươi năm kết quả, thêm nhiều lần mười năm mới có thể chín, tổng cộng lại, cần một trăm hai mươi năm mới có được quả chín thành thục. Điều này sao không làm cho mọi người trong Lưu Vân Tông đau lòng.

Mười phong chủ Lưu Vân Tông ngồi thành một hàng.

Đinh trưởng lão làm luyện khí đại sư có tư lịch rất sâu, ngồi trên vị trí gần với tông chủ, trưởng tử Đinh Tử Kim đứng ở phía sau lão, giương mắt nhìn Đinh Tử Ngọc ngồi trên chủ vị phong chủ cuối cùng.

Đinh Tử Ngọc lớn lên rất là xinh đẹp, mi nhãn giống người mẹ lô đỉnh đã chết đi của gã, mang theo vài phần hồ mị. Hôm nay sắc mặt tái nhợt, hoàn toàn không có ý khí hưng phấn lúc trước vừa lên làm phong chủ.

Trong lòng Đinh Tử Kim cười nhạo, cái trận nó bày kia chỉ là nửa vời hời hợt mà thôi, bởi vì tuyên bố là đại trận hộ bảo của Đoán Thiên tôn giả, tông chủ mới yên tâm để nó đi bố, giờ không phải xảy ra chuyện hay sao? Nói vậy sáng nay bị tông chủ hung hăng thu thập, sắc mặt mới không tốt như vậy.

"Nhờ các vị không chê, hôm nay tụ họp ở Lưu Vân Tông, khai mạc đại hội ba phái. Mọi người đều biết, từ hồi đại chiến Tiên Ma, ba tông môn lớn chúng ta……" Lưu Mang chân nhân ở trên đài chậm rãi nói, từ đại chiến Tiên Ma giảng cho tới hôm nay.

Năm đó Tiên Ma đại chiến, hủy đi rất nhiều tông môn lớn, mà linh khí trời đất lại thay đổi rất lớn, may mắn vẫn còn vài tông môn vì để sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt lúc ấy, hợp thành liên minh tông môn, cũng chính là tiền thân đại hội ba phái. Cách một khoảng thời gian, các tông môn đều sẽ tụ tập cùng một chỗ, trao đổi luận bàn với nhau, gặp phải chuyện lớn cũng sẽ cùng nhau thương thảo.

Dõng dạc tự thuật khiến nhiều tiểu bối nghe được máu huyết sôi trào, Thanh Đồng nâng tay, dùng mu bàn tay trắng trong như ngọc nhẹ che môi mỏng, ngáp một cái.

"Mệt à?" Mạc Thiên Liêu kéo bàn tay kia vào lòng bàn tay mình thưởng thức.

"Ừ." Thanh Đồng quay đầu nhìn hắn, tối hôm qua không ngủ, giờ nghe Lưu Mang chân nhân dong dài y liền mệt nhọc, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng bởi vì ngáp nổi lên một tầng hơi nước, lúc nhìn về phía Mạc Thiên Liêu, không tự giác mang theo vài phần ấm ức.

Bị ánh mắt kia nhìn khiến trong lòng nổi lên một trận tê ngứa, Mạc Thiên Liêu nắm tay đến bật ra gân xanh, mới nhịn xuống xúc động không kéo người vào trong lòng ôm ấp một chập.

"Mục đích chính của đại hội lần này, vẫn là trao đổi luận bàn như trước, đương nhiên còn có chuyện quan trọng," Lưu Mang chân nhân cố ý dừng một lát, sờ sờ râu, có chút kiêu ngạo nói,"Ba trăm năm trước, Đoán Thiên tôn giả vẫn lạc, lưu lại một tòa ma cung không người có thể vào……"

Mạc Thiên Liêu đang chuyên chú dỗ mèo nhà mình sửng sốt, lập tức vểnh tai. Sao giờ lại nhắc đến ma cung của hắn?

Lại nói từ đầu, năm đó đại trận ma cung tuy rằng bị người từ bên trong phá giải, khiến vô số tu sĩ tiến vào vây giết Đoán Thiên, nhưng sau khi Đoán Thiên rời khỏi ma cung, đại trận ma cung lại tự mình mở ra. Tuy rằng đã bị hao tổn, nhưng uy lực vẫn không thể khinh thường như trước, mà toàn bộ khắp nơi trong Ma cung đều là trận pháp. Lấy trình độ si mê của Đoán Thiên đối với trận đạo, nhất định mỗi một bước đều có cấm chế, ngay cả trên bồn cầu nhà xí đều có trận pháp chuyển dời, có thể nghĩ, vài tên tùy tiện tiến đến tìm tòi bí mật, đều là không thể toàn thân trở ra.

Trận dịch Thập Sát cốc, Tu Chân giới thương vong thảm trọng, vì phòng ngừa các môn phái lại tổn thất tinh anh, ma môn cùng tông môn chính đạo liên hợp lại, dựng lên một đạo cấm chế, bảo vệ ma cung Đoán Thiên, chỉ có người nắm giữ lệnh bài mới có thể tiến vào.

"Lại nói, cái này vẫn là ngươi đề nghị." Huyền Cơ quay đầu nhìn về phía Thanh Đồng mệt rã rời.

Ánh mắt Mạc Thiên Liêu sáng quắc nhìn về phía sư tôn.

Thanh Đồng trừng mắt nhìn Huyền Cơ, hừ một tiếng không nói lời nào.

Mạc Thiên Liêu mím môi nhịn cười, không ngờ hắn lại nuôi một con mèo biết giữ nhà, nhưng mà, cái này không phải là phong cách của đám người ma đạo đó:"Đám người ma đạo sao lại đồng ý?"

"Nghe nói là đệ nhất tôn giả ma đạo ra mặt, chia đều thế lực của Đoán Thiên tôn giả ra ngoài, chỉ lưu lại Ma cung, nói người đã chết rồi, đừng quá phận." Tử Mạch nói nhiều nhiệt tình xen mồm.

Minh Yên? Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, nói thật ra, hắn cùng Minh Yên nhiều năm như vậy cũng không cùng xuất hiện, bởi vì người này thật sự quá mạnh, mạnh đến mức căn bản không cần linh bảo Đoán Thiên luyện chế, cứ ru rú trong nhà.

Đệ nhất tôn giả ma đạo, thường thường còn gánh vác trách nhiệm điều hòa mâu thuẫn khắp nơi, duy trì cân bằng hai đạo chính ma, Minh Yên tôn giả rất ít khi ra tay, Ma đạo vẫn trong trạng thái cực kỳ rời rạc, Mạc Thiên Liêu như thế nào cũng không nghĩ tới, sau khi hắn chết người này vì hắn nói lời công đạo.

Thanh Đồng buông mắt, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Mạc Thiên Liêu cầm tay y, khẽ khàng ghé vào lỗ tai y nói:"Nói như vậy, những thứ của chúng ta vẫn còn ở đó?"

"Cái đó cũng khó mà nói." Thanh Đồng liếc mắt nhìn hắn, tuy rằng bề ngoài không cho người khác tới gần, nhưng các môn phái đều có lệnh bài, thường xuyên sẽ phái người biết trận pháp tiến đến nghiên cứu, không chừng có người có thể phá trận lấy đồ này nọ.

Trên đài, Lưu Mang chân nhân còn ở dõng dạc tự thuật, mấy năm nay, các môn phái thường xuyên phái đại sư trận đạo tiến đến nghiên cứu, nhưng mãi vẫn không có kết quả, nhưng năm nay, rốt cuộc có tiến triển đột phá. Nói đến đó, lại ngoắc tay với Đinh Tử Ngọc ngồi ở vị trí cuối cùng:"Đây là phong chủ ta mới tấn phong, đại trận cũng là người này phá giải."

Đinh Tử Ngọc thấy tông chủ triệu hoán, lập tức nhấc chân đi qua, đứng ở bên cạnh Lưu Mang chân nhân, nâng tay ôm quyền hành lễ.

Đồng tử Mạc Thiên Liêu đột nhiên rụt lại, trên cổ tay Đinh Tử Ngọc nâng lên, có mang một bảo hộ cổ tay khảm đầy bảo thạch màu lam, dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng, chính là một đôi vòng tay chứa đồ của hắn cùng Thanh Đồng hợp thành!

---

* Bản gốc:

Đào chi yêu yêu

Chước chước kỳ hoa

Chi tử vu quy

Nghi kỳ thất gia

(桃之夭夭/ 灼灼其花/ 之子于歸/ 宜其室家)

Nghĩa:

Nhánh đào mơn mởn

Rực rỡ muôn hoa

Theo chàng về nhà

Yên bề gia thất.

Dẫn hai chữ này, ý thơ muốn chỉ về sự tốt đẹp trong cuộc sống, sự hòa hợp âm dương trong vạn vật.

Bản trong chương trên là mình tự edit lại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thi Đấu

"Ta nhớ rõ hắn." Thanh Đồng nheo mắt lại, đây là mỹ nhân lúc ấy có người đưa cho Đoán Thiên, y có ấn tượng rất sâu với người này, bởi vì tư chất rất tốt, nguyên bản là nhóm lửa, bị Mạc Thiên Liêu đề bạt đi rèn sắt. Rèn sắt thực ra là có thể học được này nọ, Mạc Thiên Liêu có đôi khi sẽ trực tiếp vừa luyện khoáng thạch vừa vẽ trận, ngẫu nhiên cũng sẽ chỉ đạo những người đó.

Đinh Tử Ngọc này, lúc ấy tên là Tử Ngọc, Đoán Thiên đã nói với gã không chỉ…… Thanh Đồng cúi đầu nghĩ nghĩ, hẳn là không chỉ mười câu, dù sao y thấy là không chỉ mười câu, càng nghĩ càng giận.

Mạc Thiên Liêu cảm giác được bên cạnh có sát khí, không khỏi cứng ngắc: "Là, là sao……"

Lại nói tiếp, Mạc Thiên Liêu cũng nhớ rõ người này. Lúc ấy mỹ nhân người khác đưa tới, phần lớn là thể chất lô đỉnh, người gọi Tử Ngọc này rất đặc biệt, tư chất gã rất thích hợp luyện khí, hơn nữa không giống với những mỹ nhân khác, ánh mắt gã rất ít khi dừng lại trên người Đoán Thiên tôn giả, luôn luôn tỏa sáng nhìn chằm chằm vài nguyên liệu luyện khí kia, để gã đi đốt lửa, lại không hề có lời oán hận.

Sau này khi đi rèn sắt, thường xuyên có thể nhìn thấy Mạc Thiên Liêu, Tử Ngọc liền sẽ đánh bạo hỏi một hai vấn đề. Đoán Thiên tôn giả hỉ nộ vô thường, nhưng cũng rất tán thưởng người dũng cảm biết vươn lên, bởi vậy liền nói nhiều hơn vài câu với gã.

Vẫn cho rằng người nọ là người trong ma đạo dâng lên đến, nào ngờ hóa ra là thứ tử trưởng lão Lưu Vân Tông! Năm đó vây công ma cung, Lưu Vân Tông lại là chủ lực, như vậy người bên trong phá hủy đại trận hộ sơn năm đó……

Khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh, hóa ra là vậy, Mạc Thiên Liêu cúi đầu, chẳm rãi mở bàn tay siết chặt thành nắm của mèo nhà mình:"Phản đồ, nên cho đi lấp bếp lò."

"Phản đồ không chỉ có một đứa này." Thanh Đồng rút tay về, không cho hắn sờ.

"Ta biết," Mạc Thiên Liêu cười cười, đại trận hộ sơn của hắn, cũng không phải dựa vào sức của một người thì có thể phá giải, nhất định là nhiều người trong cung cùng nhau làm phản. Dù cho đại trận chỉ khuynh sụp một góc, vài tên khốn như ong vò vẽ dũng mãnh tràn vào ma cung vẫn bị giết chết vô số.

Nhưng, bất luận như thế nào, nếu gặp, đưa bắt chúng đi lấp bếp lò.

"Ta biết Đinh Tử Ngọc này!" Các đệ tử bình thường đứng ở phía sau nghị luận.

"Ta cũng có nghe nói qua!" Một nữ đệ tử cùng phụ họa.

Con gái vốn cảm thấy hứng thú đối với mấy tin tức kỳ lạ này, Ốc Vân Tông cũng không nghiêm cẩn giống tông môn khác, ngay cả y phục đều có thể tùy tiện mặc, cũng không ngăn bọn họ nói vài câu nhàn thoại.

Trong miệng những cô gái đó, đương nhiên chính là chuyện xưa người ta truyền lại trong thoại bản nhân gian. Truyền thuyết, mẹ gã là một thị thiếp của Đinh trưởng lão, là một thứ tử, Đinh Tử Ngọc vừa sinh đã không được yêu thích. Sau này bởi vì thiên tư hơn người, lọt vào ghen ghét từ đích huynh của

gã, thiết độc kế đưa gã đến chỗ Ma Tôn làm nội ứng.

Đoán Thiên Ma Tôn đó là ai? Hỉ nộ vô thường, tâm tính tàn nhẫn có tiếng! Thiếu niên nho nhỏ đáng thương, bị xem như lô đỉnh đưa đi, vì không để bị làm nhục, cố ý giấu đi bộ dạng, bị ma đầu ghét bỏ, ném đi nhóm lửa, rèn sắt. Nhưng mà, Đinh Tử Ngọc không sợ khốn cảnh, cố gắng học tập, trong kỳ ngộ ngẫu nhiên triển lãm tài hoa của mình, chiếm được tán thưởng của Ma Tôn, thường xuyên đến chỉ điểm gã, cuối cùng thế nhưng lại có tâm tư truyền y bát cho! Đáng tiếc, trời không chiều lòng người, Đinh Tử Ngọc còn chưa học hết bản lĩnh của Đoán Thiên tôn giả, Ma cung liền bị người vây công, không còn tồn tại .

Rồi sau đó, thiếu niên đã học một thân bản lĩnh trở về, tại Lưu Vân Tông lũ lập kì công, tuổi còn trẻ liền ngồi trên vị trí phong chủ……

Mạc Thiên Liêu vểnh tai nghe vài nữ đệ tử kể chuyện xưa, ngay cả tông chủ Lưu Vân Tông nói cái gì cũng không biết. Chuyện xưa lên xuống như thế, còn có hắn tham dự, thế nhưng sao hắn lại không biết thế này?

Tư chất Đinh Tử Ngọc xác thật tàm tạm, nhưng cách yêu cầu với truyền nhân y bát của hắn còn kém xa lắm.

"Ngược lại là môt chuyện xưa thật hay." Thanh Đồng nhướn mày nhìn hắn.

"Bọn họ nói không đúng," Mạc Thiên Liêu lại gần, nắm lấy một ngón tay thon dài, xoa xoa đầu ngón tay trắng nõn, móng tay mượt mà nháy mắt biến thành vuốt nhọn,"Tà ác Ma Tôn sao lại có thể không có mãnh thú chứ? Bên trong chuyện xưa này, còn phải có mãnh thú thường xuyên cắn người, luôn khi dễ thiếu niên, không để cậu tiếp cận Ma Tôn."

Thanh Đồng bĩu môi, toàn bộ ma đạo đều biết, Đoán Thiên Ma Tôn nuôi một con mèo lớn bằng bàn tay làm ma sủng, không thể đánh, không thể phòng ngự, chỉ có thể coi là đại gia mà cung phụng.

"…… Phần thưởng đầu tiên của luyện đan, cỏ Vong Ưu!" Tông chủ Lưu Vân Tông tuyên bố chương trình thi đấu, liền bắt đầu công bố thưởng.

Cỏ Vong Ưu? Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu, nhìn về phía trên đài, chỉ thấy Lưu Mang chân nhân cầm trong tay một hộp ngọc màu xanh, chậm rãi mở ra, linh lực dư thừa cách xa như vậy đều có thể cảm giác được. Một cọng linh thảo màu vàng xanh lẳng lặng nằm bên trong hộp ngọc, dưới ánh mặt trời rạng rỡ tỏa sáng.

"Lưu Vân Tông lại lấy thứ này làm phần thưởng?" Hoa Tinh rất là sửng sốt, cỏ Vong Ưu là một loại cỏ độc cực kỳ hiếm thấy, cây trăm năm trở xuống không có tác dụng gì, cần phải ngàn năm trở lên mới đáng giá. Loại cỏ này, có thể luyện chế Vong Ưu đan, người ăn quên mất trước kia. Đối với người có tâm ma quá lớn khó có thể phi thăng mà nói, ăn Vong Ưu đan quên mất chuyện cũ, bắt đầu từ đầu, không chừng lại là một loại biện pháp. Nhưng loại đan dược này rất ít bán, cũng không ai dám ăn.

"Cỏ Vong Ưu!" Thái Thủy biến thành bảo hộ cổ tay ở bên trong tâm trí kêu la lên.

"Sao thế?" Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày.

"Cỏ Vong Ưu có thể thay thế Đế Hưu, tuy rằng hiệu quả không tốt bằng Đế Hưu, nhưng không tìm được thần mộc Đế Hưu, cái này cũng có thể dùng." Thái Thủy nghiêm mặt nói. Đế Hưu, một trong những nguyên liệu trị liệu thần hồn Thanh Đồng, tác dụng của nó cũng là thanh tẩy thần hồn.

Vong Ưu…… mày Mạc Thiên Liêu nhăn càng chặt, hóa ra Đế Hưu chính là vong ưu, nếu tìm được loại thần mộc này cho Thanh Đồng dùng, chẳng phải có nghĩa là y sẽ quên mất hết chuyện trước kia?

Phần thưởng luyện khí chính là một nhánh cây Văn Ngọc. Thần mộc cả người đều là bảo, nhánh cây Văn Ngọc là một loại nguyên liệu luyện khí trân quý, đương nhiên, là thảo mộc, cũng có thể dùng để luyện đan. Hoa Tinh không muốn cỏ Vong Ưu kia, ngược lại rất muốn nhánh cây Văn Ngọc này, thương lượng với Mạc Thiên Liêu, nếu hắn chiếm được giải nhất, đưa nhánh cây cho mình.

"Vậy, sư huynh phải dùng cỏ Vong Ưu đến đổi." Mạc Thiên Liêu cười nói.

"Đó có gì khó." Hoa Tinh hơi hơi hất cao cằm, luyện đan bên trong chính đạo, tu sĩ hóa thần trở xuống, còn chưa có người có thể so sánh được với hắn.

Luyện đan cùng luyện khí, chính là hai hạng tài nghệ quan trọng nhất giới Tu Chân, luyện đan sư cùng luyện khí sư, vô luận đến nơi nào, đều được người tôn kính. Các đại môn phái đều sẽ bồi dưỡng đan sư cùng khí sư cho riêng mình, mỗi lần đại hội ba phái, so đấu tài nghệ cũng là phần quan trọng.

Trong lúc nói, toàn bộ hội trường chia làm hai bộ phận, phía đông luyện đan, phía tây luyện khí. Lưu Mang chân nhân vung tay lên, vô số tường ngọc dựng thẳng lên, phân thành mấy chục khu nhỏ, mỗi một khu đều có một hỏa lò.

Đại hội ba phái, người tham dự đều có tu vi trên dưới nguyên anh một chút, đại năng hóa thần tự giữ thân phận, sẽ không tham dự.

"Vạn Hoa đan sư!" Mọi người thấy Hoa Tinh bước lên đài, kích động không thôi. Đại hội lần trước, Hoa Tinh lần đầu tiên tham gia, lại đoạt giải nhất, tên tuổi Vạn Hoa đan sư vang vọng giới Tu Chân, đan dược hắn luyện chế cũng lên tới giá trên trời.

Đinh Tử Kim nắm chặt đá Lạc Tinh trong tay, thứ đệ kia của gã nương theo tên tuổi Đoán Thiên tôn giả trèo lên phong chủ vị, phụ thân đã không chỉ một lần ở trước mặt gã khen đệ đệ này. Lần này, gã nhất định không thể thua, ngược lại còn phải kiến phụ thân xem, đến tột cùng ai mới là truyền nhân y bát thích hợp!

Lưu Vân Tông bởi vì có chính đạo đệ nhất luyện khí sư Đinh Hộ này, ngươi học luyện khí rất nhiều, kết quả thì có mười mấy, Thanh Vân Tông bên kia cũng có năm sáu.

"Tử Ngọc cũng đi đi, ngươi vẫn chỉ là trung kỳ nguyên anh, đương có thể lên đài." Tông chủ Lưu Vân Tông cười vang nói.

Mọi người liếc xéo, nói giống như Đinh Tử Ngọc lên đài chính là để khi dễ bọn họ vậy.

"Vâng." Đinh Tử Ngọc cung kính hướng tông chủ hành lễ, thái độ khiêm tốn nhảy lên luyện khí đài, im lặng đứng ở vị trí đầu tiên, khí thế kia, thoạt nhìn giống như bắt buộc phải đạt hạng nhất.

Mạc Thiên Liêu lại chậm chạp không động, còn đang xoa xoa thưởng thức tay sư tôn.

Luyện khí, luyện đan, đương nhiên là phải có chủ đề, nhưng bởi vì thời gian hữu hạn, không thể luyện chế thứ phức tạp, cho nên lần này chủ đề luyện khí là "Pháp khí không gian".

Đợi nghe xong chủ đề, Mạc Thiên Liêu mới đứng lên, quay đầu nhìn về phía mèo nhà mình:"Khối đá Huyền Không kia, em có còn giữ không?"

"Ngươi muốn làm cái kia?" Thanh Đồng có chút sửng sốt, từ trong vòng tay chứa đồ móc ra một khối đá tối như mực thạch.

Đây là thứ năm đó Đoán Thiên tôn giả tìm về để làm ổ mèo, đã là nửa thành phẩm.

"Ừ, đồ đã đủ, thuận đường làm xong luôn." Mạc Thiên Liêu cười nắm cục đá trong lòng bàn tay, nhấc chân nhảy xuống đài cao, đứng ở góc hẻo lánh tầm thường phía sau.

Không gian pháp khí, lý giải thông thường chính là pháp khí chứa đồ. Luyện chế pháp khí chứa đồ cũng không tính là khó, nhưng cũng không dễ dàng, bởi vì trận pháp không gian rất khó vẽ, rất dễ vẽ sai. Chủ đề được chọn là cái này, cũng để dễ phân xét. Ưu khuyết của pháp khí chứa đồ, chủ yếu là xem không gian lớn nhỏ, trình độ ổn định, nếu muốn nâng cao, có thể tăng thêm một ít công năng khác. Tỷ như, có thể kháng lôi kiếp này nọ ……

Đinh Tử Ngọc nghe được đề bài, không khỏi nhếch môi cười. Đoán Thiên tôn giả am hiểu nhất chính là trận pháp không gian, trong số pháp khí hắn luyện chế, hầu hết đều chứa trận pháp không gian, mà gã vừa vặn học xong một loại phương pháp luyện chế pháp khí chứa đồ cực kỳ trân quý. Nhớ đến cái này, lại tự tin tràn đầy bắt đầu động thủ.

Trong trận pháp không gian, lại chồng lên tụ linh trận, khốn linh trận, có thể khiến cho linh khí trong pháp khí chứa đồ không tiêu tan. Mọi người mang theo linh thảo, linh quả, thường thường cần phải đặt ở trong hộp ngọc, để giữ tươi, phòng ngừa linh khí tán ra ngoài. Mà loại pháp khí chứa đồ này, có thể bảo trì linh khí không tiêu tan, thậm chí giữ ấm. Để linh thảo mới ngắt vào, dù có để bao nhiêu ngày, lúc lấy ra vẫn tươi mới mọng nước như trước, cái này đối với tu sĩ thám hiểm thường ra ngoài mà nói là cực kỳ hữu dụng.

Đinh Tử Kim lại cầm ra đá Lạc Tinh, chuẩn bị luyện chế một pháp khí không gian có thể tùy tiện biến hóa hình thái.

Thanh Đồng đặt chân ở trên người hổ mập, miễn cưỡng nhìn về phía giữa sân. Người thi đấu giữa sân vì có tường ngọc ngăn cách, cho nên không thể nhìn thấy nhau, người trên đài lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Người khác đều đang cố gắng họa trận, luyện chế vòng tay chứa đồ, nhẫn giữ vật, Mạc Thiên Liêu lại chỉ ném đá Huyền Không vào trong bếp lò, liền nhàn nhã ngồi ở một bên đùa nghịch này nọ.

Mạc Thiên Liêu từ trong vòng tay chứa đồ móc ra túi chứa đồ, ào ào đổ một đống vật nhỏ bên trong kia. Những thứ đó đều dùng nguyên liệu nhỏ vụn điêu khắc, chỉ lớn bằng khoảng cái móng tay, nhìn kỹ, có tinh thạch, ngọc đen, Hiên Viên thiết, đá Lạc Tinh, vân vân, đều là chút vật liệu thừa, nhưng thứ khắc ra lại cực kỳ tinh xảo. Cửa sổ nhỏ bé vô cùng, bàn ghế, giường mềm, đá lót sàn, ngoài ra, không ngờ còn có lụa cá mập làm trải giường, trải bàn, đệm ngủ nhỏ xíu xiu.

Mấy thứ này đều được hắn khắc vào những lúc rảnh rỗi, mỗi một cái đều cẩn thận tỉ mỉ, vải dệt, đệm lót kia là thị nữ cung Thanh Ninh may cho, mấy cô nương đó rất thích may những thứ lặt vặt này. Hắn muốn làm một ổ mèo xinh đẹp, nuôi con mèo cao quý nhất của hắn ở bên trong.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần thám hiểm ma cung]

Tu sĩ giáp: Oa oa, cây lan ngàn năm

Móng Nhỏ: Bỏ giá mèo bò của ta ra!

Tu sĩ ất: Oa oa, mầm Vạn Niên Thanh

Móng Nhỏ: Buông cỏ mèo của ta ra!

Tu sĩ bính:[lăn lộn] Cả nhà đầy trân châu Tinh Hải a a a a a

Móng Nhỏ: Cát mèo của ta, meo méo meooooo!!!!! Cả đám đều đi chết hết đi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ổ Mèo

Những người khác đều đang phí tâm cố sức nung khô nguyên liệu, vẽ trận pháp, chỉ có Mạc Thiên Liêu vẫn chăm chú điêu khắc không chút để ý. Bên trong ổ mèo còn thiếu một phòng tắm, cùng với xích đu Thanh Đồng thích nhất.

Thi đấu tài nghệ kéo dài liên tục mười ngày, không phân ngày đêm. Diễn võ trường bị cấm chế kết giới to lớn bao trùm, trước khi thi đấu kết thúc, người khác vào không được, người ở bên trong cũng ra không được.

Màn đêm buông xuống, hội trường đều đốt đèn lưu ly lên, người các môn phái đều không đi, dù uống hay ăn đều là tu hành, ngay cả khi không học luyện khí, luyện đan, ngồi ở bên nhìn, nói không chừng cũng có thể ngộ ra điều gì đó. Không giống như đám đệ tử trong phái, kiêng kị quan hệ cá nhân cẩn thận giấu kín, với trưởng lão, phong chủ địa vị tương đối cao, lại không gò bó mấy thứ này, có đôi khi vì lợi ích môn phái, xã giao cũng là điều tất yếu.

Lưu Vân Tông là chủ nhà, bày tiệc trên đài cao, mời các trưởng lão các môn phái đến dự tiệc.

Thanh Đồng nhìn thoáng qua Mạc Thiên Liêu đang tự chơi đến vui vẻ, đá đá Huyền Cơ không tình nguyện, đạp không bay đến bên Lưu Vân Tông, hổ mập đứng lên giũ giũ lông, cũng đi theo qua.

Tông chủ Lưu Vân Tông lần lượt kính rượu, trưởng lão các môn phái nhỏ kinh sợ nhận lời. Ngoại trừ ba tông môn lớn, ở các môn phái khác, tu sĩ nguyên anh chính là cấp rất cao, mấy trưởng lão này đều có tu vi nguyên anh, nhìn thấy đại năng hóa thần kỳ đương nhiên không dám lỗ mãng.

Người Thanh Vân Tông cùng Ốc Vân Tông ngồi đối mặt nhau, bọn họ cũng để hai trưởng lão đến đây, Vân Tùng vốn mặt đầy kiêu ngạo nhìn thấy Thanh Đồng lại đây, thanh âm nói chuyện ngưng bặt.

"Thanh Đồng chân nhân." Sư muội Vân Tùng là Vân Diên nhìn thấy Thanh Đồng, lập tức đứng dậy, cười chào hỏi.

Vân Diên là nữ tử duy nhất trong số các trưởng lão Thanh Vân Tông, thiên phú rất cao, nay vẫn còn duy trì bộ dạng phàm nhân hơn hai mươi tuổi, thanh lệ động lòng người, vừa đẩy đẩy sư huynh bên cạnh, ý bảo lão cũng nói hai câu.

"Hừ!" Vân Tùng hừ một tiếng, không có chào hỏi. Lần trước ở Ốc Vân Tông bị mất mặt lớn, mà cái chết của đích tôn lão có liên quan đến Ốc Vân Tông, chỉ là vẫn tìm không thấy chứng cớ, thật sự không có cách nào trưng ra bộ mặt hòa nhã.

Thanh Đồng vẫn ngồi xuống vị trí của mình, ngay cả ánh mắt cũng chẳng thèm bố thí cho hai người kia, không khí lập tức trở nên xấu hổ.

"Vân Diên chân nhân, vẫn xinh đẹp như vậy." Huyền Cơ tẻ nhạt chào hỏi một câu.

"Huyền Cơ chân nhân mỗi lần gặp đều nói những lời này." Vân Diên nhịn không được cười rộ lên, tuy rằng là đang nói chuyện với Huyền Cơ, nhưng ánh mắt lại vẫn nhìn về phía Thanh Đồng.

Vân Diên nhìn trẻ tuổi, kỳ thật đã hơn một ngàn tuổi, đến nay còn chưa có đạo lữ, trăm năm trước tông chủ Thanh Vân Tông có ý thông gia với Ốc Vân Tông, cô liếc nhìn liền coi trọng Thanh Đồng chân nhân tuấn mỹ vô song, chỉ là hoa rơi cố ý nước chảy vô tình.

"Hổ này còn chưa thể biến hóa sao?" Vân Diên ngồi xuống, chỉ hổ béo vằn vện đang nằm bên chân Thanh Đồng,"Ta nhớ rõ căn cốt con hổ này vô cùng tốt."

Hổ mập đang chuyên tâm liếm móng vuốt, thấy có người nhắc tới mình, quay đầu nhìn nhìn, rồi sau đó tiếp tục liếm móng vuốt.

"Con diều hâu đuôi phượng của ta đã có thể biến hóa rồi đấy." Vân Diên nâng tay, một con chim nhỏ có đuôi phượng thật dài bay xuống đậu lên ngón tay dài mảnh, rồi sau đó dường như nhận được lệnh của chủ nhân, chớp cánh bay đến trên đầu hổ mập. Giữa yêu thú có phương thức giao tiếp của riêng mình, để linh sủng cùng thân cận nhiều với linh sủng người khác, bởi vì quan hệ huyết khế, cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với chủ nhân.

Diều hâu đuôi phượng mổ mổ đầu hổ mập:"Ngươi rõ ràng có thể biến hóa, sao lại gạt người?" Giữa yêu tu cũng nhìn tu vi, tu vi cao có thể nhìn thấu tu vi thấp, diều hâu đuôi phượng có thể nhìn rõ tu vi con hổ này gần bằng mình, không đạo lý không thể biến hóa.

Hổ mập ngáp một cái:"Biến thành người thì không thể ăn tảng thịt lớn được." Đang nói, bên kia Tử Mạch ở trên đài nướng xong thịt, đưa một bàn lại đây, cho hổ mập một chân hươu nướng, cho Thanh Đồng cùng Huyền Cơ bàn thịt đã cắt thành từng miếng nhỏ.

Tử Mạch ngoại trừ thích ăn thịt, còn thích nướng thịt, không thể không nói, kỹ thuật nướng thịt của hắn so với Mạc Thiên Liêu còn tốt hơn nhiều.

Diều hâu đuôi phượng nghiêng đầu nhìn nhìn Tử Mạch, lại cúi đầu tiếp tục mổ đầu hổ. Người nhập môn Ốc Vân Tông trước tiên tu luyện pháp quyết giấu

kín yêu khí, mặc dù là đồng loại, sau khi hóa thành hình người vẫn không nhìn ra như thường.

Con hổ mập ôm chân hươu, ăn ngấu nghiến.

Con báo của chấp sự trưởng lão Lưu Vân Tông khinh thường nhìn hổ mập, nghe nói trong cung phàm nhân, thái giám đều rất béo, bởi vì sau khi thiến sẽ trở nên tham ăn, xem ra đích xác không giả. Làm một yêu thú cấp cao, nên tao nhã ăn thú hoàn, mất mặt cắn thịt như vậy thật sự là, hừ hừ hừ……

Diều hâu đuôi phượng cũng đối với loại hành vi này há miệng ngấu nghiến thịt này tỏ vẻ khó hiểu, ở không trung lượn một vòng, hóa thành tiểu cô nương tướng mạo tinh xảo, ngồi xổm bên chân Vân Diên đấm chân cho cô.

"Grao –" Hổ mập liếc liếc Vân Diên, dùng tiếng hổ gào nói chuyện với tiểu cô nương kia:"Với trình độ hám sắc của lão vu bà kia, vậy mà không ngờ ngươi không phải là nam tử."

Diều hâu đuôi phượng không thể không trợn trắng mắt, thầm nghĩ với cái bộ dạng thô lỗ của nhà người, dù cho có biến thành nữ tử xinh đẹp, chủ nhân mỹ nhân kia của ngươi cũng chướng mắt ngươi!

"Vân Diên chân nhân, linh sủng của ngươi không ngờ lại động lòng người đến thế." Tông chủ Lưu Vân Tông lại đây kính rượu, như cười như không liếc liếc nhìn linh sủng của Vân Diên, càng thêm kiên định vài phần với ý định kết làm đạo lữ cùng Vân Diên, nếu là cưới Vân Diên, linh sủng của cô đương nhiên cũng có thể hưởng dụng một hai.

Hổ mập dừng động tác ăn thịt, nhìn nhìn diều hâu đuôi phượng rụt cổ, âm thầm thở dài, cúi đầu tiếp tục ăn thịt. Huyền Cơ từ trong lòng móc ra xác rùa, lấy khăn bố chậm rãi chà lau, lau bóng loáng mỗi một vết lõm. Thanh Đồng đối với sóng ngầm sôi trào nơi này tuyệt không cảm thấy hứng thú, vừa bưng chén rượu chậm rãi uống, vừa nhìn diễn võ trường xa xa.

Thị lực hóa thần tu sĩ, dù cho cách thật xa cũng có thể thấy rõ tình huống Mạc Thiên Liêu. Tên kia đang lấy một khối đá Huyền Không ra, dùng linh lực bao lấy ngón tay, bắt đầu vẽ trận trên đá.

"Lần này tổng cộng tạo hai mươi lệnh bài, Thanh Đồng chân nhân có ý đi không? Ta sẽ giữ chỗ cho ngươi." Một chén rượu đưa tới trước mặt, chặn tầm mắt Thanh Đồng nhìn bàn cào nhà mình.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng chậm rãi nâng lên, liếc người đang cười đến mặt đầy nếp nhăn kia:"Không cần." Hai mươi lệnh bài, là để cho bọn tiểu bối tranh đoạt, các đại tông môn vốn đã có linh phù có thể ra vào bên ngoài ma cung, nhiều năm như vậy không ai đi, là do kiêng kị pháp trận trong ma cung.

Uống cạn rượu trong ly, Thanh Đồng liền nắm lông gáy của hổ mập đứng dậy:"Đi trước, chư vị tự tiện." Nói xong, liền đạp không trở lại trên đài cao Ốc Vân Tông, không để ý tới một đám trưởng lão lá mặt lá trái này.

Mạc Thiên Liêu cũng không biết mèo nhà mình còn biết xã giao, hắn còn đang chuyên tâm làm ổ mèo. Thừa dịp đá Huyền Không còn chưa cô đọng, nhanh chóng khắc xong bàn ghế, dán cửa sổ, vừa dán vừa dùng linh lực nặn hình đá Huyền Không. Tựa như trẻ con nặn bùn tạo cung điện như vậy, vừa nắn vừa đặt cục đá, lá cây làm gia cụ.

Đợi đến sáng sớm ngày thứ mười, lúc mặt trời dâng lên, chiêng trống báo hiệu thi đấu kết thúc gõ vang.

Đinh Tử Ngọc từ tốn đi ra khỏi phòng luyện khí, nhìn thấy đích huynh đầy mặt tiều tụy, cười cười nói:"Huynh trưởng luyện tốt chứ?"

"Miễn cưỡng luyện xong," Đinh Tử Kim ngoài cười nhưng trong không cười đáp một câu,"Đinh phong chủ xem ra đã định liệu trước, không bằng bắt đầu từ chỗ phong chủ trước, để cho Lưu Vân Tông ta có khởi đầu tốt đẹp."

Đinh Tử Ngọc cười đến đầy mặt khiêm tốn:"Đại ca quá khen rồi, tiểu đệ không dám nhận."

Đinh Tử Kim bị nghẹn một chút, ghê tởm muốn mạng, bước nhanh, đặt thứ mình luyện chế xuống vị trí tương ứng liền lui xuống dưới.

Một hàng hơn hai mươi pháp khí không gian, chỉnh tề đặt ở trên bàn dài. Lấy trưởng lão Lưu Vân Tông Đinh Chủ dẫn đầu, luyện khí sư chính đạo có tiếng đều được mời làm giám khảo, còn lại các trưởng lão môn phái thì ở một bên xem lễ.

Pháp khí không gian, ưu khuyết rất dễ xác định, không gian lớn nhỏ, ổn định hay không, bộ dạng như thế nào, đều có thể so sánh được. Lúc giám khảo xem xét tác phẩm của mình, người luyện khí có thể tiến lên trần thuật, nói chỗ đặc biệt của pháp khí. Nhận xét vài pháp khí trước đó xong, Đinh Hộ cầm một vòng tay chứa đồ tạm dừng một chút:"Cái này……"

Lão tự nhiên biết, đây là thứ tiểu nhi tử luyện chế, nhưng thấy thế nào cũng là một vòng tay chứa đồ bình thường, tuy rằng không gian không nhỏ, trận pháp cũng ổn định, nhưng cũng không có gì đặc biệt.

"Vòng tay chứa đồ này có một chỗ không giống," Đinh Tử Ngọc tiến lên, cầm ra một hộp ngọc,"Bên trong này là Khô Diệp thảo mà đệ tử của ta sáng nay vừa ngắt lấy, đợi chư vị đại sư xem qua pháp khí của những người khác xong, lại đến xem thì sẽ biết." Dứt lời, gã lấy Khô Diệp thảo từ trong hộp ngọc ra, bỏ vào trong vòng tay chứa đồ.

Mọi người đều biết, Khô Diệp thảo rời khỏi hộp ngọc, trong vòng một sẽ héo rũ. Mọi người lập tức hiểu rõ ý đồ Đinh Tử Ngọc, nhất thời có chút sửng sốt, hộp ngọc có thể bảo trì linh khí không để tán ra ngoài rất nhiều, vòng tay chứa đồ lại rất là hiếm thấy.

Ôm hồi hộp như vậy, tâm tư mọi người xem tác phẩm còn lại liền nhạt đi một chút. Chủ đề tuy rằng là pháp khí không gian, nhưng nếu muốn đoạt giải nhất, đương nhiên cần sử dụng một chút thủ đoạn đặc biệt.

Đinh Tử Ngọc hơi hơi hất cao cằm, nhìn về phía đích huynh của mình.

Đinh Tử Kim cười lạnh, thấy mọi người nhìn pháp khí của mình, liền chậm rãi mở miệng nói:"Vật ấy thoạt nhìn là vòng tay chứa đồ, nhưng cũng có thể biến thành thứ khác."

Nói xong, đặt vòng tay chứa đồ đang lóe huỳnh quang xuống lòng bàn tay, tâm niệm vừa động, vòng tay hình tròn nháy mắt biến thành một cây trâm gài tóc, lại nhoáng lên một cái, biến thành một cái nhẫn xinh đẹp.

"Hóa ra bên trong này bỏ thêm đá Lạc Tinh cùng pháp trận không gian gấp?" Một luyện khí sư cầm cái nhẫn lại cẩn thận xem xét, vẻ mặt kích động.

"Đúng vậy." Đinh Tử Kim mỉm cười.

"Quả thật hậu sinh khả uý!" Một luyện khí sư có chòm râu hoa râm vỗ vỗ bả vai Đinh Hộ,"Đinh Đại Sư có hai nhi tử, đều là rồng trong muôn người a!"

"Ha ha ha……" Đinh Hộ cười đến rất là đắc ý.

Đợi đến khi xem xong hết tất cả các pháp khí, đã qua đi hai canh giờ, mọi người cầm lấy vòng tay chứa đồ của Đinh Tử Ngọc, lấy Khô Diệp thảo bên trong ra. Cọng cỏ nho nhỏ vẫn duy trì bộ dáng xanh biếc ướt át như trước, ngay cả giọt sương còn đọng lại bên trên.

Mọi người không ai không sợ hãi than, Đinh Tử Ngọc cười nói:"Vật này chính là pháp trận không gian đặt chồng lên tụ linh trận, khốn linh trận, có thể giữ tươi, giữ ấm, cơm canh mới nấu bỏ vào đi, một tháng sau lấy ra, vẫn nóng hổi như trước."

Pháp trận không gian chồng lên tụ linh trận, bảo trì linh khí không gian không tiêu tan, giới luyện khí giới đã suy nghĩ về cái này rất lâu, nền tảng là luyện chế pháp khí không gian có thể đặt vật sống bên trong, nếu có thể làm được, thì liền tới bước có thể đặt động vật. Mà có thể đặt động vật rồi thì bước phát triển tiếp theo, chính là có thể thả người, mở linh điền, cuối cùng sáng tạo ra một thiên địa độc lập, đó là điều chỉ có thần minh mới có thể làm được!

Lúc này đây so sánh ra, vòng tay chứa đồ có thể biến hóa hình thái của Đinh Tử Kim liền kém cỏi đi một bậc. Đinh Hộ rất là đắc ý, thứ tử này của mình, vẫn có thể kiếm mặt mũi cho mình!

Đang lúc mọi người chuẩn bị đưa danh đầu ban Đinh Tử Ngọc, một đạo thân ảnh đen tuyền đột nhiên vọt lên. Chỉ thấy một người mặc trường bào đen thẳm, búi tóc hỗn độn, bưng lấy một thứ gì đó đen đen lại đây:"Xin lỗi các vị, ngủ quên."

Sau khi luyện khí xong quá mức mệt mỏi, Mạc Thiên Liêu cứ như vậy mà thiếp đi, chờ hắn mở mắt ra, phát hiện tường ngọc quanh mình đều hạ xuống, mèo nhà mình đang ngồi ở trên đài bình phán xa xa trừng hắn.

Lúc luyện chế Đá Huyền Không sẽ luyện ra mực đen, giờ phút này trên mặt Mạc Thiên Liêu đều là nét mực, thứ gì đó trong tay đen như mực, thoạt nhìn tựa thứ bỏ đi.

"Đã quá giờ rồi." Đinh Hộ nhìn người này thẳng nhíu mày, luyện khí sư là thân phận cực kỳ cao nhã, lôi thôi lếch thếch như vậy thật sự là sỉ nhục giới luyện khí.

"Mạc huynh đệ chắc là luyện rất chuyên chú, Ốc Vân Tông chỉ có một mình Mạc sư đệ tham gia, chư vị trưởng lão vẫn nên xem một chút đi." Đinh Tử Kim mở miệng khuyên nhủ, dù có đưa danh hiệu đệ nhất cho phái khác, cũng không muốn nhìn tiện chủng kia đắc ý.

"Đúng thế, vẫn nên nhìn một chút." Đinh Tử Ngọc nhìn người đang chật vật, thấy không rõ bộ trước mắt, cảm giác có vài phần quen quen. Dù sao đi nữa thì gã cũng thắng chắc, có thêm người làm nên cũng không sao.

Nghe được lời ấy, mọi người đều nhìn về phía Thanh Đồng chân nhân đang ngồi ở phía sau xem lễ, Ốc Vân Tông chỉ có một luyện khí sư này, không cho một cơ hội thì dường như không thể nào nói được, liền ý bảo Mạc Thiên Liêu trình thứ đen tuyền kia lên.

Mạc Thiên Liêu cầm trong tay thứ nhìn giống như lư hương đặt ở trên bàn ngọc.

"Đây thứ gì?" Đinh Hộ nhíu mày, không muốn đi đụng vào thứ tràn đầy nước mực.

"Có thể mượn một bình nước trong được không?" Mạc Thiên Liêu sửa sang lại quần áo, vuốt thuận mái tóc đang tán loạn.

Thị nữ Lưu Vân Tông rất nhanh bưng tới một bình nước trong, Mạc Thiên Liêu trước tiên vốc nước rửa mặt, sau đó, tưới hết bình nước xuống trên "Lư hương".

Ào ào, theo dòng nước cọ rửa, ô mực đen chảy đi, lưu lại một cung điện nhỏ lóng lánh trong suốt. Quả thật là cung điện!

Sau khi đá Huyền Không luyện ra nước mực xong, thì hoàn toàn trong suốt. Ngói lắp hai bên, rường cột chạm trổ, lư hương chỉ có lớn bằng hai tay chụm lại như vậy, mà khắp nơi lại cực kỳ tinh xảo, tựa cung điện thật. Xuyên thấu qua vách tường trong suốt, có thể rõ ràng nhìn thấy bài trí bên trong, bàn ghế, giường, lư hương, bàn trà, xích đu điêu khắc từ tinh thạch trên tiểu tạ, đầu giường treo màn làm từ lụa nhám.

Dù cho cái này không phải là pháp khí, chỉ chạm trổ mà thôi, đã là đỉnh cao của đỉnh cao!

Mọi người vây quanh cung điện nho nhỏ tinh xảo kia, sợ hãi than điêu luyện sắc sảo, Đinh Tử Ngọc lại không có cách nào khác tập trung ánh mắt ở trên bàn, mà là gắt gao nhìn chằm chằm tuấn nhan đã tẩy đi nét mực kia. Mày kiếm mắt sáng, ngũ quan khắc sâu, tuấn mỹ lẫn chút yêu dị, hóa thành tro gã cũng sẽ không quên, mặt của Đoán Thiên tôn giả!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Đoạt Giải Nhất

"Đây là pháp khí gì?" Vài giám khảo vây quanh cung điện tinh xảo vô cùng kia, tán thưởng không thôi, nhưng chủ đề hôm nay là không gian, cũng không phải là điêu khắc.

"Đương nhiên là không gian pháp khí." Mạc Thiên Liêu cười nói.

"Không gian pháp khí như vậy, cũng không thực dụng a." Đinh Hộ cau mày, lão vẫn thấy pháp khí của tiểu nhi tử mình tốt hơn.

Giám khảo còn lại cũng đều gật đầu, pháp khí không gian đa số đều dùng để trữ vật, muốn không gian lớn, cũng muốn dễ dàng mang theo. Cho nên bình thường sẽ làm thành vòng tay chứa đồ, nhẫn chứa đồ, hoặc đơn giản hơn thì làm thành túi chứa đồ đeo bên hông, thứ cần hai tay để nâng lên như vậy thì mang theo thế nào?

Mạc Thiên Liêu lấy thủy tinh cung nho nhỏ lại đây, âm thầm quan sát phản ứng của người chung quanh mình. Đời trước, làm một luyện khí sư, hắn cả ngày chính là dính ở bên trong ma cung luyện khí, rất ít khi đi ra ngoài, người trong ma đạo thì thường xuyên có cùng hắn giao tiếp, nhưng chính đạo lại rất ít, người biết được hắn cũng đã chết sạch sẽ ở Thập Sát cốc rồi.

Quả nhiên, người chung quanh chẳng phản ứng mấy với bộ dạng của hắn, đều theo dõi pháp khí trên tay hắn, chỉ có một ánh mắt không ngừng đảo qua người hắn, không cần xem cũng biết là ai. Mạc Thiên Liêu giương mắt, nhìn về phía Đinh Tử Ngọc, người đối diện không kịp thu hồi ánh mắt.

Trong mắt Đinh Tử Ngọc có khiếp sợ, có hoài nghi, càng nhiều là sợ hãi, theo bản năng dùng tay áo che cổ tay lại.

"Cái gọi là không gian, cũng không giới hạn trong ngoài, biến hóa bên trong gọi là nén lại, biến hóa bên ngoài thì là kéo dài." Một tay Mạc Thiên Liêu nâng cung điện nho nhỏ kia lên, nhìn thoáng qua Thanh Đồng đang ngồi ở trên đài, hướng y nháy mắt mấy cái.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng chứa ý cười nhàn nhạt, trong đó lại vẫn có một chút chờ mong.

Trong lòng Mạc Thiên Liêu chợt động, đột nhiên luyến tiếc để cho những người này thấy ổ mèo của hắn, hắn hẳn là nên tìm một nơi không có y, che mắt mèo nhà mình, cho y một bất ngờ, nói không chừng có thể được một nụ hôn ngọt ngào, lại nói không chừng mèo đại gia đang vui vẻ liền ngậm hắn tha vào trong ổ, cho phép hắn chữa thương cho mèo đại gia……

"Ngươi đến cùng muốn nói cái gì?" Có luyện khí sư tính tình nóng nảy, thấy Mạc Thiên Liêu chậm chạp không động, nhịn không được mở miệng hỏi.

Mạc Thiên Liêu phục hồi tinh thần, nuốt nước miếng thiếu chút nữa tràn ra khóe miệng vào, nâng tay ném cung điện nhỏ lóng lánh trong suốt kia ra ngoài.

"A!" Mọi người đang xem lễ hoảng sợ, có nữ đệ tử càng nhịn không được kinh hô lên tiếng, thứ đó thoạt nhìn tinh xảo dễ vỡ, có thể nào tùy ý ném chứ?

Sau đó, mọi người liền nói không ra lời, chỉ thấy thứ chỉ nhỏ cỡ lư hương, lúc tung ra nháy mắt liền biến lớn, biến thành lớn cỡ bằng lô đồng, đứng thẳng ở trên diễn võ trường, bài trí bên trong cũng cùng biến lớn, bồn tắm biến lớn thành cỡ bồn gỗ, giường cũng có gối đầu lớn như vậy, vừa vặn đủ cho một con mèo cư ngụ ở bên trong.

Xung quanh liên tiếp phát ra tiếng kêu sợ hãi, khiến cho những người xem lễ ở luyện đan trường cũng nhìn lại đây.

Mạc Thiên Liêu cầm ra một viên linh thạch, nháy mắt rút ra linh lực bên trong, lại không hấp thu, mà hợp lại thành một đường sáng, trực tiếp đánh vào thuỷ Tinh cung kia.

"Ầm!" Theo một tiếng vang lớn, cung điện lớn bằng lô đồng nháy mắt biến thành cung điện chân chính, cao ba trượng, rộng mười lăm trượng, chia làm ba tầng. Xuyên thấu qua vách tường lóng lánh trong suốt có thể thấy được, rõ ràng nội thất bên trong, mọi thứ đều là nguyên liệu trong suốt, cố định ở trên mặt đất hoặc là trên vách tường, mỗi một thứ đều tinh xảo vô cùng, mọi người thậm chí có thể nhìn thấy trên kỷ trà chạm hoa rỗng, cùng với hoa văn vết rạn trên bàn ngọc.

Tầng một là đại sảnh, bên trong có đặt bàn ghế, tháp mềm to lớn hoa lệ; Tầng hai là phòng ngủ, trên mặt đất phủ kín đệm mềm, màn lụa cá nhám xinh xắn bao quanh giường rộng; Tầng trên cùng là sân thường, có đặt võng, xích đu, xích đu được cố định trên hai quỹ đạo, bởi vì biến lớn mà đung đưa, lay

động trước sau.

Người luyện đan ở bên sân kia cũng đều chạy tới xem náo nhiệt.

"Này……" Đinh Hộ cùng vài đại sư luyện khí chính đạo đều ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu cũng nói không ra lời.

"Đây là, tiên cung di động!" Có luyện khí sư đam mê nghiên cứu sách cổ nghẹn đến mức mặt đều đỏ, rốt cuộc nhịn không được kinh hô lên tiếng, bổ nhào vào giữa diễn võ trường, run run rẩy rẩy mò lên vách tường bóng loáng kia.

Truyền thuyết thời kỳ Thượng cổ, tiên nhân có thể luyện chế cung điện mình thành linh khí, tùy tiện biến lớn biến nhỏ, tùy thời phóng ra đến chính là một tòa tiên cung.

Mạc Thiên Liêu thấy mọi người đều muốn xông qua sờ sờ, lập tức thu linh lực, cung điện cao lớn ba trượng nháy mắt biến mất, lại biến thành lư hương lớn nhỏ, trở lại Mạc Thiên Liêu trong tay.

"Ngại quá, bảo khí này không ổn định, thường xuyên sẽ biến trở về đến." Mạc Thiên Liêu mắt cũng không chớp nói hưu nói vượn.

Nghe được cái này là bảo khí, mà còn không ổn, mọi người có chút thất vọng đồng thời cũng ẩn ẩn nhẹ nhàng thở ra. Luyện khí sư đã đọc qua sách cổ kia lại càng than thở đáng tiếc. Trong truyền thuyết tiên cung đều là tiên khí, cực kỳ trân quý. Từ lúc Đoán Thiên chết rồi, đại lục Thái Huyền không có tiên khí mới xuất thế, mọi người khát vọng khi nào lại có một thiên tài như Đoán Thiên cỡ nào, có năng lực vì mọi người tiếp tục tạo linh bảo pháp khí, chẳng sợ giá mắc như thế nào, ít nhất chỉ cần có tiền còn có thể mua được đến.

Đặc biệt là với các đại năng sắp tiến vào độ kiếp kỳ, càng đành bóp cổ tay thở dài, pháp khí có thể kháng lôi kiếp, không phải tùy tiện người nào cũng đều có thể luyện ra.

"Lần này chủ đề là không gian pháp khí, tiên cung này tuy rằng hiếm thấy, nhưng dường như cũng không phù hợp." Đinh Hộ từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần, nhìn tiểu nhi tử sắc mặt xám trắng, cho rằng gã là bị đả kích vì không thể danh hiệu để nhất, liền mở miệng xoay chuyển.

Suy nghĩ đó của Đinh Hộ cũng không lạ, lúc trước Lưu Vân Tông nâng Đinh Tử Ngọc lên rất cao, nói thiên tài gã là hiếm thấy, có được chân truyền Đoán Thiên tôn giả, nếu là bại bởi một thằng nhóc chưa từng nghe nói qua, thật là không thể cứu vãn mặt mày.

Người Lưu Vân Tông thấy Đinh trưởng lão nói như vậy, cũng cùng phụ họa. Loại pháp khí có thể biến đồ thành lớn cũng không phải chưa từng thấy qua, giống như cái vòng tay chứa đồ có thể biến hóa hình thái của Đinh Tử Kim về mặt ý nghĩa cũng tương tự như như vậy. Nghiêm khắc mà nói cũng không gọi là pháp khí không gian, hẳn là gọi pháp khí biến hình.

"Biến nhỏ là pháp khí không gian, biến lớn cũng là pháp khí không gian," một luyện khí sư râu tóc bạc trắng mở miệng nói, liếc liếc nhìn Đinh Hộ, hừ lạnh một tiếng,"Ếch ngồi đáy giếng."

"Địch Đại Sư nói có lý." Luyện khí sư đọc sách cổ kia từ trong trạng thái kích động thoáng hồi thần, lập tức cùng phụ họa, cũng không biết là nói giải thích về không gian có lý, hay là nói Đinh Hộ không kiến thức có lý.

Đinh Hộ sắc mặt nhất thời trở nên rất khó coi, cố tình lại không thể phát giận.

Vị Địch đại sư tóc sương mày bạc này, tuy nói là tán tu, nhưng ở trong chính đạo lại rất có uy vọng, chẳng kém lão chút nào. Nếu không phải bởi vì lão là trưởng lão đại tông môn, nhiều người theo đuổi tâng bốc, thì vị Địch đại sư này mới là đệ nhất luyện khí sư chính đạo.

"Hậu sinh khả uý," Địch đại sư vỗ vỗ bả vai Mạc Thiên Liêu,"Theo ý lão đây, thằng nhóc này hoàn toàn xứng đáng đạt giải nhất."

"Ta muốn mua bảo khí này, anh bạn nhỏ không ngại ra giá." Luyện khí sư nhiệt tình với sách cổ kia không kịp chờ đợi mà muốn cái tiên cung này, nếu chỉ là bảo khí, giá cũng không đắt lắm, ông ta nguyện ý dùng giá linh khí để mua, mang về nghiên cứu cho kỹ.

"Ốc Vân Tông đã nhiều năm chưa từng có đại sư luyện khí, nên không biết thầy dạy luyện khí của Mạc đạo hữu là ai?" Đinh Tử Ngọc đè nén kinh hoàng trong lòng, gã nhìn ra được đến, người trước mắt chỉ có tu vi kim đan trung kỳ, nếu là Đoán Thiên đoạt xác sống lại, trong vòng ba trăm năm đủ để thần hồn lão ma đầu trở về hóa thần kỳ, không có khả năng chỉ có tu vi như vậy. Thế nhưng, thủ đoạn luyện khí kinh tài tuyệt diễm như vậy……

Lời này nói ra, sắc mặt mọi người đều đổi. Ốc Vân Tông đích xác không có đại sư luyện khí, trong ban giám khảo không có một người Ốc Vân Tông, phương pháp luyện khí của người này là theo ai học?

Mạc Thiên Liêu liếc liếc nhìn Đinh Tử Ngọc, lại không để ý đến gã, chỉ nhìn kia người muốn mua tiên cung mà nói:"Vật này là để hiến làm hạ lễ cho sinh nhật sư tôn, không bán." Nói xong, chậm rãi đi lên trên đài, nâng lấy thủy tinh cung lóng lánh trong suốt đến trước mặt Thanh Đồng.

Thanh Đồng nhìn hắn, chậm rãi tiếp nhận thủy tinh cung kia.

Ổ mèo này, là Mạc Thiên Liêu ba trăm năm trước đáp ứng luyện chế cho y. Phàm là vật, từ lớn biến thành nhỏ rất dễ, chỉ cần nhiều thêm vài đường pháp trận không gian là được, từ nhỏ biến thành lớn lại không dễ, cần đá Huyền Không quý giá vô cùng. Đá Huyền Không vốn là một loại nguyên liệu tiên phẩm, một cục nhỏ xíu xiu cũng nặng tựa ngàn vàng, có thể kéo dài lại biến lớn. Mạc Thiên Liêu tiêu phí vài thập niên, mới có thể luyện tốt khối đá Huyền Không nặng trịch kia, khiến lúc nó biến nhỏ thì sức nặng cũng sẽ cùng lui vào trong không gian.

Cục đá Huyền Không kia vẫn nằm trong vòng tay chứa đồ của y, đã là một thứ bán tiên khí, lần này Mạc Thiên Liêu chỉ là lấy những thứ đã khắc từ xưa tới nay đưa vào bên trong, dùng đá Huyền Không luyện hóa. Cái thủy tinh cung nhỏ be bé trước mắt này, thực ra là một kiện tiên khí! Tiên khí này, về sau sẽ là ổ của y.

"Lúc tại hạ còn nhỏ tuổi, ở ma cung Đoán Thiên nhóm lửa, từng được Đoán Thiên tôn giả chỉ điểm, học được một chút da lông." Nhìn thấy mèo nhà mình ngoan ngoãn thu ổ mèo vào vòng tay chứa đồ, tâm tình Mạc Thiên Liêu rất tốt, lúc này mới ngẩng đầu lên, cười giải thích một câu, rồi không nhiều lời nữa.

Mọi người ồ lên, lại là Đoán Thiên tôn giả?

Vì goại trừ Đinh Hộ, những đại sư luyện khí có danh vọng khác đều cho rằng tiên cung của Mạc Thiên Liêu càng tốt hơn, chung quy công năng giữ tươi của Đinh Tử Ngọc có thể dùng hộp ngọc để thay thế, mà tiên cung từ nhỏ biến thành lớn lại là độc nhất vô nhị. Sáng tạo ra không gian có thể chứa vật sống chỉ là một suy nghĩ, mà loại tiên cung di động này lại cực kỳ thực dụng.

Vì thế, Mạc Thiên Liêu hoàn toàn xứng đáng đoạt giải nhất, lấy được một đoạn chạc cây Văn Ngọc cùng một hộp lớn linh thạch.

Sắc mặt Đinh Tử Ngọc tái nhợt trở lại trên chỗ ngồi, ánh mắt mọi người nhìn gã không khỏi thay đổi, không phải nói người này được chân truyền của Đoán Thiên tôn giả sao? Người họ Mạc nói chỉ học được chút da lông, đã lợi hại như vậy, gã là chân truyền sao lại chỉ có chút khả năng ấy thôi. Ngẫm lại lúc trước Đinh Tử Ngọc biểu hiện ra đủ dạng, tuy rằng so với luyện khí sư bình thường mạnh hơn một chút, nhưng cũng không có mạnh hơn bao nhiêu.

Họ Mạc là nhóm lửa, vậy Đinh Tử Ngọc ở trong ma cung Đoán Thiên đến tột cùng là làm cái gì? Không chừng chỉ là rèn sắt!

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Tu sĩ giáp: Nhóm lửa đã lợi hại như vậy

Thợ Mộc: Đúng đó đúng đó.

Tu sĩ ất: Vậy Đoán Thiên tôn giả chẳng phải là không người có thể địch

Thợ Mộc: Đâu chỉ là lợi hại, bộ dạng hắn còn ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ phi phàm, là nam nhân tuyệt đối tốt nhất trên trời dưới đất!

Thanh Đồng: Ói —

Thợ Mộc: Bảo bối sao thế?

Thanh Đồng: Ăn nhiều cỏ mèo, có chút buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Lệnh Bài

Thi đấu tài nghệ kết thúc, bên luyện đan không có gì bất ngờ xảy ra, Hoa Tinh đoạt giải nhất, cầm một hộp cỏ Vong Ưu trở lại trên đài Ốc Vân Tông. Xiêm y năm màu rực rỡ lướt qua không trung, nhẹ nhàng mà ưu nhã.

"Quả nhiên chỉ có Hoa đan mới có thể mặc xiêm y biến hóa đa dạng như vậy." Nữ đệ tử môn phái khác đều nghị luận.

"Lúc trước còn cảm giác nam tử ăn mặc diễm lệ quá sẽ xấu, gặp qua Hoa đan sư rồi thì không còn nghĩ như vậy nữa."

"Nghe nói hắn chỉ mới có hơn một trăm tuổi thôi đó!"

Dáng người Hoa Tinh cao ngất, mắt nhìn thẳng, hơi hơi ngưỡng cằm, hướng về phía những ánh mắt sùng kính kia gật đầu thăm hỏi. Lúc gần tới đài cao của Ốc Vân Tông, đột nhiên, một thân ảnh trắng nhạt lướt lại.

Mọi người chỉ nhìn thấy Thanh Đồng chân nhân chợt xuất hiện, kéo Hoa đan sư đi, tưởng sư thúc quan tâm sư điệt, sợ hắn luyện đan hết sức lên đài không được, đều cảm khái bầu không khí trong Ốc Vân Tông thật hòa thuận.

"Bẹp!" Hoa Tinh bị một bàn tay sư thúc đập ngã xuống đài cao Ốc Vân Tông, mặt hôn đất mẹ, may mà người tu tiên da dày thịt béo, ngã xuống như vậy cũng không có thương tích gì, nhưng mà……rất đau!

"Sư tôn cứu mạng!" Hoa Tinh lập tức hướng sư phụ nhà mình cầu cứu, Huyền Cơ dừng tay đang thắt dây thừng, ngẩng đầu nhìn đồ đệ bị sư đệ đập rớt,

lấy khuỷu tay chọt chọt Ngọc Ly ngồi xổm bên cạnh hắn chơi nước, ý bảo cậu đi nâng sư huynh dậy.

Ngọc Ly ngẩng đầu nhìn, không thể tin dược mà trừng sư phụ nhà mình, để cậu đi cứu sư huynh? Sư phụ người xác định là không phải muốn đồ đệ đi chịu chết chứ?

Không thể trông cậy vào sư tôn nhà mình, Hoa Tình cực kỳ thuần thục ôm đầu nằm rạp trên mặt đất bất động, chỉ cần hắn không lúc ẩn lúc hiện, sư thúc sẽ không ra tay nữa.

Thanh Đồng đá đá sư điệt vẫn không nhúc nhích, cảm giác không thú vị, liền về lại chỗ ngồi của mình.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, đi ra phía trước vỗ vỗ Hoa Tình còn đang giả chết:"Sư huynh, lấy được cỏ Vong Ưu chứ?"

Hoa Tình vẫn duy trì tư thế mặt dán đất mẹ, giơ một hộp ngọc lên cho hắn.

Mạc Thiên Liêu tiếp nhận, lấy hộp ngọc có chứa chạc cây Văn Ngọc đưa tới tay hắn, đứng dậy trở lại vị trí của mình, chậm rãi hộp ngọc mở ra. Một cọng cỏ nhỏ cực kỳ xinh đẹp lẳng lặng nằm trong hộp ngọc, nhành cỏ giống như lông chim, do rất nhiều rất nhiều lá nhỏ tạo thành.

"Đây chính là cỏ Vong Ưu?" Mạc Thiên Liêu hỏi Thái Thủy.

"Đúng đó, ăn thứ này, sẽ quên mất hết chuyện trước kia," Người nhiều, Thái Thủy không dám biến lộn xộn, liền ở trong tâm trí nói chuyện với Mạc Thiên Liêu, "Anh có thể nghĩ ra, cho mèo ăn cái này xong, y có thể sẽ không nhớ rõ anh."

Cỏ Vong Ưu tuy nói là linh thảo hiếm thấy, nhưng chung quy không so được với Đế Hưu, Đế Hưu có thể giúp người xóa đi phiền não trong lòng, cỏ Vong Ưu lại có khả năng khiến người quên hết mọi thứ.

Mạc Thiên Liêu nhíu mày:"Vậy Đế Hưu thì sao?"

"Đế Hưu tốt hơn một chút, nhưng nếu anh chính là nguồn cơn ưu sầu của y, vậy thì y sẽ quên mất anh." Giọng nói Thái Thủy dùng có chút thê lương.

Mạc Thiên Liêu hơi mím môi, thu cỏ Vong Ưu vào vòng tay chứa đồ. Vì yêu mà sinh sợ sinh buồn, cục bông nhỏ vốn nên vô ưu vô lo, lại nhớ hắn suốt ba trăm năm, cho nên, chính hắn mới là ưu sầu lớn nhất của Thanh Đồng. Nếu Thanh Đồng quên hắn, quên đi ký ức quý báu giữa bọn họ…… Dù chỉ mới nghĩ đến thôi, tim đau như có ai đó xé nát đi vậy.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt không đi đến bước này! Dù sao bảo bối của hắn cũng đã đồng ý rồi, như vậy, loại phương pháp đơn giản chữa trị thần hồn không thương tổn lẫn nhau này, có lẽ……

Nghĩ như vậy, Mạc Thiên Liêu nhịn không được nhìn lén sư tôn bên cạnh.

"Nhìn ta làm chi?" Một tay Thanh Đồng chống trán, nghiêng mắt trừng hắn.

"Không có việc gì, chỉ là muốn nhìn một chút." Mạc Thiên Liêu lại gần, nâng tay muốn sờ sờ tóc y, Thanh Đồng cùng Huyền Cơ ngồi ghế dựa, có chỗ tựa lưng rất cao, thoạt nhìn giống như giường mềm, động tác nhỏ giữa hai người bọn họ, đệ tử phía sau nhìn không thấy.

"Mạc sư thúc, khi còn bé người quả thật ở ma cung Đoán Thiên nhóm lửa sao?" Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói lanh lảnh.

Bàn tay Mạc Thiên Liêu vừa vươn ra chợt dừng lại, chậm rãi rụt về, âm thầm mắng một câu đồ tiểu quỷ không có mắt nhìn, quay đầu, lộ ra nụ cười như gió xuân:"Nói chính xác thì cũng không phải."

"Hở?" Nữ đệ tử mở miệng hỏi kia hiển nhiên là bị những người khác đẩy ra, được câu trả lời như vậy nhất thời không biết tiếp tục như thế nào.

Sau chỗ ngồi của trưởng lão là mấy chục tấm đệm hương bồ, đều là để bổn môn đệ tử tới tham gia đại hội ba phái ngồi. Nghe được lời ấy, có mấy người lộ ra biểu tình "Ta đã nói là hắn chém gió mà ".

Mạc Thiên Liêu giương mắt, nhìn thấy Đinh Tử Kim đang mang theo một cái hộp đi tới, phía sau còn có Đinh Tử Ngọc sắc mặt không tốt lắm cùng theo, cười cười nói:"Nhóm lửa rèn sắt chỉ là một phần chuyện làm thường ngày, chủ yếu là hầu hạ người Đoán Thiên tôn giả yêu nhất."

"A?" Phần đông các đệ tử nhịn không được tò mò,"Nghe Đoán Thiên tôn giả cũng không đạo lữ nha!"

"Đoán Thiên yêu nhất, là một con mèo tuyết trắng" Mạc Thiên Liêu vừa nghiêng đầu nói chuyện với mọi người, vừa thò tay đến chỗ sư tôn, mượn ống tay áo che dấu, cầm lấy một bàn tay,"Ngày thường, chuyện quan trọng ta phải làm, chính là hầu hạ con mèo kia ăn uống vệ sinh."

Bàn tay dưới ống tay áo bị móng vuốt bén nhọn cào một chút, Mạc Thiên Liêu nhe răng, cũng không thấy đau mấy, ngược lại cảm giác một trận tê dại từ lòng bàn tay truyền đến lưng.

Đinh Tử Ngọc vừa vặn nghe được câu này, không khỏi cười nhạo:" Con mèo kia của Đoán Thiên tôn giả tựa như bảo bối bản mệnh, cũng không cho người chạm vào."

Mạc Thiên Liêu giương mắt, không dấu vết nhìn nhìn cổ tay Đinh Tử Ngọc lộ ra một chút màu xanh đậm, cười nói:"Đinh huynh năm đó vẫn đang nhóm

lửa, đương nhiên không rõ ràng chuyện trong nội cung."

"Ngươi……" Sắc mặt Đinh Tử Ngọc đỏ lên, mọi người đã bắt đầu hoài nghi địa vị truyền nhân của gã, mới vừa nghe đến huynh trưởng muốn tới Ốc Vân Tông gặp Mạc Thiên Liêu, gã liền không chút nghĩ ngợi theo lại đây, định xem người này thật giả ra làm sao. Vừa nãy tùy tiện mở miệng, cũng do cảm giác đây là cơ hội chứng minh mình tốt nhất.

"A, ta nói sai rồi," Mạc Thiên Liêu vỗ vỗ đầu, tựa như vừa nhớ tới cái gì,"Sau này Đinh huynh cũng có qua nhóm rèn sắt."

Đinh Tử Kim hết nhịn rồi lại nhịn, mới không cười ra tiếng. Tuy rằng gã không thể đoạt được giải nhất, nhưng tiện chủng kia cũng mất mặt thật lớn, điều này làm cho tâm tình gã tốt vô cùng:"Mạc huynh, đây là thứ lúc trước ta đáp ứng ngươi."

Mạc Thiên Liêu đưa tay tiếp, thần thức đảo qua, liền biết được trong hộp ngọc là một quả Văn Ngọc, không khỏi nhướn mày, nay quả Văn Ngọc trong Lưu Vân Tông mất đi hơn phân nửa, Đinh Tử Kim này lại vẫn có thể lấy ra một quả, ngược lại cũng có vài phần bản lĩnh.

Đinh Tử Ngọc nhìn chằm chằm mặt Mạc Thiên Liêu, muốn cẩn thận phân biệt xem thử hắn có phải là Đoán Thiên đoạt xác trùng sinh, nhưng gã ở trong ma cung không có cơ hội nhìn thấy Đoán Thiên nhiều, tuy rằng nhớ rõ mặt hắn, nhưng lại không biết mấy về thần thái, phương thức nói chuyện của hắn.

Mạc Thiên Liêu không để ý đến gã, cá đã mắc câu, hắn cũng chẳng cần nóng nảy làm gì. Cùng Đinh Tử Kim hàn huyên vài câu, liền tiễn khách, ngồi lại vị trí của mình, mở hộp ngọc cầm lấy quả Văn Ngọc còn tươi mọng ra.

"Quả Văn Ngọc?" Hoa Tình trốn ở một bên mắt sắc nhìn thấy thứ bên trong chiếc hộp, lập tức nhảy qua, hai mắt tỏa ánh sáng,"Sư đệ, làm sao ngươi có được thế?"

"Lấy nguyên liệu đổi," Mạc Thiên Liêu gạt bàn tay Hoa Tình đang muốn vươn tới,"Đây là để cho sư tôn ăn."

Nghe Mạc Thiên Liêu nói đến sư tôn, Hoa Tình cứng ngắc, chậm rãi quay đầu, đối diện với một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, vừa nãy kích động thế nhưng quên mất, lại chạy đến bên trong phạm vi đi săn của sư thúc.

Mạc Thiên Liêu cầm ra một thanh đao ngọc, cắt quả Văn Ngọc ra. Thịt quả giòn, cực kỳ rắn chắc, một đao bổ xuống cũng không có nước tràn ra, toàn bộ quả giống như một khối băng, còn có mẩu vụn rơi xuống. Hơi hơi nhíu mày, triệu Thái Thủy đi ra, biến thành một con dao cắt trái cây nhỏ màu đồi mồi, thần khí không có gì không thể phá, cắt mấy thứ cứng rắn như thế này giống như cắt đậu hủ, rất nhanh đã cắt quả Văn Ngọc thành từng múi nhỏ trên đĩa.

Đưa cái đĩa tới trước mặt Thanh Đồng, Mạc Thiên Liêu lấy lòng nói:"Nếm thử."

Thanh Đồng cầm lấy một múi bỏ vào trong miệng, không có hương vị gì, nhai nhai, răng rắc răng rắc, ngược lại dùng để mài răng lại rất tốt.

Vì thế, Hoa Tình cứng ngắc đứng ở nơi đó, trơ mắt nhìn sư thúc coi quả Văn Ngọc trân quý trở thành đồ ăn vặt, nhai răng rắc:"Sư thúc, cái kia……" Tốt xấu gì cũng để lại cho hắn một chút chứ, với kỹ năng luyện đan của hắn, nhất định có thể luyện thành một viên nguyên anh đan đó!

"Hửm?" Thanh Đồng bỏ miếng cuối cùng vào trong miệng, giương mắt nhìn hắn.

Hoa Tình run run:"Không, không có gì."

Ăn hết một đĩa trái cây mài răng, Thanh Đồng quay đầu nhìn về phía Mạc Thiên Liêu, trong ánh mắt xinh đẹp tràn đầy chờ mong, dường như còn muốn thêm một đĩa nữa.

Mạc Thiên Liêu bị nhìn đến mức tâm muốn chảy ra, cái gì cũng muốn đồng ý hết, nhưng nếu hiện giờ lại lấy ra thêm một quả nữa, chính là rõ ràng nói cho Lưu Vân Tông, trái cây đều là hắn trộm, đến gần bên tai sư tôn thấp giọng dỗ nói:"Lúc này không tiện, buổi tối có được hay không?"

"Một ngày chỉ có thể ăn một quả." Dao cắt trái cây Thái Thủy nằm trên đĩa dùng thần thức nhắc nhở chủ nhân nhà mình.

"Đúng, không thể ăn nhiều, nếu không sẽ ê răng." Mạc Thiên Liêu cầm lấy vuốt mèo đang cố gắng đào quả Văn Ngọc ra, xem ra không thể đặt quả Văn Ngọc ở Thanh Đồng chỗ rồi.

"Không phải là chuyện ê răng!" Thái Thủy không thể nhịn được nữa, nhảy dựng lên muốn biến thành miệng, bị Mạc Thiên Liêu nhanh tay lẹ mắt bắt được, thu hồi nó biến thành bảo hộ cổ tay.

"Ta biết, cần phải chậm rãi luyện hóa, dỗ mèo mà ngươi cũng tin." Mạc Thiên Liêu đầy vẻ ghét bỏ nói ở bên trong tâm trí.

"……" Thái Thủy lập tức im lặng, về sau lại gặp phải loại chuyện này, có thiêu cháy nó cũng không thèm nói chuyện!

Thi đấu tài nghệ kết thúc, sau đó liền là tranh tài pháp thuật.

"Mọi người đều biết, Đoán Thiên là đệ nhất luyện khí sư của ma đạo, thậm chí là cả đại lục Thái Huyền, bên trong ma cung hắn, linh bảo, linh thạch có thể so với động phủ thời thượng cổ, có lệnh bài thông hành này, chư vị liền có thể tùy ý ra vào ma cung Đoán Thiên," Lưu Mang chân nhân cầm một khối lệnh bài cất cao giọng nói," Lưu Vân Tông ta tốn ba trăm năm, rốt cuộc vẽ ra bản đồ ma cung Đoán Thiên, cơ quan quan trọng bên ngoài cung đều có đánh dấu, có thể đi vào nội cung hay không, liền nhìn vào tạo hóa của các vị."

Cấm chế trong ma cung tầng tầng lớp lớp, nay chính ma hai đạo hợp lực lại dựng một đạo kết giới, chỉ có người nắm giữ lệnh bài mới có thể tiến vào.

Mạc Thiên Liêu cười cười, nói cái gì mà nghiên cứu ra phương pháp phá trận, chẳng qua là đại trận hộ sơn của hắn nhiều năm chưa từng có người mua linh thạch cung cấp, ba trăm năm trôi qua chắc hẳn cũng gần sụp đổ rồi, mới khiến vài người nào đó cảm giác có cơ hội. Nhưng mà cơ quan trận pháp trong ma cung quá nhiều, có người muốn tìm vài kẻ chết thay dò đường, mới nảy ra chủ ý như vậy. Nói vậy bên trong ma đạo nay cũng đang phân phát loại lệnh bài này.

"Bảo bối, sao em không cung cấp thêm linh thạch cho đại trận của chúng ta?" Mạc Thiên Liêu cười hỏi Thanh Đồng, từ lúc biết Thanh Đồng nghĩ biện pháp bảo vệ ma cung của hắn, Mạc Thiên Liêu cảm giác chẳng có gì phải lo lắng, mãi cho đến mấy ngày trước đây mèo đại gia đề cập tới linh thạch dùng cho đại trận hộ sơn chắc gần sắp hết, hắn mới biết được, mấy năm nay Thanh Đồng căn bản chưa từng đặt chân tới ma cung Đoán Thiên.

"Ta không nhớ đường." Thanh Đồng buông mi, lạnh lùng nói.

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, cẩn thận nhớ lại một chút, tất cả cơ quan cấm chế trong ma cung đều mở ra cho Mạc Tiểu Trảo, năm đó tuy rằng mèo đại gia có thể chạy khắp mọi nơi, thế nhưng rất yếu ớt, chạy vài bước liền meo meo gọi hắn ôm, thế cho nên chưa từng một mình đi trong ma cung.

"Ta không ôm, em sẽ không chịu về nhà sao?" Trong mắt Mạc Thiên Liêu nổi lên ý cười, dù cho không nhớ đường, cũng có thể vào xem mà, tất cả các cấm chế đều sẽ không thương tổn tới y.

Thanh Đồng không nói lời nào, tựa vào đệm hổ, mắt khép lại: "Mấy kết giới kia không có lệnh bài không vào được, ngươi đi lấy một tấm về."

Đang nói chuyện, liền có người hầu Lưu Vân Tông ôm ngọc giản rút thăm đến.

Mạc Thiên Liêu tùy tay rút một cái, kia người hầu lập tức nói:"Đây là thẻ dành cho tu sĩ nguyên anh, người nên rút cái này."

Trong khay có hai loại ngọc giản màu vàng, màu trắng, màu vàng là tu sĩ kim đan, màu trắng là tu sĩ nguyên anh, Mạc Thiên Liêu cầm một khối màu trắng.

"Muốn tỷ thí cùng nguyên anh cũng có thể." Thanh Đồng mở mắt ra nhìn hắn, lấy thủ đoạn của Mạc Thiên Liêu, đánh bại một nguyên anh sơ kỳ vẫn là có thể, chỉ là thắng được có chút vất vả chút mà thôi.

Mạc Thiên Liêu không chút do dự buông ngọc giản màu trắng xuống, lại rút màu vàng. Có thể thoải mái đoạt được lệnh bài, hắn cần gì phải phí sức cơ chứ, nhanh chóng lấy hạng rồi trở về bồi mèo nhà mình mới là đứng đắn.

Diễn võ trường thật lớn, phân ra làm mười tám khu vực, chỉ cần thắng được một trận, là có thể tiến vào thi đấu ngày thứ hai.

Mạc Thiên Liêu là trận thứ hai, khu vực được phân cách Ốc Vân Tông tương đối xa, đợi chiêng trống vang lên ba lần, lúc này mới chậm rì rì hạ xuống trên diễn võ trường.

"Tại hạ là Siêu Lãnh của Thanh Vân Tông." Nam tử đứng đối diện thân đạo bào Thanh Vân Tông, cũng là tu vi kim đan trung kỳ, hướng hắn chắp tay hành lễ.

Mạc Thiên Liêu nghĩ đến, đồng lứa Thanh Vân Tông đời này mang chữ "Siêu", nâng tay đáp lễ:"Ốc Vân Tông Mạc Thiên Liêu."

Lời nói vừa xong, một con rồng nước đã đánh tới, Mạc Thiên Liêu không tránh không né, nâng tay vung ra một thân đại thụ rậm rạp.

"Răng rắc" Lực tấn công cực lớn bẻ gãy đại thụ thô to hai người ôm mới xuể, nước đã giảm lực nhanh chóng bao phủ Mạc Thiên Liêu, tưới hắn ướt nhẹp. Mạc Thiên Liêu ở trong nước ra tay, vung ra mấy cái phi tiêu gỗ. Thủy sinh mộc, gai gỗ bén nhọn ở trong nước thế như chẻ tre, tạo thành hình tam giác nhanh chóng đánh tới đối phương.

Siêu Lãnh thấy người đối diện đến không kịp né tránh, nên mới chiếm tiên cơ, ai ngờ một chiêu rồng nước còn chưa dùng xong, ba phi tiêu gỗ mang theo linh lực từ trong nước xông đến, thẳng hướng tới bộ phận yếu ớt trên người hắn. Phi tiêu gỗ dựa vào linh lực trong nước bay đến là nhanh, hù Siêu Lãnh nhảy dựng, lập tức ra tay hóa dòng nước trước mắt thành băng cứng.

Mạc Thiên Liêu phá nước thoát ra, cầm một thanh kiếm dài màu đồi mồi trong tay, đâm thẳng vào băng cứng. Siêu Lãnh khinh miệt cười, băng cứng dày, chỉ bằng cây kiếm dài chừng ba thước kia làm sao có thể phá vỡ.

Lúc kiếm dài chạm đến mặt băng, liền nháy mắt hóa thành trường mâu, không cần dùng chút sức nào đã đâm xuyên tường băng.

Siêu Lãnh lấy làm kinh hãi, nhanh chóng buông tường băng, muốn thừa dịp trường mâu bị còn kẹt ở trong băng lại ra tay, ai ngờ trường mâu kia lại biến thành kiếm bén, nháy mắt rạch mặt băng, cùng lúc, mấy cây dây leo ùn ùn đánh về phía gã.

Với trình độ của tu sĩ kim đan, mỗi khi một chiêu, cần phải tạm dừng một lát, cho nên Siêu Lãnh mới có sắp xếp chiêu thức như vậy, ai ngờ người này giữa những chiêu thức với chiêu thức căn bản không cần dừng lại, một chiêu lại tiếp một chiêu, để người ứng phó không nổi, căn bản không cho đường đánh trả.

Siêu Lãnh không dám chủ quan, lấy ra bản thân linh bảo bản mạng, một thanh loan đao màu lam, ra sức cắt đứt dây leo trước mắt, đồng thời xuất ra vô

số nhũ băng, đánh về phía Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu cầm một đầu dây leo, lửa nóng hừng hực dọc theo dây leo trực tiếp tấn công, không chỉ đốt tới Siêu Lãnh, cũng thuận tay thiêu đốt luôn nhũ băng.

"Á –" Siêu Lãnh thấy hắn vẫn dùng chiêu thức hệ Mộc, vốn tưởng rằng người nọ là tu sĩ hệ Mộc, nào ngờ hóa ra lại là mộc hỏa song linh căn, bất ngờ không kịp đề phòng đã bị thiêu cháy, nhanh chóng đưa nước tới dập tắt lửa, lúc này Mạc Thiên Liêu đã đánh tới, một cước đạp gã xuống diễn võ đài.

"Đa tạ." Mạc Thiên Liêu nâng nâng tay, tùy ý hành lễ, đạp phi kiếm trở lại trên đài Ốc Vân Tông.

Siêu Lãnh nằm trên mặt đất, thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần, nhìn nhìn những người khác, tỷ thí vừa mới bắt đầu, mà gã đã thua?

Tu sĩ kim đan bình thường, đối với Mạc Thiên Liêu mà nói, rất dễ giải quyết, liên tiếp ba ngày, đều là thắng chắng hề vất vả, rất nhanh đã chen chân vào hai mươi vị trí đầu, chiếm được lệnh bài đầu tiên.

Đinh Tử Ngọc bên kia nhìn Mạc Thiên Liêu cứ từng trận từng trận thắng thoải mái dễ dàng, trong lòng càng ngày càng hoảng.

Sau khi được lệnh bài, hai mươi vị đứng đầu còn có thể tỷ thí, có phần thưởng khác, Mạc Thiên Liêu lại không định tham gia. Đinh Tử Ngọc sờ sờ bảo hộ trên cổ tay, nhấc chân đi về phía đài cao bên Ốc Vân Tông. Vô luận người nọ có phải là Đoán Thiên tôn giả hay không, gã đều cần phải mau mau trừ bỏ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Dương Mưu

"Đinh phong chủ có chuyện gì sao?" Tử Mạch phụ trách đón tiếp khách tới gặp Đinh Tử Ngọc tiến đến, nhiệt tình tiến lên tiếp đón.

Đinh Tử Ngọc cười cười nói:"Tại hạ quanh năm si mê luyện khí, muốn mời Mạc đạo hữu chỉ điểm một hai."

Người xung quanh thấy gã dùng lý do như vậy, đều lộ ra vài phần hiểu kỳ, Đinh Tử Ngọc này đã bị vạch trần ra là không phải truyền nhân y bát của Đoán Thiên tôn giả, vậy mà còn dám tới tìm Mạc Thiên Liêu?

Mạc Thiên Liêu đang đút cá chiên cho sư tôn đang dựa vào đệm hổ, đợi Tử Mạch hỏi xong một hồi, mới chậm rãi quay đầu:"Mạc mỗ bất tài, cũng không dám chỉ điểm Đinh phong chủ."

Đinh Tử Ngọc đi tới, cười nói:"Nghe nói Mạc đạo hữu không tính toán tham gia tỷ thí kế tiếp, đại hội còn vài ngày, không bằng đến luyện khí thất trên núi của ta ngồi một chút?"

Mạc Thiên Liêu cúi đầu, dùng muôi gỗ lấy lá trà bên trong bình ngọc ra, bỏ vào ấm, rồi dùng linh lực hệ hỏa thiêu nóng nước trong siêu, rồi đổ vào ấm trà để tẩy trà. Xông, tẩy, phao, pha, phất, một loạt động tác pha trà mây trôi nước chảy cảnh đẹp ý vui, đợi pha xong một ly trà, lại cầm ra một cái chén ngọc đổ qua đổ lại, lặp đi lại hai lần, đợi độ ấm hạ, lúc này mới đưa cho mỹ nhân Thanh Đồng bên cạnh tiếp nhận, nhấp môi một chút, thấy vừa miệng, lại uống từng ngụm nhỏ.

Thấy sư tôn uống, Mạc Thiên Liêu lúc này mới dời ánh mắt từ chén trà, bố thí cho Đinh Tử Ngọc một cái liếc:"Pha trà sư tôn không thể tạm dừng, Đinh phong chủ đợi lâu."

Đinh Tử Ngọc âm thầm siết thành nắm tay, nhẫn nhịn không phát giận. Gã là tu sĩ nguyên anh, tu sĩ kim đan nhìn thấy gã đều cung kính nhún nhường, huống chi gã đã là chủ của một núi. Dù cho người này thật là Đoán Thiên tôn giả, nhưng nay chỉ mới tu vi kim đan, có tư cách gì lên mặt trước mặt gã chứ!

"Pha trà cho chân nhân, đương nhiên không thể chậm trễ," Đinh Tử Ngọc vẫn cười đến ôn hòa như trước, tiến lên một bước, giống như lơ đãng lộ ra bảo hộ cổ tay trong tay áo," Nơi này của ta có vài món di vật của Đoán Thiên tôn giả, không biết Mạc huynh đệ có hứng thú giám thưởng một chút không?"

Mạc Thiên Liêu liếc nhìn cổ tay của gã, biến sắc, lạnh lùng trừng mắt nhìn gã một cái.

Đinh Tử Ngọc gật đầu, truyền âm cho Mạc Thiên Liêu:"Đêm nay giờ tý, gặp ở núi Luyện Ngọc."

Mạc Thiên Liêu im lặng một lát, hơi hơi gật đầu.

Đợi Đinh Tử Ngọc đi, Mạc Thiên Liêu lập tức thu hồi ánh mắt tràn đầy lửa giận, bưng một ly trà cọ đến bên cạnh mèo nhà mình, cùng y xem thi đấu.

Tỷ thí pháp thuật không đấu qua đêm, lúc mặt trời lặn, mọi người liền trở lại nơi của mình để nghỉ ngơi.

Mạc Thiên Liêu cùng sư tôn trở lại tiểu viện, nấu xong nước liền gọi mèo nhà mình vào tắm, nhìn thấy Thanh Đồng tựa trên giường, ngẩn người nhìn tòa thủy tinh cung nho nhỏ kia.

"Bảo bối, tắm thôi." Mạc Thiên Liêu lại gần, ôm chặt vòng eo nhỏ kia.

Thanh Đồng không để ý đến hắn, ngón tay thon dài vươn ra chọt chọt vách tường trong suốt lóng lánh:"Cái này trong suốt, nếu ngủ ở bên trong thì bên ngoài chẳng phải cái gì cũng thấy được hay sao?"

"Luyện hóa xong thì có thể đổi màu," Mạc Thiên Liêu ôm lấy mèo đại gia đang lười biếng,"Tắm rửa xong ta dạy cho em."

"Bổn tọa tự mình đi." Thanh Đồng giãy giãy trong lòng Mạc Thiên Liêu, từ lúc đồng ý với Mạc Thiên Liêu, người này quay về bộ dạng đối xử với mèo nhỏ trước kia, khi y là hình người đi mới hai bước hắn đã muốn ôm, nếu ban ngày không phải có quá nhiều người, tên này khẳng định sẽ ôm y thẳng về nhà.

"Nền phòng tắm ướt." Mạc Thiên Liêu tùy tiện lấy một lý do qua loa, đắc ý ôm mỹ nhân đi phòng tắm, tự tay cởi áo khoác cho y.

Áo lụa bên ngoài được làm từ da cá nhám, còn trường bào màu trắng tay rộng bên trong là do lông biến thành. Mạc Thiên Liêu cởi áo ngoài cho y, chuẩn bị mò tới vạt áo, lột trường bào kia xuống, thì xiêm y lập tức biến mất không thấy.

"Chát!" Bàn tay đã thò vào bên trong áo lót trúng một cái tát, Mạc Thiên Liêu ngượng ngùng rút về,"Ta giúp em cởi hết……"

Nói còn chưa dứt lời, Thanh Đồng đã mang theo quần áo nhảy vọt vào trong thùng tắm, áo lót màu trắng trên người nháy mắt liền biến mất không thấy. Thân mình mê người ngập trong nước, mắt Mạc Thiên Liêu gần muốn bay ra ngoài, nhưng cũng không thấy được bao nhiêu.

"Ngươi không phải đáp ứng đi gặp Đinh Tử Ngọc sao?" Thanh Đồng liếc mắt nhìn hắn.

"Ừm," Mạc Thiên Liêu cầm một tấm vải bố mềm mại ra, thấm nước, từ từ chà lau cánh tay khoát lên cạnh thùng tắm,"Hôn ta một chút, ta sẽ không đi gặp hắn."

"Hừ." Thanh Đồng rụt cánh tay đi, nhắm mắt tựa vào thùng tắm, có muốn đi hay không, bổn tọa cũng mặc kệ ngươi!

Mạc Thiên Liêu cười cười, nhẹ nhàng hôn xuống những giọt nước trên cằm Thanh Đồng.

"Áu, đau đau đau!" Mạc Thiên Liêu đắc ý vênh váo, bị cắn cằm, cũng bị đuổi ra khỏi phòng tắm.

Thanh Đồng hứng nước, rửa rửa cằm mình. Ngu ngốc, bổn tọa vừa mới rửa sạch lại bị dính nước miếng, cứ như vậy đến lúc nào thì mới tắm xong?

Đinh Tử Ngọc chắp tay sau lưng đứng ở trên bình đài ở đỉnh ngọn núi của mình, sắc mặt lạnh lùng, bàn tay phía sau chậm rãi vuốt bảo hộ cổ tay trữ đồ trên cánh tay còn lại. Thứ này đối với Đoán Thiên tôn giả cực kỳ quan trọng, nếu người nọ thật là hắn, tuyệt đối sẽ tìm gã đòi. Nay Đoán Thiên chỉ có tu vi kim đan, lấy hắn tu vi nguyên anh kỳ, giết người nọ dễ như trở bàn tay.

Mây đen che khuất ánh trăng, bao phủ toàn bộ bóng ma bên trong Lưu Vân Tông. Đêm không trăng, gió thổi lạnh thích hợp giết người, giờ tý âm khí cực thịnh, đại hung!

Người đang giấu trong đêm tối, kiên nhẫn chờ đợi con mồi của gã, mà con mồi thì……

Mạc Thiên Liêu tắm rửa xong, thong thả ung dung theo Thanh Đồng song song nằm xuống giường.

"Lại đây, cho ta một giọt máu." Mạc Thiên Liêu thò tay đến trước mặt mèo nhà mình.

Thanh Đồng nghiêng đầu nhìn nhìn ngón tay này, ngón tay vươn ra, toát ra móng vuốt bén nhọn, cào!

"Á –" Đầu ngón tay Mạc Thiên Liêu lập tức nổi lên một giọt máu,"Ta là nói máu của em."

Dung hợp máu mình cùng Thanh Đồng lại, Mạc Thiên Liêu nâng tay, dùng giọt máu vẽ trận pháp giữa không trung, trong nháy mắt đánh vào trong thuỷ tinh cung. Tiên khí vốn dĩ lẳng lặng nằm ở trên giường lập tức nổi lên, xoay tròn trên không.

Sau khi luyện hóa, tiên cung còn có thể lại thu nhỏ lại vài phần, biến thành lớn như quả trứng gà, Mạc Thiên Liêu gọi nó lại đặt trong lòng bàn tay,"Thân mình em còn chưa tốt, nên không cần thu vào đan điền, chỉ cần ném vào trong vòng tay chứa đồ là được."

Tiên khí cần dựa vào lượng lớn linh thạch để khởi động, chỉ dựa vào linh khí trong đan điền thì căn bản không đủ, đặt ở trong đan điền chỉ để tiện lấy ra mà thôi.

Thanh Đồng mệt mỏi nằm sấp một lát, sau đó tựa đầu trên vai Mạc Thiên Liêu:"Ừ."

Mạc Thiên Liêu bị ép nằm ngửa trên giường, liền thấy một cánh tay bởi vì vừa tắm rửa mà hiện lên màu hồng nhạt, miễn cưỡng thò đến trước mặt, ý tứ

rất rõ ràng, để hắn cất vào đi. Người này, thật sự là càng ngày càng lười. Bởi vì bị đè nặng không thể động, chỉ có thể dùng sức vươn tay lấy thủy tinh cung trên gối đầu lại đây, cất vào trong vòng tay chứa đồ.

Vòng tay chứa đồ khảm bảo thạch màu xanh đậm nằm trên cổ tay trắng nõn, nhìn rất là đẹp, Mạc Thiên Liêu nhịn không được hôn nhẹ xuống cánh tay ấy, trên đầu lại lập tức trúng một cái tát.

"Vừa mới tắm xong, đừng làm lông bẩn." Thanh Đồng nghiêng người nằm ở trên giường, nhắm mắt lại.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, theo sát qua ôm y, thân mình mang theo thanh hương sau khi tắm rửa, khiến hắn có chút kiềm nén không nổi:"Bảo bối……"

"Hở?" Thanh Đồng mở mắt ra nhìn hắn, bên trong đôi mắt trong veo không chứa một điểm chút chất, ánh mắt xinh đẹp ấy, có mệt mỏi buồn ngủ, có chút không kiên nhẫn khi bị đánh thức, cùng với, một chút không muốn xa rời mà bản thân y cũng không biết.

Lúc trước còn chưa tỏ rõ tâm ý, Mạc Thiên Liêu cũng không dám nghĩ nhiều, nay sáng tỏ, đương nhiên có thể nhìn thấy càng nhiều thứ ở trong đó. Tâm không hiểu vì sao mà đau nhói lên, khẽ khàng hạ xuống một nụ hôn nhẹ xuống đôi mắt ấy: "Không có việc gì, ngủ đi."

Đạo song tu, chính là đạo bù đắp. Hai người tu vi không ngang hàng mà song tu, nếu không phải dùng tu vi thấp làm lô đỉnh mà sử dụng, thì sẽ tạo thành tổn thương đối với người có tu vi cao, dẫn đến linh lực chảy ngược. Cho nên, trước khi trở về hóa thần kỳ, Mạc Thiên Liêu còn phải chịu đựng, dù cho mỹ nhân ở trong ngực, cũng không dám chiếm tiện nghi nhiều, bằng không đến lúc nổi lửa, người khó chịu ngược lại là hắn.

"Ngươi không đi?" Thanh Đồng ngáp một cái, chui vào hõm vai Mạc Thiên Liêu trong cọ cọ, cánh tay khoát lên trên ngực hắn.

"Ta lúc nào nói muốn đi?" Mạc Thiên Liêu kéo chăn qua đắp hai người lại, trong nháy mắt tắt ánh nến, còn bản thân thì tự ôn tập song tu pháp quyết của yêu thú cổ đại bên trong tâm trí.

Biết rõ đó là cạm bẫy, thì làm sao hắn lại nhảy vào cơ chứ, huống hồ hắn còn phải tắm rửa cho mèo bảo bối nhà mình, dỗ y ngủ, làm sao có thời giờ đi gặp người không liên quan.

Đêm không trăng gió thổi phần phật thích hợp giết người, Đinh Tử Ngọc ở trên đỉnh núi toi công đứng một đêm.

Ngày kế, trên đường đi đại hội, Mạc Thiên Liêu bị vài đệ tử Lưu Vân Tông cản đường.

"Lúc trước tông môn ta bị mất mấy quả Văn Ngọc, còn thỉnh Mạc đạo hữu theo chúng ta đi một chuyến." Mấy người lấy ra lệnh bài tông chủ cấp.

Mạc Thiên Liêu nhíu mày:"Quý phái mất đi quả Văn Ngọc, có quan hệ gì với tại hạ chứ?"

"Sự tình quan trọng, bất kỳ tu sĩ nào có hứng thú đối với quả Văn Ngọc đều phải bị kiểm tra, đạo hữu đi theo ta một chuyến, cũng để chứng minh bản thân" Kẻ dẫn đầu cười nhạt nói.

Trên sơn đạo có rất nhiều người, cũng có người của các môn phái khác bị dẫn đi, lúc này không đi, chẳng khác gì bảo mình chột dạ. Mạc Thiên Liêu nói với sư tôn một tiếng, liền theo những người đó đi.

Bởi vì sáng nay Đinh phong chủ đột nhiên báo cho tông chủ biết, gã đã tìm ra biện pháp bắt trộm, chuyện quả Văn Ngọc rất quan trọng, Lưu Mang chân nhân hạ lệnh tạm hoãn thi đấu, lập tức dẫn hết người có thể liên quan tới. Bởi vì lúc trước Mạc Thiên Liêu từng hướng qua Đinh Tử Kim muốn quả Văn Ngọc, bị Đinh Tử Ngọc thấy được, đương nhiên trở thành người đáng nghi nhất.

Đi xuống núi, xuyên qua rừng cây, một thân ảnh màu trắng đột nhiên từ sau lưng lủi lại, Mạc Thiên Liêu như có dự cảm xoay người, một phen tiếp được mèo nhỏ trắng tuyết nhào lại đây:"Thứ lỗi, đây là linh sủng của ta, mới vừa chạy ra ngoài chơi đùa giỡn."

Mọi người hai mắt nhìn nhau không lại nhiều lời, làm tu sĩ kim đan ở đại tông môn được sư tôn sủng ái, hay là luyện khí sư, có linh sủng đều là chuyện rất bình thường.

Người Lưu Vân Tông dẫn theo bọn họ rẽ trái rẽ phải, cuối cùng đi tới trước đại điện Lưu Vân Tông, Lưu Mang chân nhân cùng Đinh Hộ đều ở đó, Đinh Tử Ngọc đứng ở bên cạnh tông chủ, sắc mặt âm trầm.

"Tên trộm kia ở trên núi Ngọc Sơn đã chạm đến trận pháp Đinh phong chủ bố trí, chư vị chỉ cần đánh qua hai chiêu với Đinh phong chủ, thì thể kết luận có phải là trộm hay không." Đệ tử Phụ trách nói chuyện ở Lưu Vân Tông giải thích.

Mạc Thiên Liêu nhếch nhếch môi cười, âm mưu bất thành, vậy giờ là tính toán dương mưu đường đường chính chính tới? Cúi đầu hôn một cái lên cái đầu lông đang kéo kéo vạt áo, vừa lúc đem đoạt lại bảo hộ cổ tay chứa đồ của mình.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Sư tôn: Vì sao tường lại trong suốt?

Thợ Mộc: Như vậy lúc mèo đi ngủ thì còn có thể nhìn đó!

Sư tôn: Vậy lúc hình người thì sao?

Thợ Mộc: Cái này……

Thái Thủy: Thì có thể ở trên vách tường làm ra vài chuyện xấu hổ!

Thợ Mộc: Đừng nói ra chứ cái tên khốn kiếp này!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chặt Tay

Bởi vì quả Văn Ngọc dùng để luyện chế nguyên anh đan, nguyên anh đan chỉ hữu dụng đối với người cần kết anh, cho nên hôm nay bị tìm đến đều là tu sĩ kim đan. Nghe muốn phải so chiêu với Đinh Tử Ngọc, mọi người lập tức bất an hẳn lên.

"Ta chỉ có kim đan tu vi, sao có thể nào ganh đua cao thấp với Đinh phong chủ được?" Có người Thanh Vân Tông nhân bất mãn.

"Các ngươi không phải muốn nhân cơ hội giết bọn ta chứ?"

"Chư vị an tâm chớ nôn nóng, chẳng qua chỉ là mấy chiêu thôi, đến điểm là ngừng." Lưu Mang chân nhân cười nói,"Đại hội trước mắt còn cần bổn tọa chủ trì, nơi này sẽ do Đinh trưởng lão thay ta lo liệu, chư vị sư tôn bên kia, bổn tọa sẽ tự mình nói rõ."

Chuyện hôm nay, nhiều ít gì cũng có chút không hợp quy củ, làm tông chủ, lưu lại không khỏi bị người lên án. Dứt lời, Lưu Mang chân nhân liền phất tay áo rời đi, giao nơi này cho cha con họ Đinh.

Dù cho mọi người trong lòng bất mãn, nhưng Đinh Hộ nói như thế nào cũng là trưởng lão hóa thần kỳ, tu sĩ kim đan không dám lỗ mãng, chỉ có thể kiên trì so chiêu cùng Đinh Tử Ngọc.

"Những người được đọc tên tiến lên trước một bước," Lưu Vân Tông đệ tử cầm thẻ tre,"Thanh Vân Tông Siêu Lãnh."

Người thứ nhất bị điểm tên, hóa ra chính là Siêu Lãnh mấy ngày trước tỷ thí cùng Mạc Thiên Liêu. Sắc mặt Siêu Lãnh không quá dễ nhìn, chầm chậm đi ra ngoài, hướng Đinh Tử Ngọc chắp tay hành lễ.

"Xuất ra chiêu thức mà người quen dùng nhất tấn công ta là được." Một bàn tay Đinh Tử Ngọc để ra sau lưng, thoạt nhìn rất có phong phạm tiền bối.

Siêu Lãnh nâng tay, một con rồng nước đánh tới Đinh Tử Ngọc.

Đinh Tử Ngọc lập tức gọi ra rồng lửa, giao hòa một chỗ với con rồng nước kia, con rồng lửa này ước chừng lớn gấp đôi rồng nước, nháy mắt nuốt lấy rồng nước, đồng thời nhào qua Siêu Lãnh.

Linh lực tu sĩ nguyên anh vận chuyển nhanh hơn rất nhiều so với kim đan kỳ, giữa các chiêu thức không cần tạm dừng, hỏa long thẳng tắp nhào qua, mắt thấy gần sắp nuốt lấy Siêu Lãnh.

Siêu Lãnh lập tức dựng lên một vách tường băng, còn người thì lăn qua một bên.

Ai ngờ lúc rồng lửa kia chạm đến tường băng thì nháy mắt tự tiêu tán, Đinh Tử Ngọc cười nói:"Đắc tội." Rồi sau đó, làm thủ thế "Thỉnh", ý bảo Siêu Lãnh có thể đi.

Mọi người thấy quả nhiên đến điểm là ngừng, yên tâm không ít, từng người lại từng người tiến lên so chiêu.

Mạc Thiên Liêu xếp hạng ở vị thứ tư, người trước mặt đều là Thanh Vân Tông.

"Mạc sư đệ, tới phiên ngươi," Đệ tử Ốc Vân Tông đứng phía sau hắn cũng đồng dạng bị gọi tới nhỏ giọng nói, gã là đệ tử nội môn bình thường, dưới danh nghĩa Huyền Cơ, nhập môn sớm hơn nhiều so với Mạc Thiên Liêu, cho nên gọi y một tiếng sư đệ,"Ta giúp ngươi ôm mèo đi."

Mạc Thiên Liêu quay đầu, nhìn thoáng qua đồng môn râu quai nón kia, lắc đầu uyển chuyển từ chối, lấy mèo trong lòng ra phóng lên trên cây, mèo trắng nhỏ liền từ từ bò lên cây, biến mất dưới tán cây tươi tốt.

"Mạc đạo hữu đêm qua không giữ lời, là có mỹ nhân làm bạn hay sao?" Đinh Tử Ngọc như cười như không nhìn Mạc Thiên Liêu.

"Lời này của Đinh phong chủ từ đâu mà có," Mạc Thiên Liêu ngoáy ngoáy tai,"Gia sư đã giúp Mạc mỗ đính thân, phong chủ chớ nói như vậy khiến người hiểu lầm."

"Ngươi……" Đinh Tử Ngọc bị nghẹn một chút, hôm qua gã vì giấu tai mắt người, nên dùng truyền âm, người khác đều không biết, đương nhiên cũng không có cách ở trước mặt mọi người chỉ trích Mạc Thiên Liêu đùa giỡn hắn.

Mọi người nghe được lý do như vậy, đều liếc nhìn. Tướng mạo Mạc Thiên Liêu tuấn mỹ, mấy ngày đại hội này đã nổi tiếng, lời nói kia của Đinh Tử Ngọc bị Mạc Thiên Liêu nói thành như vậy, lập tức làm người ta hiểu sai. Khó trách khoảng thời gian nay Đinh Tử Ngọc cứ tìm Mạc Thiên Liêu gây phiền toái, hóa ra là coi trọng người ta.

Đường đường phong chủ Lưu Vân Tông, thế nhưng lại thích một nam tử, còn là một người cao lớn oai hùng hơn gã, lại nhớ đến đồn đãi về Đinh Tử Ngọc lúc trước là luyến sủng của Đoán Thiên tôn giả, không khỏi tin vài phần.

"Khụ khụ……" Đinh Hộ đứng ở một bên thấy thế, ho khan một tiếng, nhắc nhở Đinh Tử Ngọc chớ vô nghĩa.

Đinh Hộ biết cân lượng của con trai mình, nếu Đinh Tử Ngọc quả thật được Đoán Thiên chân truyền, nó đã sớm tìm ra phương pháp luyện chế thần khí. Đối ngoại tuyên bố như vậy, thứ nhất là vì che dấu chuyện lão đưa con trai đi làm luyến sủng; Thứ hai cũng vì tranh quyền đoạt lợi bên trong tông môn.

Đại hội lần này, vốn nên là Đinh Tử Ngọc vượt trội dẫn đầu, ai ngờ lại thằng nhóc họ Mạc này nhanh chân đến trước, sáng nay nghe Đinh Tử Ngọc nói người này chuẩn bị vạch trần thân phận Đinh Tử Ngọc, lão liền lập tức đạt được nhận thức chung với con mình, Mạc Thiên Liêu này cần phải loại trừ!

"Ta đến đây tham gia đại hội ba phái, vốn là vì tam tông có quan hệ tốt, nay lại bị tha đến đây so chiêu cùng một tu sĩ cao hơn cả một cảnh giới, chỉ vì kiểm tra ta đây có phải là kẻ trộm hay không, đạo đãi khách của Lưu Vân Tông, thật đúng là ngoài dự đoán của mọi người." Mạc Thiên Liêu chắp tay sau lưng đứng tại chỗ, cũng không ra chiêu, bởi vì hắn có thể cảm nhận được, có một cỗ thần thức cường đại đang thử hắn, trong số người ở đây, chỉ có Đinh Hộ là tu sĩ hóa thần.

Mạc Thiên Liêu không thể đảo mắt nhìn, chỉ làm bộ như không biết, nói chuyện kéo dài thời gian, đồng thời nhanh chóng nghĩ đối sách.

Lấy tu vi kim đan trung kỳ của hắn, thêm thần hồn hóa thần kỳ, vượt cấp giết Đinh Tử Ngọc cũng không khó, nhưng muốn chống lại tu sĩ hóa thần, lại không hề có phần thắng. Mà quan trọng nhất là, không thể khiến Đinh Hộ nhìn ra được hắn là lão quỷ đoạt xác trùng sinh.

Tu Chân giới nay tuy rằng nâng "Đoán Thiên tôn giả" đã qua đời lên rất cao, cũng cực kỳ tôn sùng thành tựu luyện khí của hắn, nhưng năm đó ở ma cung cùng Thập Sát cốc, hắn đã giết hết một nửa tinh anh của chính ma hai đạo. Nếu biết hắn còn sống, người tìm đến trả thù không biết nhiều bao nhiêu.

Những tu sĩ kim đan khác bị tha đến tỷ thí nghe được lời ấy, cũng nhịn không được lộ ra sắc mặt bất mãn.

Trong số bọn họ có người là muốn tham gia vòng thi đấu cuối cùng hôm nay, nếu ở đây tiêu hao linh lực, lúc nữa ra sân thi đấu tất nhiên là phải chịu thiệt, nhìn quanh bốn phía, bị kéo đến lại không có một tu sĩ Lưu Vân Tông.

"Ta ở đây hao phí khí lực, đệ tử Lưu Vân Tông chiếm hết tiên cơ."

"Muốn đệ tử môn phái mình đoạt giải nhất, tâm này quả thật ác."

"Hừ, phái ta mất đi chí bảo, còn các ngươi chỉ là thi đấu nhỏ có cái gì đáng," Đinh Hộ hừ lạnh một tiếng nói,"Nếu hôm nay tìm ra trộm, tìm về vật bị mất, đương nhiên sẽ bồi thường chư vị."

Lúc Đinh Hộ phân thần nói chuyện, thần hồn canh chừng kia liền rút lui khỏi. Mạc Thiên Liêu lập tức ra tay, Thái Thủy hóa thành một thanh đao dài, xách đao chém tới Đinh Tử Ngọc.

Bởi vì hai người đều có thần hồn tu sĩ cấp cao, lúc động thủ thần hồn thuyên chuyển, ngươi tới ta đi, giống như đậu đỏ trộn lẫn cùng một chỗ với đậu xanh, nếu ngay từ đầu không có nhìn chằm chằm quan sát đống dậu, lúc này lại nhìn thì sẽ không nhìn ra cái gì.

Đinh Tử Ngọc bất ngờ không kịp phòng, suýt nữa bị hắn chém trúng, lập tức xuất ra một thanh linh kiếm ngăn cản. Làm một luyện khí sư tư chất rất tốt, Đinh Tử Ngọc chính là thổ hỏa song linh căn, giống hệt như Đoán Thiên đời trước. Bên trên trường kiếm có hỏa diễm bám vào, đồng thời, vô số gai đất nhọn phá đất mà ra.

Khác biệt lớn nhất giữa nguyên anh và kim đan ở chỗ, tu sĩ nguyên anh bởi vì có nguyên anh trong đan điền phụ trợ, có thể đồng thời sử dụng nhiều loại thuật pháp, mà tu sĩ kim đan mỗi lần chỉ có thể dùng một.

Nhưng mà, cái này không làm khó được Mạc Thiên Liêu. Đao lớn trong tay hóa thành trường thương, mũi thương chỉa xuống đất, nương theo lực phóng người lên, tránh thoát rất nhiều gai đất, ở giữa không trung hóa trường thương thành cung tiễn. Đại cung màu đồi mồi, chỉ có một mũi tên, giương cung, mũi tên phóng nhanh ra.

Đinh Tử Ngọc lập tức dựng thẳng tường đất lên đón đỡ, ai ngờ mũi tên kia lại không có gì không thể xuyên được, nháy mắt xuyên thấu tường đất dày ba thước, thẳng tắp bắn thẳng về ấn đường gã. Đinh Tử Ngọc lập tức lui lại về phía sau, đồng thời nâng tay kết ấn, từng bức từng bức tường đất không ngừng dựng lên trước mặt, nhưng mũi tên kia lại chẳng suy suyển gì, liên tục xuyên qua ba bức tường mới hết lực, nháy mắt trở lại trong tay Mạc Thiên Liêu.

Không chờ Đinh Tử Ngọc thở ra một hơi, Mạc Thiên Liêu lại giương cung, bắn ra một mũi tên tiếp.

Đinh Tử Ngọc bị kích ra hỏa khí, điều động linh lực, dựng thẳng lên một bức tường đất dày tầm một trượng, đồng thời xuất ra rồng lửa, đánh thẳng về phía Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu lắc mình tránh né, rồng lửa kia theo đuổi không bỏ. Phi kiếm đạp dưới chân là thứ hắn mới luyện chế, không có bất cứ lực công kích gì, chỉ có thể dùng để phi hành. Nhưng chính bởi vì bỏ qua những loại công năng đó, phi kiếm này cực kỳ nhẹ nhàng linh hoạt, tốc độ cực nhanh, chở Mạc Thiên Liêu, trước khi mũi tên đâm đến tường đất thì đã bay đến bên trên tường đất rồi.

Chỉ cần chủ nhân ở trong vòng một trường, Thái Thủy có thể khống chế thân thể mình. Chỉ thấy mũi tên màu đỏi mồi kia, sau khi thẳng tắp xuyên qua tường đất, thì giống như có mắt như vậy, rẽ mình bay về phía Đinh Tử Ngọc.

Đinh Tử Ngọc làm sao mà nghĩ tới, mũi tên này lại có thể thay đổi phương hướng, bả vai lập tức bị bắn xuyên, lại bất chấp tất cả, lập tức chỉ huy rồng lửa nuốt lấy Mạc Thiên Liêu, đồng thời ném linh kiếm trong tay ra, dùng thần hồn khống chế linh kiếm đánh nhau cùng Mạc Thiên Liêu.

Mũi tên màu đỏi mồi một lần nữa trở lại trong tay Mạc Thiên Liêu, cùng cung tiễn kết hợp thành một thể, lại ở trong không trung từ một phân hai, biến thành song kiếm, đấu với thanh linh kiếm kia. Linh kiếm của Đinh Tử Ngọc cần thần hồn của gã khống chế, Thái Thủy thì chỉ cần trong vòng một trượng có Mạc Thiên Liêu thì không cần hắn bận tâm, bản thân có thể tự đánh đến khoan khoái. Mạc Thiên Liêu liền có thể chuyên tâm đối phó con rồng lửa kia.

Chỉ thấy vô số cây khô phóng lên cao, dẫn dắt kia rồng lửa kia rời đi, cây khô gặp lửa, bốc cháy rừng rực, nhất thời phá hủy hình dạng rồng lửa, đồng hóa nó trong hỏa diễm vô tận.

Mọi người đều lui về sau, để tránh bị tổn thương.

Bởi vì thần hồn chỉ có một, Đinh Tử Ngọc muốn đối phó linh kiếm thì không thể phân thần khống chế rồng lửa, hỏa diễm không có hình dạng, liền mất đi năng lực đắc ý. Bản thân Mạc Thiên Liêu cũng là thuộc tính hỏa, nâng tay điều động linh lực, tụ đám lửa đang cháy lan tràn lại một chỗ, trong hư không vẽ một Thái cực.

Lửa lớn cuồn cuộn không ngừng hướng về phía hỏa diễm hình dạng Thái cực đồ kia, đợi tất cả hỏa diễm đều thu lại đó, tựa như hồ lô chứa đầy rượu, ở phía sau đầy một cái, nháy mắt đã tràn ra. Hỏa thái cực to lớn trùm lấy Đinh Tử Ngọc, Mạc Thiên Liêu nhét mấy viên Hồi Khí đan vào trong miệng, linh lực hắn đã gần không đủ, hấp thu linh thạch cần nín thở ngưng thần, các tu sĩ kim đan chờ đợi tỷ thí đều trợn tròn mắt, này hai người này chỗ nào đến điểm là ngừng, rõ ràng là muốn liều mạng!

Đinh Tử Ngọc không thể không rút linh kiếm về, đồng thời dùng pháp thuật hệ Thổ ngăn cản, lửa làm đất chắc, tường đất gặp lửa càng ngày càng rắn, chỉ là song kiếm màu đỏi mồi kia một chút cũng không chịu ảnh hưởng, quay trở lại trong tay Mạc Thiên Liêu, hợp thành một thanh đại kiếm, bị Mạc Thiên Liêu quay đầu chẻ xuống dưới.

"Răng rắc!" Tường đất rắn chắc nát tan, Mạc Thiên Liêu nâng tay bổ tới Đinh Tử Ngọc đang hoảng sợ trước mắt.

Thái Cực liễm hỏa quyết, đây là chiêu thức độc nhất của Đoán Thiên tôn giả!

"Dừng tay!" Đinh Hộ thấy thế không ổn, nâng tay đánh sau lưng Mạc Thiên Liêu.

Thế chưởng như vũ bão mang theo linh lực to lớn, đánh thẳng về phía Mạc Thiên Liêu, dù cho hắn có mạnh, chung quy tu vi chỉ có nhiêu đó, không có khả năng có thể gượng ép đỡ được một chưởng của hóa thần tu sĩ cao hơn hai cảnh giới.

Mạc Thiên Liêu lập tức xoay tay lại, hóa Thái Thủy thành tấm chắn, đồng thời thuyên chuyển linh lực có được ra ngăn cản.

"Oành!" Một tiếng vang lớn, Mạc Thiên Liêu bị đẩy ra xa mấy trượng.

"Óa, đau đau đau!" Thái Thủy kêu to bên trong tâm trí, tấm chắn bị sức mạnh cực lớn tấn công làm biến hình, rất nhanh lại tự biến trở về đến, còn chưa đợi người thở ra một hơi, lại là một chưởng theo tới.

"Oanh –" Sức mạnh to lớn nháy mắt nổ tung, khiến cây cỏ phòng ốc trong chu vi mấy dặm hóa thành tro tàn.

Những người đứng xung quanh coi đấu, phản ứng mau thì khởi động phòng ngự kết giới tránh thoát một kiếp, còn phản ứng chậm trực tiếp phun ra một búng máu.

Bụi mù tan hết, liền thấy một thân ảnh trắng tuyết hộ trước người Mạc Thiên Liêu, cánh tay thon dài trắng nõn đang đối chưởng với Đinh Hộ.

Mạc Thiên Liêu cách quá gần, bị lực trùng kích gây thương tích, khóe miệng tràn ra một dòng máu tươi, lấy mu bàn tay lau đi, mở miệng kêu:"Sư tôn!"

Thanh Đồng cùng Đinh Hộ đồng thời thu chưởng, trong nháy mắt thu hồi, lại trở tay tát một cái. Loại này thời điểm không phải nên đồng thời thu tay lại rồi khách khí một phen, ngồi xuống nói chuyện cho tốt sao? Đinh Hộ hoàn toàn không ngờ đến Thanh Đồng sẽ tiếp ra tay, bất ngờ không kịp phòng, bị y tát một cái, khóe miệng lập tức tràn ra máu.

Cái này ngược lại không phải thụ nội thương, mà là bị đánh vỡ khóe miệng.

"Đồ đệ của bổn tọa, còn không tới phiên người khác khi dễ." Thanh Đồng lạnh giọng nói.

Đinh Hộ sống đến tuổi lớn như vậy, lần đầu bị người đánh mặt, huống chi Thanh Đồng chân nhân này nhỏ hơn lão đến mấy trăm tuổi, nhất thời ngây ngẩn cả người.

"Phụ thân!" Đinh Tử Ngọc từ bên trong đống đất bò lên,"Mạc Thiên Liêu hắn chính là…… Á!" Một câu còn chưa nói xong, liền bị một bàn tay Thanh Đồng tát một bay, nặng nề ngã xuống đất.

"Thanh Đồng, ngươi không cần khinh người quá đáng!" Đinh Hộ phục hồi tinh thần, thấy Thanh Đồng ra tay đánh con của lão, lập tức nổi giận.

"Ngươi đả thương đồ đệ ta, ta liền đánh con ngươi, rất công bằng!" Hai tay Thanh Đồng lồng vào nhau, đỡ được một quyền Đinh Hộ đánh tới, hai người lập tức ra tay tàn nhẫn.

Tu sĩ kỳ hóa thần đánh nhau, ở lại hiện trường hiển nhiên không phải là lựa chọn sáng suốt, vài tu sĩ kim đan, luôn cả đệ tử, người hầu Lưu Vân Tông, đều né tránh, mau chóng về đi báo cho trưởng lão môn phái biết mình. Toàn bộ đỉnh núi nháy mắt không có người, chỉ có núi đá không ngừng sụp đổ, cây cỏ bắn tung toé chung quanh.

Vô số bông tuyết hóa thánh mũi nhọn tầng tầng lớp lớp vây quanh Đinh Hộ, hư chưởng cực lớn cũng hóa thành băng giữa không trung, đập nát tường đất cao vài chục trượng. Linh lực tinh thuần biến dị hệ băng, hỏa diễm Đinh Hộ thả ra biến nó thành mảnh vụn. Hỏa diễm quấn quăng rồng băng, rồng băng nuốt lấy hỏa diễm, có tăng có giảm. Đồng thời theo đó là vô số mũi băng cùng gai đất đối kháng nhau.

Thông thường thần hồn luyện khí mạnh hơn so với tu sĩ khác, thần hồn Thanh Đồng không toàn vẹn, ngược lại đơn giản so đấu linh lực lại không cần phải sợ, hiển nhiên Đinh Hộ cũng không định chỉ đơn giản đấu chiêu thức. Là luyện khí sư, lão không tu luyện chiêu thức nhiều bằng người khác, ưu thế liền nằm ở thần hồn, đương nhiên sẽ đồng thời dùng thần hồn so đấu.

Thần hồn mạnh mẽ đánh tới, Thanh Đồng nhất định phải dùng thần hồn mình đỡ lấy, dưới một kích, thần hồn xao động động, đầu lập tức bắt đầu hơi hơi phát đau, Thanh Đồng nhất thời chau mày. Đinh Hộ lập tức phát hiện thần hồn Thanh Đồng yếu hơn, thừa thắng xông lên, thần hồn trong suốt vượt ra, dường như hóa thành thực chất, đánh tới thần hồn Thanh Đồng.

Mạc Thiên Liêu lập tức phát hiện không đúng, biến Thái Thủy thành áo giáp che ở trước ngực, liều mạng chịu đau mạo hiểm vọt tới bên cạnh Thanh Đồng, lập tức ôm chặt lấy eo y:"Sư tôn, ta đến giúp ngài!"

Thần hồn mạnh mẽ lập tức chống lại Đinh Hộ, ở trong tâm trí chặn đứng thần hồn Đinh Hộ, nhanh chóng liên tục công kích lão hơn trăm lần.

Đinh Hộ mở to hai mắt nhìn, tru lên một tiếng.

Hai người đứng ở một chỗ, Đinh Hộ nhìn không ra đó là thần hồn của ai, đương nhiên tưởng Thanh Đồng giả heo ăn hổ, yếu thế mới vừa rồi hóa ra là kế dụ địch, lập tức rút thần hồn, lui về phía sau.

"Phụ thân!" Đinh Tử Ngọc bò lên, cố sức bay về hướng Đinh Hộ, ý đồ muốn cha gã che chở, đồng thời ném ra vài mảnh pháp khí nhỏ vụn, vài pháp khí kia nổ tung trên không, che gã một chút.

Thanh Đồng nâng tay gạt ra, một chưởng đập về phía Đinh Tử Ngọc.

Đinh Tử Ngọc hoảng sợ nâng tay đón đỡ, trên bảo hộ cổ tay màu u lam thấy một chưởng này tràn ngập sát ý, nhất thời tuôn ra luồng sáng chói mắt, một chưởng đầy linh lực mạnh mẽ kia nháy mắt bắn ngược trở về.

"Phụt–" Thanh Đồng luồng lực mạnh mẽ này đánh trúng, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

"Thanh Đồng!" Chuyên tâm đối phó thần hồn Đinh Hộ, Mạc Thiên Liêu đột nhiên quay đầu, đằng không tiếp được thân ảnh màu trắng tựa như cánh bướm gãy. Bảo hộ cổ tay đó cùng vòng tay trên tay Thanh Đồng là một đôi, hồi trước đây mèo nhỏ không hiểu chuyện, lơ đãng một chút là công kích Mạc Thiên Liêu. Mạc Thiên Liêu luyến tiếc để nó đeo mấy thứ thuần thú gì đó, liền bổ sung thêm một công năng trên bảo hộ cổ tay, nhưng phàm là công kích có chứa sát ý, liền sẽ bắn ngược lại trên người mèo.

Mèo nhỏ tuy rằng nghịch ngợm, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến thương tổn hắn, thế cho nên công năng này chưa từng dùng qua, Thanh Đồng cũng căn bản không biết, nay lại……

"A –" Mạc Thiên Liêu thét dài một tiếng, ném Thái Thủy ra đi, biến thành một thanh loan đao, một đao chặt bỏ tay Đinh Tử Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Song Tu

Máu tươi ba thước, Thái Thủy chặt xong nháy mắt liền tự giác biến thành móc câu móc lấy cánh tay đang rơi xuống, vui vẻ bay trở về bên cạnh chủ nhân. Mạc Thiên Liêu một tay ôm Thanh Đồng, một tay cầm bảo hộ cổ tay trên cánh tay bị cụt kia. Đôi mắt nổi lên sương máu.

Đinh Tử Ngọc phần cánh tay bị cắt lớn tiếng kêu thảm thiết.

"Thằng nhóc, trả tay lại cho ta!" Đinh Hộ nhào lại muốn cướp cánh tay này.

Người không giống với yêu thú, gãy chi không thể tái sinh, muốn chữa trị, cần phải lấy lại cánh tay bị đứt, dùng kỳ dược có khả năng dưỡng thịt nối xương lại thì mới được.

Mạc Thiên Liêu cười lạnh, lòng bàn tay dấy lên ngọn lửa.

Đinh Tử Ngọc là tu sĩ nguyên anh, mỗi một nơi trên thân thể đều được linh khí đúc cực kỳ kiên cố, lửa bình thường, cho dù là linh lực hệ hỏa ngưng tụ, nhất thời nửa khắc cũng không thiêu được. Ai ngờ, lúc Đinh Hộ bổ nhào tới trước mặt Mạc Thiên Liêu thời điểm, tay kia đã hóa thành tro tàn.

"Mộc trung hỏa!" Đinh Hộ mở to hai mắt nhìn, ngọn lửa kia xen lẫn sắc xanh, làm luyện khí sư, lão liếc nhìn đã nhận ra được.

Mạc Thiên Liêu đột nhiên chống lại hai mắt Đinh Hộ, thần hồn nổi giận giống như mãnh thú xuất lồng, không muốn mạng đánh về phía lão.

"A –" Đinh Hộ bất ngờ không kịp phòng, bị thần hồn mạnh mẽ kia đánh thốc, lập tức dùng thần hồn mình đỡ lấy, lại đột nhiên cảm giác được một trận đau nhức, dường như toàn bộ thần hồn bị nướng trên lửa nóng hừng hực, đau đớn không thôi.

Hai mắt Mạc Thiên Liêu đỏ sậm, mộc trung hỏa bạo loạn bên trong kinh mạch, thậm chí nhảy đến thần hồn, chính bản thân hắn cũng cảm giác được đau đớn, nhưng mà đau đến mấy cũng chẳng bằng cơn đau trong lòng, hắn không quan tâm bất kỳ cái gì nữa, cái gì là bại lộ thân phận, cái gì là ích lợi tông môn…… Móng Nhỏ của hắn bị thương nặng, bởi vì thứ mà năm đó hắn làm ra!

Không thể tha thứ! Tất cả đều đi chết đi!

Đeo bảo hộ cổ tay còn đọng máu lên tay trái, móc ra cả một khối linh thạch cực phẩm, bóp chặt lấy, nháy mắt hấp thu đến lòng bàn tay phải, rồi dẫn ngược nó vào trong Thái Thủy, biến Thái Thủy thành một cửu hoàn đại đao, thẳng tắp phóng về phía Đinh Tử Ngọc đang té trên mặt đất.

"Oanh –"

"Thần khí……" Đinh Tử Ngọc hoảng sợ nhìn đại đao màu đồi mồi thẳng tắp hướng về phía gã, lúc mới vừa giao thủ, thấy thứ này có thể tùy tiện biến hóa hình thái đã ngạc nhiên không thôi, nay nhìn thứ đó hấp thu linh lực, chỉ mỗi uy áp thôi đã khiến cho gã không thể động đậy.

Đoán Thiên thần khí, hủy trời diệt đất!

Gã nên sớm nghĩ đến, cùng phụ thân nghiên cứu trên trăm năm, làm sao có thể quên, thần khí, là màu đồi mồi!

Không hình, không dạng, thiên biến vạn hóa quy về một thể. Hóa ra thần khí không phải là đao giết heo…… Đây là suy nghĩ cuối cùng của Đinh Tử Ngọc, lập tức, liền bị đao ảnh ùn ùn kéo tới chém thành thịt nát.

"Thằng nhãi ranh, mày dám! Vành mắt Đinh Hộ muốn nứt ra, nâng tay đánh về phía sau lưng Mạc Thiên Liêu.

Thanh Đồng đang tựa vào đầu vai Mạc Thiên Liêu mở mắt ra, chậm rãi nâng tay, chuẩn xác đối chưởng.

"Rầm rầm rầm!" Sức mạnh cực lớn san bằng tòa núi thành bình địa.

Tông chủ Lưu Vân Tông nháy mắt đã đuổi tới, đỡ lấy Đinh Hộ bị đánh bay. Đinh Hộ há miệng thở dốc, phun ra một búng máu đến một câu cũng không kịp nói, hai mắt trợn lên, bất tỉnh nhân sự.

Lưu Mang chân nhân nhìn thấy phía trước có một luồng sáng đen tuyền, lập tức muốn ngăn lại, lại bị một xác rùa cứng rắn "bộp" một tiếng đập xuống đầu.

Quanh mình xác rùa kia bao lấy linh lực dồi dào, mang theo khí thế vạn quân.

"Huyền Cơ, ngươi có ý tứ gì!" Cái ót Lưu Mang chân nhân vừa vặn bị đập, lập tức nổi lên một cục u lớn, suýt nữa từ giữa không trung ngã xuống.

Huyền Cơ thu hồi xác rùa, im lặng không lên tiếng. Mới vừa đệ tử Ốc Vân Tông đến báo, nói có người muốn giết chết Mạc Thiên Liêu, hắn muốn lại đây xem, lại bị tông chủ Lưu Vân Tông ngăn trở. Nếu không phải bên này có tiếng nổ mạnh, còn không biết bị người này quấn tới khi nào.

"Linh sủng sư tôn thích nghịch ngợm, chân nhân chớ trách." Hoa Tinh nói chẳng chút thành ý gì.

"Lưu Mang chân nhân, sư đệ ta bị các ngươi cưỡng chế lôi đến tỷ thí cùng tu sĩ nguyên anh, lại có trưởng lão hóa thần cầm chân, nay sư đệ ta thân ở nơi nào?" Tử Mạch lạnh giọng chất vấn.

"Rõ ràng là Thanh Đồng chân nhân đả thương Đinh trưởng lão chúng ta, các ngươi ác nhân cáo trạng trước!" Đệ tử Lưu Vân Tông lên tiếng nói.

Trưởng lão Vân Diên của Thanh Vân Tông muốn lên tiếng, lại bị Vân Tùng kéo lấy, ý bảo cô không cần xen vào.

"Tông chủ, không tốt, hai con hồ ly kia không thấy!" Đang nói, đệ tử Lưu Vân Tông phụ trách trông coi yêu thú mặt xám mày tro đến báo.

Nơi này cách đỉnh núi nuôi dưỡng yêu thú rất gần, vụ nổ mạnh vừa rồi lan đến vùng gần đó, phòng trên núi kia sụp đổ, đợi bọn họ dọn dẹp phế tích xong xuôi, hai con tuyết hồ ly vốn đang lai giống đã không thấy tăm hơi.

Đang lúc Lưu Vân Tông rơi vào cảnh hỗn loạn, luồng sáng đen tuyền kia đã sớm chui ra khỏi đại trận hộ sơn.

"Bảo bối, bảo bối, cố gắng chịu đựng!" Mạc Thiên Liêu ôm chặt người trong lòng không ngừng hộc máu, cưỡi phi kiếm một lần đi ngàn dặm.

Núi cao lồng lộng, thẳng đến trời mây, đỉnh núi tuyết phủ trắng xóa, liên tiếp hơn trăm dặm, quanh năm không tan.

Mạc Thiên Liêu nhìn thấy Tuyết Sơn, lập tức dừng lại, từ trong vòng tay chứa đồ Thanh Đồng móc ra thuỷ tinh cung vừa luyện hóa tối hôm qua, ném đi ra ngoài.

Thuỷ Tinh cung ở trên không trung nháy mắt biến lớn, ầm ầm rơi xuống đất. Tuy rằng thoạt nhìn to lớn, nhưng ở giữa cánh đồng tuyết mênh mông mịt mùng lại trở nên nhỏ bé, cộng thêm bản thân nó trong suốt, đứng ở trên mây căn bản nhìn không thấy.

Mạc Thiên Liêu ôm Thanh Đồng trực tiếp bay đến phòng ngủ tầng hai, nâng tay cầm ra vài chục viên linh thạch thượng phẩm, toàn bộ ghim vào chỗ lõm trên vách tường.

"Ầm –" Tiên khí thủy tinh cung lập tức mở ra tất cả đại trận phòng ngự.

Mạc Thiên Liêu nhẹ nhàng người trong lòng xuống giường, chỉ một động tác nhẹ nhàng thế này, cũng đã khiến Thanh Đồng khó có thể chịu đựng, lại phun ra thêm một ngụm máu tươi đến. Y bào trắng tuyết đã nhuộm đỏ hơn phân nửa, gương mặt tuấn mỹ không tỳ vết gần hóa thành trong suốt.

"Thanh Đồng……" Mạc Thiên Liêu không dám động y, bàn tay luống cuống đổ hết đan dược trong vòng tay chứa đồ của hai người ra.

Trong đống chai lọ tìm thấy một bình thuốc cầm máu thiên cấp, năm đó chính là thứ này giúp hắn một đường chạy tới Thập Sát cốc. Dường như mỗi lần dùng đến thứ này, đều không phải là chuyện tốt gì.

Mạc Thiên Liêu đổ ra một viên thuốc màu đỏ tươi, đưa đến bên môi Thanh Đồng. Người bị trọng thương, cắn chặt hàm răng, căn bản không đút vào được.

"Đáng chết!" Mạc Thiên Liêu giận dữ quăng bể bình ngọc, đưa viên thuốc vào miệng mình, nhai nát nó ra, nắm cằm Thanh Đồng, trực tiếp mớm qua, đút ba viên liền, mới miễn cưỡng cầm máu.

Thái Thủy biến thành miệng rộng, bay vài vòng quanh giường:"Y bị thương quá nặng, thuốc gì cũng không dùng được, cho y uống máu của anh đi."

Lúc nó nói lời này, Mạc Thiên Liêu đã dùng thần thức xem xét thương thế Thanh Đồng. Ngũ tạng cùng kinh mạch, đều nhận phải tổn thương không nhỏ, nghiêm trọng nhất vẫn là đan điền, chỗ đó bởi vì lúc trước bị bắn ngược trở về một chưởng, chưởng này cùng gốc rễ ngọn nguồn với mình, không thể ngăn cản, trực tiếp xông thẳng đan điền, linh lực bên trong vốn dĩ dồi dào, nay đã bắt đầu chậm rãi tán đi.

"Máu của ta……" Đối mặt với thương thế nghiêm trọng như thế, Mạc Thiên Liêu đột nhiên bình tĩnh trở lại, cúi đầu nhìn nhìn bàn tay mình.

Lực sinh sôi của bất tẫn mộc, có thể cứu sống cây cỏ đã chết, nói không chừng cũng có thể chữa trị đan điền bị hao tổn.

Mặc kệ hữu dụng hay không, Mạc Thiên Liêu vươn tay cổ tay ra, triệu Thái Thủy đến cắt một đường, chính mình ngậm một ngụm máu, cúi người đút cho Thanh Đồng, đồng thời đưa một bàn tay xuống phía dưới cổ y, một bên xoa xoa yết hầu giúp y nuốt, vừa dùng linh lực hệ mộc ôn hòa luyện hóa máu.

Gỗ cây bất tẫn, sinh sôi không ngừng. Sức mạnh thần mộc nhanh chóng lưu chuyển ở trong thân thể, mạnh mẽ chữa trị mấy vết thương trí mạng.

"A……" Thanh Đồng bỗng nhiên mở mắt ra, năng lực chữa trị mạnh mẽ như vậy, mang đến đau nhức khó có thể chịu đựng, khiến cho y khống chế không được cả người cong lên, gắt gao cắn môi dưới.

"Bảo bối!" Một tay Mạc Thiên Liêu ôm lấy người vào trong lòng, mở cằm y ra, đưa tay mình qua đó.

Thanh Đồng đau đến mức thần chí không rõ, lập tức cắn cánh tay đưa tới bên miệng.

"Á……" Mạc Thiên Liêu thét lớn một tiếng, răng nanh bén nhọn đâm sâu vào cánh tay, máu tươi cuồn cuộn không ngừng chảy vào trong miệng Thanh Đồng, cùng lúc đó, tóc dài màu đen dần dần biến thành tuyết trắng.

Một lát sau, lực cắn dần dần giảm bớt, Mạc Thiên Liêu thử rút cánh tay ra, sờ sờ gò má lạnh lẽo của Thanh Đồng:"Bảo bối."

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng chậm rãi mở, con ngươi màu lưu ly ảm đạm không ánh sáng, có chút luồng sáng tản ra ngoài.

"Thần hồn! Không!" Mạc Thiên Liêu cả kinh, chút điểm sáng tán ra kia chính là thần hồn! Lần này thương thế quá nặng, thần hồn tổn thương đã đến giới hạn nguy hiểm, Thanh Đồng đã không thể khống chế thần hồn tán ra, nếu cứ tiếp tục như vậy……

"Mau cho y ăn cỏ Vong Ưu!" Thái Thủy sốt ruột lòng vòng, thần hồn tiêu tán, nghĩa là chút thần hồn thiếu ỏi đến đáng thương đó đã không thể chịu nổi thêm bất cứ thứ gì. Cũng giống như một ngăn tủ chứa đồ bị hư hao, rốt cuộc không thể bỏ thêm vật gì nữa, ngay cả ngăn tủ cũng muốn rớt xuống, cần phải ăn cỏ Vong Ưu, thanh lý một số thứ, mới có thể khiến ngăn chứa đồ tiếp tục chống đỡ.

Cỏ Vong Ưu…… Mạc Thiên Liêu đảo mắt nhìn về phía chai lọ rơi tán loạn đầy đất, hộp ngọc chứa cỏ Vong Ưu nằm giữa đống bình nhỏ chói mắt đến là thế. Ăn cỏ Vong Ưu vào, Thanh Đồng có khả năng sẽ không nhớ rõ hắn.

Nếu mèo hắn quên mất hắn, đợi đôi mắt lưu ly xinh đẹp kia lại mở, bên trong nhất định sẽ tràn ngập xa cách, Thanh Đồng sẽ dùng thanh âm lãnh đạm hỏi hắn:"Ngươi là ai?" Cục bông nhỏ trắng tuyết sẽ không lại gần hắn, xa xa né tránh, đề phòng trừng hắn, giống như trước đây lúc mới vừa ôm nó trở về vậy, hở một cái liền cào hắn, cắn hắn, thậm chí dùng yêu hồn công kích hắn.

Dù chỉ là nghĩ đến, tâm đau đến giống như bị xé ra.

Không được, tuyệt đối không được!

Ánh mắt bỗng nhiên dừng lại trên một bình ngọc trắng nhỏ, mắt Mạc Thiên Liêu sáng lên, bàn tay co lại, nháy mắt hút bình ngọc nhỏ đến lòng bàn tay. Thiên cấp Hợp Hoan lộ!

Lúc trước ở thành Bát Hoang, Thí Địa mua xuống làm "đồ cúng" cho Đoán Thiên. Có thể phòng ngừa tu vi chảy ngược, vật tuyệt đối tốt phụ trợ nam tử song tu! Chỉ cần dùng nó, liền không sợ bởi vì tu vi không ngang hàng mà tạo thành tổn thương đối với tu vi Thanh Đồng!

Mạc Thiên Liêu vỗ đầu, sao lại quên mất cái này chứ:"Thái Thủy, nếu hiện tại song tu mà nói……"

"Tốt đó tốt đó!" Còn chưa nói xong, Thái Thủy liền kích động biến thành ngọc thế xông lại đây,"Song tu giúp bổ một bộ phận thần hồn cho y, thì không cần ăn cỏ Vong Ưu!"

Nâng tay, một bàn tay quạt Thái Thủy bay vào tường, ngồi xuống bên cạnh Thanh Đồng, cúi người hôn lấy môi y.

Thần hồn chấn động, bảo bối của hắn bây giờ nhất định đang rất đau. Dùng một nụ hôn thật ổn định thần hồn, Mạc Thiên Liêu đứng lên, gãi gãi đầu, đi đi lại lại vài vòng ở đó rồi xoay người đi phòng tắm.

Thanh Đồng chậm rãi mở mắt ra, lục phủ ngũ tạng không có chỗ nào không đau, nhưng bởi vì mới vừa được thứ gì đó chữa trị một chút, nay đau đớn đang ở trong phạm vi có thể chịu đựng. Mạc Thiên Liêu đang cầm một tấm khăn ướt ấm ấm, mềm nhẹ chà lau vết máu cho.

Mạc Thiên Liêu cầm khăn, cẩn thận lau đi vết máu trên má, cổ Thanh Đồng, đầu ngón tay khẽ run duỗi về phía xiêm y tràn đầy máu tươi, xiêm y này từ lông biến thành, ngày thường chỉ cần tâm Thanh Đồng vừa động, liền tự mình thay đổi sạch sẽ. Đang định giúp y cởi bỏ, thì quần áo kia đột nhiên biến thành màu tuyết trắng, không có một tia vết bẩn nào.

Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt lưu ly thanh tỉnh.

Ném khăn đi, một tay chống ở trên giường, Mạc Thiên Liêu cúi người nhìn Thanh Đồng sắc mặt tái nhợt, cầm một bàn tay hơi lạnh của y, nói từng từ từng từ cực kỳ cẩn thận:"Bảo bối, em nghe ta nói, em hiện tại bị thương rất nặng, thần hồn đang tiêu tán."

Đôi mắt lạnh lùng trong trẻo hơi hơi mở to một chút, có chút ngẩn người nghe Mạc Thiên Liêu về giảng về phương pháp song tu của đại yêu thượng cổ.

"Biện pháp duy nhất, là cùng ta song tu," Mạc Thiên Liêu có chút chột dạ nói, trong lòng bàn tay đều toát ra mồ hôi,"Nếu em không muốn……"

Thanh Đồng lẳng lặng nhìn hắn, nếu không muốn, có phải phải ăn cỏ Vong Ưu hay không? Thiên tài địa bảo tu bổ thần hồn, bọn họ đã tìm được hơn phân nửa, chỉ cần lại tìm được phản hồn thụ là xong. Chỉ là, ăn cỏ Vong Ưu vào, y còn có thể nhớ rõ Mạc Thiên Liêu sao?

Nguyên tưởng rằng, câu tiếp theo của Mạc Thiên Liêu sẽ là "Nếu em không muốn, ta lên trời xuống đất cũng phải tìm cho bằng được phản hồn thụ về", ai ngờ mắt hắn cũng không chớp nói tiếp:"Nếu em không muốn, coi như bị chó cắn, chốc nữa có sức lại đánh ta là được rồi!" Sau đó, liền không nói gì mà bắt đầu cởi vạt áo Thanh Đồng.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Sư tôn: Đây là linh sủng mới của ta, chó gỗ.

Thợ Mộc: Bảo bối, sao lại nói ta như thế chớ!

Thái Thủy: Chủ nhân, chính anh nói 'Coi như bị chó cắn' mà.

Sư tôn:[đẩy ra] không muốn thì thôi.

Thợ Mộc:…… Gâu!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hòa Hảo

"Ngươi……" Thanh Đồng chán nản, nâng tay muốn đập hắn, một bàn tay đưa lên, lại yếu ớt trượt xuống, căn bản không có chút sức nào.

Nguyên bản với tu vi khác biệt của hai người, Mạc Thiên Liêu muốn đạt được mục đích rất là khó khăn, nhưng nay lại không giống. Sư tôn lạnh lùng mạnh mẽ giờ mỏng manh vô lực nằm ở trên giường, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Nhìn Thanh Đồng như vậy, Mạc Thiên Liêu làm sao mà nhịn được, dù cho sáng mai tỉnh lại phát hiện bản thân biến thành một giường vụn bào, hắn cũng nhận.

Cẩn thận lột đi áo lụa nhám bên ngoài, Mạc Thiên Liêu quen thuộc cởi xuống trường bào biến thành từ lông. Trường bào bị lột xuống nháy mắt liền biến mất không thấy, lộ ra áo lót mỏng manh.

Áo lót chính là tầng lông tơ dưới cùng biến thành, cực kỳ mềm mại mịn màng, Mạc Thiên Liêu nhịn không được sờ sờ một hồi, theo bả vai một đường mò đến cánh tay, cầm cổ tay đang mang vòng tay chứa đồ, áp nó lên trên gối đầu, cúi người xuống hôn y.

Thanh Đồng nghiêng đầu, né tránh nụ hôn của hắn, cười nhạo nói:"Cái này đúng là vòng thuần thú, mệt ta còn coi nó như bảo bối, đeo nhiều năm như vậy."

Bởi vì Thanh Đồng tránh né, Mạc Thiên Liêu hôn đến bên gáy y, nghe vậy động tác chợt ngừng, thân mình từ từ ngẩng lên, đáy mắt tràn đầy bi thương.

Thanh Đồng không nhìn hắn, chỉ quay đầu, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ. Vách tường trong suốt, bên ngoài cảnh sắc nhìn thấy không sót chút gì, tuyết rơi đầy trời, một mảnh trắng xoá.

Lúc tạo ra cái vòng này hồi trước, quả thật có chút tác dụng bắn ngược. Bởi vì mèo nhỏ khi đó vẫn cứ cào Đoán Thiên bị thương, mà Mạc Thiên Liêu yêu mèo như mạng, lại không nỡ đánh nó. Vì thế, lúc luyện chế một đôi vòng tay chứa đồ, hắn liền nảy sinh ra ý tưởng bỏ thêm công dụng này vào.

Mèo nhỏ cào hắn, bởi vì trận pháp giữa hai vòng tay, một vuốt này sẽ đánh ngược về mèo nhỏ, từ đó chỉ cho nó làm sao để khống chế lực của mình, hơn nữa còn phòng ngừa mèo đại gia cào gương mặt anh tuấn của hắn nát bươm. Thế nhưng, có một lần Mạc Tiểu Trảo bị hắn chọc tức, hung hăng cắn mạnh hắn, dẫn đến móng vuốt của nó còn lưu lại máu.

Mèo nhỏ nghĩ Mạc Thiên Liêu muốn đánh nó, lui vào góc hẻo lánh run cầm cập, qua một thời gian rất dài đều không cho hắn chạm vào. Mạc Thiên Liêu đau lòng muốn chết, liền thu hồi trận pháp này, nghĩ muốn cào thì cào muốn cắn thì cứ cắn, mèo lớn bằng bàn tay cũng không có nhiều lực lắm. Nhưng mà gốc rễ của pháp trận này là bật lại sát ý, tựa như núi đá bảo vệ Ốc Vân Tông như vậy.

Trên gốc rễ của pháp trận này, có thể biến hóa, chồng chất rất nhiều trận pháp, vòng tay chứa đồ kia của Thanh Đồng có công năng có thể lưu giữ vật sống, cũng liên quan tới trận pháp này, không còn cách nào hết. Huống chi, lúc trước mèo nhỏ không cùng hắn ký huyết khế, thần hồn yêu tu lại so nhân tu mạnh hơn vài lần, để có thể yên tâm cùng mèo nhỏ cụng trán, Mạc Thiên Liêu tư tâm không có bỏ hết trận pháp.

Mạc Thiên Liêu nhìn người dưới thân vẻ mặt ngỡ ngàng, đau lòng tột đỉnh, vuốt vòng tay trên cổ tay Thanh Đồng, đồng thời tháo bảo hộ cổ tay trên tay trái xuống:"Chúng ta đổi cho nhau, về sau ta sẽ tăng cường trận pháp kia lên, sau này chỉ cho em đánh ta, nếu ta muốn ra tay với em, thì đều bắn ngược lại ta."

Thanh Đồng nhìn bao cổ tay trên tay, sững sờ một lát, chậm rãi nói:"Song tu, cũng sẽ bắn ngược sao?"

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, cười ha ha, cởi xuống lớp áo lót cuối cùng:"Cái này không thể."

Áo lót rộng mở, lại không kịp cởi hết, chỉ trượt xuống khuỷu tay, bị Mạc Thiên Liêu đè lại, khéo sao ngăn cản nỗ lực đẩy tay hắn ra. Nụ hôn dịu dàng mà miên mang, trấn an cơn đau xé rách đầu, vốn dĩ y còn chuẩn bị đánh cái tay làm loạn này ra, dần dần lại mềm nhũn ra, ngược lại nắm lấy gối đầu.

Bởi vì thần hồn tiêu tán mỗi phút mỗi giây, tuy rằng Mạc Thiên Liêu kích động cực kỳ, nhưng vẫn lắc lắc, mạnh mẽ ép mình giữ thanh tỉnh.

Trong bình ngọc trắng, chất lỏng trong suốt như có như không tỏa ra mùi hương thoang thoảng. Vì phòng ngừa bản thân quá mức mê muội, chữa thương chậm chạp, Mạc Thiên Liêu cố gắng dời ánh mắt khỏi cơ thể như ngọc kia, lại cúi người môi y.

"Bảo bối, có chút đau, em nhịn một chút." Mạc Thiên Liêu ôm lấy y, chậm rãi ngã xuống giường.

Không ngoài dự đoán, ngay lúc tiến vào, bả vai Mạc Thiên Liêu bị cắn rất đau, một chút đau đớn ngược lại khiến hắn càng thêm khó có thể tự giữ mình.

"A……" Trên mặt Thanh Đồng toát ra một tầng mồ hôi mịn, sắc mặt bởi vì đau đớn mà càng tái nhợt.

"Đạo của trời, tổn hại có thừa bổ không đủ," Mạc Thiên Liêu hít sâu một hơi, hôn tầng mồ hôi mịn màng kia, bắt đầu niệm pháp quyết song tu của đại yêu thượng cổ,"Trời đất là lô, yêu hồn như giáp, nhờ âm bao lấy dương, xông khí hòa hợp……"

Theo lời pháp quyết niệm, thần hồn hai người bắt đầu động ông ông.

Tuy rằng Mạc Thiên Liêu là tu vi kim đan, nhưng thần hồn hắn lại là kỳ hóa thần, có thể xuất ra, cái này cũng là bí quyết quan trọng nhất để hoàn thành song tu của đại yêu thượng cổ. Trán chạm vào nhau, Mạc Thiên Liêu chậm rãi đưa thần hồn mình xâm nhập vào tâm linh Thanh Đồng. Tâm linh trong tử phủ, thần hồn Thanh Đồng cuộn mình không trọn vẹn, đó là hình ảnh một mỹ nhân mờ ảo, giống hệt với Thanh Đồng, chỉ là màu sắc nhìn qua rất nhạt. Mà thần hồn Mạc Thiên Liêu thì lại rõ ràng mà hoàn chỉnh, trong đó còn có luồng sáng trắng thỉnh thoảng lóe lên, đó là yêu hồn Thanh Đồng đã dung hợp với hắn.

Tâm linh ban đầu có chút kháng cự vật lạ xâm nhập, đợi thần hồn kia nhận ra Mạc Thiên Liêu, liền dần dần buông lỏng cấm chế ra. Thần hồn Mạc Thiên Liêu vui mừng xông đến, nháy mắt nó hòa hợp một thể.

"Ưm……" Thoải mái đến từ chỗ sâu trong linh hồn nháy mắt truyền khắp toàn thân, khiến cho Thanh Đồng quên đi đau đớn thân thể, thoải mái mà rên khẽ lên tiếng.

Thần hồn giao hòa, chỉ duy nhất song tu của đại yêu thượng cổ mới có, Mạc Thiên Liêu cần niệm pháp quyết, Thanh Đồng thì không cần, y vốn mang máu mạch đại yêu thượng cổ, mấy bản năng này đã sớm khắc vào trong máu thịt, thần hồn y rất nhanh chiếm lấy quyền chủ đạo, hóa thành ngàn vạn vầng sáng, gắt gao bao vây thần hồn Mạc Thiên Liêu lại.

Đạo song tu, là đạo điều hòa âm dương trời đất, hại có thừa bổ không đủ. Hai thần hồn giống như hai miếng bọt biển hút nước không đều tiếp xúc cùng một chỗ, miếng nào ít nước hơn thì tham lam hút lấy nước từ miếng kia, yêu hồn dung hợp với thần hồn Mạc Thiên Liêu, dần dần tự do đi ra, trở về bản thể.

Một vòng dung hòa qua đi, Thanh Đồng chậm rãi mở mắt ra, trong đôi mắt lưu ly nhạt màu đã không còn ánh sáng tán ra, đầu cũng không đau. Chữa trị thần hồn là quá trình lâu dài, không thể một lần là xong, nhưng một lần này đã đủ để cho y cầm cự một khoảng thời gian dài.

"Ừm, tốt." Thanh Đồng từ cảm giác thoải mái mơ màng kia phục hồi lại tinh thần, xúc cảm thân thể dần dần khôi phục, nhất thời cảm giác được dị vật trong cơ thể, hơi hơi nhíu mày, muốn đẩy Mạc Thiên Liêu ra.

"Bảo bối, cái này không thể được," Mạc Thiên Liêu cười cầm lấy tay y, lại ấn lên trên đỉnh đầu," Song tu chân chính, bây giờ mới bắt đầu." Thần hồn ổn định, giải quyết chuyện khẩn cấp xong, giờ là giải quyết chuyện khác.

Búng ngón tay kêu một tiếng, màn che lụa nhám chậm rãi rơi xuống, vách tường lóng lánh trong suốt dần dần biến thành màu trắng, cùng cánh đồng tuyết hòa thành một thể.

Lực bất tẫn mộc sinh sôi không ngừng, nhờ vào song tu, truyền vào trong thân thể Thanh Đồng, tiếp tục chữa trị ngũ tạng bị hao tổn cùng kinh mạch, Mạc Thiên Liêu vừa hoạt động, vừa thả thần hồn ra lại. Tần suất thần hồn dao động cùng với hòa hợp, càng tăng thêm công hiệu tu bổ thần hồn.

Trăng treo giữa trời, Mạc Thiên Liêu cảm thấy mĩ mãn thu hoạch một lưng đầy vết cào, ôm Thanh Đồng đã ngất đi, biến vách tường trong suốt lại, ngửa đầu nhìn sao giăng đầy trời, chỉ cảm thấy giờ phút này, có được toàn bộ thiên hạ.

Ngày kế, ánh nắng sáng sớm xuyên qua vách tường trong suốt chiếu vào, màn che lụa nhám mỏng manh vốn ngăn không được, thẳng tắp chiếu xuống trên mặt Thanh Đồng. Tuấn nhan đêm qua không còn chút sức sống, nay lại khôi phục màu trắng nõn hồng nhuận, lông mi thon dài run rẩy, tựa hồ như bị ánh nắng chiếu xuống quấy nhiễu mộng đẹp, nhíu mày không vui, dịch dịch về nơi ấm áp.

Mạc Thiên Liêu nhìn người vùi mặt vào ngực hắn, nhịn không được nhếch môi cười, nâng tay kéo người sát vào mình thêm chút nữa, dùng cánh tay chặn lại ánh nắng chói mắt, nhẹ hôn xuống mái đầu tuyết trắng kia. Lỗ tai bông bông trên đỉnh đầu giật giật, nhẹ nhàng đảo qua cằm Mạc Thiên Liêu.

Hiện lên lúc nào? Mạc Thiên Liêu nháy mắt mấy cái, dùng môi ngậm lấy một cái.

Thanh Đồng khò khè một tiếng, nghiêng đầu, vùi đầu vào sâu trong ngực Mạc Thiên Liêu, không để hắn chạm lỗ tai.

Mèo ngốc…… Mạc Thiên Liêu nhìn y dùng hình người làm ra động tác của mèo, tâm đều muốn chảy ra, biết y mệt chết, nên không chọc y nữa, ôm người vào trong lòng, sờ soạng từ trên xuống dưới hết một lần.

Thiên cấp Hợp Hoan lộ quả nhiên là vật tốt, không để Thanh Đồng bị thương chút nào. Cảm xúc mịn màng tron bóng để người muốn ngừng mà không được, ban đầu vốn dĩ chỉ muốn kiểm tra thân thể, nào ngờ lại dần dần biến vị.

"Chát!" Mu bàn tay bỗng nhiên đập một cái, Mạc Thiên Liêu cúi đầu, chống lại một đôi mắt lưu ly lạnh lùng trong veo, ngượng ngùng rụt tay về,"Còn đau không?"

Thanh Đồng nhắm mắt, tự kiểm tra cơ thể, thương thế bên trong đã tốt hơn phân nửa, đan điền hoàn hảo, cơn đau đầu cứ ẩn ẩn hiện hiện khi xưa, nay đã không còn, một mảnh thanh minh. Giương mắt, nhìn Mạc Thiên Liêu cười đến đầy mặt muốn ăn đòn, nhất thời cảm giác ngứa tay.

"Nghiệt đồ!" Thanh Đồng nâng tay liền muốn đập hắn.

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng kéo chăn qua che đầu:"Sư tôn tha mạng! Đệ tử thân đã thụ trọng thương, chịu không được đòn."

"Ngươi bị thương?" Thanh Đồng chống ngồi dậy, nhíu mày nhìn cái bao lớn ở trên giường, hôm qua Mạc Thiên Liêu triền đấu cùng hai người kia, chắc hẳn cũng bị thương. Lúc trước trộm quả Văn Ngọc bị pháp trận đả thương, bởi vì tiếp theo đó chính là thi đấu, không kịp chữa thương, ngay sau đó lại là việc này.

Mạc Thiên Liêu từ chăn ló ra đầu, chậm rãi kéo chăn ra, lộ ra cái lưng phủ đầy vệt trắng vệt đỏ lưng.

"……" Thanh Đồng yên lặng nâng tay lên, vươn ra móng vuốt bén nhọn.

"Á!" Một tiếng hét thảm vang lên, khiến cây nến màu đồi mồi trên bàn cả kinh rơi xuống, biến thành miệng rộng, vui vẻ bay qua đến:"Quào, chủ nhân, trên lưng anh có thật nhiều chữ 'điền'!" (chữ điền là chữ này '田')

Ban đầu tất cả đều là vệt ngang, giống như bờ ruộng ngăn nắp, nay lại có thêm vệt thẳng gia nhập, giăng khắp nơi, hỗ trợ nhau nổi bật lên.

Mạc Thiên Liêu cắn răng:"Ngươi còn biết chữ."

"Đúng vậy!" Thái Thủy đắc ý biến thành một cây bút lông.

Thanh Đồng hơi mím môi, xoay người xuống dưới, chợt cảm thấy chân mềm nhũn đi. Mạc Thiên Liêu tay mắt lanh lẹ tiếp được, lại bị y một phen ra.

Mạc Thiên Liêu ngẩn người, nhìn người nháy mắt biến ra xiêm y, tâm trạng có chút hoảng hốt. Ngày hôm qua hắn quả thật là thừa dịp mèo gặp nguy, dựa vào chuyện Thanh Đồng thụ thương, không sức phản kháng, mạnh mẽ cùng y song tu, tuy rằng quá trình rất tốt đẹp, nhưng, lấy tính tình thích mang thù của mèo đại gia, đã định trước việc này không thể nào tốt được.

"Bảo bối……" Mạc Thiên Liêu ôm lấy vòng eo nhỏ hẹp kia, không biết nói cái gì cho phải, hắn làm như vậy, quả thật là do tình cảm, nhưng Thanh Đồng vừa đồng ý với hắn mới vài ngày, còn chưa thể tiếp thu thân mật như vậy, huống chi……

Hai người ngồi ở bên giường, ánh nắng tươi đẹp chiếu xuống đây, từng điểm từng điểm ánh sáng màu lam chiết xạ đến trên mặt, Thanh Đồng cúi đầu, nhìn bảo hộ trên cổ tay rộng hơn ban đầu hai ngón tay mà nhiều góc nhọn, môi mỏng không khỏi mím lại càng chặt. Nâng tay, lấy bảo hộ cổ tay kia xuống.

"Em, không thích cái này?" Trong lòng Mạc Thiên Liêu bỗng nhiên căng thẳng, tiếp được bảo hộ cổ tay kia nhè nhẹ vuốt nó, nhìn người trong lòng đứng lên, rời khỏi cái ôm của hắn, trong mắt nổi lên máu hồng, thật không thể tha thứ hắn sao? Người vừa có được, lại muốn rời đi? Không được, tuyệt đối không được!

"Cái này xấu." Thanh Đồng vươn ra ngón tay thon dài, tháo lấy vòng tay trên tay trái Mạc Thiên Liêu, một lần nữa đeo lên trên tay mình, cái này của y còn có thể giữ vật sống, cái kia của Mạc Thiên Liêu không thể.

Sương máu trong mắt Mạc Thiên Liêu nháy mắt tiêu tán, ngây ngốc ngẩng đầu.

"Bổn tọa muốn tắm rửa." Thanh Đồng hơi hơi dương cằm, dùng mũi chân đá đá cẳng chân Mạc Thiên Liêu, eo truyền đến từng đợt bủn rủn, đứng đều dùng sức, nhìn nhìn phòng tắm cách xa tầm ba trượng, nhất thời không muốn đi.

Mạc Thiên Liêu phục hồi tinh thần, xoay xoay bảo hộ cổ tay, đeo nó vào, một tay ôm lấy người: "Vâng, sư tôn!"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần thần khí là bác học]

Thái Thủy: Tui nhận ra, cái này là chữ 'điền'!

Thợ Mộc: Mày chỉ nhận ra mỗi chữ này thôi sao?

Thái Thủy: Đương nhiên không, nơi này còn có chữ 'tỉnh', chữ 'do', đương nhiên cũng có thể cho rằng là chữ 'giáp'.

Thợ Mộc:…… Thật lợi hại, thưởng mày một đoàn mộc trung hỏa

Thái Thủy: Vì chân lý, tui không sợ hoả hình! Óa, nóng nóng nóng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chuyện Sau Đó

Giữa phòng tắm là một cái bể lớn cực lớn điêu thành từ tinh thạch, mặt trên có khắc trận pháp dẫn nước, có thể đưa nước suối từ nơi gần đó về, Mạc Thiên Liêu mở trận pháp ra, trong bể rất nhanh tràn ngập nước suối trong veo, nước này chính là nước tuyết tan từ trên núi cao, còn bốc khí lạnh.

Đặt Thanh Đồng xuống giường mềm bên cạnh ao, Mạc Thiên Liêu ấn xuống đá Hỏa Vân màu đỏ khảm ở cạnh bể, không bao lâu, nước trong bể liền nóng lên. Khắp nơi trong thuỷ tinh cung đều là trận pháp, tiên khí bình thường đều dựa vào linh thạch vận chuyển, bao gồm trận pháp nấu nước này, cũng dựa vào lúc Mạc Thiên Liêu đi vào khảm mấy viên linh thạch thượng phẩm mà có thể hoạt động.

Thanh Đồng ngồi ở trên giường mềm, hiếu kỳ đánh giá chung quanh.

Thái Thủy bay đến, biến thành một cọng cỏ đuôi chó, phất qua phất lại:"Tui tính một chút, này cung điện một ngày nhắm chừng hao phí ba viên linh thạch thượng phẩm."

Cỏ đuôi chó màu đồi mồi, một thân đầy kim châm chia chỉa cứng rắn, thoạt nhìn chơi chẳng vui, Thanh Đồng nháy mắt đã đóng băng nó lại.

"Á……" Trong cơ thể bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn, Thanh Đồng nhịn không được một tay đè ngực, khom người xuống.

"Thanh Đồng!" Mạc Thiên Liêu quay đầu định ôm y, nhìn thấy y như vậy hoảng sợ, nhanh chóng ngồi xổm xuống nhìn y,"Sao thế? Đau hả?"

Trận đau đớn kia qua đi, Thanh Đồng buông tay ra, lắc lắc đầu. Nội thương chưa lành, đan điền lại vừa chữa trị, rất là yếu ớt, vận dụng chân nguyên gợi ra đau đớn, là chuyện thường.

Mạc Thiên Liêu cũng nhìn ra, đau lòng hôn hôn trán y:"Trước lúc thương thế khỏi hẳn, không cho vận dụng Chân Nguyên nữa." Tu sĩ đến kỳ hóa thần, linh lực sẽ thông qua đan điền chuyển hóa thành chân nguyên, không thể vận dụng chân nguyên, nghĩa là Thanh Đồng giờ đây giống như phàm nhân vậy, không thể đánh nhau cũng không thể phi hành.

Tu chân giới khắp nơi đều là nguy hiểm, lần này chuyện ở Lưu Vân Tông lại khó có thể giải quyết êm đẹp, đi ra ngoài liền tránh không được phát sinh xung đột. Mạc Thiên Liêu ban đầu vốn định về tông môn sớm một chút, lập tức thay đổi chủ ý, quyết định ở lại Tuyết Sơn thêm mấy ngày, chờ mèo trong lòng hắn khôi phục thân thể lại nói, bên tông môn dù sao cũng có Thiên Lang chân nhân ứng phó.

"Hắt xì!" Trong Ốc Vân Tông, Thiên Lang chân nhân hắt xì một cái thật lớn.

"Phụ thân, mũi ngài rất nhạy cảm, đừng tới gần hoa." Một thiếu niên mặc đạo bào đen trắng giao nhau đi tới, lấy đi hoa cúc trước mặt Thiên Lang.

"Ấy ấy, đừng nha, ta muốn lấy nó pha trà." Thiên Lang đoạt hoa cúc lại, đây là nguyệt hạ cúc mà môn phái nhỏ phía dưới vừa dâng lên, nghe nói có chứa tinh hoa ánh trăng.

"Pha trà cũng cần phải phơi khô trước, phụ thân." Mặt sói con không chút thay đổi đoạt hoa cúc lại, cầm ra phơi nắng.

Thiên Lang giật giật khóe miệng, đứa con này thật sự là càng ngày càng không đáng yêu. Mới hồi trước còn là cục bông nhỏ mềm mềm đáng yêu, sao giờ lại biến thành như vậy? Lúc về phải đi hỏi sư tôn, mấy năm nay dạy dỗ thằng nhóc này như thế nào.

Nước ao ấm áp, có đôi chút nóng, vừa vặn có thể xoa dịu thân thể mỏi mệt.

Thanh Đồng khẽ thở dài một tiếng, tựa vào người Mạc Thiên Liêu không động đậy. Mạc Thiên Liêu nhếch nhếch môi cười, múc nước tắm rửa cho mèo nhà mình.

Trên da thịt trắng nõn, phủ đầy điểm hồng, từ cổ vẫn trải dài xuống nơi nào đó không thể nói, Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn một hồi trong lòng nóng lên, bàn tay đang xoa xoa nhịn không được tăng thêm vài phần lực.

"Ưm……" Cũng không biết chạm đến nơi nào, Thanh Đồng đột nhiên hừ một tiếng, đôi chân thon dài nhúc nhích một chút, làm nổi lên một mảng bọt nước.

Tiếng hừ nhẹ ngọt lịm trêu chọc đầu tim, Mạc Thiên Liêu cảm giác cổ họng ngứa, nhịn không được cúi đầu, liếm liếm điểm đỏ trên cổ y.

Thanh Đồng vươn tay đập hắn:"Ta muốn tắm rửa!"

"Đây không phải đang tắm rửa sao?" Mạc Thiên Liêu cười nói, động tác trên tay không ngừng, chăm chú cho tẩy rửa cho y.

"Đau!" Thanh Đồng đột nhiên nhíu mày, một tay đẩy hắn ra, nhưng bởi vì vừa rồi là ngồi ở trên đùi Mạc Thiên Liêu, một cú đẩy này khiến bản thân ngã vào trong nước, đôi tai lông trên đỉnh đầu cũng bị làm ướt, mềm mềm nằm rạp xuống trên đầu, thoạt nhìn vô cùng đáng thương.

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng lại ôm lấy người, giúp y lộn ngược lỗ tai lại:"Nước có vào trong tai hay không?"

Vừa định nói không có, Thanh Đồng đột nhiên sửng sốt, nâng tay sờ sờ đầu, phát hiện đỉnh đầu có hai cái lỗ tai, nhất thời đen mặt, nhấp hai phát, lại hưu một tiếng thu về, biến mất không thấy.

“Thu về làm chi, nơi này lại không có người bên ngoài.” Mạc Thiên Liêu giương mắt nhìn y.

Thanh Đồng không để ý tới hắn, lui đến bên cạnh ao tự mình tắm.

“Vừa rồi làm đau em?” Mạc Thiên Liêu bơi qua, ôm bảo bối mèo lại, hơi hơi nhíu mày, hắn vốn muốn giúp Thanh Đồng thanh lý mấy thứ gì đó còn lưu lại trong thân thể y, vừa mới đưa một khớp ngón tay vào y đã kêu đau, theo lý thuyết mấy thứ kia còn ở bên trong, không nên chật như vậy.

Không để ý mèo trong lòng đang cào, Mạc Thiên Liêu lại duỗi tay tới sờ sờ, bên ngoài rất là khô mát, cái gì cũng không có, xoa xoa một lát, nương theo nước chậm rãi đưa một ngón tay vào trong dò xét, bên trong cũng là giống nhau. Không khỏi trừng mắt nhìn:“Ở đâu rồi?”

Thanh Đồng nâng tay cho hắn một vuốt, chất lỏng của bất tẫn mộc chứa đầy lực sinh sôi mạnh mẽ, đối với những sinh linh khác là bảo vật khó có được, thân thể y cũng không ngoại lệ, đương nhiên sẽ hấp thu hết không thừa một giọt, bằng không nội thương của y cũng sẽ không tốt được nhanh như vậy.

Nhìn thấy bộ dáng mèo nhà mình thẹn quá thành giận, Mạc Thiên Liêu thông minh hẳn ra, thức thời ngậm miệng, ôm sư tôn đang phát giận vào trong lòng trấn an. Nói như thế, nếu muốn trị tốt nội thương cho sư tôn, chỉ cần song tu thêm vài lần là được. Nghĩ đến đây, nhịn không được lộ ra một nụ cười đáng khinh.

Đêm qua là lần đầu tiên nếm được hương vị sư tôn, mỹ vị như vậy khiến người muốn ngừng mà không được, nếu không phải bận tâm thương thế của Thanh Đồng không dám tham hoan, sợ là mười ngày nửa tháng cũng dừng không được. Nay xem ra……

Thanh Đồng cảm giác được ánh mắt Mạc Thiên Liêu không quá đúng, nâng tay, đập xuống khuôn mặt tuấn tú đang đưa lại gần, khiến mặt hắn đầy nước.

Hai người ở trong bồn tắm chơi đùa một lúc lâu sau, mãi đến khi Thanh Đồng không muốn chơi, Mạc Thiên Liêu mới ôm y đi ra, lau khô thân mình, dùng khăn bố lớn bao ôm về trên giường, cẩn thận hong khô tóc cho y. Thanh Đồng tựa trên đùi hắn, phát ra thanh âm khò khè thoải mái.

“Trên Tuyết Sơn này nên có thỏ hoặc là hươu lông dài, có muốn ăn hay không, hay ăn thứ gì khác? Đợi một lát ta đi ra ngoài xem xem.” Mạc Thiên Liêu nhẹ nhàng sờ mái tóc dài trắng tuyết mềm mại, Thanh Đồng mệt mỏi, không muốn cùng hắn song tu, tuy rằng hắn rất ham, cũng chỉ đành chịu đựng, tìm chuyện khác làm.

“Ừ.” Thanh Đồng lên tiếng, chậm rãi khép mắt lại.

Bỏ người vào trong ổ chăn đắp tốt rồi, Mạc Thiên Liêu hôn hôn trán y, triệu Thái Thủy lại, đi ra cửa săn thú.

Thuỷ tinh cung là một tiên khí, chỉ cần mở ra, cho dù là tu sĩ hóa thần cũng phá không được, rất là an toàn. Đợi khi Mạc Thiên Liêu ra ngoài rồi, Thanh Đồng mở mắt ra, xuyên qua vách tường trong suốt, ngẩn ngơ nhìn thân ảnh đen tuyền trong tuyết kia, chậm rãi vùi nửa bên mặt vào trong chăn.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Sư tôn: Quan hệ vì sao đột nhiên thay đổi? Có chút không thích ứng được.

Thợ Mộc: Hồi trước chúng ta là quan hệ gì?

Sư tôn: Mèo cùng bàn cào

Thợ Mộc: Còn bây giờ thì sao?[trưng ra tấm lưng đầy chữ điền]

Sư tôn: Sư tôn cùng bàn cào

Thợ Mộc: Em xem, đâu có đổi.

Sư tôn:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Săn Thú

Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, bầu trời mịt mùng, có xu thế càng rơi càng lớn, dẫu đã gần chính ngọ, mà vẫn cực kỳ rét lạnh như trước. Mạc Thiên Liêu chà chà tay, từ trong bảo hộ cổ tay chứa đồ cầm ra một tấm áo choàng thuộc tính hỏa phủ thêm lên người, áo choàng này không dính mưa tuyết, thông khí giữ ấm.

Lúc trước bởi vì có ấn ký thần hồn, mà thần hồn Mạc Thiên Liêu chưa diệt, Đinh Tử Ngọc vẫn mở không ra, lại tư tâm không muốn để người khác đạt

được những thứ bên trong, không có nhờ phụ thân giúp đỡ qua, cho nên, những thứ bên trong bảo hộ cổ tay đều vẫn còn nguyên.

Ba trăm năm trước lúc chạy trốn, linh bảo pháp khí có thể khắc địch bên trong đều bị dùng hết, nay còn lại, trừ một lượng lớn linh thạch, thì đều là mấy thứ áo choàng, quần áo, đồ dùng nhà bếp, cá khô này nọ……mà Mạc Thiên Liêu dùng hằng ngày.

Tính năng của bảo hộ cổ tay này so với vòng tay chứa đồ có thể kháng lôi kiếp còn thực dụng hơn nhiều, Mạc Thiên Liêu lấy mấy thứ bên trong vòng tay ra để qua bên bảo hộ cổ tay, vòng tay chuẩn bị đưa đến phường thị bán. Thái Thủy giả dạng bảo hộ cổ tay trữ vật giống như đúc, chỉ là nhan sắc không đổi được, vẫn là màu đồi mồi xấu xí như trước, so ra kém cái thứ trên tay trái thỉnh thoảng tỏa ra màu xanh đậm kia.

"Chủ nhân, sao lúc trước anh không khảm cho tui vài miếng bảo thạch?" Thái Thủy nằm sấp một lát chịu không được, biến thành miệng rộng bay đến trên đỉnh đầu Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu nhảy lên một tảng đá lớn dõi mắt trông về phía xa:"Ngươi cam đoan sẽ không ăn bảo thạch, ta sẽ khảm cho ngươi."

Miệng rộng ngoác lớn, không thể phản bác.

Núi tuyết này cực lớn, một ngọn rồi lại một ngọn, nơi thuỷ tinh cung rơi xuống, chính là khe hở nối liền giữa hai đỉnh núi, nói là sơn cốc, kỳ thật đó là một cánh đồng tuyết cực lớn. Trước mặt là một mảnh rừng, đều là tùng bách có thể chịu rét, tràn đầy sương tuyết. Qua khỏi rừng mới dần dần không có tuyết, đến chân núi, thì đã là cảnh khác.

Nơi này chắc hẳn là núi Hàn Tùng nổi danh, sản xuất ra một loại đá tuyết tùng, trong suốt lóe sáng, bên trong có hoa văn hình hạt sương, bình thường dùng làm pháp khí thuộc tính băng. Cũng không phải là nguyên liệu thượng phẩm, nhưng thắng ở chỗ xinh đẹp, rất được nữ tu hoan nghênh, thường thường điêu thành trâm gài tóc, vòng tay linh tinh, bên trong ma cung Mạc Thiên Liêu, có cả một khối đá tuyết tùng khắc thành lương đình, ngày hè vào đó ngồi, nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người. Mạc Tiểu Trảo rất thích nơi đó.

Quay đầu nhìn thuỷ Tinh cung phía sau, lấy thị lực của tu sĩ, có thể rõ ràng nhìn thấy tình huống ở trong phòng, thấy Thanh Đồng ngoan ngoãn nằm ở trên giường, không khỏi nhếch môi cười cười, loại cảm giác có thê tử ở nhà ngủ nướng, còn trượng phu đi ra ngoài săn thú nuôi gia đình sống tạm qua ngày, thật sự là…… khiến người không biết vì sao mà vui vẻ.

Trên núi này có tuyết vạn năm không tan, cực kỳ rét lạnh, mà gió tuyết rất lớn, tu sĩ bình thường đi lên, nếu không có mang pháp khí giữ ấm sang quý, sẽ bị hao tổn linh lực rất nhanh, mà phàm nhân thì căn bản không thể sống sót. Ngược lại là một ít loại thú tầm thường, có thể an nhiên sống sót, ví như hươu lông dài.

Mạc Thiên Liêu gọi Thái Thủy đã biến thành tên trở về, nhắc con hươu lông dài đã chết lên ước lượng, là hươu đực cực kỳ to mập, đủ cho hai người bọn họ ăn. Ném toàn bộ con mồi vào bên trong bảo hộ cổ tay, Mạc Thiên Liêu lại chuẩn bị đi tìm chút nấm, linh thảo gia vị linh tinh. Mấy thứ này không mọc trong rừng tuyết, liền một đường đi xuống dưới núi, rừng tuyết rất rộng, đi rất lâu mới ra được bên ngoài. Vừa đến giữa sườn núi, bỗng nhiên nghe thấy có người tiếng hô quát.

"Mau, đừng để cho chúng nó chạy!"

"Qua hướng đông, giăng lưới, mau mau!"

"Huấn linh giác đâu?"

Âm thanh tạp nham ồn ào hướng qua phía đông đi, Mạc Thiên Liêu buông thần thức ra, trong rừng có ba tu sĩ kim đan, năm tu sĩ trúc cơ, hẳn là thợ săn yêu thú đang truy đuổi yêu thú.

Vốn không muốn xen vào việc của người khác, lúc Mạc Thiên Liêu đang định quay đầu, bỗng nhiên nghe được một thợ săn nói:"Đại ca, trên cổ hồ ly kia mang dây chuyền, có phải có chủ rồi hay không?"

"Quản nó có hay là không, bắt lại rồi hẵng nói."

Hồ ly mang dây chuyền, sao nghe quen tai thế nhỉ?

Mạc Thiên Liêu quyết định nhảy lên ngọn cây, nhanh chóng tới gần nhóm người kia.

Hai con hồ ly màu trắng bị nhốt bên trong một trận pháp nhỏ, dường như đã bị thương, bộ lông màu trắng dính từng điểm từng điểm máu, hồ ly mang dây chuyền che chở một con hồ ly khác sau lưng, trừng mọi người.

"Ngươi cầm cái này, một lát ta dẫn bọn họ rời đi, ngươi liền chạy lên núi, nhớ rõ vị trí trong tộc không?" Sương Nhẫn đưa pháp khí phòng huấn linh giác qua, dùng thú ngữ dặn dò muội muội phía sau.

Hai người bọn họ ở trong căn phòng nọ ở Lưu Vân Tông ngây người mấy ngày, muội muội bị sợ hãi, cần cậu ôm mới có thể ngủ yên, ngược lại khiến cho vài tên trông coi cho rằng hai người bọn họ có thể lại giống thành công, cung cấp đồ ăn thức uống. Chỉ là mấy tên đó không phân ngày đêm trông coi chằm chằm, vẫn không tìm được cơ hội chạy trốn.

Hôm qua đột nhiên truyền đến tiếng nổ thật lớn, đất rung núi chuyển, căn phòng khắc cấm chế kia cũng sụp, Sương Nhẫn quyết định thật nhanh, lúc mấy tên đệ tử còn chưa kịp bò ra khỏi đống đổ nát, liền biến thành hình người, ôm lấy muội muội, lấy phi kiếm ra bỏ chạy. Dây chuyền chứa đồ nhị sư huynh

đưa cho, có lệnh bài ra vào Lưu Vân Tông, cậu ôm muội muội vào trong lòng, nhìn thấy tất cả mọi người bay qua ngọn núi kề bên, liền hòa vào đám người cùng chạy.

Phát hiện hồ ly chạy mất, người trông coi tìm kiếm chung quanh, làm sao cũng không ngờ được cậu đã xen lẫn trong đám người.

Sau đó sư bá Huyền Cơ cùng tông chủ Lưu Vân Tông đánh nhau, mọi người tránh ra xa xa, bởi vì cậu không nằm trong danh sách theo sư môn đến Lưu Vân Tông, nếu là cẩn thận kiểm tra tất nhiên trốn không thoát được, còn mang đến phiền toái cho tông môn, liền thừa dịp hỗn loạn rời khỏi Lưu Vân Tông, một đường trốn đến Tuyết Sơn. Linh kiếm của cậu không có nhẹ nhàng như Mạc Thiên Liêu, bay đến gần Tuyết Sơn thì linh lực hao hết, trùng hợp lại gặp được một đám thợ săn, thật sự là xui xẻo đến cực điểm.

"Ta không đi!" Hồ ly nhỏ bắt lấy nhúm lông sau lưng huynh trưởng.

Không chờ Sương Nhẫn khuyên nữa, vài thợ săn kia đã ra tay. Tám người vây kín quanh hai con hồ ly. Sương Nhẫn nháy mắt hóa thành hình người, ôm muội muội vào trong lòng trong lòng, giơ ngang kiếm chắn phía trước.

"Ha!" Vài tên thợ săn chưa từng gặp qua yêu tu biến hóa bị chấn động," Yêu tu biến hóa!"

Không chờ kịp mọi người phản ứng lại, Sương Nhẫn liền ra đòn phủ đầu, đánh tới tu sĩ trúc cơ có tu vi yếu nhất phía đông nam, liều mạng bị trận pháp đả thương, Sương Nhẫn trực tiếp nhảy ra khỏi trận pháp, linh kiếm mang theo khí thế vạn quân bổ về phía đầu người nọ. Tu sĩ trúc cơ kia bị dọa nhảy dựng, cuống quít nâng đao đón đỡ.

Kiếm này là Mạc Thiên Liêu cho, đương nhiên không phải pháp khí bình thường, thêm linh lực yêu tu kim đan, nháy mắt chém đứt đại đao, một kiếm giết chết thợ săn trúc cơ, ngự kiếm chạy lên núi. Lại đột nhiên bị thợ săn kim đan nhảy lên không trung chụp một chưởng xuống, đánh thẳng về ngực cậu.

Sương Nhẫn nghiêng người tránh né, một thợ săn kim đan khác đuổi theo, tung một chưởng lên lưng cậu.

"Phụt –" Sương Nhẫn phun ra một búng máu, lăn vòng trên mặt đất, quỳ một gối xuống, dùng linh kiếm chống thân thể, lạnh lùng nhìn chằm chằm mọi người.

Đợi đến khi thấy rõ bộ dáng Sương Nhẫn xong, tham lam trong mắt thợ săn càng dày đặc. Nghe nói Lục Hợp phường xuất hiện một yêu tu biến hóa, bán đến giá trên trời, nếu bắt được thằng nhóc này đi bán, linh thạch đổi lấy đủ để bọn họ tu luyện đến kỳ nguyên anh.

Mấy thợ săn này đều là tán tu, cũng không có công pháp cao thâm gì, dưới tình huống tu vi gần nhau, thì không phải đối thủ đệ tử từ đại tông môn. Nhưng vấn đề là, Sương Nhẫn nhập môn không lâu, cùng Viêm Liệt học chưa được vài ngày, huống hồ lấy ít địch nhiều, căn bản đánh không thắng.

"Chư vị," Sương Nhẫn đứng lên,"Ta biết hôm nay trốn thoát không được, nhưng ta nếu tự bạo yêu đan, các ngươi cũng đừng hòng sống sót."

Mọi người nghe vậy, không khỏi đồng loạt lui về phía sau một bước. Yêu Tu biến hóa tự bạo yêu đan uy lực rất lớn, không phải thứ bọn họ có thể ngăn cản được.

"Hồ ly nhỏ này là em gái ruột của ta, cực kỳ nhỏ tuổi, dù có bán cũng bán không được giá tốt," Trên mặt thiếu niên tràn đầy quyết tuyệt,"Nếu có thể để nó rời đi, ta liền đi cùng các ngươi."

Mấy người liếc nhau, nhìn ngực Sương Nhẫn toát ra một cái đầu hồ ly, nho nhỏ quả thật không giống như có thể biến hóa giá không đến một phần mười so với yêu thú biến hóa, sau một hồi so sánh, người cầm đầu liền đồng ý.

Sương Nhẫn buông hồ ly nhỏ trong lòng, nháy mắt với cô, ý bảo cô chạy nhanh lên. Cậu bị bắt, còn có thể nghĩ biện pháp chạy, nhị sư huynh đưa cho cậu ngọc giản đưa tin, nếu thật sự không được còn có thể hướng sư môn cầu cứu, vạn lần không thể để muội muội lại rơi vào trong tay những người này.

Hồ ly nhỏ nước mắt ròng ròng nhìn nhìn anh mình, quay đầu liền chạy.

Ngay lúc hồ ly nhỏ chạy ra khỏi vòng vây của mấy người kia, một tu sĩ kim đan nhanh chóng lấy ra huấn linh giác, dùng linh lực thúc dục, thanh âm chói tai bén nhọn nháy mắt truyền khắp núi non.

"Á–" Hồ ly nhỏ kêu lên một tiếng thảm thiết, tu sĩ trúc cơ cách đó gần nhất nâng tay bắt lấy cô, hai kim đan trực tiếp đánh tới Sương Nhẫn. Bắt được hồ ly nhỏ, không sợ này hồ ly biến hóa không đi vào khuôn khổ.

Vốn tưởng rằng huấn linh giác này có thể khiến Sương Nhẫn bó tay chịu trói, ai ngờ sắc mặt cậu chỉ trắng bệch một chút, ra chiêu lại chẳng hề chậm đi, hai người cả kinh, người nhào tới nhanh nhất thẳng tắp đụng vào mũi kiếm.

Mà tu sĩ trúc cơ đi bắt hồ ly nhỏ, bị Sương Hoa bỗng nhiên hóa thành hình người đánh một chưởng xuyên thấu đan điền.

"Con này cũng biến hóa!" Mấy người nọ phản ứng lại, một tu sĩ kim đan còn lại lập nhào lại phía Sương Hoa.

"Vút–" Một tiếng kêu xé gió truyền đến, người nọ theo bản năng trốn tránh, bị một chỉ mũi tên nhọn sướt qua má.

Mũi tên tối màu ấy cắm sập vào đất, nháy mắt biến mất không thấy, ngay sau đó lại tiếp thêm một tên nữa. Thợ săn kim đan nọ lấy ra bảo khí của bản thân là một cây roi, một roi đánh vào mũi tên màu đồi mồi kia, khiến nó lệch qua một bên:"Người nào…… Á!" Còn chưa nói xong, mũi tên kia không

ngờ tự mình rẽ lại, xuyên thấu ngực gã, lập tức máu tươi ba thước.

Người nọ ngã ra đất, nhanh chóng móc ra mấy viên đan dược nuốt vào, hai tu sĩ trúc cơ nhanh chóng chạy lại đây bảo vệ hắn.

Ba tu sĩ kim đan này, một là đội trưởng đội thợ săn của bọn họ, hai người khác đều là người của mấy thế gia chuyên săn yêu, nếu tổn thất, bọn họ cũng không cách nào nói với người ta được.

"Vút vút –" Vô số phi tiêu gỗ đổ ập xuống, mấy người trốn tránh muốn tè ra quần, đợi đến lúc lăn qua một bên ngẩng đầu nhìn, liền thấy một người mặc áo choàng đen tuyền, trong tay cầm một cây cung lấm tấm đồi mồi, khuôn mặt giấu sau mũ trùm rộng rãi không thấy rõ, chỉ cảm thấy hắn ta sát khí đầy người rất khiến người ta sợ hãi.

Mạc Thiên Liêu đứng ở bên cạnh Sương Hoa, liếc mắt nhìn mỹ nữ vô lực nằm xụi lơ trên đất, rồi dời đi, không hề có ý định ra tay đỡ lấy người đẹp. Nếu Sương Hoa hiện tại là bộ dáng hồ ly nhỏ, nể tình đám lông bông bông mềm mềm ấy, Mạc Thiên Liêu nhất định sẽ ôm cô lên, nay như vậy…… Vẫn để cô nằm trong tuyết đi, dẫu sao hàn sương hồ cũng không sợ lạnh.

"Ngươi là người nào?" Một tu sĩ kim đan, ba tu sĩ trúc cơ còn lại cùng Sương Nhẫn đang run rẩy, còn một kim đan lao lên đối phó với Mạc Thiên Liêu.

"Thợ săn." Mạc Thiên Liêu không chút để ý đáp cung, theo dây cung duỗi ra, một mũi tên màu đồi mồi nháy mắt ngưng tụ thành.

Nghề nào cũng có luật của nghề nấy, giữa đám thợ săn cũng thường xuyên sẽ có chuyện hớt tay trên, chỉ cần ngươi có thực lực cao cường, đoạt được chính là của ngươi. Đây cũng là lý do tiểu đội thợ săn này có ba kim đan, từ lúc có người ở trên Tuyết Sơn bắt được yêu tu biến hóa, thực lực người đến đây săn thú càng ngày càng mạnh, vì phòng ngừa bị hớt tay trên, không gom đủ hai kim đan cũng không dám lên núi.

"Hậu kỳ kim đan!" Người cùng cảnh giới, có thể thấy được đẳng cấp của nhau, ở đây có hai sơ kỳ kim đan, một trung kỳ, không có ai có thể đối kháng với Mạc Thiên Liêu.

Mỗi một tiểu cảnh giới ở kim đan, linh lực tồn trữ đều cách nhau khá xa, ngoại trừ mấy lão yêu quái như Mạc Thiên Liêu, tu sĩ bình thường gặp được người có cảnh giới cao hơn mình đều tránh không được muốn lùi bước.

Mạc Thiên Liêu cũng sửng sốt, hôm qua hắn vẫn là trung kỳ kim đan, sao nay lại lên hậu kỳ rồi? Xem bên trong thân thể, kim đan trong đan điền màu sắc diễm lệ, kết cấu ngưng thực, có thể so lớn nhỏ với một nguyên anh, đích xác là kim đan hậu kỳ! Chẳng lẽ là do song tu? Nhớ đến điều này, trong lòng không khỏi căng thẳng, tu vi hắn tăng lên, có phải đồng nghĩa với việc tu vi Thanh Đồng hạ xuống?

Cảm thấy bắt đầu sốt ruột, Mạc Thiên Liêu cũng không còn nhẫn nại nói chuyện vô nghĩa với những người này, tên rời cung, mang theo linh lực dồi dào vọt tới tu sĩ kim đan đang nói chuyện.

Phản ứng của người nọ không ngờ lại rất nhanh nhẹn, nghiêng người tránh né, nhưng chỉ cần chủ nhân trong vòng một trượng, Thái Thủy chính là sống, một tên không trúng liền vòng về tiếp tục đâm.

"Bày trận!" Người nọ vừa trốn tránh, vừa hét lớn.

Mấy người còn có thể hành động nhanh chóng tụ lại, nhảy ra bốn hướng, người đang quần đấu cùng Sương Nhẫn cũng thoát ra. Sương Nhẫn nhanh chóng tiến lên ôm muội muội vào lòng, hội hợp cùng một chỗ với Mạc Thiên Liêu.

Lúc Sương Hoa rời đi khỏi lòng ca ca, đã đem pháp khí phòng huấn linh giác lưu lại trong quần áo ca ca, cho nên mới vừa nãy yêu hồn bị thương thật. Được ca ca ôm lấy, liền ngoan ngoãn biến thành hồ ly, lủi vào trong lòng.

Sư huynh đệ hai người liếc nhau, cũng không nói chuyện.

Mạc Thiên Liêu nhìn trận pháp mấy người nọ bày ra, ngạc nhiên "Hửm" một tiếng. Trận này cực kỳ tinh diệu, do trên bốn người bày trận, trận kỳ mượn dùng sáu mặt, sinh ra khốn trận, ảo trận có tác dụng rất lớn.

Cảnh vật trước mắt đột nhiên biến đổi, đất bằng thành ngàn vạn gai sắc, dường như thân đang ở địa ngục a tì, khắp nơi đều là máu tươi. Mạc Thiên Liêu ngự phi kiếm, bay lên trời, tuy rằng đây là ảo giác, nhưng cũng là từ linh lực chân thật biến thành, nếu không trốn tránh, thì sẽ bị công kích.

Sương Nhẫn còn lo lắng hơn Mạc Thiên Liêu mấy lần, cũng đằng không, hét lớn một tiếng, phóng về hướng nào đó.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, thằng nhóc này tất nhiên là đã nhìn thấy ảo giác nào đó, trận pháp này dựng nên hẳn là nhằm vào yêu thú, đối với yêu thú mà nói thì càng có hiệu quả hơn. Sương Nhẫn vung kiếm không ngừng với kẻ địch không tồn tại, Mạc Thiên Liêu ung dung quan sát trận này, nếu muốn phá trận, biện pháp nhanh nhất chính là tìm ra mắt trận, đương nhiên cũng có biện pháp khác, đó chính là ở bên ngoài trận phá hư trận pháp.

Hỏa vũ rơi xuống đầy trời, yêu thú linh trí thấp tất nhiên sẽ hoảng loạn, Mạc Thiên Liêu phất phất tay vẫy bay hỏa vũ, nơi này thoạt nhìn như là đồng hoang, ngoại trừ vài gai nhọn, thì hắc thạch nhiễm máu tươi, khắp nơi đều giống nhau, không có nơi nào đặc biệt.

"Này!" Một giọng nói du dương từ nơi không xa truyền đến, Mạc Thiên Liêu quay đầu nhìn, đồng tử co lại, người nọ mặc một thân áo trắng, đầu đầy tóc bạc, khuôn mặt xinh đẹp tuấn mỹ đến không thể xoi mói, chính là Thanh Đồng.

Người nọ cười vẫy vẫy hắn, thấy hắn không qua, có chút buồn rầu, muốn tiến lên, đột nhiên, dưới chân bỗng nhiên xuất hiện gai nhọn, đâm xuyên qua

đôi chân trần trắng nõn kia.

"Á…… Đau…… Đau quá……" Tiếng rên rỉ nhỏ bé yếu ớt, là thanh âm mà y phát ra mỗi khi vết thương thần hồn cũ của Thanh Đồng.

"Bảo bối!" Mặc dù biết rõ là ảo giác, Mạc Thiên Liêu cũng không nhịn được cơn đau nhói nơi tim, muốn nhào lên ôm lấy hắn, ngay giây phút gần sát nhau, ánh mắt của Thanh Đồng ảo đột nhiên biến đổi. Mạc Thiên Liêu vội lui về phía sau mấy bước, cơn giận lập tức trào dâng trong lòng. Hắn biết mắt trận ở đâu, đó là vật sống trong ảo giác này, đối với yêu thú mà nói, rất có khả năng là con thú mà nó thân cận nhất, đối người mà nói thì là người mà trong lòng hắn nhớ mong, chỉ có diệt đi ảo giác này, mới có thể phá trận. Quả thật ngoan độc!

Mạc Thiên Liêu một chút cũng không muốn ra tay với Thanh Đồng, chẳng sợ biết rõ là ảo giác. Gọi Thái Thủy tới, hóa thành cung tiễn, tùy ý bắn về một phương hướng nào đó, hắn muốn phá trận từ bên ngoài! Thái Thủy là linh trí trời đất, không có hồn phách, đương nhiên sẽ không bị ảo trận mê hoặc, ở trong mắt nó chính là bốn người cầm một lá cờ nhỏ có vẻ kỳ lạ cổ quái đứng đó vung lên vung xuống, còn chủ nhân nhà mình ở tại chỗ nhảy lên nhảy xuống nhìn rất là dị.

Tên rời cung, căn bản không có ngắm chuẩn, Thái Thủy tự giác điều chỉnh phương hướng, thẳng tắp vọt về hướng một người đang cầm cờ.

Mấy người đang bày trận cũng không để ý, binh khí ở trong trận sẽ tự động lệch khỏi quỹ đạo, tuyệt đối sẽ không tổn thương đến……

"Á –" Còn chưa đắc ý xong, một tu sĩ trúc cơ cầm cờ liền bị bắn thủng đan điền, bổ nhào xuống đất.

Một góc ảo trận lập tức sụp đổ, cảnh tượng trước mắt cũng đổ sụp, Mạc Thiên Liêu triệu hồi mũi tên về, hóa thành trường đao, ảo giác biến thành Thanh Đồng khiếm tâm tình hắn thật không tốt. Cảnh tượng hôm qua không ngừng hiện lên ở trong đầu, tâm tình ma tôn không tốt, đương nhiên là muốn đại khai sát giới.

Trường đao màu đỏ mọi, mang theo linh lực hệ hỏa mãnh liệt, nặng nề mà bổ qua, hai thợ săn kim đan hợp lực, mới ngăn cản được một đao này, Sương Nhẫn cũng tỉnh táo lại, tấn công về phía vài tu sĩ trúc cơ kia.

Trúc cơ cùng kim đan khác biệt rất lớn, một người đấu ba còn dư dả.

"Răng rắc!" Bảo khí bình thường làm sao chống đỡ được lực chém của thần khí, hai thanh đại đao đồng loạt gãy thành từng đoạn, cái này cũng chưa tính, ngọn lửa trên thân đao lại dọc theo chuôi đao chạy tới!

Hỏa cần mộc phụ trợ mới có thể cháy lan ra, dù cho đó là ngọn lửa ngưng kết từ linh lực hệ hỏa cũng như thế, nhưng ngọn lửa phiếm sắc xanh này quá mức quỷ dị, ngay cả đồng thiết cũng có thể thiêu đốt.

Hai người nhanh chóng vứt bỏ đao gãy trong tay:"Đạo hữu, bọn ta chẳng qua chỉ là săn thú sống tạm, nếu đạo hữu muốn hai con hồ ly này, chúng ta cũng không đoạt thứ tốt của người khác!" Ngụ ý chính là nhận thua, muốn hao tài giải tai.

"Hồ ly này vốn là của gia, đâu cần các ngươi tới đưa!" Mạc Thiên Liêu mặc kệ những người này cầu xin tha thứ, một lòng muốn giết bọn họ.

Mấy người thấy hắn nổi sát tâm, trốn không thể trốn, liền định liều chết một phen. Mạc Thiên Liêu lấy một địch hai, chẳng hề cố sức, tu sĩ kim đan kia bị bắn thủng ngực kia nuốt nửa bình đan dược xong, cũng xách đao vọt lại đây.

Vô số cây cỏ sinh sôi nảy nở, dây leo thô chắc ùn ùn kéo tới, vây kín mọi người. Đến hậu kỳ kim đan, linh lực dư thừa, có thể chống đỡ một lần đại chiêu. Mạc Thiên Liêu rốt cuộc có thể ra sức đánh một trận, rút sinh lực ra khỏi dây leo, tất cả dây leo đều nhanh chóng héo rũ biến khô, liệt hỏa hừng hực ầm ầm mà lên.

"A –" Ba người bị vây ở trong đó kêu thảm thiết, lập tức phá tan dây leo ý đồ dập tắt lửa, trong đó có một người có thuộc tính thủy, đưa tới suối băng Tuyết Sơn.

"Phựt phựt" Vài tiếng trầm thấp, lửa bên ngoài bị diệt hơn phân nửa, nhưng mấy đám lửa phiếm sắc xanh làm thế nào cũng không diệt nổi, bị nước tuyết tưới lên, ngược lại càng cháy rừng rực!

Mạc Thiên Liêu rất ít khi dùng mộc trung hỏa đối địch, mộc trung hỏa là linh hỏa trời đất hiếm thấy, cực kỳ trân quý, nằm ở trong tay một tu sĩ kim đan quá mức chói mắt. Nhưng mà, hôm nay hắn muốn mạng mấy người này, người chết sẽ không tiết lộ bí mật ra.

Dám cả gan biến Móng Nhỏ của hắn thành ảo giác, không thể tha thứ, tựa như tên Đinh Tử Ngọc kia dám can đảm dùng bảo hộ cổ tay của hắn thương tổn Thanh Đồng, nên bị băm thành thịt nát.

Sương Nhẫn giải quyết kia ba tu sĩ trúc cơ kia, nhìn Mạc Thiên Liêu vung đao gần như hóa thành hư ảnh, ánh mắt lộ ra vài phần lo lắng, xông qua cầm chặt tay Mạc Thiên Liêu:"Sư huynh, đủ rồi!"

Mạc Thiên Liêu quay đầu trừng cậu, trong đôi mắt sâu tràn đầy máu đỏ, lúc thấy rõ người liền lắc đầu, màu đỏ nháy mắt biến mất, nhìn thấy một đám người đã chết hẳn, hơi hơi nhíu mày. Ý bảo Sương Nhẫn đi lấy túi chứa đồ của bọn họ, thuận đường hủy thi diệt tích.

Trong túi chứa đồ không có đồ tốt đặc biệt gì, nhưng có chút ít còn hơn không, Mạc Thiên Liêu đưa hết mấy thứ kia cho Sương Nhẫn.

Hai con hồ ly nhỏ đứa nghèo đứa mạt rất là vui vẻ, đang muốn ở tại chỗ đổ đồ ra kiểm tra tỉ mỉ một chút thì bị Mạc Thiên Liêu ngăn lại:"Chúng ta mau

trở về, sư tôn lo lắng."

"Sư tôn cũng ở gần đây?" Sương Nhẫn trước mắt sáng lên, lập tức thu hồi túi chứa đồ, vui vẻ theo sau.

Mạc Thiên Liêu nhìn Sương Nhẫn đầy mặt hưng phấn, nhất thời không vui: "Ngươi có muốn về lại tộc không?"

"Không vội, về tộc là vì tạm thời tránh né Lưu Vân Tông điều tra, nhưng nếu sư tôn ở gần đây, đương nhiên là muốn cùng sư tôn đi." Sương Nhẫn cười nói, trong mắt cậu, sư tôn cứu cậu ra khỏi hang ma là thần của cậu, mỗi lần nhìn cũng không dám nhìn thẳng, chỉ cần có thể đứng ở bên cạnh sư tôn, liền hạnh phúc đến tột đỉnh rồi.

Nghe Sương Nhẫn ở phía sau lải nhải liên miên với muội muội rằng sư tôn tuấn mỹ như thế nào, cường đại như thế nào, Mạc Thiên Liêu hối hận không thôi, vừa rồi nên mỗi người đi mỗi ngả, sao lại miệng tiện mà nói ra sư tôn ở đây cơ chứ! Ghét bỏ tiểu sư đệ rất ồn, Mạc Thiên Liêu liền "tốt tâm" nhắc nhở thương thế của sư đệ, chi bằng biến thành cục bông để sư huynh mang trở về.

Thuỷ tinh cung trước mắt rộng lớn đại khí, xa hoa lộng lẫy, hai con hồ ly xem đến ngốc, ngơ ngẩn theo Mạc Thiên Liêu vào phòng. Trong điện ấm áp như xuân, cửa lớn lóng lánh trong suốt đóng lại, nháy mắt ngăn cách gió tuyết ở bên ngoài.

Mạc Thiên Liêu cởi áo choàng, móc hươu lông dài ra ném vào trong phòng bếp, bình bịch chạy lên lầu:"Bảo bối, em xem ta mang cái gì về đây……" Nói còn chưa dứt lời, Mạc Thiên Liêu nhất thời ngây ngẩn cả người, người trên giường dường như bị tiếng ồn dưới lầu động tĩnh, ngồi dậy, hai lỗ tai bông bông không biết khi nào ngủ lại trồi lên, lông có chút loạn, áo lót tuyết sắc để ngỏ, lộ ra một mảng lồng ngực trắng nõn mang theo điểm hồng.

Mạc Thiên Liêu đứng ở cửa cầu thang, không chút nghĩ ngợi ném hai con hồ ly trong tay xuống.

"Bẹp!" Sương Nhẫn ôm muội muội, nằm dài thành thảm hồ ly.

"Mang theo cái gì?" Đôi mắt lạnh lùng trong trẻo ngó lại, lỗ tai trên đầu bởi vì hiếu kỳ mà dao động trước sau.

Mạc Thiên Liêu chậm rãi đi đến bên giường, cười cười vươn tay muốn sờ đỉnh đầu y:"Mang theo đồ ăn ngon, em nhất định……" Nói còn chưa xong, hai mắt tối sầm, phịch một tiếng ngã quỵ trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chữa Thương

*Xin các bạn lưu ý là những chương từ đây cho đến sau Tết ta là những chương chưa beta do mình bận ôn thi. Có lỗi edit hay chính tả gì xin các bạn cmt ở dưới để thi xong mình sửa. Cảm ơn các bạn nhiều nhé!

"Mạc Thiên Liêu?" Thanh Đồng nâng tay đẩy đẩy hắn, không có phản ứng gì, nhanh chóng đứng dậy, đẩy người nằm thẳng ra. Một tay khoát lên trên cổ tay hắn, cẩn thận kiểm tra thực hư, ngoại trừ vết thương cũ còn chưa lành lúc trước, cũng không vết thương mới, đây là có chuyện gì?

"Sư tôn, xảy ra chuyện…… gì……" Nghe được sư tôn kinh hô, Sương Nhẫn cố gắng từ mặt đất đứng lên, dặn dò muội muội hiện tại dưới lầu chờ, còn bản thân thì biến thành hình người nhanh chóng chạy lên lầu, liền nhìn thấy sư tôn quần áo để mở, nửa ôm nhị sư huynh vào trong ngực.

Dường như đã phát hiện ra chuyện ghê gớm gì! Lông trên đuôi Sương Nhẫn đều dựng thẳng lên, may mà giờ đang là hình người, không có đuôi. Yên lặng xoay người, chuẩn xuống bị lầu.

"Đứng lại," Thanh Đồng gọi đồ đệ nhỏ lại,"Các ngươi mới vừa gặp chuyện gì?"

Sương Nhẫn quay người lại, nhanh chóng ngẩng đầu liếc nhìn n sư tôn, chỉ thấy người như trích tiên kia đã ăn mặc chỉnh tề, ngoại trừ áo ngoài lụa nhám còn chưa mặc, những phục sức khác đều đầy đủ, tóc cũng biến thành màu đen, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng tràn ngập uy nghiêm. Nháy mắt mấy cái, chẳng lẽ hồi nãy mình hoa mắt?

Nghe đồ đệ nhỏ thành thành thật thật kể lại mọi chuyện xảy ra hồi nãy, Thanh Đồng hơi hơi nhíu mày, y chú ý tới hiện tượng hai mắt Mạc Thiên Liêu đỏ rực trong lúc đánh nhau trong lời kể của Sương Nhẫn.

"A……" Mạc Thiên Liêu đột nhiên rên một tiếng, ngay sau đó, linh khí quanh mình bắt đầu điên cuồng hội tụ lại trên người hắn, Thanh Đồng bởi vì còn đang bắt mạch cho hắn, nên linh lực trên người y cũng bắt đầu dũng mãnh lao tới Mạc Thiên Liêu.

Tác động chân nguyên, Thanh Đồng lập tức cảm giác được đau đớn, nhanh chóng thu tay lại.

"Sư tôn!" Nhìn ra được thân thể Thanh Đồng không khỏe, Sương Nhẫn xông lên một bước dài đỡ lấy y,"Nhị sư huynh đây là…… tiến cấp?"

Mấy ngày trước vẫn là trung kỳ kim đan, giờ gặp lại đã là hậu kỳ kim đan, cái này có thể giải thích là do tích lũy lúc trước, vậy bây giờ lại muốn tiến cấp, thì nên giải thích như thế nào?

Thanh Đồng khẽ lắc đầu, móc ra mười tám viên linh thạch thượng phẩm, nâng tay vung, đều đều phân tán xung quanh giường:"Ngươi đi xuống, dù cho phát sinh chuyện gì, không được ta gọi, không cho lên lầu."

Sương Nhẫn thấy vẻ mặt sư tôn nghiêm trọng, lập tức gật gật đầu, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Thanh Đồng phất tay, bố trí một cấm chế cách âm, bởi vì vận dụng chân nguyên, đan điền lại truyền đến đau đớn dai dẳng. Tâm vừa nghĩ, toàn bộ thuỷ tinh cung liền biến thành màu trắng sữa, tất cả vách tường, sàn nhà không còn trong suốt nữa.

Mạc Thiên Liêu giống như một lốc xoáy linh khí thật lớn, quét tất cả linh khí quanh mình lại đây, mười tám viên linh thạch thượng phẩm rất nhanh liền mất đi màu sắc, vỡ thành một đống cặn bã xám trắng.

Thanh Đồng lập tức lại bổ sung thêm một nắm to nữa. Nếu y đoán không sai, bởi vì đêm qua song tu, Mạc Thiên Liêu đột nhiên tiến cấp hậu kỳ kim đan, nhưng bởi vì bản thân hắn cũng không ý thức được, cộng thêm tâm thần khẩn trương, đan điền bị áp chế không hấp thu linh khí sung túc. Nay tâm thần buông lỏng, liền muốn bù trở về.

May mà trên Tuyết Sơn linh khí coi như sung túc, trong tay y lại có đầy đủ linh thạch. Cứ như vậy hấp thu linh khí từ chính ngọ kéo dài liên tục đến hoàng hôn, Mạc Thiên Liêu sa vào một giấc mộng dài.

Cảnh trong mộng lộn xộn không rõ, sơn cốc trống trải trước mắt thoạt nhìn rất là nhìn quen mắt, trong cốc yên tĩnh không tiếng động chỉ có bụi cỏ thấp bé, giữa trung tâm là một thân cây thấp bé. "Meo–" Mèo nhỏ trắng tuyết run run rẩy rẩy đứng ở ngọn cây, dùng thanh âm nhỏ bé yếu ớt hướng hắn kêu to.

Nơi này là, Thập Sát cốc!

"Bảo bối!" Mạc Thiên Liêu đi qua, vươn tay về phía mèo nhỏ, tại sao bọn họ lại đến nơi này? Phải nhanh một chút rời đi, không biết sao cứ cảm giác sẽ có chuyện gì đó không tốt xảy ra.

Mèo nhỏ nhìn thấy hắn, cao hứng chạy tới, bỗng nhiên, sắc xanh đậm từ bảo hộ cổ tay trên tay hắn tỏa ra sáng rực, tương giao với vòng tay trên tay mèo nhỏ, nháy mắt đánh bay mèo nhỏ ra ngoài. Mạc Thiên Liêu chỉ cảm thấy máu cả người đều ngưng kết, nhào qua xem nó.

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi, mặt cỏ xanh biếc biến thành đất đá màu đen cùng gai nhọn khắp nơi, Thanh Đồng hóa thành hình người nằm trên mặt đất, vô số gai nhọn xuyên qua thân thể cao gầy của y, xiêm y tuyết trắng đều nhuộm thành đỏ tươi.

"Thanh Đồng……" Mạc Thiên Liêu nổi điên xông qua, phải giúp y rút gai nhọn ra, đổi lấy lại là tiếng rên rỉ vô lực của y.

Hết thảy mọi thứ đều do chính ngươi tạo thành! Trong thiên địa, một giọng nói nặng nề giống như tiếng sấm không ngừng vang vọng bên tai hắn. Đều do ngươi, để y mang bảo hộ cổ tay có thể bị phản đòn! Y vì ngươi mà đau đớn chừng ba trăm năm, ngươi lại thương tổn y như vậy! Y sẽ chết, về sau mèo của ngươi cũng không còn nữa! Ha ha ha ha ha!

Không, không thể! Mạc Thiên Liêu gào thét trong một, thả ra một con rồng lửa thật lớn giữa không trung, hắn muốn xé nát ông trời, xé nát mọi thứ, như vậy Thanh Đồng của hắn liền có thể trở lại!

Thanh Đồng vẫn ngồi ở bên giường nhìn Mạc Thiên Liêu, thấy trên trán hắn bắt đầu đổ mồ hôi, trong miệng rầm rì, thân thể cũng không hấp thu linh thạch nữa, lập tức tiến lên hất linh thạch ra, vỗ vỗ mặt hắn:"Mạc Thiên Liêu, tỉnh tỉnh!"

Mạc Thiên Liêu cắn chặt răng, gân xanh gần như muốn nổ tung, bỗng nhiên mở mắt. Trong mắt vẻ dịu dàng sâu lắng như lúc trước nữa mà tràn đầy máu hồng.

Tâm ma!

Thanh Đồng lập tức chế trụ cổ hắn, tựa trán vào nhau.

"A –" Mạc Thiên Liêu rống lên một tiếng, bắt đầu giãy dụa, linh lực chạy loạn quanh thân, càng ngày càng cuồng bạo, dường như ngay sau đó sẽ xé nát mọi thứ quanh mình, nhưng vẫn theo bản năng tránh đi Thanh Đồng, không đành thương tổn y chút nào.

Thanh Đồng không còn cách nào, bò đến trên người Mạc Thiên Liêu, ngăn chặn tay chân hắn lộn xộn, lại gần, ấn đường chạm nhau, đưa yêu hồn của mình qua, giúp hắn sơ lý tâm ma.

Bên trong tâm thức, thần hồn Mạc Thiên Liêu đang bay loạn chung quanh, giương nanh múa vuốt giống người điên. Yêu hồn trắng bạc vòng qua, nhẹ nhàng bao lấy nó, dập tắt đi những điểm đỏ lựng trong thần hồn.

Mạc Thiên Liêu dần dần bình tĩnh trở lại, ý thức vẫn không quá tỉnh táo như trước, cảm giác được có hơi thở trong veo ở bên cạnh mình, dường như muốn, tựa gần một chút……

Tâm ma, trước khi linh khí ở đại lục Thái Huyền thay đổi, chỉ có tu luyện gặp bình cảnh, dựa vào ngộ tính bản thân đột phá thì có thể tiến cấp, nhưng sau

khi linh khí lẫn với ma khí, tâm ma liền có thể khiến người nhập ma. Tâm ma đến khi ý thức mê man, linh lực tàn sát bừa bãi, tu sĩ cấp thấp dựa vào đan dược để áp chế một chút, lên cấp cao càng khó khăn, lúc nghiêm trọng còn có khả năng nổ tan xác mà chết.

Đây cũng chính là lý do mỗi người đều muốn có yêu thú, hơn nữa cần phải ký kết huyết khế với chúng. Giống như Mạc Tiểu Trảo chưa ký kết huyết khế mà ngay lúc nguy hiểm còn giúp hắn khai thông thần hồn, toàn bộ tu chân giới cũng tìm không đến được cái thứ hai.

Màu máu thối lui một chút, Mạc Thiên Liêu thoạt nhìn thanh tỉnh, kỳ thật không phải, ngửi được hương vị mê người từ người kia, mạnh chuyển thân, đặt Thanh Đồng đang giúp hắn khai thông thần hồn đặt ở dưới, há mồm cắn xuống cái cổ trắng nõn, hai tay kéo mạnh xiêm y tuyết trắng kia ra, bàn tay đưa vào xoa nắn.

"Ừm……" Lúc yêu thú sơ lý thần hồn rất là yếu ớt, không có một chút sức phản kháng, Thanh Đồng bất ngờ không kịp phòng, vừa khéo bị Mạc Thiên Liêu đè lên. Nhưng cùng lúc đó, ấn đường hai người chia lìa, thần hồn đang khai thông liền tách ra.

Người phía trên không hề có kỹ xảo gì, chỉ hôn môi lung tung, lực đạo trên tay cũng không biết nặng nhẹ, rất nhanh liền làm đau y, Thanh Đồng nhíu mày, một bàn tay đập xuống đầu Mạc Thiên Liêu:"Đàng hoàng một chút!"

Động tác Mạc Thiên Liêu chợt ngừng, còn chưa kịp phản ứng, đã bị Thanh Đồng nghiêng người ngăn chặn, còn muốn phản kháng, liền nghênh đón một quyền.

Bị đánh một trận Mạc Thiên Liêu thành thật hẳn ra, ý thức thanh tỉnh hơn rất nhiều, ngoan ngoãn nằm im để Thanh Đồng giúp khai thông thần hồn.

Bên trong tâm thức, thần hồn Mạc Thiên Liêu bình tĩnh trở lại lẳng lặng đứng đó, nhìn thấy yêu hồn trong suốt bay tới, liền xòe hai tay ra tiếp lấy. Yêu hồn quấn lên, giúp hắn khai thông, thần hồn Mạc Thiên Liêu lại không nhàn rỗi, ôm chặt lấy yêu hồn giống hệt Thanh Đồng, thừa dịp y đang chuyên tâm dập tắt tâm ma, liền dùng bộ phận của mình mà đâm vào.

"A……" Thanh Đồng đột nhiên phát ra một tiếng than ngọt lịm, thần hồn dung hợp mang đến thoải mái lập tức truyền khắp toàn thân.

Mạc Thiên Liêu vươn tay, ôm chặt lấy bảo bối trên người mình, nhẹ nhàng hôn đôi môi mỏng nhạt màu, trong tâm trí thần hồn không khỏi xâm nhập càng sâu.

"A……" Thanh Đồng yếu đuối nằm trên người Mạc Thiên Liêu, đôi mắt khép hờ không ngừng rung động, bàn tay mang theo vết chai nhẹ nhàng xoa sau gáy y, vuốt ve mơn trớn, giống như đang trấn an một con mèo đang ngủ say.

Một vòng giao hòa qua đi, hai người đều có chút thở dốc, ánh mắt Mạc Thiên Liêu đã khôi phục màu đen, vẫn chưa thỏa mãn mà lại gần muốn tiếp tục hôn môi.

"Tốt rồi thì thôi!" Thanh Đồng nâng tay ngăn trở cái đầu đang hướng lại gần kia.

"Còn chưa tốt," Mạc Thiên Liêu giật giật thân mình, cố ý dùng nơi nào đó không thể nói chạm vào y,"Em xem, còn có một bộ phận còn chưa được giải quyết."

Thanh Đồng sửng sốt, nâng tay cho hắn một đập, đứng dậy muốn đi, người này thật sự là càng ngày càng vô sỉ!

"Bảo bối!" Mạc Thiên Liêu nhào lên, cuốn lấy người đang chuẩn bị chạy trốn,"Tu vi của ta đột nhiên gia tăng."

"Vô nghĩa." Thanh Đồng dùng khuỷu tay chọt hắn.

"Đừng nháo, nghe ta nói," Mạc Thiên Liêu chế trụ khuỷu tay y, xoay người kia lại nhìn y,"Tu vi của em thì sao? Có bị hao tổn hay không?" Hắn lo lắng nhất chính là tu vi Thanh Đồng bị chảy ngược, nếu có tổn hại thì trước khi trở về kỳ hóa thần thì hắn sẽ không nhắc lại chuyện song tu.

"…… Không có." Thanh Đồng buông mi, sau một lúc lâu mới nói ra hai chữ.

"Quả thật?" Mắt Mạc Thiên Liêu sáng lên, thiên địa vạn vật, có được một mặt tốt thì mặt khác nhất định sẽ bị tổn hại, đây là đạo cân bằng, tại sao tu vi hắn tăng lên, Thanh Đồng ngược lại không có việc gì?

"Há há, đại yêu thượng cổ vốn là dựa vào cái này để tu luyện, nếu xuất hiện tình trạng bổ một bên hại một bên thì sao dùng được?" Thái Thủy từ gầm giường bay ra, biến thành miệng rộng ầm ĩ lên tiếng.

Song tu công pháp truyền lưu trong tu chân giới bây giờ, cuối cùng sẽ tổn thương một phương để bổ một bên, mà đạo lữ dùng thiên cấp Hợp Hoan lộ tuy rằng bảo hộ lẫn nhau, đối với tu vi lại không có ích gì. Nhưng mà công pháp đại yêu thượng cổ song tu này lại không giống.

Thời thượng cổ hoang dại, căn bản không có công pháp tu luyện gì, đại yêu tu luyện vốn là dựa vào hấp thu linh khí thiên địa cùng tinh hoa nhật nguyệt, lúc song tu thời điểm, có thể gia tăng tốc độc hấp thu linh khí, thậm chí bù đắp lẫn nhau, đối với đại yêu mà nói, song tu thực chất là một loại tu luyện, mà không phải là loại "vui vẻ".

Mạc Thiên Liêu sửng sốt một lát, khóe miệng dần dần nhếch lên, càng nhếch càng lớn, hóa ra còn có chuyện tốt thế này! Nghiêm khắc mà nói, thân thể hắn hiện tại cũng là yêu, bởi vì có thần hồn, chỉ cần hấp thu linh khí đầy đủ liền có thể tiến cấp, nhưng cũng không huyền diệu bằng công pháp song tu của đại yêu thượng cổ!

Thanh Đồng thấy hắn cười đến là giống đứa ngu, nâng tay cho hắn một bàn tay:"Không có việc gì thì đi nấu cơm." Không phải nói mang theo đồ ăn ngon trở lại sao?

"Ai nói không có việc gì?" Mạc Thiên Liêu nhanh như hổ đói vồ mồi bổ nhào xuống Thanh Đồng,"Đã nói còn có một bộ phận chưa giải quyết."

"A……" Thanh Đồng nâng tay muốn đập hắn.

"Đừng lộn xộn chân nguyên sẽ đau" Mạc Thiên Liêu vừa cởi vạt áo ra vừa dịu dàng nhắc nhở,"Yên tâm, làm thêm vài lần thì lần thương thế của em sẽ tốt hơn."

Mặt trời về tây, ngoài cửa sổ tuyết rì rào rơi.

Sương Hoa ngồi xổm trước hươu lông dài nuốt nuốt nước miếng, quay đầu nhìn về phía huynh trưởng vẫn luôn nhìn trên lầu:"Ca ca, khi nào chúng ta mới có thể ăn đây?"

Sương Nhẫn vẫy vẫy cái đuôi:"Ta cũng không biết, sư tôn giúp nhị sư huynh chữa thương, sợ là phải rất lâu."

Hồ ly nhỏ Sương Hoa bò đến trên người hươu lông dài, cuộn thành một cục:"Vậy chúng ta ngủ trước đi, ngủ nơi này, chờ nhị sư huynh của huynh đến nướng thịt hươu thì chúng ta liền biết."

Sương Nhẫn ngẫm lại cũng phải, liền nhảy lên theo muội muội chen thành một đoàn.

Đêm còn rất dài, không biết lúc nào mới có thể được thịt hươu nướng đây.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần song tu là vạn năng]

Thợ Mộc: Sư tôn, ta phạm phải tâm ma, cần song tu

Thợ Mộc: Sư tôn, ngươi bị thương, mau tới song tu

Thợ Mộc: Sư tôn, ta gần đây nóng người……

Sư tôn: Meo~ Nóng người cũng muốn song tu sao?

Thợ Mộc: Đương nhiên, song tu mới có thể hạ hỏa nha, he he he.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Thăm Dò Khách Đến

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng bị vách tường biến sắc ngăn lại, không thể chiếu vào trong thuỷ tinh cung, chỉ có thể xuyên thấu qua màn cửa, lặng yên không một tiếng động rọi xuống một chút ánh sáng mờ mờ.

Một cọng cỏ đuôi chó màu đồi mồi đứng ở đầu giường, lặng lẽ tìm được phía dưới mũi Mạc Thiên Liêu, cào cào vài cái, thấy hắn không có phản ứng gì, lại xoay xoay thân cỏ mảnh khảnh, tiếp tục cào cào.

Mạc Thiên Liêu nhắm mắt, cầm chặt cọng cỏ đuôi chó tác quái kia ném tới gầm giường, thuận đường thưởng nó một hỏa cầu.

"Óa!" Thái Thủy hét lên một tiếng, liền bị Mạc Thiên Liêu dùng thần thức áp chế, mạnh mẽ ngậm miệng, chỉ có thể biến thành nến đứng yên tại chỗ, yên lặng bị thiêu. Rõ ràng là chủ nhân dặn dò đánh thức hắn sớm một chút, để nấu cơm cho mèo nhỏ ăn mà! Thật sự là không có thiên lý!

"Ừm……" Người đang ngủ trong lòng Mạc Thiên Liêu bị ồn đến, hơi hơi nhíu mày, dường như muốn tỉnh lại.

"Không có việc gì, bảo bối." Mạc Thiên Liêu nhẹ giọng dỗ, vỗ vỗ lưng người trong lòng.

Có lẽ là quá mức mỏi mệt, Thanh Đồng nghe được giọng nói quen thuộc, lại nặng nề ngủ tiếp, rèm mi dài rậm rũ xuống, tựa như hai cây quạt nhỏ, che đi bóng dáng nơi đáy mắt, đường cong đuôi mắt duyên dáng, còn mang theo vệt đỏ nhàn nhạt.

Đêm qua ép buộc có chút ác, thêm thân thể chạm nhau đồng thời thần hồn giao hòa, Thanh Đồng cuối cùng chịu không nổi, tóc lại biến thành màu tuyết,

hai lỗ tai bông bông cũng không chịu được khống chế hiện ra. Biến hóa như vậy, kích thích Mạc Thiên Liêu càng thêm khó giữ mình, động tác cũng càng mạnh, khiến cho đôi mắt lưu ly nhạt màu kia thấm ra ánh nước.

Nhớ tới tình hình đêm qua, Mạc Thiên Liêu cảm giác thân thể lại nóng lên. Nuốt nuốt nước miếng, Mạc Thiên Liêu chậm rãi thả người trong lòng thả xuống gối, đắp chăn lại, tay chân rón rén xuống giường. Thanh Đồng đã rất mệt, nếu lại động tay động chân…… Cúi đầu xem vết cào trên vai, đến lúc ấy sẽ không đơn giản biến thành vụn bào như vậy.

Ăn mặc chỉnh tề, nhấc Thái Thủy đang nằm trên đất giả chết, bước xuống lầu.

Đại điện im ắng, Mạc Thiên Liêu búng ngón tay kêu vang, một tầng vách tường biến thành trong suốt. Ánh nắng cũng không tốt lắm, bên ngoài bầu trời vẫn xám xịt như trước, bởi vì tuyết đầy đất, mới có vẻ sáng sủa một ít. Tuyết lớn vẫn còn tiếp tục rơi, trước cửa đã tích một tầng tuyết thật dày.

Hai con hồ ly ngủ ở trên thân hươu lông dài bị chiếu sáng tỉnh, ngẩng đầu chào hỏi Mạc Thiên Liêu.

Sương Nhẫn nhảy xuống, biến thành hình người:"Nhị sư huynh, ngươi không có việc gì?"

Mạc Thiên Liêu đầy mặt thoả mãn thoạt nhìn thần thanh khí sảng, bộ dáng tuyệt không giống thụ qua thương, ngược lại sư tôn còn chưa đứng dậy càng làm cho người lo lắng một ít.

"Ta không sao," Mạc Thiên Liêu nhìn hồ ly nhỏ ngồi xổm trên thân hươu, ngóng trông nhìn hắn, không khỏi nhếch môi cười, khom lưng hỏi,"Cục bông nhỏ, muốn ăn thịt hươu nướng?"

Sương Hoa vội vàng gật đầu, hai lỗ tai lớn cũng cùng vẫy vẫy.

Mạc Thiên Liêu nhịn không được thò tay muốn sờ sờ, lại bị Sương Nhẫn ngăn lại, đoạt đi hồ ly nhỏ:"Sư huynh, nam nữ ckhác biệt."

Thiếu chút nữa quên, đây là sư đệ muội muội, biến thành hình người là đại cô nương như hoa như ngọc, không thể sờ loạn. Mạc Thiên Liêu vội ho một tiếng:"Nhất thời quên mất, sư đệ chớ trách."

Sương Nhẫn cười cười, cậu biết nhị sư huynh là chính nhân quân tử, trong môn phái có bao nhiêu nữ đệ tử coi trọng hắn, nhưng hắn chẳng hề bận tâm, ngược lại cũng không ngại.

Mạc Thiên Liêu kéo hươu lông dài đi đến ngoài cửa, nâng tay vung lên, quét đi tuyết đọng trước cửa, khiến Thái Thủy biến thành bả đao, bắt đầu lột da hươu.

"Làm một thần khí, thế nhưng lại làm loại chuyện này, chủ nhân, anh không có cảm giác đuối lý sao?" Thái Thủy vừa làm việc vừa ồn ào.

"Đây mới là đại sự," Mạc Thiên Liêu chẳng hề động đậy, thủ pháp lưu loát lột xuống một bộ da hươu hoàn chỉnh, hươu lông dài chỉ có mỗi ở Tuyết Sơn, da lông dày, rất thích hợp dùng để làm đệm chân hoặc là thảm.

Sương Nhẫn để muội muội lên đầu, cũng đi ra giúp vui:"Nhị sư huynh, ta cũng đến giúp."

Mạc Thiên Liêu vui vẻ đáp ứng, đem da hươu giao cho Sương Nhẫn để cậu cầm đi rửa sạch, còn mình thì mang theo thịt hươu đã làm tốt về phòng.

"Chân hươu nướng ăn, gân hươu hầm canh." Thái Thủy biến thành miệng rộng, ở một bên lải nhải chỉ điểm.

Mạc Thiên Liêu không chịu nổi phiền, biến Thái Thủy thành một cái que dài, xuyên thịt hươu lên, đặt trên lửa nướng. Canh gân hươu ngược lại là chủ ý tốt, nhưng Mạc Thiên Liêu sẽ không hầm.

Sương Nhẫn làm việc nhanh nhẹn, rất nhanh liền rửa xong da hươu, hơn nữa rửa qua hết bậc thang nhiễm máu một lần, liền lại biến thành hồ ly, cùng muội muội ngồi xổm trước cửa phòng bếp, ngóng trông nhìn.

Mạc Thiên Liêu vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy hai cục bông nhỏ không chút nháy mắt nhìn chằm chằm thịt hươu, không khỏi bật cười:"Hai người các ngươi, ai sẽ hầm canh gân hươu?"

Sương Hoa nháy mắt mấy cái, biến thành cô nương một thân tố y:"Ta, ta sẽ hầm."

Giao phòng bếp lại cho hai con hồ ly, Mạc Thiên Liêu lười biếng duỗi eo, khoanh chân mà ngồi trên giường mềm ở đại điện, xem xét thân thể. Phần lớn linh khí hấp thu hôm qua đều không có lãng phí, cộng thêm đêm qua song tu cũng hấp thu rất nhiều, lại có yêu hồn dây dưa, nay tu vi hậu kỳ kim đan cực kỳ củng cố, nếu lại song tu mấy ngày, có phải hay không sẽ có thể kết anh?

Đối mặt với tốc độ tu luyện như vậy, Mạc Thiên Liêu đã không biết nói cái gì cho phải. Sau khi sống lại, vốn tưởng rằng chỉ dựa vào thần hồn hắn vẫn còn, trong vòng hai mươi năm có thể trở về hóa thần, nay…… cùng lắm mới qua hai năm.

Thân thể thần mộc thật là vật tốt, không uổng hắn đợi trăm năm.

Đợi hồ ly nhỏ nướng tốt thịt hươu, hầm canh xong, Mạc Thiên Liêu cắt phần thịt ngon nhất ở chân sau thành từng miếng nhỏ, đặt trong khay ngọc, lại múc một chén canh gân hươu, bưng lên lầu đi. Hai con hồ ly nhỏ ôm một chân hươu khác, say mê cắn không thèm ngẩng đầu lên.

Biến toàn bộ vách tường thuỷ tinh cung thành trong suốt, trong phòng nháy mắt sáng sủa lên, Thanh Đồng rút vào trong chăn, che khuất mặt.

Mạc Thiên Liêu mím môi cười khẽ, kéo người trong chăn ra, lấy khăn bố lau mặt cho y:"Bảo bối, đến uống bát canh rồi ngủ tiếp."

Song tu mặc dù có trợ tu vi, nhưng cũng sẽ lãng phí tinh huyết, chi bằng ăn chút thứ tốt để bồi bổ.

Hai con hồ ly chỉ lớn có bấy nhiêu, ăn một lát liền ăn no, ngồi xổm trên thang lầu liếm lông cho nhau, liền nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Mạc Thiên Liêu.

"Á, sư tôn, là ta sai ta sai ta sai!"

Tuyết lớn rơi ba ngày ba đêm, bên ngoài quá mức rét lạnh, Thanh Đồng vẫn không bước chân ra khỏi phòng, dựa trên giường mềm sát tường ở lầu hai, lười biếng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay thon dài điểm nhẹ vách tường trong suốt, dường như muốn bắt được bông tuyết đang bay. Dưới đầu, một con hồ ly dùng để gối đầu thành thành thật thật nằm sấp bất động, bên tay còn có một con khác, tự giác cuộn thành một cục làm ấm tay y.

Mạc Thiên Liêu đi ra ngoài tìm hiểu tin tức, trở về liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi nhíu mày, Sương Nhẫn còn nói cái gì nam nữ khác biệt, thế nào lại để muội muội của nó giúp Thanh Đồng làm ấm tay? Lúc này liền không nói nam nữ khác biệt?

Đen mặt, chuẩn bị một lát nổi giận, Mạc Thiên Liêu đi qua, hung tợn nói:"Sao lại không đắp chăn?" Nói rồi, kéo một tấm thảm nhung đến đắp đến trên người Thanh Đồng.

"Có tin tức gì?" Thanh Đồng quay đầu nhìn hắn.

"Đại hội tông môn đã tan, bởi vì chuyện em ngươi mất tích, tông chủ tự mình chạy tới cùng Lưu Mang chân nhân đòi người, Đinh Hộ còn chưa tỉnh, cho nên không ai biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì." Mạc Thiên Liêu bỏ đi áo khoác dính khí lạnh, trèo lên giường mềm cùng y chen một chỗ, kéo hồ ly nhỏ bên tay ra, đặt song song cạnh gối đầu Sương Nhẫn, ngông nghênh gối lên.

Sương Nhẫn thấy được, lập tức mất hứng há miệng cắn lỗ tai hắn.

"Nếu Đinh Hộ tỉnh lại, thân phận của ngươi sẽ không giấu được." Thanh Đồng vươn ngón tay thon dài ra, chọt chọt, cơ hồ mỗi môn phái đều từng có người bị Mạc Thiên Liêu giết qua, chính đạo như vậy, ma đạo cũng thế, nếu bại lộ thân phận, sẽ có bao nhiêu người tiến đến trả thù đây?

"Vậy cũng không có biện pháp," Mạc Thiên Liêu cầm ngón tay thon dài trơn mềm, gác cằm mình xuống trên vai Thanh Đồng,"Nguy hiểm sắp đến, nay chỉ có một cách."

"Cái gì?" Thanh Đồng quay đầu nhìn hắn.

Mạc Thiên Liêu thuận thế đè xuống người y, khẽ hôn lên đôi môi mỏng nhạt màu kia:"Em nói coi?" Đương nhiên là bám chặt thời gian song tu nhiều một chút, khiến hắn sớm ngày trở về kỳ hóa thần.

Gối đầu hồ ly thấy được một màn này, sợ tới mức lông đều dựng lên.

"Không bằng chúng ta ở nơi này bế quan một năm hay nửa năm…… Á, đau đau đau!" Bị cắn mũi, Mạc Thiên Liêu lập tức thành thật.

Gối đầu hồ ly ở phía dưới cố gắng bò ra, nháy mắt hóa thành hình người, một tay kéo lấy Mạc Thiên Liêu xuống khỏi giường mềm:"Nhị sư huynh, sao ngươi có thể làm ra loại chuyện khi sư diệt tổ này!" Sương Nhẫn tức giận mức mặt đỏ bừng, không ngờ thừa dịp thương thế sư tôn chưa lành, khinh bạc sư tôn! Hồ ly nhỏ làm sao cũng không nghĩ tới, nhị sư huynh mà cậu vẫn kính nể không thôi, lại là loại người như vậy!

"Khi sư diệt tổ, há há há!" Thái Thủy miệng rộng thích xem náo nhiệt không chê sự chuyện lớn sung sướng khi người gặp họa.

Mạc Thiên Liêu bắt lấy cánh tay hồ ly nhỏ, chặt chẽ chế trụ sư đệ sắp sửa rút kiếm:"Sư đệ, ngươi bình tĩnh một chút."

Một gối đầu hồ ly khác nhìn thấy ca ca bị khi dễ, lập tức nhảy lại đây cắn hắn, trong phòng nhất thời loạn thành đoàn, Thanh Đồng một tay chống đầu, nằm nghiêng ở trên giường mềm, ung dung nhìn bọn họ.

Đang nháo, bỗng nhiên nghe được có tiếng đập cửa.

Mạc Thiên Liêu nhìn sư tôn hoàn toàn không tính toán nhúng tay, chỉ đành kéo theo hai con hồ ly làm vật trang sức đi xuống mở cửa, vách tường trong suốt, đi xuống một tầng, Mạc Thiên Liêu liền thấy được tình hình ngoài cửa, nhất thời ngây ngẩn cả người. Trắng xoá một mảnh, chừng hơn mười con hồ ly, đứng ở ngoài cửa chen thành một đoàn.

"Lão hủ là tộc trưởng Hàn sương hồ tộc trên Tuyết Sơn này, cảm giác nơi này có đại yêu, đặc biệt dẫn dắt tộc nhân tiến đến tiếp kiến." Lão hồ ly cầm đầu biến thành cụ già râu bạc, cung kính hướng Mạc Thiên Liêu hành lễ.

"Tộc trưởng gia gia!" Sương Hoa từ trên tay áo Mạc Thiên Liêu nhảy xuống, lập tức xông đến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Gặp Chuyện Không May

"Sương Hoa! Ngươi không có việc gì a!" Lão hồ ly nhìn thấy huynh muội Sương Nhẫn, rất là vui mừng.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, ngược lại quên mất, bộ tộc bọn Sương Nhẫn, có thần hồn linh mẫn hơn rất nhiều so với yêu thú tầm thường, chỉ cần làm gối đầu là có thể xoa dịu cơn đau đầu, dưới tình huống ở cự ly như vậy gần, mấy hồ ly này tự nhiên có thể ngửi được mùi của Mạc Tiểu Trảo. Tựa như lúc trước Sương Nhẫn không chùn bước chạy đến thanh lâu, loại mùi của đại yêu thượng cổ không thể gạt được Hàn sương an thần hồ.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Mạc Thiên Liêu nguyện ý để cho bọn họ gặp Thanh Đồng, đây đều là yêu thú hoang dại, không chừng ngày nào đó sẽ bị bắt đi ký kết huyết khế, đến thời điểm bị huyết khế ép buộc, thì cái gì cũng đều có thể nói ra.

"Chuyện gì ồn ào?" Thanh âm xa xăm giống như ngọc nát Côn Sơn, du dương động lòng, Mạc Thiên Liêu muốn ngăn thì đã chậm, Thanh Đồng mặc áo ngoài lụa nhám màu tuyết, chậm rãi đi xuống lầu.

Vẻ mặt tộc trưởng hồ ly kích động, vội vàng tiến lên hai bước, bị Mạc Thiên Liêu vươn tay ngăn lại, đừng tưởng rằng làm bộ xúc động là có thể lừa dối qua cửa. Làm chủ nhân ổ mèo, Mạc Thiên Liêu còn chưa có đồng ý mấy con hồ ly này vào cửa!

Ý thức được mình thất lễ, lão hồ ly vội vàng lui trở lại trước cửa, mang theo tộc nhân nhất tề quỳ lạy:"Bái kiến đại yêu!"

Mạc Thiên Liêu lập tức đen mặt, đứng ở cổng kêu lớn tiếng như vậy, sợ người khác không biết sao?

Thanh Đồng ngược lại không quan tâm, chấp thuận để vài con hồ ly kia vào phòng đến. Biết được là Thanh Đồng cứu huynh muội Sương Nhẫn, nhóm hồ ly lần nữa bái tạ, nói chuyện phiếm một lúc lâu sau, lại không có ý muốn rời đi. Nghe tộc trưởng hồ ly nói, mấy ngày này bên ngoài cực kỳ rét lạnh, lửa than trong tộc cũng không đủ dùng.

Mạc Thiên Liêu nhìn hồ ly gom thành một đống ngủ gà ngủ gật trên thảm ở đại sảnh, không khỏi đen mặt, mấy tên khốn này, nói là đến bái kiến, thực ra là tới ở ké phải không?

"Sương Nhẫn từng dùng huyết thề, sẽ không nói chuyện tông môn ra." Thanh Đồng học bộ dáng Mạc Thiên Liêu, xoa xoa đầu hắn, nheo mắt nhìn về phía đám hồ ly lông xù, hai ngày này khí trời có chút lạnh, vừa vặn cần chút đệm chân cùng thảm.

Vì thế, đợi Mạc Thiên Liêu đi ra ngoài săn thú trở về, liền nhìn thấy trong đại sảnh là một mảng lông xù tuyết trắng, giật giật khóe miệng, tính toán làm sao đuổi mấy tên khốn này đi. Tuy rằng rất thích vật nhỏ lông xù, nhưng mà hiện tại hắn đang cùng Thanh Đồng hưởng thụ "Tân hôn", có hai người Sương Nhẫn đã đủ chướng mắt, đằng này còn đến một đống.

Đang định lên lầu, đột nhiên cảm giác giữa đống lông lông có cái gì đó là lạ, nhìn kỹ lại, liền thấy cả đám hồ ly đều nằm bẹp ra đất, tứ chi duỗi ra, vẫn không nhúc nhích, ở trên hồ ly, có một con mèo nhỏ ngủ ngưỡng mặt lên trời. Bởi vì màu lông giống nhau, nhìn sơ qua thì khó thấy.

Mạc Thiên Liêu bước nhanh qua, một tay ôm lấy mèo nhỏ lên.

"Meo?" Mèo nhỏ đang ngủ say mở mắt ra, ngáp một cái, dùng đệm thịt ấm ấm mềm mềm đập lên mặt hắn.

Hồ ly dưới đất thấy mèo bị ôm lên, nhanh chóng đứng dậy, chen thành một đoàn run cầm cập. Mấy đời chúng nó sinh hoạt trên Tuyết Sơn, chưa thấy qua việc đời, ngửi được mùi đại yêu thượng cổ, liền muốn đến xem mới mẻ, phát hiện nơi này ấm áp, nên muốn ở vài ngày. Lại không biết, yêu thú huyết thống cao rất có ảnh hưởng áp chế đối với bọn nó, mỗi khi mèo này tiếp cận, chúng nó liền không ngừng phát run, luôn có ảo giác sẽ bị nó ăn luôn.

Cộng thêm tu vi cao hơn vài cảnh giới, mèo nhỏ muốn ngủ trên đầu chúng nó, căn bản không thể phản kháng.

Mạc Thiên Liêu chôn mũi vào đám lông mèo hít ngửi, tràn đầy mùi hồ ly, càng thêm không vui, ôm mèo nhỏ đi phòng tắm, tắm rửa cho y. Rồi sau đó, ôm Thanh Đồng biến thành hình người về nằm trên giường, dùng mùi của mình nhuộm hết trong ngoài người mèo nhỏ một lần, mới vừa lòng.

"Sao lại biến thành chó rồi?" Thanh Đồng thở hổn hển đẩy tên khốn đang cọ loạn ở trên người y ra, rõ ràng là khúc gỗ, lại giống như chó làm dấu hiệu, lưu mùi khắp nơi nơi như vậy.

Chạng vạng tối, lão hồ ly liền dẫn theo tộc nhân cáo lui.

Mạc Thiên Liêu một câu cũng không giữ lại, vô cùng vui vẻ đưa bọn họ ra ngoài. Sương Nhẫn muốn tộc trưởng mang muội muội về, Mạc Thiên Liêu lại mở miệng trước một bước:"Sư đệ, lâu không về nhà, ngươi cũng không hồi tộc xem một chút sao?"

Sương Nhẫn trừng mắt nhìn nhị sư huynh, đừng tưởng rằng cậu không biết người này có chủ ý gì, đẩy cậu đi là đối phương có thể muốn làm gì thì làm với sư phụ đang thụ thương, thể nhược.

Cuối cùng, huynh muội hồ ly không tình nguyện bị tộc trưởng kéo đi.

Bên ngoài tuyết càng rơi càng lớn, tựa như lông ngỗng, Thanh Đồng đứng ở trước vách tường trong suốt, lẳng lặng nhìn bên ngoài. Mạc Thiên Liêu đi tới, phủ thêm cho y một kiện áo ngoài:"Có muốn lên lầu ngồi xích đu hay không?"

Trên sân thượng tầng cao nhất, xích đu chạm trổ tinh xảo đã được Mạc Thiên Liêu trải thảm da hươi, bên ngoài bỏ thêm cấm chế phòng tuyết thông khí, sạch sẽ lại ấm áp. Mạc Thiên Liêu đi trước nằm trên đó, cảm giác vẫn có chút lạnh, liền vỗ vỗ ngực mình, ý bảo Thanh Đồng lại đây nằm. Thanh Đồng ghét bỏ bĩu môi, đi qua, bẹp một chút nằm xuống người hắn, bên hông lập tức bị một đôi tay ấm áp ôm chặt, đồng thời được một cái mền ấm áp bao quanh.

Dãy núi mênh mông bát ngát, bị tuyết lạnh bao trùm, tuyết lớn lượn lờ tung bay, dường như không có chỗ cuối. Vạn sự vạn vật đều im lặng, tựa như toàn bộ thế giới, chỉ có hai bên tồn tại, dựa sát vào nhau, cho nhau ấm áp.

Thanh Đồng dán mặt lên ngực Mạc Thiên Liêu, nhẹ nhàng cọ cọ.

Mạc Thiên Liêu bị cọ đến mức tâm ngứa, thò tay chậm rãi sờ tóc của y, những ngày chỉ có hai người như vậy thật sự tốt đẹp, đã nửa tháng không làm gì như vậy, lại tuyệt không cảm giác nhàm chán, vẫn muốn cứ mãi như vậy mà sống qua ngày mới tốt.

Mấy ngày liền quên trời quên đất, không chỉ dựa vào lực sinh sôi của bất tẫn mộc không ngừng chữa trị hoàn toàn nội thương của Thanh Đồng, tu vi của chính hắn cũng đột nhiên tăng mạnh, rốt cuộc hôm qua kim đan vỡ vụn, tiến cấp nguyên anh. Nhưng mà, kỳ quái là, hắn không có kết ra hình người nguyên anh, ở đan điền chỉ có thêm một cái chồi nhỏ.

"Nguyên anh tức là bản thể, có gì lạ đâu." Thanh Đồng ngược lại không để ý, dù cho tiến cấp hóa thần, nguyên anh cũng vẫn tồn tại .

Lúc ấy hai người đang song tu, thân thể còn chưa chia lìa, Thanh Đồng hiếu kỳ thả ra nguyên anh mèo nhỏ của mình lại gần, cào cào cái chồi xanh vừa mới nhú mầm ra. Cái mầm nho nhỏ lung lay, chậm rãi cuốn lấy vuốt mèo nhỏ.

"Thực ra hiện tại ngươi đang ở giữa trạng thái nguyên anh lẫn cùng hóa thần." Thanh Đồng cảm giác có chút lạnh, rụt người vào trong chăn.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi gật đầu, bởi vì hắn không chỉ có nguyên anh, còn có thần hồn, thần hồn là kỳ hóa thần, nguyên anh lại còn yếu ớt, trạng thái kỳ diệu như vậy, cũng chỉ có người đoạt xác trùng sinh mới có.

Đang nói, chân trời truyền đến một tiếng rít thật dài, một chỉ tuyết điêu bay xẹt qua cánh đồng tuyết, thẳng tắp hướng bên này bay tới,"Ầm" một tiếng đụng vào kết giới phòng hộ trên thuỷ tinh cung.

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng mở ra kết giới, để tuyết điêu bay vào.

Bởi vì sợ tông chủ lo lắng, mấy ngày trước đây Thanh Đồng bắt con tuyết điêu, đưa một phong thư về Ốc Vân Tông, không nghĩ tới nhanh như vậy liền có hồi âm.

Lấy ngọc giản trên đùi tuyết điêu xuống, ngón tay Thanh Đồng đảo qua, tin tức trong ngọc giản liền hóa thành dòng chữ màu vàng xuất hiện trong không trung:"Ma cung sắp mở ra, chừng nào về nhà? Chuyện khác, Đại Béo bị bắt."

Đại Béo bị bắt? Mạc Thiên Liêu sửng sốt, lúc này mới nhớ tới đại sư huynh làm linh sủng của sư tôn cùng bọn họ đến Lưu Vân Tông. Chủ nhân mất tích, linh sủng còn tại, điều này rõ ràng không hợp với lẽ thường……

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Tu sĩ giáp: Linh thú của Thanh Đồng chân nhân, vậy mà không có định khế

Tu sĩ ất: Dù sao cũng là hổ thái giám, không có tác dụng gì

Tu sĩ bính: Không đúng, nó có của quý

Tu sĩ giáp & ất & bính: Kéo đi lai giống

Ngực đại thấp:QAQ sư tôn cứu mạng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Về Tông Môn

Mạnh Hổ bị bắt, đó là do có người phát hiện hắn là yêu thú chưa định khế, nếu bị xem như yêu thú bình thường mà bắt thì vẫn còn tốt, ngược lại nếu bị người khác phát hiện hắn là yêu tu biến hóa, vậy thì hỏng.

Mấy năm qua, Mạnh Hổ làm đệ tử thân truyền trong Ốc Vân Tông, cũng kiếm được chút tên tuổi, trong chính đạo người nhận thức hắn không ít, nếu để người biết được Thanh Đồng dùng danh nghĩa đồ đệ nuôi dưỡng yêu tu biến hóa, như vậy tông môn liền nguy hiểm. Khát vọng của người trong giới tu chân đối với yêu thú không phải tầm thường, mà yêu thú bởi vì sau khi bị bắt giữ sau liền định khế nên càng ngày càng ít, rất nhiều tu sĩ cấp cao đều không chiếm được một con yêu thú. Nếu đám yêu tu tông môn bảo hộ bị bại lộ, nghênh đón chính là họa diệt môn.

Thất phu vô tội mang ngọc mắc tội, giống như ma tôn Đoán Thiên năm đó vậy.

Việc này không nên chậm trễ, hai người lập tức xuống lầu, thu thập đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Thực ra cũng không có gì thu thập nhiều, chỉ là thu hồi thịt khô đang phơi trên tầng ba, cộng với đùi gà đông lạnh, cuộn lại thảm da hươu trải trên xích đu, đẩy cửa đi ra ngoài thu hồi thủy tinh cung là được.

Vừa mở cửa, liền nhìn thấy hai con hồ ly nhỏ ngồi xổm trước cửa, ngóng trông nhìn bọn họ.

Sương Nhẫn cùng về tông môn thì còn có lý, còn Sương Hoa thì lại là sao?

"Ta biết tư chất mình không tốt, nhưng cầu có thể làm thị nữ ở bên cạnh đại yêu." Sương Hoa biến thành hình người, dè chừng nói. Sương Nhẫn cũng không có nói cho muội muội biết chuyện tông môn, cô chỉ biết là Thanh Đồng là sư phụ của huynh trưởng, thứ nhất không muốn cùng huynh trưởng tách ra, vả lại cũng muốn học một chút bản lĩnh, xem xem thế giới bên ngoài.

Tuyết Sơn cô tịch, yêu thú nơi này đều dựa vào hấp thu tinh hoa nhật nguyệt chậm rãi tu luyện, tuy rằng ngày ngày trải qua vô ưu vô lo, nhưng cũng rất nhàm chán.

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng đảo qua trên người Sương Hoa, rồi sau đó nhìn về phía Sương Nhẫn.

Sương Nhẫn lập tức quỳ xuống đất thỉnh tội:"Sư tôn thứ tội, nhưng đồ nhi của có một mình muội muội là người thân, thật là không yên lòng để con bé đơn độc ở lại trong cốc."

"Vậy thì làm thị nữ đi." Thanh Đồng buông mắt, tuy rằng Ốc Vân Tông không quan tâm đến tư chất xuất thân, phàm là yêu thú tiến đến tìm kiếm che chở đều sẽ thu lưu, nhưng y thu đồ đệ lại rất coi trọng tư chất cùng hợp mắt. Không có vuốt sắc cùng thân thể mềm mại, thu một đứa đã là miễn cưỡng, sao có thể thu thêm đứa thứ hai, ngược lại để làm thị nữ là thích hợp.

Sương Nhẫn cực kỳ vui mừng, lập tức kéo muội muội dập đầu bái tạ, cậu cũng không hi vọng xa vời có thể để muội muội bái sư, làm thị nữ lưu lại bên cạnh cậu là được.

Mạc Thiên Liêu có chút bất mãn, một đứa đã đủ chướng mắt đủ phiền, lại lĩnh thêm một đứa trở về làm gì. Thanh Đồng tỏ vẻ, trong đám yêu tu ở tông môn không có nữ tử cũng không tốt, nếu các đệ tử đến lúc đó đều thích nam tử, thì không có cục bông nhỏ để chơi.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, không biết nói gì đáp lại.

"Chúng ta làm thế nào quay về?" Thanh Đồng nhìn về phía Mạc Thiên Liêu, đường xá xa xôi, có lẽ không thể ngự kiếm trở về? Mấy ngày nay Mạc Thiên Liêu chỉ biết làm mấy chuyện không đứng đắn, đều không có luyện chế thuyền bay hay thứ gì. Giờ thì tốt rồi, không còn cách nào để đi.

Mạc Thiên Liêu gãi gãi đầu, mò trong bảo hộ cổ tay chứa đồ một lúc lâu sau, ngoại trừ một đống linh thạch, cái gì cũng không tìm được. Năm đó lúc chạy trốn đều dùng hết, thuyền bay tuyệt thế vô song của hắn cũng bị hủy, quay đầu nhìn Thái Thủy, tuy rằng nó cũng có thể biến thành thuyền bay, nhưng nguyên liệu làm ra Thái Thủy chỉ có bấy nhiêu biến trường kiếm, rìu…thì tốt, nếu là biến thuyền bay, thì sẽ cực kỳ mỏng manh, thậm chí còn có lỗ thủng, căn bản chống đỡ không nổi.

"Ừm, có thể ngồi ổ mèo quay về." Mạc Thiên Liêu quay đầu nhìn về thủy tinh cung phía sau còn chưa thu hồi nói.

"Hửm?" Thanh Đồng quay đầu, nhìn cung điện cao ba trượng kia,"Cái này có thể làm thuyền bay?"

"Chỉ cần linh thạch đủ dùng." Mạc Thiên Liêu cười cười, thỉnh mèo trong lòng đi vào, còn mình ở bên ngoài thi pháp. Hai tay kết ấn, đánh ra một liên hoa ấn phức tạp, đồng thời khảm vài chục viên linh thạch thượng phẩm trên các chỗ lõm trong góc tường thủy tinh cung.

"Ầm –" Một tiếng vang lớn nổ ra, thủy tinh cung vọt lên, trôi nổi giữa không trung.

Mạc Thiên Liêu ngự kiếm bay lên, cung điện này tựa như thuyền bay tầm thường, đung đưa một lát, đột nhiên nhào ra ngoài.

Thanh Đồng bất ngờ không kịp phòng, té ra giường, Mạc Thiên Liêu cũng nhảy lên theo, ôm y lăn lộn:"Thế nào, ổ mèo ta làm dùng tốt chứ?"

"Thứ này bay nhanh được sao?" Thanh Đồng nhìn mây bay lướt qua ngoài tường, bộ dáng thoạt nhìn cũng không chậm.

"Cũng tàm tạm thế," Mạc Thiên Liêu nhào lên, ôm lấy mèo bảo bối vào trong lòng, cùng y xem phong cảnh ngoài tường,"So với cái thuyền bay lớn kia của tông môn thì nhanh nhiều."

Lúc trước ngồi thuyền bay của tông môn đến Lưu Vân Tông, ước chừng một tháng có thừa, thủy tinh cung bay cũng không nhanh lắm, nhưng trong vòng mười ngày trở lại tông môn vẫn là có thể.

Nửa tháng sau chính là ngày đi ma cung tìm tòi bí mật, bởi vì trong ba tông môn lớn, Ốc Vân Tông cách ma đạo gần nhất, trong chính đạo phàm là người đến lấy lệnh bài, đều sẽ tụ họp ở Ốc Vân Tông trước tiên, rồi sau đó cùng nhau xuất phát.

Như vậy, nếu Mạnh Hổ bị bắt, Huyền Cơ nhất định sẽ nghĩ biện pháp đưa người cùng hổ về tông môn lý luận.

Sự thật không ngoài sở liệu, chờ đến khi bọn hắn trở lại Ốc Vân Tông, bọn Huyền Cơ cũng vừa vặn trở về, bị người hai tông môn còn lại vây quanh, tại trước cửa nhao nhao ồn ào.

"Hổ vằn kia là của sư đệ Thanh Đồng chân nhân ta, dù là yêu tu biến hóa chưa định khế, thì cũng đã định là linh sủng của y, các ngươi dựa vào cái gì lấy đi?" Huyền Cơ niết xác rùa trong tay, cố nén xúc động muốn đập mấy tên ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo.

"Hừ, Thanh Đồng chân nhân một mình chấp thuận yêu thú chưa định khế tu luyện biến hóa, cái này là uy hiếp lớn đối với Tu Chân giới." Trưởng lão Vân Tùng của Thanh Vân Tông, vốn không ưa gì Thanh Đồng, đương nhiên bắt lấy cơ hội hung hăng bấu víu xỉa xói một phen.

Thấy sư huynh khí thế bức nhân như vậy, trưởng lão Vân Diên Thanh Vân Tông đi ra hoà giải:"Thanh Đồng chân nhân nay còn chưa hiện thân, có lẽ y có nỗi khổ, ta đợi nghe y giải thích xong rồi hãy quyết định."

"Yêu thú chưa định khế ai bắt được thì là của người đó, nay là Lưu Vân Tông chúng ta bắt được, đương nhiên về chúng ta." trưởng lão Lưu Bích của Lưu Vân Tông the thé nói. Lưu Bích cũng là nữ tử, lần này đại hội ba phái, Đinh Hộ trọng thương hôn mê, Lưu Mang chân nhân lại không thể rời tông môn, liền chỉ có thể phái bà dẫn đệ tử đến.

"Ối chà, chạy đến trong nhà người ta bắt yêu thú, mệt các ngươi nói được ra miệng," Tử Mạch hừ lạnh một tiếng nói,"Nói như vậy, chúng ta đều ra phía sau núi Lưu Vân Tông đi một vòng, gặp được yêu thú chưa định khế đều ôm đi, dù sao ai bắt được là của người ấy."

Mọi người đều biết Lưu Vân Tông nuôi dưỡng rất nhiều yêu thú, nghe được lời ấy, đều tỏ vẻ tán đồng.

Lưu Bích bị nghẹn một chút, đang định nói gì đó, trên bầu trời bỗng nhiên phủ xuống một bóng ma, mọi người ngẩng đầu, liền nhìn thấy một tòa cung điện cực lớn nổi ở trên đầu mọi người, không khỏi đồng loạt ngây dại.

Thủy tinh cung này tất cả mọi người đều nhận ra, chính là pháp khí không gian mà Mạc Thiên Liêu luyện chế tại đại hội ba phái, hóa ra còn có thể bay sao? Không chờ mọi người nghĩ lại, thủy tinh cung kia bỗng nhiên hạ xuống, thoạt nhìn giống như không khống chế được như vậy, thẳng tắp rớt xuống. Toàn bộ bóng ma đều phủ lên tất cả mọi người, nếu không đúng lúc né tránh, liền sẽ bị đập thành thịt nát.

"Á –" Mọi người tay chân cùng sử dụng tránh qua một bên, không thiếu nữ đệ tử đi theo rít the thé.

Thủy tinh cung kia cũng mặc kệ mọi người như thế nào, cứ bá đạo cực kỳ ầm ầm rơi xuống đất như thế.

Mấy người tu vi cao ngược lại còn có thể bảo trì phong độ, đệ tử tu vi thấp thì có chút chật vật.

Mạc Thiên Liêu đứng ở tầng hai cười đến ngã ra.

Hai hồ ly bởi vì bỗng nhiên hạ xuống, lăn đến góc tường, Thanh Đồng vững vàng đứng ở bên cạnh Mạc Thiên Liêu, trừng mắt nhìn Mạc Thiên Liêu gây chuyện, lập tức cũng nhịn không được hơi hơi nhếch môi cười. Thật rất thú vị.

Đợi Thuỷ Tinh cung rơi xuống đất, cửa tầng hai mở ra, một thân ảnh tuyết sắc lướt qua, cùng một người mặc hoa phục đen tuyền.

"Sư thúc!"

"Đồng Đồng!"

Người Ốc Vân Tông nhân vui mừng nghênh đón, còn lại sắc mặt người các môn phái còn lại khác nhau.

"Thanh Đồng chân nhân trở về, thật sự là quá tốt." Trong mắt Vân Diên tràn đầy ý cười.

"Còn chưa định thân, liền dính như vậy, nếu như bất thành, chẳng phải là làm trò cười cho tất cả mọi người?" Lưu Bích không hợp với Vân Diên, nhịn không được lên tiếng đâm bà.

"Ngươi……" Mặt Vân Diên đỏ bừng, trừng mắt liếc nhìn Lưu Bích, lại chưa phủ nhận lời nói "Định thân" này.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, mấy nữ nhân này là sao thế này? Tiến lên nửa bước, hộ sư tôn ở sau người, mỉm cười nói:"Thời gian trước xảy ra chút chuyện, sư tôn cùng ta ở bên ngoài mấy ngày chưa từng trở lại, không biết đã xảy ra chuyện gì?"

"Hừ, Thanh Đồng chân nhân tư tàng yêu thú, chúng ta đến đòi một lời giải thích." Vân Tùng âm dương quái khí nói.

Tốt lắm, ác nhân cáo trạng, muốn giữ lấy yêu thú người ta, còn đến đòi giải thích? Mạc Thiên Liêu đối với độ dày da mặt đám người Thanh Vân Tông cực kỳ hiểu rõ, năm đó Vân Hạc trưởng lão mang theo mọi người đến Ma cung bao vây tiễu trừ hắn, cũng nói như vậy."Tôn giả ngươi tự tiện luyện xuất thần khí, uy hiếp an nguy đại lục Thái Huyền, chúng ta đến đòi giải thích."

"Ai dắt đi hổ của bổn tọa?" Thanh Đồng lại không vô nghĩa với bọn họ, lạnh giọng hỏi.

Mạc Thiên Liêu thu hồi thuỷ tinh cung đi, không coi ai ra gì kéo tay Thanh Đồng, cất vào vào trong vòng tay chứa đồ trên tay y.

Mọi người chỉ lo nói chuyện yêu thú, không chú ý đến động tác nhỏ này, Huyền Cơ đứng ở bên cạnh bọn họ lại nhìn thấy đến mức tròng mắt sắp rớt ra, cứ cảm giác trong mấy ngày sư đệ biến mất, đã xảy ra chuyện ghê gớm gì.

"Người tới đều là khách, chư vị đến Ốc Vân Tông, sao lại không đi vào, đứng ở trước cửa nói làm gì?" Một thanh âm hùng hậu ổn trọng từ trên núi truyền xuống, không bao lâu, Thiên Lang chân nhân một thân đạo bào xám trắng giao nhau cười đi tới, thỉnh mọi người đi vào uống trà.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Chuông Cơm

Nhìn thấy Thiên Lang chân nhân tiến đến, mọi người vốn đang nói chuyện nhao nhao ồn ào đều ngậm miệng.

Tất cả mọi người đều là từ Lưu Vân Tông trực tiếp đuổi tới Ốc Vân Tông, dùng cũng là loại thuyền bay cực lớn, hình thể cực lớn, không thể thu hồi, chỉ có thể đỗ ở trước tông môn.

"Chậm đã, Đại Béo ở nơi nào?" Thanh Đồng nâng tay, ngăn cản đường đi của Lưu Bích.

"Thanh Đồng chân nhân sợ là nhận sai người, lần này cũng không phải là Lưu Vân Tông chúng ta bắt, mà là thê tử chưa qua cửa kia của ngươi bắt." Lưu Bích cầm một tấm khăn che miệng, cười khanh khách vang dội. Á biết rõ cái gọi là "định thân" chỉ là tin vịt mà thôi, tông chủ Thanh Vân Tông vẫn luôn muốn thúc đẩy nhưng cứ bị từ chối rồi thành trò cười.

"Lưu Bích, ngươi lại nói lung tung!" Vân Diên đánh một chưởng, nàng tốt xấu gì cũng là trưởng lão một tông, tuy rằng tâm thích Thanh Đồng, nhưng chuyện định thân sự bát tự còn chưa xem qua, Lưu Bích nói như vậy rõ ràng là đang châm chọc nàng.

"Ui da, ngươi xông lên như vậy làm cái gì? Ta cũng không nói thê tử chưa qua cửa là ai, ngươi lại sốt ruột thừa nhận như vậy?" Lưu Bích vung tấm khăn cầm trong tay, tấm khăn mềm mại lập tức biến thành chiếc khiên cứng rắn, ngăn cản hết chưởng lực từ Vân Diên.

Vân Tùng nhìn sư muội tranh đấu cùng người, cũng không quản nhiều, chỉ là nhìn Thanh Đồng cười lạnh.

Thanh Đồng quay đầu nhìn hắn:"Là ngươi bắt?"

Mọi người lập tức không nói nên lời, vừa nói xong là vị hôn thê bắt, Thanh Đồng liền đi chất vấn Vân Tùng, giống như vị hôn thê chính là Vân Tùng vậy. Nhìn Vân Tùng mặt đầy nếp nhăn, bộ dáng lấm la lấm lét, lại nhìn Thanh Đồng xinh đẹp như tiên trên trời……

"Thanh Đồng, đừng vội, để mọi người đi vào rồi từ từ nói." Thiên Lang vuốt vuốt râu, có chút thận trọng mở miệng, một bộ tiên phong đạo cốt.

Người mấy tông môn khác không khỏi âm thầm bội phục trong lòng, Thiên Lang chân nhân không hổ là chủ của một tông, khí độ này thật không người có thể so.

Mạc Thiên Liêu rất là mất hứng, tiến lên kéo tay Thanh Đồng, bị y trừng mắt một cái, sửa lại thành nâng:"Sư tôn, chúng ta đi vào rồi lại nói."

Mọi người tới chỗ cầu treo, cầu treo dài năm dặm lắc lư trong gió, làm cho người ta sợ hãi cực kỳ. Mọi người đều lấy phi kiếm ra muốn vượt qua đi, lại phát hiện nơi này căn bản không thể ngự kiếm.

"Hai bên vách núi là đá Lạc Kiếm, làm phiền chư vị đi qua cầu đi." Thiên Lang chân nhân cười đến đầy mặt hiền hoà, đạp lên cầu treo trước tiên.

Hai bên vách núi cao như vậy lại khảm đá Lạc Kiếm? Những người lần đầu tiên đến Ốc Vân Tông đều cảm giác không thể nói lý, cái này không phải tuyên bố cho những người lui tới thêm phiền phức sao?

Thực ra, có vài trưởng lão đến nơi này không chỉ một lần, cũng hiểu được Ốc Vân Tông rảnh quá nên kiếm chuyện gây.

"Nhớ rõ năm đó lúc Thanh Minh chân nhân còn ở, vẫn chưa có cầu treo này." Vân Diên kết thúc tranh đấu với Lưu Bích, sửa lại quần áo bước nhanh tới, giống như lơ đãng đi đến bên cạnh Thanh Đồng, mở miệng nói.

Thanh Minh chân nhân chính là sư phụ Thanh Đồng, nghe nói năm trăm năm trước đến độ kiếp kỳ liền không biết tung tích. Phàm là đến độ kiếp kỳ, tu sĩ sẽ rời khỏi tông môn mình, tìm kiếm cơ duyên độ kiếp.

"Nói vậy, Vân Diên chân nhân đã hơn ngàn tuổi rồi sao? Thất kính thất kính, sư tôn nhà ta còn chưa tới năm trăm tuổi đâu." Mạc Thiên Liêu đổi phương hướng, đi đến giữa Thanh Đồng cùng Vân Diên, cười nói.

Sắc mặt Vân Diên lập tức trở nên thật khó coi, nữ nhân, dù cho là nữ nhân tu tiên, chung quy vẫn để ý tuổi tác của mình. Nói thế, thật giống như nàng là một bà lão già, còn Thanh Đồng vẫn là một chàng trai trẻ non mướt, lại thêm mới vừa Lưu Bích lại nói toang toác chuyện "định thân" ra……

Thanh Đồng liếc nhìn Mạc Thiên Liêu, trong mắt mang theo một chút ý cười, truyền âm nói với hắn:"Ngươi cũng không phải gần ngàn tuổi rồi sao? Còn đi nói người khác."

Mạc Thiên Liêu nhướn mày, chuyển qua kề tai sư tôn nói nhỏ:"Ta năm nay mới mười tám." Bị lão yêu là em kéo xuống cùng một hố rồi. Câu sau không dám nói ra, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Hơi thở nóng rực phun ở trên tai, chọc lỗ tai trắng nõn như ngọc biến thành hồng nhạt, Thanh Đồng cho hắn một khuỷu tay, nhấc chân đạp lên cầu mềm.

Bị hai sư đồ không coi ai ra gì quẳng ở một bên, Vân Diên rất là xấu hổ, chỉ đành đứng tại chỗ bất động, chờ mọi người ở Thanh Vân Tông.

Người Ốc Vân Tông đi riết thành quen, dù đó là đệ tử ngoại môn mới kỳ luyện khí đều có thể nhẹ nhàng qua lại trên cầu treo, nhưng người tông môn khác thì không dễ dàng như vậy. Mấy tu sĩ kim đan, nguyên anh ngày thường không ai bì nổi kia, đi lên cũng run run rẩy rẩy, lo lắng đề phòng.

Nơi này có đá Lạc Kiếm, vạn nhất ngã xuống, xuất ra phi kiếm cũng bay không được, chắc chắn rơi tan xương nát thịt.

Thật vất vả tới đại điện Ốc Vân Tông, mọi người vừa nhẹ nhàng thở ra, liền nghe Viêm Liệt một thân áo đỏ cười tủm tỉm nói:"Chư vị đường xa mà đến, vẻ vang cho kẻ hèn Ốc Vân Tông này, người tới là khách, chư vị liền không cần mang lễ vật gì, chỉ cần trả lại những thứ của tông môn ta là được."

Nói xong, vỗ vỗ tay, gọi vài đệ tử của mình tới, ý bảo bọn họ đi kiểm tra xem xét thuyền bay đỗ ngoài cửa của hai tông môn, tìm trở về yêu thú bị mất của Thanh Đồng.

"Chậm đã!" Vân Tùng lập tức mặc kệ, hừ lạnh một tiếng nói,"Ốc Vân Tông tư tàng yêu tu biến hóa, chúng ta còn chưa tính rõ ràng, liền muốn lục thuyền bay của chúng ta?"

"Yêu thú sư thúc tự mình nuôi, sao gọi là tư tàng?" Viêm Liệt cười cười.

Cùng lúc đó, ngoài cửa núi, Xích Phong, Xích San cùng vài đệ tử đã sớm bao vây thuyền bay Thanh Vân Tông, phòng ngừa bọn họ mang hổ chạy mất.

"Hừ, yêu thú dưỡng đến biến hóa còn chưa đính huyết khế, cái này uy hiếp đến toàn bộ giới tu chân, nếu người người đều nuôi yêu thú đến biến hóa, đến lúc đó yêu thú mạnh hơn người, còn không lộn xộn!" Vân Tùng hùng hồn lời hay ý phải.

Yêu thú bị quản chế bởi người, bởi vì hiện nay yêu thú thưa thớt, mà nhân tu thì đông, thường thường yêu thú lúc còn là ấu niên thì bị ký kết huyết khế, đợi đến lúc biến hóa cũng là một linh sủng nghe lời. Dù cho có yêu tu cá biệt biến hóa hoang dại, bị bắt cũng sẽ lập tức định khế.

Yêu thú nguyên bản có thần hồn mạnh hơn người rất nhiều, nếu tùy ý tu luyện, đợi đến ngày yêu tộc lớn mạnh, tất nhiên sẽ trả thù nhân tu, giới tu chân liền rối loạn.

Mọi người đồng ý, đều gật đầu. Thanh Đồng chân nhân chẳng những không có định khế, còn cho hắn làm đệ tử thân truyền mà nuôi dạy, thật sự là kỳ lạ.

"Yêu thú của bổn tọa, bổn tọa muốn nuôi như thế nào còn cần tới ngươi khoa tay múa chân hay sao?" Thanh Đồng hừ lạnh một tiếng, ý tứ rất rõ ràng, là thủ hạ bại tướng, có cái tư cách gì chỉ điểm bổn tọa?

"Hừ, nói như vậy, trên núi này nhất định còn cất giấu không ít yêu thú?" Lưu Bích cầm tấm khăn xoa xoa khóe miệng, ánh mắt tham lam đảo qua trên người mọi người Ốc Vân Tông,"Có lẽ trong số mấy người này có người là yêu thú cũng không chừng?"

Hoa Tình cùng Ngọc Ly đứng bên cạnh Huyền Cơ, Tử Mạch, Bạch Lạc, Viêm Liệt, đứng bên cạnh Thiên Lang, bị kia ánh mắt lạnh lẽo kia đảo qua, đều cảm giác sau lưng phát lạnh.

Lưu Bích hơi hơi nheo lại mắt, đột nhiên nâng tay, từ trong tay áo rút ra một huấn linh giác thật dài, lấy pháp lực thúc dục, vang lên một tiếng "Ông –".

Đồng tử Mạc Thiên Liêu đột nhiên rụt lại, thời gian gần đây song tu, tuy rằng đã giúp Thanh Đồng tu bổ không ít thần hồn, nhưng tu bổ thần hồn là quá trình lâu dài, nay vẫn còn là trạng thái không trọn vẹn, huấn linh giác lớn như vậy, dù cho có mang mặt dây chuyền hắn làm, cũng chắc chắn khiến Thanh Đồng phản ứng không thích hợp.

Vì thế, ngay lúc Lưu Bích ra tay, Thái Thủy hóa thành một đạo vệt sáng lủi lên nóc nhà, biến thành chuông lớn "Keng Keng Keng" vang lên. Tiếng vang thật lớn đem che lấp lấy thanh âm bén nhọn của huấn linh giác, không nghe được cái gì.

"Chư vị thứ lỗi, đã đến giờ tông môn ta dùng cơm," Mạc Thiên Liêu cười cười, đánh mắt về phía Viêm Liệt,"Viêm Liệt sư huynh, hôm nay có chuẩn bị cơm canh cho khách nhân hay không?"

"Tất nhiên có chuẩn bị," Viêm Liệt cực kỳ tự nhiên tiếp nhận,"Chuông cơm vừa vang, có chuyện gì không bằng ăn cơm xong rồi nói."

"Người tu tiên, ăn cái gì cơm!" Lưu Bích tức giận đến xanh mặt, ở trong tông môn người khác mà dùng huấn linh giác là rất không hợp quy củ, mới nãy là thừa dịp bọn họ không phòng bị mới làm như vậy, nếu lại làm thêm một lần nữa, phỏng chừng Thiên Lang liền muốn ra tay giáo huấn ả.

"Ốc Vân Tông tu luyện Pháp môn, chú ý thuận theo Thiên Đạo, cơm vẫn cần ăn," Thiên Lang nghiêm trang nói,"Chư vị nếu là muốn tích cốc, Ốc Vân Tông cũng không cưỡng cầu, vậy tùy ý uống chén trà đi."

Nói xong, liền dẫn mọi người Ốc Vân Tông đi Ốc Thiên Động, người Thanh Vân Tông cùng Lưu Vân Tông nhân liếc nhau, cũng theo sau, xem bọn họ đùa giỡn chiêu gì.

Trong Ốc Thiên Động, đồ ăn đã được bày lên điện, một nam tử mặc đồ đen thân hình cao lớn bưng sườn dê nướng đến thơm nức bốn phía đi tới, nhìn thấy mọi người sửng sốt, nói:"Chư vị sư thúc hôm nay cũng dùng cơm ở Ốc Thiên Động?" Nhìn nhìn sườn cừu trong tay, nam tử gãi gãi đầu, dường như không đủ lắm, phải đi làm thêm chút.

"Ừ." Thanh Đồng cùng Huyền Cơ lên tiếng, ngồi xuống thượng vị.

Mạc Thiên Liêu hiếu kỳ nhìn nam tử tướng mạo hàm hậu kia vài lần, đây chính là Mặc Hùng vẫn chưa thấy qua, nghe nói lúc trước đi đón tiểu sư đệ Lang Tử.

Vốn tưởng rằng là kế hoãn binh, ai ngờ người Ốc Vân Tông quả thật đều ngồi xuống, cầm sườn dê, đùi gà vung đũa ngấu nghiến, mà chỉ rót một ly trà xanh cho những người khách khác.

Nhìn những người này ăn đồ ngon, hương vị thơm phức không ngừng chui vào xoang mũi, ngay cả Vân Tùng vẫn mang ý đồ tìm tra cũng nhịn không được nuốt nuốt nước miếng.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Vân Tùng: Cùng xem bọn hắn muốn làm cái gì

Đại Hùng: Phải làm nhiều quá

Tử Mạch: Muốn chân gà nướng

Tông chủ: Muốn sườn cừu nướng

Bạch Lạc: Muốn cải thảo chua cay

Ngọc Ly: Muốn sâu chiên

Móng Nhỏ: Muốn cá chép kho.

Vân Tùng:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Sói Con

Diễn trò đủ rồi, Mạc Thiên Liêu thấy sườn dê không đủ, liền chọt chọt Tử Mạch bên cạnh đang cắn hăng say:"Đi hỗ trợ."

"Sao ngươi lại không đi?" Tử Mạch đang gặm xương, ậm ờ nói.

"Ta muốn hầu hạ sư tôn." Mạc Thiên Liêu vừa nói, vừa dùng đao ngọc cắt thịt trên sườn dê xuống thành từng miếng nhỏ, đặt trong chén ngọc, để Thanh Đồng dùng đũa gắp ăn.

Thanh Đồng gắp một miếng thịt dê cho vào miệng, nhai kỹ, hơi hơi nghiêng mặt nhìn về phía Tử Mạch:"Bổn tọa muốn ăn cá nướng."

"Vâng, sư thúc." Tử Mạch cầm một cái sườn dê lên, vừa ăn vừa chạy như gió.

Ngọc Ly nghe nói như thế, không khỏi run run.

Làm tông chủ Ốc Vân Tông đức cao vọng trọng, dù cho đang lúc ăn cơm cũng không thể vắng vẻ khách nhân, đám người Vân Tùng nguyên bản muốn cùng Thiên Lang trò chuyện vài câu cốt để chuyển dời chú ý, ai ngờ Thiên Lang chân nhân lại là người ăn cơm chuyên chú nhất trong đám. Đũa ngọc rất trơn, căn bản gắp xương không được, lại không có đồ đệ ngoan như Mạc Thiên Liêu cắt thành miếng cho mình, Thiên Lang chân nhân liền không câu nệ tiểu tiết lấy tay cầm ăn.

Một tay cầm sườn dê, một tay vuốt râu, để tránh đồ gia vị dính vào râu, động tác kia phong nhã tự nhiên, động tác gặm lại cực kỳ mau, trong chớp mắt liền cắn xong một khúc xương.

"Cái kia……" Vân Tùng muốn nhân cơ hội nói vài câu, liền thấy Thiên Lang cầm lấy khúc xương thứ hai.

Thật vất vả đợi cơm nước xong, người Ốc Vân Tông lại bắt đầu uống trà.

Thiên Lang chân nhân nuốt ngụm trà, nghẹn xuống tiếng ợ hơi sắp gần thoát ra khỏi miệng, lúc này mới thở dài nói:"Chuyện hôm nay, thực ra, mấy trăm năm trước, các tiền bối của Thanh Vân Tông cùng Lưu Vân Tông đã biết rồi."

Vân Tùng, Vân Diên cùng với Lưu Bích, đều bị một câu nói không đầu không đuôi này làm cho mơ hồ.

"Sự tình quan trọng, chỉ có thể nói cho chư vị trưởng lão nghe." Ánh mắt Thiên Lang thâm trầm đảo qua các đệ tử phía sau mọi người.

"Có lời gì không thể để người nghe?" Lưu Bích cầm tấm khăn điểm điểm khóe miệng, cùng Vân Tùng liếc nhau.

Vân Tùng trầm ngâm một lát, nâng tay khiến các đệ tử ở ngoài điện chờ. Lưu Bích ngoài miệng châm chọc, thấy Vân Tùng như vậy làm, cũng vẫy lui môn hạ. Đám người Tử Mạch cũng thức thời rời đi, kỳ thật là ở ngoài cửa nhìn chằm chằm người các môn phái khác.

Đợi các đệ tử Thanh Vân Tông cùng Lưu Vân Tông lui xuống, Thiên Lang chọt ra tay, thiết một tầng kết giới cách âm, bao phủ lên toàn bộ đại điện.

Trên mặt mấy người Vân Tùng không khỏi hiện ra vài phần trịnh trọng.

Có rất nhiều bí mật, thật không thể để các đệ tử nghe, chỉ có cấp bậc trưởng lão mới có tư cách biết. Lúc này, chỉ có Mạc Thiên Liêu lù lù bất động kiên trì lưu lại nhìn có vẻ đột ngột.

Vân Tùng không khỏi trừng mắt nhìn Mạc Thiên Liêu vài lần.

"Không sao, bí mật này, đệ tử thân truyền Ốc Vân Tông đều biết." Thiên Lang không thèm để ý vẫy vẫy tay, nói xong lời này, Viêm Liệt liền xuất hiện ở bên cạnh hắn, rót cho hắn thêm ly trà.

Vân Tùng nhất thời có cảm giác mắc mưu, buông ra thần thức, nhận ra bên trong hậu điện có thêm hai người, sắc mặt không khỏi đổi. Trong điện có ba hóa thần tu sĩ Ốc Vân Tông, cùng ba người bọn họ vốn sức lực ngang nhau, nay có Viêm Liệt cùng Mạc Thiên Liêu là hai nguyên anh tu sĩ, hậu điện có hai kim đan, một khi động thủ lên, bọn họ chắc chắn phải ăn mệt.

Vân Diên ở một bên ngược lại không để ý, trấn an sư huynh an tâm một chút chớ nóng, bọn họ vốn ở địa bàn của người ta, nếu Thiên Lang muốn đối phó bọn họ, căn bản không cần như vậy. Sư huynh nhà mình chính là quá đa nghi.

"Đến tột cùng là bí mật gì?" Lưu Bích nhịn không được mở miệng hỏi.

"Chư vị đều biết, linh thú Ốc Vân Tông vốn tương đối mạnh," Thiên Lang chân nhân nhấp một ngụm nước trà, không nhanh không chậm nói,"Cũng không phải là mạnh lúc thanh lý tâm ma, mà là lúc cùng người đánh nhau dùng tốt hơn linh thú bình thường."

Vân Diên hơi hơi gật đầu, đích xác là như thế, đại hội ba phái lần này có thể nhìn ra được. Linh thú bình thường là dùng để thanh lý thần hồn, nhưng trong lúc đối chiến cũng có thể hỗ trợ, giống như tên đệ tử Bạch Lạc kia, lúc cùng người đánh nhau chết sống, đối phương đột nhiên triệu đến linh thú hoàng kim mãng xà. Bạch Lạc chỉ đành ném ra linh thú chồn tía của mình, con chồn tía kia chỉ cần một ngụm đã cắn chỗ bảy tất của mãng xà.

"Đây là bí pháp bất truyền của Ốc Vân Tông." Thiên Lang chân nhân thở dài.

Nghe được bốn chữ "bí pháp bất truyền", bọn Vân Tùng không khỏi vểnh tai.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, cúi đầu giúp cắt linh quả.

Dựa theo lời nói của Thiên Lang chân nhân, Ốc Vân Tông có một bộ bí pháp thuần thú chỉ truyền cho đệ tử thân truyền, trong đó dường như có thể cho yêu thú chưa ký kết huyết khế câu thông với người, truyền thụ pháp môn tu luyện, để yêu thú tự hành tu luyện. Đợi đến khi yêu thú tu luyện đến biến hóa, lại đi ký kết huyết khế.

Yêu thú tu vi càng cao bán giá càng mắc, yêu thú biến hóa có giá trên trời, là bởi vì, huyết khế xác định càng trễ, thì thực lực linh thú lại càng cường đại. Mèo nuôi trong nhà, đương nhiên kém hơn rất nhiều so với mãnh hổ hoang dã.

Bình thường mọi người có được yêu thú liền muốn nhanh chóng định khế, thứ nhất là sợ người đoạt lấy, vả lại do yêu thú chưa định huyết khế không thể cùng người trao đổi, không có được công pháp thích hợp, tu luyện cực kỳ chậm chạp, từ từ nuôi lớn, không biết phải dợi đến khi nào mới có thể xứng với tu vi của chủ nhân.

"Lời này là thật?" Mắt Lưu Bích sáng lên, tông môn ả quanh năm nuôi dưỡng yêu thú, nếu có thể được bí pháp thuần thú này, nuôi dưỡng yêu thú chưa định khế trong tông môn đến khi biến hóa, vậy linh thạch bán được càng……

"Bí pháp này cũng có mặt xấu," Thiên Lang không cần nhìn cũng biết những người này đang suy nghĩ cái gì, dừng một lát mới nói,"Muốn thuần thú như thế, bản thân tu sĩ phải không lập huyết khế với yêu thú khác, đồng thời còn phải cần cùng yêu thú thân mật khăng khít, cùng ăn cùng ở mới được."

Mọi người sáng tỏ, trách không được Thanh Đồng muốn nhận con hổ kia làm đệ tử nuôi ở bên người, chỉ là để che lấp hành vi quá mức thân mật của hai người.

Lưu Bích có chút nản lòng, chiếu theo lời Thiên Lang, một tu sĩ cũng chỉ có thể dùng bí pháp một con yêu thú như vậy, mà còn cần phải cùng nó ký kết huyết khế, đối với tông môn bà mà nói, tác dụng không lớn.

Mạc Thiên Liêu nghe được lời ấy, có chút không vui, nhờ tay áo che lấp bắt lấy tay Thanh Đồng thủ. Mèo hắn chỉ là của hắn, mới chưa cùng con hổ kia cùng ăn cùng ở!

Thanh Đồng trừng mắt nhìn hắn một cái, nghiêng tay cào lòng bàn tay Mạc Thiên Liêu một cái, ý bảo hắn an phận chút, lại bị Mạc Thiên Liêu cầm một ngón tay, chậm rãi khẽ trượt từ trên xuống dưới. Nghiệt đồ, dám đùa giỡn sư tôn!

Hai người ở dưới gầm bàn phân cao thấp, hoàn toàn không nghe Thiên Lang nói gì.

"Ta nhớ ra rồi, lúc trước sư tôn cũng có đề cập qua." Vân Diên bỗng nhiên nhớ tới, rất nhiều năm trước, sư tôn bà dường như cũng mập mờ đề cập qua vài lời, chỉ là lúc ấy không rõ, cũng liền không để ý, nayThiên Lang vừa nói như vậy, liền nghĩ tới ngay.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, hóa ra mấy lời tầm xàm lừa người này còn nói qua không chỉ một lần, lừa một đời lại một đời đạo hữu.

"Vậy linh sủng kia của Thiên Lang tông chủ cũng không định khế?" Vân Tùng vẫn có chút không tin, mọi người đều biết, linh sủng của Thiên Lang chân nhân là sói, nhưng mãi không thấy người.

"Ầy, nói đến không sợ chư vị chê cười," Thiên Lang bất đắc dĩ thở dài,"Linh sủng kia của ta cũng không định khế, lúc trước bởi vì còn nhỏ tuổi, không dám để người gặp nó, nay đã biến hóa."

Nói xong, một thiếu niên mặc đạo bào đen trắng giao nhau từ sau điện đi ra, tướng mạo cương nghị lạnh lùng, chỉ là có vẻ non nớt, tuổi phàm nhân ước chừng khoảng độ mười lăm mười sáu. Nhìn thấy mọi người, nâng tay hành lễ, rồi sau đó không đợi mọi người đáp lại, liền mặt không chút thay đổi đến đứng bên cạnh Thiên Lang.

Mạc Thiên Liêu đánh giá thiếu niên kia một lát, nếu không đoán lầm, hắn chính là đồ đệ Lang tử nhỏ nhất của Thiên Lang chân nhân, cũng là thân sinh nhi tử của Thiên Lang chân nhân. Tông chủ này, chắc không phải là muốn con mình giả trang thành linh sủng chứ.

Quả nhiên, Thiên Lang mở miệng nói:"Đây chính là linh sủng kia của ta."

Nói rồi, liền ý bảo Lang tử biến lại nguyên hình cho mọi người xem.

Thiếu niên mặt không biểu tình quay đầu, nhìn nhìn phụ thân không biết giới hạn nào, rồi lại chậm rãi quay đầu về, không để ý tới hắn.

Thiên Lang:"……"

"Thiếu niên này cũng không đính huyết khế?" Lưu Bích sửng sốt đứng lên, vươn tay muốn sờ một chút mặt thiếu niên, lập tức bị cậu né tránh, đồng tử màu đen biến thành màu xanh đậm, hung tợn nhìn bà chằm chằm.

Lưu Bích bị hù nhảy dựng, theo bản năng muốn ra tay công kích.

"Làm cái gì!" Thiên Lang nâng tay vung lên, đẩy Lưu Bích ra, kéo con mình về.

Lang tử bỏ tay phụ thân ra, nhảy qua một bên.

"Quả thật dã tính khó thuần." Vân Diên cảm khái nói.

"Yêu thú chưa định khế hung mãnh như thế, dưỡng pháp này của Ốc Vân Tông, mất nhiều hơn được." Vân Tùng nhìn thấy Lang tử hung mãnh như thế, không khỏi lắc đầu.

"Dùng bí pháp liền có thể khiến nó nghe lời." Thiên Lang giả dạng khoa tay múa chân sau một lúc lâu, Lang tử chậm rãi quay đầu nhìn nhìn phụ thân, lui ra phía sau hai bước, chậm rãi ngồi xổm xuống, biến thành một con sói con.

"Oa!" Vân Diên nhịn không được kinh hô lên tiếng.

Mắt Mạc Thiên Liêu sáng lên, nhìn chằm chằm sói con lông xù đen xen lẫn trắng kia, trên cái đầu tròn trịa có hai lỗ tai con con dựng thẳng lên, đôi mắt xanh lam trừng lên vừa to vừa tròn, ánh mắt không có gì khác biệt với Lang tử cả, chỉ là, đôi mắt kia đặt ở trên thiếu niên mặt lạnh nhìn có vẻ hung ác,

mà đặt ở trên mặt chó con lông xù thì……

"Grừ –" Sói con hướng về phía Vân Diên đang hô to gọi nhỏ phát ra thanh âm gầm gừ uy hiếp, nhe răng sữa còn chưa mọc xong với nàng.

"Chưa định khế, dễ dàng cắn người," Thiên Lang nhanh chóng tiến lại, ôm lấy sói con lên,"Mặc Hùng, lại đây ôm sư đệ đi."

Mặc Hùng lưng hùm vai gấu thình thịch chạy tới, chấn đến mức sàn nhà đều run, giọng nói khờ khạo chất phát: "Vâng, sư tôn." Nói xong, liền tiếp nhận sói con lại thình thịch chạy.

Thiên Lang triệt cấm chế, mọi người còn kịp chưa phản ứng lại từ bên trong "đại bí mật", có Ốc Thiên Động đệ tử vội vàng tiến lên, kề bên tai Mạc Thiên Liêu nói nhỏ vài câu.

Trong điện ồn ào, người bên ngoài ngược lại chưa thể nghe rõ đệ tử này nói gì, chỉ thấy Thanh Đồng chân nhân cùng Mạc Thiên Liêu đứng dậy, trực tiếp đi ra ngoài đi.

Vân Tùng hơi hơi nhíu mày, ý bảo hai đệ tử theo sau xem xem.

Đệ tử mới vừa đến báo, ở trên thuyền Thanh Vân Tông tìm thấy hổ mập. Vài đệ tử Thanh Vân Tông theo đuôi sau đó, thấy hai người trực tiếp bay đến bên cầu treo, chợt cảm giác đại sự không ổn, một người trở về thông tri tôn trưởng, những người còn lại theo ở phía sau.

Cầu treo dài năm dặm, không thể ngự kiếm.

Nhưng Thanh Đồng là hóa thần tu sĩ, có thể ngự khí, liền trực tiếp bay qua. Mạc Thiên Liêu sớm đã đi thành quen, như giẫm trên đất bằng chạy thẳng trên cầu treo, lại còn thường đề khí, chạy như bay.

Người Thanh Vân Tông thì không lợi hại như vậy, cả đám kinh hồn táng đảm chậm rãi di chuyển ở trên cầu treo.

Bỏ rơi người Thanh Vân Tông, hai người đi đến chỗ thuyền bay đậu.

"Người nào……" Lời còn chưa nói xong, vài đệ tử Thanh Vân Tông thủ thuyền bay liền bị Thanh Đồng đập một bàn tay hôn mê luôn. Hóa ra đây chỉ là mấy tu sĩ trúc cơ, thật sự rất dễ giải quyết.

"Sư thúc, sư tổ!" Tố Hằng từ góc hẻo lánh nhảy ra,"Sư phụ ở trong phòng đá bên kia, chỉ là trận pháp lợi hại, đệ tử không thể tới gần."

Chợt biết được sư phụ của mình là yêu thú, Tố Hằng cũng giống người khác phải mất rất lâu mới hồi phục tinh thần lại, nhưng trải qua sư bá Viêm Liệt khai đạo, đã nghĩ thông suốt. Nói đến cùng kia cũng là sư phụ của mình, dù là người là yêu, huống chi đó còn là linh sủng sư tôn, chỉ bảo bọn họ cũng không có gì đáng trách. Nghe nói ma sủng của ma tôn Thí Địa, còn có thể chỉ huy thế lực thủ hạ của hắn.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi gật đầu, kéo Thanh Đồng đi về hướng căn phòng kia.

"Tiểu thư, công mẫu thụ thụ bất tương thân, ta sẽ không đáp ứng!" Mới vừa đi tới cửa, liền nghe thấy thanh âm Mạnh Hổ.

"Đứng lại!" Trước cửa có hai tu sĩ kim đan đang thủ,

"Không muốn chết liền tránh ra." Thanh Đồng hơi hơi nheo mắt lại, cũng không ra tay.

"Bái kiến chân nhân." Hai tu sĩ kim đan thấy là hóa thần kỳ đại năng, lập tức khom mình hành lễ, một chút không có ý lấy trứng chọi đá.

Thanh Đồng phất tay ý bảo bọn họ có thể cút, hai người liền lập tức lui đi, bọn họ phải nhanh chóng đi thông tri người Thanh Vân Tông.

"Grào, đừng tới đây đừng tới đây!" Mạnh Hổ lui vào góc tường, trận pháp trong phòng này là chuyên môn nhằm vào yêu thú, ngăn chặn tu vi hắn. Một con cọp cái đen vàng vằn vện, dáng người cường tráng càng không ngừng đảo qua đảo lại vây quanh, tùy thời nhào tới.

Không thể nhịn được nữa, Mạnh Hổ chợt biến thành một con hổ lớn vằn vện, một móng vuốt quật bay cọp cái.

Cọp cái chẳng những không có giận dữ, ngược lại ngửa bụng ra vẻ thần phục.

Hổ béo vằn vện lập tức buông cọp cái ra, lại lui đến góc tường, cọp cái đi tới, dùng cái đuôi cọ mặt hắn. Gương mặt che dấu dưới lớp lông lập tức tái đi.

"Ha ha ha……" Mạc Thiên Liêu không phúc hậu cười ha hả.

Nghe được thanh âm Mạc Thiên Liêu, hổ mập lập tức ngẩng đầu, hai ba bước nhảy lên tới cửa, hóa thành hình người, vẻ mặt thảm thiết nói:"Sư tôn, cứu mạng!"

Trận pháp ở phòng đá cực kỳ huyền diệu, bên ngoài là hưởng trận*, một khi chạm đến, sẽ lập tức thông tri bọn Vân Tùng, bên trong là khốn trận, mà còn là loại chuyên môn nhắm vào yêu thú, có thể áp chế tu vi. Tuy rằng coi như cao minh, nhưng không làm khó được Mạc Thiên Liêu, muốn phá vỡ trận pháp mà không kinh động đến Vân Tùng vẫn hoàn toàn có thể làm được, chỉ là cần hao phí không ít thời gian.

*dạng trận báo động

“Lão tặc Vân Tùng tất nhiên đã biết các ngươi đến đây, quản nhiều như vậy làm chi?” Mạnh Hổ nhoài người trên cửa sắt, vẻ mặt thảm thiết, sau lưng một con cọp cái đang cố gắng dùng thân thể mình cọ cọ đùi hắn.

Một tay Mạc Thiên Liêu nắm chặt, để ở bên môi cười khẽ:“Đại sư huynh cần gì sốt ruột đi ra, diễm phúc khó được……”

Tố Hằng nhìn sư phụ nhà mình, muốn cười lại không dám cười, nghẹn đến mức mặt đỏ bừng.

“Khốn kiếp, ngươi không thấy bộ dạng con cọp cái này xấu vô cùng sao?” Mạnh Hổ nhịn không được chửi ầm lên.

Cọp cái dường như có thể nghe hiểu một chút, hướng về phía Mạnh Hổ rống to. Mạc Thiên Liêu nhìn con cọp cái kia, mặt đầy lông, làm sao nhìn ra được đẹp xấu? Trong mắt của hắn, tất cả hổ đều giống nhau cả.

Mạnh Hổ đang mắng, một tiếng“Răng rắc” giòn vang, hàng rào sắt kia bị hắn lay đứt, cả người ngã ra, phịch một tiếng nằm vật ra đất. Lúc Mạc Thiên Liêu cười nhạo hắn, đã đơn giản thô bạo trực tiếp phá hủy pháp trận.

Còn chưa đợi Mạnh Hổ bò lên, Vân Tùng cùng Vân Diên đã đến.

“Thanh Đồng chân nhân, một mình đặt chân lên thuyền bay người khác, đây là ý gì?” Vân Tùng lập tức phất tay dựng cấm chế, phòng ngừa cọp cái bên trong chạy ra ngoài.

Thanh Đồng căn bản không thèm phản ứng với lão, lĩnh Mạnh Hổ liền đi.

“Đứng lại!” Vân Tùng vươn tay muốn cản, lại bị Vân Diên giữ chặt.

“Sư huynh, con hổ này vốn là của người ta, Thanh Đồng sư huynh tới nhận về, cũng là có thể,” Vân Diên cười nói, ngược lại nhìn về phía Thanh Đồng,“Căn cốt con cọp này không tệ, nếu con hổ Thanh Đồng sư huynh cũng không định khế, chẳng biết có tiện…… kết tóc một lần hay không?”

Lúc Vân Diên nói ra lời này, cả mặt đỏ ửng.

“Lời này của Vân Diên chân nhân rất dễ bị hiểu nhầm, người khác không biết, còn tưởng rằng ngài muốn lai giống đấy.” Mạc Thiên Liêu như cười như không nói.

“Ngươi……” Trong chính đạo vẫn luôn chú ý mặt mũi, phong nhã, Vân Diên chưa bao giờ nghe qua lời nói thô bỉ như thế, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, tức giận đến mức nói không ra lời. Lấy một đôi mắt như nước, chứa đầy ấm ức nhìn về phía Thanh Đồng.

“Con hổ này của ta, chính là máu mạch thần thú, muốn lai giống, cần ba vạn linh thạch thượng phẩm.” Thanh Đồng thản nhiên nói.

Ba vạn linh thạch thượng phẩm, so với mấy loại thú thượng phẩm trong chợ đen kia còn cao hơn nhiều.

Không để ý tới hai vị Thanh Vân Tông trưởng lão tức giận đến phát run, Thanh Đồng dẫn đồ đệ, đồ tôn, sung sướng vui vẻ trở về Ốc Thiên Động.

Khách nhân đường xa mà đến, Ốc Vân Tông đương nhiên cần phải chiêu đãi nồng hậu, ngày đi ma cung, liền định là đầu tháng ba tới. Tính ra còn có mấy ngày, có thể đủ cho Mạc Thiên Liêu xử trí hết sự vụ Ốc Thiên Động.

Bởi vì thân phận bại lộ Mạnh Hổ, có vài đệ tử không tiếp thụ được sư phụ mình là yêu thú, liền bị Mạc Thiên Liêu đuổi tới thiên nha phúc địa làm đệ tử nội môn bình thường. Có vài người không muốn đi, liền giả ý tỏ vẻ tôn kính đối với Mạnh Hổ, nhưng căn bản không trốn khỏi cặp mắt đã duyệt người vô số của lão ma đầu, Mạc Thiên Liêu liếc nhìn liền có thể nhìn thấu.

Lựa xong, trong Ốc Thanh Động còn lại không đến mười đệ tử đời thứ hai, lập tức thanh tịnh không ít.

Thanh Đồng ngồi trên xích đu, cót ca cót két mà ăn quả Văn Ngọc mà Mạc Thiên Liêu đã cắt tốt. Hổ mập ỉu xìu quỳ rạp trên mặt đất.

Thấy đồ đệ ngốc ỉu xìu, Thanh Đồng nâng tay ném một quả Văn Ngọc cho hắn.

Hổ mập nhìn thịt quả lóng lánh trong suốt trước mắt, cũng không đứng dậy, miễn cưỡng nghiêng đầu, dùng đầu lưỡi kéo thịt quả vào trong miệng.

“Đại sư huynh đây là bị con cọp cái kia làm tổn thương?” Mạc Thiên Liêu buồn cười nhìn hắn, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, kéo cổ tay Thanh Đồng qua đến, lôi con bé hồ ly cái ra. Lúc trước đến trước sơn môn, liền để Sương Nhẫn tự mình đi vào, Sương Hoa thì bởi vì trong tông môn không ai biết cô, nên đành ở trong vòng tay chứa đồ Thanh Đồng.

Hồ ly nhỏ lắc lắc lông bị đè ép lông, có chút sợ hãi nhìn hổ mập.

“Đại sư huynh, đây chính là một cô nương xinh đẹp, cho ngươi dưỡng mắt.” Mạc Thiên Liêu chọc hắn nói.

Thanh Đồng ăn xong quả Văn Ngọc trong đĩa, biến thành mèo nhỏ trắng tuyết, nhảy lên lưng hổ mập, lười biếng duỗi eo, nằm xuống đám lông.

Hổ mập liếc liếc nhìn hồ ly nhỏ, lại dời mắt đi. Không phải là hổ, sao hắn có thể nhìn ra được gương mặt đầy lông này là đẹp hay là xấu.

"Đây chính là cô nương xinh đẹp, nhưng mà Đại Béo nhìn không ra." Trong rừng trúc truyền đến thanh âm Viêm Liệt, thủ đồ tông chủ* một thân trường bào tay dài đỏ tươi, cười đi tới, phía sau có Mặc Hùng lưng hùm vai gấu cùng Lang tử mặt không chút thay đổi.

*thủ đồ = đồ đệ đứng đầu

"Bái kiến sư thúc." Mặc Hùng cùng Lang tử đồng loạt hành lễ, hai người hồi tông môn, đương nhiên trước đến bái kiến trưởng bối, chỉ là lúc trước Thanh Đồng không ở, trở lại thì gặp chuyện Mạnh Hổ bị bắt, lúc này mới trì hoãn đến bây giờ.

"Meo" Thanh Đồng lên tiếng, quơ quơ móng vuốt ý bảo bọn họ miễn lễ.

Trưởng bối hiện tại là nguyên hình thấp bé, đứng nói chuyện có chút thất lễ, Mặc Hùng liền ngồi xuống dưới, Lang tử thì đơn giản biến thành sói con, một đôi mắt to tròn xanh đậm, hiếu kỳ nhìn Thanh Đồng.

"Lang tử, đây là tiểu sư thúc, hồi trước ngươi có gặp qua." Mặc Hùng cười đối sói con nói.

Sói con đi vài vòng quanh mèo, ánh mắt lạnh lùng mà hung ác như lúc còn hình người, nhưng cái đuôi lại vui vẻ vẫy không ngừng.

Mèo nhỏ trắng tuyết miễn cưỡng nâng vuốt, đập đập đầu chó sói con. Sói con lập tức không đi nữa, vịn thân hổ đứng lên, đưa cái mũi nhỏ hồng nhạt lại gần ngửi y.

Dù mèo nhỏ vốn tính tình không tốt, đối với sói con lại nhẫn nại hiếm thấy, không có thò tay cào nó, ngược lại chậm rãi lại gần, liếm một chút đầu chó sói con.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Đổi Đồ

"Gâu?" Sói con cứng ngắc, lập tức, càng vẫy sung hơn, thò đầu lưỡi muốn liếm mèo nhỏ.

Mạc Thiên Liêu nhất thời đen mặt, một tay bốc lấy mèo nhỏ lười biếng nằm sấp qua ôm vào trong lòng. Dù cho con sói này thoạt nhìn là thú con, nhưng lúc biến thành người cũng đã thuộc độ tuổi có thể lấy vợ! Mèo nhà mình đi liếm người khác còn chưa tính, sói con này còn muốn liếm lại nữa!

Sói con liếm không trúng, ngược lại cắn đầy miệng lông hổ.

Hổ mập quay đầu, nhìn nhìn cục bông nhỏ đang tựa trên người mình, nghiêng nghiêng đầu, cũng lại gần liếm một ngụm. Đầu lưỡi to liếm qua đầu sói nhỏ, lập tức khiến lỗ tai be bé bị liếm lật ngược qua, thoạt nhìn cực kỳ buồn cười.

Sói con mất hứng vẫy vẫy đầu, trên lỗ tai còn dính nước miếng hổ mập, hung ác trừng hổ mập còn muốn lại đây liếm tiếp, hạ thấp người, nhảy mạnh lên, một ngụm cắn xuống lỗ tai tròn vo của hổ ta.

"Grao!" Hổ mập kêu một tiếng, thân thể lại không di chuyển, chỉ là nghiêng đầu, cố gắng cứu lấy lỗ tai mình.

Mặc Hùng nhìn cả đám chơi vui, thò tay vỗ mông hổ một cái, cười ngây ngô nói:"Mạnh Hổ, đã lâu không gặp, ngươi cũng không thèm chào hỏi ta."

"Grào –" Hổ mập nhất thời giận dữ, lập tức lủi lên, mang theo sói con còn đu trên lỗ tai, nhanh chóng tông Mặc Hùng ngã nhào xuống đất.

"Muốn đánh nhau?" Mặc Hùng nhe răng, nghiêng người biến thành con gấu đen to lớn, nâng tay vác hổ mập khiêng lên trên vai.

Hổ ta vươn móng vuốt ra, đập một phát xuống cái đuôi gấu đen.

Sói con bị quăng đi ra, được Viêm Liệt tay mắt lanh lẹ tiếp lấy, mang cậu rời xa hai đứa yêu đang đánh nhau kia, trở lại tiểu tạ.

Thanh Đồng từ trong lòng Mạc Thiên Liêu nhảy ra, biến thành hình người trở lại trên xích đu, khoát tay ý bảo bọn Viêm Liệt không có chuyện gì thì có thể lui về.

Sương Nhẫn đi múc nước bên kia, nghe được động tĩnh, mang theo bình nước đi tới. Hồ ly nhỏ ngồi ở dưới đất không biết làm sao, gặp ca ca đến đây, lập tức lủi qua, nhảy lên đầu vai Sương Nhẫn.

"Sư thúc lại thu thêm một con hồ ly nữa?" Viêm Liệt nhìn nhìn hồ ly trên vai Sương Nhẫn, hơi hơi nhíu mày. Lúc trước thu Sương Nhẫn dưới danh nghĩa Thanh Đồng, chủ yếu là vì xoa dịu cơn đau đầu của y, trên thực tế lấy tư chất cùng chủng tộc Sương Nhẫn, làm đệ tử thân truyền của Thanh Đồng đều

có chút miễn cưỡng, này lại có thêm con hồ ly này nữa……

Mạc Thiên Liêu tiếp nhận bình nước trong tay Sương Nhẫn, đổ nước suối bên trong vào trong ấm trà, chà chà ngón tay, đốt than ở bên dưới ấm:" Thần hồn sư tôn đã tốt rất nhiều," Dứt lời, hướng Viêm Liệt chớp mắt.

Viêm Liệt sáng tỏ:"Ta nói tu vi sư đệ làm sao lại đến nguyên anh nhanh thế, xem ra mấy ngày này gặp phải kỳ ngộ gì đó?"

Mạc Thiên Liêu đổ trà ngon đã phao xong vào chén hàn ngọc, thử độ ấm, đưa cho Thanh Đồng:"Không thể gạt được sư huynh, nhưng tu vi của ta cũng không quan trọng, quan trọng là, lần này học xong một loại công pháp, có thể trị liệu thần hồn sư tôn." Nói xong, đôi mắt mang theo ý cười nhìn về phía sư tôn đang phẩm trà.

"Khụ khụ……" Thanh Đồng nhất thời bị nước trà làm sặc.

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng giúp y vỗ lưng, sói con từ trong lòng Viêm Liệt nhảy xuống, vịn đầu gối Thanh Đồng hiếu kỳ nhìn y.

"Nếu như thế," Viêm Liệt cười cười, nhìn hai con hồ ly đang đứng một bên,"Vậy liền theo quy củ, để bọn họ làm môn hạ của ta đi."

Bởi vì ngày nay trong số yêu thú ở giới Tu Chân, hồ ly cũng coi như là một loài tương đối nhiều, hồ ly trong Ốc Vân Tông cũng rất nhiều, đều bị tông chủ ném cho Viêm Liệt quản. Cho nên, người Ốc Vân Tông cũng thành quen, nhìn thấy hồ ly tự nhiên cho rằng là môn hạ Viêm Liệt.

Như vậy cũng được? Sương Nhẫn sửng sốt một chút, cậu vốn là đệ tử thân truyền của động chủ, nay sửa lại làm môn hạ Viêm Liệt, chẳng phải là không duyên cớ thấp đi một bậc? Tuy rằng pháp thuật của cậu vẫn do Viêm Liệt chỉ dạy, gọi hắn một tiếng sư phụ cũng được.

Thanh Đồng buông chén xuống, thò tay chọt chọt đầu sói con, lập tức bị nó chọp chẹp liếm ngón tay.

Mạc Thiên Liêu kéo tay y qua, lấy khăn vải bố thấm ướt cẩn thận chà lau:"Hồ ly cũng không học được gì từ sư tôn, thân mình sư tôn có ta chăm sóc, rất nhanh liền có thể tốt lên, để cho bọn nó đi cùng Viêm Liệt đi."

Thanh Đồng nhìn hắn, hừ một tiếng từ chối cho ý kiến.

Cùng Viêm Liệt trao đổi ánh mắt trong lòng hiểu nhưng không nói ra, Mạc Thiên Liêu cảm thấy mĩ mãn đưa huynh muội hồ ly ra ngoài. Ngay từ đầu, Mạc Thiên Liêu nhìn Sương Nhẫn không vừa mắt, cứ quấy rầy hắn cùng sư tôn thân thiết không nói, lại mang thêm một đứa em rơi đến. Lúc ở thuỷ Tinh cung, hắn đã tính toán làm thế nào để tiễn bước đôi hồ ly này rồi.

"Lấy tư chất của ngươi, lưu lại Ốc Thiên Động cũng được, nhưng muội muội ngươi không được, chi bằng theo ta đi, ngươi cũng có thể yên tâm." Viêm Liệt nói với Sương Nhẫn đang còn chút do dự.

Sương Nhẫn sửng sốt, lời này lúc trước ở Thuỷ Tinh cung sư tôn cũng nói qua. Đồ đệ Viêm Liệt đều ở một chỗ bên trong phúc địa, chỗ đó đều là hồ ly, lấy ba huynh muội Xích Phong cầm đầu, cậu có gặp qua. Muội muội không thông thế sự, để tự cô đi cậu tuyệt đối không yên lòng. Hơi mím môi, vén vạt áo quỳ trước mặt Thanh Đồng.

"Sư tôn, ta……"

Là sư tôn cứu cậu từ bên trong hang ma ra, trị thương cho cậu, dẫn cậu hồi tông môn, nay liền muốn từ biệt, ngàn từ vạn ngữ, không biết nên nói từ đâu.

"Đi đi," Không đợi Sương Nhẫn nói lời chia tay động lòng lâm li gì, Thanh Đồng liền khoát tay ý bảo cậu có thể đi,"Cũng không phải trục xuất sư môn, sau này nhìn thấy bổn tọa sửa gọi sư thúc tổ là được."

"……" Những lời Sương Nhẫn còn chưa nói ra miệng lập tức nghẹn lại trong cổ họng, cũng phải thôi, dù sao vẫn ở cùng tông môn, chỉ cần Thanh Đồng triệu hoán, cậu có thể ngoan ngoãn đến làm gối đầu là được

Viêm Liệt lĩnh hai con hồ ly rồi rời đi, thuận tay bắt lấy Mặc Hùng còn đang đánh nhau.

Gấu đen còn đang đè bẹp hổ mập, bị Viêm Liệt nhìn như gầy yếu một phen nhấc lên, trực tiếp tha đi. Gấu bự vẫn còn cố gắng quơ quào tay chân:"Grào, còn chưa đánh xong."

"Đừng làm ồn sư thúc." Viêm Liệt cảnh cáo trừng mắt nhìn hắn một cái, quay đầu gọi Lang Tử.

"Ô……" Sói con ôm chân Thanh Đồng không muốn đi.

Thanh Đồng thò tay vân vê lỗ tai sói con, vẫy tay ý bảo Viêm Liệt không sao, để cho sói con ở trong này chơi một hồi.

Viêm Liệt cười cười, xoay người rời đi.

Mạc Thiên Liêu rất là tán thức phương thức xử sự của Viêm Liệt, có thể làm cho mỗi người đều vừa lòng rất không dễ dàng, chỉ có thể nói thằng nhóc này thực am hiểu phỏng đoán nhân tâm. Nhìn nhìn Ốc Thanh Động cảm giác thanh tịnh không thiếu, Mạc Thiên Liêu đắc ý nhếch nhếch môi cười.

"Ngươi thông đồng tốt với Viêm Liệt rồi?" Thanh Đồng ôm sói con đến trên đùi, ngắt trái cây đút cho nó.

“Không có.” Mạc Thiên Liêu chột dạ sờ sờ mũi, hắn chỉ là đưa cho Viêm Liệt một tiểu linh khí thuộc tính hỏa, thuận đường nhắc đến chuyện hồ ly với hắn.

Hổ mập đánh nhau nhiễm một tầng đất, vẫy vẫy lông, nằm sấp lại vị trí cũ, sói con lập tức đi qua cắn cái đuôi to đang vẫy qua vẫy lại của hắn.

Không qua bao lâu, Viêm Liệt đi rồi quay lại, trong tay ôm một con báo đang kêu gào ầm ỹ.

“Mang đi đồ đệ của sư thúc, đương nhiên có thứ bồi thường.” Viêm Liệt cười nói.

Báo con mọc ra vết vằn xinh đẹp, chính là thú con lúc trước Mạc Thiên Liêu ở chân núi cứu trở về, bé con lúc ấy còn gầy teo yếu ớt thiếu chút nữa không sống được, nay bị dưỡng tròn vo, da lông tỏa sáng bóng loáng.

Viêm Liệt cũng không có biện pháp, lúc trước Thanh Đồng ném báo con này cho tông chủ, tông chủ lại ném cho hắn, để hắn ở ổ hồ ly nuôi báo nhỏ, thật sự là làm khó người. Đừng nhìn con báo này còn nhỏ, thiên tính tự nhiên, nhìn thấy hồ ly liền nhào lại cắn. Lông đuôi Xích Phong không biết bị nó kéo rớt bao nhiêu lần, cứ tiếp tục nuôi đến lúc lớn thì không ổn, không thể để nó mỗi ngày cùng đám hồ ly hái trái cây, đào trùng chứ?

Nếu Thanh Đồng thân thể chuyển tốt, liền không sợ thú con tranh cãi ầm ĩ, vẫn giao cho Ốc Thiên Động nuôi là thích hợp nhất.

“Oa!” Báo con liếc nhìn liền thấy hổ mập dưới đất, giãy dụa muốn xuống.

Thanh Đồng nheo mắt nhìn nhìn, ngoắc tay ôm báo con lại đây.

“Ô……” Báo con ngồi xổm trên đùi Thanh Đồng, rụt lui đầu, đôi mắt trong suốt tròn vo mở to, chậm rãi tiến lên hít ngửi, không có hương vị hồ ly, mà là mùi nắng ấm, dường như còn thoang thoảng mang theo mùi hương trong trẻo của cây xanh, điều này khiến cho báo con rất là thích, một đầu chui vào trong lòng Thanh Đồng, dùng sức cọ đầu.

Sói con mặc kệ, há mồm cắn đuôi báo con tha nó về sau, cậu còn chưa được sư thúc ôm qua đâu, thằng nhóc này làm sao có thể chiếm trước chứ.

“Cũng tốt,” Thanh Đồng nhấc báo con lên nhìn, chọt chọt cái bụng mũm mĩm tròn vo, “Vậy gọi tiểu béo đi!”

Có Đại béo rồi thì phải có Tiểu béo chớ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Ngựa Gỗ

“Oa oa!” Báo con hiển nhiên không vừa lòng lắm đối với cái tên này, bốn móng vuốt lông bắt đầu quơ quào giãy dụa.

Hổ mập nằm rạp trên mặt đất giật giật lỗ tai, từ từ bò tới, đến gần bên cạnh sư tôn nhìn báo con. Rốt cuộc cũng có người có tên ngốc ngốc giống như hắn, ha ha.

Hổ mập rất chi là cao hứng, càng nhìn báo con này càng thuận mắt.

Thanh Đồng thả báo xuống trên đầu hổ mập, để cho bọn chúng tự mình chơi. Sói con thấy hổ mập đầu đội báo con, dùng ánh mắt lạnh lùng quan sát một lát, xoay người vui vẻ chạy theo.

Viêm Liệt cùng Thanh Đồng bàn về các việc phải chuẩn bị khi đi ma cung, bao gồm người đi theo, cần phải chú ý những việc gì, vân vân… dặn dò Mạc Thiên Liêu trước lúc đi phải nhớ rõ đến chỗ Hoa Tinh nhận đan dược.

Dưới tình huống thông thường, nhìn không ra yêu thú có ký kết huyết khế hay không, nhưng có một loại huyết linh hầu, có thể phân biệt huyết khế cực nhanh. Lần này Mạnh Hổ bị phát hiện, cũng là bởi vì Lưu Vân Tông có người dưỡng huyết linh hầu. Chỗ Hoa Tinh có loại đan dược, có thể phòng loại linh hầu này.

“Lần này không chỉ có người chính đạo, mười đại ma môn cũng sẽ phái người đến, sư phụ người sai ta đến báo cho sư thúc, chớ nên xúc động.” Cuối cùng, Viêm Liệt lại không yên lòng nói thêm một câu.

Thanh Đồng phất phất tay, ý bảo tự mình biết.

Sau giờ ngọ không có việc gì, Mạc Thiên Liêu liền đi Ốc Huyền Động, tìm Hoa Tinh lĩnh đan dược.

Hoa Tinh đang ở trong phòng luyện đan, hết sức chuyên chú nhìn lò luyện đan.

Huyết linh hầu phân biệt yêu thú dựa vào yêu hồn linh mẫn. Loại này khỉ này không phải thiên địa tự nhiên sinh ra, mà chỉ có ở nơi vô số yêu thú tử vong, là tà vật dựa vào việc cắn nuốt yêu hồn mà sống. Huyết khế sẽ làm chậm lại trình độ phát triển thần hồn yêu thú, đối với huyết linh hầu mà nói thì không phải là mỹ vị đặc biệt, mà yêu thú không ký kết huyết khế, lại chính là một phần đại tiệc, huyết linh hầu nhìn thấy, liền sẽ nhịn không được chít chít kêu to.

Loại khỉ này cực kỳ hiếm thấy, toàn bộ giới Tu Chân cũng kiếm không tới năm con.

"Lúc trước ta cũng từng thử phối qua loại thuốc này, nhưng vẫn không làm được," Hoa Tình nhìn chằm chằm hỏa lò sáng tối, nói với Mạc Thiên Liêu,"Bởi vì còn thiếu một loại dược liệu."

"Loại gì?" Mạc Thiên Liêu cũng sinh ra vài phần hiếu kỳ, lúc trước còn làm Ma Tôn, hắn cũng từng gặp qua một con huyết linh hầu, thứ kia bộ dạng thật sự là xấu xí không chịu nổi, lông trên người đều rụng thành mảng, nhìn thấy mèo nhỏ trong lòng hắn liền chít chít gọi bậy. Hắn nhìn đến phiền lòng, quăng ám khí trực tiếp xẻ nó.

Ma tu bị giết mất khỉ cũng không dám nhiều lời, còn liên tục giải thích, nói ồn đến tôn giả.

Đoán Thiên tôn giả dưỡng mèo không ký huyết khế, còn mỗi ngày đều đặt trong mắt mà thương yêu, toàn bộ ma đạo đều biết. Con khỉ này thế nhưng lại muốn ăn yêu hồn mèo nhỏ, Đoán Thiên không giết luôn tên ma tu kia cũng đã rất nhân từ.

Chỉ là nay, thực lực Mạc Thiên Liêu còn chưa trở về đỉnh cao, thế lực ma đạo cũng chưa thu trở về, tạm thời không thể trực tiếp giết khỉ chọc phiền toái, cho nên đan dược vẫn cần phải chuẩn bị một chút.

Hoa Tình cầm ra một hộp ngọc, chính là thứ Mạc Thiên Liêu thắng được ở đại hội ba phái, một nhánh cây Văn Ngọc. Nay, nhánh cây bên trong hộp ngọc đã thiếu một phần ba.

"Thiếu chính là cái này." Hoa Tình bóc ra một chút vỏ cây, lộ ra một thứ màu trắng giống như keo bên dưới vỏ cây.

Mạc Thiên Liêu sáng tỏ, lĩnh một bình đan dược nhỏ, nghe nói một viên có thể kéo dài ba ngày, nhiêu đây đủ rồi. Ném bình ngọc vào vòng tay chứa đồ, Mạc Thiên Liêu đứng bất động, tiếp tục vươn tay:"Ngưng thần đan thể lỏng lần trước nói đâu?"

"Cái kia chẳng dễ luyện, đến nay ta cũng chưa luyện thành." Hoa Tình buồn rầu ngồi xổm trên mặt đất, lò lửa cháy, tất nhiên thiêu khô hết nước bên trong, cuối cùng lưu lại thuốc viên rắn chắc, muốn khống chế lửa không để nước bốc hơi hết, thì căn bản luyện không xong.

Mạc Thiên Liêu trầm ngâm một lát nói:" Ngược lại ta có ý tưởng này, không biết có thể làm được hay không."

"Ý tưởng gì?" Hoa Tình ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy chờ mong, hiện tại hắn cũng phát hiện, luyện đan cùng luyện khí quả thật tương thông, ngẫu nhiên Mạc Thiên Liêu nói ra một ít kiến giải, cũng rất hữu dụng đối với hắn.

"Cái này……" Mạc Thiên Liêu sờ sờ cằm tỏ vẻ, cái này cũng không phải nói xuông là được.

"Thằng nhóc ngươi, lại muốn cái gì?" Hoa Tình bĩu môi.

Mạc Thiên Liêu cười hì hì lại gần, thấp giọng nói:"Thiên cấp Hợp Hoan lộ."

Hoa Tình mở to hai mắt nhìn, sau một lúc lâu không phản ứng, liền nhìn lên nhìn xuống Mạc Thiên Liêu một hồi:"Nhìn không ra, không ngờ ngươi thích nam tử."

"Lúc trước ta cũng không biết," Mạc Thiên Liêu xòe tay,"Mãi đến lúc tâm động, mới biết được bản thân mình hóa ra thích nam tử." Thật ra mà nói, chỉ thích một mình người kia, mỹ nhân hợp thể cùng cầu lông, bất chấp y là nam là nữ, là người là yêu.

"Thiên cấp Hợp Hoan lộ cũng rất quý." Hoa Tình không mắc mưu.

Mấy thứ đan dược gì gì đó, luyện đan sư vì kiếm tiền quả thật cũng sẽ luyện chế, hắn đương nhiên cũng không ngoại lệ. Loại Hợp Hoan lộ kiếm cực nhiều tiền này, tự nhiên không thể thiếu. Mà lấy trình độ Hoa Tình, đa số luyện chế ra đều là thiên cấp.

Mạc Thiên Liêu cười cười, từ trong vòng tay chứa đồ cầm ra một quả Văn Ngọc.

"Oa, chủ nhân, cái kia là của ta!" Thái Thủy ở trong tâm trí rên một tiếng, cái này là quả cuối cùng nó trộm lúc đó, những quả trước đó đều nằm bên trong vòng tay chứa đồ của Thanh Đồng, chỉ có cái này, là Thái Thủy để tạm ở chỗ chủ nhân nhà mình.

Mạc Thiên Liêu không để ý tới nó, đung đưa quả Văn Ngọc trước mặt Hoa Tình, ánh mắt Hoa Tình cũng đưa theo cái quả như khắc từ ngọc kia: "Ta lấy cái này đổi với sư huynh, được chứ?"

"Được!" Hoa Tình một lời đáp ứng. Quả Văn Ngọc rất khó có được, một quả này đủ cho hắn luyện ít nhất là ba viên nguyên anh đan. Lúc trước ở Lưu Vân Tông, thấy sư thúc nhà mình coi như đồ ăn vặt mà cắn răng rắc, quả thật đau lòng muốn chết.

Hoa Tình cũng hào phóng, lấy ra hàng tích trữ của mình, ước chừng ba bình thiên cấp Hợp Hoan lộ thật to, đều bình bạch ngọc.

Mạc Thiên Liêu vặn mở một bình, để sát vào hít ngửi, hương vị cực nhạt, mang theo mùi thanh hương như có như không, giống hệt như thứ mua được ở thành Bát Hoang!

"Lúc trước ở phòng đấu giá ma đạo may mắn mua được một bình, cực tương tự với cái này." Mạc Thiên Liêu lấy bình bạch ngọc nhỏ dùng còn dư chút dược ra.

Hoa Tình liếc liếc nhìn nói:"Đó cũng là ta luyện." Thật ra mà nói, đại đa số Thiên cấp Hợp Hoan lộ trên thị trường, đều từ tay Hoa Tình ra, thiên cấp Hợp Hoan lộ cũng luyện không dễ, nhưng không biết vì sao hắn lại đặc biệt am hiểu luyện thứ này.

"Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!" Mạc Thiên Liêu làm bộ chắp tay.

"Khách khí khách khí!" Hoa Tình cười hì hì nâng tay đáp lễ.

Hoa Tình vui vẻ thu quả Văn Ngọc, sau đó lại hỏi ý tưởng của Mạc Thiên Liêu về Ngưng thần đan thể lỏng.

"Phàm việc gì nghĩ không ra, thì có thể suy nghĩ ngược lại." Mạc Thiên Liêu ngồi xuống đất cùng Hoa Tình, cầm ra một đống bình ngọc nhỏ chạm trổ tinh xảo, đem bình lớn Hợp Hoan lộ cẩn thận đổ vào bên trong từng bình nhỏ, như vậy dễ dùng hơn.

"Suy nghĩ ngược lại?" Hoa Tình vò đầu.

"Muốn luyện chế Ngưng thần đan thể lỏng, chỉ cần khiến Ngưng thần đan bảo trì dạng nước là được, vậy có thể đem đan dược đã luyện tốt ngâm lại được không?" Thủ pháp Mạc Thiên Liêu rất chính xác, rất nhanh đã đổ xong ba bình lớn Hợp Hoan lộ vào một đống bình nhỏ, một giọt cũng không rớt ra ngoài.

"Sao ta lại không nghĩ ra nhỉ!" Tay Hoa Tình chụp xuống vai Mạc Thiên Liêu, vẻ mặt kích động, cứ mãi nghĩ cách làm sao để lúc luyện chế nước không bị bốc hơi hết, nhưng không ngẫm lại, luyện xong rồi lại cho thêm nước cũng được!

Mạc Thiên Liêu cầm bình ngọc trong tay, bị hắn chụp xuống thiếu chút nữa ném bình ra ngoài, vội vàng thu hồi chai lọ.

"Chỉ là Ngưng thần đan tan rồi thì phải dùng ngay, bằng không dược hiệu mất hết, nếu muốn duy trì, chi bằng lại dùng thêm một loại có thể bảo trì thể lỏng mà còn trợ giúp thần hồn." Hoa Tình nhíu mày, quét một vòng quanh phòng, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên hộp ngọc đựng quả Văn Ngọc.

Mạc Thiên Liêu lấy quyền để môi, áp chế khóe miệng ý cười, vỗ vỗ Hoa Tình bả vai:"Sư huynh chậm rãi tưởng, ta đi về trước."

Chờ Mạc Thiên Liêu chuồn mất, thịt Hoa Tình vẫn còn đau. Quả Văn Ngọc ngao thành chất lỏng, có thể giống như keo, không hề tán đi, mà lại có lợi đối với thần hồn, là sự lựa chọn tốt nhất. Chỉ là, hắn vừa được quả Văn Ngọc, thì phải dùng để luyện dược cho Mạc Thiên Liêu, vẫn cứ cảm giác có cái gì đó sai sai……

Người Thanh Vân Tông cùng Lưu Vân Tông bị an bài nghỉ ngơi tại một phúc địa đơn độc, không cho bọn họ tới gần ba Động thiên, trong Ốc Thanh Động ngược lại rất là thanh tịnh.

Lúc Mạc Thiên Liêu trở về, sắc trời đã muộn, Mạnh Hổ dạy bài tập tối cho các đệ tử xong, trên đầu đỉnh báo con, ngồi xổm trước cửa cung Thanh Ninh, nhìn thấy Mạc Thiên Liêu, lập tức đứng lên.

"Sư đệ, ngươi đã trở lại," Mạnh Hổ thả báo con trên đầu xuống, ôm vào trong lòng,"Đi một chút, hai ta uống một chén đi."

"Sư tôn đâu?" Mạc Thiên Liêu thò tay, gãi gãi lông ngực đại sư huynh.

"Sư tôn ở trong phòng." Mạnh Hổ làm điệu bộ chớ có lên tiếng.

Mạc Thiên Liêu đi vào đại điện, liền thấy Thanh Đồng lại ngủ trên giường mềm, may mà bọn thị nữ biết đắp thảm cho y. Nâng tay ôm lấy người, định đưa vào trong phòng ngủ.

Thanh Đồng còn chưa ngủ say hơi hơi mở mắt ra, ngáp một cái.

"Ta cùng đại sư huynh đi uống rượu, sư tôn ngủ trước đi." Mạc Thiên Liêu nhỏ giọng ghé vào lỗ tai y nói.

Một luồng sáng trắng lóe lên, mỹ nhân trong lòng biến mất vô tung, thay vào đó, là một cục lông màu tuyết treo trên quần áo, ý tứ rất rõ ràng, muốn đi cùng.

Mạc Thiên Liêu bật cười, đẩy mông mèo nhỏ để nó bò vào trong vạt áo, cất bước đi ra ngoài.

"Thu xếp cho sư tôn ổn hết chứ?" Báo con trong lòng Mạnh Hổ không biết khi nào lại bò đến trên đỉnh đầu hắn, một đôi mắt tròn vo mở to.

"Ừ." Mạc Thiên Liêu ậm ừ lên tiếng, cùng Mạnh Hổ đi ra phía sau núi.

Mạnh Hổ đào ra một bình rượu ở dưới gốc cây, bưng lấy cứ như là bảo bối:"Đây là rượu ta ủ năm mươi năm trước."

Mạc Thiên Liêu chỉnh lý sạch sẽ con hươu vừa mới bắt được, đặt trên lửa nướng. Bởi vì hươu rất nặng, tìm không thấy nhánh cây thích hợp, lại dùng Thái Thủy như cây xiên xuyên qua hươu. Thái Thủy có thể biến thành cái nĩa thật bự, cùng lúc cắt vài miếng thịt, rất là tiện lợi.

"Thần hồn sư tôn thực sự tốt rồi?" Mạnh Hổ cắn một ngụm thịt hươu, chạm cốc cùng Mạc Thiên Liêu.

"Không có," Mạc Thiên Liêu uống một ngụm, rượu ngọt lạnh chảy xuống yết hầu, rất là sảng khoái, khẽ thở dài," Thần hồn sư tôn bị thương quá nặng, công pháp ta học tuy có thể trị, cũng phải tích lũy qua tháng ngày mới có thể thấy được hiệu quả."

Mèo nhỏ ngủ ở trong lòng Mạc Thiên Liêu trở người, cái bụng nóng ấm của nó dán vào eo hắn.

"Vậy ngươi cứ kiên trì giúp sư tôn chữa thương mỗi ngày," Mạnh Hổ đút một mảnh thịt cho báo con, vẻ mặt nghiêm túc nói,"Công pháp này có tổn thương đến thân thể ngươi không?"

"Tổn thương thì chưa hẳn," Mạc Thiên Liêu lại uống một ngụm,"Chỉ tổn hại một chút tinh huyết, không sao cả."

Mạnh Hổ nhíu nhíu mày:"Tinh huyết cũng không phải chuyện nhỏ."

"Ăn chút thịt hươu bồi bổ về là được." Mạc Thiên Liêu vẻ mặt khó hiểu cười cười.

"A?" Mạnh Hổ vò đầu, tinh huyết chính là tinh hoa tu vi của tu sĩ, há ăn thịt hươu là có thể bổ về?

Mèo nhỏ trong lòng nghe nói như thế, thò vuốt cào hắn.

Sư huynh đệ hai người vui chơi giải trí, tán gẫu tình hình gần đây, rất là vui sướng, chơi đùa đến lúc trăng treo giữa trời, mới lắc lư đứng dậy.

"Đi, sư đệ, về tiểu viện." Tay Mạnh Hổ khoát lên vai Mạc Thiên Liêu, kéo hắn hướng về phía tiểu viện.

Mạc Thiên Liêu đưa Mạnh Hổ tiểu viện, còn mình xoay người hướng cung Thanh Ninh đi.

"Sư đệ, ngươi đi đâu?" Mạnh Hổ nhìn hướng hắn đi, giữ chặt lại.

"Đi bồi sư tôn." Mạc Thiên Liêu không định giấu diếm, nói rất là thản nhiên.

Đầu bự của Mạnh Hổ lập tức lắc như trống bỏi:"Không nên không nên!" Lúc sư tôn ngủ, tuyệt đối không thể quấy rầy.

"Sư tôn hiện tại thích để ta làm nệm." Mạc Thiên Liêu đắc ý nói.

Mạnh Hổ mở to hai mắt nhìn, sư đệ này là thụ yêu, căn bản là không có lông, sư tôn sao lại thích để hắn làm nệm chứ.

"Có điều ngươi chưa biết," Mạc Thiên Liêu nghiêm trang nói,"Ta còn có thể làm chăn, làm ghế, làm ngựa gỗ, sư tôn rất thích."

Ngựa gỗ? Mạnh Hổ mở to hai mắt nhìn, không ngờ sư tôn hiện tại vẫn còn thích chơi ngựa gỗ? Nhìn bóng dáng sư đệ biến mất ở trong màn đêm, nhất thời có chút thương xót.

Mạc Thiên Liêu vẫn dương dương tự đắc không biết, mèo nhỏ nằm trong lòng hắn, yên lặng vươn ra móng vuốt lòe lòe sắc lạnh.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phương thức tạo ra tông pháp của phái ta]

Phóng viên hỏ vằn: Hiện trường vụ án có vụn bào đầy đất, tình huống vô cùng thê thảm.

Nhân chứng tiểu béo chứng kiến: ngao ngáo ngào ngao

~Phóng viên hỏ vằn: Người bị hại có suy nghĩ gì không?

Thợ Mộc:QAQ nhất thời chém gió, vụn bào rơi đầy đất

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Nở Hoa

Trở lại cung Thanh Ninh, Mạc Thiên Liêu liền bị hung hăng chỉnh sửa một hồi, ôm đầu, chôn gương mặt tràn đầy vết cào trong chăn, chỉ chừa cái gáy ra ngoài, một bộ tùy người muốn chém muốn giết gì.

Thanh Đồng dựa ở đầu giường, theo thói quen vươn ngón tay thon dài ra, chuẩn bị liếm liếm, bỗng nhiên dừng lại. Nhìn bàn tay trắng nõn như ngọc, bên trong móng tay còn có vụn gỗ, cơ mà lại không có lông, không thể liếm.

Một cái đầu lớn tiến lại gần, chen đến giữa khuỷu tay và ngực Thanh Đồng: "Tay dơ rồi sao? Chúng ta đi tắm rửa đi."

Thanh Đồng cúi đầu nhìn hắn, há miệng, cắn.

"Á, đau đau đau!" Mạc Thiên Liêu bị cắn lỗ tai, vẫn như trước kiên trì không ngừng ôm mèo trong lòng đi tắm.

Mạc Thiên Liêu ôm mỹ nhân trần trụi, ngồi ở trong bể, một bên thì dịu dàng lau rửa cho y, một bên thì biến đầu ngón tay thành chồi non cho y chơi.

Thanh Đồng vươn ngón tay thon dài ra, chọt chọt cái chồi xanh be bé kia:"Ngươi có thể nở hoa hay không?"

"Bất tẫn mộc thông thường sẽ không nở hoa," Mạc Thiên Liêu đặt cằm trên bờ vai trơn mịn kia, nhẹ nhạng cọ cọ cái gáy duyên dáng,"Nhưng mà, ta thì có."

"Cho ta xem!" Thanh Đồng hiếu kỳ chọt chọt tay hắn.

"Ừm, hoa cũng không phải dễ dàng nở," Hai tay Mạc Thiên Liêu giữ chặt lấy eo Thanh Đồng, kéo y vào trong lòng ôm ôm,"Cần chút ngoại lực."

"Hở?" Thanh Đồng khó hiểu, nở hoa còn cần ngoại lực gì?

Mạc Thiên Liêu nhẹ nhàng ngậm cái lỗ tai trắng mịn, dịu dàng liếm láp, một đôi tay to, ở trong nước xấu xa chọc ghẹo.

"Ừm……" Thanh Đồng giật giật, muốn kéo lỗ tai ra, đột nhiên không biết bị chạm đến nơi nào, hừ nhẹ một tiếng chẳng còn sức.

Da thịt trắng mịn chạm nhau, Mạc Thiên Liêu đã sớm miệng khô lưỡi khô, từ lỗ tai một đường liếm qua, liếm sạch toàn bộ những giọt nước trên gương mặt mèo nhà hắn, cuối cùng tìm đôi môi mềm mại kia.

"Bảo bối, nhìn, nở hoa rồi." Mạc Thiên Liêu ở Thanh Đồng bên tai nhẹ giọng dỗ dành.

Thanh Đồng quay đầu nhìn, liền thấy chồi xanh trên đầu ngón tay kia, toát ra một nụ hoa nho nhỏ, rồi sau đó, nháy mắt nở ra, hình dạng đơn giản, cũng không rực rỡ lắm, chỉ là cánh hoa kia màu đen, rất là kỳ lạ.

"Bất tẫn mộc hàng năm đều bị thiêu đốt, đóa hoa màu đen này căn bản không thể sống sót, cho nên, cũng không nở hoa." Mạc Thiên Liêu nhẹ giọng nói, trong thanh âm mang theo vài phần thở dốc, chậm rãi nâng nơi mượt mà mềm mại kia lên.

"Như vậy…… A……" Thanh Đồng bất ngờ không kịp phòng, bất chợt bị chui vào trong thân thể, đau đớn đánh ập tới làm y ngẩng cổ.

Mạc Thiên Liêu cắn hầu kết đang rung động:"Sư tôn trêu chọc khiến cây nở hoa rồi, thì phải để cho nó kết quả mới đúng."

"A……" Thanh Đồng nói không ra lời, muốn vươn tay đánh hắn, chỉ là bản thân đang ngồi quay lưng lại với Mạc Thiên Liêu, tay vươn không tới.

Trong đan điền, một chồi xanh be bé đang nở hoa, quấn lấy mèo nhỏ đang có ý đồ chạy trốn, nở một đóa rồi lại một đóa.

Ngày kế, Thanh Đồng không thể đứng dậy.

Mạc Thiên Liêu thần thanh khí sảng từ trên giường đứng lên, đắp chăn lại cho mèo nhỏ đang ngủ nướng, tay chân rón rén đi ra ngoài.

"Sư đệ, ngươi đi nơi nào?" Mạnh Hổ lại đây vấn an vừa vặn đụng phải hắn.

"Oa oa!" Báo con trên đỉnh đầu cũng cùng chào hỏi.

"Sư tôn còn đang ngủ, đừng làm ồn người," Mạc Thiên Liêu lôi hai tên ngơ ngơ ra ngoài,"Ta muốn đi tìm Hoa Tinh."

"Vừa khéo, ta cũng phải đi," Mạnh Hổ trước mắt sáng lên, lôi báo con đang ngồi trên đầu xuống, nhét vào trong lòng Mạc Thiên Liêu,"Ngươi ôm một lát, cổ ta muốn gãy rồi."

Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn báo con trong tay, nặng không kém gì so với thân thể sư tôn, khó trách cổ Mạnh Hổ muốn gãy.

Đến bên trong hoa cốc, đôi mắt Hoa Tinh tràn đầy máu hồng nhìn chằm chằm thứ trong chén ngọc.

Quả Văn Ngọc luyện hóa, tựa như keo, hòa cùng với Ngưng thần đan đã tan thành nước, thật có thể làm, chỉ là…… quả Văn Ngọc hắn vừa được đến tay, chỉ như vậy đã không còn rồi……

"Hoa sư huynh không hổ là đệ nhất đan sư chính đạo!" Mạc Thiên Liêu cười tủm tỉm thò tay lấy chén ngọc kia qua, bị Hoa Tình nhanh chóng cướp lại.

"Không được!" Hoa Tình rốt cuộc phản ứng lại,"Thằng nhóc ngươi nói cho ta quả Văn Ngọc, kết quả là vẫn là dùng đến trên người ngươi!"

Mạc Thiên Liêu nắm tay để bên môi, ho nhẹ một tiếng:"Ta là thành tâm thành ý muốn đưa quả Văn Ngọc cho sư huynh, sư huynh lại đại công vô tư luyện chế nó thành thuốc cho ta, thịnh tình không thể chối từ, vì bồi thường sư huynh, nơi này ta có……"

Mắt Hoa Tình sáng lên:"Ngươi còn có quả Văn Ngọc?"

"Không có," Mạc Thiên Liêu nói như định đóng cột, rồi sau đó rẽ,"Nhưng mà, còn có cái này, nếu sư huynh không ghét bỏ……"

Nói rồi, từ trong vòng tay chứa đồ móc ra một đống hột ngọc trắng. Ngày thường Thanh Đồng ăn quả Văn Ngọc, đều là Mạc Thiên Liêu cắt thành từng mảnh nhỏ, hột quả rồi cùi quả, đều bị để qua một bên. Dù sao cũng là thiên tài địa bảo, Mạc Thiên Liêu không nỡ ném.

"Không ghét bỏ, không ghét bỏ!" Hoa Tình kích động không thôi ôm lấy đống hột ngọc kia, hột quả Văn Ngọc cũng giống như thịt quả, đều là thiên tài địa bảo, vẫn có thể luyện nguyên anh đan như thường, một bó to như vậy, có thể luyện không biết bao nhiêu.

Mạc Thiên Liêu nhân cơ hội lấy chén ngọc lại, tự mình tìm bình ngọc đổ vào.

"Hoa Tình, ngươi có đi Ma cung không?" Mạnh Hổ vỗ vỗ Hoa đan sư kích động không thôi.

Hoa Tình bị móng vuốt hổ mập chụp được một cái lảo đảo cả người, không kiên nhẫn vẫy tay:"Không đi không đi!" Hắn muốn luyện đan, nào có sức đi nhìn ma cung gì gì đó. Đoán Thiên tôn giả là luyện khí sư, hắn đối ma cung Đoán Thiên một chút hứng thú cũng đều không có.

"Vậy ngươi đưa lệnh bài cho ta dùng đi." Mạnh Hổ tiếp tục vỗ hắn.

Hoa Tình móc lệnh bài ra, ném cho Mạnh Hổ, giống đuổi ruồi bọ mà đuổi ba người bọn họ ra ngoài, phong đan phòng, thông tri toàn bộ tông môn, không có chuyện miễn tới quấy rầy hắn.

"Đại sư huynh cũng đi?" Mạc Thiên Liêu nhướn mày nhìn Mạnh Hổ.

"Nếu hiện tại mọi người đều biết ta là linh sủng của sư tôn, tự nhiên là muốn cùng đi." Mạnh Hổ gãi gãi đầu, vì an toàn của hắn, về sau liền phải đối ngoại tuyên bố hắn đã đính huyết khế cùng sư tôn.

Rất nhanh đến xuất phát ngày, các tông môn đều có thuyền bay thống nhất.

Thanh Đồng muốn đi, lần này Ngọc Ly nói cái gì cũng không đi, Bạch Lạc nói cỏ ở ma giới ăn không ngon, Tử Mạch thấy Bạch Lạc không đi, cũng không đi, cuối cùng, Ốc Vân Tông cũng chỉ có người Ốc Thiên Động đi.

Huyền Cơ cũng không muốn đi, bị tông chủ đạp một cước:"Không thấy Thanh Vân Tông có hai người sao? Vạn nhất bọn họ khi dễ Đồng Đồng thì làm sao đây?"

Vì thế, Huyền Cơ chỉ đành không tình nguyện đi theo.

Thanh Đồng ghét bỏ nhìn nhìn thuyền bay Ốc Vân Tông, không muốn đi lên.

Từ nơi này đến ma cung Đoán Thiên cực kỳ xa xôi, còn phải ở trên cái thuyền nhỏ nhàm chán kia qua ngày, thật là mất hứng. Vì thế quay đầu, nhìn Mạc Thiên Liêu.

Đôi mắt lạnh lùng trong veo, chỉ có Mạc Thiên Liêu có thể xem hiểu ý tứ ẩn chứa trong đó, ánh mắt mang theo một chút làm nũng lại có một chút vênh váo sai khiến, nhìn đến mức cả người hắn đều mềm đi, muốn cái gì cũng đồng ý tất. Lập tức lấy ra thuỷ tinh cung:"Sư tôn, chúng ta ngồi cái này đi."

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần bên trong ma cung đều là thứ tốt]

Tu sĩ giáp: Ôi chao, linh ngư thuộc tính băng!

Móng Nhỏ: Đồ ăn vặt của ta!

Tu sĩ ất: Ôi chao, gỗ Phù Tang vạn năm!

Móng Nhỏ: Bàn cào của ta!

Tu sĩ bính: Ôi chao, cát hải hồn cực phẩm!

Móng Nhỏ: Cát mèo của ta!

Tu sĩ đinh: Ôi chao, bên trong cát còn có tinh thạch!

Móng Nhỏ:…… Phân của ta!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Về Nhà

Vốn dĩ không cảm thấy thuyền bay của môn phái mình như thế nào, vẫn luôn cảm giác thuyền bay lớn như vậy, bên trong đầy đủ mọi thứ, quả là cực kỳ đáng giá kiêu ngạo. Nhưng mà, vừa so với thuỷ tinh cung tinh xảo xa hoa kia, lập tức có vẻ đơn sơ vô cùng.

Mạc Thiên Liêu mỉm cười thỉnh sư tôn đi vào, hổ mập trố mắt một chút, nhanh chóng đi theo lên.

Huyền Cơ vốn cũng muốn theo sau, lại bị Mạc Thiên Liêu ngăn cản:"Sư thúc, trên thuyền bay còn có các đệ tử khác, dù sao cũng phải có người chăm sóc chứ, đúng không?"

Quay đầu nhìn những đệ tử khác trên thuyền bay, sắc mặt Huyền Cơ càng thêm âm trầm.

"Nhị sư thúc, đi nhanh đi." Giọng nói có chút ồm ồm chân chất từ sau lưng truyền đến, Huyền Cơ quay đầu, liền nhìn thấy Mặc Hùng cao lớn vạm vỡ đang ngoắc ngoắc về phía hắn.

Bạch Lạc không đi, liền đưa lệnh bài cho Mặc Hùng. Mặc Hùng thích chạy khắp mọi nơi, vui vẻ đáp ứng. Nhưng, Huyền Cơ tuyệt không nhiên không muốn đi cùng Mặc Hùng.

"Nhị sư thúc, thủy tinh cung kia là cái gì thế?"

"Nhị sư thúc, ma cung bên kia có ma ong hay không? Nghe nói mật ma ong đặc biệt ăn ngon!"

"Nhị sư thúc……"

Huyền Cơ nắm chặt dây thừng trong tay, nhìn đôi môi dày của Mặc Hùng, người thì ngốc nhưng mà lại cứ thích nói, thật muốn bện chặt cái miệng rộng của hắn lại.

Vân Diên ngồi ở đầu thuyền, nhìn thủy tinh cung bay ở phía trước, với thị lực của cô, có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình bên trong. Hổ mập nằm sấp ở đại sảnh tầng một, bởi vì sàn nhà trong suốt, có chút kinh hoảng, co rụt lại trên thảm trải sàn không dám nhúc nhích. Thanh Đồng tựa người trên giường mềm, chân trần, vùi vào trong đám lông hổ.

Mạc Thiên Liêu bưng nước trà đi tới, ở bên tai Thanh Đồng nói gì đó, sau đó, Thanh Đồng vung tay lên, vách tường thuỷ tinh cung biến thành màu ngọc trắng, lại không thể mảy may nhìn thấy thứ gì bên trong.

Thuỷ tinh cung xinh đẹp như vậy, có thể đi vào ở một đêm, cũng coi như đời này không uổng. Vân Diên nhìn sang Vân Tùng bên cạnh:"Sư huynh, chuyện tông chủ để huynh nói, huynh có nói cho Thiên Lang chân nhân chưa?"

Vân Tùng liếc nhìn sư muội:"Đương nhiên là có."

"Hắn nói như thế nào?" Ánh mắt Vân Diên sáng quắc nhìn sư huynh, tông chủ lần này để Vân Tùng nghĩ biện pháp, nhắc lại chuyện gả Vân Diên cho Thanh Đồng.

Chỉ là Vân Diên không biết, tông chủ Thanh Vân Tông nói, dù cho Thanh Đồng không được, Huyền Cơ cũng được, nhưng lại không thể gả cho Thiên Lang.

"Hắn nói, Thanh Đồng đã có người trong lòng," Vân Tùng cầm hồ lô rượu ở bên hông, uống một ngụm,"Nếu muội sốt ruột muốn gả cho người, thì gả cho hắn được rồi."

Vân Diên nghe vậy, mặt lập tức đỏ lên, một bàn tay vỗ gãy lan can trên thuyền: "Khinh người quá đáng!"

Lão già Thiên Lang mặt đầy râu, vậy mà còn muốn cưới cô?

"Sớm đã nói qua với muội, Ốc Vân Tông chẳng có gì tốt đẹp cả, muội không tin." Vân Tùng đúng lúc thêm vào một mồi lửa, sư muội này, khắp nơi bảo vệ Thanh Đồng, khiến lão rất khó làm việc, thừa dịp hiện tại kéo nàng về, đến lúc đó nếu là ở ma cung đối phó với Ốc Vân Tông, thì cũng không đến mức kéo chân sau lão.

Bên kia, trên thuyền Lưu Vân Tông.

Bởi vì chỉ có một trưởng bối Lưu Bích, cũng ít có người đến nói chuyện cùng ả. Chỉ có đệ tử tâm phúc ngồi ở bên người.

"Sư phụ, lúc trước tông chủ muốn ngài đề ra nghi vấn Thanh Đồng chân nhân lấy gì tổn thương Đinh sư bá, sao ngài không hỏi đâu?" Đệ tử kia rất là lo lắng, Đinh Hộ vẫn hôn mê bất tỉnh, tông chủ cũng không cứu tỉnh lão. Nếu vẫn bất tỉnh, Lưu Vân Tông sẽ mất đi một đại sư luyện khí, đây chính là tổn thất thật lớn.

"Thằng nhóc khờ," Lưu Bích lấy tấm khăn che lại khóe miệng,"Đoán Thiên tôn giả so sánh với Đinh Hộ, thì như thế nào?"

"Đương nhiên thủ đoạn luyện khí của Đoán Thiên tôn giả càng cao một bậc." Đệ tử kia nói không chút do dự.

Trên thực tế, năng lực của Đoán Thiên cho đến bây giờ không ai vượt qua được. Đinh Hộ được cho là đại sư luyện khí, khi trẻ tuổi cũng được xưng là thiên tài, nhưng Đoán Thiên, căn bản là không phải luyện khí giả bình thường. Ý tưởng không bị gò bó, không bám vào một phương pháp luyện khí khuôn mẫu nào, vẫn có thể làm ra những thứ không thể tưởng tượng nổi. Có thể nói người kia đã không chỉ là đại sư luyện khí, mà là đỉnh cao của đại sư luyện khí, thánh giả luyện khí.

"Lần này đi ma cung Đoán Thiên, còn sợ không tìm được một linh bảo thuận tay?" Đôi mắt có vẻ sắc bén của Lưu Bích cười thành trăng rằm.

Đệ tử kia sửng sốt, hiểu ra. Bọn họ nịnh bợ Đinh Hộ, không phải là ngóng trông ngày nào đó tâm tình lão ta tốt thì tạo cho mình một linh khí tốt sao, nếu có thể ở ma cung Đoán Thiên tìm được một kiện, tội gì lại trông mong Đinh Hộ.

Đối với đại đa số tu sĩ mà nói, một đời có thể có một kiện linh khí, là đủ.

Còn giống như Thí Địa tôn giả đồng thời có ba linh khí thì chỉ do tiền nhiều.

Mạc Thiên Liêu đứng ở tầng thượng thuỷ tinh cung, nhìn núi cao biển rộng bên dưới, gần đến Ma cung, đột nhiên có chút gần quê mà sợ.

Đó là nơi hắn một tay xây lên, từ một luyện khí sư nho nhỏ một nghèo hai trắng, lăn lộn thành ma đạo chí tôn, chỗ kia, từ một gian luyện khí sơ sài, biến thành cung điện khổng lồ. Đối với Mạc Thiên Liêu mà nói, chỗ đó mới chân chính là nhà.

Vạt áo bị kéo nhẹ, Mạc Thiên Liêu quay đầu, liền thấy Thanh Đồng chân trần ngồi ở trên xích đu, dùng ngón chân quặp lấy quần áo hắn. Ngón chân mượt mà láng mịn lộ ra màu hồng nhàn nhạt, giống như chơi xấu quặp chặt lấy quần áo hắn lắc qua lắc lại.

Mạc Thiên Liêu mỉm cười, thò tay nắm cái chân kia:"Sao thế?"

"Hừ!" Thanh Đồng rút chân về, không để ý tới hắn.

"Sư tôn gọi ngươi hai tiếng." Mạnh Hổ ngồi xổm vừa ăn thịt vừa ngẩng đầu nói một tiếng, lại cúi đầu tiếp tục gặm cắn.

Mạc Thiên Liêu mím môi cười khẽ, đi qua ngồi xuống bên cạnh y, giữ chặt một bàn tay thon thả thưởng thức:"Ta suy nghĩ, một lát về nhà, chúng ta là tắm trước, hay là ngủ trước."

"Ăn cá suối lạnh." Thanh Đồng rút tay về, trừng mắt nhìn nói.

"Cá trong suối lạnh, không biết còn sống không." Mạc Thiên Liêu thở dài, cá suối lạnh khó nuôi sống, nếu muốn có suối lạnh, thì không thể để nhiễm một chút bẩn nào.

Dòng suối lạnh bên trong ma cung kia, nhiều năm như vậy không người xử lý, vài con cá quen được chiều chuộng kia sợ là dữ nhiều lành ít.

"Về nhà?" Mạnh Hổ giật giật lỗ tai,"Sư tôn, về nhà gì?"

Thanh Đồng liếc nhìn đồ đệ ngốc, không để ý tới hắn.

"Là nhà của sư tôn và ta, lần này mang đại sư huynh đi xem." Mạc Thiên Liêu khó có khi hào phóng một lần, nâng tay xoa xoa đầu Mạnh Hổ.

"Nói bao nhiêu lần, không cho sờ đầu ta!"

Một đường gió êm sóng lặng đến ma cung Đoán Thiên, người của mười ma môn lớn đã sớm tụ họp ở trước cửa.

Ma cung Đoán Thiên lẳng lặng nằm trong quần núi lớn trùng điệp. Trong sơn mạch bởi vì chôn địa hỏa Đoán Thiên, đại đa số suối trong núi đều là ôn tuyền, nay rét đậm, hơi nóng từ ôn tuyền hòa lẫn trong gió lạnh, bốc hơi thành mây mù, lượn lờ bên trong dãy núi.

Giữa không trung nhìn xuống, có thể nhìn thấy núi non bị tổn hại, phòng ốc sụp đổ, vết máu đã sớm khô cằn thành màu đen. Năm đó có người ở bên trong đóng đại trận hộ sơn, lại không biết dưới đại trận có vô số tiểu trận, mà đại trận hộ sơn của Đoán Thiên quá mức phức tạp khổng lồ, mặc dù sụp đổ một góc, những nơi khác vẫn như trước giết chết bao nhiêu tu sĩ.

Máu chảy thành sông, nhuộm đỏ một đỉnh núi.

Các đệ tử trong ba tông môn lớn đứng ở không trung nhìn tình hình phía dưới, không khỏi kinh khiếp.

Ba trăm năm trước, vì phòng ngừa tử thương quá nhiều, ba tông môn lớn cùng mười đại ma môn liên thủ tạo kết giới. Lần này tiến đến, là vì Đinh Tử Ngọc của Lưu Vân Tông nói ra phương pháp giải đại trận hộ sơn, cũng vẽ ra bản đồ ma cung, lúc này mới chuẩn bị tiến đến tìm tòi. Thế nhưng, Đinh Tử Ngọc đã chết, nếu bản đồ gã đưa có vấn đề, mọi người cũng không có nơi để nói lý lẽ.

Nhưng mà, con đường tu chân, nghịch thiên mà đi, có thể luyện đến tu vi kim đan, tâm tính đều sẽ không yếu đuối mấy, ngược lại cũng không ai nảy sinh ý nghĩ lùi bước chỉ vì chút nguy hiểm này.

Thuyền bay rơi xuống đất, người ma môn đã đến.

Bởi vì kết giới là liên thủ tạo ra, thì chỉ có các trưởng lão môn phái cùng liên thủ mới có thể mở ra, đây cũng là vì phòng ngừa bất cứ phái nào vụng trộm lại đây tìm bảo.

Người ma môn ăn mặc đều thiên về màu tối, so với chính đạo thì không thiếu phần tùy tính. Nam tử chính đạo chải đầu búi tóc, nữ tử mang trâm cài, ăn mặc đến ngay ngắn chỉnh tề. Ma môn thì không có đồng phục thống nhất, có chút còn tóc tai bù xù, hai chân trần trụi.

Mạc Thiên Liêu phủ thêm một kiện áo choàng, che lại mặt mày, đi theo bên cạnh sư tôn.

Ma đạo từ trước tới nay là do vài ma tôn quản lý, mấy ma môn này chính là dựa vào ma tôn, đều có thế lực đằng sau. Hôm nay đến đây, phần nhiều cũng từng tiến cống cho hắn, biết hắn không ít, đương nhiên không thể dễ dàng lộ diện. Nhìn quanh một vòng, lại không nhìn thấy thế lực tâm phúc của hắn, không khỏi nhếch nhếch môi cười.

Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Vài ma tôn đều rất có ăn ý không động đến hang ổ Đoán Thiên, chỉ là ra tay chia cắt thế lực hắn, coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ đi. Đương nhiên, cũng có khả năng là mấy tên khốn ấy hiểu được con người Đoán Thiên, cảm giác bên trong ma cung hắn đầy thứ hại người, lấy được cũng sẽ không dùng được, nên dứt khoát khỏi ra sức.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Truyền Tống

Toàn bộ Ma cung bị một kết giới trong suốt bao kín, bằng lệnh bài có thể tiến vào. Nhưng bởi vì ma cung Đoán Thiên quá lớn, kết giới này muốn bao lại toàn bộ ma cung, đương nhiên phải bỏ thêm một tầng lại một tầng. Toàn bộ kết giới không có bất cứ khe hở nào có thể nhập, chỉ có thể thông qua một đường truyền tống trận, trực tiếp truyền tống đi vào.

Người ma đạo cùng chính đạo đứng ở hai bên, phân biệt rõ ràng, nhìn nhau chằm chằm.

Vài trưởng lão ma môn phần lớn đều là kỳ nguyên anh, thực lực thấp hơn mấy trưởng lão chính đạo khá xa, nhưng mà thắng ở người đông thế mạnh. Đối mặt một lát, liền trở nên giương cung bạt kiếm.

"Đây là di tích của tôn giả ma đạo ta, nên để ma đạo chúng ta đi vào trước." Trưởng lão Vạn Quỷ Môn cười quái dị nói.

Người Vạn Quỷ Môn, trên mặt đều vẽ ác quỷ đồ, nhìn khiến người sởn tóc gáy.

"Nếu nói như vậy, thì vài đại tu sĩ thượng cổ kia đều là người trong chính đạo, nếu sau này gặp phải động phủ thượng cổ, ma đạo xếp sau!" Lưu Bích lắc lắc tấm khăn trong tay, cười lạnh nói.

"Ấn quy củ, hôm nay chúng ta vào trước." Trưởng lão Vạn Quỷ Môn trực tiếp vẫy tay chuẩn bị dẫn người đi vào, dường như cam chịu lời nói của Lưu Bích. Nhưng suy nghĩ kỹ, cũng không có chuyện như vậy. Lời nói miệng mà thôi, lần này đi vào trước rồi hẵng nói, đợi gặp được động phủ thượng cổ, ai còn nói quy củ với mấy ngụy quân tử này.

Người trong chính đạo hiển nhiên cũng hiểu rõ ý trong đó, đương nhiên không muốn.

"Năm đó vây giết Đoán Thiên tôn giả, Vạn Quỷ Môn các ngươi tích cực nhất, giành trước đi vào, sẽ không sợ Đoán Thiên tôn giả tới tìm các ngươi nói chuyện phiếm sao?" Mạc Thiên Liêu dấu người ở bên dưới áo choàng, không nhanh không chậm nói.

Đám người Vạn Quỷ Môn hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, nghe vậy không khỏi dừng lại.

Năm đó lúc Khô Cốt lão tổ còn tại, Vạn Quỷ Môn trong mười đại ma môn là số một số hai. Khô Cốt lão tổ có cờ Phệ Hồn mà Mạc Thiên Liêu luyện chế, dù cho tu vi nguyên anh cũng có thể hoành hành ma đạo. Chỉ là nhân tâm không đủ, lúc trước vây giết Đoán Thiên, Khô Cốt lão tổ cũng là kẻ tích cực nhất.

"Thằng nhóc ngươi làm sao biết chuyện năm đó?" Trưởng lão Vạn Quỷ Môn nheo lại mắt, nhìn chằm chằm Mạc Thiên Liêu che dấu dưới áo choàng,"Thế nào? Người chính đạo giờ cũng che che lấp lấp sao."

"Sợ xốc áo choàng lên dọa đến ngươi." Mạc Thiên Liêu vẫn như trước không nhanh không chậm nói, khiến đám người ma môn tức gần chết.

"Thằng ranh con miệng còn hôi sữa!" Trưởng lão kia là hậu kỳ nguyên anh, bị Lưu Bích nói móc cũng không hề gì, lại bị một vãn bối sơ kỳ nguyên anh bất kính như vậy, đương nhiên trong lòng nổi giận, nâng tay một chưởng tát qua Mạc Thiên Liêu.

"Rầm!" Một chưởng hư không kia còn chưa tới, liền bị một bàn tay Thanh Đồng tát trở về.

Đại chưởng trong suốt lớn gấp đôi so với trưởng lão Vạn Quỷ Môn, nháy mắt nuốt lấy đại chưởng của lão, rắn chắc đập đến trên người lão ta.

Sắc mặt người kia biến đổi, lập tức vận công ngăn cản, liên tục lui ba bước mới gượng chống đỡ được. Mọi người lúc này mới phát hiện, thằng nhóc bên dưới áo choàng này được Thanh Đồng chân nhân Ốc Vân Tông bảo vệ bên người, chắc là đệ tử thân truyền có chút được sủng.

"Được rồi, cũng không nên cãi nhau!" Vân Tùng buông ra uy áp của tu sĩ hóa thần, cất cao giọng nói," Kết giới truyền tống một lần chỉ có thể truyền tống năm người, bất cứ môn phái nào cũng sẽ không đi trước toàn bộ."

"Vậy trước tiên là năm người Ốc Vân Tông chúng ta là được rồi." Mạc Thiên Liêu kéo cánh tay Thanh Đồng cười nói, thoạt nhìn cực kỳ kiêu ngạo, rõ ràng chính là một tên khốn ỷ vào sư tôn che chở mà bừa bãi đắc tội với người.

"Nếu nói thế, chính đạo lấy Thanh Vân Tông cầm đầu, nên chúng ta vào trước." Người Thanh Vân Tông nhất thời xem không được, có đệ tử căm giận nói.

"Siêu Phàm, im miệng." Vân Tùng quát bảo đệ tử ngưng lại, Thanh Vân Tông từ trước tới nay luôn lấy tư thái quân tử làm việc, quyết không thể học theo đám người Ốc Vân Tông không kiến thức kia được.

"Như vật chi bằng, từng môn phái ra một người," Vân Diên đề nghị,"Mỗi lần năm người, năm người đều đến từ môn phái khác nhau, như vậy thì công bằng."

Mạc Thiên Liêu cúi đầu, che lại ý cười nơi khóe miệng. Vân Diên này, thật đúng là suy nghĩ cho gia sản của Đoán Thiên tôn giả. Năm người đến từ môn phái khác nhau, có chính đạo có ma đạo. Đến thời điểm một lời không hợp, còn chưa bắt đầu tầm bảo, đã ra tay tàn sát nhau trước rồi. Dù cho có tìm được bảo vật, vài người này cũng sẽ chém giết lẫn nhau.

Vân Tùng tự cho là đúng bắt đầu chủ trì phân công trong chính đạo, mấy kẻ ma đạo cũng không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, thế nhưng cũng đồng ý đề nghị này.

"Bọn họ hoài nghi bản đồ Lưu Vân Tông đưa." Huyền Cơ thấp giọng nói.

Đinh Tử Ngọc vẽ ra bản đồ ma cung Đoán Thiên, bao gồm cả cơ quan, trận pháp bên trong, Lưu Vân Tông tỏ ra hào phóng, công bố bản này đồ cho ba môn phái lớn, thậm chí còn đưa một phần qua ma môn.

Người ma môn hoài nghi Lưu Vân Tông có mưu mô, đương nhiên cảm giác thứ được đưa đến tay mình đã bị động tay chân, theo cách nhìn của bọn họ, đi cùng đệ tử chính đạo sẽ an toàn rất nhiều.

Mạc Thiên Liêu nhướn mày, xem ra dù cho hắn có nhúng tay vào hay không, thì cuối cùng đều sẽ biến thành phương pháp như vậy, ngược lại là hắn nhiều chuyện.

Mạnh Hổ làm "linh sủng", muốn cùng Thanh Đồng một chỗ, cũng chiếm một vị trí. Linh sủng có huyết khế có thể dựa vào lệnh bài chủ nhân cùng nhau đi vào.

Trong lòng Mạnh Hổ có lệnh bài lấy từ chỗ Hoa Tình, làm bộ như cái gì cũng không lấy, cùng sư tôn đi.

Mạc Thiên Liêu bởi vì lúc trước nói năng lỗ mãng, bị Vân Tùng an bài ở tổ cuối cùng. Mắt thấy mọi người từng người đi vào, hắn chỉ có thể chờ không.

Bốn góc truyền tống trận khảm linh thạch thượng phẩm, năm người đứng ở năm phương vị, xác nhận cầm chắc lệnh bài, khởi động trận pháp, nháy mắt biến mất không thấy.

Nhìn những người này công khai tiến vào ma cung, cảm giác giống như là một đoàn chuột chui vào trong nhà mình, ghê tởm nói không nên lời. May mà trong nhà còn có mèo nhà mình.

Nghĩ đến đây, Mạc Thiên Liêu không khỏi nhếch môi cười, ngẩng đầu nhìn dãy núi xa xa.

Phạm vi trăm dặm quanh ma cung Đoán Thiên, bên ngoài là vách đá lạnh lẽo, không có bất kỳ cỏ cây gì, thoạt nhìn xơ xác tiêu điều âm lãnh. Ở trên vách núi cao nhất, có khắc hai chữ "Đoán Thiên" rồng bay phượng múa.

Chữ kia viết cực kỳ kiêu ngạo, nhìn kỹ, sẽ bị sức mạnh ẩn chứa trong đó chấn nhiếp tâm hồn, dường như quả thật có thể cảm giác được, khí khái nung

trời phá đất của người khắc chữ.

"Đoán Thiên chết đã ba trăm năm, thần hồn trên chữ này lại vẫn chưa diệt!" Vân Tùng thủ trận, nên không đi, cũng đồng thời nhìn về phía hai chữ kia, bỗng nhiên thả ra thần hồn, chạy về hướng hai chữ đó.

Mạc Thiên Liêu cảm giác được một trận trùng kích trong tâm trí, là Vân Tùng có ý đồ muốn xóa đi ấn ký thần hồn tạo thành trên chữ khắc.

Khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh, hắn lưu lại ấn ký thần hồn ở trong đó, thứ nhất vì chấn nhiếp người tới, thứ hai vì cảm ứng tình hình bên ngoài ma cung. Hắn dám lưu ấn ký ở chỗ này, tất nhiên không sợ người khác tới khiêu khích.

Nheo mắt lại, Mạc Thiên Liêu thần niệm vừa động, hai chữ "Đoán Thiên" kia nháy mắt tỏa ra ánh sáng đen tuyền.

"A……" Vân Tùng thét lớn một tiếng, thần hồn lập tức hồi thể, chấn đến mức lão suýt nữa đứng thẳng không vững.

Người ma môn nhìn Vân Tùng không biết tự lượng sức mình, đều bĩu môi. Đoán Thiên tôn giả làm đệ nhất luyện khí sư ở đại lục Thái Huyền, thần hồn hắn mạnh đến độ có thể so được với yêu thú. Lúc trước cũng không biết bao nhiêu kẻ có ý tìm chết đến khiêu khích hai chữ "Đoán Thiên" được đánh dấu này, đều bị chỉnh thê thảm.

"Không có khả năng!" Vân Tùng không thể tin nhìn chằm chằm chữ khắc trên vách núi, tu sĩ một khi chết đi, thần hồn hủy diệt, ấn ký thần hồn hắn lưu lại lúc trước đều sẽ tiêu vong. Giống như vòng tay chứa đồ Mạc Thiên Liêu nhặt được từ tu sĩ độ kiếp, đó là Độ kiếp giả sắp phi thăng, bị sét đánh chết, như thường thần diệt đạo tiêu, vòng tay chứa đồ liền thành vật vô chủ.

Dù cho thứ Đoán Thiên luyện chế dùng thủ pháp đặc thù gì để lưu lại ấn ký, nhưng hắn đã chết ba trăm năm, ấn ký thần hồn này vẫn còn, nghĩ như thế nào cũng đều không hợp lý.

Có một suy nghĩ chợt lướt qua tâm trí, Vân Tùng nhìn về phía đám người ma môn, bọn họ lại mảy may không cảm thấy có cái gì không đúng. Người trong ma đạo đối với những thứ Mạc Thiên Liêu làm đã đến tình trạng sùng bái mù quáng. Chưa kịp suy nghĩ kỹ lại thì đã đến phiên tổ của Mạc Thiên Liêu này. Trừ một tổ này, liền chỉ dư lại Vân Tùng thủ trận cùng hai trưởng lão ma môn.

Đứng ở trên truyền tống trận, Mạc Thiên Liêu xoa lệnh bài trong lòng bàn tay, nhìn Vân Tùng ngoài trận sắc mặt trắng bệch, hơi hơi nhếch môi cười:"Trưởng lão Vân Tùng sợ cái gì, năm đó vây giết Đoán Thiên là sư huynh Vân Hạc của ngươi, mặc dù Đoán Thiên không chết, cũng sẽ không làm gì trưởng lão Vân Tùng đâu."

Vân Tùng nghe vậy, lập tức trợn to hai mắt nhìn, còn chưa kịp nói cái gì, trận pháp khởi động, nháy mắt không có bóng dáng.

Mạc Thiên Liêu cùng một tổ với ba người ma môn và một người Thanh Vân Tông, một luồng sáng trắng lóe qua trước mắt, thân thể dường như bị lật đi lật lại vài lần, đầu váng mắt hoa, sau một lát, năm người bị ném xuống một mảnh đất hoang.

"A!" Đệ tử Thanh Vân Tông sợ hãi kêu một tiếng, lúc này mới phát hiện chính mình bị ném tới bên vách núi, hoảng sợ không thôi.

"Cái này không đúng!" Một người ma môn lập tức đứng lên, sắc mặt có chút khó coi. Trận pháp truyền tống bình thường là cực kỳ ổn định, cho dù có mấy cái cửa, cũng nên là cố định, bọn họ đáng lẽ nên nhìn thấy người được truyền tống trước đó. Thế nhưng hiện tại, quanh mình một người đều không có, lại còn đang ở trên một vách núi, căn bản không giống như kết nối đã thiết lập từ trước.

"Trận pháp hỏng." Mạc Thiên Liêu cười nhạo một tiếng, vỗ vỗ tro bụi trên người, nhìn chung quanh một vòng.

Nơi này là bên ngoài ma cung, còn chưa tới đại môn, cách núi đá có hai chữ "Đoán Thiên" không xa. Cũng không biết người dựng trận này nghĩ như thế nào.

"Đây là trận pháp Đinh đại sư làm, sao có thể hỏng?" Người Thanh Vân Tông nọ không tin.

"Đinh Hộ?" Mạc Thiên Liêu sửng sốt, chợt nhịn không được cười ra tiếng. Vẽ trận pháp truyền tống, sẽ dùng đến thần hồn người lập trận, nay trận pháp không ổn, hoặc là công phu họa trận không đến nơi đến chốn, hoặc là thần hồn người này đã tổn hại. Nói thế, thần hồn lão thất phu Đinh Hộ kia quả thật bị hắn làm bỏng.

Vài người ma môn nhân chuẩn bị đi đến chỗ hổng của đại trận hộ sơn, đây cũng là các môn phái thương lượng tốt từ trước.

Mọi người sở dĩ đến đây, là bởi vì đại trận hộ sơn của ma cung càng ngày càng yếu, có thêm bản đồ. Nhưng mãi đến hôm nay, đại trận còn chưa ngừng lại, nóng vội muốn đi vào, chỗ vào duy nhất là lỗ hổng bị mở ra lúc tấn công ma cung ba trăm năm trước, đó cũng chính là đỉnh núi tràn đầy vết máu kia.

Vài người phòng bị nhau hướng về phía đó, Mạc Thiên Liêu vẫn đứng tại chỗ bất động.

"Chư vị tự nhiên, tại hạ muốn đi tìm đồng môn trước." Mạc Thiên Liêu vẫy tay, ý bảo bọn họ có thể cút.

Vốn không phải cùng một môn phái, tự nhiên không ai khuyên hắn, thản nhiên rời đi.

Mạc Thiên Liêu cười lạnh một tiếng, xoay người đi về hướng ngược lại. Đại trận hộ sơn của hắn, cứ vài ngày liền sẽ biến ảo, lỗ hổng ba trăm năm trước có thể tiến vào, nay lại không được. Nhưng mà trận pháp suy yếu, có hóa thần kỳ ở, phá trận là chuyện sớm muộn, hắn phải nhanh chóng tu bổ trận

pháp mới đúng.

Về phần sao không đi cùng mọi người…… Làm chủ nhân, chẳng lẽ có cửa không đi, lại trèo tường giống như kẻ trộm sao?

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần mèo cũng được dùng để bắt chuột]

Thợ Mộc: Móng Nhỏ, có chuột!

Móng Nhỏ: Cá suối lạnh đâu?

Thợ Mộc:[bày đồ cúng] làm tốt rồi.

Móng Nhỏ: Bàn cào mèo đâu?

Thợ Mộc:[xắn tay áo] chuẩn bị tốt

Móng Nhỏ: Chuột đâu?

Thợ Mộc:[mở trận pháp] bắt đến đây

Móng Nhỏ: Làm không tệ, meo

~Thợ Mộc:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 89: Ảo Trận

Mạc Thiên Liêu không có ngự kiếm, mà là theo đường núi đi xuống dưới.

Truyền tống trận xảy ra vấn đề, các tu sĩ có khả năng bị ném đến bất kỳ địa phương nào, hiện tại hắn đi về hướng ngược lại, nếu ngự kiếm phi hành, sẽ khiến người khác chú ý dễ dàng hơn. Nay vài môn phái, ngay cả biểu hiện hữu nghị ngoài mặt cũng không làm được, hắn cũng không định bay làm bia ngắm cho người ta.

"Ông……" Còn chưa đi đến chân núi, một hồi tiếng vang ông ông truyền đến, Mạc Thiên Liêu nhanh chóng thân ngưng kết một vòng hỏa diễm quanh thân.

Trong phút chốc, vô số côn trùng màu đen đập mặt bay đến, đồng thời kèm theo đó là một luồng lực hút thật lớn, nháy mắt lôi kéo thân thể Mạc Thiên Liêu.

Côn trùng màu đen giống như bão tố, không ngừng đụng vào lồng phòng ngự của hắn, bị từng vòng từng vòng hỏa diễm quanh thân giết sạch. Cỗ lực hút kia chợt dừng lại, trước mắt một mảnh tối đen, rồi sau đó chợt sáng lên, Mạc Thiên Liêu phát hiện bản thân đang ở trong một khe núi sâu, quanh mình vang lên tiếng chim hót lẫn hương hoa, rất là xinh đẹp, không khỏi hơi hơi nhíu mày.

Chung quanh ma cung Đoán Thiên không có loại địa phương này, cho nên, đây là một ảo trận, những gì thấy được trước mắt đều là ảo giác.

Trong đại trận hộ sơn không có ảo trận, ảo trận chính là tiểu trận sau đại trận, nói cách khác, hiện tại ở vị trí hắn đứng, đại trận hộ sơn đã không có hiệu quả!

Thật đáng chết!

Nếu chỗ này không có hiệu quả, vậy sẽ có rất nhiều chỗ không có hiệu quả, nếu không mau chóng khởi động đại trận, mấy con chuột này sẽ tiến đến cửa nhà hắn!

Bỗng nhiên, một tiếng xé gió từ sau lưng truyền đến, Mạc Thiên Liêu lập tức nâng tay, ở trước mặt ngưng kết một bức tường gỗ.

"Ầm!" một tiếng, một thanh linh kiếm xuyên tường mà qua, Mạc Thiên Liêu phóng người lên, sau khi nhảy lên trên tường gỗ, liền thấy một con quái vật mặt xanh nanh vàng đang cầm một thanh kiếm đâm vào tường gỗ của hắn.

Đây là điểm đặc sắc trong ảo trận của Đoán Thiên, dương đông kích tây. Ngay lúc trong ảo trận xuất hiện thanh âm công kích, khí tức, linh lực dao

động, thì sát chiêu chân chính thực ra nằm ở hướng ngược lại. Đây là bởi vì trong ảo trận hắn chồng thêm trận pháp tiếng vọng, phản quang vân vân, cam đoan khiến đầu óc người biến thành choáng váng.

"Gào–" Quái vật kia lại vọt tới chỗ Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu điểm nhẹ lên linh đài của quái vật, dùng lực thần hồn kỳ hóa thần của mình chấn nhiếp.

Quái vật kia đờ đẫn một lát, lắc đầu, chậm rãi biến thành đệ tử Thanh Vân Tông một thân đạo bào màu xanh.

"Nguyên lai là đạo hữu Ốc Vân Tông!" Người nọ chỉnh chỉnh y quan, hướng Mạc Thiên Liêu chắp tay.

Mạc Thiên Liêu bĩu môi, ảo trận này muốn cả hai bên phải nhận ra đối phương là người, thì mới có thể hiển lộ ra bộ dạng chân thật của đôi bên, bởi vì không biết "quái vật"này có phải là người Ốc Vân Tông hay không, sợ ngộ thương đám người đại sư huynh, mới không có trực tiếp hạ sát thủ. Những người này tất nhiên chạm đến ảo trận trong vòng mười trượng quanh hắn, lúc này mới liên lụy đến hắn.

"Còn có ai khác đồng hành cùng với ngươi hay không?" Mạc Thiên Liêu vẫn che mình bên dưới áo choàng như trước, không lộ mặt, bởi vì lúc trước mọi người ở bên ngoài đều gặp qua hắn với áo choàng, lúc này mới có thể nhận ra.

"Có ba Ma môn, cùng với một đạo hữu Lưu Vân Tông," Người nọ đầy mặt lo lắng nói,"Tại hạ Siêu Phàm, còn chưa thỉnh giáo……"

"Dong dài!" Mạc Thiên Liêu không để ý tới hắn,"Muốn mạng thì theo ta."

Nói xong, cũng không để ý người nọ, trực tiếp đi về phía rừng hoa đào phía trước.

Sâu trong rừng đào, truyền đến từng hồi tiếng cười, thanh âm kia cực kỳ mềm mại ngọt lịm, vừa nghe liền biết là thanh âm nữ tử. Xuyên qua rừng đào, Mạc Thiên Liêu dừng bước, liền thấy nơi này có vài bàn ghế đá tinh xảo, món ngon rượu thơm, ba nữ tử mặc la quần hồng nhạt, đang vây quanh một nam tử run cầm cập.

Nam tử kia bộ dạng cao lớn thô kệch, tướng mạo xấu xí, ba nữ tử lại là dáng người lả lướt, khuôn mặt xinh đẹp.

"Hai vị, cũng đến chơi cùng với chúng ta hay sao?" Một nữ tử quay đầu, nhìn thấy hai người Mạc Thiên Liêu, đuôi lông mày lập tức vui mừng nhếch lên, gương mặt mang theo vài phần quyến rũ, cười rộ lên càng thêm câu nhân.

Siêu Phàm nuốt nuốt nước miếng, hắn ngày thường nhìn thấy nữ tử, hoặc là nữ tu danh môn chính phái rụt rè, hoặc là nữ tử ma đạo xinh đẹp, chưa bao giờ gặp qua kiểu như vậy, rõ ràng là mỹ nhân dung mạo thanh lệ động lòng như tiên nữ, rồi lại quyến rũ dụ hoặc đến hồn xiêu phách lạc.

Không tự giác gật gật đầu, Siêu Phàm đi hai bước về phía ả, cô ả liền cười khẽ đi tới, ôm chặt lấy eo Siêu Phàm.

Một nữ tử khác liền đến quấn lấy Mạc Thiên Liêu, Mạc Thiên Liêu nheo mắt lại, nhìn về phía gã đàn ông đang run cầm cập kia, nâng tay, một bàn tay đập bay nữ tử đang quấn lấy hắn.

Cô ả lập tức lộ ra thần tình oán hận.

Mạc Thiên Liêu nâng tay triệu Thái Thủy ra, hóa thành một thanh kiếm sắc, trực tiếp bổ tới ả.

Ả kia cả kinh, lập tức rút binh khí ra đón đỡ, binh khí cửu hoàn đại đao chẳng hề tương xứng với thân hình nhỏ xinh này tý nào.

"Răng rắc!" một tiếng, cửu hoàn đao gặp gỡ thần kiếm Thái Thủy màu đồi mồi, lập tức gảy thành hai đoạn, cô ta đầy mặt kinh ngạc.

Thân Mạc Thiên Liêu phóng tới, muốn điểm ấn đường cô ta, lại ngại kiếm khí tung hoành, cũng đơn giản không quản chết sống của cô ả, một kiếm đâm tới ấn đường.

Nữ tử kêu thảm một tiếng, đột nhiên hóa thành gã đàn ông bảy thước vạm vỡ, nữ tu xinh đẹp đang ôm Siêu Phàm, cũng biến thành ma tu mọc râu quai nón, cao lớn vạm vỡ.

Ma tu thô kệch kia cùng với Siêu Phàm tướng mạo bình bình đưa mắt nhìn nhau, đồng thời sợ hãi kêu một tiếng song song nhảy ra, mà nguyên bản nam tử diện mạo xấu xí bị vây ở giữa kia, thoáng cái đã biến thành nữ tu một thân đạo bào mây trắng.

"Trận này tên là 'Phản', những gì thấy được trong trận đều là tương phản," Mạc Thiên Liêu không để ý tới bốn người kinh ngạc không thôi,"Mà mắt trận phá trận, là người duy nhất không đổi ở trong trận."

Vừa dứt lời, mọi người nhất thời nhìn về cô ả vẫn xinh đẹp nhiều vẻ như trước kia.

Ả kia nhất thời cả kinh, rít một tiếng, cảnh đẹp xung quanh đột nhiên biến thành vực sâu vạn trượng. Mạc Thiên Liêu hóa kiếm thành cung, mũi tên màu đồi mồi bắn về hướng ngược lại với hướng nữ tử chạy trốn, lại kỳ dị từ không gian xuyên qua, bắn trúng lồng ngực nữ tử.

Hết thảy sụp đổ trong nháy mắt, trước mắt mọi người nhoáng lên một cái, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh núi loạn đá, một tên ma tu trên mặt vẽ ác quỷ ngã ngồi trên đất, mặt lộ vẻ hoảng sợ, thân thể đã bị vô số tiểu trùng màu đen bám vào.

"A –" Nữ tu Lưu Vân Tông hét rầm lên, bởi vì nàng phát hiện, quanh thân mình cũng vây đầy tiểu trùng, chỉ là bởi vì lúc trước nàng phòng bị vài ma tu, dựng lên một cái lồng phòng ngự, lúc này mới tránh bị trùng gặm.

Ngay từ ban đầu tới giờ, phòng ngự quanh thân Mạc Thiên Liêu cùng hỏa diễm chưa từng rút về.

"Hắn đã chết." Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn ma tu Vạn Quỷ Môn vẫn không nhúc nhích kia.

"Mở ra ảo trận đồng thời lại phóng độc trùng, Đoán Thiên thật đúng là âm độc." Siêu Phàm nghiến răng nghiến lợi nói.

Nữ tử Lưu Vân Tông kia cùng gật đầu, thật sự là đáng sợ, người trong ảo trận căn bản nhìn không thấy những thứ trong hiện thực, mấy con trùng này lợi hại như thế, nếu là trong ảo trận có mảy may một chút lơ lỏng nào, tất nhiên mất mạng.

Hai ma tu càng sợ hãi hơn, mới vừa rồi ở trong mắt bọn họ, nữ tu kia, Siêu Phàm, Mạc Thiên Liêu, đều là mỹ nhân thế gian khó được, đang chuẩn bị thả lỏng thể xác và tinh thần hưởng dụng một phen cho đã. Nếu thật sự đi vui vẻ, phỏng chừng sẽ bị côn trùng gặm đến xương cốt không còn.

"Xông vào nhà người khác, còn không cho người ta thả bẫy bắt chuột sao?" Mạc Thiên Liêu cười lạnh, từ trong vòng tay chứa đồ móc ra một viên linh thạch trung phẩm.

"Ngươi nói cái gì?" Mấy người cả kinh, đều nhìn về phía Mạc Thiên Liêu giấu ở bên trong áo choàng.

"Không thích bẫy chuột, thì cho các ngươi một cái lồng chuột tốt vậy." Mạc Thiên Liêu nói, cầm linh thạch trong tay khảm vào một chỗ lõm trên vách núi, rồi sau đó nhanh chóng ngự kiếm đằng không.

"Ông" một tiếng, khốn trận trên vách núi khởi động, nhốt lấy hết tất cả mọi người.

Mạc Thiên Liêu vỗ vỗ tay, bất chấp sẽ biến thành bia ngắm hay không, trực tiếp vọt tới trước đại môn ma cung Đoán Thiên.

Đại môn nguy nga khảm ở giữa vách đá cao hai trăm trượng, lấy màu đỏ tinh thạch tạo ra. Nói là cửa, thực ra không có cánh cửa, toàn bộ khe hẹp đều bị cả một khối tinh thạch ngăn trở, không có bất cứ chỗ nào ra vào. Tinh thạch là trong suốt, dưới ánh mặt trời phiếm ra ánh sáng màu đỏ, xuyên thấu qua tinh thạch xem tình hình bên trong, đường núi dài dường như phủ đầy máu tươi, rất là rợn người.

Trước cửa trống rỗng, không có bất cứ hoa văn trang sức hay đền thờ, chỉ có mấy tảng đá loạn, thoạt nhìn rất là hoang vắng. Một mỹ nhân thân hình cao gầy, mặc trường bào tuyết sắc, lẳng lặng ngồi ở trên tảng đá, cúi đầu nắm chặt lấy đám lông hổ bên chân.

Mỹ nhân áo trắng cùng hổ vằn, biến thành màu sắc duy nhất trong cảnh tượng hoang vu trước mắt.

"Sao lại không đi vào?" Mạc Thiên Liêu đi qua, sờ sờ đỉnh đầu Thanh Đồng. Toàn bộ trận pháp trong ma cung, đều mở ra đối với Mạc Tiểu Trảo.

Thanh Đồng ngẩng đầu nhìn hắn, cũng không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn như vậy.

Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng, từ bên trên nhìn xuống, đã không có phần lãnh đạm cao ngạo ngày thường, ngược lại có vài phần ấm ức cùng vô tội, Mạc Thiên Liêu nhìn mà trong lòng một mảnh mềm mại, chậm rãi vươn tay, khẽ vuốt gò má y:"Một người không dám đi vào sao?"

Ba trăm năm qua, Thanh Đồng một lần cũng không có đặt chân qua ma cung Đoán Thiên. Cũng không phải xuất phát từ băn khoăn gì, chỉ là đơn thuần không muốn một người về nhà.

Thanh Đồng như trước không nói lời nào, từ từ buông mắt, sau một lát, chậm rãi vươn hai tay hướng về phía Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu nhìn mà tâm muốn tan ra, khom lưng, để hai tay thon dài ấy ôm chặt cổ hắn, nâng tay, ôm ngang người lên:"Bảo bối, chúng ta về nhà."

Hổ mập làm đệm chân há to miệng, sau một lúc lâu không đứng lên, mãi đến khi nhìn thấy thân ảnh hai người kia xuyên qua tinh thạch trong suốt ở đại môn, bị đại môn như dòng nước nuốt lấy, lúc này mới vắt chân chạy qua, một ngụm cắn vạt áo Mạc Thiên Liêu, cũng bị kéo đi vào.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Tuần san bát quái: Kế hoạch đặc biệt của các đại ma tông — Ma cung hành]

Tiêu đề: Đoàn đội khảo sát ma cung đã đến ma cung, tuyên thệ giữ gìn kiến thiết đại lục Thái Huyền, tư tưởng kiên trì giết người đoạt bảo không lay được.

Tiêu điểm: Chung quanh ma cung xuất hiện phân đội nhỏ bắt chuột không rõ, tình huống của khảo sát tổ đầy khó khăn.

Phụ trương: Ái muội của Thanh Đồng chân nhân cùng đệ tử thân truyền thăng cấp, nhập ma cung khai phòng. Hình minh hoạ: Trống rỗng

Ghi chú: Phóng viên hổ vằn ở tiền tuyến đã bị diệt khẩu, không thể truyền hình ảnh quay lại, thỉnh tự não bổ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đại Trận

Lỗ hổng đại trận, quả là nơi yếu ớt nhất, dường như không có đại trận hộ sơn ở nơi này, đoàn người dẫn đầu không khỏi vui sướng một trận.

Huyền Cơ bị truyền tống trận trực tiếp ném đến gần lỗ hổng, thấy mọi người hứng trí bừng bừng không khỏi hơi hơi nhíu mày, nhìn quanh bốn phía, không thấy được thân ảnh Mạc Thiên Liêu, cũng không thấy được Thanh Đồng, trong lòng không khỏi lo lắng một chút.

"Tới trước được trước, chúng ta mau vào đi thôi," người Vạn Quỷ Môn hưng phấn không thôi, kéo một đệ tử Lưu Vân Tông nói,"Đã đến ma cung, đạo hữu không ngại lấy bản đồ ra chúng ta cùng nhau nghiên cứu."

"Trong tay chư vị cũng có, tội gì muốn xem cái của ta." Đệ tử kia Lưu Vân Tông bỏ tay ma tu ra.

"Hừ, ai biết đồ các ngươi đưa có thật hay không." Người Vạn Quỷ Môn nhất quyết không tha, bắt đầu dây dưa.

Đang khắc khẩu, một đạo uy áp rất mạnh đánh tới, người Vạn Quỷ Môn vội vàng lui về phía sau, hóa ra là Lưu Bích vừa kịp chạy tới.

"Bản đồ trong tay chư vị đều giống nhau," Lưu Bích lấy tấm khăn che môi,"Nếu không tin, có thể cùng theo với bọn ta." Dứt lời, liền dẫn đầu đệ tử Lưu Vân Tông đi vào.

Lúc này người chạy tới cũng không nhiều, chính đạo cộng thêm ma môn cũng không đủ hai mươi người, tất cả mọi người nghĩ tới trước được trước, tự nhiên cũng không trì hoãn gì, liền cùng Lưu Bích đi vào.

Huyền Cơ chậm rãi lui về phía sau, xoay người muốn đi.

"Ấy, sư thúc, sao người không đi vào!" Mặc Hùng vừa muốn đi vào, quay đầu nhìn thấy sư thúc đứng ở xa xa, vội vàng tiến lên giữ chặt hắn,"Đi mau, không chừng một lát sau bọn họ lại giở thủ đoạn ngăn người đến sau đấy."

Vừa dứt lời, quả nhiên thấy người Vạn Quỷ Môn nhanh chóng cắm cờ trận xuống mặt đất.

"Không……" Huyền Cơ nói còn chưa nói xong, liền bị Mặc Hùng sức lớn vô cùng một phen khiêng lên, nhảy lên một cái, xông vào.

Bởi vì đại trận hộ sơn nay cực kỳ suy yếu, mọi người cũng nhìn không ra biên giới lỗ hổng ở nơi nào, phạm vi khoảng chừng cũng bằng đỉnh núi này.

Người Vạn Quỷ Môn cứ cách mỗi ba thước liền cắm cờ trận, bao lấy xung quanh đỉnh núi, sau đó ba người cùng nhau kết ấn, khởi động cờ trận. Theo một tiếng quỷ rít bén nhọn, quỷ khí đậm đen nháy mắt bao trùm toàn bộ đỉnh núi.

Quỷ khí Vạn Quỷ Môn, dính vào người lập tức thối rữa, mà có thể xuyên thấu kết giới phòng ngự, nếu không phòng bị, lây dính đến da thịt, lập tức thối rữa, khó có thể chữa khỏi.

Người Vạn Cổ Môn bên kia, vừa đi vừa vẩy độc trùng hai bên đường.

"Đê tiện." Đệ tử Thanh Vân Tông cắn răng mắng.

"Chê chúng ta đê tiện, vậy ngươi giải quyết sạch sẽ hết đám trùng độc ấy đi," người Vạn Cổ môn cười ném trùng độc đến trên người Thanh Vân Tông,"Nhưng đừng bị thương đến sư đệ sư muội của ngươi ở phía sau."

Thanh Vân Tông đệ tử rút kiếm, một kiếm chém đứt con trùng kia, hừ lạnh một tiếng:"Ngươi nghĩ rằng ta sẽ mắc mưu, chờ ta đi giải quyết trùng độc, các ngươi liền sẽ ở sau lưng hạ sát thủ." Nói xong, liền cùng đi với người Lưu Vân Tông, Vân Tùng cùng Vân Diên không chạy tới, gã chỉ có thể đi cùng trưởng lão phái khác.

Người Vạn Cổ Môn mắng một tiếng sau lưng đệ tử Thanh Vân Tông: "Ngụy quân tử." Nói được đến đường hoàng, cũng không ngăn cản bọn họ bày trận ném trùng, muốn lấy bảo vật còn không muốn làm bẩn thanh danh, nhìn khiến người ghê tởm.

Lỗ hổng chính là một đỉnh núi, từ đỉnh núi nhảy xuống, là một mảnh rừng rậm.

Đinh Tử Ngọc đánh dấu trên bản đồ, trong rừng rậm có khốn trận, không cẩn thận sẽ rơi vào, vĩnh viễn đều không ra được, biện pháp duy nhất là bay lên, ở trên không trung bay xuyên qua rừng cây.

Lúc trước ma cung canh phòng nghiêm ngặt, bay trên không không thể nghi ngờ là tìm chết, nhưng hiện tại ma cung không có một bóng người, bay trên không tự nhiên là an toàn.

Bản đồ này thật hữu dụng, mọi người liên tiếp tránh được mấy chỗ cơ quan, tiến vào càng sâu hơn. Đồng thời, những người đến sau phát hiện trận pháp Vạn Quỷ Môn, một bên mắng chửi, một bên nghĩ biện pháp khác, rất nhanh liền có người phát hiện trận pháp suy yếu, còn có nơi khác trống không.

Ban đầu đại trận hộ sơn tựa như một chiếc lồng trong suốt, người bình thường đi tới, sẽ chạm phải cái lồng kia, không thể hướng về phía trước, mạnh mẽ tới gần, sẽ lập tức bị bắn ngược đi ra ngoài. Nay cái lồng suy yếu, liền xuất hiện một ít lỗ hổng lớn nhỏ, từ mấy động này chui vào là được.

Mạc Thiên Liêu bước qua đại môn Ma cung, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi, cũng không phải cảnh bậc thang đỏ như máu nhìn thấy qua tinh thạch, mà là lâu dài, phủ kín bậc thang tinh thạch trong suốt. Hai bên bậc thang, là vách núi chật hẹp dốc đứng, chỉ đủ hai người song song đi qua.

Trên vách núi có rất nhiều chỗ lõm, trên đó có khảm linh thạch lớn nhỏ, cũng không phải khoe khoang giàu có như Thí Địa tôn giả, mấy linh thạch này chính là chống đỡ trận pháp, cơ quan chằng chịt dày đặc trên vách núi. Ai dám xúc động cơ quan nơi này, mặc dù là hóa thần đại năng, cũng bảo đảm chết không toàn thây.

Mấy trận pháp này chủ yếu là dùng để kinh sợ người khác, cho nên nhiều năm như vậy cũng không ai chạm qua, linh thạch trên đó vẫn phát sáng lòe lòe như trước, linh khí dư thừa.

Hổ mập theo sau Mạc Thiên Liêu, vểnh lỗ tai nhìn trái nhìn phải, thật nhiều linh thạch! Thế nhưng bên cạnh linh thạch, vừa nhìn liền biết là cơ quan hảo hạng, khẳng định có thể đâm da hổ của hắn thành vải thưa!

Mạc Thiên Liêu ôm Thanh Đồng đi lên bậc thang tinh thạch, thần niệm vừa động, khởi động trận pháp nơi này, bậc thang tinh thạch lại động lên, sợ tới mức hổ mập nhanh chóng bắt lấy vạt áo hắn. Rồi sau đó, bậc thang giống chiếc cầu trên tiên giới trong truyền thuyết, vững vàng nổi lên, đứng bất động, liền có thể bị truyền tống đến chỗ cuối.

Ma cung ba trăm năm không có người đặt chân, cỏ hoang um tùm.

Ma cung Đoán Thiên cũng không phải là một chỉnh thể, mà vốn dựa vào thế núi để xây, thuận theo tự nhiên. Có đất bằng lớn thì xây cung điện, có đất bằng nhỏ thì xây đình đài, có dốc thấp liền thì xây hành lang mái cong, có sườn núi thì xây hành lang chín khúc. Tất cả kiến trúc đều dựa vào núi mà xây, tùy thế núi mà lên xuống, nhưng khắp nơi lại tương liên.

Trên đường dốc đều xây cầu thang tinh thạch, chỉ cần đặt đầy đủ linh thạch, liền có thể không ngừng chuyển động.

Thanh Đồng tựa cằm trên vai Mạc Thiên Liêu, lẳng lặng nhìn mấy cảnh trí vừa quen thuộc vừa xa lạ này.

Mạc Thiên Liêu cũng không buông y xuống, cứ ôm như vậy, một đường hướng đến nội cung.

Hổ mập nhìn đến trọn mắt há mồm, chỗ này nhìn nhìn, chỗ kia sờ sờ.

Truyền thuyết trong ma cung khắp nơi đều là trận pháp nguy hiểm, Mạnh Hổ cùng Mạc Thiên Liêu, ngoại trừ ở cổng lớn nhìn thấy, còn lại các nơi chưa từng nhìn thấy trận pháp nào. Hang ma này thoạt nhìn quả thật chính là tiên cảnh, nơi nào có khủng bố âm trầm, sát khí tầng tầng như trong truyền thuyết?

Trên vách núi hành lang gấp khúc, có xây một thác nước lớn, hành lang vốn trong suốt, có thể nhìn thấy dòng nước chảy xiết dưới chân. Xuyên qua hành lang gấp khúc, cảnh tượng trước mắt lại biến hóa.

Bên ngoài cung điện đều là dùng các loại đá đen tuyền tạo ra, tuy rằng cũng tinh xảo, nhưng vẫn có một loại cảm giác uy nghiêm. Sau hành lang, chính là một thung lũng quần sơn vờn quanh.

Rường cột chạm trổ, mái cong tẩu thú, ôn tuyền lớn nhỏ, sưởi ấm nơi này khiến sương khói lượn lờ.

Bên trong cung điện không có tro bụi, sạch sẽ đến mức dường như hôm qua còn có người cư trụ.

Bởi vì mèo nhỏ không thích hạ nhân quấy rầy, Mạc Thiên Liêu liền dựng trận pháp chống bụi bên trong nội cung, không cần quét tước. Trên giường rộng rãi trải khăn đen tuyền thêu hoa văn đỏ, thoạt nhìn mềm mại thoải mái.

"Bảo bối, trước tiên ở nơi này nghỉ một lát, ta đi bắt chuột, xong xuôi sẽ về với em." Mạc Thiên Liêu thả Thanh Đồng xuống giường, hôn một cái xuống đôi mắt xinh đẹp nọ.

Thanh Đồng nhìn trái nhìn phải, biến thành mèo nhỏ trắng tuyết, hai ba cái nhảy vào cái ổ nhỏ bên cạnh giường lớn

Phía dưới cái ổ nhỏ kia có đài cao, ngang bằng cùng giường. Cái ổ nho nhỏ cũng không lớn, chỉ vừa đủ bọc lấy thân hình be bé của mèo con, thoạt nhìn có chút chật chội.

"Đây là cái đệm hồi trước của em, hiện tại ngủ không được." Mạc Thiên Liêu nhịn không được nhếch môi cười.

Mèo nhỏ không để ý tới hắn, thản nhiên cuộn thành cầu ở trong ổ, cọ cọ thảm nhung dưới thân.

Con hổ mập trố mắt nhìn sau một lúc lâu, thật sự nhịn không được hóa thành hình người: "Sư đệ, sao ngươi quen thuộc với nơi này như vậy?"

Mạc Thiên Liêu cười cười, ngẩng đầu xoa xoa đầu hổ mập, về đến nhà, hắn không khỏi thả lỏng, tâm tình cũng rất là sung sướng:"Đi, mang ngươi đi xem

vài thứ tốt."

Mạnh Hổ nghe nói Mạc Thiên Liêu dẫn hắn đi tìm bảo, liền hứng trí bừng bừng đi theo. Làm một con hổ chỉ dựa vào môn phái cung cấp nuôi dưỡng, hắn rất là nghèo. Trong ma cung Đoán Thiên nơi nơi đều là bảo vật, tùy tiện lấy nến đi ra ngoài, cũng có thể đổi không ít tiền. Đáng tiếc, trời bất toại hổ nguyện. Dọc đường đi, nhìn thấy những thứ ngã trái ngã phải bên ngoài trong cung, đồ đáng giá đều bị cướp sạch không còn, chắc là đám nô bộc chạy trốn lấy đi, Mạnh Hổ đau lòng nhe răng, của cải Đoán Thiên có bị cướp hết đi không đây.

Rẽ trái rẽ phải đi đến trước một đại điện nguy nga, Mạc Thiên Liêu đặt tay ở trên cột đá trước cửa, thần niệm vừa động, cửa đá to lớn liền ầm ầm mở ra.

"Sư huynh yên tâm, của cải nhà ta coi như giàu có, nhất thời nửa khắc đào không hết được." Mạc Thiên Liêu chắp tay sau lưng đứng ở trước cửa, cười vang nói.

Mạnh Hổ còn chưa kịp tỉnh lại từ câu kia "Nhà ta của cải giàu có", liền bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây người.

Toàn bộ cung điện không có phân tầng, cung điện cao ba trượng thoạt nhìn cực kỳ trống trải, mới vừa đi vào, liền bị hoa mắt. Núi linh thạch a! Vài tòa núi linh thạch nha!

Linh thạch trân quý, linh thạch của tu sĩ bình thường đều sẽ đặt ở bên trong pháp khí chứa đồ, chưa từng gặp người nào tùy ý vứt trên mặt đất như vậy, còn vứt thành núi!

Mạc Thiên Liêu ném cho Mạnh Hổ một cái túi chứa đồ nhỏ:"Chọn chút linh thạch thượng phẩm."

"Cho, cho ta?" Mạnh Hổ ngồi xổm dưới chân núi linh thạch, há hốc miệng.

"Làm xong việc, còn lại liền cho ngươi." Mạc Thiên Liêu vỗ hổ mập một bàn tay, này thứ này đều không phải là linh thạch tốt nhất, bên trong hộp chứa đồ trên giá phía sau núi linh thạch, có chứa linh thạch cực phẩm, mới là đáng giá nhất.

Nhưng mà, chỉ chữa trị pháp trận, còn không cần hắn phải dùng đến linh thạch cực phẩm.

Mắt Mạnh Hổ sáng ngời, choáng váng bị Mạc Thiên Liêu lôi đến một đống linh thạch, lại choáng váng bị hắn kéo đi lấp linh thạch.

Hai người ngự kiếm, lượn một vòng ở bên ngoài toàn bộ Ma cung, tìm đến vô số chỗ lõm lớn nhỏ. Có chút ở trên vách đá, có chút ở phía dưới nước suối, có chút ở bên trong khe đá, thậm chí còn có một ở trong nhà vệ sinh. Linh thạch thượng phẩm trong mấy chỗ lõm này, không khác nhau lắm đều đã biến thành màu xám trắng, chỉ có linh khí cực đạm ở trong đó, có chút đã đơn giản vỡ vụn.

Mạc Thiên Liêu mang theo Mạnh Hổ nhìn một vòng, sau đó sai hắn đi sắp đặt, mình thì đi đến thác nước lớn ở trung ương.

Xuyên qua thác nước, bên trong là một huyệt động nhỏ, giữa huyệt có một Thái Cực trận bàn, tám phương chung quanh trận bàn có gương, phân biệt chiếu rọi ra cảnh tượng tám phương vị Ma cung. Ra đại môn, cơ hồ mỗi một phương vị đều có người có ý đồ tiến vào, một hàng Lưu Bích, thậm chí đã đến bên cạnh ngoại cung.

Mạc Thiên Liêu liền lẳng lặng đứng ở chung quanh trận bàn, nhìn tinh thạch trong trận bàn hợp lại thành Thiên Can Địa Chi từng cái sáng lên, ngay khi cái cuối cùng vừa phát sáng, liền nhanh chóng đem hai linh thạch tròn tròn lớn nhỏ thích hợp, khảm xuống hai mắt cá Thái Cực Âm Dương.

"Ông –" Một tiếng vang lớn, cũng không phải là tiếng động như bất ngờ nổ tung, mà giống như tiếng chuông cổ xưa truyền đến, xa xăm lại kéo dài. Tu sĩ vừa trèo lên sườn núi, hoặc vừa phá vỡ ảo trận, bỗng nhiên bị một cỗ lực lượng to lớn ném đi ra ngoài.

Quả thật là ném đi ra ngoài! Thân thể tựa như va chạm phải vách đá cứng rắn, toàn bộ bị quăng lên, hung hăng ném tới xa xa. Mạnh Hổ đứng ở trên cầu thang, trừng lớn đôi mắt nhìn vô số tu sĩ bị đẩy lùi trên không trung, nuốt nuốt nước miếng.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[ta choáng tông bát quái tuần san — danh nhân phỏng vấn]

Phóng viên hổ vằn: Hôm nay chúng ta may mắn thỉnh Ma Tôn đến phỏng vấn.

Thợ Mộc: Mọi người khỏe

Phóng viên hổ vằn: Ma Tôn vẫn tận sức với tổ chức từ thiện bảo hộ yêu thú hoang dại, cũng thu dưỡng một con mèo nhỏ bị huynh trưởng vứt bỏ không nhà để về, thật sự là vui buồn lẫn lộn.

Thiên Lang: Khiếu nại, đưa tin không xác thực

Huyền Cơ: Không xác thực + 1, phóng viên này có phải bị mua chuộc hay không?

Thợ Mộc: Ngực đại thấp, ta có mua chuộc ngươi sao?

Phóng viên hổ vằn:[cúi đầu nhìn linh thạch] này……

Thợ Mộc:[yên lặng bày pháp trận] Hử?

Phóng viên hỏ vằn: Không có!QAQ

hôm nay mới phát hiện sư đệ càng hung tàn so với sư phụ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Thân Phận

Người ở trong phạm vi đại trận hộ sơn đều bị bắn bay, đám người Lưu Bích vừa nghe thấy tiếng vang đã nhanh chóng chạy về phía bên trong ma cung, ngược lại tránh được một kiếp.

"Hỏng, nhất định là có người vào trước, mở ra đại trận hộ sơn." Lưu Bích là một trưởng lão kỳ hóa thần, kiến thức rộng rãi, liếc nhìn liền biết được đây là có chuyện gì.

"Không có khả năng, chúng ta là nhóm đầu tiên truyền tống tới được." Một người Vạn Quỷ Môn cả kinh kêu lên.

"Không chừng còn có lỗ hổng khác." Mọi người tranh cãi ầm ĩ.

Vài người ma môn hoài nghi người Lưu Vân Tông đã nhanh chân đến trước, nói không chừng Đinh Tử Ngọc đã nhắc nhở riêng bọn họ gì đó, nhưng trưởng lão Lưu Bích đang ở nơi này, bọn họ cũng không dám nói cái gì.

"Sư thúc, đại trận này mở ra, chúng ta còn có thể ra ngoài sao?" Mặc Hùng nhìn một tầng lồng vô hình trên trời, linh khí trong đó ngẫu nhiên phản xạ ra mấy điểm sáng dưới ánh mặt trời.

Huyền Cơ cúi đầu, không nói lời nào.

"Nếu đến đây, vội vã đi làm gì." Một thanh âm xa xăm âm trầm từ xa xa truyền đến, trong thanh âm này mang lực thần hồn hùng hậu, chấn đến mức khiến người tu vi thấp run cầm cập.

Ngay cả Lưu Bích cũng kinh hoảng lên, thần hồn này rõ ràng còn mạnh hơn ả, nếu không phải yêu thú, vậy thì là……

Huyền Cơ là một yêu thú chân chính, ngược lại không chịu ảnh hưởng gì cả, nhưng hắn vẫn cúi đầu, cũng nhìn không ra.

"Thanh âm này…… là Đoán Thiên tôn giả!" Trưởng lão Vạn Cổ Môn đã gặp qua Đoán Thiên, nhất thời lộ ra biểu tình vô cùng hoảng sợ.

"Chẳng lẽ là quỷ hồn?" Người Vạn Quỷ Môn run run nói.

"Nói bậy, quỷ nơi nào có thần hồn?" Đồng môn đạp gã một cước, làm môn phái chuyên môn luyện hồn, thế nhưng còn sợ quỷ, thật sự là dọa người!

Trưởng lão Vạn Cổ môn cũng chẳng quản người khác, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, lạy về hướng trung tâm Ma cung:"Tôn giả thứ tội, chúng ta vào nhầm ma cung, sẽ liền rời đi, còn mong tôn giả chớ trách!"

Vài tiểu bối ma tu thấy trưởng lão Vạn Cổ môn hoảng sợ như vậy, cũng có chút lo sợ. Vài ma tôn khác, bọn họ có may mắn gặp qua, tất cả đều không dễ đối phó. Vị Đoán Thiên tôn giả trong truyền thuyết này hỉ nộ vô thường, thủ đoạn khác người, ngay cả các ma tôn đều sợ hãn.

Mọi người đợi một lúc lâu sau, cũng không thấy Đoán Thiên đi ra thu thập bọn họ, quanh mình cũng không có nhiều biến hóa.

"Đoán Thiên tôn giả đã chết hơn ba trăm năm, nếu còn sống, đã sớm đi ra báo thù, làm gì mà chờ tới bây giờ." Đệ tử Lưu Vân Tông đứng ở bên cạnh Lưu Bích, nghĩ có chỗ dựa, liền chẳng hoảng sợ gì. Đoán Thiên tôn giả nếu còn sống, cũng chỉ là tu sĩ hóa thần, luận tuổi tác còn không có lớn bằng trưởng lão Lưu Bích, nhất định đánh không lại trưởng lão.

Lưu Bích cũng không biết suy nghĩ của đệ tử, cảm giác hắn nói có lý:"Mới vừa rồi có lẽ là một luồng thần hồn Đoán Thiên lưu lại, sau khi mở ra pháp trận xong phỏng chừng sẽ tiêu tán."

"Ngu ngốc," Trưởng lão Vạn Cổ môn cười nhạo nói,"Loại tàn niệm thần hồn gì có thể lưu lại qua ba trăm năm mà không tán? Đoán Thiên tôn giả thần thông quảng đại, không chừng ở trong ma cung có tiên khí gì có thể lưu lại thần hồn, chỉ cần thời cơ chín mùi liền có thể đoạt xá trùng sinh." Mặc kệ Đoán Thiên có phải còn sống hay không, dưới sức ảnh hưởng mà hắn đã tạo ra, lão không dám mạo hiểm, nửa câu nói bậy tôn giả cũng không dám nói.

Tiểu đội duy nhất tiến vào ma cung bắt đầu chia rẻ.

Mạc Thiên Liêu tạm thời không quản bọn họ, đi vào kho lấy một bộ trận kỳ. Trận pháp có đầy đủ linh thạch, một lần nữa khởi động, nhưng chỗ hổng vẫn còn. Đại trận hộ sơn rất lớn, lấy tu vi hiện tại của hắn khó có thể chống đỡ, muốn sửa đại trận hộ sơn, chi bằng đợi đến lúc hắn trở về kỳ hóa thần, giờ trước hết sửa sơ lại một chút là được rồi.

Chỗ hổng là một ngọn núi trụi lủi, nhưng năm đó tu sĩ chết ở chỗ này đếm không hết, nhuộm cả đỉnh núi thành một màu nâu đen.

"Chết thì chết, còn làm bẩn đỉnh núi của ta." Mạc Thiên Liêu ghét bỏ đá đá tảng đá màu đen dưới chân, búng ngón tay cái tách, một ngọn lửa màu xanh dấy lên ở đầu ngón tay, trong nháy mắt, ngọn lửa nhảy lên tảng đá, cũng hừng hực bốc cháy lên.

Đám trùng Vạn Cổ môn ném xuống, gặp mộc trung hỏa, đều hoảng sợ chạy trốn, rất nhanh liền bị nuốt sống, phát ra tiếng rít bén nhọn.

Mạc Thiên Liêu đứng ở trung tâm ngọn lửa, tùy ý để mộc trung hỏa thiêu tảng đá lột đi một tầng da, đốt thành màu lửa đỏ rực, lúc này mới phất tay, thu hồi mộc trung hỏa.

Nay, hắn đã có thể khống chế mộc trung hỏa tự nhiên, làm bất tẫn mộc, hắn tuyệt không sợ mộc trung hỏa, đứng ở trong lửa ngay cả gốc áo cũng không bị đốt đến. Nâng tay vung lên, tất cả ngọn lửa liền lại quy thành một ngọn lửa nhỏ, trở lại lòng bàn tay hắn.

Cắm trận kỳ lên trên tảng đá bị đốt đến đỏ bừng, cờ trận luyện chế từ tinh cương* chặt chẽ vững vàng ghim xuống tảng đá, phấp phới đón gió.

*thép tinh thuần

Trận kỳ Vạn Quỷ Môn còn đó, phát ra từng luồng khí đen. Mạc Thiên Liêu cười nhạo một tiếng, bày trận pháp như vậy đúng là lãng phí.

Cách không nhấc lên vài trận kỳ Vạn Quỷ Môn, đổi vị trí, rồi sau đó, đem chính trận kỳ mình lấy đến xen kẽ lồng vào nhau, Mạc Thiên Liêu từ trong vòng tay chứa đồ cầm ra một viên linh thạch, dùng lửa trong tay đốt cháy, nhanh chóng vẽ ra một trận pháp ở giữa trận kỳ. Dung dịch linh thạch kết nối tất cả trận kỳ thành một mạch nối liền, Mạc Thiên Liêu nhảy lên không trung, hai tay kết liên hoa ấn, đánh vào giữa trận.

Trận pháp phức tạp đột nhiên sáng lên, rồi sau đó an ổn lại, trận kỳ Vạn Quỷ Môn cũng không tỏa khói đen nữa.

"Hỏng!" Người Vạn Quỷ Môn đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng,"Có người động trận kỳ của ta!" Trận kỳ của lão chỉ phòng người bên ngoài vào, nhưng có thể dỡ bỏ từ bên trong, nếu là có người ở bên trong phá hư, hoặc là động tay chân gì đó, thì bọn họ cũng không ra được.

Người Vạn Quỷ Môn nhanh chóng chạy về hướng chỗ hổng, Vạn Cổ môn không muốn tiếp tục đi vào, cũng cùng đi ra ngoài.

Lưu Bích do dự một lát, lại không để ý tới người ma môn nữa, vẫn như trước tiếp tục hướng về phía ma cung. Lúc gần đi chưởng môn cho có công đạo nhiệm vụ cho ả, khiến ả cần phải mang Thái Cực Phần Thiên Lô của Đoán Thiên tôn giả về, việc này liên quan đến hưng suy Lưu Vân Tông. Đến Ma cung tầm bảo, vốn là nguy cơ tầng tầng, sao có thể vì chút việc nhỏ này mà lùi bước!

Người Vạn Quỷ Môn nhanh chóng ngự kiếm chạy vội tới chỗ hổng, liền thấy được một trận kỳ an ổn không có gì lạ:"Là ai, phá hủy quỷ trận của chúng ta?" Đệ tử cầm đầu đi qua, ý đồ muốn nhổ trận kỳ bị phá loạn.

"A –" Vừa đi đến cách trận kỳ mười trượng, đệ tử kia đột nhiên bị ngàn vạn quỷ khí quấn thân, rồi sau đó, nháy mắt bị xé thành vô số phần. Máu tươi phun tung toé ra, bắn đầy người đầy mặt đồng môn phía sau, mọi người nhịn không được kinh ngạc thốt ra tiếng.

"Này này này……" Người Vạn Quỷ Môn sợ ngây người, quỷ trận của bọn họ, từ khi nào trở nên lợi hại như vậy?

"Vạn quỷ tuyệt sát trận!" Vạn Cổ môn trưởng lão coi như có kiến thức, nhận biết trận pháp này, không khỏi liên tục lui về phía sau. Sát trận này đủ để giết chết tu sĩ hóa thần, bọn họ vẫn không nên tới gần mới tốt.

"Cổ trùng!" Người Vạn Cổ môn tìm tòi một lúc lâu sau, ngay cả một xác trùng cũng không tìm thấy,"Trưởng lão, cổ trùng đều không thấy!"

"Các ngươi, đang tìm thứ này sao?" Giọng nói xa xăm thâm trầm từ phía sau vang lên, mọi người lập tức cứng lại.

Trưởng lão Vạn Cổ môn chậm rãi quay đầu, chỉ thấy một người thân mặc cẩm bào tay rộng hoa vân đen tuyền, đạp trên hư không, như cười như không nhìn bọn họ, một bàn tay thon dài chậm rãi mở ra, bên trong là một nhúm tro đen.

"Bái kiến Đoán Thiên tôn giả, phần thiên diệt địa, thọ cùng trời đất!" Trưởng lão Vạn Cổ môn phịch một tiếng, rạp đầu xuống đất, làm một đại lễ.

Các đệ tử Vạn Cổ môn còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, theo bản năng cũng quỳ xuống cùng trưởng lão.

Còn những đệ tử khác mặt dính đầy máu đã bị dọa choáng váng, đứng ngẩn người bất động.

"Bổn tọa chết ba trăm năm, khó còn có người nhớ rõ," Mạc Thiên Liêu cười cười, cầm nhúm tro trong tay chậm rãi rắc xuống trên đầu đám người Vạn Quỷ Môn,"Vậy ngươi còn nhớ hay không, bổn tọa đã nói qua, trong Đoán Thiên ma cung, không cho thả trùng?" Trong thanh âm kia chẳng chứa chút tức giận nào, dường như đang hỏi, ngươi còn nhớ bổn tọa không thích mấy món ăn nào hay không.

"Tiểu nhân đáng chết, quản giáo vô phương, nhất thời không kiểm tra," Trưởng lão Vạn Cổ môn nghe nói như thế, càng kinh hoảng, lão thấy Mạc Thiên

Liêu có thể đạp trên hư không, liền biết hắn mang tu vi kỳ hóa thần giống như trước, nơi này lại là ma cung chỉ cần một thần niệm của hắn liền có thể biến hóa nghiêng trời lệch đất, căn bản không chấp nhận được một chút phản kháng nào của lão,"Cổ trùng là ai thả?"

Đệ tử thả cổ trùng cả kinh, còn chưa kịp biện giải cái gì, liền bị trưởng lão một chưởng chụp lên thiên linh cái, hai mắt trợn lên, chết ngay lập tức.

"À," Mạc Thiên Liêu cười lạnh một tiếng,"Đối với đệ tử bổn môn như vậy, trở về làm sao ăn nói với môn chủ của ngươi?"

"Môn chủ cũng là thuộc hạ tôn giả, nào dám trách cứ tiểu nhân." Trưởng lão Vạn Cổ môn trả lời cực kỳ lưu loát.

Mạc Thiên Liêu nhìn mấy ma tu dưới chân đầy đầu mồ hôi này, hơi hơi nhếch môi cười.

Đại trận hộ sơn ở sát bên cạnh tường ngoài ma cung, cách không xa lắm, bên ngoài tường, chính là vách đá thật dày, đỉnh kề bên đỉnh đại trận, khó có thể vượt qua.

Đám người Lưu Bích đang dọc theo vách đá tìm kiếm lối vào, giữa lúc đang đi, bỗng nhiên gặp cổ trùng Vạn Cổ môn.

Mạc Thiên Liêu chắp tay sau lưng đứng ở không trung, không nói một lời nhìn người phía dưới chém giết.

"Cái kia, sư…… sư đệ này……" Mạnh Hổ cùng lại đây xem náo nhiệt, cào đầu nửa ngày, mới lắp ba lắp bắp mở miệng,"Ngươi làm sao đột nhiên có thể ngự khí?" Hắn rõ ràng nhớ rõ Mạc Thiên Liêu là tu vi nguyên anh, chỉ có đến hóa thần kỳ, mới có thể thoát khỏi phi kiếm, ngự khí phi hành, thoạt nhìn liền giống như đang đứng trong hư không vậy.

Mạc Thiên Liêu xê chân, lộ ra phi kiếm phía dưới áo choàng, phi kiếm kia cực kỳ nhỏ, chỉ lớn bằng bàn chân vậy, người bình thường căn bản nhìn không thấy, vừa nhìn liền tưởng như không có phi kiếm vậy.

Mạnh Hổ giật giật khóe miệng:"Ngươi…… Ngươi thật là Đoán Thiên tôn giả sao?"

Mạc Thiên Liêu nhướn mày.

Bảo hộ cổ tay màu đồi mồi bay lên, biến thành miệng rộng, vòng quanh Mạnh Hổ bay một vòng, há há cười nói:"Quào, con hổ ngốc cũng có lúc thông minh bất chợt."

Mạnh Hổ nhìn nhìn Thái Thủy, chậm rãi cúi đầu.

"Ngậm miệng," Mạc Thiên Liêu chộp Thái Thủy lại, ngược lại nói với Mạnh Hổ nói,"Không sai, nhận được sự chiếu cố của đại sư huynh thời gian qua, sau này, chúng ta vẫn là người một nhà."

Mạnh Hổ vốn đang gục đầu đột nhiên ngẩng đầu:"Thật?" Một đôi mắt hổ sáng ngời trong suốt, vẫn là người một nhà, nói cách khác, Mạc Thiên Liêu còn nhận sư huynh là hắn! Chính mình chỉ là một con hổ chưa kết anh, đã thành sư huynh ma tôn!

Mạc Thiên Liêu nâng tay, xoa nhẹ đầu hổ mập:"Đó là đương nhiên, ngươi về sau có thể gọi ta là sư đa."

"Ừ!" Mạnh Hổ cao hứng gật gật đầu, đợi Mạc Thiên Liêu tránh ra, đột nhiên sửng sốt một chút, dường như có chỗ nào sai sai thì phải?

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[phần sư đệ cùng sư đệ thật không giống nhau]

Ngực đại thấp: Ngươi vừa rồi khiến ta gọi ngươi là gì

Thợ Mộc: Sư đệ nha

Ngực đại thấp: À à, ta cho rằng mình nghe lầm rồi

Thợ Mộc: Đến, nói cùng ta, sư đệ à, sư đệ à

Ngực đại thấp: Sư đệ à……sư di ya sư die, sư đa

Thợ Mộc: Ngoan

Cái sư die không có lầm đâu, trong bản gốc để nguyên vậy luôn đó, hình như là từ sư đệ và sư đa phát âm giống giống nhau nên nói vài lần sẽ bị lẹo lưỡi

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Đút Mèo

Ma tu Vạn Cổ môn cùng Vạn Quỷ Môn, bị Đoán Thiên ma tôn đột nhiên sống lại làm sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, chủ động xin đi giải quyết đám người chính đạo kia.

"Cái đám tiểu nhân lật lọng bỉ ổi này!" Đám người Lưu Bích bất ngờ không kịp phòng, nhận phải công kích của ma tu, vài đệ tử đều trúng cổ trùng.

"Hừ, các ngươi dám tự tiện xông vào cung điện của Đoán Thiên ma tôn, là trộm thì cần phải giết!" Trưởng lão Vạn Cổ môn cười dữ tợn nói.

Người Thanh Vân Tông đang định ngụy biện, chuẩn bị nói "Vật vô chủ người gặp có phần" linh tinh gì đó, liền nghe Mặc Hùng giành nói trước:"Nói cứ như các ngươi không phải là trộm vậy!"

Người Thanh Vân Tông:"……"

Người ma môn không cùng bọn họ nhiều lời vô nghĩa, rất nhanh liền bắt đầu bày trận, đấu võ.

Mặc Hùng xách đao muốn xông lên, bị Huyền Cơ kéo giật lại.

"Sư thúc?"

"Việc này rất kỳ quái, đừng xúc động." Huyền Cơ bí hiểm nói một tiếng, trong lòng thầm mắng cái tên Mạc Thiên Liêu không trượng nghĩa, xúi giục người ma đạo, lại để hai người bọn họ lưu lại chỗ này.

Lưu Bích dù sao cũng có tu vi kỳ hóa thần, đủ để nghiền áp những đám người ma môn đó, chỉ có lão tổ Vạn Cổ môn có thể đối kháng trên hai chiêu, nhưng cũng liên tiếp bại lui.

Đệ tử ma môn cũng không quản các trưởng lão đối chiến, Vạn Cổ môn trước, dùng pháp thuật phối hợp với trùng độc đối kháng chính đạo đệ tử, người Vạn Quỷ Môn thì ở mặt sau nhanh chóng bày trận.

"Không ngờ bọn họ phối hợp tốt như vậy." Mạnh Hổ ở bên cạnh Mạc Thiên Liêu nhìn xem đến mức trợn mắt há mồm, mấy đám người ma môn này phút trước còn phòng bị lẫn nhau, oán thầm lẫn nhau, lúc này lại giống như huynh đệ từng vào sinh ra tử, phối hợp đến thiên y vô phùng.

Mạc Thiên Liêu chỉ cười không nói, người ma đạo ngày thường thoạt nhìn chia năm xẻ bảy, nhưng chỉ cần có một ma tôn ở, liền có thể nháy mắt đoàn kết lại. Bởi vì người ma đạo đều tiếc mạng, ở trước mặt ma tôn "Giết người không chớp mắt", tiềm năng lên đến vô cùng.

Cổ trùng rít gào, quỷ trận khóc hô, dần dần bức đám đệ tử chính đạo lùi về khu rừng phía sau, trong rừng kia là trận chồng trận, đảm bảo đi vào liền ra không được.

Đúng lúc này, Lưu Bích đột nhiên ra một đại chiêu, đánh bay trưởng lão Vạn Cổ môn ra ngoài, xoay người đi cứu đệ tử chính đạo.

Mạc Thiên Liêu vỗ vỗ Mạnh Hổ, ý bảo hắn giấu mình, chính mình đột nhiên lướt xuống, nâng tay đưa tới một con rồng lửa, đánh úp về phía sau lưng Lưu Bích.

Lưu Bích đột nhiên quay đầu, lắp bắp kinh hãi, vội vàng hóa ra tường nước ứng đối, ai ngờ rồng lửa kia xông qua tường nước, nháy mắt không còn diện mạo, nhưng vẫn còn có một luồng lửa màu xanh, giống như lợi kiếm, xen lẫn với rồng lửa, bị tường nước loại bỏ xong, liền thẳng tắp hướng ấn đường ả phóng tới.

Lưu Bích chỉ phải buông tường nước, nghiêng người tránh qua một bên:"Mạc Thiên Liêu? Ngươi đây là có ý gì!"

Đối với Mạc Thiên Liêu lộ ra mặt, Lưu Bích tự nhiên nhận được, lúc trước đại hội ba phái, Mạc Thiên Liêu gây ra náo động lớn, mà bộ dạng hắn tuấn mỹ như thế, khiến người ta nhìn qua khó quên, đồng dạng Lưu Bích ở đấy xem lễ nhớ rất rõ ràng.

"Tôn giả, ta đến trợ người." Trưởng lão Vạn Cổ môn phun xong một búng máu đột nhiên nhảy lên, đánh về phía Lưu Bích, bị Lưu Bích một chưởng đập trở về.

"Tôn giả? Ngươi đến tột cùng là loại người nào?" Lưu Bích thở hổn hển, một trưởng lão hậu kỳ nguyên anh, ả đối phó tuyệt không thoải mái, rồi sau đó trừng Huyền Cơ đang lui ở một bên,"Huyền Cơ, đây là có chuyện gì?"

Mặc Hùng cùng đệ tử Ốc Vân Tông cũng thực khiếp sợ.

Huyền Cơ đầy mặt vô tội, một bộ "Ta cái gì cũng không biết", sau đó vô cùng đau đớn nhìn về phía Mạc Thiên Liêu:"Nghiệt đồ, ngươi đây là đang làm cái gì?"

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhếch môi, lộ một nụ cười tà:"Huyền Cơ chân nhân, chúng ta đến làm một bút giao dịch như thế nào?" Nói xong, từ trong vòng tay chứa đồ móc ra một tấm áo ngoài trắng tuyết, bên trên đầy vết máu, chính là cái áo cởi ra từ trên người Thanh Đồng lúc ở trên Tuyết Sơn. Quần áo biến từ lông có thể nháy mắt thay đổi sạch sẽ, áo lụa cá nhám bên ngoài thì không được như thế, Thanh Đồng có thói quen mặc dơ thì ném, Mạc Thiên Liêu liền thu về.

"Thanh Đồng!" Huyền Cơ kinh hô một tiếng,"Ngươi, ngươi làm gì Thanh Đồng rồi?"

Áo lụa cá nhám, tất cả mọi người nhận ra, đó là áo của Thanh Đồng chân nhân, không khỏi cả kinh. Thanh Đồng ở trong số cao thủ kỳ hóa thần không tính là yếu, thế nhưng bị thương thành như vậy!

"Chỉ cần ngươi giết ả đàn bà này, ta liền mang ngươi đi gặp y." Mạc Thiên Liêu cười lạnh nói.

"Mạc sư đệ, sao ngươi có thể khi sư diệt tổ như vậy!" Mặc Hùng giận đến mức đôi mắt đỏ bừng, không quan tâm xách đao hướng Mạc Thiên Liêu chém tới.

Tay Mạc Thiên Liêu vung lên, đẩy Mặc Hùng đến trên vách đá, trong nháy mắt trên những chỗ lõm khảm linh thạch trên vách, hàng ngàn hàng vạn dây gai nhô ra, quanh co khúc khuỷu, chặt chẽ vây lấy Mặc Hùng.

"Huyền Cơ chân nhân, chớ nghe hắn nói bậy," Lưu Bích vội vàng mở miệng,"Hắn bắt ngươi đối phó ta, rồi sau đó sẽ đối phó ngươi, chỉ có chúng ta liên thủ giết hắn, mới có thể cứu được Thanh Đồng."

"Nếu không muốn cũng được thôi, bổn tọa cũng không có thời gian chơi đùa với các ngươi." Mạc Thiên Liêu thu hồi cái áo đẫm máu, xoay người liền muốn rời đi.

"Đợi đã!" Huyền Cơ lên tiếng, kêu Mạc Thiên Liêu lại, cùng lúc đó, nhanh chóng ra tay, tấn công Lưu Bích.

Hai tu sĩ hóa thần đối chiến, kinh thiên động địa, may mà đại trận hộ sơn của Mạc Thiên Liêu đầy đủ rắn chắc, những đệ tử thì không gặp may như vậy, đều bị liên lụy đến.

Lưu Bích lúc trước đối chiến cùng trưởng lão Vạn Cổ môn, đã tiêu hao không thiếu chân nguyên, mà vốn dĩ tu vi của ả không so được với Huyền Cơ, rất nhanh liền rơi xuống thế hạ phong. Huyền Cơ đột nhiên một chưởng vỗ qua, con rắn nhỏ màu lam trên vai Lưu Bích đột nhiên thoát ra, phun một ngụm băng về phía hắn.

Huyền Cơ quyết định rất nhanh, ném xác rùa,"ầm" một tiếng đập trúng rắn nhỏ, đồng thời một chưởng đẩy Lưu Bích vào trong rừng.

Khốn trận trong rừng khởi động, cây cối loạn chiến, Huyền Cơ giết đỏ cả mắt quay đầu, nhìn về phía trưởng lão Vạn Cổ môn đang nằm dưới đất, một phen tóm lên, cũng ném vào trong rừng.

"Đừng, đừng động thủ, chúng ta tự mình đi vào!" Vài ma tu khác thấy thế không ổn, đành tự mình chui vào trong rừng.

Xung quanh đột nhiên im ắng xuống, người chết thì chết, người cần chui vào trận cũng đã chủi vào trận, chỉ còn lại có hắn cùng Mặc Hùng bị trói, ngay cả Mạc Thiên Liêu cũng không thấy bóng dáng đâu.

Huyền Cơ yên lặng đi qua, tự nhặt xác rùa của mình lên, cẩn thận xoa xoa cất vào trong lòng.

"Sư thúc." Phía sau truyền đến một tiếng gọi, Huyền Cơ quay đầu, liền nhìn thấy từ sau tảng đá toát ra một người, chính là Mạnh Hổ.

Huyền Cơ tách mở dây gai quanh thân Mặc Hùng:"Mạc Thiên Liêu đâu?"

"Hắn trở về mò cá cho sư tôn." Mạnh Hổ gãi gãi đầu.

"Tên phản đồ này, lại còn dám mò cá cho tiểu sư thúc!" Mặc Hùng nghiến răng nghiến lợi nói, rồi sau đó sửng sốt,"Mò cá?"

Huyền Cơ trợn trắng mắt, ngược lại nhìn về phía Mạnh Hổ:"Ngươi cũng biết?"

Mạnh Hổ gật gật đầu.

Ma cung trống trải không người, cỏ dại sinh trưởng tốt. Trong ma cung Đoán Thiên, quanh năm không có thuộc hạ quan trọng đóng giữ, bọn họ đa số đều ở bên ngoài làm việc, trong ma cung thường chỉ thường có vài nô bộc cùng đám người nhóm lửa linh tinh này nọ. Năm đó mở ra đại sát trận, không phân biệt giết hết hơn phân nửa đám người xông vào ma cung cùng nô bộc bên trong, đám nhóm lửa không chết cũng trộm bảo vật rồi rời đi. Toàn bộ Ma cung thoạt nhìn lạnh lùng trống trải tiêu điều, cũng đã khó che lấp bản chất xa hoa, chỉ cần tẩy rửa lau dọn một phen, liền có thể khôi phục nguyên trạng.

Sau khi Huyền Cơ cùng Mặc Hùng tiến vào, cũng giống Mạnh Hổ lúc trước, miệng đều không thể khép.

Mạc Thiên Liêu giao hết đám chuột liên can cho Huyền Cơ, liền thản nhiên trở về mò cá đút mèo.

Cá suối lạnh trong hàn đàm, không ngoài dự đoán, đều chết sạch sẽ. Cá suối lạnh cực kỳ khó nuôi, chỉ có thể sống hồ sâu suối lạnh không lẫn tạp chất, nhưng lại muốn ăn đủ thứ, bởi vậy cần phải định kỳ đưa đồ vào, lại không thể làm bẩn nước. Trên người cá suối lạnh không có bất cứ tạp chất gì, chết rồi cũng hóa thành một vũng nước băng, cho nên hàn đàm vẫn là trong veo.

Mạc Thiên Liêu vò đầu, chết hết, lấy cái gì đút cho mèo đây?

Chưa từ bỏ ý định nhảy vào trong hàn đàm, mò mẫm một phen. Cá suối lạnh nuôi trong ao không dễ sống, nhưng bên dưới hàn đàm này, là suối băng vạn năm hắn đào được, thích hợp cho cá suối lạnh sinh tồn nhất, hẳn là sẽ có cá suối lạnh hoang dại.

Nước hồ lạnh lẽo thấu xương, hiện ra một màu băng lam, Mạc Thiên Liêu lẻn đến chỗ sâu trong hàn đàm, nơi này đã không còn ánh sáng gì, liền dùng ngón tay dấy lên mộc trung hỏa, làm sáng bốn bề. Trong nước lóng lánh trong suốt, thứ gì đó màu băng lam đang động, nhìn kỹ, chính là từng đàn từng đàn cá dường như hòa thành một thể với nước.

Cá suối băng!

Mạc Thiên Liêu cực kỳ vui sướng, loại cá gần như trong suốt này, chính là cá suối nước băng hoang dại, chỉ sinh tồn tại trong suối băng, hương vị so với cá suối lạnh còn ngon hơn. Không nghĩ tới, trải qua mấy năm nay, cá suối lạnh chết sạch, trong đàm lại sinh ra cá suối băng.

Đợi đến khi đám người Huyền Cơ tham quan đến nội cung, Mạc Thiên Liêu đã nướng cá xong, cũng tẩy đi mùi máu cả người, vui vui vẻ vẻ trở về đút mèo.

"Cái này ăn ngon." Thanh Đồng ăn mảnh thịt cá cuối cùng, liếm liếm môi mỏng nhạt màu, thỏa mãn nheo mắt lại. Thịt cá tươi mới vào miệng liền tan, mang theo một chút lành lạnh của băng, lại có hương vị nướng, dù cho không cần đồ gia vị, cũng đều cực kỳ ngon.

"Bảo bối, ăn no," Mạc Thiên Liêu chậm rãi lại gần, liếm lên đôi môi hồng nhạt kia,"Thế nhưng ta còn bị đói."

Thanh Đồng nhướn mày nhìn hắn:"Vậy ngươi đi phơi nắng." Là một cái cây, phơi nắng uống nước thì sẽ không đói bụng.

Mạc Thiên Liêu nghẹn một chút, đẩy mỹ nhân xuống giường mềm mại, cắn răng nói:"Bất tẫn mộc gần đây thăng cấp, đói bụng muốn ăn mèo."

"Nói bậy…… A……"

Kết cấu nội cung rất là không giống với bên ngoài, Huyền Cơ nhìn xem chậc chậc lấy làm kỳ lạ, xem ra sư đệ nhà mình lúc trước ở cùng ma đầu kia vài năm, một chút cũng đều không có chịu khổ.

"Thanh Đồng đâu?" Huyền Cơ nhìn trái nhìn phải, Mặc Hùng còn chưa hồi phục lại khỏi đống tin tức nghe được dọc đường.

Mạnh Hổ hứng trí bừng bừng ở phía trước dẫn đường, chỉ vào cung điện vô cùng tinh xảo kia nói:"Ở bên kia."

Phòng ngủ nội cung thực ra không có cửa sổ cũng không có tường, bởi vì dưới đáy có lửa Đoán Thiên, nơi này bốn mùa như xuân, phòng ngủ chính là vài cây cột chạm trổ khéo léo, bốn phía treo đầy màn tinh xảo, cho nên, thanh âm bên trong có thể truyền ra vô cùng rõ ràng.

"A…… Đau……"

"Bảo bối, thả lỏng một chút, một lát liền không đau ……"

"A…… Chậm, chậm một chút, ưm……"

Thanh âm Thanh Đồng réo rắt động nhân, giờ phút này có chút khàn khàn, mang theo một chút giọng mũi, nghe vào tai giống như tiếng nức nở.

Ba người ngây ra như phỗng sững sờ sau một lúc lâu, Huyền Cơ là người đầu tiên phản ứng, không nói hai lời, xắn tay áo lên liền muốn đi vào liều mạng cùng Mạc Thiên Liêu!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tranh Chấp

Mạnh Hổ nhào lên ôm chặt lấy eo Huyền Cơ, gắt gao kéo người lại.

Mặc Hùng không rõ cho lắm, thấy Mạnh Hổ không ngừng nháy mắt với hắn, cũng tiến lên hỗ trợ, ôm lấy chân Huyền Cơ.

Thanh âm trong phòng càng phát ra kịch liệt, Thanh Đồng đã khó có thể nói nên lời.

Huyền Cơ cắn răng:"Buông tay!" Con hổ ngốc này rất có sức, mà con gấu khờ kia càng là trời sinh thần lực, nhất thời nửa khắc tránh không thoát.

"Sư bá, đừng xúc động, sư đệ đang giúp sư tôn chữa thương, quấy rầy không được." Vẻ mặt Mạnh Hổ thành thật nói.

Lúc trước ở tại thủy tinh cung, dường như mỗi ngày đều có thể nghe được. Lần đầu lúc nghe thấy, sư đệ rất nghiêm túc nói cho hắn, thật sự là đang giúp sư tôn chữa thương. Sư đệ mất trăm cay nghìn đắng mới tìm được công pháp chữa thương, điểm ấy hắn biết, nhưng nghe thấy sư tôn dường như cũng đang phải chịu khổ, hắn không khỏi có chút đau lòng. Lúc ấy Mạc Thiên Liêu nói với hắn như vầy:"Công pháp này chính là như vậy, mới đầu sẽ có chút đau, qua một lát liền thoải mái."

Tuy rằng sư tôn hung hăng đập sư đệ một trận, nhưng cũng không có phủ nhận lời nói của sư đệ.

"Có mà rắm chó ấy!" Huyền Cơ cắn răng, cúi đầu nhìn Mặc Hùng vẫn như trước cần cù ôm chân hắn,"Sao ngươi lại ngăn cản ta?"

Mặc Hùng ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt có chút lệch, khù khờ nói:"Con cũng không biết, con thấy Mạnh Hổ ôm, thì ôm cùng."

Huyền Cơ bị hai tên sư điệt ngu làm tức đến mức xác muốn tét ra, móc ra xác rùa, đập mỗi đứa một cái, sau đó hất hai tên ngốc đang choáng váng mặt mày ra, tự mình xông về phía phòng ngủ.

"Cạch!" Một tiếng vang lên, Huyền Cơ đụng vào kết giới vô hình bên trên, đầu nổi lên một cục u thật lớn.

"Ừm…… Ngoài, bên ngoài……" Thanh Đồng đẩy đẩy cái tên đang nằm trên người y, y mơ hồ nghe được giọng nói của Huyền Cơ.

Mạc Thiên Liêu thoáng nâng mình lên, ấn đường hai người tách ra, tay vung lên, kết giới cách âm chợt dựng lên, trước khi Thanh Đồng lấy lại tinh thần, ngăn cách hết thanh âm bên ngoài.

"Người nào?" Thanh Đồng mở mắt ra, cố gắng nhìn ra ngoài.

"Không có người," Chỉ có vài yêu thú, câu phía sau Mạc Thiên Liêu chưa nói, cúi người hôn hôn đôi môi trơn bóng,"Bảo bối, chúng ta đang chữa thương, không thể phân tâm." Nói xong, dường như trừng phạt mà dùng lực mạnh thêm một chút.

Thanh Đồng bị đẩy đến run rẩy, một ngụm cắn xuống bả vai Mạc Thiên Liêu.

Kết giới nội cung thực ra là đại trận cực kỳ lợi hại, mặc cho Huyền Cơ lấy pháp lực hóa thần yêu tu công kích như thế nào, đều lù lù bất động, liền cầm xác rùa gõ nửa canh giờ, cuối cùng suy sụp ngồi dưới đất, cúi đầu vuốt ve xác rùa.

"Sư bá, đây là đang nhìn mệnh sao?" Một cái đầu lớn thò lại gần, Mạnh Hổ đầy mắt hiếu kỳ hỏi. Truyền thuyết trên xác Huyền Vũ có mệnh lý bát quái, có thể biết quá khứ tương lai.

"Ừ." Một ngón tay Huyền Cơ chậm rãi lướt qua lướt lại ở mặt trên.

"Sư thúc là đang tính bao lâu chúng ta có thể ra ngoài sao?" Mặc Hùng đầy mặt chăm chú hỏi.

Huyền Cơ liếc mắt nhìn hắn, cất xác rùa vào trong lòng:"Tính ta có khả năng đập chết Mạc Thiên Liêu hay không." Cũng là đang tính xác Huyền Vũ cùng bất tẫn mộc cái nào rắn chắc hơn.

Khổ đợi trước cửa, Huyền Cơ ngồi nguyên cả một buổi chiều, ánh trời chiều phía tây chiếu xuống mặt đất một thân ảnh tiêu điều thật dài.

Mạc Thiên Liêu ôm Thanh Đồng cả người mềm nhũn, cũng không có dẫn y tắm rửa, chỉ vỗ nhẹ sau lưng dỗ y ngủ.

"Tắm rửa……" Thanh Đồng đẩy đẩy Mạc Thiên Liêu.

"Ngoan, nội thương của em còn chưa tốt, để lại thêm một lần nữa đi." Mạc Thiên Liêu hôn hôn cái trán mướt mồ hôi.

Gần một tháng trên đường đi, hai người dường như không rời khỏi giường, nội thương đã sớm tốt hơn rồi. Mạc Thiên Liêu vẫn không yên lòng, cảm giác hẳn nên củng cố thêm một chút hiệu quả trị liệu.

Thanh Đồng có sức mà chẳng có lực trừng mắt nhìn hắn một cái, không so đo nữa, ngáp một cái buồn ngủ, trước khi ngủ, đột nhiên nhớ tới một chuyện:"Bọn Huyền Cơ đâu?"

Toàn bộ nội cung đều được Mạc Thiên Liêu dùng thần thức bao trùm, hắn đương nhiên biết Huyền Cơ đang làm cái gì, cười cười nói:"Ở bên ngoài chơi, ngủ đi, ta đi sắp xếp cho bọn họ."

Thói quen có Mạc Thiên Liêu ở bên thì cái gì cũng không quan tâm, Thanh Đồng chôn mặt xuống gáy Mạc Thiên Liêu, an tâm ngủ.

Đợi Thanh Đồng ngủ say, Mạc Thiên Liêu mới chậm rãi đứng dậy, dịch tốt góc chăn, buông màn xuống, nhấc lên cây nến màu đồi mồi đứng ở đầu giường, ra phía sau tắm rửa.

Trong ma cung khắp nơi đều là ôn tuyền, phòng tắm trong nội cung chính là một hồ ôn tuyền lớn. Thoải mái tắm một cái, Mạc Thiên Liêu thay một bộ đồ bình thường có sẵn trong ma cung, lúc này mới thần thanh khí sảng đi ra ngoài.

Gấu lớn màu đen nằm trên mặt đất ngủ đến mức tứ chi sải hết ra, hiện tại chính là mùa đông, đối với gấu mà nói, mỗi ngày đều rất mệt, dù là yêu tu đã tu thành hình người cũng thế. Hổ vằn tựa vào cái bụng nóng hôi hổi của gấu, nhưng bởi vì thân thể quá dài, đầu cùng chân sau đều buông ở dưới đất, thoạt

nhìn như là một con gấu đen lớn đắp một tấm thảm da hổ.

Nghe được tiếng bước chân, hổ mập nửa tỉnh nửa mê ngẩng đầu, liền thấy một người đầu tóc rối tung, một thân áo tơ đen tuyền, tay áo rộng thêu hoa văn mây trôi, khí chất phi phàm, há miệng thở dốc, vẫn cứ cảm giác sư đệ nhìn không giống như lúc trước.

Huyền Cơ vừa thấy Mạc Thiên Liêu đến liền vọt qua.

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng hóa Thái Thủy biến thành gông cùm, răng rắc một tiếng khóa chặt hai tay Huyền Cơ, một bên siết, một bên thấp giọng nói:"Thanh Đồng ngủ, đừng đánh thức hắn."

Nghe được lời ấy, Huyền Cơ lập tức không phát ra tiếng, tránh ra khỏi gông cùm Thái Thủy, một phen nắm áo Mạc Thiên Liêu, truyền âm cho hắn:"Ngươi là cái tên khốn kiếp khi sư diệt tổ."

"Cũng không thể nói như vậy," Mạc Thiên Liêu cười cười, cũng dùng truyền âm nói,"Là ta nuôi lớn Thanh Đồng, vốn sớm đã định cho ta."

"Ai đồng ý định cho ngươi?" Huyền Cơ đột nhiên hiểu được suy nghĩ muốn cắn chết Mạc Thiên Liêu của Thiên Lang chân nhân, nếu hắn là chó, giờ phút này tất nhiên cắn rụng đầu Mạc Thiên Liêu xuống dưới.

Hổ mập đứng lên, vẫy vẫy lông, biến thành hình người, lớn tiếng nói:"Sư đệ, thương thế sư tôn khi nào mới tốt?"

Huyền Cơ quay đầu trừng Mạnh Hổ, lớn tiếng như vậy làm cái gì?

Quay đầu nhìn nhìn phòng trong, vẫn bình yên không gợn sóng, mới nghĩ đến Mạc Thiên Liêu đã dựng kết giới cách âm, dù cho bọn họ đánh nhau vỡ đầu Thanh Đồng cũng nghe không đến! Vậy cái tên khốn kiếp này làm cái gì cũng truyền âm cho hắn?

"Ta thấy sư bá không muốn nói, liền phối hợp một chút," Mạc Thiên Liêu rất là vô tội, thả tay Huyền Cơ xuống, quay đầu trả lời câu hỏi của Mạnh Hổ,"Chuyện thần hồn, nhất thời nửa khắc khó mà tốt lên được, dù cho khỏi, sư tôn cũng sẽ sinh ra ỷ lại với công pháp này, cuộc đời này sợ là cai không xong."

Mạnh Hổ rất là lo lắng, cái này là tà công gì, lại vẫn có thể nghiện.

Huyền Cơ nghe được đến mức muốn hộc máu, ai ngờ Mặc Hùng cũng cùng gật đầu:"Nếu là không có chỗ gì xấu, cho dù có ỷ lại cũng không quan trọng, dù sao ngươi cũng ở bên cạnh tiểu sư thúc."

Ma cung tuy rằng hoang vu, người có thể ở lại cung điện lại không thiếu, Mạc Thiên Liêu để ba tên này tự tiện, chính mình đi ra thác nước phía dưới xem tình hình ngoài cung.

Phần lớn người các môn phái nhân đều bị bắn ra ngoài, Vân Tùng cùng Vân Diên cũng không ngoại lệ, không thiếu tu sĩ còn bị thương, một phần là bị các loại cơ quan trận pháp hãm hại, một phần là bị đánh lén, trong lúc đánh nhau chết sống bị ăn mệt, càng phần nhiều là bị đại trận hộ sơn chợt mở ra làm chấn thương.

Mọi người tụ tập cùng một chỗ, kiểm kê nhân số, phát hiện Lưu Vân Tông cùng trưởng lão Ốc Vân Tông đều không có.

"Ta đã nói kia bản đồ có bẫy," Một trưởng lão ma môn âm dương quái khí nói,"Người Lưu Vân Tông tất nhiên biết phương pháp mở ra đại trận hộ sơn, nhớ năm đó, chính Đinh Tử Ngọc ở bên trong Ma cung đóng kín đại trận, mọi người mới có cơ hội xông vào."

"Không sai, nói là công bố bản đồ, nhưng thật ra muốn gạt chúng ta đến cùng nhau mở ra kết giới, để bọn họ có thể đi vào." Lời vừa nói ra, lập tức có người phụ họa.

"Vậy Ốc Vân Tông kia là sao?" Vân Diên nhíu mày, cô không tin Thanh Đồng cũng tham dự trong chuyện này, chung quy lúc trước ở đại hội ba phái, Ốc Vân Tông cùng Lưu Vân Tông còn nảy ra xung đột cực kỳ nghiêm trọng.

"Đừng có ở trong này làm bộ làm tịch, đám người các ngươi ngụy quân tử, vốn là cùng một giuộc." Người ma môn đều lên tiếng chỉ trích chính đạo.

"Lúc trước, chúng ta ở một chỗ hổng, gặp cái tên đệ tử mặc áo choàng kia của Ốc Vân Tông," Một người trọng thương ngẩng đầu lên, ho một lát mới nói tiếp,"Hắn mang chúng ta ra khỏi ảo trận, lại nhốt chúng ta vào trong khốn trận."

Bên trong khốn trận kia ẩn giấu sát trận, mấy người đồng hành cùng gã đều bị giết chết, gã thiếu một chút cũng không sống được, đại trận hộ sơn mở ra, mới ném gã ra ngoài, miễn chết.

Mạc Thiên Liêu thu hồi ánh mắt, hơi hơi nhếch môi cười, vốn tưởng rằng chà đạp như vậy, chuyện hắn sống lại sẽ nhanh chóng truyền ra, nào ngờ vây khốn Lưu Bích, chó ngáp phải ruồi dẫn mọi người suy đoán sai lệch. Như vậy cũng tốt, cho đầy đủ thời gian, việc cấp bách, trước khi mọi người kịp phản ứng, trở về kỳ hóa thần.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần không tắm rửa sẽ mang thai]

Sư tôn: Ta muốn tắm rửa

Thợ Mộc: Ngoan, đợi hấp thu xong rồi lại tắm

Sư tôn: Bọn họ nói để lại bên trong sẽ mang thai

Thợ Mộc: Hai ta giống loài không giống, sẽ không

Huyền Cơ:…… Trọng điểm chẳng lẽ không phải hai ngươi đều là công hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Bảo Các

Lúc Mạc Thiên Liêu trở lại nội cung, Huyền Cơ đang ngồi xổm bên giường người đang ngủ say khò khò trên giường.

Đứa em vất vả lắm mới nuôi lớn được, khi còn bé bị ma đầu này ôm đi thì cũng thôi đi, dẫu sao khi đó còn nhỏ tuổi, bây giờ đã là đại yêu kỳ hóa thần rồi, thế nhưng vẫn bị bắt cóc, lại vẫn cùng một người! Thế này bảo người làm anh như hắn không tức giận sao cho được! Huyền Cơ hạ quyết tâm muốn răn dạy Thanh Đồng một trận thật tốt, cho y biết uy nghiêm huynh trưởng.

Thanh Đồng như có cảm giác, hơi hơi mở mắt ra, liếc liếc Huyền Cơ sắc mặt âm trầm, ngáp một cái, khóe mắt hơi hơi phiếm hồng thấm ra một giọt nước mắt, sau đó, liền dùng đôi mắt ngập nước kia nhìn Huyền Cơ:"Ta muốn uống nước."

Mạc Thiên Liêu đi ra ngoài, pha sẵn một bình trà, đặt ở trên bàn bên giường. Huyền Cơ không chút nghĩ ngợi thò tay lấy lại đây, đổ nước vào trong chén hàn ngọc, thổi thổi đưa cho Thanh Đồng.

Thanh Đồng cũng không đứng dậy, chỉ nâng đầu lên, liền ừng ực uống cạn chén trà trên tay Huyền Cơ, rồi sau đó thỏa mãn nằm xuống, nheo mắt.

Huyền Cơ lắc lắc đầu, nhắc nhở bản thân cần phải bày ra uy nghiêm của huynh trưởng, không thể bởi vì đệ đệ rất đáng yêu liền không răn dạy. Vì thế, hắng giọng một cái, hít sâu một hơi, trợn tròn mắt:"Thanh Đồng!"

"Hửm?" Thanh Đồng mơ mơ màng màng muốn ngủ nhướng mắt nhìn hắn.

"Nếu tên khốn kiếp này bắt nạt ngươi, ngươi nhớ mau nói với sư huynh." Nói đến bên miệng liền thay đổi, Huyền Cơ nghẹn đến mức mặt đỏ bừng, liền nghẹn ra một câu như vậy.

"Ừm." Thanh Đồng lên tiếng, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

"Ngươi định ở lại ma cung với Mạc Thiên Liêu?" Nhìn không thấy đôi mắt lạnh lùng trong trẻo kia, đầu óc Huyền Cơ bỗng dưng sáng sủa hơn một chút, bắt đầu tận tình khuyên bảo,"Ngươi như vậy không được, người ta khiến ngươi đi thì ngươi liền đi, những thứ được đưa lên tới cửa, bình thường đều không được quý trọng."

Thanh Đồng chậm rãi mở mắt ra, lẳng lặng nhìn Huyền Cơ, im lặng một lát mới nói:"Ta biết."

Mạc Thiên Liêu đang đứng ở ngoài cửa, thu liễm hơi thở biến thành khúc gỗ, tim lập tức tọt lên cổ họng.

"Cho nên, ta mới cùng hắn về ma cung," Thanh Đồng vươn tay, vỗ vỗ đầu Huyền Cơ,"Tránh cho hắn cảm giác bản thân là tự đưa lên cửa làm bàn cào cho ta."

Huyền Cơ nhất thời nghẹn họng, ý của hắn không phải như thế này nha!

Mạc Thiên Liêu "phụt" một tiếng bật cười, phá khí tức, hai người trong phòng lập tức cảm ứng được tên khốn ngoài cửa.

Huyền Cơ hoảng sợ, không biết người nọ làm sao tới được gần như thế.

Để nắm tay ở bên môi, ho nhẹ một tiếng, Mạc Thiên Liêu nghiêm trang đi qua, ngồi xuống bên giường, nắm lấy bàn tay thon dài đang để trên chăn mỏng:"Ta chỉ biết, sư tôn sẽ không phụ lòng ta." Nói như vậy, chậm rãi đè thấp thân mình, đến bên cạnh đầu Thanh Đồng vốn đang buồn ngủ nên cả người mềm nhũn, nhẹ nhàng cọ cọ mặt y.

Thanh Đồng khò khè một tiếng, liếm cằm hắn một chút. Mèo nhỏ đang trong cơn buồn ngủ, tính tình tốt lạ thường.

Huyền Cơ che mắt, yên lặng xoay người đi ra ngoài, ôm xác ngồi xổm dưới đất.

Mạc Thiên Liêu dỗ Thanh Đồng ngủ, lúc này mới xoay người đi ra, ngồi xổm cùng một chỗ với Huyền Cơ:"Ta biết ngươi đang lo lắng cái gì."

"Ừ?" Huyền Cơ quay đầu, nhìn hắn vuốt cằm ra vẻ giống như hiểu hết tất cả, nhịn rồi lại nhịn, mới không trực tiếp đập cái xác xuống khuôn mặt tuấn tú nhìn thế nào cũng không vừa mắt kia.

"Ta sẽ không ký huyết khế với Thanh Đồng, cũng sẽ không tìm yêu thú khác," Mạc Thiên Liêu nhìn đôi mắt như hạt đậu xanh của Huyền Cơ nghiêm túc nói,"Cho dù quay về, ta vẫn còn là người Ốc Vân Tông, có chuyện cứ việc mở miệng."

Lúc này Huyền Cơ cất cái xác cầm trong tay, đứng dậy vỗ vỗ vạt áo:"Ta sẽ nhớ kỹ những lời này."

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhếch môi cười, cũng cùng đứng lên:"Về sau chúng ta chính là người một nhà, đi, nhị sư huynh, ta tặng ngươi mấy thứ tốt." Nói xong, dẫn đầu đi ra ngoài.

"Đông!" Xác rùa chính xác đập xuống gáy Mạc Thiên Liêu, khiến hắn lảo đảo cả người.

"Ai là nhị sư huynh của ngươi!"

Hai người một đường cãi nhau ầm ĩ hướng đến tháp Linh Lung bát giác bên ngoài cung.

"Chỗ đó là nơi tàng trữ bảo vật." Mạc Thiên Liêu chỉ bảo tháp trên vách đá nói.

Nhiều năm như vậy, bởi vì ma môn cùng chính đạo bất hòa, vẫn khó có thể đạt thành thống nhất, liền chậm chạp không phân phát lệnh bài vào kết giới này, lại hình thành quy định, dẫn đến ba trăm năm nay không người đến ma cung, kỳ tích bảo vệ hang ổ của Mạc Thiên Liêu.

Huyền Cơ ngưỡng đầu nhìn tháp Linh Lung bát giác cao ngất trong mây, tháp có bảy tầng cao. Tháp này đứng lặng trên vách đá nhô ra ngoài, được dựng từ đồ đá trân quý, dưới ánh mặt trời phản chiếu vầng sáng bảy màu. Không có đường dẫn, chỉ có thể bay lên, nhưng vừa tới gần trên không trung, liền bị một lực kháng cự cực lớn, khó có thể tiếp cận.

Trong mắt Mạc Thiên Liêu lóe lên một luồng sáng, lấy thần niệm mở khóa, lực kháng cự lập tức biến mất, hai người thoải mái đi vào tầng thứ nhất bảo tháp.

Những thứ bên trong tháp được sắp xếp ngay ngắn có trật tự, Huyền Cơ nhìn đến hoa cả mắt, khóe miệng giật liên tục. Vốn tưởng rằng bảo các của ma tôn Đoán Thiên, hắn là có thượng phẩm linh kiếm treo đầy vách tường, rương ngọc bày đầy nguyên liệu quý hiếm, đan dược quý giá nhiều không đếm xuể, thuyền bay linh bảo nằm loạn khắp nơi.

Thế nhưng, mấy thứ trước mắt này là cái gì!

Chén bị mẻ vành, chăn bị tét chỉ, gỗ Phù Tang bị cào nát bét, thậm chí, còn có lông mao bện thành đồ chơi linh tinh.

Mạc Thiên Liêu vui vẻ nhặt lên một con mèo nhỏ lông xù, mèo nhỏ kia chỉ lớn bằng bàn tay, làm từ lông trắng tuyết, khảm hai viên ngọc lưu ly nhạt màu làm mắt, cái mũi nhỏ hồng hồng cũng được điêu giống như in, trông chẳng khác gì Thanh Đồng trước đây.

"Làm giống không? Đây là của gom lại mỗi khi em ấy thay lông hằng năm ấy," Mạc Thiên Liêu khoe ra,"Ta làm trọn một bộ luôn."

Nói thế, mở ra một ngăn tủ, bên trong là một loạt "Mạc Tiểu Trảo", có đang ngủ, có đang ăn cái gì, có đang chơi lưu ly châu, mỗi một thần thái, đều làm rất rõ ràng.

Huyền Cơ há hốc miệng, không thể khép lại sau một lúc lâu. Giờ phút này, hắn thật tin tưởng Mạc Thiên Liêu đối đãi Thanh Đồng thật tốt, cái này làm gì còn là thích nữa, rõ ràng chính là si mê!

Mạc Thiên Liêu ở trước mặt Huyền Cơ khoe ra đầy đủ các thứ mình cất giữ, lúc này mới dẫn theo hắn mở ra cánh cửa bên dưới.

Hóa ra bảo vật chân chính đặt ở phía dưới bảo tháp, Huyền Cơ hiểu rõ, cùng Mạc Thiên Liêu đi xuống. Nhìn thấy bảo các phía trên ngay ngắn chỉnh tề, Huyền Cơ cho rằng Mạc Thiên Liêu là người làm việc gọn gàng ngăn nắp, đợi đến khi nhìn thấy tình hình dưới đất, lập tức thay đổi suy nghĩ ngay và luôn.

Nơi này xác thật phù hợp với "bảo khố ma tôn" Gọi như thế là bởi vì, pháp khí linh bảo rực rỡ muôn màu, thế nhưng, đều giống rác rưởi, tùy ý vứt trên mặt đất!

"Lạc nhật kiếm!" Huyền Cơ ở trong đống rác nhặt lên một thanh linh kiếm màu cam, đây là Lạc nhật kiếm danh chấn chính đạo khi xưa, linh kiếm thuộc tính hỏa, kiếm khí như sông biếc dưới trời chiều, đẹp không sao tả xiết, đã theo Thanh Vân Tông Xích Hà chân nhân phi thăng.

"Làm hai thanh, chỉ lấy một thanh có khả năng bán được giá tốt." Mạc Thiên Liêu không quá để ý nói, ở trong đống rác lật qua lật lại.

Huyền Cơ giật giật khóe miệng, nhìn kỹ, nơi này thật có không ít là danh khí nổi tiếng ở đại lục Thái Huyền, phỏng chừng đều bởi vì nguyên nhân "đầu cơ trục lợi" mà bị Mạc Thiên Liêu ném vào nơi này.

"Hiện tại mọi người đều hoài nghi là Lưu Vân Tông giở trò, nhưng chuyện ta trở về căn bản không giấu được, rất nhanh sẽ có người biết được." Mạc

Thiên Liêu rốt cuộc lật ra một bao tải, ném tới bên chân Huyền Cơ,"Sư huynh vẫn nên nhanh chóng trở về, miễn cho để người cảm giác Ốc Vân Tông cùng Đoán Thiên thông đồng làm bậy."

Huyền Cơ nhìn nhìn bao tải dưới chân, dưới ý của Mạc Thiên Liêu mà mở ra xem, nhất thời mở to hai mắt nhìn, đĩ nhiên là một túi cỏ huyền ma vạn năm!

Cỏ ma này sinh trưởng ở nơi cực hàn, toàn thân tối đen, cứng tựa như đá hắc diệu, thậm chí có thể ném vào lò luyện khí mà luyện chế. Cỏ huyền ma vạn có thể luyện chế linh khí thượng phẩm!

"Ta bện dây thừng khó coi, sư huynh cầm tự mình bệnh, bện tốt rồi mang lại đây, ta luyện thành linh khí cho ngươi." Mạc Thiên Liêu nhét bao tải vào trong lòng Huyền Cơ, thuận tay nhấc thanh Lạc nhật kiếm kia lên, mang theo hắn đi ra ngoài.

Phái Huyền Cơ rời đi trước, Mạc Thiên Liêu giữ lại hổ mập cùng gấu đen để giúp một tay.

Hiện tại trong tay một người có thể dùng cũng không có, chờ hắn khôi phục tu vi hóa thần, để cho Mặc Hùng đi ra ngoài rải rác tin tức, mà Mạnh Hổ, ở lại làm thảm cho mèo nhà mình.

Con hổ mập bưng lấy "Lạc nhật kiếm"sư đệ đưa, miệng cả ngày đều không khép lạo được, cười hì hì đưa sư bá ra ma cung, bị Huyền Cơ mắng "không lương tâm" vài lần.

Còn có vài đệ tử Ốc Vân Tông ở trong khốn trận bên trong đại trận, Huyền Cơ giả vờ đi vào đánh nhau một phen, xách cái đệ tử, chạy ra khỏi ma cung. Mấy đệ tử ấy cảm động đến rơi nước mắt, cùng Huyền Cơ nhanh chóng trở về tông môn.

Mạc Thiên Liêu nhìn thoáng qua đám người Lưu Bích còn ở trong khốn trận giãy dụa, phát hiện đã chết không ít người, liền không đi quản bọn họ, nhưng Lưu Bích vẫn sống được như trước rất tốt. Liền dời mấy cái đại trận tới xung quanh khốn trận, đảm bảo bọn họ nửa năm một năm cũng không ra được, lúc này mới vui vẻ trở về nội cung, bổ nhào vào giường, ôm Thanh Đồng vừa tỉnh ngủ cọ cọ.

"Bảo bối, người bên ngoài rất nhanh sẽ biết ta đã trở về," Mạc Thiên Liêu giả vờ lo lắng nói,"Đến lúc ấy lại là một hồi huyết chiến, nhưng bây giờ ta vẫn còn là tu vi nguyên anh."

"Thế cho nên?" Thanh Đồng nhướn mày.

"Cho nên…… Chúng ta phải nắm chặt thời gian song tu thôi!"

"……"

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Hóa Thần

Đạo đại yêu song tu, dùng rất tốt, có thể bù đắp đồng thời làm tu vi tăng lên. Nhưng mà, loại tăng lên này chỉ là tăng lên linh lực mà thôi, đối với tâm cảnh cùng thuật pháp không hề có ích. Cái này cũng không thể tránh được, chung quy chưa từng nghe nói cùng người trong lòng trên giường dính nhau, có thể ngộ ra đại đạo trong trời đất, hoặc là có thể luyện ra tuyệt chiêu kinh thế gì.

Có thể tăng lên đại khái chỉ có tình cảm hai người cùng kỹ thuật trên giường…… mà thôi.

Thanh Đồng yên lặng nhìn Mạc Thiên Liêu, chậm rãi vươn ra một ngón tay thon, móng vuốt sắc nhọn nháy mắt phóng ra.

"Óa!" Một tiếng hét thảm vang vọng chân trời.

Thái Thủy yên lặng bay tới bên cạnh cây cột, biến thành giấy dán màu đỏi mồi cùng cây cột hòa thành một thể. Một cái móng vuốt xù lông thật to cào cào giấy dán, là hổ mập nằm rạp trên mặt đất giả làm thảm.

Nhìn thấy hổ mập có cùng cảnh ngộ, Thái Thủy lập tức có tinh thần, biến thành dây chuyền đeo trên cổ hổ ta, cùng hổ mập chậm rãi đi ra ngoài.

"Ầy, chớ đi," Đợi con hổ mập bò ra đến bậc thang ngoài cửa, Thái Thủy lập tức biến thành miệng rộng bay lên không trung,"Ta không thể cách chủ nhân quá xa."

Con hổ mập dùng chân sau đá đá lỗ tai, nghiêng đầu nhìn miệng rộng, biến thành hình người ngồi xuống bậc thang, nhỏ giọng hỏi Thái Thủy:"Lâu như vậy, ta còn chưa có hỏi qua, ngươi đến tột cùng là thứ gì?"

Thái Thủy mất hứng uốn éo:"Nói như thế nào đây?"

"Công pháp sư đệ dùng chữa thương cho sư tôn tên gọi là gì, học tốt không?" Mạnh Hổ đối với công pháp này rất ngạc nhiên, mấy năm nay vì chữa khỏi thần hồn Thanh Đồng, tông chủ dùng lực cả một tông kiếm thiên tài địa bảo, cũng không có chuyển biến tốt gì, ngược lại sau khi sư đệ trở về, tần suất sư tôn đau đầu hạ thấp không ít, sau khi có công pháp, ngày ngày càng tốt hơn.

"Học tốt, làm một yêu thú, ngươi có thể vô sự tự thông." Thái Thủy cười khà khà, một mình tưởng tượng như thế rồi muốn lấy khủy tay chọt chọt Mạnh Hổ, nhưng không có thân thể, liền biến thành gậy nhỏ màu đồi mồi, chọt chọt eo Mạnh Hổ.

"A?" Mạnh Hổ vò đầu,"Ta đây cũng có thể giúp sư tôn chữa trị thần hồn sao?"

"Cái đó không được," Thái Thủy biến thành miệng rộng, ngữ điệu thâm trầm nói,"Ngươi tốt nhất vẫn đừng nên, nếu tổn loại tâm tư này, chủ nhân sẽ đem ngươi nướng thành khô hổ."

Đợi đến khi Mạc Thiên Liêu mang gương mặt đầy vết cào ra, liền nhìn thấy hai tên đang ông nói gà bà nói vịt, chà xát vụn gỗ trên mặt, ngồi xuống cùng bọn họ.

"Sư đệ," Mạnh Hổ nhìn nhìn Mạc Thiên Liêu, hơi hơi nhíu mày,"Ngươi vừa nói muốn song tu với sư tôn là sao?" Công pháp chữa thương hắn không hiểu, song tu hắn có biết, là một đệ tử, sao có thể nói ra lời đại nghịch bất đạo ấy được?

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, sờ sờ mũi:"Cái này……" Mịt mờ nhìn thoáng qua phòng trong, nếu chỉ có một mình hổ mập, hắn có thể nói qua loa bậy bạ, nhưng Thanh Đồng ở trong phòng sẽ nghe thấy nên không thể nói lung tung, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao.

Thái Thủy sung sướng khi thấy người gặp họa bay đến trên vai chủ nhân, cười há há.

Mạc Thiên Liêu thở dài:"Việc này nói ra thì dài." Đúng lúc này, Mặc Hùng bưng một thịt nướng bàn nướng đi tới, trên núi ma cung này dã thú ngược lại không thiếu, bởi vì nhiều năm nay không người bắt giết, toàn bộ đều mập mạp mướt thịt.

"Có thịt làm sao không có rượu cho được." Mạc Thiên Liêu đứng lên, tự mình đi tới hầm rượu lấy một vò rượu linh, kéo hai người ngồi xuống trước bàn trong sân ngọc.

Bàn ngọc nằm trong tiểu tạ, chung quanh có dòng suối nóng nho nhỏ uốn lượn chảy qua, lúc trước ma cung còn náo nhiệt, này trong suối thường xuyên sẽ thả chén ngọc hình cánh hoa, bên trong chứa vừa đủ một ngụm rượu, theo suối nước vây quanh tiểu tạ xoay quanh qua lại. Ở tiểu tạ chơi đùa với mèo con, khát nước có thể thò lại đây uống một ngụm.

Cho mèo uống, chính là một loại rượu trái cây trong veo, sẽ không uống say, mang theo một chút chua ngọt.

Mạc Thiên Liêu sờ sờ bông hoa khắc cạnh bàn, đó là một pháp khí không gian, từ bên trong lấy ra ba chén rượu lớn, rót đầy rượu. Rượu kia màu trắng ngục ngầu, cũng không trong suốt, thoạt nhìn dường như có không ít cát mịn.

"Đây là…… rượu tuyết sa!" Mặc Hùng vội vã nếm một ngụm, mở to hai mắt nhìn chằm chằm, hạt mịn vào miệng liền tan, linh khí dư thừa nổ tung nơi đầu lưỡi, mang theo mùi cát tuyết thuần khiết vạn năm, vị ngon vô cùng.

Mạc Thiên Liêu cười chạm cốc cùng Mặc Hùng:"Mặc sư huynh cũng là người mê rượu?"

Mặc Hùng nhìn rượu trong chén, kích động đến mặt đều đỏ, rượu tuyết sa, là dùng một loại táo hồng tuyết ủ, loại trái cây này chỉ sinh trưởng ở chung quanh suối băng, thoạt nhìn không khác gì với hoa tuyết bình thường, nắm ở trong tay giống như cát mịn vừa mềm mại mà lại không tan. Loại trái cây này dùng để nhưỡng rượu linh chính là thượng phẩm của thượng phẩm trong số các loại rượu.

Bình thường một vò tuyết sa đều khó cầu, huống chi là vạn năm tuyết sa!

"Hắn là tửu quỷ," Mạnh Hổ lắc đầu, ngửa đầu uống một ngụm,"Đừng để cho hắn uống nhiều, uống nhiều rồi say rượu giở trò điên, đúng, ngươi mới vừa nói chuyện gì dài, đến cùng là cái gì?"

Mạc Thiên Liêu ở bên trong bông hoa lấy ra một chén nhỏ hình cánh hoa, đổ một ngụm rượu vào, chậm rãi bỏ vào trong suối nước:"Ta kể cho các ngươi nghe một chuyện xưa, khi ấy có một ma tôn, hắn ngẫu nhiên nhặt được một con mèo nhỏ không nhà để về, ôm mèo nhỏ về nhà, dốc lòng chăm sóc……"

Chén ngọc hình cánh hoa, ở trong dòng suối chậm rãi trôi, bỗng nhiên bị một móng vuốt bông bông màu tuyết sắc ngăn lại, một đầu nhỏ xù lông đưa lại gần, đầu lưỡi hồng nhạt vươn ra liếm một ngụm, cảm giác hương vị bình thường, liền thả móng vuốt, tùy ý để cái chén kia tiếp tục trôi. Mèo nhỏ trắng tuyết liếm liếm miệng, lưỡi biếng duỗi eo, quay đầu nhìn Mạnh Hổ cùng Mặc Hùng ôm đầu khóc rống, nghiêng nghiêng đầu không hiểu cho lắm.

"Ma tôn kia chính là ngươi phải không?" Mạnh Hổ nhìn Mạc Thiên Liêu mặt mày buồn bã, mắt hổ rưng rưng.

Mặc Hùng ngửa đầu uống một hơi cạn sạch nửa bình rượu còn lại, ầm một tiếng nâng vò ném xuống đất, hít hít mũi:"Không thể tưởng được, tiểu sư thúc một người thanh tao lạnh lùng, lại trọng tình trọng nghĩa như vậy."

"Cho nên, nếu tông chủ phản đối, các ngươi cần phải giúp ta biện hộ, không có Thanh Đồng, ta thật sống không nổi." Mạc Thiên Liêu thở dài.

"Ô……" Hai sư huynh đệ nước mắt ròng ròng gật đầu.

Mèo nhỏ nhảy lên bàn ngọc, nhìn hai sư huynh đệ kia say khướt, hai người uống say căn bản không chú ý tới, như trước vẫn ôm đầu khóc rống.

Mạc Thiên Liêu vươn tay, ôm mèo nhỏ lại đây, hôn một cái xuống cái đầu lông xù kia:"Bảo bối, tỉnh ngủ, đói bụng hay không?"

Mèo nhỏ giật giật lỗ tai, biến thành hình người, ngồi ở trong lòng Mạc Thiên Liêu:"Hai người bọn họ làm sao thế?"

"Nghe chuyện xưa, tự dưng cảm động mà thôi," Mạc Thiên Liêu cười cười, kéo Thanh Đồng đứng lên,"Đừng động bọn họ, chúng ta đi tắm rửa đi."

Thần hồn Mạc Thiên Liêu vốn là kỳ hóa thần, đối với hắn mà nói, muốn trở về kỳ hóa thần, cần chính là tăng lên linh lực tích lũy cùng với khống chế thuật pháp. Cho nên, song tu rất là hữu dụng.

Mà thần hồn Thanh Đồng còn chưa tu bổ xong, cho nên song tu mang đến chỗ tốt đầu tiên là tu bổ thần hồn, đợi thần hồn tốt rồi, mới có thể tăng lên tu vi.

Mạc Thiên Liêu định kỳ cung cấp linh rượu cho Mặc Hùng, khiến hắn tuần tra trên núi, thuận đường sửa sang ma cung lại một chút. Tỷ như, tống khứ đám dã thú chạy loạn về lại trong rừng, ghi lại những nơi cung điện sụp đổ đợi Mạc Thiên Liêu đến sửa, không có việc gì thì đi xem những người bên trong khốn trận còn sống bao nhiêu.

Mà Mạnh Hổ, bởi vì biết được từng nơi khảm linh thạch ở các đại trận, liền đúng giờ kiểm tra linh thạch còn tốt hay không.

Cảnh giới hiện tại của Mạc Thiên Liêu, là một loại cảnh giới kỳ dị ở giữa nguyên anh cùng hóa thần, nói cách khác, hắn đồng thời có được thần hồn nguyên anh cùng hóa thần, nhưng linh lực còn chưa có nén lại thành chân nguyên, nắm vững thuật pháp hệ hỏa đã đến tột đỉnh, nhưng vẫn còn chưa quen với hệ mộc lắm.

Bởi vậy, đầu tiên muốn tăng lên linh lực, phương pháp bớt lo nhất chính là song tu; Tiếp theo là luyện tập pháp thuật, phương pháp hữu hiệu nhất chính là so chiêu cùng Thanh Đồng.

Vì thế, gấu đen to lớn tuần sơn cùng hổ vằn, mỗi ngày đều có thể thấy cảnh tượng Mạc Thiên Liêu bị Thanh Đồng hung hăng sửa chữa.

"Đoán Thiên tôn giả đối với tiểu sư thúc thật sự là đau đến trong tâm, bị đánh như vậy còn có thể dùng khuôn mặt tươi cười đón chào." Mặc Hùng cầm bầu rượu bên hông uống một ngụm, bên trong ma cung này dường như có đủ tất cả các loại linh rượu trên đại lục Thái Huyền, cho nên nửa năm qua, hắn một chút cũng không có ý muốn hồi tông môn.

Hổ mập ngồi xổm cách đó không xa liếm móng vuốt, trên đầu đội một cọng cỏ đuôi chó màu đồi mồi, nhìn xem chuyên chú.

Một con rồng băng thật lớn uốn lượn bay lên, thẳng tắp phóng tới Mạc Thiên Liêu, Mạc Thiên Liêu xoay tay lại, nhanh chóng dùng linh lực tụ tập hỏa diễm. Nhưng mà hỏa diễm có vượng cách mấy, cũng không ngăn trở được đầu rồng bự đến vài trượng kia. Đầu rồng thật lớn xuyên qua vòng lửa, dữ tợn mở to miệng.

Vì để nhanh chóng khôi phục thực lực, Mạc Thiên Liêu sẽ không dẫn động lửa Đoán Thiên bên dưới ma cung, cũng sẽ không dùng mộc trung hỏa, chỉ dùng hỏa diễm do linh lực tự thân ngưng tụ.

Rồng băng không kiên nhẫn vẫy đuôi, một ngụm nuốt lấy vòng lửa của Mạc Thiên Liêu. Mạc Thiên Liêu thả người bay lên, thả ra vô số dây leo quấn lấy thân rồng, đồng thời lướt qua rồng băng đánh tới Thanh Đồng.

Hai người nháy mắt qua trăm chiêu, trong lúc này linh lực hệ mộc màu xanh cùng linh lực hệ băng màu trắng trong đan xen ngang dọc, kèm theo hỏa diễm quấn quanh. Hổ mập nhìn đến không kịp, linh lực của hắn thuần hệ hỏa, nhìn Mạc Thiên Liêu đối chiến với sư tôn, rất có lợi cho hắn.

Băng Long tránh thoát dây leo, đồng thời, Thanh Đồng đột nhiên hóa chưởng thành quyền, đánh thẳng vào trước người Mạc Thiên Liêu, một quyền đánh nát phòng ngự kết giới của hắn, rắn chắc đánh vào trên người Mạc Thiên Liêu.

"Rầm!" một tiếng trầm vang, hổ mập nâng vuốt che kín mắt.

Kế tiếp, liền là một phen sửa chữa.

Thay đổi khôn lường, năm tháng thong thả.

Đảo mắt lại là một năm xuân về hoa nở.

Có người không cam tâm tâm vẫn canh giữ bên ngoài ma cung, thường xuyên thấy trong ma cung các màu sắc linh khí tung hoành, lường trước là người ở bên trong tranh đấu. Bởi vì đại trận hộ sơn mở ra, lần này không có nội ứng ở bên trong phá hư, toàn bộ ma cung giống như thùng sắt không gì phá nổi, mọi người không phá được cửa này mà vào, chỉ có thể ngóng trông người ở bên trong xảy ra vấn đề.

Một ngày này, trong ma cung trung vẫn đánh nhau kịch liệt như trước.

Linh lực hệ băng hóa thành ngàn vạn phi tiêu, từng lớp từng lớp vây quanh Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu gọi ra ngàn vạn gai gỗ, mỗi một cái ngăn trở lại phi tiêu, không cái nào rơi xuống mà vững vàng chống lại. Bên trên gai gỗ mang theo hỏa diễm, đâm xuyên qua phi tiêu sau đó lập tức bốc cháy. Mưa băng đầy trời, bên trong vụn gỗ, Mạc Thiên Liêu ngay lập tức xuyên qua, đối chưởng cùng Thanh Đồng.

Hai người nhanh đến mức hóa thành từng luồng hư ảnh, trong thời gian ngắn qua hơn một ngàn chiêu, Thanh Đồng lại hóa chưởng làm quyền, tấn công thẳng về người Mạc Thiên Liêu. Mạc Thiên Liêu nâng tay, vòng quanh nắm tay Thanh Đồng, dùng sức. Chân nguyên dư thừa ngưng tụ thành phòng ngự, không có bị nắm tay đánh nát, tay dài duỗi ra, một phen kéo Thanh Đồng vào trong lòng, không nói lời gì mà hôn xuống đôi môi mỏng khẽ nhếch kia.

"Ưm……" Rồng băng trong không trung nháy mắt tán thành vô số phiến băng, hỏa diễm quanh mình cũng vây lại đây, xoay quanh mà lên, nhưng không tới gần hai người.

"Bảo bối, em đánh không lại ta." Mạc Thiên Liêu nheo mắt lại, thần hồn cùng thực lực rốt cuộc thống nhất, lại tìm về loại cảm giác nắm trong tay hết thảy, thật sự là tốt đẹp, khiến hắn nhịn không được bắt đầu đắc ý.

Đôi mắt lạnh lùng trong trẻo hơi tối sầm, há mồm, cắn!

"Á, đau đau đau!"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Phóng viên hổ vằn: Tin tức mới nhất tòa báo, Đoán Thiên tôn giả đã khôi phục tu vi hóa thần! Mời xem tiền tuyến đưa tin về.

Thợ Mộc: Đánh không lại, đánh không lại, há há há

Móng Nhỏ:[ấm ức] Meo

~Thợ Mộc:[hôn mặt] bảo bối không tức giận, cho em đánh, cho em đánh

Phóng viên hổ vằn:…… Cái bánh xe này đừng có lăn đi

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Tử Kiếp

Mạc Thiên Liêu lắm miệng bị cắn mũi, hỏa diễm quanh mình nháy mắt tắt, thiếu chút nữa từ đám mây ngã xuống.

Ôm Thanh Đồng chậm rãi rơi xuống đất, trở về hóa thần, Mạc Thiên Liêu đã có thể ngự khí phi hành, liền thuận tay đưa cái linh kiếm khéo léo kia cho Mặc Hùng.

Gấu lớn rất là kích động, đây chính là linh kiếm Đoán Thiên tôn giả luyện chế, lập tức muốn đạp lên đi thử xem.

Một con gấu thật lớn, đứng trên phi kiếm lớn bằng bàn tay, lắc lư bay lên, đầy mặt hưng phấn, uống một ngụm linh rượu, đem linh lực đổ vào trong linh kiếm,"vút" một tiếng bay ra.

"A –" Linh kiếm bay quá nhanh, gấu lớn còn chưa đứng vững liền bị bay ra ngoài, nhất thời lảo đảo ngã xuống, nhanh chóng triệu phi kiếm trở về tiếp, lại phát hiện bản thân còn chưa có luyện hóa phi kiếm, căn bản nó không nghe sai sử, vì thế, liền như vậy thẳng tắp ngã xuống, phát ra một chuỗi tiếng thét sợ hãi, oành một tiếng nện xuống đất, chấn động đến mức bụi đất mịt mùng.

Hổ mập lại dùng móng vuốt che mắt, cỏ đuôi chó đồi mồi trên đỉnh đầu biến thành bài vị, đứng ở trên đầu hổ mập, trên viết bốn chữ lớn "Bài vị gấu ngốc".

Thanh Đồng trừng mắt nhìn, nhịn không được mím môi cười khẽ. Y rất ít khi cười, đôi mắt xinh đẹp ngày thường nhìn người rất lãnh đạm, một nụ cười này tựa như ánh trăng chợt tỏa, thế giới mờ mịt quanh mình bỗng nhiên liền có sắc thái.

Vừa khéo Mạc Thiên Liêu quay đầu lại thấy một màn như vậy, không khỏi ngây dại.

Nụ cười này chỉ xuất hiện giây lát ngay lập tức, liền lại khôi phục bộ dáng lãnh đạm kia, giương mắt liếc Mạc Thiên Liêu một chút, hơi hơi nhíu mày:"Nhìn cái gì?"

Mạc Thiên Liêu chậm rãi nâng tay, sờ sờ đôi mi như rẽ quạt:"Bảo bối, em hẳn nên cười nhiều một chút."

Ngón tay thon dài vạch qua lông mi rậm rạp, cái mũi cao cao, dừng ở trên môi mỏng nhạt màu, sau đó, bị cắn.

"Á, đau đau đau!"

Không có việc gì không cần ở trước mặt mèo đung đưa ngón tay…… nhiều năm như vậy Mạc Thiên Liêu vẫn như trước không rút ra được bài học.

Khôi phục thực lực, liền không thể tiếp tục co đầu rút cổ ở đây, những thứ gì nên đoạt lại, liền bắt những người đó phun ra không được thiếu. Mạc Thiên Liêu để Mặc Hùng đi ra cửa tìm hiểu tin tức, chính mình thì vào trong chính điện, thả ra vài cái pháp khí đưa tin bí ẩn.

Nguyên anh hóa thần, linh khí quay về.

Tu sĩ thực lực cường đại, mỗi khi tiến một đại cảnh giới, đều sẽ dẫn phát thiên tượng, Mạc Thiên Liêu trở về hóa thần kỳ đã vài ngày, lại không thấy động tĩnh gì, nguyên tưởng rằng thần hồn của hắn đặc biệt, Thiên Đạo không có cảm ứng được, đang cảm thấy may mắn, đêm đó, thiên tượng liền đến.

Thiên tượng đến muộn bảy ngày, kỳ thật là đang chuẩn bị.

Lôi điện màu tím xoay quanh trên không ma cung Đoán Thiên, đám người canh giữ bên ngoài Ma cung vốn đang ngồi thiền liền bừng tỉnh.

Đại trận đã mở ra hơn một năm, Huyền Cơ chân nhân của Ốc Vân Tông tốn rất nhiều sức mới mang theo vài đệ tử trốn ra, hai đệ tử thân truyền tông môn không thấy bóng dáng, mà Lưu Bích chân nhân của Lưu Vân Tông cùng trưởng lão Vạn Cổ môn còn ở bên trong. Hỏi Huyền Cơ đến cùng là sao thế này, hắn cũng nói không rõ, chỉ nói ma môn cùng Lưu Vân Tông bắt đầu tranh đấu, hắn cùng các đệ tử lâm vào khốn trận, ra sức trốn ra từ chỗ hổng.

Chỗ hổng kia nay biến thành sát trận, ai cũng không tới gần được.

Có người nói người Lưu Vân Tông giở trò, ở bên trong mở ra đại trận hộ sơn, cũng có người nói người ma môn thiết kế, hại người chính đạo, kỳ quái nhất là, có người nói Đoán Thiên tôn giả chết rồi sống lại, tự mình bảo vệ ma cung.

Nhưng mà, trên đời này, có đôi khi suy đoán càng thái quá thì càng tiếp cận chân tướng hơn.

Mây đen dày đặc, sấm chớp rền vang, bảy tia chớp uốn lượn thành cự long xoay quanh trong đám mây, đúng là thất thất tiểu lôi kiếp!

Tu sĩ độ kiếp đến Độ kiếp kỳ, phải qua chín đạo thiên lôi, khoảng chừng chín chín Lôi kiếp. Tu sĩ bình thường nguyên anh hóa thần, cũng sẽ có lôi kiếp, bởi vì này thời điểm đã tiếp cận rất gần độ kiếp kỳ, nhưng phần lớn đều là vô thưởng vô phạt bổ vài cái, chỉ có tu sĩ thực lực cực kỳ cường đại, mới có thể xuất hiện thất thất tiểu Lôi kiếp trong truyền thuyết.

Thiên Đạo là dùng phương thức này báo cho mọi người biết, người này là mệnh định phi thăng, từ trước tới nay phàm là tu sĩ trải qua tiểu lôi kiếp, chỉ cần có thể sống đến Độ kiếp kỳ, đều phi thăng không có ngoại lệ.

Lúc ấy, Mạc Thiên Liêu còn đang ôm mèo nhà mình nấp ở trong viện nghịch nước.

Ban đêm ánh trăng mờ ảo, Mạc Thiên Liêu đang ở trong ôn tuyền đốt mấy trản đèn lưu ly bên cạnh ao, đặt trong đĩa ngọc hoa sen, thả vào nước để trôi. Thanh Đồng thò tay muốn vớt, Mạc Thiên Liêu liền đỡ eo y mặc y đi với, vớt một lát, bỗng nhiên như có dự cảm ngẩng đầu, tâm thần buông lỏng, lực trên tay giảm bớt, Thanh Đồng lập tức đứng không vững, muốn ngã xuống thủy, liền vươn tay ôm lấy cổ Mạc Thiên Liêu, hai người phù phù một tiếng đồng thời ngã vào trong nước.

Áo dài trắng tuyết ẩm ướt xuyên thấu, tựa sát vào người, vốn dĩ ngày xuân nên xiêm y trên người Thanh Đồng không dày, dưới ánh đèn lưu ly ấm áp, rõ ràng lộ ra màu sắc da thịt, cùng với hồng nhạt ……

Mạc Thiên Liêu nuốt nuốt nước miếng, chậm rãi lại gần, bỗng nhiên ôm lấy Thanh Đồng, chợt nhảy ra khỏi mặt nước, lăn vòng trên đất.

"Rầm rầm rầm–" Một đường tia chớp cực lớn đánh xuống, bổ nát đèn lưu ly bên trong ao.

"Lôi kiếp!" Mạc Thiên Liêu nhìn tia chớp loang loáng màu tím quẩn quanh trong ao nước, thân thể lập tức căng thẳng.

Lôi kiếp này tuy không thể so sánh với lôi kiếp khi độ kiếp kỳ tới, nhưng cũng không thể khinh thường, không cẩn thận sẽ bị bổ chết người. Đại trận hộ sơn tuy rằng lợi hại, nhưng không thể phòng được thiên lôi, bằng không đến lúc tu sĩ độ kiếp giao một đống tiền cho Đoán Thiên, sau đó trốn ở trong ma cung Đoán Thiên là được.

"Trốn xa một chút!" Một tay Mạc Thiên Liêu đẩy Thanh Đồng ra, bản thân mình ngự khí bay ra xa.

Thanh Đồng bị đẩy một cái lảo đảo, vẫy vẫy xiêm y ướt đẫm, cũng cùng bay theo.

Bay đến một đỉnh núi tương đối cao, Mạc Thiên Liêu bóp nát một đống linh thạch, dùng hỏa trong lòng bàn tay nhanh chóng thiêu chảy, dùng tốc độ nhanh nhất họa trận. Cùng lúc đó, đạo thiên lôi thứ hai đã bổ xuống dưới.

Mạc Thiên Liêu vận khí tự thân pháp lực, khởi động phòng hộ kết giới, cứng rắn chống đỡ một chút, lực trùng kích cực lớn chấn đến mức khiến khí huyết hắn cuồn cuộn, nhưng coi như đỡ được. Nhất thời đắc ý vênh váo, không có chuẩn bị pháp khí kháng lôi kiếp, chỉ có thể nhanh chóng họa trận ngăn cản một hai.

Lôi kiếp đỡ không nổi, nhưng có thể dẫn dắt rời đi một chút, Mạc Thiên Liêu hai tay đồng thời bắt đầu họa, nhanh đến mức tạo thành hư ảnh."Ầm ầm ầm!" Đạo lôi kiếp thứ ba rắn chắc đánh vào trên người, khóe miệng Mạc Thiên Liêu tràn ra vài giọt máu. Tốc độ trên tay lại mảy may không giảm, trước khi đạo lôi kiếp thứ tư đến, đã họa ra một bút cuối cùng.

Thiên lôi màu tím dâng trào bổ xuống, thẳng tắp bổ vào thiên linh cái Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu khoanh chân ngồi, hai tay hướng lên trời, triệu hồi linh lực hệ hỏa đối kháng lại. Lửa Đoán Thiên giấu ở dưới đất ma cung cảm ứng được linh lực hệ hỏa triệu hoán, nháy mắt phá đất mà ra, hóa thành ngàn vạn rồng lửa, đón đầu cùng điện quang màu tím kia.

"Lửa Đoán Thiên!" Bên ngoài mọi người kinh hô lên tiếng.

Đoán Thiên tôn giả danh chấn đại lục Thái Huyền, trừ khả năng luyện khí đạt đến đỉnh cao của hắn, còn có chính là thần hỏa Đoán Thiên bên trong ma cung này. Truyền thuyết đây là lửa mà tiên nhân thời thượng dùng để luyện thạch bổ trời,, có thể nung khô hết thảy vật cứng trên thế gian. Nhưng truyền đến hiện nay, thần hỏa này đã không còn linh tính, lại nói tiếp không thể so được linh hoạt với mộc trung hỏa, nhưng thắng ở hỏa lực khổng lồ, dễ dàng điều tiết, chính là lựa chọn luyện khí tốt nhất.

Lửa Đoán Thiên không có linh trí, nhưng lại có thể nhận chủ, thế gian này có thể thao túng lửa Đoán Thiên, chỉ có Đoán Thiên tôn giả.

Xem như thế, không cần dùng Mặc Hùng ra ngoài truyền bá tin tức, ngày mai thế nhân đều sẽ biết được, Đoán Thiên tôn giả sống lại!

Rồng lửa cắn nuốt một đạo lôi kiếp, chính mình cũng bị đánh tan, ngay sau đó, đạo lôi kiếp thứ năm, đạo thứ sáu liên tiếp tới, căn bản không cho người thời gian thở dốc. Đồng tử Mạc Thiên Liêu co lại, năm đó lúc hắn hóa thần cũng có lôi kiếp, nhưng cường căn bản không đến một phần mười của cái này, xem tư thế này, giống như Cửu thiên lôi kiếp không thể nghi ngờ!

Nhanh chóng đưa tới vô số cự mộc, dẫn thiên lôi xuống dưới, truyền đến trận pháp bên trên. Vội vàng vẽ xuống trận pháp tốt xấu có thể kháng cự được một chút, dẫn một nửa lôi điện xuống đất, một nửa mặt khác lại được Mạc Thiên Liêu cố gắng chống đỡ.

"Oanh –" Hai đạo lôi nhập lại thành một, nháy mắt san bằng đỉnh núi trụi lủi thành bình địa, Mạc Thiên Liêu nhất thời phun ra một búng máu đến.

Còn một đạo cuối cùng, bảy cự long xoay quanh ở trong mây, đợi hồi lâu nhưng lại chậm chạp không đến, dường như đang chuẩn bị một hồi gió lốc to lớn.

Mạc Thiên Liêu nhìn lôi điện trên bầu trời, đồng tử co lại, cái này không phải là tiểu lôi kiếp! Đây là tử kiếp!

Hóa ra, thiên kiếp làm ra thanh thế lớn như vậy, cũng không phải là hắn được thiên đạo độc sủng, mà là hắn phạm vào thiên đạo kiêng kị. Nghĩ đến cũng phải, là một người đoạt xác trùng sinh, mượn dùng thân thể thần mộc, trong ba năm từ phàm nhân tu luyện tới hóa thần, nghịch thiên như thế, có thể nói thiên đạo không tha. Rốt cuộc ở lúc hóa thần, bị Thiên Đạo nhận ra, quyết định tiêu diệt biến số này.

Thanh Đồng cũng nhìn ra ý nghĩa trong đó, nhất thời lo lắng. Y không thể ra tay hỗ trợ, đều là tu vi hóa thần, nếu y ra tay, Thiên Đạo sẽ cho rằng là lôi kiếp của hai người, lập tức liền sẽ giáng xuống gấp hai lần thiên lôi, bổ hai người thành cặn.

Mạc Thiên Liêu gian nan bò lên, không cam tâm nhìn trời, tu vi hóa thần vốn là thuộc về hắn, lão tặc thiên dựa vào cái gì cho rằng hắn không nên được những thứ này!"Lão tặc thiên, đến đi!" Bị kích ra nộ khí, Mạc Thiên Liêu đứng ở giữa đá loạn do thiên lôi bổ xuống, ngửa đầu hướng lên thiên không rống giận.

Một đạo thiên lôi cuối cùng, chuẩn bị chừng một nén nhang, rốt cuộc, biến thành một cột sáng thô to hai người ôm, thẳng tắp phóng tới Mạc Thiên Liêu.

Thân mộc hồn người, dị số Thái Huyền, Thiên Đạo không tha, quay về bụi đất.

Giữa chốn u minh nghe được một thanh âm dường như từ Viễn Cổ truyền đến, chấn đến mức thần hồn người không ổn.

Ánh sáng cực lớn đâm xuống, Mạc Thiên Liêu theo bản năng nhắm mắt lại, trong chớp mắt tại lúc điện quang bổ xuống đỉnh đầu, một thân thể mang theo thanh hương thảo mộc lao tới, nháy mắt dán lên trên lưng hắn.

"Thanh Đồng! Không –" Mạc Thiên Liêu nhanh chóng xoay người, một tay ôm lấy người trên lưng vào trong lòng, chặt chẽ bảo vệ.

"Oành –" Tiếng nổ to lớn vang vọng phía chân trời, chém toàn bộ đỉnh núi thành hố sâu thật lớn.

Rồi sau đó, mây tan mưa tán, trăng sáng hiện lên, vạn sự vạn vật quay về yên tĩnh.

Toàn bộ ma cung yên tĩnh không tiếng động, ngay cả đám người ngoài cung sau một lúc lâu vẫn không tỉnh lại được, Đoán Thiên tôn giả vừa sống lại, lại bị sét đánh chết …… Cái này gọi là chuyện gì.

Không trách mọi người nghĩ như vậy, thật sự chưa từng nghe nói có ai có thể chống đỡ qua tử kiếp.

Mạc Thiên Liêu cũng nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng không một chỗ không đau, chậm rãi mở mắt ra, phát hiện bản thân đang đứng trên một cột đá lẻ loi, quanh mình là hố sâu cực lớn, chỉ có mảnh đất mình đặt chân là còn nguyên. Nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn, trên đỉnh đầu cây dù màu

đồi mồi thẳng đứng chống trên đỉnh đầu, rồi sau đó nhanh chóng biến thành một cái miệng rộng: "Óa, giật chết tui!"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Sư tôn: Thái Thủy thật đúng là trung tâm hộ chủ

Hổ mập: Thái Thủy thật đúng là trung tâm hộ chủ

Gấu đen: Thái Thủy thật đúng là trung tâm hộ chủ

Thái Thủy: Mẹ nó, ai ném ta lên để bị sét đánh?

Thợ Mộc: May mắn ta phản ứng mau…… Khụ khụ, Thái Thủy thật đúng là trung tâm hộ chủ.

Thái Thủy:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thuộc Hạ

Mới vừa rồi Thanh Đồng đột nhiên nhào lại đây, Mạc Thiên Liêu sợ tới mức ruột gan muốn nứt ra, dưới tình thế cấp bách ném Thái Thủy lên, cũng không quản hữu dụng hay không, không nghĩ tới, thứ này lại có thể chống đỡ lôi kiếp!

Thế gian này, đến nay còn chưa có xuất hiện pháp khí có thể giúp tu sĩ né tránh lôi kiếp, cùng lắm là tựa như vòng tay chứa đồ lúc trước vậy, tự bản thân có thể kháng lôi kiếp, lại không thể bảo hộ tu sĩ tránh lôi kiếp. Nếu để Mạc Thiên Liêu trước tiên chuẩn bị, cũng chỉ là luyện chế chút trận pháp hay vật dẫn lôi, thoáng ngăn cản một hai mà thôi.

Sống sót sau tai nạn, nhìn Thái Thủy trên đỉnh đầu kêu la hoảng loạn, Mạc Thiên Liêu đột nhiên cười ra tiếng. Thần khí, thần khí, lúc trước hắn chỉ cảm thấy, thứ này trừ hiểu biết nhiều ra, thì còn không bằng một tiên khí có lực sát thương lớn, nay lại bỗng nhiên hiểu rõ, sở dĩ thần khí từ xưa đến nay đều bị các tu sĩ đuổi như đuổi vịt, nguyên nhân chân chính là, nó có thể kháng lôi kiếp!

Chín chín thiên kiếp, dưới thiên lôi bổ xuống thân thể có thể thoát thai hoán cốt đồng thời, cũng mang theo nguy hiểm lớn lao, có thể nói là cửu tử nhất sinh, mà có thần khí, khi một đạo thiên lôi cuối cùng giáng xuống chỉ cần ném thần khí ra, phi thăng căn bản không thành vấn đề!

Mạc Thiên Liêu nháy mắt mấy cái, cúi đầu nhìn Thanh Đồng trong lòng, bởi vì ôm thật chặt, hai chân Thanh Đồng căn bản không tiếp xúc với mặt đất, giờ phút này liền treo trên người hắn, đầu chôn ở ngực hắn, không nói một tiếng.

"Bảo bối, không có việc gì." Mạc Thiên Liêu vỗ vỗ thân thể trong lòng.

Thanh Đồng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nhìn chung quanh, lại nhìn nhìn Mạc Thiên Liêu, bỗng nhiên ôm cổ hắn, chôn mặt xuống ngực, dùng sức cọ cọ.

Tâm dường như bị người chọt bóp lấy, có chút chua xót đau đớn, lại có tràn đầy hạnh phúc, Thanh Đồng, từ đầu đến cuối đều chưa nghĩ tới sống một mình, dù là ở Thập Sát cốc lúc trước, hay ở trước mặt tử kiếp thì cũng vẫn thế.

"Mèo ngốc……" Mạc Thiên Liêu cảm giác có cái gì đó ngạnh ở cổ họng, nghẹn giọng chỉ phun ra được hai chữ như vậy, liền không nói nên lời gì nữa.

Hai người nhất thời đều nói không ra lời, lẳng lặng ngây người một lát, Thanh Đồng mới đẩy Mạc Thiên Liêu ra:"Ngốc chết, mới hóa thần mà thiếu chút nữa đã bị bổ chết." Nói xong, liền xoay người bay đi, lưu lại duy nhất Mạc Thiên Liêu lẻ loi đứng ở trên cột đá mảnh khảnh.

"Ai, Thanh Đồng……" Mạc Thiên Liêu vươn tay, không giữ chặt, liền bị người bỏ lại một mình, ngây ngốc nhìn nhìn thân ảnh trắng tuyết kia biến mất trong màn đêm, ngượng ngùng thu hồi tay, vẻ mặt đau khổ chậc lưỡi. Hắn vừa kháng lôi kiếp dùng hết linh lực, còn bị thương, giờ phút này ngay cả sức ngự khí bay trở về tẩm cung cũng đều không có.

Yên lặng ngồi xổm xuống trên cột, Mạc Thiên Liêu lặng yên lau máu đang trào ra khóe miệng, trừng Thái Thủy lải nhải trước mắt.

"Chủ nhân a, thứ lôi kiếp này là phải tự mình đỡ, độ kiếp phi thăng, thoát thai hoán cốt, không ăn này phần khổ này, làm sao thành tiên……" Thái Thủy miệng rộng bay vài vòng vòng quanh Mạc Thiên Liêu, tận tình khuyên bảo.

"Ngươi là ta dùng thần hồn luyện thành, nếu ta chết, ngươi cũng sẽ tiêu tán trong trời đất." Mạc Thiên Liêu lạnh lùng nói.

Thái Thủy nháy mắt cứng họng, miệng rộng giương nửa ngày:"Lúc trước anh lừa tui đến, cũng không có nói như vậy!"

Mạc Thiên Liêu cầm ra một viên linh thạch, chậm rãi hấp thu:"Ngươi cũng biết là lừa đến."

Miệng rộng há ra một chút rồi khép lại, biến thành một đóa hoa cúc màu đồi mồi, từng mảnh từng mảnh cánh hoa rớt xuống.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng:"Đây là làm gì thế?"

"Tui tự thăm mộ mình trước," Thái Thủy ai oán nói, vừa vẩy cánh hoa, vừa ở bên trong tâm trí Mạc Thiên Liêu ý a xướng tiểu khúc,"Ta vốn là người đàng hoàng, thời vận không tốt bị tai hoạ, mong người chớ ngại thiếp đau khổ, mà nghe một khúc đông phong ngâm, ý ỳ y, ý a a……"

Thanh Đồng trở lại nội cung, vùi mặt vào trong gối đầu, che khuất đôi mắt hơi hơi phiếm hồng. Bộ dáng dọa người như vậy, tất nhiên không thể để người nhìn thấy, nhất là Mạc Thiên Liêu.

Đợi một lúc lâu sau, cũng không thấy Mạc Thiên Liêu trở về, Thanh Đồng chậm rãi ngồi dậy, nhìn thoáng qua thảm hổ đạp dưới chân:"Mạc Thiên Liêu đâu?"

Hổ mập nghe sư tôn gọi hắn, lập tức bò lên gác đầu qua bên giường:"Ta vừa nhìn, hắn còn ở chỗ hồi nãy, có lẽ là khí lực hao hết, không về được." Vừa mới dứt lời, đầu liền bị ăn một bàn tay.

"Ngươi thấy hắn cũng chưa về, thì không biết đỡ hắn trở về sao?"

Vì thế, sau một lát, Mạc Thiên Liêu bị hổ vằn ngậm tha trở về trên giường sư tôn.

Ngày kế, chuyện Đoán Thiên ma tôn trùng sinh lại bị sét đánh chết nhanh chóng truyền ra.

Nghe được tin tức này, Thí Địa ma tôn đang đánh nhau với đại sư tử, lảo đảo một cái ngã xuống đất, bị đại sư tử một mông ngồi ở trên đầu. Một bàn tay quật ma sủng ra, Thí Địa phì phì phun ra đầy miệng lông:"Đi thăm dò rõ ràng sao thế này."

Các ma tôn khác cũng không tốt hơn được bao nhiêu, đều khiếp sợ không thôi phái người đi tìm hiểu tin tức, bên ngoài ma cung Đoán Thiên nhất thời càng thêm náo nhiệt.

Mạc Thiên Liêu hỗn loạn mở mắt ra, khắp nơi trên thân thể đều đau, nhưng khí lực đã khôi phục. Vận chuyển lực sinh sôi của bất tẫn mộc giữa gân mạch một vòng, liền chữa trị không thiếu tổn thương mà bên trong nhận phải, thân thể cũng nhẹ nhàng một chút. Trước mắt một mảnh tuyết trắng, chóp mũi tràn ngập hương vị ánh nắng cùng mùi thảo mộc nhàn nhạt. Nhịn không được hơi hơi nhếch môi cười, kề sát về nơi thơm ngọt kia, cọ cọ xuống thân mình ấm áp.

Thanh Đồng đang nằm nghiêng bị đánh thức, liền nhìn thấy một lão đại đang cố gắng củng vào lòng hắn, lập tức cho hắn một bàn tay.

Lão đại lập tức không động, vẫn duy trì tư thế chôn mặt, chậm rãi thở ra hơi nóng. Áo xuân vốn là ít, hơi thở này, liền trực tiếp phun trên da thịt y, ngứa ngáy không thôi.

Cảm giác được một ngón tay chọt trán mình, chậm rãi đẩy về sau, Mạc Thiên Liêu đơn giản không giả bộ ngủ nữa, ôm lấy vòng eo mềm dẻo kia:"Bảo bối, em tỉnh."

"Ngoài cửa đã tụ tập không dưới trăm người, ngươi không đi xem xem?" Thanh Đồng lành lạnh nói.

"Hử?" Mạc Thiên Liêu sửng sốt, lập tức thả thần thức ra cảm ứng, quả nhiên, ngoài ma cung đã tụ tập rất nhiều tu sĩ, thậm chí đã có người gõ cửa.

Bỗng nhiên, một đạo phù truyền âm từ không trung bay tới.

Mạc Thiên Liêu nâng tay tiếp lấy, phù truyền âm này làm từ ngọc, đứng ở trước cửa, có thể xuyên qua đại trận hộ sơn tới trong tay hắn, chỉ cần là thuộc hạ của Đoán Thiên, bình thường đều có một ngọc giản như vậy.

"Thuộc hạ Hầu Cảnh, cầu kiến tôn thượng." Lấy linh lực đảo qua, trong ngọc giản liền truyền ra một giọng nói công chính bình thản.

Mạc Thiên Liêu nhướn mày, ngồi dậy nửa tựa vào đầu giường, ngọc giản chuyển qua chuyển lại giữa những ngón tay:"Còn nhớ rõ này người sao?"

Thanh Đồng ngáp một cái, nằm sấp trên ngực Mạc Thiên Liêu lười biếng duỗi eo:"Là cái người bán đồ ấy hử?"

"Ừ," Trong nháy mắt Mạc Thiên Liêu, đánh phù truyền âm trở về, trên ngọc giản này liền lây dính một chút dấu hiệu thần thức tạm thời, có thể cho phép người cầm ngọc giản thông qua đại môn, rồi sau đó không chút hoang mang vuốt ve mái tóc trắng tuyết trong lòng,"Em có muốn gặp hắn không?"

"Ta gặp hắn làm chi." Thanh Đồng từ trên người Mạc Thiên Liêu trượt xuống, biến thành mèo nhỏ trắng tuyết, hướng về phía trước vươn vươn móng vuốt, vẫy vẫy cái đuôi, trở người ngủ tiếp.

Mạc Thiên Liêu cười cười, cuối người hôn một cái xuống cái miệng bông bông ấy, trước lúc mèo nhà mình há mồm muốn cắn trở liền nhanh chóng đứng dậy.

Tắm rửa thay quần áo, thay một thân trường bào đen tuyền hoa lệ, Mạc Thiên Liêu nghĩ nghĩ, vẫn là xoay người ôm mèo nhỏ trên giường, cất vào trong

lòng.

Hầu Cảnh đứng ở bên ngoài cửa lớn ma cung rất là thấp thỏm, thời gian trước lão nghe được tin tức Đoán Thiên ma tôn sống lại, mặc kệ là thật hay là giả, một khắc lão cũng không dừng chạy vội lại đây. Vừa đến nơi này, liền nghe người bên ngoài ma cung nói, tối hôm qua ma tôn bị lôi kiếp đánh chết. Sau một hồi gạt đi vui buồn, lão vẫn quyết định thử xem, một tay chạm vào xửa ma cung, đánh một đạo phù truyền âm đi vào.

"Ngươi ngược lại vẫn trung tâm," ma môn có người nhận biết Hầu Cảnh, nhìn lão si ngốc đứng ở trước cửa, không khỏi lên tiếng cười nhạo,"Không nghĩ tới hầu tinh lão tổ cũng là người nhớ tình cũ."

Hầu Cảnh làm thuộc hạ mấy trăm năm của Mạc Thiên Liêu, chưởng quản toàn bộ ma bảo các, chuyên môn phụ trách buôn bán bảo vật Đoán Thiên ma tôn luyện chế với bên ngoài. Người này xuất thân là thương nhân thế gia ở thế gian, biết nhất là chuyện buôn bán, bị ma đạo nhân gán cho biệt hiệu "Hầu tinh", bản thân hắn còn cực kỳ đắc ý, đơn giản liền dùng cái này thành danh hào của mình, nay tu vi đến nguyên anh, liền bị xưng là "Hầu tinh lão tổ".

Bộ dạng Hầu Cảnh ngũ quan đoan chính, thoạt nhìn rất là chính phái, hoàn toàn không giống thương nhân khôn khéo, nghe vậy quay đầu liếc nhìn người nọ, thấy là trưởng lão ma môn, liền hòa khí cười cười, cũng không nói nhiều.

"Đoán Thiên tôn giả chết rồi sống lại, không nghĩ tới mạng so với đời trước càng ngắn hơn." Người tới giúp vui tham gia bàn luận náo nhiệt.

"Vốn tưởng rằng là con cưng của thiên đạo, muốn trải qua thất thất tiểu thiên kiếp, ai ngờ tưởng hóa ra là tử kiếp, nghịch thiên đoạt xá, quả nhiên không được thiên đạo dung thứ."

"Hầu tinh này là chó nhà có tang, cũng là đáng thương." Có người chậc chậc lên tiếng.

Hầu Cảnh mắt điếc tai ngơ, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cửa lớn, bỗng nhiên, một ngọc giản lóe lên hồng quang từ nội môn bắn nhanh ra, hắn lập tức nâng tay tiếp được. Bên trên ngọc giản trắng nõn, nhiều hơn một dấu hiệu ngọn lửa màu đỏ rõ ràng.

"Tôn giả!" Hầu Cảnh kích động vạn phần, không chờ mọi người phản ứng lại, liền nắm chặt ngọc giản, nhanh chóng lắc mình đi vào.

Bậc thang tinh thạch bên trong, tự động di chuyển lên trên, chỗ lõm trên vách tường, đã khảm hết linh thạch dư thừa linh lực, xuyên qua bậc thang, tiến vào ngoại cung, dọc theo đường đi cảnh xuân tươi đẹp, phòng ốc chỉnh tề. Ngay cả đống đổ nát thê lương lưu lại từ trận chiến năm ấy, đều đã tu bổ hoàn toàn.

Mái cong thú tẩu, rường cột chạm trổ, toàn bộ ma cung khôi phục lại sức sống bừng bừng năm ấy. Thất bảo linh lung tháp trên vách núi phát sáng rạng rỡ, biểu hiện có vô tận cơ hội buôn bán kiếm tiền sinh ý đang ngoắc lấy hắn.

Hầu Cảnh nhịn không được bước nhanh hơn, lúc nhìn đến bên trong đại điện, người kia mặc cẩm bào đen tuyền, chắp tay sau lưng mà đứng, giống hệt Đoán Thiên, nhịn không được lệ nóng tràn mi, vội vã chạy đến, ôm lấy góc áo Mạc Thiên Liêu:"Tôn thượng, ngài rốt cuộc đã trở lại!"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[phần thuộc hạ là làm cái gì]

Thợ Mộc: Ta rốt cuộc lại biến thành tổng tài bá đạo

Móng Nhỏ: Biến thành tổng tài có ích lợi gì meo~?

Thợ Mộc: Tổng tài có thể có rất nhiều thuộc hạ nha

Móng Nhỏ: Thuộc hạ là dùng đến ăn meo~?

Bọn thuộc hạ: Không cần nha

Thợ Mộc:…… Thuộc hạ là dùng đến đổi cá ăn

Bọn thuộc hạ:QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chuột

Mạc Thiên Liêu đứng bất động, tùy ý Hầu Cảnh ôm góc áo hắn tố khổ.

Hầu Cảnh nức nở nói nửa ngày, không nghe tiếng trả lời, chậm rãi ngẩng đầu, liền thấy sắc mặt ma tôn vẫn giống như trước lúc lão tiến vào, như cười như không nhìn lão, thấy lão nhìn lên, hơi hơi nhếch môi cười nói:"Diễn xong?"

Mạc Thiên Liêu rút vạt áo lại, phất tay áo ngồi trên bảo tọa ở giữa đại điện.

Làm một ma tôn, hơn nữa là một ma tôn từng rất có tiền, đại điện của Mạc Thiên Liêu được xây khá là khí phái, bảo tọa của hắn càng được tạo ra từ nguyên liệu trân quý vô cùng, ngồi trên đó không chỉ khí thế phi phàm, mà còn cực kỳ thoải mái. Các góc của bảo tọa, đều được bao bằng gỗ Phù Tang, để tiện cho mèo nhỏ bò lên bò xuống.

Quả nhiên, Mạc Thiên Liêu vừa ngồi xuống, mèo nhỏ trong lòng liền bò ra, nhảy lên lưng ghế dựa, từ trên cao nhìn xuống giống như đang ngồi trên đỉnh đầu Mạc Thiên Liêu, một đôi mắt lưu ly nhạt màu mở to trừng Hầu Cảnh.

Hầu Cảnh nghẹn, sờ sờ mặt một phen, lập tức đổi biểu tình, quỳ xuống đất hành lễ:"Thuộc hạ Hầu Cảnh, bái kiến tôn thượng."

"Đứng lên đi," Mạc Thiên Liêu khoát tay, thần niệm vừa động, khoảng một thước vuông bên chân Hầu Cảnh nhô lên, trở thành một cái ghế nhỏ,"Ngồi."

Người nọ cũng không từ chối, thoải mái ngồi, chà chà tay, mới chính thức kích động:"Tôn giả, ngài thật không chết sao?" Một phen ra vẻ vừa rồi, chỉ là thử. Lão quả thật trung thành và tận tâm với Đoán Thiên, nhưng cái này thành lập dựa trên thực lực tuyệt đối của đối phương cùng với rất nhiều lợi ích có thể cho lão, giữa hai người cũng không phải cái loại hề hề khóc sướt mướt giữa trung khuyển cùng chủ thượng.

"A," Mạc Thiên Liêu cười lạnh một tiếng,"Người giết ta còn chưa chết hết, bổn tọa dù có ở luyện ngục cũng phải bò lên trên."

Hầu Cảnh nghe được lời ấy, không khỏi ngồi thẳng thân mình, đại khái có phỏng đoán Đoán Thiên tôn giả làm sao chết rồi sống lại. Đoạt xá trùng sinh tuy rằng không dễ, nhưng từ xưa đến nay cũng không phải không có người thành công qua. Nhưng cái loại rõ ràng chết hết lại trở về, khẳng định có bí pháp gì, một ma tôn thực lực mạnh mẽ cũng không phải đáng sợ nhất, một ma tôn giết không chết mới là.

"Nô bộc trong ma cung trung chết hết, đại tổng quản cũng toi mạng trong trận pháp trung. Vài ma tôn phân chia thế lực, theo thuộc hạ biết, mỏ phương bắc bị Thí Địa tôn giả chiếm; cốc linh thảo phía nam bị Phong Tố tôn giả chiếm; Bách Văn các bị Xích Tường tôn giả chiếm; Hai mươi ba tòa tiên thành, đệ nhất tôn giả chiếm bảy tòa, còn lại bốn tôn giả mỗi người chiếm bốn tòa……" Hầu Cảnh nói đến nơi đến chốn hết các thế lực bị phân chia qua một lần, trên cơ bản không để lại cái gì, chỉ có ma bảo các lão chưởng quản, là không có người nhúng chàm.

Nói cho cùng, ma bảo các dựa vào chính là linh bảo Đoán Thiên ma cung luyện chế, Đoán Thiên chết, liền chỉ có thể đầu cơ trục lợi chút thứ khác, giống như các cửa hàng khác.

"Xích Tường……" Mạc Thiên Liêu đọc thầm cái tên này một chút, chính là dấu hiệu đầu chim ưng lần trước nhìn thấy ở thành Bát Hoang, gọi là "Tường" tôn giả, "Người này lai lịch ra sao?"

"Lúc trước được Vạn âm môn cung phụng, sau khi ngài chết…… mất tích, năm ấy đại hội chí tôn ma đạo, một đường tranh tài được bổ sung vào." Tin tức của Hầu Cảnh vẫn tương đối linh thông, dù không bằng Bách Văn các, nhưng những gì bình thường nên biết thì lão cũng biết.

Vạn âm môn…… Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, ma môn bình thường đều là phụ thuộc vào ma tôn, nhưng nếu là tu sĩ hóa thần, đều có thể được ma môn cung phụng, cho dù là tán tu. Vạn âm môn lúc trước thực ra coi như là thế lực của Đoán Thiên, khi ấy cũng có không ít người dưới tay hắn làm việc.

Bị đè ra hỏi nửa ngày, Hầu Cảnh đều có chút khát, ngóng trông nhìn ma tôn buông mắt trầm tư, thử thăm dò mở miệng:"Tôn thượng, nếu ngài trở lại, vậy chuyện buôn bán của chúng ta có phải cũng nên một lần nữa khai trương hay không?"

Mạc Thiên Liêu giương mắt, liền thấy đôi mắt có chút giống chính phái của Hầu Cảnh lòe lòe phát quang, dường như có vô số linh thạch ở bên trong nhảy nhót trên gương mặt trung hậu tràn đầy nịnh nọt. Giật giật khóe miệng, hầu tinh này, bởi vì gương mặt trung hậu thành thật mà lừa không biết bao nhiêu người, đến khi trưng ra biểu tình phù hợp với tính cách lão, lại cảm thấy quái dị.

"Không vội," Mạc Thiên Liêu vẫy tay, thả lỏng tựa người vào bảo tọa, ôm mèo nhỏ từ đỉnh đầu xuống dưới, ôm vào lòng vuốt lông,"Ngươi trước tiên đi tuyển một số nô bộc đến."

Thế lực khác còn chưa thu hồi về, không ai che chở, không tốt làm chuyện buôn bán.

Nay Đoán Thiên ma cung là trăm phế đợi hưng, chuyện phải làm rất nhiều, nhân lúc Hầu Cảnh vẫn là tay chủ trì chuyện bên ngoài tốt, thì dùng hắn trước đã.

Ban đầu Mạc Thiên Liêu có đại tổng quản quản lý chuyện bên ngoài, đáng tiếc năm đó đã chết trong trận chiến ma cung, đợi những thế lực khác thu về, vẫn là cần một tổng quản. Hầu Cảnh tự nhiên cũng biết những chuyện trong đó, nghe giao những việc vặt vãnh cho lão, chẳng những không có nản lòng, ngược lại càng thêm nhiệt tình.

"Trước làm chút việc nhỏ, vẩy nước quét nhà, trồng hoa, nấu ăn," Mèo nhỏ trong lòng gãi gãi lòng bàn tay hắn, Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhếch môi cười,"Quan trọng nhất là phải nuôi cá, nhìn thấy có cá gì ăn ngon, đều mang về."

Điểm ấy Hầu Cảnh am hiểu nhất, năm đó kia cá suối lạnh ngư là chính lão tìm, biết Đoán Thiên đặt mèo nhỏ kia vào trong mắt mà đau mà thương, lúc lão buôn bán sẽ luôn lưu ý các loại đồ vật gì đó mà mèo thích, thấy được liền đem trở về hiến cho Ma Tôn.

“Tạp dịch còn muốn mỹ nhân?” Lông mày Hầu Cảnh dựng thẳng, nghiêm trang hỏi.

“Này…… Á!” Ngón tay bị hung hăng cắn một phát, Mạc Thiên Liêu cứu ngón tay ra, cúi đầu nhìn mèo nhỏ đang trừng hắn, vội ho một tiếng nói,“Không cần mỹ nhân, cần người làm việc nhanh nhẹn.”

Bên trong ma cung trò chuyện với nhau thật vui, còn ngoài ma cung thì như nồi lẩu nổ tung.

Tu sĩ thị lực cực tốt, có không ít người thấy được ngọc giản trong tay hầu tinh lão tổ, lúc bắn ra ngoài mang theo dấu hiệu hỏa diễm, còn có thể thông qua đại môn.

Sự thật đặt ở trước mắt, Đoán Thiên tôn giả quả thật trở lại, mà không có bị sét đánh chết!

Người ngoài ma cung lập tức giải tán, Đoán Thiên trở lại, quay về kỳ hóa thần, cũng không phải người bọn họ trêu vào được. Thời gian trước chính ma hai đạo có lời đồn, nói Đoán Thiên trở lại, mọi người còn không thèm tin, nay lại là không thể không tin. Như vậy, những người bị nhốt ở bên trong ma cung……

Giao việc Hầu Cảnh phải làm xong, Mạc Thiên Liêu mang theo mèo nhỏ đi rừng cây ngoài tường ngoại cung, nâng tay vung lên, rừng cây kia giống như binh tướng bày trận, đồng loạt tránh ra tạo thành một con đường.

Lưu Bích ở bên trong khốn trận đã một năm có thừa, vẫn như trước không thể phá giải trận pháp. Bên trong khốn trận, do chồng thêm ảo trận, sát trận, không chú ý sẽ tan xương nát thịt. Người ma môn vẫn còn ý đồ giết chết bọn họ, có thể nói hai mặt thụ địch.

“Lưu Bích chân nhân, nghị lực quả thật tốt, bổn tọa bội phục.” Một thanh âm hùng hậu trầm thấp từ bốn phương tám hướng truyền đến, Lưu Bích ngồi thiền trên mặt đất đột nhiên ngẩng đầu, liền thấy một người thân cẩm bào đen tuyền tay rộng, đầu đội Huyền ngọc thông thiên quan, đứng trên không trung, như cười như không nhìn cô.

Hai đệ tử Lưu Vân Tông gần bên cạnh bị uy áp người nọ chấn nhiếp, bắt đầu run cầm cập.

Mạc Thiên Liêu dùng thần thức quét qua toàn bộ khốn trận, phát hiện trừ Lưu Bích cùng hai đệ tử này, người còn lại đều chết sạch, ngay cả vài đệ tử Thanh Vân Tông cũng không ngoại lệ.

“Ngươi?” Lưu Bích cả kinh, không thể tin nhìn Mạc Thiên Liêu,“Ngươi đến tột cùng là ai?”

Mạc Thiên Liêu nâng tay, triệu ra một cây trường cung màu đồi mồi, không chút hoang mang cài tên:“Lưu Bích chân nhân quang lâm hàn xá, vẫn không chiêu đãi tốt, không bằng hôm nay bồi bổn tọa chơi một chút, nếu có thể tránh được ba tên, sẽ tha nhóm các người, như thế nào?”

“Ngươi là, Đoán Thiên!” Giờ phút này, Lưu Bích chỗ nào còn không nghe ra, hai đệ tử bên cạnh sớm bị dọa vỡ mật, một năm này bọn họ bị khốn trận, bị ảo trận mài mòn sắp hỏng mất, giờ đây thấy được cảnh này, làm gì có tâm tư tiếp Mạc Thiên Liêu chơi, vội vàng trốn thẳng sau lưng Lưu Bích.

“Không muốn chơi à?” Mạc Thiên Liêu nhìn mấy người đầy mặt không tình nguyện, chậm rãi thu hồi cung,“Vậy chúng ta chơi cái khác.”

Nói thế, toàn bộ khốn trận đột nhiên biến đổi, rừng núi trước mắt biến mất không thấy, biến thành một mảnh thảo nguyên, giữa không trung chợt xuất hiện một đài tinh thạch trong suốt.

Mạc Thiên Liêu đặt mèo nhỏ trong xuống bình đài:“Đến, bảo bối, chúng ta chơi bắt chuột.”

Mèo nhỏ trắng tuyết liếc mắt nhìn hắn, rồi lại nhìn xuống đài tinh thạch khoảng một trượng vuông dưới chân, chiếu sáng cả khu rừng, ba tu sĩ ở trong đó quả thật chỉ lớn khoảng bằng con chuột. Nghiêng đầu, thò tay vờn vờn.

Lưu Bích ngẩng đầu, liền nhìn thấy giữa không trung một cái móng vuốt đầy lông thật lớn vươn tới hướng ả, bẹp một chưởng liền tát bay:“Ảo trận!”

“Meo?” Mèo nhỏ vẫy vẫy cái đuôi, trò chơi này trước đây y thường xuyên chơi, hồi lâu không chơi đều sắp quên mất, thấy ba người phản ứng kịch liệt, nhất thời hứng trí nổi lên, ở trên bình đài chạy tới chạy lui bắt chuột.

Với ba người ở trong ảo trận, thì không hạnh phúc như vậy, móng vuốt lông lông cực lớn trái vờn một chút, phải tát một cút, thường thường từ đỉnh đầu nhào đến,“Bẹp” một chút đập bọn họ muốn lún vào trong đất, khổ không nói nổi.

“Mạc Thiên Liêu, ngươi đến cùng muốn như thế nào!” Lưu Bích tức giận.

“Chỉ cần các ngươi dỗ mèo của ta chơi đến vui vẻ, ta liền thả các ngươi ra ngoài.” Mạc Thiên Liêu ngắm thấy mèo nhỏ mệt rồi liền ôm vào trong lòng.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần hình phạt ma cung là thực đáng sợ]

Thợ Mộc: Tha ra ngoài

Ma tu giáp ất bính: Tha mạng!

Ma tu giáp: Nghe thấy ở ma cung phạm sai lầm sẽ bị ném đi làm thức ăn cho cự thú

Ma Tu ất: Cự thú kia trước khi ăn người sẽ đùa bỡn một phen

Ma Tu bính: Không cần đâu……QAQ

Thợ Mộc: Móng nhỏ thương yêu, có đồ chơi mới này!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Hợp Tác

Hai đệ tử Lưu Vân Tông đã kiệt sức, Lưu Bích cũng có chút chống đỡ không nổi. Khốn trận này làm tiêu hao linh lực tu sĩ, vận dụng linh lực ở trong này, tốc độ tiêu hao gấp mười lần bên ngoài, căn bản không đủ bọn họ tiếp mèo nhỏ chơi một ván.

Mèo nhỏ chôn người ở trong lòng Mạc Thiên Liêu ngáp một cái, cào cào tà áo Mạc Thiên Liêu.

"Mệt rồi?" Mạc Thiên Liêu cúi đầu, hôn một cái xuống đầu lông, đảo mắt nhìn thoáng qua Lưu Bích,"Ngày khác chúng ta lại đến."

"Đoán Thiên," Lưu Bích thấy hắn muốn đi, nhất thời có chút kinh hoảng, ả bị vây ở chỗ này hồi lâu, cũng không có cách phá trận, nguyên tưởng rằng Đoán Thiên tôn giả đột nhiên xuất hiện, là muốn cùng ả nói chuyện, nào ngờ hóa ra chỉ đến dỗ mèo,"Tôn giả, có thể dừng một bước nói chuyện hay không."

Bước chân trên không của Mạc Thiên Liêu ngừng lại, chậm rãi quay đầu:"Chân nhân có chuyện muốn nói với ta?"

"Không sai." Lưu Bích gật gật đầu, sửa lại bộ dáng kiêu căng lúc trước, thái độ rất là thành khẩn.

Mạc Thiên Liêu vuốt vuốt lông mèo trong lòng, dường như đang suy nghĩ nói chuyện với ả có giá trị gì hay không.

Lưu Bích siết chặt tấm khăn trong tay, nhìn thoáng qua hai đệ tử bên cạnh, bỗng nhiên ra tay, chân nguyên quanh thân phóng ra ngoài, nháy mắt chấn ngất xỉu hai đệ tử:"Tôn giả thả ta ra ngoài, ta tuyệt sẽ không tiết lộ bất cứ tin tức gì trong ma cung, cũng sẽ không nói ra quan hệ giữa ma tôn và Ốc Vân Tông."

Cười nhạo một tiếng, Mạc Thiên Liêu nheo mắt, trong nháy mắt đánh một viên linh thạch ghim vào trên vách đá bên cạnh, nâng tay vung lên.

Trước mắt nhoáng lên một cái, lúc Lưu Bích phục hồi tinh thần, phát hiện bản thân bị vây ở trong một phòng đá, trong phòng trừ một cái bàn, mấy cái ghế dựa, cái gì cũng không có, ngay cả cửa cũng đều không. Thử vận dụng chân nguyên bản thân, nơi này ngược lại không tiêu hao gấp mười lần giống như ảo trận, mà là……căn bản không thể vận dụng chân nguyên!

Ở trong này, ả chẳng khác gì mấy nữ tử phàm nhân tay trói gà không chặt, nhất thời càng thêm hoảng loạn.

"Không cần khách khí như thế, ngồi đi." Một giọng nói trầm thấp du dương vang lên, trản đèn lưu ly xung quanh nháy mắt sáng lên, chiếu sáng gương mặt tuấn mĩ lại không mất khí phách trước bàn đá kia, Mạc Thiên Liêu không biết xuất hiện từ khi nào, đang vui vẻ ngồi trên ghế, lấy ra một bộ trà cụ, bắt đầu pha trà.

Lưu Bích hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh đi qua, ngồi xuống.

"Chân nhân không cần kinh hoảng, ở trong gian phòng này, ta cũng giống như phàm nhân không thể nghi ngờ," Khóe miệng Mạc Thiên Liêu mỉm cười, cúi đầu hào hứng pha trà, pha tốt một ly đưa cho Lưu Bích,"Chỉ có điều là nam tử so với chân nhân thì sức lực hơi lớn một chút chút."

Lưu Bích tiếp nhận chén trà, sắc mặt chẳng hề tốt lên tý nào. Ma đầu này thật là đê tiện, lời này ý chính là, hai người bọn họ đều không có chân nguyên, nhưng Mạc Thiên Liêu là nam tử, sức lực lớn, nếu đánh nhau tuyệt đối là ả chịu thiệt, khiến ả thành thật một chút.

"Meo….." Mèo nhỏ trong lòng cũng khát, kéo tay Mạc Thiên Liêu muốn uống nước.

Mạc Thiên Liêu cầm chén đảo nước trà qua lại vài lần, lúc này mới để xuống, tùy ý để mèo nhỏ ghé vào cổ tay hắn liếm nước trà trong chén, uống xong liền thuận thế buông chân xuống, tựa vào cổ tay Mạc Thiên Liêu lười biếng không động. Mạc Thiên Liêu liền mặc y treo nơi cổ tay, nâng tay uống một ngụm nước trà mà mèo nhỏ đã uống qua.

Lưu Bích nhìn xem tròng mắt đều muốn rớt xuống, có sủng linh thú của mình đến mức nào cũng không thể cùng uống chung chén nước chứ!

"Chân nhân đưa ra điều kiện không khỏi rất buồn cười," Mạc Thiên Liêu buông chén xuống,"Chỉ có người chết mới không nói ra bí mật."

Ngay lúc Đoán Thiên tôn giả tìm Lưu Bích mật đàm, Thí Địa ma tôn cũng đang cùng gặp đệ nhất tôn giả ma đạo.

"Người nọ không phải là Đoán Thiên," Thí Địa vẫy tay,"Thằng nhóc kia gọi là 'Mạc Vân Khởi', là con trai Đoán Thiên."

Đệ nhất ma tôn Minh Yên nghiêng mình dựa trên bảo tọa rộng lớn, nghe vậy chậm rãi giương mắt, một đôi mắt đen sâu thẳm như hồ, nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì, đợi một lúc lâu sau, mới chậm rãi nói:"Sao?"

Thí Địa sờ sờ râu quai nón trên mặt, lúc trước Mạc Thiên Liêu từ ma cung hắn đi ra ngoài, hắn liền phái người đuổi theo, kết quả bị kia thằng nhóc kia bỏ rơi. Nhưng căn cứ theo lời thằng nhóc kia nói, vẫn dấn thân vào bên trong chính đạo, sau đó lại là đại hội ba phái, người của ma cung Thí Địa rất nhanh liền tra ra thân phận ở trong chính đạo của Mạc Vân Khởi.

Lần này mọi người tiến đến ma cung Đoán Thiên, tuy nói vài Ma Tôn không có tham dự, nhưng chi tiết trong đó lại là rành mạch, về phần Đoán Thiên sống lại, đệ nhất ma tôn được đến tin tức là, người kia có bộ dạng giống hệt như Đoán Thiên đã chết.

"Người nọ là con rối Đoán Thiên làm, ba trăm năm trước Đoán Thiên dùng chính tinh huyết của mình chế tạo ra." Thí Địa nói chắc như đinh đóng cột, quay đầu muốn hắc yểm sư nhà mình làm chứng, lại không thấy bóng dáng ma sủng đâu. Ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy đại sư tử không biết khi nào đã nằm sấp bên cạnh bảo tọa của Minh Yên ma tôn, gác cái đầu xù đầy lông bên tay Minh Yên.

Minh Yên cũng không giận dữ, chầm chậm sờ đầu sư tử.

Nét mặt đại sư tử chẳng có biểu tình gì, nhưng lông nơi đầu đuôi đã cao hứng đến mức dựng hết lên rồi.

"Con rối?" Một đôi môi mỏng Minh Yên mím thành đường thẳng, dùng ánh mắt như nhìn đứa ngu nhìn Thí Địa, nâng tay ra hiệu sứ giả áo đen bên cạnh,"Đưa một phần thiệp mời đại hội chí tôn cho ma cung Đoán Thiên."

"Thằng nhóc mới vừa hóa thần, đưa thiệp mời cho hắn làm chi?" Thí Địa mở to hai mắt nhìn.

Đại hội chí tôn ma đạo, giống như đại hội ba phái chính đạo, mỗi trăm năm cử hành một lần. Không giống như đạo hữu chính đạo trao đổi giao lưu, mục đích đại hội chí tôn ma đạo, là tranh đoạt vị trí ma tôn.

Đầu tiên là các ma môn đọ sức, rồi sau đó, bên trong ma đạo, phàm là tu sĩ tu vi trên hóa thần, chỉ cần thắng được ba người đứng đầu trận chiến trước đó, đều có thể tùy tiện khiêu chiến một vị ma tôn, đánh thắng là có thể thay thế, đánh thua sinh tử không bàn. Mà thiệp mời, là do đệ nhất tôn giả phân phát, chỉ cấp vài ma tôn.

Minh Yên không để ý tới hắn, chậm rãi khép hai mắt lại, ý bảo hắn có thể cút.

Lưu Bích đồng dạng bị Mạc Thiên Liêu đuổi ra khỏi nhà, trên mặt mang theo một loại phiền muộn khó hiểu cùng hưng phấn.

"Ả cứ như vậy mà đồng ý?" Thanh Đồng vừa tỉnh ngủ, hóa thành hình người ngáp một cái.

Mạc Thiên Liêu cười cười, ôm eo y, để y tựa vào người mình:"Ả không có sự lựa chọn."

Để Lưu Bích hợp tác với mình, là suy nghĩ ngay từ đầu của Mạc Thiên Liêu. Lưu Vân Tông từ trước đến nay tự cho mình là đệ nhất luyện khí chính đạo, dựa vào phần đông luyện khí sư cùng mua bán yêu thú mà giàu chảy mỡ. Nhưng nay, Đỉnh Hộ bị mộc trung hỏa thiêu thành tên ngốc, một mạch luyện khí của Lưu Vân Tông có thể nói là mất truyền thừa.

Mạc Thiên Liêu tung ra dụ hoặc rằng có thể lén dạy đệ tử Lưu Vân Tông, cũng không tin Lưu Bích không mắc câu.

"Có những thứ này, chân nhân còn sợ không ngồi được vị trí tông chủ hay sao?" Mạc Thiên Liêu tự mình rót thêm trà cho Lưu Bích đang lo lắng đến mức không ngừng uống.

"Ta là đàn bà con gái……" Lưu Bích đảo mắt, không thể không nói, điều kiện Đoán Thiên đưa ra cực kỳ mê người, không có Đỉnh Hộ phụ tá, vị trí tông chủ của Lưu Mang chân nhân đích xác không ổn, ả cũng thật có sức liều mạng.

"Phong Tố ma tôn cũng là nữ nhân, còn không phải ở trong ma đạo oai phong một cõi," Mạc Thiên Liêu cười nhạo một tiếng,"Nếu ngươi không yên lòng, bổn tọa có thể cùng ngươi dùng tâm ma làm huyết thệ."

Cuối cùng, Lưu Bích nhận lời, lập xuống huyết thệ, đồng ý cùng phe với Đoán Thiên. Nhưng có chút không rõ, điều kiện Đoán Thiên tốt như vậy, hoàn toàn có thể trực tiếp tìm Lưu Mang hợp tác, cần gì quanh co lòng vòng.

"Bổn tọa nhìn hắn không vừa mắt." Lưu Bích lặp đi lặp lại những lời này, vẫn như cũ nghĩ không ra Lưu Mang đến cùng đắc tội với Đoán Thiên khi nào, chỉ có thể kết luận ma tôn vốn vui giận thất thường.

"Hắn đắc tội ngươi chỗ nào?" Thanh Đồng hỏi Mạc Thiên Liêu, tùy ý để hắn cởi từng lớp từng lớp quần áo trên người mình, sau đó bước vào giữa ôn tuyền.

Mạc Thiên Liêu cởi bỏ vạt áo, nhảy vào trong ao bắt được người đang có ý đồ muốn chạy kia, nhẹ nhàng cắn xuống cần cổ trắng nõn:"Hắn không đắc tội ta, ta chỉ là coi trọng mắt hắn, muốn lấy về luyện làm hạt châu chơi."

Mấy ngày sau, lục tục những bộ hạ cũ đến tiếp kiến.

Sau khi ma cung Đoán Thiên bị hủy, đại bộ phận thế lực bị chia cắt, nhưng một phần nhỏ không muốn người biết còn ở. Hầu Cảnh làm việc cực kỳ nhanh nhẹn, rất nhanh đã tìm đủ hạ nhân nhét đầy ma cung. Vẩy nước quét nhà, nấu cơm, trồng hoa, nuôi cá, bọn họ đều làm rất tốt.

Mỗi nô bộc đều phải mang theo một vòng chân, mỗi vòng chân có khu vực tương ứng, có thể đảm bảo nô bộc ở trong khu vực này không bị trận pháp công kích, nhưng đồng thời cũng hạn chế phạm vi hoạt động của người này ở đây.

Mạnh Hổ cũng được một cái vòng, nhưng mà đeo trên cổ, cái này có thể cho phép hắn tiến vào bất kỳ khu vực nào trong ma cung.

"Thông qua thần niệm ngươi có thể cảm giác hướng đi của nô bộc." Mạc Thiên Liêu cực kỳ kiên nhẫn dạy Mạnh Hổ cách sử dụng vòng cổ này.

"Ta quản bọn họ làm gì?" Mạnh Hổ không hiểu ra sao, hắn cũng không thường dùng mấy nô bộc này, biết bọn họ hướng đi làm chi.

"Ta muốn bế quan mấy ngày, ngươi phải chăm sóc sư tôn," Mạc Thiên Liêu nghiêm trang nói, thuận tiện giao một bản sổ sách ma cung cho hắn,"Mấy ngày ta không ở đây, ngươi phải chăm sóc sư tôn cho thật tốt, nên cần phải biết hết trong ngoài ma cung, tránh cho đến lúc sư tôn muốn cái gì thì ngươi lại tìm không thấy."

Hổ mập ngẫm lại cũng phải, liền nhận lời.

Mạc Thiên Liêu mỉm cười, liền phủi người đi luyện khí thất.

Luyện khí thất của ma cung Đoán Thiên nằm trong một ngọn núi cao giữa ma cung, bên ngoài nhìn vào là vách núi thẳng tắp, không có bất cứ lối vào nào, trên mặt chỉ khắc ba chữ nhỏ "Cung Đoán Thiên", không nhìn kỹ thì sẽ không nhìn ra.

Nâng tay, lấy thần thức đảo qua, cả người tựa như rơi vào dòng nước chảy, nháy mắt biến mất vào trong vách núi.

Một lát sau, Thanh Đồng một thân áo trắng chậm rãi đi tới, bàn tay thon dài trắng nõn đặt ở trên vách núi, đồng dạng chui vào. Vừa tiến vào, liền phát hiện bên trong là khoảng không trống rỗng, nháy mắt ngã xuống.

Hồi lâu không đến, Thanh Đồng đều quên, nhất thời hoảng sợ, còn chưa kịp ngự khí, liền ngã vào một cái ôm ấm áp.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần ma tôn là vui giận thất thường]

Lưu manh: Ta đắc tội ngươi chỗ nào, ngươi nói ngươi nói

Thợ Mộc: Ngươi nhìn mèo của ta [nâng tay, răng rắc]

Vân Diên; Còn ta đắc tội ngươi chỗ nào, ngươi nói ngươi nói

Thợ Mộc: Ngươi nhìn trúng mèo của ta [nâng tay, răng rắc]

Vân Tùng: Còn ta thì sao? Ta không nhìn y, càng không coi trọng y!

Thợ Mộc: Ngươi từng bắt nạt y[nâng tay, răng rắc, răng rắc, răng rắc……]

Lưu manh & Vân Diên & Vân Tùng:QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Sính Lễ

"Lại quên nữa rồi?" Mạc Thiên Liêu ôm Thanh Đồng chậm rãi rơi xuống đất, mỗi lần hắn luyện khí, mèo đều phải theo tới, nhưng vẫn cứ quên chỗ đặc biệt của luyện khí thất này, mỗi lần đều sợ tới mức dựng thẳng một tầng lông.

Thanh Đồng hơi mím môi, không nói tiếp, rơi xuống đất liền đẩy hắn ra, còn tuần tra một vòng.

Cửa vào luyện khí thất nằm ở sườn núi, sàn nhà bên trong cách lối vào mấy chục trượng, giống như một cái tổ trống không. Bởi vì lửa Đoán Thiên nằm trong lòng đất, trong phòng quanh năm nóng bức. May mà Mạc Thiên Liêu có khắc pháp trận ở trên vách núi, khiến nơi này vẫn ấm áp mà lại không nóng đến mức ra mồ hôi.

Vách đá bên trong không đồng đều, do được lửa Đoán Thiên quanh năm thiêu đốt và được vô số thiên tài địa bảo hun đúc, đều biến thành bộ dáng lóng lánh trong suốt, ngửa đầu nhìn lên, giống như đang đặt mình trong hang thủy tinh. Trên tường thủy tinh, có khắc đường nhỏ quanh co khúc chiết, ước chừng rộng bằng bốn ngón tay, vừa vặn đủ một con mèo đi qua, trên đường nhỏ lại cẩn thận trải thêm một tầng vải nhung, để tiện cho mèo nhỏ đi lại.

Trên vách tường ngoại trừ đường nhỏ, còn đều khảm đèn lưu ly, chiếu sáng toàn bộ luyện khí thất tựa như ban ngày.

Luyện khí thất tầm thường, vì phòng ngừa bị lửa đốt cháy, trên mặt đất đều sẽ trải đá tảng, xa xỉ chút thì dùng ngọc thạch, rồi sau đó đặt vài cái đệm hương bồ ở bên cạnh bếp lò. Luyện khí thất này của Mạc Thiên Liêu lại lót một tầng thảm nhung!

Thảm nhung màu xám nhạt phủ kín mỗi một góc phòng, ở chính giữa phòng, một cái lô luyện khí cực kỳ to lớn lẳng lặng đứng ở chỗ đó.

Mạc Thiên Liêu đi qua, chậm rãi nâng tay, xoa xoa thân lô màu bạc, đây cũng chính là đồ kiếm ăn của Đoán Thiên tôn giả — Thái Cực Phần Thiên lô. Bếp lò này là lão khốn kiếp để lại cho hắn, là một bán tiên khí.

"Này cho ngươi, chúc mừng ngươi thoát ly sư phụ." Lão khốn kiếp nhe răng cười đến không thấy mắt.

"Ai nhận ông làm sư phụ!" Mạc Thiên Liêu cướp đi cái đỉnh lớn bằng bàn tay, phất phất tay ý bảo lão nhanh chóng cút đi, vì thế trên mông trúng một cước.

"Là ngươi cút đi mới đúng, ông đây muốn phi thăng!"

Đầu ngón tay lướt qua quai cầm bên trái, mặt trên có khắc một dòng chữ xiêu vẹo "Tặng ngô đồ kim đan đại thành, còn nữa, ông đây muốn phi thăng rồi", quai phải cũng có khắc một hàng chữ giống vậy, nhưng mà thể chữ khí phách cuồng quyến, giống hệt như bảng hiệu lớn bên ngoài đại môn kia,"Ngô đồng chăn mây nổi, gió lạnh càng thêm liêu".

*Nguyên gốc: Thanh đồng già vân khởi, trường phong mạc thiêm liêu

"Oa oa oa, Phần Thiên lô, ta nhớ rõ!" Thái Thủy biến thành miệng rộng, vây quanh bếp lò bay một vòng, năm đó lúc nó vẫn còn là tiểu linh trí mịt mờ vô tri, ngồi xổm một bên giống như vậy, trơ mắt nhìn Mạc Thiên Liêu ném các loại thiên tài địa bảo quý hiếm vào trong, luyện thành một thanh đao giết heo……

"Có muốn đi vào trong luyện một chút hay không?" Mạc Thiên Liêu nhướn mày hỏi Thái Thủy.

Thái Thủy biến thành trống bỏi, dùng sức lắc lắc, nhưng mà nó không biến thành thứ mềm mại được, hai cọng dây từng hai bên trống bỏi cũng cứng như thiết, lắc đến lắc đi cũng không đánh được đến mặt trống, chỉ đành phải từ bỏ. Lại biến trở về miệng rộng:"Không cần, không cần."

"Ngươi muốn luyện chế cái gì?" Thanh Đồng đi tới ngồi xuống bên cạnh Mạc Thiên Liêu, Thái Thủy lập tức biến thành cọng cỏ đuôi chó lắc lư ở trước mặt hắn.

"Luyện trận bàn, còn có chút pháp khí nhỏ," Mạc Thiên Liêu đưa mặt lại gần, thừa dịp y còn đang chơi với cọng cỏ kia, trộm hôn xuống gương mặt trắng nõn tuấn tú ấy một cái,"Qua khoảng thời gian là đại hội chí tôn ma đạo, ta cần chuẩn bị sớm một chút."

Muốn biết, Đoán Thiên tôn giả đánh nhau, từ trước đến nay vốn dùng pháp khí mà nổi tiếng, năm đó chạy trốn tới Thập Sát cốc, hắn dùng hết tất cả các pháp khí nhỏ mà mình có, giờ tới đại hội đánh nhau không thể lấy ra một được một cái, thì rất là mất mặt.

"Chủ nhân, anh đã có thần khí thiên hạ đệ nhất bách chiến bách thắng, không cần pháp khí khác!" Thái Thủy nghe vậy, lập tức mặc kệ, biến thành cái bát màu đồi mồi, hướng Phần Thiên lô thượng mà đụng "keng keng", chỉ trích Mạc Thiên Liêu đang đập bát cơm của nó.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng:"Vậy lúc đánh nhau để ngươi biến thành cây đinh đi đâm bàn chân người khác."

"Không thành vấn đề!" Thái Thủy tự phát tự giác biến thành cây đinh xấu cực kỳ, đắc ý uốn éo.

Mạc Thiên Liêu thưởng cho nó một đoàn mộc trung hỏa:"Đâm chân người xong, về sau làm sao dùng ngươi làm cây xuyên thịt được, đi sang một bên đi."

"Óa, nóng nóng nóng!"

Đuổi Thái Thủy đi, Mạc Thiên Liêu từ trong vòng tay chứa đồ móc ra mấy thứ nguyên liệu, bắn hai viên linh thạch nhập vào trận thái cực dưới đáy lô, chính xác ghim vào trong mắt hai con cá âm dương, dùng thần niệm chuyển động. Hai con cá âm dương nhất thời bắt đầu xoay tròn, càng xoay càng nhanh,"Oanh" một tiếng, lửa Đoán Thiên màu đỏ rực từ dưới lòng đất chui đi ra, nháy mắt bao lấy toàn bộ đáy lô.

Ánh lửa chiếu mặt Thanh Đồng thành màu đỏ, độ nóng có chút cao, khiến y nhịn không được lui về phía sau.

"Bên kia có nước trà cùng đồ ăn," Mạc Thiên Liêu chỉ chỉ cái quầy tinh thạch nhỏ đặt dựa vào tường, mấy thứ bên trong là hắn vừa mới thêm vào, đều

còn tươi mới,"Có chuyện bảo ta." Nói xong, liền quay đầu bắt đầu xử lý nguyên liệu, tùy ý Thanh Đồng tự mình đi chơi.

Thứ cần luyện lần này rất phức tạp, rất nhiều nguyên liệu cần xử lý trước. Ví dụ như tơ nhện hôm nay, cần phải dùng đao ngọc lột đi vỏ cứng bên ngoài, chậm rãi kéo tơ, tơ nhện chưa thiêu chế rất yếu ớt, cần cực kỳ cẩn thận, phòng ngừa làm gãy.

Thanh Đồng nhìn một lát, cảm giác nhàm chán, liền biến thành mèo nhỏ trắng muốt, bò đến trên vách tường, chậm rãi đi dọc theo con đường nhỏ hẹp hướng lên trên. Trên đường nhỏ có treo đèn lưu ly, vị trí vừa đúng, sẽ không ảnh hưởng y đi về phía trước. Mỗi một ngọn đèn đều không giống nhau, có cái là đèn hoa sen, có cái là đèn tám góc, trên mặt có khắc hoa văn không giống nhau. Mấy cái đèn này cũng giúp Mạc Thiên Liêu lưu trữ hoa văn, có đôi khi không nghĩ ra hoa văn khắc trên đồ vật, liền sẽ ngẩng đầu nhìn mấy cái đèn lưu ly này.

Bàn chân nhỏ trắng muốt, đạp lên trên vải nhung xanh thẫm, không nhanh không chậm, đi một lát cúi đầu nhìn Mạc Thiên Liêu phía dưới, vẫy vẫy cái đuôi, vẫn bò đến chỗ cao nhất, chỗ đó có một ngọn đèn lưu ly dễ nhìn nhất, điêu thành hình dạng cá nhỏ. Nâng vuốt khều khều đèn cá, vòng qua đó, chính là một thang trượt thật dài.

Mèo nhỏ nhìn nhìn thang trượt, lại nhìn nhìn Mạc Thiên Liêu bên dưới đã kéo xong tơ nhện bắt đầu ném mấy thứ này nọ vào trong lò, bèn nằm sấp xuống thang trượt, oạch một chút trượt xuống.

Mạc Thiên Liêu dựa theo trình tự ném loại nguyên liệu đã xử lý tốt vào trong bếp lò, chỗ tốt của Phần Thiên lô là, bất kể ném vào trong đó bao nhiêu, đều có thể đồng thời thiêu chế, mà không để chúng ảnh hưởng lẫn nhau, chỉ cần dùng thần niệm khống chế chúng nó tự mình đứng một chỗ trong lò là được. Nhắm mắt, dùng thần niệm thông nhập vào trong lô, đẩy nguyên liệu ra.

Cục bông trắng tuyết từ trên trời giáng xuống, trực tiếp trượt đến bên cạnh Mạc Thiên Liêu.

Luyện khí là chuyện cực kỳ tốn thời gian, Mạc Thiên Liêu vừa thiêu mấy thứ này nọ, vừa tu luyện, linh khí trong thiên tài địa bảo rất hữu dụng đối với thân thể thần mộc.

Thái Thủy cũng không sợ đốt, trực tiếp ngồi xổm trên đỉnh Phần Thiên lô, hấp thu hết thảy linh khí tán ra ngoài, đợi đến lúc Mạc Thiên Liêu điêu khắc bán thành phẩm, liền ngồi xổm bên cạnh nhai răng rắc các vật liệu còn thừa.

"Hồn tinh mới vừa để ở đây đâu rồi?" Mạc Thiên Liêu chỉ chỉ tinh thạch rõ ràng thiếu một khối.

"Ai, ai biết được? Có lẽ đã ném vào trong bếp lò." Miệng rộng màu đồi mồi uốn éo, phủi đi bột phấn tinh thạch còn dính trên mặt.

Mạc Thiên Liêu nheo mắt, nâng tay ném Thái Thủy vào Phần Thiên lô.

"Óa, nóng nóng nóng!"

Không biết qua bao nhiêu ngày sau, Mạc Thiên Liêu lại mở mắt ra, thở dài một hơi, phất tay, nắp Phần Thiên lô tự mở, một trận bàn màu xanh nhạt nhảy ra, vững vàng dừng ở trong tay Mạc Thiên Liêu.

Toàn bộ trận bàn có hình dáng như mạng nhện, đáy là một cái khay màu xanh biếc, bên trên cũng là tơ nhện xanh biếc, được từng cây cột nhỏ chống đỡ, thoạt nhìn tựa như một cây đàn tranh phức tạp.

Trở lại hóa thần kỳ, chân nguyên trong cơ thể hùng hậu vô cùng, sẽ không xuất hiện tình huống luyện một linh khí liền mệt thành chó chết. Cảm giác được bên hông ấm áp, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy mèo nhà mình biến thành hình người, dùng thân thể thon dài cuốn lấy hắn, đầu đặt ở trên đùi hắn, ngủ say sưa.

Tâm nhất thời mềm xuống thành một bãi nước, cúi đầu, nhẹ nhàng hạ một nụ hôn xuống cái trán trơn bóng kia.

Thanh Đồng khò khè một tiếng, xoay người, ôm eo Mạc Thiên Liêu, cọ cọ mũi trên đó một chút.

"Ưm……" Mạc Thiên Liêu rên lên một tiếng, hắn thân có thuộc tính hỏa, tu luyện mấy ngày chính là lúc dương hỏa tràn đầy, bị cọ như vậy, dưới bụng lập tức căng cứng.

Ném trận bàn qua một bên, ôm người trên đùi lên.

"Ưm……" Thanh Đồng bị đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt ra, thò tay chuẩn bị khiến "giường" không động nữa, liền phát hiện bản thân bị đặt xuống mặt đất cứng rắn, bên dưới mặc dù có thảm nhung, nhưng sàn rất cứng, có chút không thoải mái, nhất thời tỉnh táo lại, liền thấy Mạc Thiên Liêu đang cởi áo y.

"Ngươi làm cái gì?" Thanh Đồng nhấc chân muốn đá hắn, bị Mạc Thiên Liêu nắm chặt cổ chân, theo cẳng chân trắng nõn trượt vào.

"Ở bên cạnh bếp lò ngốc vài ngày có chút thượng hoả," Mạc Thiên Liêu cúi người, hôn lấy môi mỏng trơn bóng,"Chúng ta đến hạ hỏa đi."

Trận bàn luyện thành, lại luyện vô số pháp khí nhỏ, đợi Mạc Thiên Liêu từ trong luyện khí thất đi ra, liền thu được ngọc giản màu xanh hắc y sử đưa tới.

Ngọc giản kia chạm trổ tinh xảo, trên viết hai chữ "Chí tôn", dùng cát tinh màu vàng thêm vào, bên trái có một ấn ký thần hồn màu xanh, hình vuốt rồng, chỉ liếc nhìn, liền có thể rõ ràng cảm ứng được lực thần hồn cường hãn vô cùng trong đó.

"Thay ta tạ qua Minh tôn," Mạc Thiên Liêu nâng tay, giao một bộ trà cụ màu xanh cho hắc y sử,"Vừa luyện chế chút đồ chơi nhỏ, thay lòng tôn kính"

Hắc y sử hai tay tiếp nhận, khom người đáp lại, cũng không nói nhiều, xoay người liền đi.

Mạc Thiên Liêu chắp tay sau lưng đứng ở trước đại điện, nhìn luồng sáng màu đen kia biến mất về phía chân trời, chậm rãi vuốt phẳng ngọc giản trong tay. Minh Yên vẫn là như vậy, làm việc cẩn thận, nhưng lại không biết hắn ta làm vậy, là vì muốn dùng hắn đối phó cái tên "Xích Tường" kia, hay là có mục đích gì khác. Nhưng dù cho Minh Yên có muốn làm cái gì, hắn cũng phải nhận.

"Làm cái gì vậy?" Thanh âm du dương từ phía sau truyền đến, gọi Mạc Thiên Liêu từ trong suy nghĩ về.

Thanh Đồng vừa tắm rửa qua, đầu tóc ướt sũng, cầm cái trận bàn mạng nhện kia nhìn kỹ. Lúc trước ở luyện khí thất y vốn muốn nhìn, sau lại quên mất.

Mạc Thiên Liêu bất đắc dĩ đi qua, nâng tay hong khô tóc dài cho y:"Đây là sính lễ."

"Sính lễ?" Thanh Đồng sửng sốt, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, sính lễ y biết, là mấy thứ lúc nam tử phàm trần cưới nữ tử, đưa cho nhạc gia…… Trong đầu lóe qua rất nhiều người, loại bỏ một lần những người từng câu dẫn qua Mạc Thiên Liêu, cuối cùng dừng ở gương mặt lẳng lơ của Phong Tố, muốn đoạt lại vị trí ma tôn, tìm ma tôn tin cậy liên thủ là chuyện rất cần thiết…… Môi mỏng nhạt màu thoáng chốc đã không còn sắc máu.

"Qua khoảng thời gian chúng ta đi Ốc Vân Tông một chuyến, đưa thứ này cho tông chủ." Mạc Thiên Liêu hơi hơi cười, nhẹ vuốt đôi môi bởi vì kinh ngạc mà khẽ nhếch, sau đó…… liền bị cắn.

"Đau đau đau!"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Móng Nhỏ: Meo~ đây là đồ cưới của ngươi sao?

Thợ Mộc: Đây là sính lễ

Thiên Lang: Gâu! Đây là đồ cưới của ngươi?

Thợ Mộc: Đây là sính lễ!

Thiên Lang: Không cần! Chẳng lẽ giá trị của sư đệ ta chỉ bằng cái đĩa nát này sao?

Thợ Mộc:…… Được rồi, đây là đồ cưới, mặt khác còn có mười rương xương sơn dương Thiên Sơn.

Thiên Lang: Gâu! Vậy mới được chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Đánh Nhau

Ngón tay bị cắn thấy được vòng dấu răng, Mạc Thiên Liêu nhe răng nhếch miệng đưa ngón tay vào trong miệng mà mút mút, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú có chút trắng bệch từ từ tìm lại sắc máu, rồi sau đó trở nên càng ngày càng hồng, không khỏi mỉm cười. Lại gần chen cùng một chỗ với Thanh Đồng, chọt chọt chóp mũi cong cong kia:"Nghĩ gì thế?"

Thanh Đồng ho nhẹ một tiếng, xoay mặt nhìn qua một bên:"Ngươi muốn gả cho bổn tọa?"

"Không……" Mạc Thiên Liêu mím môi cười khẽ, đã nói là sính lễ rồi mà, lời phủ định vừa đến bên miệng, lại vội nuốt xuống, ngược lại nói,"Đúng thế, ta muốn gả cho em, như thế về sau ta chỉ nằm trên giường, chờ em bắt cá cho ta ăn."

"Ai bắt cá cho ngươi ăn." Thanh Đồng quay đầu trừng hắn.

"Em không cho ta ăn cá, vậy ta đây chỉ có thể ăn mèo," Mạc Thiên Liêu canh ngay lúc y quay đầu thì tiến lại gần, vừa khéo đôi môi hai người chạm nhau, một tay nâng lên gò má hơi lạnh, cọ cọ chóp mũi với y,"Mèo ngốc."

Trừ em, ta còn có thể lấy ai? Ta còn có thể gả cho ai?

Trận bàn kia làm cũng rất tinh xảo, chính là một bộ đại trận hộ sơn, Mạc Thiên Liêu đưa sính lễ cho Ốc Vân Tông, là một bộ đại trận hộ sơn tương xứng với ma cung Đoán Thiên, để bảo vệ vài quả cầu lông bên trong kia.

Thanh Đồng đẩy hắn ra, đứng dậy muốn đi, bị một cánh tay thon cuốn lấy eo, lại ngã ngồi xuống trên đùi Mạc Thiên Liêu. Chọt ngồi xuống đi, khiến cho nơi nào đó còn hơi hơi phát đau đột nhiên đau nhói một chút, không khỏi rên lên tiếng.

"Làm đau?" Mạc Thiên Liêu cả kinh, nhanh chóng ôm lấy đôi chân để y ngồi ngang trên người mình, thấy sắc mặt y tốt chút, lúc này mới tiếp tục ôm lấy eo y,"Sính lễ này tông chủ hắn vừa lòng chứ?"

"Hừ," Thanh Đồng hừ lạnh một tiếng,"Rõ ràng là đồ cưới."

Mạc Thiên Liêu lập tức nghẹn họng.

Một người một mèo cứ tranh cãi là "Sính lễ" hay là "Đồ cưới" từ ngoại cung ồn đến nội cung, từ sân ồn đến trên giường, ồn mãi đến lúc trăng treo ngang trời vẫn như trước không có kết quả.

"Lúc trước ngươi luyện khí xong không phải đều không có sức lực sao?" Thanh Đồng cả người mềm nhũn tựa trên giường, có sức mà chẳng có lực nói, lần này ngược lại tốt, ở phòng luyện khí vừa luyện xong liền bắt nạt y một lần, chờ y tắm rửa xong lại tiếp tục bắt nạt đến bây giờ, người này vậy mà lại không mệt.

Mạc Thiên Liêu mím môi nhịn cười, kéo chăn qua đắp tốt cho y, chậm rãi xoa eo y: "Đến hóa thần kỳ, lực sinh sôi của bất tẫn mộc liền sẽ tràn ngập toàn thân, khúc gỗ làm gì biết mỏi mệt chứ?" Lúc trước lực lượng bất tẫn mộc vẫn còn tồn tại trong máu thịt của hắn, trải qua một trận bảy bảy bốn chín lôi kiếp hun đúc, đã tràn ngập gân mạch, đan điền thậm chí mỗi một góc toàn thân, chủ yếu là thần hồn cùng tu vi rốt cuộc tương hợp, hắn cùng với bất tẫn mộc cũng rốt cuộc hoàn toàn thống nhất làm một.

Thanh Đồng lẩm bẩm một tiếng, ngáp một cái.

Mạc Thiên Liêu mím môi cười khẽ, kéo chăn qua gói người kỹ lại, kéo vào trong lòng, khẽ vuốt thái dương ướt mồ hôi kia:"Bảo bối, hôm nay lúc ta nói sính lễ, tại sao mặt em đột nhiên trắng bệch ra thế? Là không muốn gả cho ta sao?"

Thanh Đồng đã rất mệt, mơ mơ màng màng cọ vào trong lòng Mạc Thiên Liêu:"Ta nghĩ đến ngươi muốn cưới Phong Tố."

"A?" Mạc Thiên Liêu sửng sốt, cái này có quan hệ gì đến Phong Tố?"Ta cưới cô ả làm chi?"

Thanh Đồng không nói lời nào, chỉ là lặng lẽ siết chặt áo trong của Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày:"Thanh Đồng, em có gạt ta chuyện gì hay không?"

"Không có……" Thanh Đồng xoay người, quay lưng lại với hắn.

"Nói thật," Mạc Thiên Liêu nghiêng người đến mặt trên, trên cao nhìn xuống y,"Không nói lời thật, ta cần phải nghiêm hình bức cung."

Thanh Đồng liếc mắt nhìn hắn, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Mạc Thiên Liêu nhướn mày, giả vờ cười dữ tợn nói:"Đây chính là em tự tìm lấy đấy." Sau đó, thân mình chọt hạ xuống, trực tiếp vọt vào.

"A……" Thanh Đồng bỗng nhiên mở mắt ra, khóe mắt bị bức ra một giọt nước mắt,"Khốn kiếp…… A……"

"Nói hay không, hửm?" Mạc Thiên Liêu giật giật thân thể.

"Ta muốn đi ngủ, ưm……"

Ngày kế, Thanh Đồng không thể đứng dậy. Mạc Thiên Liêu rón ra rón rén bò lên, nhe răng nhếch miệng sờ sờ từng hàng vết cào sau lưng, tối hôm qua thật tận hứng, nhưng cũng bị chỉnh cho thật thảm.

Phủ thêm áo ngoài, chuẩn bị đi vào ôn tuyền trong viện tắm rửa cho sạch sẽ, vừa vặn đụng phải Mạnh Hổ đến tìm hắn.

"Sư đệ, ngươi……" Mạnh Hổ nhìn hắn từ trên xuống dưới, trợn tròn một đôi mắt hổ.

Mạc Thiên Liêu chỉ mặc quần lót, trên người trống không, dù cho có mặc thêm một cái áo ngoài, vết cào trên người vẫn nhìn thấy rõ ràng. Vội ho một tiếng, Mạc Thiên Liêu giống như lơ đãng vươn tay kéo kéo xiêm y, lộ ra dấu răng trên vai.

"Ấy da, cái này đều là sư tôn làm phải không?" Mạnh Hổ cau mày lại gần xem.

"Ừ." Mạc Thiên Liêu đắc ý giật giật bả vai, đi thẳng về hướng hồ nước nóng.

"Chữa thương cho sư tôn, thật sự là vất vả ngươi." Mạnh Hổ cùng đi qua, lời nói thắm thiết.

Mạc Thiên Liêu dừng bước, cứng ngắc quay đầu lại nhìn Mạnh Hổ mặt mày chân thành, giật giật khóe miệng, vẻ mặt đắc ý mới vừa rồi lập tức tiêu tán vô hình, đối phương căn bản là không hiểu được hắn là đang khoe. Bất đắc dĩ nâng tay, vỗ vỗ đầu Mạnh Hổ:"Thanh Đồng đang ngủ, đừng quấy rầy y."

Mạnh Hổ đến tìm hắn, là vì trong mấy ngày bế quan lại có không thiếu bộ hạ cũ của Đoán Thiên tìm lại đây, hắn không thể quyết định, nên để cho những người đó tạm ở lại trước. Bọn họ có vẻ rất vội vã, mỗi ngày đều phải hỏi hắn một lần. Cho nên, Mạnh Hổ sớm liền tới đây, để Mạc Thiên Liêu mau mau sắp xếp đám người đó.

"Để cho bọn họ chờ." Mạc Thiên Liêu ngâm người trong ao, chậm rãi nhắm mắt lại.

Mạnh Hổ gãi gãi đầu, ngồi xổm xuống bên cạnh ao. Những người đó thoạt nhìn có vẻ thật sự rất sốt ruột, hắn cũng không tiện từ chối.

"Ngươi hoà nhã với bọn họ, bọn họ sẽ càng làm quá lên, ngươi có chút uy nghiêm, bọn họ cũng không dám phiền ngươi." Mạc Thiên Liêu kiên nhẫn chỉ bảo Mạnh Hổ.

"Ừ." Mạnh Hổ gật gật đầu, nhớ kỹ lời này, bỗng nhiên lại cảm giác, bản thân vì cái gì lại muốn có uy nghiêm ở trước mặt thuộc hạ Đoán Thiên? À, đúng, hắn là sư huynh Đoán Thiên, tự nhiên không thể để thuộc hạ của sư đệ khi dễ chứ.

Lần này người đến ngược lại không phải là thế lực che giấu, mà là quản sự đặt ở bên ngoài "Bách Văn các".

"Bái kiến tôn thượng." Vị quản sự này phụ trách thu thập tin tức, ở trong Bách Văn các cũng rất là quan trọng.

Mạc Thiên Liêu thản nhiên nhìn lão một cái:"Trần quản sự, lâu rồi không gặp vẫn khỏe chứ."

Người nọ không dấu vết run lên một chút:"Từ lúc tôn thượng đoạn âm tín, vài ma tôn ra tay phân chia thế lực, Bách Văn các phân cho Xích Tường tôn giả, thuộc hạ thật là thẹn với tôn thượng."

"Nhận chủ mới, liền vì chủ mới mà làm việc cho tốt, nói gì áy náy." Mạc Thiên Liêu nâng tay, liền có tôi tớ thêm một chén rượu cho hắn, liếc liếc nhìn thị nữ thêm rượu, lại là bộ dạng cao lớn vạm vỡ, nhất thời có chút ngán.

Lần này tuyển tôi tớ, nam tướng mạo trung hậu, nữ tướng mạo bình bình, một điểm cũng không phù hợp tiêu chuẩn ma cung. Mạc Thiên Liêu sờ sờ cằm, suy nghĩ làm cho những người này đều mang mặt nạ thống nhất, không có mỹ mạo, tốt xấu phải có khí thế, không thể vừa đối mặt đã khiến cho người nhìn ra đây là nhóm lửa, đây là nuôi cá ……

"Thuộc hạ cảm hoài ân tình của tôn thượng, mỗi ngày đều ngóng trông tôn giả trở về." Trần quản sự xúc động nói.

Bàn tay đang cầm rượu của Mạc Thiên Liêu hơi dừng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn lão, bên môi từ từ nhếch lên một nụ cười lạnh:"Nói như vậy, ngươi còn muốn trở về với bổn tọa?"

Người nọ lại dõng dạc nói một trận, nói tới nói lui đều có ý muốn tiếp tục cùng Đoán Thiên.

Mạc Thiên Liêu buông chén xuống, biến Thái Thủy thành một cây đao nắm trong tay thưởng thức:"Nghe nói Xích Tường cũng mang thuộc tính hỏa, vậy ngươi nói thử, nhược điểm của hắn là cái gì?"

"Này…… Thuộc hạ chỉ là chân chạy vặt, nào biết nhược điểm của ma tôn." Trần quản sự lập tức ra một đầu mồ hôi lạnh.

Cây đao đang linh hoạt chuyển động giữa những ngón tay bỗng nhiên dừng lại, nháy mắt rời khỏi.

Trần quản sự cả kinh, nhanh chóng nâng tay lên tiếp, đột nhiên cảm giác trước mắt nhoáng một cái, một đạo thân ảnh đen tuyền lướt tới đây lại rời đi, thân thể lão tựa như diều đứt dây, chợt bay tới không trung lại nặng nề ngã xuống dưới, mạnh phun một búng máu, ngã xuống đất không dậy. Lại nâng tay, thấy ma tôn Đoán Thiên vẫn là tư thế cũ, ngồi thưởng thức cây đao, như cười như không nhìn lão.

"Người đi trà lạnh, ngươi cùng Xích Tường bổn tọa sẽ không trách ngươi, nhưng muốn thay chủ mới tìm hiểu tin tức, cũng đừng trách bổn tọa không niệm tình cũ," Mạc Thiên Liêu khoát tay, ý bảo tha người này đi ra ngoài,"Ném tới trong sát trận đi."

"Ấy dà da, Đoán Thiên vẫn là vô tình như vậy." Không trung truyền đến một tiếng cười oán giận thanh tú.

Mạc Thiên Liêu đứng dậy, đi ra đại điện, ngẩng đầu liền nhìn thấy một nữ tử, mặc la quần đỏ tươi, khoác áo lụa màu đen, đứng ở trong hư không. Dáng người lả lướt, tươi như đào mận, chính là nguyên nhân tối hôm qua Mạc Thiên Liêu cùng mèo nhà mình "đánh nhau" — ma tôn Phong Tố.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần hình phạt ma tôn thật sự đáng sợ]

Phóng viên hỏ vằn: Đoán Thiên thủ đoạn độc ác, ngay cả người thân nhất cũng không bỏ qua, mời xem tin tức tiền tuyến truyền về.

Thợ Mộc: Nói hay không?

Sư tôn: Hừ

Thợ Mộc: Không nói ta muốn dụng hình

Sư tôn: A… Không cần…

Thợ Mộc: Muah ha ha ha

Phóng viên hỏ vằn:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Tình Địch

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nâng tay, một luồng sáng từ trên trời hạ xuống, trực tiếp bổ tới đỉnh đầu Phong Tố.

"Á!" Phong Tố sợ hãi kêu một tiếng, cuống quít né tránh, một luồng sáng còn lại giống như cái vòng, như muốn cắt cô thành hai đoạn. Phong Tố nhanh chóng từ trong đám trâm cài đầy đầu rút ra một cây trâm vàng, nhanh chóng biến lớn, dùng hai đầu ngăn cản vầng sáng không ngừng thắt chặt, thét to một tiếng, đồng thời dứt bỏ cây trâm cùng vầng sáng, còn bản thân thì lắc mình rơi xuống đất, bởi vì rơi xuống quá mau, phải lăn một vòng trên mặt đất.

"Răng rắc" Kim trâm biến lớn bị cắt thành hai nửa.

Phong Tố từ mặt đất bò lên, vỗ vỗ tro bụi trên la quần:"Chậc chậc, nhiều năm như vậy, ngươi vẫn không học được thương hương tiếc ngọc."

"Ngươi được coi là hương hay là ngọc?" Mạc Thiên Liêu nâng nâng cằm, có nô bộc bay nhanh tiến lên nhặt lấy kim trâm bị chặt thành hai nửa, đưa cho hắn.

"Ai, bảo khí của ta!" Phong Tố dậm chân, vươn tay muốn cướp.

Dưới chân Mạc Thiên Liêu điểm nhẹ, một khối gạch bên dưới nháy mắt biến mất, lửa Đoán Thiên nóng rực ở dưới đất quay cuồng. Trong nháy mắt Phong Tố nhào lại, "kim trâm" dài ba thước kia liền từ trong tay Mạc Thiên Liêu trượt xuống, trực tiếp rơi vào bên trong hỏa lò.

"Đoán Thiên!" Phong Tố nâng tay đánh hắn, bị Mạc Thiên Liêu nghiêng người tránh thoát, thuận đường đẩy cô một phen, như muốn ném cô vào trong lửa Đoán Thiên, Phong Tố sợ tới mức lập tức xoay người trong không trung, liên tục lui lại mấy bước.

"Bà đây chính là ôn hương nhuyễn ngọc!" Phong Tố một tay chống eo, lắc lắc tấm khăn trong tay.

Mạc Thiên Liêu liếc nhìn cô, cảm giác có chút ghê tởm, xoay người liền đi.

Phong Tố cũng không so đo, cùng hắn vào đại điện, dựa vào nhã tòa bên cạnh bảo tọa thượng, bày ra tư thế có chút xinh đẹp, một tay chống cằm, nằm sấp đến trên tay vịn bảo tọa Đoán Thiên:"Ngươi lúc nãy để ta tiến vào, là để tiếp đãi ta như thế đó hả?"

Lúc mới vừa nói chuyện với quản sự kia, thần niệm Phong Tố liền từ cổng lớn truyền tới, Mạc Thiên Liêu cũng không biết là cố ý hay là vô tình, trực tiếp để cô vào tới, vừa vặn bị Phong Tố nhìn thấy một màn hắn chém giết bộ hạ cũ.

"Ta thả ngươi tiến vào, cũng không thả ngươi bay ở trên trời." Mạc Thiên Liêu mặt không chút thay đổi nói.

Trong Đoán Thiên ma cung không thể phi hành, là chuyện toàn bộ ma đạo đều biết, chỉ vì đại trận hộ sơn này quá mức bá đạo, chỉ cần một thần niệm của Mạc Thiên Liêu, bảo đảm ngươi muốn bị cắt thành bao nhiêu đoạn thì có bấy nhiêu đoạn.

"Ngươi vẫn không niệm tình cũ như vậy." Phong Tố buông mi, lông mi thật dài ở đáy mắt chiếu ra một bóng ma.

Mạc Thiên Liêu vẫn uống một ngụm rượu, không để ý tới cô.

Không thể không thừa nhận, Phong Tố đích xác là mỹ nhân, không thanh lệ giống như vài nữ tu trong chính đạo, cô tựa như một đoàn liệt hỏa, yêu diễm động nhân, trong ma đạo không biết có bao nhiêu người quỳ mến cô. Nhưng mà, Mạc Thiên Liêu hiểu rõ bản tính cô, từ trước đến giờ chỉ tán thưởng chứ không động vào, huống chi mỗi ngày đều rửa mắt với gương mặt xinh đẹp có một không hai của Thanh Đồng, lại nhìn này chỉ cảm thấy thương ánh mắt.

"Đừng giở bộ dạng này với ta," Mạc Thiên Liêu một hơi cạn sạch rượu trong chén,"Nói đi, chuyện gì?"

Phong Tố thấy hắn không mắc bẫy liền bĩu môi, Đoán Thiên một lần nữa sống lại vẫn là cái đức hạnh này, mỗi một bước đều có mục đích. Trước tiên thả cô tiến vào, muốn cảnh cáo cô đừng giống như Xích Tường, tìm người đến thăm dò, may mà cô luôn luôn thức thời, đều không có mang thuộc hạ tiến vào.

"Mấy trăm năm không gặp, ngươi không tính ôn chuyện với ta?" Phong Tố nâng tay, một cây trâm tam nhỏ dài khoảng ba ngón tay từ trong đan điền bay ra, rơi xuống lòng bàn tay. Cây trâm này toàn thân tối đen, tạo hình cực kỳ đơn giản, rơi xuống trong tay nháy mắt biến thành dài gậy dài năm thước.

Toàn bộ cây gậy đen tuyền, cũng không bóng loáng lắm, đầu hơi hơi bẻ cong, vừa vặn có thể cầm. Tay Phong Tố cầm gậy chống dộng xuống đất, phát ra tiếng "Ầm" giòn vang, gậy kia tạo hình hơi cong, nhìn thế nào cũng giống gậy chống mấy lão thái thái hay dùng.

Đây chính là linh khí bản mạng"Ô vân đại phong trâm" của ma tôn Phong Tố, đừng nhìn thứ này thoạt nhìn nhẹ nhàng, kỳ thật nặng như ngàn cân. Phong Tố tuy rằng nhìn mảnh dẻ nhu nhược, kỳ thật sức lớn vô cùng, lúc trước để Đoán Thiên làm cho thời điểm, cô là muốn cây trâm xinh đẹp, dễ lừa các tu sĩ không rõ chân tướng. Kết quả Mạc Thiên Liêu lại làm cây trâm này, nhìn xấu vô cùng, mang trên đầu giữa đống trâm cài hoa lệ nhìn rất là nổi bật, liếc qua liền có thể nhận ra đây là một vũ khí, chỉ đành thu vào trong đan điền.

Mạc Thiên Liêu liếc nhìn linh khí kia:"Nứt?" Quanh thân cây gậy kia, có rất nhiều lỗ hổng nhỏ, bởi vì bản thể hư hao, trận pháp bên trên cũng có chút không ổn.

"Nếu chỉ là nứt ta tìm ngươi làm chi?" Phong Tố rất không tao nhã mà trợn trắng mắt,"Gần đây đại phong trận triển khai không hoàn chỉnh, chỉ bằng nửa uy lực hồi trước, mà ta có chút không khống chế được……" Cô là thủy mộc song linh căn, cây ô vân đại phong trâm này là để Mạc Thiên Liêu làm riêng cho cô, đồng thời dùng hai loại linh lực mộc hỏa, có thể xuất ra một chiêu "Đại phong quy lai" cực lợi hại.

Vài năm trước cãi nhau với Minh Yên, bị hắn thưởng cho một chưởng, trực tiếp đánh nứt gậy chống của cô. Linh khí tầm thường, nếu là nứt, đặt trong đan điền ôn dưỡng chút thời gian liền có thể khôi phục, nhưng cây gậy này của cô lại không được, bởi vì lúc ấy Đoán Thiên đã nói rõ với cô nhưng cô kiên trì muốn tăng thêm vài loại trận pháp cực kỳ tinh xảo, nếu bị hao tổn có khả năng sẽ ảnh hưởng đến uy lực, cần phải đúng lúc tìm hắn mà sửa.

Bởi vì Đoán Thiên chết, cô không tin tà, tìm luyện khí sư khác đến sửa, kết quả càng sửa càng không xong, sửa người mù thành người què, nguyên bản chỉ là không thể thu nhỏ lại, tên này sửa làm sao làm hư luôn đại phong trận, cô tức giận đến một chưởng đánh chết luyện khí sư kia. Giờ này nghe nói Đoán Thiên trở lại, lập tức tìm tới cửa.

"Phế vật nào chạm qua?" Mạc Thiên Liêu nhận lấy xem xem, cười lạnh một tiếng,"Cái này trên cơ bản đã phế rồi, muốn sửa tốt phải nấu lại tạo cái mới, vẫn cái giá lúc trước."

"Nấu lại?" Phong Tố thở dài, sờ sờ gậy chống, ngược lại dùng đôi mắt đẫm nước nhìn về phía Mạc Thiên Liêu, chậm rãi đến gần trước mặt hắn, nhỏ giọng nói,"Nể tình nhiều năm giao tình như vậy, cho ta một chút lợi ích đi."

Hai người cách nhau rất gần, bên ngoài nhìn vào giống như đang hôn môi.

Thanh Đồng ngủ no lại đây tìm Mạc Thiên Liêu, ngáp nhỏ một cái, vòng qua cây cột, liền thấy được một màn như vậy.

Y không cố ý thu liễm khí tức, hai người trên bảo tọa đồng thời quay đầu.

Thanh Đồng mặc áo hoa trắng tuyết sắc tay rộng, trên người khoác một tấm áo lụa cá nhám rộng rãi thoải mái, bởi vì vừa tỉnh ngủ, khóe mắt còn mang theo vết hồng đêm qua lưu lại, trực tiếp hóa một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng thành mắt hoa đào. Mặt mang hoa đào, nhưng khí chất lại lạnh lùng, làm nền cho dung nhan đẹp đẽ khôn cùng, khiến người hô hấp xem bị kiềm lại.

"Tỉnh ngủ." Mạc Thiên Liêu tùy tay ném đi cây gậy trong tay, bước nhanh qua, chặn tầm mắt Phong Tố.

Thanh Đồng hơi mím môi, liếc nhìn Phong Tố bên bảo tọa, im lặng không nói.

Mạc Thiên Liêu ôm chặt eo y, thấp giọng dỗ:"Có nơi nào không thoải mái hay không? Bụng có đói hay không?"

Thanh Đồng lại gần, hít ngửi mặt Mạc Thiên Liêu, không có lây dính hơi thở nữ nhân kia, chỉ có một mùi hương thảo mộc nhàn nhạt, lúc này mới đẩy hắn ra, trực tiếp đi đến trên bảo tọa, phất tay áo ngồi xuống.

Nhớ rõ lúc y còn nhỏ, nữ nhân này thường xuyên đến tìm Mạc Thiên Liêu sửa linh khí. Có một lần Mạc Thiên Liêu đi luyện khí, y bởi vì ngủ nên không đi theo cùng, bị nữ nhân này phát hiện.

"Ui, bảo bối nhỏ, sao lại một mình ngủ chỗ này?" Móng tay dài sơn màu đỏ rực, trực tiếp sờ lên. Mèo nhỏ lập tức dựng lông, cho cô một móng vuốt.

Khi đó nữ nhân này cầm ra một túi cá khô ý đồ dụ dỗ y, thế nhưng mèo nhỏ quen ăn cá suối nước lạnh chẳng thèm nể tình chút nào.

"Ây, chờ ta gả cho Đoán Thiên, liền có thể sờ được ngươi," Phong Tố chống cằm nhìn y,"Ta chưa từng gặp qua yêu thú nhìn đẹp hơn ngươi."

Mèo con khi ấy chỉ nhớ kỹ "Chờ ta gả cho Đoán Thiên, liền có thể sờ được ngươi " Những lời này, cũng không biết có thể là do sợ hãi với móng tay màu đỏ rực hay không, mà vẫn lưu lại trong đầu y, không xóa đi được.

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng đi qua, cùng mèo nhà mình ngồi chung một chỗ, ho nhẹ một tiếng nói:"Nấu lại tạo lại, không có lợi ích."

Phong Tố khoát tay:"Được rồi được rồi, ta biết rồi, ngươi nhanh đi sửa đi." Từ trong vòng tay chứa đồ móc ra túi chứa đồ ném cho Mạc Thiên Liêu, lập tức lại nhìn về phía mỹ nhân lạnh lùng trong trẻo kia.

Từ lúc Thanh Đồng vào phòng này, ánh mắt Phong Tố liền chưa từng rời khỏi Thanh Đồng. Bình sinh cô thích nhất nam tử tuấn mỹ, lúc trước trong ma cung Phong Tố Ma cũng giống như ma cung Đoán Thiên vậy, nơi nơi đều là thiếu niên tuấn mỹ, nhưng vẫn cứ thích qua ma cung Đoán Thiên chơi, cũng là bởi vì bộ dạng Đoán Thiên rất anh tuấn.

Nhưng, vài mỹ nhân gặp qua hồi trước, đều không sánh bằng một phần vạn của người trước mắt.

Mặt Mạc Thiên Liêu lập tức đen lại.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần tình địch thực đáng sợ]

Sư tôn: Cách chó gỗ của ta xa một chút

Phong Tố: Ngươi để ta sờ sờ ta liền cách xa hắn một chút

Sư tôn:……

Thợ Mộc: (╯°皿°)╯┻━┻ (lật bàn)

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Giao Phong

"Cái giá này không được." Mạc Thiên Liêu ném cái túi chứa đồ đựng đầy linh thạch kia về lại, ôm sát eo Thanh Đồng, rất là hối hận mới vừa rồi không trực tiếp ôm mèo trở về.

Mày liễu Phong Tố dựng ngược, khí thế quanh thân tăng mạnh lên:"Đoán Thiên, làm cái gì cũng phải nói quy củ, ngươi muốn cái giá này ta liền đưa ngươi cái giá này, sao, thấy ta đưa ra thoải mái liền muốn lên giá?"

"Nghe nói ngươi chiếm vườn thuốc của ta," Mạc Thiên Liêu nâng tay, nô bộc bên cạnh lập tức châm đầy rượu cho chén hắn, hơi hơi nhíu mày, cổ tay run đổ rượu xuống, thanh âm lạnh lùng nói,"Trà!"

Nô bộc kia hoảng sợ, từ khi vào ma cung này, còn chưa thấy ma tôn phát giận, chỉ là không cười mà thôi, nay thế nhưng lại tức giận. Nhanh chóng đổi nước trà đến, run run rẩy rẩy rót đầy.

Mạc Thiên Liêu đưa đến gần bên miệng nhấp một chút, độ ấm vừa đủ, liền đưa cho Thanh Đồng.

Thanh Đồng tiếp nhận nhấp một ngụm.

"Ây, ta ngồi lâu như vậy, cũng không ai dâng một ly trà, hạ nhân trong cung ngươi là sao thế này?" Phong Tố thấy thế, lập tức mặc kệ.

"Một ly trà một viên linh thạch thượng phẩm." Mạc Thiên Liêu lành lạnh nói,"Đừng chuyển hướng đề tài, vườn thuốc của ta."

"Đoán Thiên, ngươi là nghèo đến điên rồi hả!" Phong Tố chống nạnh muốn chửi hắn, khóe mắt liếc đến Thanh Đồng một bên, thấy đôi mắt lạnh lùng trong trẻo bình tĩnh không gợn sóng nhìn cô, nhất thời lửa nóng tắt đây, ở trước mặt mỹ nhân thanh lãnh như vậy, vẫn chớ mất dáng vẻ, ném một viên linh thạch tới trong tay hạ nhân kia, đổi lấy một ly nước trà, ngửa đầu, ừng ực ừng ực uống sạch. Mới vừa nói nói quá nhiều, rất khát.

Thanh Đồng nhìn nhìn hai người, ngươi tới ta đi cò kè mặc cả, nghe có chút mệt mỏi, nhịn không được ngáp nhỏ một cái.

Phong Tố nhìn cái ngáp tao nhã kia, nhất thời quên mất mình muốn nói gì,"Vút" Một nắp ly đánh qua, cô nhìn cũng không nhìn nâng tay tiếp được, siết thành bột phấn:"Mặt bà đây như hoa như ngọc, nếu làm bị thương ngươi đền không nổi."

"Nắp ly đá Thanh Huyền, ba viên linh thạch thượng phẩm." Mạc Thiên Liêu không chút hoang mang nói.

Phong Tố vỗ bàn:"Mẹ nhà ngươi…… Khụ, ngươi đều chết ba trăm năm, vật vô chủ còn không cho người chia? Chúng ta không lật nơi ở của ngươi đã đủ nể tình rồi." động lòng người, từ từ khuyên nhủ.

Thanh Đồng có chút chịu không nổi, dựa vào cái gối lớn ở trên bảo tọa ngủ gà ngủ gật.

Vườn thuốc Đoán Thiên, nói là vườn thuốc, kỳ thật là một mảnh sơn mạch, đủ loại kỳ hoa dị thảo, trong ma đạo có rất nhiều luyện đan quý hiếm, nguyên liệu luyện khí đều là từ nơi này ra, rất là đáng giá. Phong Tố bởi vì muốn bảo dưỡng dung nhan, thường xuyên muốn ăn đan dược, vườn thuốc này cô rất

là cần, lúc trước cũng là tốn hai tiên thành mới đoạt đến.

Hai người nói chuyện sau một lúc lâu cũng không thể đồng ý, Phong Tố tăng thêm hai thành giá, để Mạc Thiên Liêu nhanh chóng đi sửa cây trâm của cô, qua mấy ngày có ma môn đến dâng lễ cho cô, sợ đến thời điểm dọa người.

Thanh Đồng mở mắt ra, liền chống lại một đôi mắt tràn đầy hoa đào, nhìn trái nhìn phải, không thấy Mạc Thiên Liêu.

"Ngươi là đạo lữ Đoán Thiên đi?" Phong Tố chống cằm tựa ở bên cạnh nhìn hắn.

Đạo lữ? Thanh Đồng ngồi dậy, hơi hơi nghiêng đầu, mọi người thường lui tới đều nói, ngươi chắc là ma sủng của Đoán Thiên à, một con thật nhỏ…… Lần đầu tiên có người nói hai người bọn họ là đạo lữ, nhưng không thể không nói, loại giải thích này càng dễ nghe hơn một ít.

Người bình thường nhìn thấy ma tôn ôm mỹ nhân, đều sẽ cho rằng đây là thiếp thị ma tôn, nhưng Phong Tố cũng không phải là người không có đầu óc, từ lúc Thanh Đồng đi vào trong điện này, cô liền nhìn ra tu vi người này tương xứng với cô. Thử hỏi một tu sĩ kỳ hóa thần làm sao có thể làm nam sủng Đoán Thiên? Huống chi, xem bộ dáng dè chừng hầu hạ kia của Đoán Thiên, nói Đoán Thiên là nam sủng của mỹ nhân này ngược lại còn có thể tin được chút.

"Không phải." Môi mỏng khẽ mở, thản nhiên nói ra hai chữ, thanh âm du dương giống như ngọc nát Côn Sơn, dễ nghe đến cực điểm.

Phong Tố bị này thanh âm này mê muội đến thần hồn điên đảo, không khỏi tiến lại càng gần một chút:"Vậy các ngươi là……"

Ta là sư tôn của hắn, hắn là bàn cào của ta, Thanh Đồng vừa muốn mở miệng, liền thấy Mạc Thiên Liêu như gió vọt lại đây, một tay vứt Phong Tố ra, ném cây trâm ô mộc đã sửa tốt cho cô:"Ngươi có thể cút."

"Ngươi không phải nói muốn về lô trọng luyện lại sao? Như thế nào nhanh như vậy?" Phong Tố sửng sốt, cầm linh khí cô nghiệm xem, quả nhiên đã sửa tốt.

"Luyện nhanh." Mạc Thiên Liêu mắt cũng không chớp nói, thực ra linh khí này của Phong Tố, bản thân có chỗ thiếu hụt, bên trong có rất nhiều trận pháp nhỏ, chỉ cần linh khí bị hao tổn, trận pháp nhỏ này liền sẽ tiêu tán, công năng linh khí liền sẽ bị ảnh hưởng. Muốn sửa cũng chỉ cần vẽ lại mấy trận pháp nhỏ đó là được. Nhưng luyện khí sư khác dù có thế nào cũng không nhìn ra, cái này được tạo thành mấy trăm năm, số tiền mà Phong Tố bỏ ra sửa hồi nãy, đã vượt quá số tiền tạo linh khí ban đầu.

Ba trăm năm này không có Đoán Thiên sửa chữa cho cô, linh khí vẫn nửa tàn, miễn cưỡng còn có thể dùng, nhưng vài năm trước một chưởng kia của Minh Yên, đánh hỏng luôn cả đại phong trận, lúc này mới không thể không tìm người sửa.

Phong Tố bị nghẹn suýt nữa thở không nổi. Lúc trước Đoán Thiên luyện chế linh khí này cho cô, dùng bảy bảy bốn mươi chín ngày, nấu lại làm từ đầu mà không đến một canh giờ, lừa quỷ à?

"Ngươi không phải cần dùng gấp sao?" Mạc Thiên Liêu đào ngoáy tai,"Để trong đan điền ôn dưỡng chút thời gian là được."

Cái gọi là nấu lại trọng luyện, thực ra cũng chỉ là sửa chữa lại những tổn thương bên ngoài, cũng không cần linh khí lắm, chỉ cần ôn dưỡng ở trong đan điền chút thời gian, cũng có thể khôi phục.

Phong Tố trợn trắng mắt, đối với Đoán Thiên, cô cùng vài ma tôn khác đã thành thói quen, cũng không có biện pháp gì cả, chỉ có thể nhận khó khăn. Toàn bộ đại lục Thái Huyền cũng tìm không ra luyện khí sư cường đại thứ hai như vậy, muốn dùng binh khí tốt, thì ra giá cao, chịu đựng tính tình quái dị của hắn.

"Chí Tôn đại hội sắp bắt đầu, ta giúp ngươi đối phó Xích Tường, ngươi đưa vườn thuốc kia cho ta," Phong Tố thu hồi linh khí,"Hôm nay thu nhiều tiền ta cũng không so đo với ngươi."

Mạc Thiên Liêu ném Phong Tố ra ngoài, cũng rõ ràng tỏ vẻ, bên trong vườn thuốc có nguyên liệu luyện khí quan trọng, nói cái gì cũng sẽ không cho người khác. Nếu cứ khăng khăng không trả lại cho hắn, thì chờ bị đánh ở Chí Tôn đại hội đi.

"Tôn thượng!" Một đám nữ tu mặc la quần màu đen chờ ở bên ngoài, nhìn thấy ma tôn từ trên trời giáng xuống, lập tức nhảy lên giữa không trung nghênh đón.

Phong Tố nương lực vài nữ tu xoay người trên không trung, lúc này mới tránh cho kết cục bị sấp mặt.

Tao nhã rơi xuống đất, Phong Tố sửa sang quần áo, quay đầu, nhìn nhìn ma cung Đoán Thiên nguy nga tráng lệ phía sau, hơi hơi nhếch môi cười:"Đi chính đạo tra một chút, tìm một bức họa chân nhân Thanh Đồng Ốc Vân Tông đến."

"Vâng!" Nữ tử cầm đầu khom người ứng.

Đang nói, liền thấy một hán tử một thân hình cao lớn, ôm một con chó con, vội vã hướng đại môn ma cung đi, cũng không thông bẩm, trực tiếp đi vào.

Phong Tố ngồi vào nhuyễn kiệu, cười nhạo một tiếng:"Thật là thú vị."

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần ta là cái gì của ngươi]

Sư tôn: Ta là cái gì của ngươi?

Thợ Mộc: Ngươi là mèo của ta nha.

Sư tôn: Sau đó thì sao?

Thợ Mộc: Như vậy ta có thể cất ngươi vào trong ngực!

Thợ Mộc: Còn ta là cái gì của ngươi?

Sư tôn: Ngươi là bàn cào của ta nha.

Thợ Mộc:[chờ mong] còn sau đó thì đâu?

Sư tôn: Như vậy là ta có thể cào ngươi.

Thợ Mộc:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Gặp Chuyện Không May

Người tới chính là Mặc Hùng ra ngoài truyền bá tin tức, bởi vì có phi kiếm Mạc Thiên Liêu cho, tốc độ rất nhanh, hắn liền thuận đường trở về tông môn một chuyến báo bình an.

"Gấu –" Sói con trong lòng hưng phấn mà nhìn trái nhìn phải, bên ngoài vẫn là bộ dáng đầy mặt nghiêm túc.

Trong đại điện, Mạc Thiên Liêu đang kiểm tra thân thể cho mèo.

"Cô ta có mò đến em hay không? Bên trong móng tay ả độc phụ kia có độc." Mạc Thiên Liêu nửa thật nửa giả nói, một đôi tay sờ tới sờ lui ở trên người Thanh Đồng.

"Không có!" Thanh Đồng đánh móng vuốt không thành thật kia ra, né qua bên cạnh.

"Ta không tin, cho ta xem." Mạc Thiên Liêu nói liền thò tay vào trong tà áo trắng tuyết kia.

"A……" Thanh Đồng bị chọc giận, vươn năm đầu ngón tay ra.

"Á!" Một tiếng hét thảm chấn động chim chóc trên mái hiên.

Trong ma cung Đoán Thiên không thể phi hành, nhưng vẫn phải có chim bay, đều là chim nhỏ có chút ngốc ngốc, bay không ra khỏi kết giới đại trận hộ sơn, dùng để mèo nhỏ chơi trò đuổi bắt.

Hổ mập thật vất vả mới rảnh rỗi được chút, nằm sấp nghỉ ngơi trên bậc thang ngoài đại điện, nghe được tiếng kêu thảm thiết, mắt cũng chả thèm mở, dùng móng vuốt ôm đầu ngủ tiếp. Bởi vì hắn có lệnh bài thông qua tất cả trận pháp, bọn hạ nhân có cái gì không hiểu đều tìm đến hắn, cố tình hắn còn xem qua sổ sách năm rồi. Đến sau kỳ kim đan, luyện ra thần hồn, trí nhớ tu sĩ là rất tốt, cơ bản xem qua một lần liền nhớ gần hết, bởi vậy hạ nhân hỏi cái gì hắn còn có thể trả lời.

Đợi Mạc Thiên Liêu xuất quan, thật vất vả thở phào một hơi, kết quả Mạc Thiên Liêu cũng bắt đầu có chuyện liền hỏi hắn.

"Đại sư huynh, châm trà trong đại điện ở đâu?"

"Đại sư huynh, làm cho bọn họ nướng hai con đến."

"Đại sư huynh, để người làm quần áo mới cho sư tôn."

"Đại sư huynh……"

Đại sư huynh chẳng hiểu vì sao mà biến thành đại tổng quản, hổ mập rất là buồn bực. Năm đó ở Ốc Thiên Động, hắn thật vất vả mới kéo được sư đệ

đến giúp hắn quản lý tục vụ, thanh nhàn được hai năm, nháy mắt sư đệ biến thành ma tôn, không thể tiếp tục sai sử cũng được đi, trái lại bắt đầu sai sử hắn.

Xem bộ dáng sư tôn, hẳn là dự định thường ở nơi này, vậy hắn đương nhiên cũng phải cùng hầu hạ sư tôn trái phải, ngẫm lại đều cảm giác hổ sinh vô vọng.

"Đại Béo, sao ngươi lại ngủ ở nơi này?" Mặc Hùng đi lên liền nhìn thấy hổ mập ngủ đến bốn chân chổng vó, giọng nói khờ khạo chất phác hỏi hắn.

Sói con nghiêng nghiêng đầu, nhảy xuống hít ngửi, xác nhận coi hổ mập chết chưa, phát hiện không chết, liền há miệng cắn lấy cái đuôi hắn.

"Gào–" Hổ mập hoảng sợ, bật lên hướng sói con rống to.

Sói con nhấp nhấp lỗ tai, không cam tâm yếu thế cũng gào ngược lại hắn:"Gào –"

"Chuyện gì ồn ào?" Thanh âm du dương lạnh lùng trong trẻo từ trong đại điện truyền đến, ba tên khốn đều thành thật.

Tin tức ma tôn Đoán Thiên giết chết quản sự Bách Văn Các, nhanh chóng bay ngược về chỗ Xích Tường tôn giả, khiến hắn thật lắp bắp kinh hãi.

Quản sự kia ở Bách Văn Các rất quan trọng, phía trước cũng là người Đoán Thiên cực kỳ tín nhiệm, lập qua không biết bao nhiêu công lao, sở dĩ hắn phái người này tiến đến, vì chắc chắn Đoán Thiên sẽ niệm tình cũ, nói không chừng còn có thể hỏi thăm được tin tức gì. Không ngờ tới, Đoán Thiên không nói hai lời liền đem người giết.

"Người này thật đúng là một nhân vật tàn nhẫn." Xích Tường cau mày, người hầu tướng mạo diễm lệ bên cạnh thêm rượu cho hắn.

Tổng quản sự Bách Văn Các đứng ở phía dưới cúi đầu, im lặng không lên tiếng. Nếu bàn về người khác, lão từ lúc Bách Văn Các lập ra liền theo Đoán Thiên, lão thống lĩnh Bách Văn Các nhiều năm, đơn giản định đạo hào là Bách Văn. Nhưng Xích Tường cho rằng lão cùng Đoán Thiên không có tình cảm gì, chung quy năm đó Đoán Thiên vừa chết, lão liền lập tức đầu phục chủ mới.

Bách Văn cười lạnh trong lòng, muốn lăn lộn ở vị trí chí tôn ma đạo, cũng không có cái gọi là "nhớ tình cũ", Xích Tường vẫn là quá non. Tất cả người tu tiên giả, dù là thanh tu hay là ma tu, đều là vì đắc đạo thành tiên, bọn họ vì ai làm việc, nói đến cùng cũng là vì ích lợi, không phải vì tình cảm gì.

Đợi Xích Tường phát tác xong hết, tổng quản sự mới chậm rãi mở miệng:"Ma Tôn Phong Tố từ ma cung Đoán Thiên đi ra, liền phái người đi chính đạo, thuộc hạ đã cho người đi nhìn chằm chằm."

"Ừ," Xích Tường lên tiếng, kéo thị nhân bên cạnh vào trong lòng trêu đùa, đối với hướng đi của Phong Tố cũng không quan tâm, ngược lại là hỏi một chuyện khác sự kiện,"Yêu tu biến hóa lần trước có tin tức gì hay không?"

Ma sủng của Xích Tường đã chết ở lần đại hội chí tôn ma đạo trước, mấy năm nay vẫn không thể tìm được một người thích hợp. Hắn đã là kỳ hóa thần, lại đính huyết khế với yêu thú vừa mở linh trí, sẽ ảnh hưởng tới thực lực của hắn, hắn cũng không có kiên nhẫn chậm rãi chỉ bảo, tốt nhất chính là tìm một yêu thú đã biến hóa.

"Hồ ly ấy đã bị ma tôn Thí Địa mang đi, tôn giả Minh Yên đi qua một chuyến, sau đó yêu thú đã không thấy tăm hơi, một đứa còn lại bị chính đạo Lưu Vân Tông mua đi, sau này đại hội ba phái hai trưởng lão hóa thần Ốc Vân Tông cùng Lưu Vân Tông đánh nhau, chấn vỡ kết giới, trốn thoát, đến nay không tìm được." Bách Văn không nhanh không chậm nói tin tức, lời nói của hắn chặng pháp phồng lên xuống, giống như đang đọc, nhưng để người nghe cực kỳ tin cậy.

"Phế vật!" Xích Tường ném cái ly đang cầm trong tay xuống đất,"Còn có hai tháng là tới đại hội Chí Tôn, đến thời điểm ấy Đoán Thiên nhất định trở về tìm tra, không có ma sủng ta làm sao bây giờ?"

"Đoán Thiên tôn giả cũng không có ma sủng." Mặt Bách Văn không chút thay đổi nhặt ly lên, Đoán Thiên tôn giả nuôi một mèo nhỏ, cũng không ký huyết khế, coi như là đại gia mà nuôi, đây là chuyện toàn bộ ma giới đều biết.

"Ta có thể so với hắn sao?" Xích Tường càng phát giận, người nọ si mê với con đường luyện khí, đạo pháp đặc biệt, vốn tâm ma cũng rất ít, thêm vào đó hắn có một bộ linh bảo pháp khí có thể trấn an tâm ma.

Người hầu trong lòng bị hắn ghìm sinh đau, không dám lên tiếng, chỉ có thể yên lặng chảy nước mắt.

"Khóc cái gì, thật mất hứng!" Xích Tường quăng người hầu trong lòng qua một bên, nuốt một ngụm rượu lớn.

Bách Văn im lặng không lên tiếng, đợi Xích Tường phát tác xong, lúc này mới chậm rãi nói:"Tôn thượng bớt giận, muốn có yêu tu biến hóa cũng không phải không có khả năng, thuộc hạ biết có hai nơi có."

"Hả?" Trước mắt Xích Tường sáng lên.

"Chỗ đầu tiên, chính là bên trong ma cung Minh Yên tôn giả." Bách Văn dừng một chút, chuyện này vài ma tôn đều biết, Minh Yên tôn giả yêu thích thu thập yêu thú có thực lực cường đại, bên trong ma cung của hắn quả thật sẽ có yêu tu biến hóa chưa định khế, tất cả mọi người đều thèm nhỏ dãi không thôi, nghe nói đệ nhất tôn giả sẽ thưởng nó cho người hắn nhìn thuận mắt.

"Vô nghĩa." Xích Tường cười giễu một tiếng, mấy năm nay hắn trăm phương ngàn kế lấy lòng Minh Yên, cũng là vì yêu tu biến hóa trong truyền thuyết kia, nếu không phải vì thực lực Minh Yên sâu không lường được, hắn đã sớm đi cướp.

"Nơi thứ hai, là tin tức thuộc hạ được đến mấy ngày gần đây," Bách Văn đè thấp giọng,"Ốc Vân Tông."

Thanh Đồng hơi hơi nhíu mày, nhìn sói con ngồi bên chân không ngừng vẫy đuôi.

"Sư phụ để con mang Lang tử tới, nếu chỗ này của tiểu sư thúc không tiện, thì con sẽ mang nó đến chỗ sư tổ." Mặc Hùng gãi gãi đầu.

Lang tử vừa biến hóa, thân hình thực ra đã ổn định, huống hồ lúc trước Thiên Lang đã ở trước mặt mọi người thừa nhận nó là yêu thú, còn có thể có chuyện gì cần nó tránh đầu sóng ngọn gió?

"Sao thế?" Mạc Thiên Liêu bưng một bàn cá nướng lại đây, thấy vẻ mặt Thanh Đồng không đúng, lập tức hỏi.

"Ốc Vân Tông nhất định xảy ra chuyện." Thanh Đồng sờ sờ đầu sói con.

Sói con biến hóa, biến thành thiếu niên tướng mạo lạnh lùng: "Thời gian gần đây không biết làm sao, cứ có người đến bái phỏng, tất cả đều không mang ý tốt, phụ thân liền muốn tứ sư huynh mang con đi."

Cứ có người đến bái phỏng…… Nghe được này câu, trong lòng Mạc Thiên Liêu hồi hộp một chút. Đại tông môn thường có người bái phỏng là chuyện khó tránh khỏi, nhưng có thể bị Lang tử nói ra được, tất nhiên tần suất này đã rất không bình thường, đối với tông môn đặc thù như Ốc Vân Tông mà nói nói, liền có nghĩa sắp có nguy hiểm.

"Lúc trước người Thanh Vân Tông đến tìm, nói Mạc sư huynh chính là ma tôn Đoán Thiên, khiến Ốc Vân Tông cho lời giải thích, đều bị cản trở lại, lần này lại không biết là vì sao." Lang tử mặt không chút thay đổi nói.

Thanh Đồng im lặng một lát, chậm rãi nói:"Mặc Hùng đưa Lang tử đến chỗ sư tôn của ta, Mạnh Hổ theo ta về Ốc Vân Tông một chuyến."

"Vâng." Ba người đồng loạt trả lời, không có ai dám lên tiếng phản đối.

"Ta đi cùng với em." Mạc Thiên Liêu bốc một miếng thịt cá đã xắt tốt đưa tới bên miệng Thanh Đồng.

"Ngươi đừng đi." Thanh Đồng lắc lắc đầu, nhìn nhìn thịt cá trước mắt trắng trắng mềm mềm, chậm rãi mở miệng ăn luôn.

Thế lực Mạc Thiên Liêu còn chưa thu hồi, thân phận mọi người cũng đã đều biết, đi ra ngoài rất là nguy hiểm, huống hồ, đại hội chí tôn ma đạo sắp tới, nhất định không thể trì hoãn.

"Ta làm sao có thể yên tâm để em đi một mình, huống hồ, ta cũng là người Ốc Vân Tông, tông môn gặp nạn, ta đương nhiên ra một phần lực." Mạc Thiên Liêu cười nói, tính tính thời gian, đi một chuyến tới Ốc Vân Tông lại trở về gấp tham gia đại hội ma đạo, hẳn là còn kịp.

Nói đi là đi, Mạc Thiên Liêu cầm cái trận bàn "sính lễ" kia lên, mặt khác đi qua chỗ "đống rác " lựa chọn không ít bảo vật bên trong, mang theo đầy đủ số lượng cá suối lạnh, ngồi thuỷ tinh cung xuất phát.

Đợi bọn hắn ngày ngày đêm đêm đuổi tới, Ốc Vân Tông đang bị một đám ma tu vây núi.

"Nghe Ốc Vân Tông có không ít yêu tu biến hóa chưa định khế, ma tôn muốn mua một cái, tông chủ ra giá đi." Ma tu cầm đầu rất là kiêu ngạo.

Thiên Lang sờ sờ râu, cười nói:"Tiểu hữu nói đùa, yêu tu biến hóa trong Ốc Vân Tông chỉ có hai, một là linh sủng sư đệ ta, một là của ta, không biết tiểu hữu từ nơi nào nghe nói có yêu tu chưa định khế?"

"Ầy, Thiên Lang chân nhân, cái này chính là ngươi không đúng," Cũng không biết là cố ý hay là vô tình, Vân Tùng cũng vừa vặn vào lúc này bái phỏng Ốc Vân Tông, "Lúc trước ngươi nói cho chúng ta biết phương pháp dưỡng yêu thú kia, nói thế, trong núi này nên có không ít yêu thú thực lực cường đại đâu, ma tôn Xích Tường ra hai tòa tiên thành đổi một con yêu thú, đây chính là giá cao trước nay chưa có, tiền này, đủ cho ngươi lại dưỡng hai con yêu thú đến biến hóa."

"Ốc Vân Tông không thiếu hai tiên thành." Thiên Lang giận tái mặt, nhìn chằm chằm gương mặt Vân Tùng không có tốt ý, rất muốn cắn đầu lão xuống dưới.

Làm danh môn chính phái, Thiên Lang không thể bởi vì mình không vui liền đại khai sát giới, huống chi, ma tu người đông thế mạnh, còn có Vân Tùng mục đích không rõ ở trong này làm rối, một khi đánh lên, không chừng ma tu nào nhân cơ hội làm loạn, gặp được đệ tử yêu thú thì hư chuyện.

Đang lúc Thiên Lang không thể nhịn được nữa, một đạo luồng sáng đen tuyền phá không mà đến, trước khi mọi người kịp phản ứng lại, một mũi tên màu đỏ mồi liền xuyên thấu ngực ma tu cầm đầu kia. Lập tức, từ trên trời truyền đến một trận tiếng cười trầm thấp:"Hai tòa tiên thành tính là gì, bổn tọa dùng đầu người trên cổ Xích Tường đổi một, như thế nào?"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thiên Lang:[ý đồ lừa dối] ngươi tới đúng lúc, có người muốn cướp đi Đồng Đồng.

Thợ Mộc: Đúng không, xử lý bọn họ,biu~biu

~Thiên Lang: Đúng, ngươi tới làm cái gì?

Thợ Mộc: Đưa sính lễ nha

Huyền Cơ: Hắn mới thật đến cướp Đồng Đồng

Thiên Lang:QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Cầu Cưới

"Đoán Thiên Ma Tôn!" Nhóm ma tu nhìn thấy trong Mạc Thiên Liêu hư không, đều sợ tới mức liên tục lui về phía sau.

"Các ngươi nhận ra bổn tọa?" Mạc Thiên Liêu từ trên không chậm rãi rơi xuống đất, trường bào tay rộng đen tuyền bởi vì chân nguyên dư thừa mà phập phồng, hai tay mang đều mang bảo hộ cổ tay có hình dáng giống nhau, ngăn cản toàn bộ tiễn tụ. Chỉ là một tinh xảo xinh đẹp màu u lam, một lại có màu đồi mồi kỳ dị.

Mũi tên màu đồi mồi đã sớm bắn thủng tên ma tu kia trong giây lát liền quay lại, chỉ để lại một lỗ máu ùn ùn chảy. Người nọ miễn cưỡng chống bò lên, quỳ một gối xuống: "Gặp qua Ma Tôn."

Ốc Vân Tông đang mang danh danh môn chính phái không có thói quen loạn khai sát giới, trong chốc lát sẽ không làm gì bọn hắn, nhưng Đoán Thiên không giống. sau khi Đoán Thiên tôn giả chết, Xích Tường là người thôn tính thế lực hắn nhiều nhất, lời nói mới vừa rồi, rõ ràng là đã liệt Xích Tường thành hạng kẻ thù. Huống chi, ma tôn Đoán Thiên vui giận thất thường, giết người luôn luôn không cần lý do gì.

Mạc Thiên Liêu không biết hình tượng của hắn trong mắt chúng ma tu là như vậy, chỉ hơi hơi nhíu mày, nhìn người trước mắt. Khó trách có người nhận ra hắn, người cầm đầu thuộc Bách Văn Các. Quay đầu liếc nhìn Thanh Đồng, dẫn âm nói cho y.

Thanh Đồng hơi mím môi, hướng Viêm Liệt vẫy vẫy tay.

"Sư thúc có gì phân phó?" Viêm Liệt lập tức tiến lên nghe lệnh.

"Kiểm tra trong môn phái có ma tu lẩn vào hay không," Thanh Đồng lạnh mắt nhìn những người đó,"Mục tiêu của bọn họ không phải ở chỗ này."

Viêm Liệt sửng sốt, nhất thời hiểu ý, cũng không hỏi sư phụ nhà mình, liền trực tiếp lĩnh mệnh mà đi.

"Thanh Đồng chân nhân nay leo lên ma tôn Đoán Thiên, đều có thể trực tiếp sai sử đại đệ tử quản sự của tông chủ." Vân Tùng ở một bên chậc chậc lưỡi nói kỳ lạ, còn chưa nói xong, một đại chưởng mang theo lửa nóng trực tiếp bay lại đây.

Vân Tùng cuống quít huyễn hóa ra một tấm tường đất, ngăn lại chưởng ấy, sau đó âm thanh lạnh lùng nói:"Thế nào, bị ta nói trúng, muốn giết người diệt khẩu?"

"Miệng Thanh Vân Tông vẫn bẩn như thế," Mạc Thiên Liêu ghét bỏ vẫy vẫy tay,"Bổn tọa năm đó chỉ giết một Vân Hạc, xem ra là không đủ."

"Ngươi……" Vân Tùng nâng tay muốn đánh trở về, bị Thiên Lang bắt lại.

"Được rồi, đều bớt tranh cãi lại." Thiên Lang giữ Vân Tùng, chắn ở giữa hai người, thoạt nhìn như là khuyên can, kỳ thật trên tay bao lấy chân nguyên hùng hậu, áp chế Vân Tùng khiến lão không thể tiến lên.

Mạc Thiên Liêu chắp tay sau lưng đứng ở trước đại điện, không tiếp tục ra tay giết người, cũng không gì, một đám ma tu không hiểu làm sao, cũng không dám tiến lên đỡ đội trưởng bị thương, chỉ có thể lóng ngóng đứng đó.

Qua hồi lâu, Huyền Cơ cưỡi gió mà đến, tự mình bắt lấy hai tên ném tới trước đại điện.

"Ta đang tắm rửa, bị hai thằng tên khốn này nhìn thấy." Sắc mặt Huyền Cơ âm u, giống như bị chiếm lợi thật lớn.

Lại nhìn hai tên ma tu kia, đã chết đến không thể chết hơn nữa.

"Khụ, lúc sư thúc tắm rửa thì tương đối nóng nảy." Viêm Liệt theo sát mà đến đầy mặt xấu hổ.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, phỏng chừng không phải nhìn thấy Huyền Cơ tắm rửa, mà là thấy một con rắn lớn ôm xác rùa tắm rửa.

"Các ngươi tiến đến Ốc Vân Tông, lại phái người thăm dò chung quanh, đây là ý gì?" Thiên Lang rất là giận dữ.

"Bớt sàm ngôn đi," Mạc Thiên Liêu nhìn thoáng qua Thanh Đồng, nói vậy Ốc Vân Tông hẳn là có pháp môn độc đáo bài tra gian tế, giờ phút này đã xác nhận không còn gian tế khác, liền cười lạnh một tiếng,"Bọn đạo chích này, giết là được."

Nói xong, chọt nâng tay, vô số dây leo thật nhỏ vọt lên, vây khốn vài ma tu kia, ngay sau đó, lửa nóng hừng hực ầm ầm mà lên.

"Ma tôn tha mạng!" Lập tức có ma tu thủy linh căn ra tay dập tắt lửa, mọi người vừa cầu xin tha thứ, vừa dùng các loại thủ đoạn đào thoát.

Thiên Lang phất phất tay, lập tức có rất nhiều đệ tử Ốc Vân Tông vây quanh mấy ma tu này lại, còn chưa kịp động thủ, Mạc Thiên Liêu liền tung ra một thanh loan đao màu đỏ mồi, chuẩn xác thu gặt đầu người.

Máu tươi vẩy ra, liệt hỏa đốt cháy, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

"Ma đầu!" Đệ tử phía sau Vân Tùng nhịn không được cắn răng, tuy rằng bọn họ cũng sẽ giết người, nhưng không phân tốt xấu lạm sát kẻ vô tội như vậy, thật sự không phù hợp đạo nghĩa của bọn họ.

"Hửm?" Mạc Thiên Liêu ngừng tay, loan đao quay lại tay, nhìn về phía đệ tử Thanh Vân Tông lòng đầy căm phẫn kia,"Các ngươi không quen nhìn bổn tọa giết bọn hắn?" Đôi mắt màu đen sâu không thấy đáy, nhìn không ra hỉ nộ.

"Bọn họ chỉ là tới buôn bán đổi mua yêu thú, vậy mà ngươi lại muốn giết bọn họ!" Đệ tử kia bị nhìn có chút chột dạ, lấy can đảm nói, càng nói càng cảm thấy mình có lý, nói xong lời cuối vậy mà còn ưỡn ngực lên. Những đệ tử Thanh Vân Tông khác cũng cùng phụ họa.

Lúc này, đám ma tu kia đã ra sức tự cứu, dùng đủ các loại thủ đoạn ra khỏi vòng lửa, tụ lại cùng nhau chuẩn bị lui lại.

"Xung quanh Ốc Vân Tông đã bị bổn tọa bày tuyệt sát trận, một con ruồi cũng không thoát ra ngoài được." Mạc Thiên Liêu chậm rãi nói.

Động tác của vài ma tu kia bị kiềm hãm, đội trưởng bị người nâng lộ vẻ mặt tuyệt vọng:"Tôn giả, chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc, cầu ngài cho một cơ hội!"

"A," Mạc Thiên Liêu cười nhạo một tiếng, chậm rãi nâng tay, dùng mũi đao chỉ chỉ mười mấy đệ tử phía sau Vân Tùng,"Giết một đệ tử Thanh Vân Tông, bổn tọa liền thả một người trong các ngươi."

Người Thanh Vân Tông cả kinh, ngược lại nhìn về phía một đám ma tu mắt lộ ra hung quang kia.

"Tạ tôn giả!" Đội trưởng kia ôm quyền tạ ơn, một đám ma tu không nói hai lời liền đánh về phía đệ tử Thanh Vân Tông.

Đoán Thiên tuy rằng hỉ nộ vô thường, nhưng rất trọng danh dự, lời đã nói ra tất nhiên sẽ làm được. Bằng thực lực của bọn họ, nhất định không qua được tuyệt sát trận của ma tôn Đoán Thiên, nhưng giết vài đệ tử Thanh Vân Tông thực lực không chênh lệch với mình lắm lại là không khó.

Vân Tùng bị hù nhảy dựng, lập tức liền muốn đi lên bảo vệ đệ tử, lại bị Mạc Thiên Liêu ngăn lại:"Đệ tử của ngươi muốn chứng đạo, Vân Tùng trưởng lão tội gì ngăn trở."

Một đám đệ tử Thanh Vân Tông lần đầu nếm phải quả đắng của miệng tiện, mới vừa còn nói lời son sắt thay những người này nói chuyện, đảo mắt liền thành vong hồn này dưới đao mấy ma tu. Cái gì đạo nghĩa, ở trước mặt tính mạng của bản thân đều là chó má! Nếu thời gian có thể quay lại, bọn họ nhất định giơ hai tay hai chân tán thành Đoán Thiên giết sạch những người này.

Đáng tiếc trên đời không có thuốc hối hận, đối mặt với một đám ma tu đằng đằng sát khí, chỉ có thể ra sức bảo mệnh.

Người Ốc Vân Tông có chút há hốc mồm, vốn hai tốp người này đều là tới Ốc Vân Tông gây chuyện, nay lại tự mình đánh nhau, mấy chính chủ như bọn họ ngược lại ở một bên nhàn nhã xem náo nhiệt.

Bạch Lạc tùy tay bứt một cọng cỏ, ngậm ở trong miệng chậm rãi ăn. Tử Mạch nhìn thấy mà mắt thèm, sờ sờ ở trong túi chứa đồ, lấy ra nửa cái đùi gà.

"Lão ma đầu này, sao đột nhiên lại khôi phục hóa thần?" Thiên Lang kéo Thanh Đồng qua một bên, nhìn nhìn Mạc Thiên Liêu đang giao thủ với Vân Tùng mà rõ ràng chiếm thượng phong, nhỏ giọng hỏi.

"Hừ, bởi vì không biết xấu hổ đó." Huyền Cơ hừ lạnh một tiếng nói.

"Hả?" Thiên Lang ngẩn người, cái này có quan hệ gì với không biết xấu hổ?

Huyền Cơ kéo Thiên Lang qua một bên, thì thầm sau một lúc lâu, mặt Thiên Lang nhất thời trở nên đủ mọi màu sắc, cuối cùng dừng lại ở xanh mét.

Vân Tùng ở hóa thần kỳ cũng không ít năm, kinh nghiệm chiến đấu không thua Mạc Thiên Liêu, chẳng qua, tu vi ngang nhau, ai cũng không đỡ nổi đống pháp khí nhỏ ùn ùn kia của Mạc Thiên Liêu kia.

Một chưởng đánh ra, nghênh đón của ngươi không phải là một chưởng chân nguyên hùng hậu, mà là bàn đinh nhọn hoắt! Lấy chưởng lực đánh nát bàn đinh, người nọ đã lẻn ra phía sau đánh lén, lúc quay đầu đi đánh hắn, nghênh đón liền là một bàn đinh khác. Chờ đến lúc ngươi bị đánh được không thể nhịn được nữa, muốn bùng nổ một chút, bên cạnh chợt bị quăng một vòng xuyến đen tuyền, gặp phải chân nguyên phóng ra ngoài nhanh chóng nổ tung, khiến người bị nổ lây mặt mày đầy tro.

Mạc Thiên Liêu căn bản không có dùng thực lực đánh nhau, mà là như mèo vờn chuột đùa chơi một hồi, đợi đến lúc đối phương tiêu hao hơn phân nửa chân nguyên, lại chợt ra tay.

"Oành!" Một tiếng vang lớn, Vân Tùng bị một quyền của Mạc Thiên Liêu đập cho nằm đo đất, đúng lúc này, linh sủng Vân Tùng chợt nhào lên.

Thanh Đồng ở bên cạnh hai sư huynh buông mi không nói chợt ra tay, đóng băng linh sủng kia lại.

"Thanh Đồng chân nhân, vậy mà ngươi lại giúp ma đầu này tàn hại chính đạo!" Vân Tùng phun một búng máu ra, bắn một đường, đánh nát băng trên người linh sủng.

"Bảo bối, không có việc gì, mình ta đối phó với lão là đủ rồi." Mạc Thiên Liêu ôm chặt Thanh Đồng, cọ một chút ở trên mặt y, sau đó liền ăn một bàn tay.

"Ngươi, các ngươi……" Vân Tùng nghẹn họng, dừng một lúc lâu sau mới nói ra câu thứ hai,"Các ngươi là sư đồ, không, các ngươi là chính ma hai đạo, không đúng, các ngươi hai nam nhân……"

Vấn đề quá nhiều, trong lúc nhất thời Vân Tùng không biết chỉ trích từ nơi nào mới tốt.

Mạc Thiên Liêu cũng sẽ không cho hắn cơ hội nói ra lời khó nghe, ra tay như chớp, vô số đại chiêu liên tiếp đánh về phía Vân Tùng.

Một trận tiếng nổ cực lớn vang lên, Vân Tùng bị Mạc Thiên Liêu dẫm dưới lòng bàn chân, vốn đối phó với một đã đánh không lại, huống chi hai người liên thủ.

"Năm đó ở Thập Sát cốc, bổn tọa diệt mười bốn người trong môn phái của ngươi, hôm nay lại giết thêm một người cho tròn." Mạc Thiên Liêu cầm loan đao trong tay hóa thành trường kiếm, một kiếm kết thúc tính mạng của lão.

Thần hồn Vân Tùng từ trong tâm trí lao ra ngoài, mang theo tiếng rít bén nhọn. Mạc Thiên Liêu lập tức thả ra thần hồn của mình, thần hồn mang theo mộc trung hỏa nháy mắt chạm vào thứ kia, đốt cháy sạch sẽ thần hồn mang ý đồ đoạt xá nọ. linh thú của Vân Tùng đã ký qua huyết khế, cũng đồng thời hồn diệt đạo tiêu.

Mạc Thiên Liêu nhìn linh thú kia chết đi, hơi hơi nhíu mày. Nếu năm đó hắn không nhịn được, định huyết khế với mèo con, như vậy hôm nay, hai người bọn họ đều sẽ không sống sót được.

"Tôn giả……" Bên kia, ma tu cùng Thanh Vân Tông đệ tử đã đánh xong, song phương tử thương thảm trọng, còn sót lại hai tên ma tu, đệ tử Thanh Vân Tông đều chết sạch.

Ánh mắt Mạc Thiên Liêu đảo qua hai tên ma tu đứng cũng đứng không vững kia, hơi hơi nhếch môi cười:"Trở về nói cho Xích Tường, Ốc Vân Tông về sau là của bổn tọa, bảo hắn đừng vội nhúng chàm."

"Vâng! Đa tạ ân không giết của ma tôn." Hai ma tu nâng nhau, nhanh chóng rời đi.

Nhìn thi thể đầy đất, người Ốc Vân Tông nhất thời đều im lặng, một ít đệ tử bình thường nhìn Mạc Thiên Liêu có chút sợ hãi, đều đứng xa xa hắn ra.

Thiên Lang sờ sờ râu, ý bảo Viêm Liệt đi thu thập tàn cục.

Viêm Liệt nhận mệnh tiến lên, phân phó các đệ tử:"Thu thập thỏa đáng thi thể các đạo hữu Thanh Vân Tông, ngày mai tông chủ cùng ta sẽ đích thân đưa đi Thanh Vân Tông, thủ hạ ma tôn Xích Tường tiến đến khiêu khích, cùng Thanh Vân Tông đạo hữu một lời không hợp liền ra tay tàn nhẫn, Ốc Vân Tông không thể đúng lúc cứu các đạo hữu, thật sự tiếc nuối."

Thiên Lang gãi gãi đầu, nâng nâng cằm hướng Huyền Cơ:"Trong tông môn còn có đại ma đầu, ta không tiện đi, ngươi đi một chuyến đi."

Huyền Cơ trầm mặt, không tình nguyện đáp ứng.

Mà đại ma đầu Mạc Thiên Liêu, giờ phút này đang đầy mặt ý cười cầm ra một trận bàn, đưa cho tông chủ sắc mặt xanh mét.

"Một chút tâm ý, còn mong tông chủ cầm lấy." Mạc Thiên Liêu giống như không thấy được sắc mặt Thiên Lang, kéo hắn đi vào đại điện, lại móc một đống lễ vật lớn ra.

Vô số linh thạch thượng phẩm, ba kiện linh khí thượng phẩm, năm kiện linh khí trung phẩm, cùng với một đống lớn pháp khí nhỏ. Linh khí thượng phẩm ở đại lục Thái Huyền là cực kỳ đáng giá, mọi người không biết tác dụng trận bàn kia, lại biết giá trị linh khí thượng phẩm, trong lúc nhất thời trong đại điện điện vang lên tiếng hít khí liên tiếp.

Phải biết, ma tôn Thí Địa có tiền nhất ở ma đạo, tổng cộng cũng chỉ có ba kiện linh khí thượng phẩm!

"Làm cái gì vậy?" Thiên Lang nhìn mấy thứ này, trước mắt sáng lên, nhưng có thể nhìn thấy tay Mạc Thiên Liêu đặt ở trên thắt lưng Thanh Đồng thủy chung không rời đi, sắc mặt như thế nào cũng không tốt lên được.

"Đây là sính lễ…… Á!" Nói còn chưa dứt lời, Mạc Thiên Liêu liền bị đánh, lập tức sửa miệng,"Khụ, đây là đồ cưới của ta, ta muốn cùng Thanh Đồng kết làm đạo lữ, còn mong tông chủ thành toàn."

"Hai nam tử, một khúc gỗ cùng một con mèo, kết đạo lữ cái gì!" Thiên Lang cắn răng oán hận nói,"Ta không đồng ý." Lừa gạt mèo nhà hắn, lừa đi tiểu sư đệ của hắn một lần còn không tính, còn muốn lừa tiếp thêm một lần nữa, thế gian nào có loại đạo lý này!

"Tông chủ không đồng ý cũng không quan trọng, nhưng trận bàn này còn mong tông chủ nhận lấy," Mạc Thiên Liêu sớm có đoán trước, lấy trận bàn kia nhẹ nhàng kích thích một chút dây mảnh trên mạng nhện," Trận pháp này tương xứng với đại trận hộ sơn của ma cung Đoán Thiên." Tông môn dường như chọc phải phiền toái không nhỏ, Thiên Lang bị kiềm hãm, nhìn nhìn trận bàn mang theo luồng sáng xanh biếc kia.

Đại trận hộ sơn trong ma cung Đoán Thiên nổi tiếng trên đời. Nay bên ngoài đã để lộ tin tức, nói Ốc Vân Tông có không ít yêu tu biến hóa, hôm nay có thể né qua một mối họa, nhưng ngày sau khó mà nói được, nếu một đám chính ma hai đạo cùng nhau vây công, chỉ bằng hai người hắn cùng với Huyền Cơ, căn bản hộ không nổi Ốc Vân Tông. Trận pháp này, thật có thể nói là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Không thể không nói, Thiên Lang do dự, ngẩng đầu nhìn Thanh Đồng bên cạnh Mạc Thiên Liêu, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng bình tĩnh không gợn sóng, cắn chặt răng:"Trước tiên ngươi đi bố trí đại trận đi đã, những chuyện khác sau này hẵng nói!"

Hổ mập cùng theo đến giờ phút này mới hiểu được sư đệ của mình ôm ý gì với sư tôn, miệng rộng há lớn, làm thế nào cũng không khép lại được.

Tử Mạch đi tới, lấy tay khuỷu tay chọt chọt Mạnh Hổ, nhỏ giọng hỏi:"Sao thế này? Sư đệ của ngươi đột nhiên muốn biến thành sư nương?"

"Ta, ta cũng không biết a……"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[weibo tạp chí bát quái Ốc Vân Tông]

Đầu đề: Ma Tôn cùng trưởng lão Ốc Vân Tông phách lối show ân ái, chứng thực tình cảm lưu luyến

Thợ Mộc:[bày ra ảnh ôm eo] chúng ta

Thanh Đồng:[bày ra ảnh mèo cào khúc gỗ] chúng ta

Chủ biên Thiên Lang: Sao lại đột nhiên như thế, chúng ta đều chưa chuẩn bị bản thảo quan hệ xã hội! Phóng viên làm ăn cái gì thế không biết!

Phóng viên hổ vằn:QAQ ta, ta cái gì cũng không thấy hết……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Vào Sân

Mạc Thiên Liêu không nói hai lời liền đi bày trận, còn kêu Bạch Lạc, Tử Mạch qua giúp đỡ, ngay cả Hoa Tinh lại đây giúp vui cũng không bỏ qua.

"Ta là luyện đan sư, lại không hiểu trận pháp." Hoa Tinh oán giận nói.

"Không cần ngươi họa trận," Mạc Thiên Liêu giao một chỗ lõm cho hắn, chỉ chỉ vách núi cách đó không xa,"Ghim cái này vào chỗ đó."

Đại trận hộ sơn, dựa theo phương vị cửu cung bát quái, có bảy mươi hai chỗ lõm đều phải bố trí linh thạch. Mạc Thiên Liêu đứng ở trong hư không dùng trận bàn định ra phương hướng đại khái, sờ sờ cằm. Chuyện tỉ mỉ thì cần phải tỉ mỉ làm, vị trí địa lý của Ốc Vân Tông đặc thù, vừa vặn bảy mươi hai phúc địa, mỗi hoàn cảnh phúc địa cũng không giống.

Bốn người tiếp thu ý kiến quần chúng, nghĩ tới các loại địa phương kỳ dị.

Tỷ như, hỏa huyệt chỉ có ở phúc địa Xích Diễm, trên đỉnh tháp ở phúc địa Vạn Sách, còn có đáy nước khe đá… chỉ có Ngọc Ly cùng Nguyên Hải mới có thể tìm đến được.

Mạc Thiên Liêu thấy bọn họ vẫn chơi vui vẻ, cũng không đi quản bọn họ làm gì, trực tiếp đi trung tâm Ốc Thiên Động bố trí trận bàn trung ương.

Viêm Liệt vội vàng đi thu thập tàn cục, Thiên Lang ngược lại rảnh rỗi cực kỳ, liền vui vẻ cùng Thanh Đồng đi Ốc Thiên Động.

Báo con nhiều ngày không thấy nay gầy không ít, nhìn thấy Thanh Đồng liền nhào tới, nắm chặt tà áo y không buông tay, trong miệng "Méo méo meo" gọi không ngừng.

"Tiểu béo sao gầy như thế?" Thanh Đồng ngồi xuống trên xích đu, thả báo con tới trên đùi vuốt vuốt lông. Báo con thoải mái nheo mắt lại, nằm trên đùi y phè phỡn bụng ra.

Hổ mập cùng lại đây, bị tông chủ trừng mắt một cái, nhấp nhấp lỗ tai, lặng lẽ vòng ra mặt sau xích đu, từng chút từng chút xê dịch đến bên chân sư tôn.

Báo con nhìn thấy hổ mập, lập tức hưng phấn mà lủi qua, nhào vào lăn lộn bên trong đống lông.

Thiên Lang tha ghế ngồi bên cạnh Thanh Đồng, kéo tay y bắt mạch, mạch tượng ôn hòa, quan trọng nhất là, thần hồn không trọn vẹn kia đã bổ toàn!

"Thật đúng là hắn trị tốt?" Thiên Lang nhịn không được kinh hô thành tiếng.

Lúc trước Huyền Cơ nói với hắn, hắn còn không tin. Chưa từng nghe nói song tu còn có thể bổ ích thần hồn, có khả năng là cái tên đại lừa đảo kia bịa ra lừa dối sư đệ. Không ngờ tới hóa ra là đúng. Nhưng đồng thời cũng chứng tỏ, sư đệ nhà mình đã bị cái tên đại lừa đảo kia làm…… Khụ khụ!

Thanh Đồng liếc liếc nhìn sư huynh nhà mình, cái bộ mặt ngoài người trong chó kia chốc chốc cao hứng, chốc chốc lại tức giận, thoạt nhìn rất là buồn cười, nhịn không được vươn tay, đập xuống đầu hắn một cái.

"Ngươi thật định cùng hắn một chỗ?" Thiên Lang bò ra khỏi loại cảm xúc lúc hoan hỉ lúc bi thương này, lại nhịn không được nhíu mày,"Hắn nay đã là hóa thần kỳ, lấy thân thể tu chất thần mộc của hắn, không được bao lâu liền có thể độ kiếp, đến lúc đó……"

Thanh Đồng chậm rãi buông mi:"Chuyện ta tự mình quyết định, liền không hối hận." Bàn tay dưới tay áo trắng tuyết, chậm rãi siết chặt.

Thiên Lang thở dài, không tiếp tục nhiều lời. Mèo lớn không thể giữ, nhiều lời vô ích, bản thân chỉ có thể ở bên cạnh quan sát che chở.

Đại trận hộ sơn cực kỳ phức tạp, Mạc Thiên Liêu dùng bảy ngày bảy đêm mới hoàn toàn bố trí tốt, cũng chỉ dẫn Thiên Lang cùng Huyền Cơ sử dụng như thế nào. Rồi sau đó, liền về đến giường sư tôn ở Ốc Thanh Động, ngã đầu liền ngủ.

Một tay Thanh Đồng chống đầu, chậm rãi vươn ra một ngón tay thon dài, nhẹ nhàng phác hoạ gương mặt tuấn mỹ mà không mất khí phách kia. Meo meo, nhịn không được chậm rãi tiến lại gần, liếm một cái xuống chóp mũi anh tuấn kia

Người này, là bàn cào mèo tốt nhất thế gian này, là người nuôi mèo tốt nhất, tốt nhất…… Trong lòng nổi lên từng đợt chua xót, Thanh Đồng chôn mặt xuống lồng ngực ấm áp, chậm rãi chợp mắt thiếp đi.

Đợi đến khi Mạc Thiên Liêu tỉnh lại, liền thấy một con mèo nhỏ trắng tuyết nghiêng đầu ngủ ở trên gối, hai móng vuốt lông xù nho nhỏ tự che mũi mình. Nhịn không được cười cười, tiến lại gần hôn nhẹ một cái xuống đệm thịt hồng nhạt kia.

Đại hội chí tôn ma đạo sắp tới, Mạc Thiên Liêu không thể ở lại lâu, ngày kế liền thu thập đồ vật rời khỏi Ốc Vân Tông.

Báo con không nỡ rời xa Thanh Đồng, lại không dám nhào tới làm nũng, chỉ đành ngồi xổm trên mặt đất cố ôm lấy vạt áo trắng tuyết kia.

Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn thằng bé, thấy rất đáng thương, liền bốc lên thả xuống trên đầu hổ mập:"Đại Béo lúc đi mang theo tiểu béo cũng tốt."

Con hổ mập nhe răng, người này, còn chưa qua cửa đâu, liền dám gọi hắn là Đại Béo!

Thiên Lang đối với chuyện hai người sự, vẫn mãi không tỏ vẻ đồng ý, chỉ là yên lặng nhận vài lễ vật kia, hơn nữa hứng trí bừng bừng đi nghiên cứu đại trận hộ sơn.

Huyền Cơ vẻ mặt đau khổ cùng Viêm Liệt đi đưa một đống thi thể cho Thanh Vân Tông.

Hai người lại ngồi Thuỷ Tinh xuất phát, thời gian cấp bách, liền trực tiếp hướng đến hội trường đại hội chí tôn mà đi.

Đại hội chí tôn ma đạo, bình thường đều sẽ tổ chức ở gần ma cung đệ nhất tôn giả. Bởi vì Minh Yên đã làm đệ nhất tôn giả rất lâu, mọi người cũng liền theo thói quen ở tổ chức ma cung Minh Yên.

Mười đại Ma môn cùng phần đông tán tu, tụ tập trên một mảnh đất bằng trống trải. Nơi này chính thung lũng được một vòng sơn mạch vao vây, quanh mình có kết giới Minh Yên dựng, bảo đảm dù có đánh nhau như thế nào, đều sẽ không hư hao sơn mạch xung quanh.

Tất cả ma tôn đều ngồi trên một đài cao trong hư không, Minh Yên ngồi ở trung tâm, các ma tôn còn lại phân ra hai bên.

Đại hội sắp bắt đầu, Mạc Thiên Liêu còn chưa tới trận.

"Ta đã nói là hàng giả, không dám tới." Thí Địa chỉ chỉ vị trí không người kia cười ha ha, hắc yểm sư bò tới bên chân hắn, ngáp một cái, thò tay cào cào

cái đuôi Khổng Tước bên cạnh.

Ma sủng của Phong Tố là một con khổng tước lớn cực kỳ xinh đẹp, kéo cái đuôi thật dài ngẩng đầu ưỡn ngực đứng thẳng, bị sư tử cào đuôi, liền chậm rãi quay đầu liếc mắt nhìn hắn, lại quay lại không thèm để ý tới hắn.

Đại sư tử được một tấc lại muốn tiến một thước, tiếp tục cào.

Khổng Tước quay đầu, dùng sức mổ hắn một chút, chỉ là lông bờm trên cổ rất dầy, mổ cũng không đau.

"Sư tử ngốc!"

"Khổng tước lẳng lơ!"

Bởi vì bị chủ nhân áp chế không thể đánh nhau, một sư một chim bắt đầu dùng thú ngữ mà mắng nhau.

Bên cạnh Xích Tường không có ma sủng, nghe được Thí Địa nói chuyện về Đoán Thiên cũng không chen vào. Hắn biết rõ, người kia chính là Đoán Thiên, bởi vì thuộc hạ hắn phái đi Ốc Vân Tông dường như đều chết sạch, chỉ có hai tên sống trở về. Ốc Vân Tông bị Đoán Thiên bảo hộ, muốn đi cướp yêu thú còn khó hơn lúc trước rất nhiều. Nhớ tới chuyện này, không khỏi có chút khó chịu.

Mạc Thiên Liêu đích xác còn ở trên đường, nhưng mà hắn cũng không sốt ruột.

Mấy ngày trước đại hội chí tôn đều là người mười đại ma môn tranh đấu, tu sĩ vừa lên hóa thần, đoạt được ba vị trí đầu, mới có cơ hội khiêu chiến ma tôn.

Nhỏ vài giọt xì dầu lên cá suối lạnh đã chưng tốt, bưng lên tầng thượng, Thanh Đồng đang ngồi trên xích đu nhìn xa xa.

"Bảo bối, ăn cá." Mạc Thiên Liêu đưa cá lung lay ở trước mặt y.

Thanh Đồng giương mắt nhìn một chút:"Lúc này ta không muốn ăn."

Mạc Thiên Liêu liền thả cá qua một bên, bản thân lại gần xích đu ôm lấy người, mình thì ngồi xuống xích đu, để y tựa vào lòng mình ngực:"Nghĩ gì thế? Cá cũng không ăn?" Nói, liền tiến lại gần, nhẹ nhàng nhay nhay lỗ tai trắng ngọc.

"Ừm……" Thanh Đồng run rẩy một chút, kéo lỗ tai ra,"Đến đại hội rồi, liền nói cho bọn họ, ta là ma sủng của ngươi đi."

"Hửm?" Mạc Thiên Liêu sửng sốt, hắn vốn định để Thanh Đồng biến thành mèo con ôm vào trong lòng, nhưng nghe lời này của y, là muốn lấy hình người? Như vậy sao được! Làm trưởng lão Ốc Vân Tông, tuy trong ma đạo người nhận ra Thanh Đồng không nhiều lắm, nhưng không phải không có, làm như vậy, chẳng phải là bại lộ bí mật Ốc Vân Tông.

"Chuyện tông môn sợ là rất nhanh liền không giấu được," Thanh Đồng hơi mím môi,"Bọn họ lên sân đều có ma sủng, ngươi không có sẽ ăn mệt."

Mạc Thiên Liêu buông mắt nghĩ nghĩ, vẫn là lắc lắc đầu, tuy rằng tin tức Ốc Vân Tông để lộ, nhưng có thể giấu một ngày thì tốt một ngày, huống chi, bảo bối của đẹp như vậy, mới không muốn cho mấy người kia nhìn thấy!

"Lúc trước ta không có ma sủng, vẫn như thường có thể ngồi trên vị trí ma tôn, sợ cái gì?" Mạc Thiên Liêu cười khẽ, chậm rãi liếm láp cần cổ trắng nõn, một đôi tay lớn cũng không thành thật chui vào trong vạt áo.

"A……" Thanh Đồng tránh tránh, muốn đứng dậy, bị Mạc Thiên Liêu kéo trở về, hôn môi.

Thần hồn Thanh Đồng đã chữa trị, tiếp tục hôn cũng đã không còn công hiệu thể chữa khỏi đau đầu như lúc trước, nhưng Mạc Thiên Liêu vẫn như trước làm không biết mệt. Vừa hôn môi, vừa cởi vạt áo Thanh Đồng ra.

"Không……" Vừa bị đụng tới nơi muốn mạng, Thanh Đồng mở mạnh mắt, đẩy Mạc Thiên Liêu ra.

Mạc Thiên Liêu bất ngờ không kịp phòng, từ trên xích đu ngã đi xuống, chổng vó, nhìn Thanh Đồng ngốc thất thần, nhịn không được cười ra tiếng:"Bảo bối, làm gì dùng lực như vậy, thiếu chút nữa ta bị ngươi ném xuống."

Thanh Đồng hơi mím môi, hừ lạnh một tiếng.

"Là không thích ở bên ngoài?" Mạc Thiên Liêu bò lên, ôm lấy Thanh Đồng và trong lòng,"Chúng ta đây về phòng ngủ?"

"Không cần!" Thanh Đồng đẩy hắn ra, bưng cá trên bàn lên, đi xuống lầu ăn.

Mạc Thiên Liêu gãi gãi đầu, không hiểu cho lắm.

Mấy ngày kế tiếp, Thanh Đồng không để cho hắn song tu, nói là đại chiến sắp tới muốn nghỉ ngơi dưỡng sức. Nói cũng có lý, Mạc Thiên Liêu chỉ có thể dốc lòng ngồi thiền, thanh lý mộc trung hỏa toàn thân lại một lần.

“Đứng lại!” Thủ vệ hội trường ngăn cản đường đi Mạc Thiên Liêu, đại hội đã bắt đầu ba ngày, từ lâu không cho phép tiến vào.

Người xung quanh đó đều nhìn qua, phát hiện hóa ra là tu sĩ hóa thần, không khỏi sửng sốt, chợt có chút sung sướng khi người gặp họa. Đoán chừng người này nhất định là tán tu, không có sư môn thông tri, cũng không có người cung phụng, hứng trí bừng bừng tiến đến cướp đoạt vị trí ma tôn, lại bởi vì đến muộn bị chặn bên ngoài.

Mạc Thiên Liêu cũng không để ý thủ vệ kia, chậm rãi nâng tay, đánh thiệp mời cầm trong tay ra ngoài.

Trên ngọc giản màu xanh có ấn ký thần hồn Minh Yên, có thể trực tiếp cho vào. Mạc Thiên Liêu cất mèo vào trong lòng thật kỹ, trực tiếp ngự khí bay vào.

Mọi người ồ lên, người này hóa ra có thiệp mời! Nhưng là các ma tôn không phải đã ở trên đài sao? Có ma tu mới nhập môn không lâu hỏi thăm sư huynh bên cạnh.

“Đoán Thiên tôn giả! Đó nhất định là Đoán Thiên tôn giả!” Ma tu có kinh nghiệm nhất thời kinh hô thành tiếng.

Tuy có lời đồn nói ma tôn Đoán Thiên đã chết, nhưng trước khi chết hắn không có bị rớt khỏi vị trí ma tôn, nay chết rồi sống lại, theo lý thì vị trí đó nên lưu lại cho hắn, đương nhiên hắn có tư cách nhận được thiệp mời.

Trên đài cao đang ăn uống linh đình, xa xa nhìn thấy một luồng sáng đen tuyền hướng về phía bên này, đều dừng động tác trong tay. Trong nháy mắt, Mạc Thiên Liêu một thân hoa phục đen thẳm đứng ở trên đài cao, cười hướng mọi người chắp tay:“Đã tới chậm, tự phạt ba ly.” Nói thế rồi đoạt bầu rượu trong tay Thí Địa qua, tự rót rượu cho mình, uống một hơi cạn sạch.

“Đoán Thiên!” Thí Địa trợn mắt sau một lúc lâu, nhảy dựng lên, quăng thẳng cái ly trong tay xuống,“Mẹ nó, thật là ngươi!” Thằng nhóc con rối tất cung tất kính kia, không dám trắng trợn cướp bầu rượu của hắn!

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần ca hội ma đạo chí tôn]

Minh Yên: Mọi người đến hát một bài cho Đoán Thiên

Xích Tường: Ngươi rất ác, ngươi cực ác, ngươi thật là ác

~~Phong Tố: Nếu ngươi muốn rời khỏi ta, hãy mang linh thạch trả cho ta

~Thí Địa: Ngươi tổn thương ta, còn cười mà qua! Ngươi tham lam lừa dối, ta còn ngu ngốc bỏ tiền!

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Đoạt Vị

Thí Địa nhìn nhìn Mạc Thiên Liêu, lại nhìn đầu lông mèo nhỏ trong lòng hắn, nhất thời tức mà không biết nói sao. Lúc trước đến hắn ta tới ma cung lừa dối hắn mua nhiều nguyên liệu như vậy, lại lừa hắn một đống lớn này nọ, mới không phải con rối gì của Đoán Thiên, chính là lão già không chết này!

“Sống lại một lần, ngươi vẫn mang theo con mèo này.” Ma tôn cộng thêm Minh Yên, bình thường cũng chỉ có năm người, ở tận trong góc một mực yên lặng không lên tiếng chính là ma tôn vị thứ năm Hình Nghiêu, nhìn thấy Mạc Thiên Liêu, đột nhiên liền nhịn không được nói chuyện.

Hình Nghiêu là kiếm si, thích thu thập đủ loại kiếm, làm người quái gở, nhưng bởi vì Mạc Thiên Liêu có thể làm ra các loại kiếm cổ quái kỳ lạ thỏa mãn yêu cầu gã, giữa các ma tôn, gã ngược lại thân cận với Đoán Thiên nhất.

“Như thế nào, không phục?” Mạc Thiên Liêu cố ý giương giương cằm lên.

“Hừ.” Hình Nghiêu hừ lạnh một tiếng, ma sủng bạch hạc của gã ngẩng đầu kêu to một tiếng, tự phụ họa lời nói chủ nhân.

Hình Nghiêu có một gương mặt anh tuấn, chỉ là không có biểu tình gì, miệng lại độc, thích chọt chỗ đau người khác. Lúc trước thường xuyên châm chọc mèo Mạc Thiên Liêu quá nhỏ, không có tác dụng gì. Nhưng mà quả thật cũng đúng, lúc trước Mạc Tiểu Trảo ngoại trừ bộ dáng nhìn rất đẹp, thật đúng là không có tác dụng khác, lên sân đánh nhau, Mạc Thiên Liêu cũng chưa bao giờ mang theo nó.

“Ấy da, bảo bối bé nhỏ đến đây, mau cho ta ôm một cái.” Phong Tố cười tủm tỉm đứng lên, vươn tay muốn đi bốc mèo, bị Mạc Thiên Liêu tránh đi.

Mèo nhỏ từ trong lòng Mạc Thiên Liêu nhảy ra, ba hai cái nhảy đến bên cạnh bạch hạc, lủi mạnh một cái, một ngụm cắn lên cái cổ dài mảnh kia.

"Cạc cạc –" Bạch Hạc sợ tới mức bay lên đến, mất vài cọng lông vũ.

Khổng tước của Phong Tố đối với loại hành vi chọc mèo này của Bạch Hạc tỏ vẻ khinh thường, vẫn ngẩng đầu. Trước mắt đại sư tử sáng lên, tựa hồ nhận được chỉ dẫn, nằm sấp thân mình, lủi mạnh lên, một ngụm cắn đầu khổng tước.

"Trở về!" Ba ma tôn đồng thời dùng thần niệm áp chế ma sủng, vài yêu thú kia mới thành thật lại, chỉ có con mèo nhỏ kia, vẫn như trước bất khuất cắn cổ chim.

"Được rồi, bảo bối," Mạc Thiên Liêu đi qua, vươn tay ôm mèo nhỏ lại, đặt mèo vào trong lòng vuốt vuốt lông, ngồi vào vị trí của mình, rót nước trà cho mèo súc miệng,"Ngoan, phun chim lông ra, đừng nuốt."

Thường thì mọi ngày đều chỉ có năm chỗ ngồi, lần này Minh Yên cố ý bố trí nhiều thêm một cái, khiến mọi người không đến mức vừa gặp mặt liền đánh nhau.

"Đoán Thiên, tình nhân bé nhỏ của ngươi kia đâu? Sao lại không dẫn đến?" Phong Tố nhìn trái nhìn phải, không thấy được thân ảnh Thanh Đồng, rất là thất vọng.

Mạc Thiên Liêu liếc nhìn cô:"Ngươi đừng có mưu tính gì đến y."

Xích Tường nhìn bộ dáng vài ma tôn cực kỳ thân thiết với Đoán Thiên, răng rắc một tiếng bóp nát ly trong tay. Hắn tốt xấu cũng làm ma tôn ba trăm năm, thời gian ở chung với những người này chênh lệch không nhiều so với Đoán Thiên, tại sao không có nhân duyên tốt như Đoán Thiên vậy.

Nhưng mà, rất nhanh Xích Tường liền hiểu rõ.

Mạc Thiên Liêu thấy Xích Tường bóp nát ly, vỗ đầu:"Ây da, ta còn mang theo lễ vật cho chư vị, thiếu chút nữa quên."

Nói như vậy, liền từ trong vòng tay chứa đồ móc ra một hộp gấm, mở ra, trong vải nhung màu lam sẫm có đặt bốn cái chén lóng lánh trong suốt. Mạc Thiên Liêu lấy một cái màu xanh ra, đầu tiên cho Minh Yên.

Minh Yên nhìn thấy bên trong chiếc hộp chỉ có bốn, chỉ cười mà không nói.

"Đến đến, ba người các ngươi còn lại tự mình chọn." Mạc Thiên Liêu thảy hộp gấm hướng lên bàn, liền không quản nữa.

Thân thể cao lớn của Thí Địa là tên đầu tiên chạy tới, một phen nắm chặt cái chén màu vàng kia:"Này lại là đồ chơi kỳ lạ gì đây?"

"Đây là ta dùng hàn ngọc cùng băng tinh thạch luyện chế, mùa hè dùng vừa hay, chư vị đều không có thuộc tính băng, đổ nước trà, trái cây vào, dùng linh lực nhẹ thúc một cái." Mạc Thiên Liêu đơn giản nói hai câu, liền không nói nữa.

Phong Tố rất là hiếu kỳ, cầm lấy cái màu xanh kia, tự đổ rượu mình vào rồi lay lay vài cái, rượu màu hổ phách nháy mắt biến thành băng tinh màu hổ phách, lại nhoáng lên một cái, nguyên khối băng liền bể thành tuyết, nay chính là lúc trời nóng, lấy muỗng ngọc múc ăn một ngụm, cả người sảng khoái.

Hình Nghiêu tự chọn lấy cái màu trắng cho mình, nói tiếng "Đa tạ."

Xích Tường thấy chỉ có bốn ly, căn bản không có phần của mình, sắc mặt càng thêm khó coi. Đoán Thiên này tất nhiên là cố ý, tới để khi dễ mình.

"Tục ngữ nói cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, chư vị có phải hay không nên trả mấy thứ đã cướp lại về cho ta?" Mạc Thiên Liêu nâng một chén rượu, hướng mọi người nâng nâng tay.

Vừa ăn một ngụm băng tuyết Phong Tố nhất thời sặc đến.

Trên đài cao ma tôn chuyện trò vui vẻ, phía dưới so đấu đã ra kết quả.

Trở thành ma tôn, có thể có được vô số tài nguyên, tài phú, bên trong ma đạo mỗi người đều muốn ngồi trên vị trí kia. Chỉ là, bình thường chỉ có người kỳ hóa thần mới có tư cách đi tranh đoạt, hơn nữa, trước hết trải qua mấy vòng so đấu, được đến ba vị trí đầu, mới có thể khiêu chiến một vị ma tôn. Nếu đánh bại vị ma tôn này, như vậy vị trí ma tôn bao gồm sở hữu thế lực, đều sẽ về tay ma tôn mới.

Lúc trước Xích Tường thượng vị, Mạc Thiên Liêu là chết, mà không phải bị hắn đánh bại, cho nên địa bàn cần phải chia đều với các ma tôn khác.

"Vạn Quỷ Môn Khô Vinh, muốn khiêu chiến ma tôn Xích Tường."

"Vạn kiếp môn Trần Phương, muốn khiêu chiến ma tôn Phong Tố."

"Vạn Cổ môn Dương Thành, muốn khiêu chiến ma tôn Hình Nghiêu."

Ba vị trí đầu dựa theo trình tự chọn lựa đối thủ, người có thể chọn trước, liền không hề nghi ngờ chọn lựa Xích Tường. Bởi vì lúc đánh nhau có thể mang ma sủng, Xích Tường là một ma tôn không có ma sủng đương nhiên là quả hồng mềm.

Lúc trước Mạc Thiên Liêu lên sân cũng không mang ma sủng, lại không ai nguyện ý khiêu chiến hắn, bởi vì cùng hắn đánh nhau thật sự là quá khó chịu. Mà Thí Địa làm một kẻ thổ hào có tiền, bản thân có vô số pháp bảo linh khí, nhìn đúng là vụn cứng, cũng rất ít người muốn khiêu chiến hắn, về phần Minh Yên……

Đệ nhất ma tôn là không thể bị người còn chưa lên làm ma tôn khiêu chiến.

Xích Tường đi xuống, Mạc Thiên Liêu hơi hơi nheo lại mắt, nhìn hắn đánh.

Đại sư tử thành thật một lát, vẫn nhịn không được quay đầu nhìn mèo nhỏ, thừa dịp Thí Địa không chú ý, lặng lẽ bò đến trước bàn Mạc Thiên Liêu, cái đầu lớn gác qua trên bàn:"Lông đuôi con khổng tước lẳng lơ kia lại dài, chúng ta đi cào đi."

Mèo nhỏ đang ngồi ở trên bàn liếm móng vuốt, nghe vậy liếc nhìn sư tử, ngây thơ! sau đó nhảy xuống bàn, mạnh bổ nhào vào cái đuôi khổng tước.

Khổng Tước hoảng sợ, lập tức nhếch cái đuôi lên thon dài mĩ lệ kia lên, lông vũ bảy màu phát sáng rạng rỡ dưới ánh mặt trời, lắc lư cực kỳ mê người. Đại sư tử một bước dài nhào lên, trên đài cao nhất thời gà bay chó sủa.

Thẳng đến lúc Phong Tố muốn xuống sàn tỷ thí, trận "hợp mưu giết hại" này mới tính kết thúc.

Thật đáng tiếc, ba người khiêu chiến đều chưa có thể đánh bại nhóm ma tôn.

Cái này cũng là không thể tránh được, vài cái Ma Tôn quanh năm được vô số tài nguyên cung cấp, tu vi tự nhiên được củng cố so với tu sĩ hóa thần khác, có được linh khí cũng nhiều hơn so với người ngoài, thật sự không dễ chiến thắng.

Đợi ba người điều tức hoàn thành, đại hội chí tôn ma đạo tiến vào giai đoạn thứ hai.

Minh Yên chậm rãi mở miệng hỏi thăm:"Có người nào muốn tranh đoạt vị trí chí tôn ma đạo?"

Vài ma tôn nhìn nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu. Minh Yên thực lực sâu không lường được, hai ma tôn hai tay đều đánh không lại hắn, khiêu chiến vị trí hắn, chính là tìm chết.

Vì thế giai đoạn thứ hai liền qua đi như vậy.

Minh Yên hỏi tiếp:"Vậy có người muốn đoạt lại địa bàn?"

"Có!" Mạc Thiên Liêu lập tức đáp,"Ta muốn thế lực Xích Tường sở hữu, mở Thí Địa cướp đi, vườn thuốc Phong Tố, cùng với hai mươi bốn tòa tiên thành các ngươi thôn tính của ta."

Thí Địa hừ lạnh một tiếng, từ trong đan điền gọi ra linh khí, một thanh đao giết heo màu đồi mồi nhất thời xuất hiện ở trên lòng bàn tay rộng rãi:"Ngươi luyện thành thần khí này cho ta, ta liền trả mở lại cho ngươi."

Lúc trước Thí Địa ở trước mặt vài ma tôn khoe ra linh khí mới của hắn, Thái Cực diệt trệ đao, bị các ma tôn vô tình cười nhạo.

"Diệt trệ đao, tên này ngược lại là thích hợp, ha ha ha ha." Phong Tố cười đến ngửa tới ngửa lui.

"Đây chính là thần khí của tên Đoán Thiên kia! Chỉ là bây giờ còn chưa luyện thành!" Thí Địa hừ lạnh nói.

"Thần khí, thứ phẩm hạnh này? Ha ha ha ha! Đoán Thiên chết thật oan, ha ha ha!" Tiếng cười nhạo của Phong Tố nay còn vang bên tai, điều này làm cho Thí Địa rất không vui. Buổi tối mỗi ngày hắn đều ôm đao giết heo kể chuyện xưa, từ chuyện đại lục Thái Huyền dựng nên như thế nào, giảng đến chuyện hồi trước đây hắn mặc quần yếm, nhưng mãi vẫn không thể gọi tỉnh linh trí bên trong thần khí.

Con rối Mạc Vân Khởi trung thực sẽ không lừa hắn, nhưng Mạc Thiên Liêu thì khó mà nói!

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng:"Thái Cực diệt trệ đao, cứ như vậy, không cần phải sửa."

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[chuyên mục đêm khuya — Thí Địa kể chuyện xưa]

Đại sư tử: Mọi người tốt, hoan nghênh đúng giờ nghe tiết mục Thí Địa kể chuyện xưa.

Thí Địa: Hồi trước có một đứa bé, ừm, nó, nó gọi là Đại Chùy.

Quảng cáo: Hắc sư tử bảng hiệu đại chùy, ngươi đáng giá có được!

Đại sư tử: Hoan nghênh trở về tiếp tục nghe đài.

Thí Địa: Đại chùy hắn…… Khò khò……

Đại sư tử:…… Bởi hoạt náo viên đang ngủ, tiết mục hôm nay đến đây kết thúc.

Diệt trệ đao: Khiếu nại, kể cho xong chuyện xưa chứ!

Khai Thiên phủ: Khiếu nại, quảng cáo quá nhiều, ảnh hưởng tâm tình.

Liệt chùy: Quảng cáo không có thể hiện ra tính năng đại chùy, rút kinh phí.

Đại sư tử:QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tranh Đoạt

"Chuyện vườn thuốc, chúng ta lén bàn lại." Phong Tố hướng hắn nháy mắt ái muội mấy cái, chậm rãi vuốt vòng tay chứa đồ trắng bóc trên cổ tay, trong đó có một bức họa vừa mới ra. Trên đấy vẽ một mỹ nhân tuấn mỹ vô song, chính là Thanh Đồng chân nhân Ốc Vân Tông, cùng mỹ nhân ngày ấy cô thấy ở ma cung Đoán Thiên giống nhau như đúc.

Chính ma hai đạo như nước với lửa, nghe nói Mạc Thiên Liêu lúc trước vẫn là đệ tử của Thanh Đồng chân nhân.…… Có một khuyết điểm như vậy, thì chuyện vườn thuốc kia còn có thể thương lượng lại được.

Hình Nghiêu chiếm được lợi ít nhất, chỉ lấy vài toà tiên thành, cho nên không có nhiều lời. Đây cũng là quy củ ước định mà thành, nếu thực lực Mạc Thiên Liêu ở trên bọn họ, thì những thứ cướp đi phải toàn bộ trả lại, nếu không bằng bọn họ, đó lại là vấn đề khác.

Một tay Minh Yên chống trán, không nói một lời.

Xích Tường lại nhịn không được, dựa vào cái gì các ma tôn khác đều giao ra những thứ đó, đối với hắn chính là toàn bộ thế lực, ý này rõ ràng là muốn giết tận giết tuyệt mà. Lúc trước trở thành ma tôn, lại chiếm món hời rất lớn từ Đoán Thiên, nhưng ba trăm năm dốc sức làm không phải là chuyện đùa, hiện tại thế lực trong tay hắn, tuy không so được với đệ nhất tôn giả, nhưng cũng tương xứng với các ma tôn còn lại.

"Đoán Thiên tôn giả đã có toàn bộ Ốc Vân Tông, còn để ý vài tiên thành nho nhỏ này?" Xích Tường bóp nát chén ngọc trong tay, giọng điệu quái gở nói.

Mọi người đều sửng sốt, gần đây đều nghe được, lúc trước Đoán Thiên giấu mình trong Ốc Vân Tông chẳng lẽ lão ma đầu này nhân cơ hội thôn tính Ốc Vân Tông rồi? Này quả thật khó lường.

Chính đạo không giống ma đạo, nhóm ma tôn tuy rằng rất có thực lực, nhưng dù sao cũng là đơn độc một người, có rất nhiều thủ hạ cùng môn phái dựa vào, mấy môn phái này sẽ cung phụng ma tôn, nhưng cũng không hoàn toàn nghe họ. Mà ba tông môn lớn chính đạo, thì đều có ít nhất trên vạn năm nội tình, có không ít tổ tiên phi thăng, thế lực cùng tài phú ngàn vạn năm tích lũy xuống, không phải một ma tôn đơn đả độc đấu có thể so.

Nếu Đoán Thiên chiếm được toàn bộ Ốc Vân Tông, vậy cũng đủ để chống lại Minh Yên.

Minh Yên nghe vậy, hơi hơi nhíu mày, nhìn thoáng qua mèo nhỏ trong lòng Mạc Thiên Liêu, cái gì cũng chưa nói.

"Ốc Vân Tông có rất nhiều yêu tu biến hóa, lại không có ký kết huyết khế, Đoán Thiên tôn giả dựng đại trận hộ sơn cho Ốc Vân Tông, chẳng phải có ý định lấy vài yêu thú kia làm của riêng?" Xích Tường đứng dậy, chân nguyên quanh thân phập phồng, hắn cùng với Đoán Thiên sớm đã kết thù, mấy ngày nay những chuyện liên quan tới Đoán Thiên đều vả vào mặt hắn, nói cái gì cũng nhịn không nổi nữa.

Phong Tố thầm mắng Xích Tường lắm miệng, nói toẹt ra như vậy, cái gọi là nhược điểm mà cô có giờ cũng không uy hiếp được Đoán Thiên nữa!

"Thì như thế nào?" Mạc Thiên Liêu vuốt ve mèo nhỏ trong lòng, thả nó xuống trên đầu đại sư tử, đứng dậy sửa sang tà áo,"Bổn tọa dù cho có được toàn bộ đại lục Thái Huyền, cũng không trở ngại bổn tọa muốn mạng ngươi!"

Câu nói cuối cùng vừa dứt, hai người liền đồng thời từ trên đài cao nhảy xuống.

Nhóm ma tu dưới đài nhất thời xôn xao.

Bao nhiêu năm chưa thấy qua ma tôn so đấu với nhau, năm rồi đều là năm người kia, trên cơ bản mọi người đều khiêu chiến qua ma tôn rồi, thì năm tên ấy liền cùng nhau uống một ly, lập tức giải tán, tình hữu nghị tốt đến mức khiến người ta giận sôi. Nay may mắn nhìn thấy cao thủ đỉnh cao ma đạo quyết đấu, đối với ma tu bình thường mà nói là cơ hội cực kỳ khó có được.

Khe rất sâu, mà đài cao rất cao, hai hóa thần tu sĩ tỷ thí, đương nhiên là ngự khí đứng giữa không trung, trên cơ bản đứng ngang với đài cao. Người phía

dưới ngưỡng cổ, cũng thấy không rõ mặt người bên trên.

Xích Tường chính là tu sĩ đơn hỏa linh căn, lúc trước phát hiện tư chất hắn phi phàm, Thái Âm môn từ lúc hắn còn đang ở kỳ nguyên anh liền vẫn âm thầm duy trì hắn, chờ hắn hóa thần, thì trực tiếp nhận hắn vào bên trong môn mà cung phụng, chính là kỳ vọng một ngày kia hắn có thể đánh vỡ cục diện bế tắc của năm ma tôn kia.

Năm ma tôn rất đoàn kết, đối với mười đại ma môn cũng không phải là chuyện tốt gì, chỉ khi nhóm ma tôn tranh đấu, bọn họ mới có cơ hội thở dốc, mà nhóm ma tôn có thiên vị môn phái của mình, bọn họ mới có thể mò được chỗ tốt.

Vừa ra tay, Xích Tường liền thả đại chiêu. Vô số hỏa diễm phóng lên cao, lấy Xích Tường làm trung tâm, hóa thành ngàn vạn rắn lửa, lớp lớp bao vây Mạc Thiên Liêu.

"Bộ hắn là thằng ngu sao?" Thí Địa nắm đám lông trên cổ đại sư tử bĩu môi, ở trước mặt Đoán Thiên phóng nhiều hỏa như vậy không phải đang tìm chết sao?

Đại sư tử quay đầu cắn gã một ngụm, thông qua huyết khế mà gào lên trong tâm trí chủ nhân:"Nói qua bao nhiêu lần, đừng có mẹ nó mà nắm lông của ta!"

Mèo nhỏ đang chuyên chú nhìn nâng vuốt vỗ đệm sư tử đang lộn xộn một chút, đại sư tử lập tức quay đầu lại.

Quả nhiên như Thí Địa dự đoán, Mạc Thiên Liêu nâng tay, ở trong không trung chậm rãi họa ra một đạo Thái Cực phù, ngay trước phút rắn lửa liếm đến góc áo mình thì vỗ tay. Ngàn vạn rắn lửa giống như lâm vào bên trong lốc xoáy, tụ tập vòng quanh Thái Cực đồ cực lớn đang xoay tròn kia, cuối cùng đều quy về một chỗ, bỗng nhiên bùng nổ, thẳng tắp phóng về phía Xích Tường.

Đây chính là tuyệt chiêu thành danh "Thái Cực liễm hỏa quyết" của Đoán Thiên tôn giả!

Xích Tường lại cười lạnh một tiếng, hắn sớm đã nghiên cứu qua chiêu số của Đoán Thiên. Thân hình nhoáng lên một cái, ngay tại lúc rắn lửa tấn công tới đột nhiên biến thành một luồng hư ảnh. Đây là một chiêu cực kỳ khó trong công pháp hệ hỏa, tên là "Hỏa thận", dựa vào vô số hỏa linh lực mà tạo ra ảo giác. Để hình ảnh bản thân ở đây, trên thực tế người thật, lại ở đằng sau đối thủ!

Mạc Thiên Liêu đột nhiên quay đầu, ngân thương Xích Tường đã để đến chóp mũi hắn.

"Ầm!" một tiếng, ngân thương màu đỏ đâm phải một chiến khiên nhỏ màu đồi mồi, Xích Tường sửng sốt, không thấy thời điểm nào Đoán Thiên rút tấm khiên ra, không kịp nghĩ nhiều, vô số gai nhọn giống như mưa hoa lê xối xả đập vào mặt.

Xích Tường nhanh chóng thoát ra, tính toán tránh né, lại không ngờ ngân thương bị tấm khiên kia hút lấy. Mở mắt nhìn lại, chỗ nào còn là tấm khiên nữa, đó rõ ràng là một móc câu, gắt gao câu lấy vũ khí hắn.

Bởi vì một chút thoáng chậm chạp này, vô số tế châm nhỏ đâm xuống lồng phòng ngự của hắn. Mấy châm này đều không phải là linh bảo cao cấp gì, chỉ là chút pháp khí bình thường, nhưng đỡ không nổi ở chỗ số lượng quá nhiều, rất nhanh liền khiến một tầng phòng ngự thật dày suy yếu.

Xích Tường rút không ra, đơn giản đẩy ngân thương về phía trước tiếp tục công kích.

Mạc Thiên Liêu lập tức nghiêng người, ngân thương cùng móc câu bởi vì linh lực dư thừa mà ma sát ra tia lửa.

"Óa, nóng!" Thái Thủy ở bên trong tâm trí la hét ầm ĩ một câu, liền không lên tiếng nữa, hiển nhiên là không có việc gì. Trái lại ngân thương của Xích Tường, đã bị Thái Thủy cắn mất một tầng da.

Xích Tường cả kinh, ngân thương của hắn chính là linh khí thượng phẩm, thế nhưng dễ dàng bị cạo da như vậy?

Bất chấp rất nhiều, Xích Tường nhanh chóng thoát ra, dùng hỏa linh lực bám trên vào linh khí, trực tiếp lấy thần niệm khống chế, tấn công tới Mạc Thiên Liêu. Mạc Thiên Liêu cũng thả Thái Thủy ra nghênh địch, không giống ở chỗ, thần khí ở trong vòng một trượng không cần thần niệm hắn khống chế, bản thân Thái Thủy có thể tự đánh đến vui vẻ.

Chỉ thấy móc câu màu đồi mồi kia biến thành một dây xích thật dài, trói chặt ngân thương một vòng rồi lại một vòng, Xích Tường thấy thế không ổn, lập tức khống chế linh khí bay ra bên ngoài, thấy bay không ra được ngoài, liền đơn giản kéo xích, mang theo hỏa linh lực hướng Mạc Thiên Liêu tấn công.

Thái Thủy rất là không vui khi con mồi của mình không ngoan ngoãn chịu trói, không khỏi quấn càng nhanh, nhưng mà thân thể thứ kia rất trơn, quấn không được, bất đắc dĩ Thái Thủy đành chỉ biến thành khiên, qua lại tông nó.

Mặc kệ ngân thương trốn chỗ nào, tấm khiên màu đồi mồi kia vẫn có thể đuổi tới chỗ đó, còn chuẩn xác tìm được góc mà đụng, cũng thường thường thừa dịp linh khí không kịp phản ứng lại, thì biến thành đại đao chém về phía Xích Tường. Xích Tường chưa bao giờ gặp qua thứ linh hoạt như vậy như vậy, dường như bản thân nó có linh trí vậy, không thể không phân ra thần niệm đi khống chế linh khí.

Trái lại Mạc Thiên Liêu, lại cực kỳ thoải mái, chuyên tâm ra tay đánh hắn.

Vô số màu xanh dây leo phóng lên cao, cuồn cuộn vây quanh Xích Tường, đồng thời còn có cả cây dầu, lửa nóng hừng hực từ dây leo toát ra, dây leo màu xanh kia bị đốt biến thành khô vàng, làm tăng thêm lửa nóng thiêu đốt. Thân Xích Tường là hỏa linh căn, cũng không sợ lửa gì cả, nhưng cũng không

thể đứng tại chỗ cho hắn thiêu. Lập tức ra tay ý đồ khống chế ngọn lửa.

"Hử? Thằng nhóc Đoán Thiên kia không phải thổ hỏa song linh căn sao? Chỗ nào có được thuộc tính mộc?" Thí Địa gãi gãi đầu.

"Đều nói là đoạt xác, thân thể này phỏng chừng không phải là cái ban đầu của hắn." Phong Tố liếc nhìn Thí Địa, cầm ly làm băng Mạc Thiên Liêu vừa đưa mà ăn, ném nước suối cùng linh quả vào trong chén, lắc lắc một cái, rất nhanh liền có thể lắc ra một ly đá bào chua chua ngọt ngọt, ăn ngon đến mức dừng không được.

Mạc Thiên Liêu một bên phóng đại chiêu, một bên ném ra vô số thứ vụn vặt. Mấy pháp khí nhỏ này uy lực cũng không lớn, nhưng cực kỳ đáng ghét, có thứ chuyên đâm bàn chân, có thứ nhắm vào mông, có thứ gặp phải lồng phòng hộ liền nổ tung, phun ra bột phấn đủ mọi màu sắc, rất nhanh liền phủ toàn bộ lồng phòng hộ thành màu sắc rực rỡ.

Người dưới đài nhân nhìn thấy vô số linh quang chợt hiện chợt tắt, rất là xinh đẹp, lại thấy bột bảy màu phun ra, còn tưởng rằng đại chiêu gì, cùng nhau hô to gọi nhỏ.

Xích Tường rất nhanh bị mấy thứ vụn vặt kia làm cho điên máu, hét lớn một tiếng, tăng cao chân nguyên quanh thân, mạnh mẽ làm vỡ nát tất cả các pháp khí nhỏ.

Mạc Thiên Liêu ngừng tay, chờ hắn ta nổ xong hết, không nhanh không chậm lại ném thêm một đống mới qua.

Mấy người trên đài cao nhìn xem mà khóe miệng giật liên tục, đây chính là lý do bọn họ đều không nguyện ý đánh nhau cùng Đoán Thiên, trực tiếp tôn hắn lên vị thứ hai, thật sự là rất lừa người, đánh nhau với hắn một chút cũng đều không thích

Cuối cùng, Xích Tường không thể nhịn được nữa, không tiếp tục để ý tới vài pháp khí nhỏ kia, triệu hồi linh khí của mình, trực tiếp vọt tới Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu cũng triệu hồi Thái Thủy, biến Thái Thủy thành đao đốn củi, nhảy lên, thẳng tắp bổ tới cán thương ngân thương, vậy mà nghe được một tiếng răng rắc, cán thương dùng vô số nguyên liệu quý hiếm làm thành kia, bị bổ xuống mất một khối lớn, tựa như một khúc gỗ bị chặt, thật là thê lương.

Sau đó, Mạc Thiên Liêu lại ném ra một viên ngọc màu đen, không chút để ý, giống đánh trứng gà vậy, quăng lên lồng phòng ngự của Xích Tường."Phốc" một tiếng, toát ra khói đen, khói đen này không phải chất độc gì, cũng không phải thứ gì mang theo linh lực, chỉ là tro đen bình thường thôi, trực tiếp thẩm thấu qua phòng ngự, nhuộm mặt Xích Tường thành màu đen.

"A –" Xích Tường triệt để sụp đổ, thả ra thần hồn bản thân, trực tiếp tấn công Mạc Thiên Liêu, đồng thời, hội tụ chân nguyên quanh thân vào song chưởng, thẳng đập về hướng thiên linh cái của Mạc Thiên Liêu.

Lực chân nguyên hùng hậu, mang theo uy lực phủ trời đập đất mà đến, nếu phải tiếp một chưởng này, bản thân tất nhiên sẽ bị thương nặng. Mạc Thiên Liêu hơi hơi nheo mắt, thần hồn màu xanh bám vào mộc trung hỏa rất là nôn nóng nghênh đón, vừa vặn ôm lấy thần hồn Xích Tường, đồng thời vươn tay, tiếp được song chưởng Xích Tường.

"Rầm rầm rầm –" Tiếng nổ thật lớn chấn động toàn bộ sơn cốc đến mức rung chuyển, Minh Yên nâng tay, ở trên đài cao lại bày thêm một đạo cấm chế, ngăn cách dư âm uy lực bên ngoài.

"A –" Ở bên trong tiếng nổ cực lớn, Xích Tường thê lương kêu rên, toàn bộ thần hồn đều nhiễm mộc trung hỏa, bị loại linh hỏa trời đất bất diệt này thiêu đốt, tư vị kia thật sự không dễ chịu.

"Vốn không giết ngươi cũng được, nhưng ngàn lần không nên vạn lần không nên có chủ ý với Ốc Vân Tông." Mạc Thiên Liêu chậm rãi mở miệng, thanh âm trực tiếp truyền đến bên trong thần hồn Xích Tường.

"Ha ha ha, ngươi cho rằng ngươi bảo vệ được Ốc Vân Tông? Ta đã truyền bá chuyện bên trong Ốc Vân Tông tất cả đều là yêu tu biến hóa ra ngoài, qua không được bao lâu ha ha ha, a –" Xích Tường vừa rên rỉ thảm thiết vừa cười to.

"Ngươi nói cái gì?" Mạc Thiên Liêu cả kinh, cái gì gọi là tất cả đều là yêu tu biến hóa? Lúc trước lời đồn cũng chỉ là Ốc Vân Tông giấu kín yêu tu biến hóa, nhưng tất cả đều là yêu tu biến hóa liền mang nghĩa tông chủ trưởng lão cũng là yêu tu! Tên này làm sao có thể biết?

Có tâm lưu lại Xích Tường hỏi rõ ràng, nhưng mà mộc trung hỏa quá lợi hại, đã cắn nuốt thần hồn hắn. Thể xác không có thần hồn thẳng tắp rơi xuống vạn trượng hư không, ngã dưới thung lũng, tan xương nát thịt.

Người dưới đài đều sợ ngây người, cương ngạnh ngẩng đầu nhìn thân ảnh đen tuyền chắp tay sau lưng mà đứng kia.

Hai ma tôn quyết đấu, bình thường đều có thắng bại, dù có một bên thắng được, bên còn lại cũng không phải thua rất thảm, thế nhưng bọn họ nhìn thấy gì? Đoán Thiên trực tiếp giết tôn giả Xích Tường, mà bản thân hắn vẫn một bộ vân đạm phong khinh, vẫn còn thừa lực.

Mạc Thiên Liêu làm bộ đứng thẳng ở trong hư không sau một lúc lâu, nhận mọi người kính ngưỡng, kỳ thật là điều chỉnh hơi thở bên trong, áp chế khí huyết cuồn cuộn xuống. Một chưởng Xích Tường dùng hết toàn lực kia thật lợi hại, nếu không phải như thế, hắn cũng sẽ không dưới tình thế cấp bách thả ra mộc trung hỏa, cường ngạnh đối chiến mà nói còn không nhất định ai thua ai thắng.

Lực sinh sôi không ngừng của bất tẫn mộc nhanh chóng du tẩu toàn thân, tu bổ tất cả nội thương, Mạc Thiên Liêu lau đi tia máu tràn ra nơi khóe miệng,

sau đó một bộ thoải mái trở lại trên bình đài, lấy lực chân nguyên hùng hậu truyền đạt thanh âm đến bên tai mỗi người ở đây:"Xích Tường đã chết, từ hôm nay trở đi, tất cả thế lực ma tôn Xích Tường sở hữu đều thuộc về bản tọa, hạn các ngươi trong vòng ba tháng đến ma cung Đoán Thiên."

"Cẩn tuân pháp lệnh!" Dưới đài, thế lực thuộc về Xích Tường đều quỳ xuống đất hành lễ, cao giọng hô to.

Mạc Thiên Liêu chậm rãi quay đầu, nhìn nhìn vài ma tôn còn lại:"Vài người các ngươi, là trực tiếp đưa ta, hay là đánh với ta một trận?"

"Đoán Thiên, mẹ nó ngươi lừa ta!" Thí Địa vỗ bàn, xông qua nắm lấy tay phải Mạc Thiên Liêu,"Đây là cái gì? Hả?"

Mới vừa hắn ở trên đài cao nhìn xem rõ ràng thấu đáo, Mạc Thiên Liêu dùng linh khí là màu đồi mồi! Thứ đó vô cùng cứng rắn, còn có thể thiên biến vạn hóa, không phải thứ mà cây đao giết heo ngu ngốc kia của gã có thể so sánh, cho dù có ngốc gã cũng nhìn ra, đồ chơi kia mới là thần khí chân chính!

"Nó gọi Thái Thủy." Mạc Thiên Liêu không chút nào chột dạ nói.

Thái Thủy lập tức rời khỏi bảo hộ cổ tay, bản thân biến thành miệng rộng:"U a, chư vị khỏe, tui gọi Thái Thủy, là thần khí, cạc cạc cạc!"

Vài ma tôn nhất thời há hốc miệng, ngay cả Minh Yên cũng lắp bắp kinh hãi.

"Ngươi thật luyện thành thần khí?" Minh Yên chậm rãi nói từng từ, nâng tay hút lấy miệng rộng màu đồi mồi đến gần.

"Này này, tui nói cho ngài nghe, đừng có mà nảy ý gì với tui, chủ nhân tui dùng thần hồn chính mình luyện chế, không thể bị người khác luyện hóa, chủ nhân chết tui liền cùng tiêu vong!" Thái Thủy có thể cảm giác được người trước mặt cường đại, lập tức nhanh chóng nói.

"Thiên địa linh trí, quả nhiên thần kỳ." Minh Yên rất ít nói chuyện, hôm nay lại nói một câu nhiều từ như vậy.

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, Minh Yên vậy mà cũng biết thần khí căn bản là linh trí?

"Vậy đây là cái gì?" Thí Địa cầm Thái Cực diệt trệ đao của hắn quơ quơ trước mặt Mạc Thiên Liêu.

"Diệt trệ đao nha." Mạc Thiên Liêu triệu Thái Thủy lại, cũng biến thành một thanh đao giết heo, hai thứ cực kỳ giống nhau, duy nhất một điểm không giống là, cái của Thí Địa có một dấu hiệu ngọn lửa màu đỏ tươi.

"Ngươi là tên hèn hạ khốn kiếp, lừa ta nhiều linh thạch như vậy, còn muốn đòi lại mỏ, cửa cũng không có!" Thí Địa hừ hừ nói.

"Thí Địa, tự ngươi tính đi, mấy thứ nguyên liệu ngươi mua, chỉ vừa vặn đủ luyện một thanh linh khí này, ta còn chưa thu tiền công rèn luyện, ngươi còn dám nuốt mỏ của ta?" Mạc Thiên Liêu nheo mắt lại, âm thanh lạnh lùng nói.

"Á……" Thí Địa nghẹn họng, cảm giác Mạc Thiên Liêu nói có lý, bản thân mình ra nguyên liệu, còn hắn làm linh khí, cũng không lấy tiền giống như hồi xưa, dường như là mình đang chiếm lời, thế nhưng lại giống như không đúng chỗ nào.

Đại sư tử dùng móng vuốt che ánh mắt, còn có số tiền ngươi bỏ ra mua thần khí ở phòng đấu giá nữa, ngu ngốc!

"A, đúng, còn tiền mua thứ này nữa!" Thí Địa bởi vì đại sư tử truyền âm bỗng nhiên bừng tỉnh lại, nói gì cũng không muốn trả mỏ, kéo Mạc Thiên Liêu đến hư không, muốn cùng hắn đánh nhau.

Thái Cực Liệt Chùy uy lực vô cùng, Mạc Thiên Liêu không dám đối cứng, xoay người né qua, hướng Thí Địa vẩy ra một loạt đinh. Loại đinh này sẽ chặt chẽ dính lấy hóa thần tu sĩ đang ngự khí, tựa như kim giấu bên trong đệm bông, chuẩn xác không lầm mà đâm chân.

"A!" Thí Địa bị đâm đến bàn chân, tức giận đến gào thét,"Có bản lĩnh ngươi đừng đùa giỡn ám chiêu."

"Đùa giỡn ám chiêu cũng là bản lĩnh!" Mạc Thiên Liêu phóng hỏa đi thiêu quần Thí Địa.

Thí Địa hét lớn một tiếng, lấy ra búa Thái Cực Khai Thiên, mạnh hướng Mạc Thiên Liêu bổ xuống. Nay búa Khai Thiên không có số lần hạn chế, ngay từ đầu đánh nhau hắn liền có thể lấy ra dùng.

Mạc Thiên Liêu hóa Thái Thủy thành khiên, thẳng tắp nghênh lấy, tấm khiên kia nhìn như thế nào cũng giống gốc cây, trực tiếp kẹp lấy búa.

Thí Địa cũng không quản búa, mang theo đao giết heo liền xông lại đây.

Mạc Thiên Liêu lập tức thả ra dây leo cuốn lấy cánh tay thô to của Thí Địa, Thí Địa trở tay chém đứt dây leo, dây leo dấy lên hừng hực liệt hỏa, khiến cho hắn thoát không được.

Đại sư tử thấy thế, lập tức xông qua, biến thành hình người, một vuốt liền cắt nát dây leo, thả chủ nhân ra ngoài, chính mình bắt được đao giết heo kia đối phó dây leo. Thí Địa nhảy lên ra tay, lập tức lấy đại chùy, trực tiếp hướng Mạc Thiên Liêu nện xuống.

Ma sủng cùng chủ nhân tác chiến, cũng không phạm quy. Đối mặt tên dũng mãnh này, Mạc Thiên Liêu cũng vô pháp, chỉ đành dùng hai tay đi tiếp đại chùy kia.

"Oanh –" một tiếng, Mạc Thiên Liêu bị chấn đến mức phun ra một búng máu đến.

"Ta cũng không phải là khi dễ ngươi nha, ngươi cũng có thể để ma sủng của ngươi đến hỗ trợ nha!" Thí Địa dương dương tự đắc nói.

Trên đài cao, mèo nhỏ trắng tuyết mạnh nhảy ra.

"Răng rắc!" Đại sư tử đang cố gắng chém dây leo bị đông thành đóng băng, đồng thời một đạo hư chưởng cực lớn đánh về phía Thí Địa

Bản năng Thí Địa cảm giác được nguy hiểm, nhanh chóng xoay người, lấy chưởng mà tiếp, lại bị chấn ra thật xa.

Đại sư tử tránh thoát đóng băng, cùng chủ nhân đứng bên nhau, bên kia Thanh Đồng cũng kéo Mạc Thiên Liêu lại.

Áo trắng phập phồng, vạt áo lụa thật dài bay phần phật trong gió, thoạt nhìn không giống phàm nhân, mà như trích tiên trên chín tầng trời rơi xuống phàm trần.

Quay đầu nhìn không thấy mèo nhỏ trên đài cao, lại nhìn nhìn ánh mắt ma sủng nhà mình, Thí Địa nuốt nuốt nước miếng:"Bà nội nó! Khó trách ngươi coi nó như bảo bối vậy, đây cũng quá dễ nhìn!"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Đạo diễn chim: Lấy hộp cơm, lấy hộp cơm.

Ăn shit: Làm một nhân vật phản diện, ta còn có thể phát huy một chút sức lực còn lại

Vân Tùng:[yên lặng ăn bento] sức lực của cót sao?

Ăn shit:QAQ

Nguyệt: Tên của Xích Tường đồng âm với ăn cót, nên phần vở kịch nhỏ mới đổi tên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 109: Ma Tôn

Yêu thú biến hóa, bình thường đều rất là xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp Thanh Đồng hiển nhiên ở trong yêu thú cũng không người có thể sánh bằng, Thí Địa nhìn ánh mắt đều thẳng, hắc yểm sư cảm giác dọa người, một bàn tay đập đến trên ót chủ nhân:"Còn đánh hay không?"

"Ngươi mẹ nó lại đánh ta, ngươi nhìn ngươi còn giống ma sủng hay không?" Thí Địa nâng tay bóp cổ ma sủng nhà mình.

Trên đài cao, Hình Nghiêu tỏ vẻ sửng sốt đối với mèo con nhìn không ra đẳng cấp thế nhưng đã biến hóa, Bạch Hạc bên cạnh hắn rướn cổ, quang quác hai tiếng, biến thành một nam tử cao gầy thoạt nhìn rất là cao ngạo:"Đẳng cấp mèo nhỏ hắn là ở trên hắc yểm sư."

Hình Nghiêu hơi hơi mở to hai mắt nhìn, Bạch Hạc của hắn chỉ vừa biến hóa không đến vài năm, tu vi cũng chỉ là hậu kỳ kim đan, mà hắc yểm sư của Thí Địa, mấy năm trước chính là tu vi nguyên anh, nay hắn đã tiếp cận hóa thần, song mèo nhỏ này thế nhưng còn mạnh hơn so với hắc yểm sư, đó chính là đã hóa thần!

Mà Phong Tố vừa ăn đá bào, sửng sốt đến mức quên khép lại cằm, băng trong miệng theo khóe miệng chảy ra, thoạt nhìn rất không phong nhã.

Khổng Tước đứng một bên nhìn không được, biến thành một nam tử tuấn mỹ ưu nhã, trên người mặc hoa phục tay rộng màu xanh nhạt, xiêm y kia dưới ánh mặt trời hiện ra bảy màu sắc, nhìn rất là đẹp. Khổng Tước cầm lấy tấm khăn lau miệng cho Phong Tố, có chút ghét bỏ vẫy vẫy tay muốn ném tấm khăn đi.

Phong Tố lúc này mới phục hồi tinh thần, tiếp nhận tấm khăn tự mình lau. Người khác không biết, cô lại rất rõ ràng, mỹ nhân áo trắng chính là tiểu tình nhân ngày đó nhìn thấy ở ma cung Đoán Thiên, nói thế, đó chính là trưởng lão Ốc Vân Tông Thanh Đồng chân nhân, sư tôn sau khi Đoán Thiên trùng sinh!

Thanh Đồng chân nhân dĩ nhiên là con mèo, không không, Đoán Thiên từ sớm đã có mèo, phải nói, mèo Đoán Thiên thế nhưng lăn lộn thành trưởng lão Ốc Vân Tông! Đoán Thiên còn bái chính mèo của mình làm sư phụ! Cuối cùng còn ôm lấy sư phụ mình lên giường!

Bên trong đôi mắt to trang điểm tinh xảo của Phong Tố tràn đầy ánh sáng, đó là phát hiện ra chuyện cực kỳ đặc biệt muốn tìm người chia sẻ nguyên nhân, thế nhưng, hiện tại cái này lại là cơ hội đàm phán tốt với Đoán Thiên, lúc này lại không thể nói ra ngoài, chỉ có thể nghẹn, nhất thời lại bắt đầu khó chịu.

Khổng Tước nhìn bộ dáng chủ nhân nhà mình một lát kích động một lát phiền muộn, hơi hơi nhíu mày, thật sự là rất không phong nhã! Cách xa Phong Tố một chút, cuối cùng đơn giản biến thành Khổng Tước, nhảy đến một bên thanh lý lông vũ.

Ánh mắt Minh Yên thâm trầm nhìn bốn người trong hư không, không có tỏ vẻ gì. Ai cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Mạc Thiên Liêu cùng Thanh Đồng liếc nhau, trong mắt đều là lo lắng:"Bảo bối, em……"

"Ta tự có chừng mực." Thanh Đồng thản nhiên nói, đột nhiên nâng tay, một con rồng băng từ lòng bàn tay uốn lượn bay lên, ùn ùn xông về phía hai người đang nội chiến ở kia.

Thí Địa cả kinh, một tay ném hắc yểm sư ra, nâng lên đại chùy, thả người mà lên, ra sức đập xuống đầu rồng. Chùy lớn mang theo lực chân nguyên dư thừa, nhất thời đánh nát đầu rồng, song chút vụn băng này vẫn chưa tiêu tán, mà nhanh chóng hội tụ, giống như gió xoáy cuồn cuộn vây quanh gã.

Đại sư tử lập tức thả ra linh lực, giúp chủ nhân xua đuổi.

Yêu thú định qua huyết khế, bình thường đều là lúc còn rất nhỏ liền ở cùng chủ nhân, pháp thuật, phương pháp tu luyện cũng đều từ chủ nhân dạy, lúc đánh nhau chủ yếu chính là phụ tá chủ nhân, linh thú tốt nhất có thể cùng chủ nhân phối hợp đến thiên y vô phùng.

Hắc yểm sư hiển nhiên chính là "linh thú tốt nhất", hắn cùng với Thí Địa tuy rằng thoạt nhìn cãi nhau ồn ào, nhưng thuật pháp một chiêu một thức tinh diệu không bàn mà hợp, bảo vệ Thí Địa cẩn thận, khiến cho Thí Địa có thể thoải mái phóng đại chiêu mà không cần lo lắng lộ ra sơ hở.

Nhưng mà Thanh Đồng thì không giống, làm một yêu thú hoang dại, y là một cá thể độc lập, am hiểu nhất chính là công kích. Vì thế, mọi người liền thấy được một pha đánh nhau cực kỳ kỳ dị.

Thí Địa nâng chùy, đại sư tử yểm hộ. Mạc Thiên Liêu tiến lên công kích Thí Địa, Thanh Đồng bắt hắc yểm sư lại kéo qua một bên hung hăng đánh.

Hắc yểm sư hoàn toàn ngu ra, còn có loại đấu pháp này? Không phải hẳn là mỗi người phụ tá chủ nhân, để cho các chủ nhân đối chiêu sao? Còn chưa nghĩ rõ ràng, một kích tầng tầng nắm tay liền đánh vào gương mặt anh tuấn của hắn.

Thí Địa tuy rằng người thì không khôn khéo, nhưng sức lực chiến đấu cũng vào hàng tốt, nguyên bản Mạc Thiên Liêu nương theo các loại pháp khí nhỏ gây rối, có thể cùng Thí Địa đánh ngang tay. Nay Thí Địa có ba linh khí thượng phẩm, sức chiến tăng lên không chỉ một đoạn, nhưng dù sao đó cũng chỉ là ba linh khí, đánh không lại một kiện thần khí kia.

Thí Địa xách đại chùy xông lên, Mạc Thiên Liêu đồng dạng biến hóa ra một đại chùy màu đồi mồi, hai người vung chạm vào nhau, oanh một tiếng chấn đến mức cổ tay sinh đau, ngay lúc tách ra, đại chùy màu đồi mồi nháy mắt biến thành đại đao, thừa dịp chém về phía Thí Địa

Thân hình cao lớn cường tráng linh hoạt tránh né, nhanh chóng xuất ra búa Khai Thiên, ở không trung vung mạnh xuống.

"Răng rắc!" Không khí tựa hồ đều bị vỡ nứt, cuồn cuộn linh lực bí mật mang theo mênh mông tê liệt, chém thẳng mà đến. Thái Thủy nhanh chóng hóa thành một tấm chắn bự, chẳng hề cố sức mà tiếp lấy một cú này, đồng thời ở bên trong tâm trí kêu to:"Óa, đau đau đau!"

Mạc Thiên Liêu không để ý tới nó, làm một thần khí ngay cả lôi kiếp đều có thể kháng, làm gì có thể bị một chiêu như thế bổ hư. Búa Khai Thiên sau một kích, cần phải nghỉ ba hơi mới có thể lại ra một búa tiếp. Ba hơi, đối với tu sĩ hóa thần mà nói thì không phải ngắn, đầy đủ chống lại trăm ngàn chiêu.

Người dưới đài thấy không rõ tướng mạo người bên trên, chỉ có thể nhìn đến đao quang kiếm ảnh. Thái Cực liệt chùy, Thái Cực Khai Thiên phủ, Thái Cực diệt trệ đao, ba linh khí thượng phẩm thay nhau ra trận, mọi người nhìn mà hô to đã nghiền. Chỉ là, ba thanh linh khí, cũng đánh không lại một thanh thần khí.

Mạc Thiên Liêu hóa Thái Thủy thành một thanh trường kiếm, ở trong không trung vung ra ngàn vạn bóng kiếm, sau đó chọt ra tay, ngàn vạn bóng kiếm kia nhất thời hóa thành kiếm vũ đầy trời, mang theo lực chân nguyên dư thừa gào thét xông tới.

Nguyên tưởng rằng mấy đường kia chỉ là ảo ảnh, lại không ngờ tất cả đều là kiếm thật!

Thí Địa trúng chiêu bị thương, vung đại chùy lên ngăn cản. Song mấy đường kiếm này dường như sống, ngăn một đường còn có đường khác, lại còn biết chuyển biến.

Mạc Thiên Liêu đứng ở một bên nhàn nhã nhìn, đợi đến lúc Thí Địa luống cuống tay chân, chọt phát chiêu, hỏa diễm đầy trời dường như đốt tới đám mây.

Hắc yểm sư muốn đi giúp chủ nhân, lại thoát thân không nổi, đối mặt với sát chiêu Thanh Đồng cái sau lợi hại hơn cái trước, có chút ngăn không nổi. Người ta là một tu sĩ hóa thần cùng một ma sủng, Mạc Thiên Liêu bên này lại là hai tu sĩ hóa thần, ai thua ai thắng không cần nói cũng biết.

Đại hội viên mãn kết thúc, Mạc Thiên Liêu thành công đoạt lại địa bàn sở hữu, ngoài ra còn thu hoạch cơ nghiệp Xích Tường khai sáng sau này, cùng với vui sướng mà đập Thí Địa một trận.

Thanh Đồng mang theo đại sư tử ỉu xìu trở lại bên cạnh Mạc Thiên Liêu, Thí Địa tự đắp linh dược cho mình xong, thò tay tiếp nhận đại sư tử khiêng đến trên vai mình.

Minh Yên mời mọi người tiến đến ma cung dự tiệc, Mạc Thiên Liêu ôm Thanh Đồng qua, khẽ thở dài một cái, mang theo y cùng tiến đến.

Tiệc rượu cũng chỉ có vài ma tôn đây, nói là tiệc rượu, nhưng không có người thật chỉ ngồi ở trong phòng uống rượu, mọi người có thể lén thương lượng chút vấn đề. Hình Nghiêu vốn không quan tâm đến mấy thứ này, cùng Minh Yên cáo từ một tiếng liền trực tiếp đi.

Minh Yên ngồi ở trong đại điện rộng lớn, nói vài chuyện với Thí Địa.

Mạc Thiên Liêu thì bị Phong Tố kéo đến bên ngoài.

"Đoán Thiên, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, thân phận mèo nhỏ kia của ngươi sớm hay muộn cũng chọc phiền toái," Phong Tố nhìn nhìn móng tay thon dài diễm lệ của mình,"Ốc Vân Tông Thanh Đồng chân nhân, hóa ra là yêu thú Đoán Thiên ma tôn dưỡng, hơn nữa, hai người các ngươi, còn chưa ký kết huyết khế đi?"

Giọng nói êm ái, mang theo uy hiếp không cần nói cũng biết.

Mọi người đều biết, Đoán Thiên ma tôn không có ma sủng, trong lòng chỉ có mèo nhỏ coi như là bảo bối mà nuôi, tuyên bố chính mình chưa cùng yêu thú đính huyết khế, tất cả đều là dựa vào pháp khí bản thân nghiên cứu chế tạo hạ thấp tâm ma tu luyện — hàng ma quyển. Hàng ma quyển là thứ Đoán Thiên ma cung sản xuất nhiều nhất, cũng là thứ kiếm được tiền nhất, bởi vì trong thiên hạ chỉ có Mạc Thiên Liêu sẽ làm, mà tu sĩ không có yêu thú khắp nơi đều có, những người này muốn bình an tu luyện, như vậy thần đan củng cố tâm dược cùng hàng ma quyển đều không có thể thiếu.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhếch môi cười:"Ngươi làm sao biết ta không đính huyết khế với y?"

Phong Tố sửng sốt, trong đầu lóe qua Đoán Thiên làm đủ loại pháp khí gạt người, nhất thời không xác định. Lúc trước cô cho rằng mèo nhỏ kia chỉ là yêu thú bình thường, không nghĩ tới tư chất tốt như vậy, nhiều năm đối mặt với yêu thú tốt như vậy, cũng không tin Đoán Thiên có thể nhịn xuống mà không ký huyết khế, cái này căn bản không hề có ý nghĩa.

Mấy lời bịa đặt, bất quá, chỉ là vì kiếm tiền mà thôi.

Thực ra Mạc Thiên Liêu cái gì cũng chưa nói, chỉ nói một câu như vậy, Phong Tố cẩn thận suy nghĩ tất cả mọi chuyện một lần, oán hận cắn chặt răng, nếu như vậy, cô cũng không còn cái gì tốt để uy hiếp Đoán Thiên.

Mạc Thiên Liêu thò tay ra ngoài:" Vườn thuốc của ta."

Phong Tố bĩu môi, từ trong vòng tay chứa đồ móc ra một mảnh ngọc giản, ném tới trong tay hắn:"Nhân công sẽ đi trongvòng một tháng, nhanh tìm người tới tiếp nhận đi, bị người đoạt ta cũng mặc kệ." Dứt lời, vung ống tay áo, xoay người liền đi.

Khổng Tước mặc lục y nhiều màu bất đắc dĩ lắc đầu, hướng Mạc Thiên Liêu ôm quyền hành lễ nhẹ, được đến Mạc Thiên Liêu gật đầu đáp lễ, lúc này mới vội vàng đuổi theo bước đi của Phong Tố.

"Chủ nhân, để cho ta nói một câu, ngươi cứ như vậy bước đi sẽ dẫm đến làn váy, một chút cũng không phong nhã." Giọng nói dịu dàng của Khổng Tước vang vọng bên trong hoa viên rộng lớn của Minh Yên.

"Câm miệng, chim ngốc!" Phong Tố khó thở hổn hển nói.

"Ngươi nói như vậy lại càng không phong nhã, ngươi phải nói 'Ngậm miệng, tên Khổng tước không anh tuấn trí tuệ này." Thanh âm một người một chim càng lúc càng xa, Mạc Thiên Liêu nhịn không được bật cười lắc đầu.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất đè, dù có thế nào, hắn cũng sẽ bảo vệ tốt Ốc Vân Tông.

Đợi Mạc Thiên Liêu xoay người về đại điện, vừa vặn Thí Địa đi ra.

Đại sư tử bị thương, có chút què, Thí Địa một bên mắng một bên nắm cái bờm xù khiêng tên khốn kia lên vai, vỗ vỗ mông sư tử:"Tự quặp cho vững, rớt ta cũng mặc kệ."

"Nói qua bao nhiêu lần, không cho chạm vào mông ta!" Đại sư tử dùng huyết khế rống giận bên trong tâm trí Thí Địa, một ngụm cắn mông Thí Địa.

"Mẹ nó, bây phản rồi!" Thí Địa đang định ném đại sư tử xuống dạy dỗ một trận, liền đụng phải Mạc Thiên Liêu, nhất thời đứng thẳng thân thể,"Đoán Thiên, hai ta chưa xong."

"Tiền mua thần khí ta trả cho ngươi." Mạc Thiên Liêu nghiêm trang nói.

Lời mắng người còn chưa ra khỏi miệng liền lập tức nghẹn trong cổ họng, Thí Địa vội ho một tiếng, nghi ngờ nhìn hắn.

"Nhưng mà, ngươi phải trả tiền công làm Diệt trệ đao cho ta," Mạc Thiên Liêu bắt đầu xòe đầu ngón tay cùng hắn tính sổ,"Bên trong Diệt trệ đao dùng ba trăm bốn mươi hai loại trận pháp, không tính số lẻ, hắn phải trả ba mươi bốn vạn linh thạch thượng phẩm, trận pháp dùng đá Thông Minh vẽ muốn thu thêm hai thành, mặt khác còn có…… Tính xuống đại khái bốn mươi tám vạn năm ngàn linh thạch thượng phẩm, ngươi mua thần khí tổn năm mươi vạn, đây là một vạn năm ngàn, đưa cho ngươi."

Nói thế, phóng một túi chứa linh thạch tới trong tay Thí Địa.

Thí Địa ngẩn người, đột nhiên thò tay vỗ vỗ bả vai Mạc Thiên Liêu, rất là cảm khái khiêng sư tử đi. Đại sư tử buông xuống hai vuốt, đã lười nói chủ nhân nhà mình, giá Đoán Thiên vẽ một trận pháp là một trăm linh thạch thượng phẩm, không phải một ngàn……

Mạc Thiên Liêu để nắm tay ở bên môi, giấu đi ý cười, đi vào đại điện Minh Yên.

Ma cung Minh Yên khắp nơi đều rất lớn, nóc đại điện chừng hai mươi trượng, sâu trong đại điện trống trải, đặt một bảo tọa, ma đạo đệ nhất tôn giả cứ như vậy không chút để ý nghiêng mình dựa, một tay tựa đầu, một tay kéo tay Thanh Đồng.

Mạc Thiên Liêu nháy mắt mấy cái, cho rằng chính mình xem nhầm, lại nhìn, bàn tay to lớn khớp xương rõ ràng kia, đích xác đang nắm cổ tay Thanh Đồng, càng quan trọng hơn là, Thanh Đồng thế nhưng không có phản kháng. Ba bước thành hai xông qua, một tay ôm lấy Thanh Đồng về.

"Các ngươi đang làm cái gì?" Mạc Thiên Liêu trừng Minh Yên.

Minh Yên chậm rãi nâng đôi mắt đen thâm trầm lên, băn khoăn ở trên tay Mạc Thiên Liêu ôm Thanh Đồng một lát, trên mặt vẫn lạnh lùng như trước không thấy ý cười, rất là nghiêm túc nói:"Mèo này rất quý, về sau ngươi không nuôi, có thể cho ta."

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần Đoán Thiên là thương nhân thành thật]

Đại chùy: Đoán Thiên thật sự là người thành thật

Đại sư tử: Một trận pháp một trăm khối

Đại chùy: Cái gì?

Đại sư tử: Ba trăm bốn mươi trận pháp hắn là ba vạn vốn đó ngu ngốc

Đại chùy: Mẹ nó, bây dám nói ta là thằng ngốc à!

Đại sư tử: Nói ngươi đó thì sao!

Đại chùy: Đánh ngươi!

Đại sư tử: Cắn mông ngươi!

Thợ Mộc:…… Trọng điểm dường như không phải cái này…… đi

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Giận Dữ

Đang thấp giọng hỏi mèo nhà mình có bị bắt nạt hay không, Mạc Thiên Liêu nghe vậy lập tức lửa dâng đầy đầu, tên khốn Minh Yên này không biết sống bao lâu rồi, tu vi cao thâm gặp qua nhiều thứ, đoán chừng là nhìn ra Thanh Đồng không phải mèo mà là Bạch Hổ, nên nổi lên tâm tư muốn tranh đoạt, không khỏi cười lạnh một tiếng:"Chí tôn nói đùa, ta chỉ có một mà thôi, tuyệt đối không thể quăng được."

Thanh Đồng hơi hơi nhíu mày, nhìn Minh Yên, ở nơi không thể thấy được mà lắc lắc đầu.

Minh Yên yên lặng nhìn bọn họ một lát, chậm rãi buông mắt, ngồi thẳng thân mình:"Gương ngươi tạo cho ta đâu?"

A? Mạc Thiên Liêu sửng sốt, lúc này mới nghĩ đến hơn bốn trăm năm trước, Minh Yên khiến hắn tạo một mặt gương, muốn có thể nhìn đến quá khứ tương lai. Đây quả thật là chuyện không thể hoàn thành, dù cho là tiên nhân, cũng không có khả năng nhìn đến quá khứ tương lai, huống chi là một kiện linh khí. Nhưng Minh Yên đưa ra thù lao cũng dày, hắn cũng chuẩn bị một số thứ một phen, rồi sau đó liền đi lật xem điển tịch.

Trên điển tịch nói, chỉ có thần khí có thể thông hiểu thiên địa, nhưng cũng không có nói có thể nhìn đến quá khứ tương lai hay không.

Mạc Thiên Liêu bởi vậy sinh tâm tư tạo một thanh thần khí, bắt đầu thu thập các loại nguyên liệu, tìm kiếm hỏi thăm thiên địa linh trí, đắm chìm bên trong nghiên cứu chế tạo Thái Thủy, ném đơn đặt hàng của Minh Yên ra sau đầu.

"Lúc trước cũng có chút manh mối rồi, đáng tiếc giữa chừng thì ta chết mất, nguyên liệu thu thập được cũng không biết lưu lạc phương nào." Mạc Thiên Liêu mắt cũng không chớp nói bừa.

"Vậy thì tiếp tục làm," Minh Yên ném một tấm ngọc giản cho hắn,"Thành trì trong tay Hình Nghiêu cùng Thí Địa, ta giúp ngươi lấy về lại đây, thêm vài cái ta quản kia nữa."

Mạc Thiên Liêu không chút khách khí thu hồi, bảo sao Minh Yên đột nhiên nổi lòng tốt đưa thiệp mời cho hắn, hóa ra là có việc cần nhờ. Thế nhưng, xét thấy hắn ta vừa rồi sờ soạng vuốt mèo nhà mình còn ý đồ cùng tranh mèo, gương này Mạc Thiên Liêu cũng không định làm.

Khách khí hai câu, Mạc Thiên Liêu liền ôm mèo nhà mình đi.

Minh Yên nhìn bóng dáng hai người rời đi, khe khẽ thở dài.

"Gâu gâu gâu!" Sói con màu lông xám trắng đan xen lẫn nhau đuổi theo một quả cầu từ sau điện chạy tới, sàn nhà trong đại điện bóng loáng, quả cầu đụng trên ghế ngồi, sói con dừng chân không kịp,"ầm" một tiếng đụng phải đầu.

Minh Yên cúi đầu, nhìn tên nhóc chổng vó.

Sói con bò lên, vẫy vẫy đầu, tựa bảo tọa đứng lên, gương mặt lông lông đầy vẻ hung ác, cái đuôi lại vẫy đến là thích.

Minh Yên chậm rãi vươn ra ngón tay khớp xương rõ ràng, điểm điểm ở trên đầu sói con:"Nếu ta không ở đây, mấy đứa có khả năng sống sót không?"

Sói con nghiêng đầu, liếm liếm ngón tay kia.

Chính ma hai đạo bắt đầu truyền lưu một tin tức, nói Ốc Vân Tông chính là môn phái yêu thú tụ tập. Thực ra đại lục Thái Huyền vẫn có lời truyền, vốn có nơi nào đó lặng lẽ che chở yêu thú. Chung quy thời điểm Tiên Ma đại chiến tám ngàn năm trước, yêu thú lưu lại không chỉ nhiêu đây.

Nay tin tức Xích Tường để người tản ra nổi lên tác dụng, mọi người bắt đầu hoài nghi Ốc Vân Tông. Hai đại tông lần trước Thiên Lang nói về bí quyết dưỡng yêu thú, trở về thử phát hiện yêu thú không đính huyết khế chỉ biết càng dưỡng càng dã. Giờ phút này mới phản ứng lại, đây là Ốc Vân Tông lừa gạt bọn họ.

"Không sai, Ốc Vân Tông là dưỡng chút yêu thú chưa đính khế, thì tính sao, chẳng lẽ chư vị tông môn bên trong không có sao? Thật sự là đáng cười." Viêm Liệt mang theo thi thể Vân Tùng đến Thanh Vân Tông, bị tông chủ Thanh Vân Tông lưu lại đề ra nghi vấn, nghe được lời ấy không khỏi lên tiếng cười lạnh.

"Cũng không phải là nói như thế," Thanh Vân Tông tông chủ sờ sờ râu, bên cạnh liền có đệ tử lặng lẽ cầm lấy huấn linh giác,"Nghe nói đại đệ tử dưới tay Thanh Đồng chân nhân ở quý phái là yêu thú, không biết đại đệ tử dưới tay tông chủ có phải hay không."

Huyền Cơ cùng Viêm Liệt đến nghe vậy lập tức nổi giận, móc ra xác rùa đập thẳng đến trên đầu tông chủ Thanh Vân Tông:"Muốn đánh nhau cứ việc nói thẳng!"

Thiên Lang chân nhân hạ lệnh mở ra "Thiên châu đại trận" mà Mạc Thiên Liêu đưa, bảo vệ chặt chẽ tông môn.

Đại trận hộ sơn của Đoán Thiên ma cung, tên là "Thái Cực tế thiên đại trận", tác dụng chính là quăng hết người hoặc vật tới gần, mà "Thiên châu đại trận" đưa cho Ốc Vân Tông, lại giống như mạng nhện, phàm là người có ý đồ không đi cửa chính, đều sẽ bị dính chặt vào bên trên đại trận, người bên trong chỉ cần lấy thanh kiếm, từ bên trong đâm qua, xử lý là được.

"Sự tình còn chưa tới tình huống xấu nhất, huống hồ chỉ là yêu thú, cũng không phải 'Thần khí hủy thiên diệt địa', người tham lam tất nhiên không phải ít, nhưng không đến mức vì chuyện này mà bao vây tiễu trừ Ốc Vân Tông, chung quy yêu thú dùng tiền cũng là có thể mua được." Mạc Thiên Liêu nhìn Bách Văn các truyền đến tin tức, chậm rãi sờ mèo trên đùi lên tiếng an ủi hắn.

Mèo nhỏ trắng tuyết trở người, nhảy xuống biến thành hình người, tiếp nhận ngọc giản trong tay Mạc Thiên Liêu, truyền thần thức vào nhìn:"Có yêu thú xuất hiện ở gần Ốc Vân Tông?"

Mạc Thiên Liêu gật gật đầu, đây hắn là nhóm yêu thú vẫn luôn ẩn nấp, nghe Ốc Vân Tông là môn phái yêu thú, tiến đến đầu phục. Tin tức này, trước mắt chỉ có Bách Văn Các biết, những người khác hắn còn chưa chú ý tới, hắn đã nghiêm lệnh không được buôn bán tin tức này.

Dạo gần đây, thế lực nguyên bản thuộc về Đoán Thiên lục tục hướng về đây, Mạc Thiên Liêu bận rộn đến mức chân không chạm đất, hôm nay cuối cùng khó được lúc rảnh rỗi:"Được rồi bảo bối, đừng nghĩ nhiều như vậy, có chuyện gì còn có ta đây." Nói rồi, ôm Thanh Đồng vào trong ngực, vươn tay xoa xoa đôi mày đang nhíu lại kia.

"Ừm," Thanh Đồng hơi mím môi,"Cái gương Minh Yên kêu ngươi làm kia……"

"Làm không được," Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, có chút mất hứng Thanh Đồng để bụng chuyện của Minh Yên như vậy, nhưng mà nghĩ đến đây là chỉ mèo nhỏ tò mò, chỉ đành kiên nhẫn giải thích cho y,"Cái gọi là gương có thể nhìn đến quá khứ tương lai, chắc hẳn chỉ có thần khí mới có thể làm được, không nói đến ta không biết dùng trận pháp gì khiến gương có kết cấu cổ kim, chính là thiên địa linh trí trong thần khí, ta đi nơi nào tìm?"

Lúc trước tìm đến Thái Thủy, đều là mèo mù vớ phải chuột chết, giờ khiến hắn đi nơi nào tìm ra thiên địa linh trí thứ hai? Huống chi, dựa vào cái gì hắn

phải giúp Minh Yên tạo thần khí chứ?

"Thế nhưng……" Thanh Đồng giương mắt, muốn nói cái gì, lại nuốt lời xuống.

"Được rồi bảo bối, chúng ta không nói mấy cái này," Mạc Thiên Liêu cười lại gần, khẽ hôn xuống đôi môi mỏng hồng nhạt kia,"Vất vả lắm mới có được lúc rảnh rỗi, chúng ta nên làm chút chuyện thú vị đi."

"Chuyện gì?" Thanh Đồng liếc hắn, thấy hắn cười chẳng có ý tốt gì, vẫn cứ cảm thấy đây không phải chuyện tốt gì.

"Đương nhiên là……" Mạc Thiên Liêu đột nhiên nghiêng thân, áp đảo người xuống bảo tọa.

"A……" Thanh Đồng còn chưa kịp phản ứng lại, đôi môi liền bị ngăn chặn. Thần hồn đã tu bổ hoàn toàn, môi chạm nhau đã không còn hiệu quả giảm đau như hồi đầu, chỉ còn lại rung động khi cùng người thương gần nhau.

Áo lụa trắng tuyết bên ngoài bị cởi xuống, trải ra dưới bảo tọa, cửa đại điện tự động khép lại, ngăn cách ánh nắng chói mắt bên ngoài, chỉ để lại một phòng yên tĩnh.

"Ư, không được!" Hợp Hoan lộ thoáng có chút lạnh lẽo, Thanh Đồng bừng tỉnh, nghiêng đầu tránh đi nụ hôn của Mạc Thiên Liêu, có ý đẩy hắn ra.

"Sao thế? Không thoải mái?" Mạc Thiên Liêu dừng ngón tay vừa tham nhập lại, cúi đầu nhìn y, ánh nhìn này chẳng thấy gì, chỉ cảm thấy một đầu nước lạnh tưới xuống, lạnh đến đáy lòng.

Trong đôi mắt lưu ly nhạt màu kia, căn bản chẳng có sự đắm chìm đáng có trong giờ phút này, mà là tràn đầy kinh hoảng!

Từ lúc tham gia đại hội chí tôn ma đạo, hai người bọn họ không có song tu qua, lúc trước có thể nói vì đại hội nên phải nghỉ ngơi dưỡng sức, hiện tại thì sao? Thanh Đồng rõ ràng là không muốn!

Bỗng nhiên nhớ tới lời nói khi lần đầu tiên bọn họ song tu,"Thần hồn của em đang tán đi, hiện tại biện pháp duy nhất chính là song tu cùng ta…… Nếu em không muốn……". Nếu không muốn, nếu không muốn…… Lời này thực ra chỉ là khách khí nói mà thôi, trong mắt của hắn, tâm ý Thanh Đồng đã liên kết với hắn, dù cho nhất thời có chút không được tự nhiên, qua đi là được, chưa từng nghĩ tới, Thanh Đồng là không muốn.

"Em, không muốn song tu?" Mạc Thiên Liêu chống bên trên, nghẹn họng gian nan hỏi.

"Ừ……" Thanh Đồng hàm hồ lên tiếng, đẩy đẩy hắn ý đồ ngồi dậy.

"Cho nên lúc trước em đồng ý chỉ là vì tu bổ thần hồn?" Mạc Thiên Liêu nhẹ giọng nói nhỏ, ngẩn người một lát, một tay bắt lấy người ý đồ chạy trốn trở về, không hề báo trước mà trực tiếp xông vào.

"A –" Thanh Đồng bỗng nhiên đau hô ra tiếng, người bên trên cũng không để ý đến y, càng thêm hung ác,"Ưm…… Đau……"

"Tại sao?" Mạc Thiên Liêu vừa dùng lực, vừa chất vấn y, mấy ngày nay Thanh Đồng rất không bình thường, hắn không tin một người chịu vì hắn xé rách thần hồn không có cảm tình đối với hắn, nhưng loại cảm tình này có lẽ không phải như hắn tưởng. Hai mắt dần dần đỏ lên, Mạc Thiên Liêu hắn luôn luôn chẳng phải là người tốt, người hắn muốn nhất định phải của hắn! Dù cho là đệ nhất ma tôn cũng đừng hòng mơ tưởng cướp đi!

"A……" Thanh Đồng đau đến sắc mặt trắng bệch, một giọt lệ theo khóe mắt mở to chậm rãi trượt xuống,"Ta…… Không muốn…… Để ngươi đi……"

Động tác điên cuồng của Mạc Thiên Liêu đột nhiên dừng lại, cúi đầu nhìn Thanh Đồng:"Ta có thể đi nơi nào?"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Ta có thể đi nơi nào đây?

Thái Thủy: Đi đến núi kia, biển nọ, có một đám tiểu thái thủy

Thợ Mộc: Ngậm miệng

Thái Thủy: Chủ nhân, thứ cho nói một câu, ngươi bức cung như vậy là sẽ bị cào ra chữ điền đó.

Thợ Mộc: Ta thích

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Không Muốn Xa Rời

Thanh Đồng cắn môi dưới, quay đầu đi.

"Thanh Đồng!" Mạc Thiên Liêu quýnh lên, nắm cằm buộc y nhìn qua,"Nói chuyện đi nào, đến cùng sao thế này?" Cái gì mà không muốn để hắn đi? Hắn đi nơi nào cũng sẽ mang theo mèo nhà mình, Thanh Đồng đang suy nghĩ cái gì chứ?

Bởi vì động tác này lại làm đau y, Thanh Đồng chỉ cắn nhanh môi dưới, không phát ra một chút thanh âm, trong đôi mắt lưu ly nhạt màu tràn đầy đau xót, lẳng lặng nhìn Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu rốt cuộc tỉnh táo lại, lúc này mới ý thức được bản thân đang làm cái gì, vội vàng bỏ tay ra.

Người dưới thân nhân nhẹ nhàng run run, đôi môi hồng nhạt cắn ra máu. Mạc Thiên Liêu nhìn mà tim như bị đao cắt, vươn tay muốn ôm y, lại bị y né tránh.

Thanh Đồng cuộn tròn thân thể lại, từ từ lui về trong góc, một đôi tai trắng tuyết trên đỉnh đầu rủ ngược về phía sau, tựa như mèo bị đánh, ngày thường rất kiêu ngạo nhưng một khi ngươi đánh nó, nó liền sẽ rất sợ ngươi.

"Bảo bối……" Mạc Thiên Liêu đau lòng đến mức hít thở không nổi, lại gần mạnh mẽ ôm lấy người vào trong lòng.

"A……" Thanh Đồng dùng sức đánh hắn, bàn tay biến ra móng nhọn dùng lực cào hắn.

Mạc Thiên Liêu mặc kệ y giãy dụa như thế nào, chỉ là cường ngạnh ôm chặt lấy người, bị hung hăng cắn bả vai cũng không để ý:"Không sợ, không sợ, vừa rồi là ta không tốt, cho em đánh lại, ngoan, không sợ." Nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng nhẵn nhụi kia, Mạc Thiên Liêu thấp giọng trấn an một lần rồi lại một lần. Bảo bối ngày thường nâng trong lòng bàn tay cũng sợ làm đau, thế nhưng bị chính hắn làm thương tổn.

Vì sao lại biến thành như vậy? Đến cùng nơi nào xảy ra vấn đề?

Có tâm muốn hỏi Thanh Đồng một chút, nhưng hiển nhiên hiện tại không phải là thời điểm tốt để hỏi, Mạc Thiên Liêu không dám nói thêm nữa, chỉ là ôm người nằm xuống, dịu dàng dỗ:"Ta nơi nào cũng không đi, không có em ta sống như thế nào đây? Dù có cho ta phi thăng ta cũng không đi."

Thanh Đồng đang cắn hắn bỗng dừng lại, vẫn duy trì tư thế cắn bả vai Mạc Thiên Liêu, đôi tai lông trên đỉnh đầu chuyển chuyển, rồi sau đó lại vẫy vẫy một chút rồi gục xuống.

"Thanh Đồng, ta chỉ muốn hỏi em, em không muốn song tu với ta không phải là vì không thích song tu với ta đúng hay không?" Mạc Thiên Liêu vươn tay, muốn sờ sờ kia đôi tai bông bông đáng thương kia, lại sợ dọa đến y đành sửa lại xoa xoa đầu.

Thanh Đồng hơi mím môi không nói lời nào, đôi tai run run chậm rãi lộ ra màu phấn hồng.

Mạc Thiên Liêu nhìn mà muốn khóc lại muốn cười, nhịn không được lại gần, hôn hôn xuống cái trán mướt mồ hôi kia:"Ta biết rồi."

Ngươi biết cái gì? Thanh Đồng yên lặng nâng tay.

"Á! đau đau đau! Đừng cắn nơi này, a a a!" Mạc Thiên Liêu bị Thanh Đồng rốt cuộc đã bình tĩnh lại hung hăng chỉnh sửa một trận.

Thái Thủy treo ở trên cây cột làm đế đèn nói với đế đèn bên cạnh:"Ngươi xem đi, cái này kêu là tự làm bậy không thể sống, ầy, được rồi, ngươi một cái đế đèn cũng không biết cái gì gọi là tự làm bậy."

Khi đạt được vết cào đầy mặt cộng thêm cánh tay đầy dấu răng sau, Mạc Thiên Liêu cuối cùng cũng dỗ mèo xong, nhìn gương mặt y còn chút trắng bệch, đau lòng không thôi, lại gần liếm liếm xuống đôi môi mỏng kia.

Chất lỏng của bất tẫn mộc là thuốc trị thương tốt nhất, miệng vết thương thật nhỏ trên môi kia rất nhanh liền có thể khép lại, Mạc Thiên Liêu nhân cơ hội lại hôn một cái, đợi Thanh Đồng ngủ, mới xem thương thế phía bên dưới.

May mà lúc trước có thoa Hợp Hoan lộ, nên không có nứt ra, chỉ là có chút sưng đỏ, nhưng bởi vì dính chất lỏng của bất tẫn mộc, nên đang tự chậm rãi giảm sưng. Mạc Thiên Liêu nuốt nuốt nước miếng, chậm rãi khép lại đôi chân thon dài, từ trong bảo hộ cổ tay móc ra thảm mỏng đắp lên người Thanh Đồng, lại hướng đế đèn đổi mồi vẫy vẫy tay.

"Làm gì?" Thái Thủy biến thành miệng rộng bay qua đến.

"Song tu nhiều có tác dụng không tốt nào không?" Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn Thanh Đồng ngủ, đôi mắt thâm trầm.

"Hả?" Thái Thủy uốn éo,"Tui đưa là công pháp song tu tốt nhất, có thể có chỗ nào không tốt? Song tu có thể tăng tiến tu vi, chữa trị thần hồn, linh nhục tương hợp, xúc tiến cảm tình, sinh con đẻ cái…… Khụ, đương nhiên, hai người sẽ không sinh con cái."

"Vậy Thanh Đồng làm sao lại kháng cự?" Mạc Thiên Liêu trừng mắt nhìn Thái Thủy, chẳng có tâm trí so đo nó hồ ngôn loạn ngữ.

"Có lẽ mèo nhỏ đang lo lắng anh phi thăng không cần y?" Thái Thủy bắt đầu bậy bạ.

"Tốt, ngươi có thể cút." Mạc Thiên Liêu thưởng cho nó một quả cầu lửa, đá Thái Thủy đến dưới đáy bảo tọa. Là huyết mạch của thượng cổ đại yêu, tư chất Thanh Đồng còn tốt hơn so với hắn, hắn là thân thể thần mộc, còn cần tìm hiểu tâm cảnh, tu luyện chiêu thức, mà Thanh Đồng chỉ cần ngủ ở một nơi linh khí đầy đủ là có thể thành tiên!

Đến cùng là chỗ nào không đúng chứ?

Bên kia, Huyền Cơ dùng xác rùa đập tông chủ Thanh Vân Tông xong, liền cùng hắn ra tay tàn nhẫn.

Nguyên bản huấn linh giác chỉ hữu dụng đối với linh thú ký huyết khế, chỉ có loại Đỉnh Hộ làm mới có tác dụng với toàn thể yêu thú. Đỉnh Hộ biến thành tên ngốc, Lưu Vân Tông lúc trước vì giấu diếm tin tức, phân phát huấn linh giác trong kho cho các phái, mỹ danh viết là tạo phúc cho đồng đạo, do đó làm ra giả tượng là Đỉnh Hộ không có việc gì.

Bởi vậy, trong tay Thanh Vân Tông hiện tại cũng có loại huấn linh giác này. Thổi giác là tu sĩ nguyên anh, lực lượng không kém, thanh âm vang lên, đầu Viêm Liệt liền bắt đầu ân ẩn đau, động tác của Huyền Cơ đang đối chiến giữa không trung trong nháy mắt chợt hơi ngưng lại.

Người khác nhìn không ra, tông chủ Vân Trúc chân nhân đối chiến cùng hắn lại nhìn thấy rõ ràng:"Huyền Cơ, ngươi quả nhiên là yêu thú a!"

"Mẹ nhà ngươi!" Huyền Cơ ném ra một cây roi, roi kia toàn thân tối đen, trong chứa quang hoa, chính là một trong những "sính lễ" Mạc Thiên Liêu đưa tới, nhẹ nhàng quật một cái, lực chân nguyên bàng bạc phá không mà ra, ngay lập tức lao tới bên mặt Vân Trúc, xé ra một vết thương thật lớn.

"Sư thúc, đừng xúc động!" Viêm Liệt ngự kiếm xông lên, hướng về phía tông chủ Thanh Vân Tông vẩy ra đống đỉnh nhỏ, đỉnh kia mang theo linh lực hỏa tinh thuần, gặp phải lồng phòng ngự của Vân Trúc chân nhân liền nổ tung, bùm bùm vang không ngừng.

"Làm cái gì?" Huyền Cơ giống như lơ đãng trong nháy mắt, đánh lệch một cây đỉnh, thẳng tắp hướng về phía tu sĩ thổi giác, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, chặt chẽ ghim vào huấn linh giác người nọ thổi ngoài miệng, oành một tiếng nổ tung.

"A –" Người nọ kêu thảm thiết một tiếng, ném huấn linh giác bắt đầu lăn lộn ra đất.

"Nơi này không thích hợp ở lâu, chúng ta đi mau," Viêm Liệt nói với Huyền Cơ, rồi sau đó quay đầu đối với người Thanh Vân Tông cao giọng nói,"Chúng ta có ý tốt đến đưa di thể, chư vị lại đối đãi như thế, thật sự khiến người lạnh tâm, đợi chúng ta trở về bẩm báo tông chủ, chuyện hôm nay chắc chắn lấy lại công đạo!"

Dứt lời, Huyền Cơ nắm lấy Viêm Liệt, lấy tốc độ hóa thần tu sĩ, nháy mắt lủi ra ngoài, kề đó cũng đưa ra một đại chiêu, dâng trào cuồn cuộn ngất trời mà đến, trong phút chốc bao phủ đại điện Thanh Vân Tông.

"Tông chủ, cần phải truy kích?" Đệ tử Thanh Vân Tông dò hỏi Vân Trúc chân nhân.

"Không cần," Vân Trúc búng y bào, hừ lạnh một tiếng, hơi hơi nheo lại mắt,"Đi truyền lời cho tông chủ Lưu Vân Tông, nói bổn tọa đã xác định, trưởng lão bên trong Ốc Vân Tông cũng là yêu tu."

Đệ tử kia cũng không dám hỏi nhiều, trực tiếp lĩnh mệnh mà đi.

Sứ giả Thanh Vân Tông đang hướng Lưu Vân Tông xuất phát, ngay trước đó, một tin tức khác đã thông qua thám tử Bách Văn Các đưa đến trong tay Lưu Bích.

Lưu Bích nhìn nhìn đệ tử nội môn bởi vì đụng phải ả mà không ngừng giải thích, ý bảo không có gì, bàn tay giấu dưới tay áo cũng không khỏi siết chặt, đợi xoay người trở về ngọn núi của mình, lúc này mới chậm rãi mở ra ngọc giản lớn bằng một móng tay trong lòng bàn tay. Nhìn nhìn dấu hiệu hỏa diễm trên ngọc giản, lại nắm chặt. Không ngờ thế lực Đoán Thiên đã xâm nhập đến tình cảnh như thế, ngay cả đệ tử nội môn Lưu Vân Tông cũng thu mua.

Thực ra này cũng không phải là Mạc Thiên Liêu thu mua, mà là bút tích của Xích Tường lúc trước. Xích Tường gã này dã tâm thật lớn, bên trong các đại tông môn chính đạo đều sắp xếp nằm vùng, hắn vừa chết, mấy thế lực này liền lời cho Mạc Thiên Liêu.

Bên ngoài gió nổi mây phun, Mạc Thiên Liêu xuyên thấu qua vài mái ngói lưu ly trong suốt trên đỉnh đại điển, nhìn thiên không, xem ra trời sắp rung chuyển rồi.

Lúc trước mèo nhỏ thích leo trèo trên dưới, tìm không thấy Đoán Thiên lại sẽ sốt ruột, Mạc Thiên Liêu sắp vài miếng ngói lưu ly trong suốt trên đỉnh đại điển, để cho mèo nhỏ lúc phơi nắng cũng có thể nhìn thấy hắn. Nay nghĩ đến, Thanh Đồng đối với hắn không muốn xa rời, có lẽ so với hắn đối Thanh Đồng còn sâu hơn nhiều.

Bởi vì cũng không phải thời gian mà ngày thường ngủ, chỉ là mới vừa bị ép buộc mà mệt mỏi, Thanh Đồng ngủ một lát liền tỉnh lại, nhìn thấy Mạc Thiên Liêu đang ngẩn người nhìn đỉnh phòng.

Chậm rãi vươn tay, dùng ngón tay thon dài câu lấy tóc Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu quay đầu, ánh mắt tràn đầy dịu dàng, lại gần, hôn hôn mắt y:"Còn đau hay không?"

Thanh Đồng lắc lắc đầu, ngáp một cái.

Mạc Thiên Liêu vươn tay kéo lấy người vào lòng, chỉ vài vài miếng ngói trên trần nhà:"Còn nhớ mái ngói kia hay không?"

Thanh Đồng theo ngón tay hắn nhìn quá, đó là vị trí y thường xuyên ngời, có đôi khi ánh nắng vừa đủ, Mạc Thiên Liêu lại muốn đứng ở chỗ râm trong đại điện bàn chuyện, y liền tự mình bò lên trên đỉnh phòng. Thế nhưng đỉnh phòng rất cao, mỗi lần y đi lên liền xuống không dược, liền hả họng meo hai tiếng, Mạc Thiên Liêu trong đại điện đều có thể nghe được. Mặc kệ đang nói chuyện gì, hắn đều có thể ném một đám thuộc hạ, chạy đến nhảy lên nóc nhà ôm y đi xuống.

"Em có biết tại sao ta lại chiều em như thế không?" Mạc Thiên Liêu quấn lấy một lọn tóc trắng tuyết nơi đầu ngón tay,"Bởi vì ta muốn để cho em không rời khỏi ta, chỉ có ta mới có thể làm cho em món đồ chơi tốt nhất, cá nướng tốt nhất, bàn cào tốt nhất, ai cũng không thể cướp em từ trong tay ta."

Thanh Đồng lẳng lặng nghe, dần dần trợn tròn ánh mắt.

"Cho nên em xem, ta đây không phải rất thành công hay sao?" Mạc Thiên Liêu cười cười, khẽ hôn xuống khóe môi nhạt màu kia,"Cho nên bảo bối, muốn cái gì thì nói cho ta biết, em không nói làm sao có thể biết được là ta có muốn hay không?"

Đôi tay đang đặt trên ngực Mạc Thiên Liêu chợt siết chặt, xé rách áo trong mỏng manh, móng vuốt chưa kịp thu quẹt ra vài đường cào trên lồng ngực rắn chắc:"Nếu ta muốn ngươi lưu lại ở nhân gian, không thành tiên thì sao?"

Vốn tưởng rằng Mạc Thiên Liêu sẽ kinh ngạc, sẽ do dự, ai ngờ hắn ngay cả mày cũng đều không nhíu, không chút nghĩ ngợi liền nói:"Có gì không thể?"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần ta có tuyệt chiêu đặc thù luyến ái]

Phóng viên hỏ vằn: Hai vị đối với người yêu có tuyệt chiêu gì sao?

Thợ Mộc: Chiều hắn, chiều hắn, chiều đến vô pháp vô thiên ai cũng chịu đựng không được

Thiên Lang & Huyền Cơ:QAQ

Móng Nhỏ: Cào hắn, cắn hắn, đánh tới khi hắn ngoan ngoãn nghe lời không dám nhìn người khác mới thôi

Thợ Mộc:QAQ

Phóng viên hỏ vằn:…… Ở trên là kỹ xảo đặc thù của nhân sĩ chuyên nghiệp, người thường chớ bắt chước.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Phi Thăng

Thanh Đồng nhìn Mạc Thiên Liêu không chớp mắt, muốn từ trong mắt hắn phân biệt ra thật giả. Tu đạo thành tiên là tâm nguyện suốt đời của các tu sĩ, vì một yêu cầu nhìn như vô lý của y liền buông bỏ chuyện phi thăng, hơn phân nửa là dỗ y vui vẻ đi?

Nhưng mà không có! Trong đôi mắt sâu thẳm ôn hòa kia, không hề có bất cứ miễn cưỡng, là chân thật nghiêm túc trả lời câu hỏi của y.

"Ngươi biết ngươi đang nói cái gì sao?" Thanh Đồng hỏi từng từ.

"Ta đương nhiên biết," Mạc Thiên Liêu thu hồi khuôn mặt tươi cười, dần dần siết chặt cánh tay ôm Thanh Đồng,"Nếu thiên giới không có em, ta đi làm cái gì?"

"Mạc Thiên Liêu……" thanh âm Thanh Đồng có chút nghẹn, như có thứ gì chắn ở cổ,"Thiên giới có rất nhiều mỹ nhân, hình người so với ta còn đẹp hơn, thiên giới còn có toàn bộ tộc bạch hổ, ngươi muốn loại mèo gì đều cũng có thể tìm được."

Lời này nói rất chậm chạp, dường như mỗi một từ đều dùng toàn thể sức lực, giọng nói của Mạc Thiên Liêu cũng có chút khàn khàn, ngữ điệu lại thoải mái như trước:"Vậy, sẽ có mèo vì ta mà xé rách thần hồn sao?"

Đôi mắt lưu ly có chút phiếm hồng, Thanh Đồng trừng mắt nhìn, không nói gì.

"Vậy, sẽ có mèo thay ta chắn lôi kiếp sao" Mạc Thiên Liêu hơi hơi cười, hai mắt của mình cũng bắt đầu cay cay.

Thanh Đồng nhếch môi run rẩy, một giọt nước mắt vẫn khống chế không được mà rơi xuống.

"Vậy vài mỹ nhân đó, có tên là Thanh Đồng sao?" Một câu cuối cùng nói ra, Mạc Thiên Liêu chính mình cũng nhịn không được mà rơi nước mắt, với hắn mà nói, Thanh Đồng sớm đã không đơn giản là mèo hoặc là mỹ nhân, mà đó là mạng của hắn!

Những giọt nước mắt thật to từ đôi mắt lưu ly nhạt màu lăn xuống, Thanh Đồng chậm rãi nhắm mắt lại:"Ta…… không thể phi thăng …… mấy ngàn năm sau sẽ chết……"

Mạc Thiên Liêu nhẹ nhàng hôn lấy đôi mi run rẩy kia, hôn tới một giọt nước mắt sắp rơi xuống:"Ta biết."

"Ngươi biết?" Thanh Đồng mở mắt ra, sửng sốt nhìn hắn,"Lúc nào thì biết?"

"Trước lúc em tỉnh lại," Mạc Thiên Liêu sờ sờ cái má hơi lạnh, mèo này quật cường, trừ đôi lúc ngẫu nhiên trên giường bị bắt nạt đến mức khống chế không được thì chưa từng rơi xuống một giọt nước mắt nào,"Đoán được."

"Mạc Thiên Liêu……" Thanh Đồng nghẹn họng gọi tên của hắn, liền rốt cuộc nói không ra lời, cúi đầu, chôn mặt vào ngực hắn, chậm rãi, chậm rãi ôm lấy thân thể ấm áp kia.

Mạc Thiên Liêu hít sâu một hơi, cố gắng làm dịu cơn đau cuồn cuộn không ngừng nơi ngực:"Em sống một ngàn năm, ta liền dưỡng em một ngàn năm, em sống một vạn năm, ta liền theo em một vạn năm, chờ đến khi em chết, ta liền tạo một chiếc quan tài, để hai ta cùng nằm, rất nhiều năm sau, trên quan tài liền có thể mọc ra một chồi non bất tẫn mộc mang đầy lông, chúng ta vĩnh viễn cũng không tách ra."

Ngực truyền đến một mảnh nóng ướt, khi nghe đến "bất tẫn mộc mang đầy lông" thì người trong lòng lại không ngừng run run, cuối cùng, rốt cuộc cười ra tiếng.

"Ta cũng chưa từng gặp qua bất tẫn mộc nào mà đầy lông." Thanh Đồng giương mắt nhìn hắn, trong đôi mắt đỏ ửng tràn đầy ý cười.

"Vậy cũng có khả năng là mèo nhỏ mọc lá cây Mạc Thiên Liêu cũng cùng cười, nâng tay xoa xoa lỗ tai trắng tuyết kia.

"Không cho chạm vào lỗ tai ta!"

"Á, đau đau đau!"

Hai người chơi đùa ở trên bảo tọa một lát, Mạc Thiên Liêu lúc này mới ôm Thanh Đồng đi tắm rửa.

Trong ma cung nơi nơi đều là hồ nước nóng, hôm nay tùy tiện chọn một cái nhảy vào. Ánh nắng hôm nay có chút độc, Mạc Thiên Liêu tìm hồ nằm ở trong rừng.

Đại thụ che khuất bầu trời, cản ánh nắng lại, chỉ ngẫu nhiên để sót vài tia nắng len lỏi qua những tán cây, cực kỳ mát mẻ. Da thịt trắng mịn như ngọc dưới làn nước trong veo càng phát ra mê người, Mạc Thiên Liêu rửa một lát liền lại nhịn không được hôn lên.

"Ưm…… Đừng……" Thanh Đồng giật giật thân mình, muốn từ Mạc Thiên Liêu trong lòng tránh ra.

Mạc Thiên Liêu nhìn người yêu đẩy hắn ra rồi bơi tới bên kia ao liền có chút dở khóc dở cười, kết hợp với những lời Thanh Đồng nói lúc trước là đoán được nhiều ít, là lo lắng tu vi hắn tăng lên quá nhanh, phi thăng sớm, để lại y một mèo ở đây.

Nhưng thực ra, song tu với hắn mà nói không có tác dụng lớn như vậy. Lúc trước tu vi tăng như bay, là vì hắn không có trở ngại tâm cảnh cùng thần hồn.

Nhân tu tăng tu vi, trừ linh khí tích lũy, càng quan trọng hơn là tăng tâm cảnh lên cùng với tu luyện thần hồn. Lúc trước Mạc Thiên Liêu có được thần hồn kỳ hóa thần, bởi vậy vô luận là kim đan hay là nguyên anh, với hắn mà nói đều chỉ khác biệt ở chỗ linh khí tích lũy mà thôi, bởi vậy, song tu làm tăng nhanh linh khí tích lũy với hắn mà nói cực kỳ hữu dụng, có thể nói chỉ cần song tu là có thể tăng lên tu vi trở về hóa thần.

Nhưng hiện tại không giống, hắn đã trở lại đỉnh phong, thần hồn cùng thân thể là hợp nhất, muốn lên cấp thì không dễ dàng như vậy, còn phải thành thành thật thật tôi luyện tâm cảnh, tu luyện thần hồn, nếu bản thân hắn không đi tôi luyện, chỉ riêng song tu tăng lên linh lực thì căn bản không dùng được.

Bắt mèo chạy trốn trở về, Mạc Thiên Liêu cẩn thận giải thích cho y một phen.

"Phải không……" Thanh Đồng buông mắt, lúc trước là y nghĩ sai,"Quên mất ngươi là người……"

"Ta không phải là người còn có thể là cái gì?" Mạc Thiên Liêu hôn hôn đôi tai bông bông có chút đỏ lên.

"Khúc gỗ." Thanh Đồng lầu bầu một tiếng, há miệng cắn lấy cổ hắn.

Mạc Thiên Liêu nhịn không được cười nhẹ thành tiếng, sờ sờ tấm lưng bóng loáng:"Bảo bối, vì sao em không thể phi thăng?"

"Yêu thú đều không có thể phi thăng," Thanh Đồng mở miệng, hơi mím môi nói,"Cụ thể là vì cái gì ta cũng không nbiết rõ, sau này ngươi hỏi sư tôn đi."

"Sư tôn?" Mạc Thiên Liêu sửng sốt, đột nhiên nghĩ đến tông chủ đời trước của Ốc Vân Tông, Thanh Minh chân nhân, có lời đồn đã phi thăng rồi, nhưng

lúc trước rõ ràng còn đưa sói nhỏ qua cho lão để dạy bảo, có nghĩa là người đó vẫn còn ở nhân gian, xem ra cũng là yêu thú,"Sư tôn ở nơi nào, lão nhân gia người thích cái gì, ngày sau chúng ta cùng đi bái kiến người."

Đôi mắt trong trẻo lạnh lùng nhướng lên, nhìn nhìn Mạc Thiên Liêu vẫn đang lên kế hoạch mang lễ vật gì đó:"Mấy ngày trước ngươi đã gặp qua rồi."

"Hả?" Mạc Thiên Liêu sửng sốt, hắn khi nào gặp qua Thanh Minh chân nhân chứ? Đoán chừng người nọ hẳn là đã là tu sĩ kỳ độ kiếp, nhân vật lợi hại như vậy…… Nhớ đến điều này, lưng Mạc Thiên Liêu đột nhiên cứng lại, tu sĩ vẫn ở kỳ độ kiếp sâu không lường được, hắn có thể gặp qua cũng chỉ có…… Minh Yên! Sẽ không phải như hắn nghĩ vậy chứ?

"Hố hố, chủ nhân, tui biết là ai rồi nè!" Thái Thủy đang nằm dưới gốc cây giả làm nấm bay tới nói, ra chiều sung sướng khi người gặp họa.

"Ngậm miệng," Mạc Thiên Liêu xoa xoa ấn đường, cúi đầu nhìn Thanh Đồng còn đang chơi với tóc hắn,"Cho nên ngày đó hắn nắm tay em là đang nhìn tu vi em?"

Thanh Đồng lắc lắc đầu:"Sư tôn nói muốn xem thần hồn của ta tốt không." Năm đó y vì Mạc Thiên Liêu xé rách thần hồn, nếu không phải Minh Yên tới kịp thời, y liền không sống nổi, sư tôn mấy năm nay nghĩ mọi biện pháp cũng không thể khiến thần hồn hồi phục lại như ban đầu, thậm chí đưa long châu cho y ôm ngủ, cũng chỉ có thể thoáng giảm bớt đau đớn cho y.

Mạc Thiên Liêu không hỏi kỹ thêm nữa, lúc trước hắn còn đang tính làm thế nào để đập Minh Yên một trận, để cho hắn biết rằng không thể nắm móng mèo nhà người ta, nhưng nay xem ra, Minh Yên hẳn là càng muốn đánh hắn một trận.

Vốn muốn ôm Thanh Đồng từ bên trong suối nóng ra thân thiết một lần, hổ mập đột nhiên từ bên trong rừng cây chạy ra, trên đầu còn đội theo báo con mập mạp.

"Grào grào!" Hổ mập hướng về phía Mạc Thiên Liêu kêu vài tiếng.

Thanh Đồng đã biến thành mèo ngồi trên bờ giũ lông, Mạc Thiên Liêu bất đắc dĩ mặc xong quần áo, nói với hổ mập:"Nói tiếng người."

Con hổ mập sửng sốt, nhanh chóng biến thành hình người: "Bách Văn Các bên ngoài truyền đến tin tức khẩn cấp."

Huyền Cơ cùng Viêm Liệt bình an về tới Ốc Vân Tông, nhưng cũng đã triệt để xé rách mặt với Thanh Vân Tông. Trong Thanh Vân Tông một mạch người Vân Tùng cơ hồ chết hết, nói là ma tu đột kích, nhưng trong Ốc Vân Tông lại dường như không có bất cứ thương vong nào. Làm người đứng đầu chính đạo,Thanh Vân Tông lập tức triệu tập tông chủ các đại tông môn chính đạo tiến đến thương nghị.

"Thuộc hạ được đến tin tức, Thanh Vân Tông tuyên bố Ốc Vân Tông cấu kết ma đạo, tàn hại chính đạo, chuẩn bị dẫn mọi người tiến đến thảo phạt," Quản sự Bách Văn Các quỳ ở trong đại điện trung,"Thám tử đến báo, Vân Trúc chân nhân ngầm nói điều này cho mấy chưởng môn, trong Ốc Vân Tông có rất nhiều yêu tu biến hóa, Thanh Đồng chân nhân cũng vậy."

"Vậy Thanh Đồng chân nhân đã là ma sủng của Đoán Thiên." Vân Trúc sờ sờ râu, làm bộ đầy mặt đau đớn.

"Trụy lạc." Chưởng môn Linh Tiêu Môn nghiến răng nghiến lợi nói, làm một trưởng lão của một trong ba tông môn lớn trong chính đạo, thế nhưng lại đi làm ma sủng cho người ta, thật là khiến người khinh thường.

"Y vốn là yêu thú, làm gì trụy lạc với không trụy lạc?" Chưởng môn Linh kiếm Môn xem nhìn vừa mắt, đâm gã một câu, nói giống như là người ta đi làm nam sủng vậy.

"Mấy ma đầu kia, có tên nào không dùng ma sủng làm lô đỉnh? Ta nhìn lúc Đoán Thiên giấu mình ở Ốc Vân Tông, đã có gì đó với Thanh Đồng chân nhân rồi."

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn người, đứng ở một bên Vân Diên xanh cả mặt, không hề đề cập tới hôn ước chưa từng đạt thành giữa cô cùng Thanh Đồng chân nhân.

Cuộc nói chuyện của các tông chủ chính đạo nhóm, truyền đến Mạc Thiên Liêu trong tay một chữ không sót, nhìn thấy lời nói của những người này, không khỏi cười lạnh. Mấy ngụy quân tử này, bản thân xấu xa, thì coi những người khác đều xấu xa hay sao? Người trong chính đạo, vẫn coi linh sủng là súc sinh mà nuôi, nếu là biến hóa, có lẽ sẽ coi như lô đỉnh mà dùng, người trong ma đạo dù có cùng ma sủng biến hóa có cái gì, thì cũng làm quang minh chính đại.

"Một đám nói bậy!" Mạc Thiên Liêu bóp nát ngọc giản, bản thân Thí Địa với hắc yểm sư chính là trong sạch như nước đấy.

"Hắt xì!" Đang nằm sấp trên mặt đất để đại sư tử đạp lưng, Thí Địa hắt xì một cái, xoa xoa mũi,"Lên trên một chút, ầy không phải, xích xuống dưới chút!"

Đại sư tử đang nheo mắt đạp đến vui vẻ, mới mặc kệ chủ nhân yêu cầu, muốn đạp ở đâu thì đạp ở đó.

"Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, không cho đạp đầu!" Thí Địa đẩy móng vuốt thật to trên đầu ra, mạnh nghiêng người chuẩn bị đập sư tử.

Đại sư tử mất thăng bằng ngã sấp xuống trên người Thí Địa, thân thể nặng mấy trăm cân "ầm" một tiếng, nặng nề đè xuống người Thí Địa, ép hắn tới mức không thở được một hơi, lập tức thét lớn một tiếng.

Đúng vào lúc này, một thị thiếp mới tới bưng một chén dưa hấu ướp lạnh yêu kiều tiến đến, chén ngọc trong tay thoáng chốc rơi xuống đất bể nát, hét lên một tiếng chạy ra ngoài.

Thí Địa nhìn nhìn bóng dáng thị thiếp kia, lại nhìn một đống lông xù còn đè trên người hắn, nhất thời đen mặt.

Mạc Thiên Liêu cẩn thận dặn dò thuộc hạ những chuyện cần làm sau đó, rồi suy xét lúc nào nên đi gặp Minh Yên. Tuy rằng hắn không ngại cùng Thanh Đồng ở nhân gian chơi đùa, nhưng không thể phi thăng có nghĩa là thọ mệnh của hai người bọn họ vẫn sẽ đi đến điểm cuối cùng, tốt nhất vẫn là có thể tìm ra biện pháp khiến Thanh Đồng phi thăng.

"Yêu thú vì sao không thể phi thăng, ngươi biết không?" Mạc Thiên Liêu đổ một ly rượu chậm rãi uống cạn.

"Không biết," Thái Thủy lưu loát nói, ngay lúc đầu ngón tay Mạc Thiên Liêu nổi lên ngọn lửa mới cuống quít bổ sung,"Ấy da, lúc tui vừa sinh ra thì yêu thú có thể phi thăng, nhưng mà sau khi Tiên Ma đại chiến xong, linh khí thiên địa thay đổi, không biết có phải là nguyên nhân này hay không, có lẽ anh nên đi núi Thái Huyền nhìn thử."

Núi Thái Huyền nằm ở cực tây đại lục Thái Huyền, toàn bộ sơn mạch cực kỳ dài, nghe nói là chủ chiến trường Tiên Ma đại chiến tám ngàn năm trước.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[weibo Thái Huyền hằng ngày]

Đầu đề: Công bố luyến tình giữa Thí Địa ma tôn cùng hắc yểm sư

Hình minh hoạ: Thí Địa bị đại sư tử đặt ở dưới thân [tiêu đề: Sư sư, người ta còn muốn!]

Vân đoan nhất khỏa trúc: Thói đời ngày sau, ma đạo thật sự là thối nát

Phong Phong Tố mỹ nhân: Thí Địa, không ngờ được ngươi là loại người này

Anh tuấn phong nhã Khổng Tước quân: Hình ảnh này rất là không phong nhã, hắn là sẽ photoshop thêm một chút.

Hoa hồng ma đạo chí tôn đại Long Long: Yêu thú bộ tộc có hi vọng phục hưng [vẻ mặt thâm trầm]

Thiên Lang là sói không phải là gâu: Lầu trên + 1 @ trảo trảo Thanh Đồng: học học người ta một chút để có gì mà dùng.

Xác Huyền Cơ: Lầu trên + 10086 @ trảo trảo Thanh Đồng học học người ta

Đoán Thiên kỳ hạm điếm quan phương weibo: Hai lầu trên, dừng lại ngay!

Bàn cào mộc thiên liệu: Chết mợ rồi, quên đổi sang acc clone

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Vô Tình Gặp Được

Thái Thủy là linh trí thiên địa, có rất nhiều chuyện xuất phát từ cảm giác đối với thiên địa, cũng không cần phải tận mắt nhìn thấy, cho nên nó có thể cảm giác được manh mối giải quyết vấn đề ở núi Thái Huyền, lại không thể nói ra cụ thể là cái gì. Nhưng cảm giác thiên địa sẽ không sai, nếu Thái Thủy nói có thể đi xem, thì hắn nhất định phải đi xem.

"Bảo bối, có muốn ra ngoài chơi không?" Sắp xếp những thủ hạ tốt nhất xong, Mạc Thiên Liêu trở lại nội cung gọi mèo còn đang nằm lười trên giường tỉnh.

Quả cầu tuyết trắng ở trên giữa giường lớn ngủ đến bốn chân chổng vó lên, đầu gối lên cái bụng nóng hâm hấp của báo con.

"Meo meo!" Báo con đã dậy từ sớm nhưng không dám lộn xộn, mở to đôi mắt tròn vo nhìn Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu vươn tay điểm điểm mũi nó. Bé con này, là hắn cứu được lúc tu vi còn rất thấp, nếu lúc trước hắn không có ra tay, đứa nhỏ này liền phải bỏ phí một đời cùng thằng cháu đích tôn vô dụng của Vân Tùng kia. Nhớ đến đây, không khỏi thở dài.

"Meo……" Mèo nhỏ ngủ say sưa không muốn mở mắt, nâng vuốt che miệng Mạc Thiên Liêu, chôn lỗ tai ở trong đám lông báo con tiếp ngủ.

“Ta muốn đi một chuyến đến núi Thái Huyền, nếu em không muốn đi thì ngoan ngoãn ở nhà đợi ta, mười ngày nửa tháng ta liền trở lại.” Mạc Thiên Liêu hôn một cái xuống móng vuốt hồng nhạt.

“Meo?” Mèo nhỏ mở mắt ra, ngáp một cái, chợt biến thành hình người.

Thân thể cao gầy nằm dài trên giường, đầu vẫn như trước gối lên báo con lông xù. Báo con bị ép hãm sâu vào trong đám chăn mềm mại, chỉ còn lại một cái đuôi ở bên ngoài vẫy qua vẫy lại.

“Đi núi Thái Huyền làm cái gì?” Thanh Đồng chậm rãi ngồi dậy.

“Thái Thủy nhắc nhở ta đi thử xem, ta cũng không biết chỗ đó có cái gì.” Mạc Thiên Liêu không nói thẳng là muốn đi nghiên cứu chuyện yêu thú không thể phi thăng, thật vất vả mới dỗ mèo xong, sợ Thanh Đồng nghĩ nhiều, nói ít thì ít làm sai.

Thanh Đồng hơi hơi nhíu mày:“Ta đi theo ngươi.” Ở trong mắt mèo đại gia, Mạc Thiên Liêu vẫn mãi là đứa ngu ngốc dễ dàng thụ thương.

Tuy rằng chuyện thần khí bây giờ không còn ai dám nhớ thương gì, nhưng kẻ thù Mạc Thiên Liêu nhiều như vậy, không chừng có ai đó sẽ tìm đến trả thù. Một hóa thần cũng không coi là vô địch, nhưng hai tu sĩ hóa thần cùng một chỗ, chỉ cần không gặp đến tiểu trừ quy mô lớn, trên cơ bản có thể đi ngang đi dọc khắp đại lục Thái Huyền đi ngang.

Câu trả lời nằm trong dự kiến, Mạc Thiên Liêu cười cười rồi lấy áo ngoài mới làm, giúp Thanh Đồng xuyên mặc vào.

Vẫn là cá nhám dệt thành áo lụa như trước, mặt trên dùng chỉ thêu một vài đường văn kỳ dị, rất là phức tạp, thoáng nhìn thì không thấy nhưng dưới ánh mặt trời liền có thể nhìn ra đồ văn kia rạng rỡ tỏa sáng, hẳn là một loại trận pháp.

“Ta khắc chút trận pháp rồi để thợ dệt thêu vào,” Mạc Thiên Liêu thắt lại vạt áo cho y,“Có thể phòng ngừa linh khí bắt yêu thú.”

Hiện giờ toàn thiên hạ đều biết Thanh Đồng là ma sủng Đoán Thiên tôn giả, như vậy lúc đối phó Thanh Đồng liền sẽ dùng tới một ít phương pháp chuyên đối phó yêu thú. Lúc trước Thanh Đồng đều lấy hình người đối kháng, cho nên đối phó với loại chiêu số này không linh mẫn bằng các ma sủng khác, Mạc Thiên Liêu đặc biệt làm loại này pháp y để ngừa vạn nhất.

“Grào!” Báo con ở trên giường mềm mại gian nan bò lại, bắt lấy vạt áo Thanh Đồng, cũng muốn cùng đi.

Mạc Thiên Liêu nhấc báo con lên, ném cho hổ mập đang ở dưới gốc cây mài móng: “Ta cùng với Thanh Đồng đi ra ngoài vài ngày, chuyện trong nhà liền giao cho ngươi.”

Bởi vì Hầu Cảnh là người thứ nhất đến biểu lộ sự trung tâm, không phụ danh vọng “Hầu tinh lão tổ” của lão, Mạc Thiên Liêu đưa vị trí tổng chấp sự cho lão. Nguyên bản chuyện bên trong ma cung Hầu Cảnh cũng sẽ quản, nhưng hiện tại ma bảo các khai trương một lần nữa, lại có một đống lớn công việc bên ngoài cần xử lý, không có sức quản lý chuyện trong ma cung, nên tất cả đều rơi xuống trên đầu Mạnh Hổ.

Hổ mập nghe vậy lỗ tai lập tức rũ xuống, hắn vô duyên vô cớ biến thành đại tổng quản ma cung Đoán Thiên, mỗi ngày phí sức lao động không được rảnh rỗi, lúc Mạc Thiên Liêu còn ở thì tạm được, chuyện lớn có thể để cho hắn xử trí, lúc Đoán Thiên không ở đây thì hắn sẽ bận đến rụng lông mất!

Vỗ vỗ đầu hổ mập, Mạc Thiên Liêu dặn dò vài câu, liền móc ra thuyền bay mới luyện chế ôm Thanh Đồng nhảy lên.

Thuyền bay này rất nhỏ, chỉ đủ cho hai người ngồi xuống, hình như cá nhồng. Mạc Thiên Liêu dung hợp hai chỗ ngồi thành một, bản thân mình ngồi đằng sau, để Thanh Đồng tựa vào trong lòng hắn, nâng tay, một quầng sáng hình cung liền bọc lấy toàn bộ thuyền bay, nháy mắt bay ra ngoài.

Thanh Đồng bất ngờ không kịp phòng ngã ngửa ra sau, liền dựa vào ở lồng ngực rắn chắc ấm áp kia. Hai tay Mạc Thiên Liêu vòng lấy hông y, ôm chặt lấy, tuyệt không cần lo lắng.

Mây trắng trước mắt không ngừng trôi về sau, chim ưng cũng bỏ rớt, Thanh Đồng hiếu kỳ nhìn trái nhìn phải, tốc độ chẳng khác biệt lắm với tọa giá ngày trước của Mạc Thiên Liêu. Hẳn là thuyền bay nhanh nhất đại lục Thái Huyền.

Mạch núi Thái Huyền ở cực tây đại lục, sơn mạch thật dài, nối tiếp với núi Viêm Hỏa phía nam.

Mạc Thiên Liêu nhớ tới năm đó phiêu đãng ở núi Viêm Hỏa ba trăm năm, nhất thời có chút cảm khái:“Bảo bối, có muốn đi xem núi Viêm Hỏa hay không?”

“Không muốn.” Thanh Đồng trực tiếp nói, lúc trước y khỏe được một chút thì từng cầu sư tôn dẫn y đi tìm Mạc Thiên Liêu, nhưng núi Viêm Hỏa quá mức rộng lớn, cảm giác của y đối với một nửa thần hồn kia của mình lại cực kỳ mơ hồ, dù thế nào cũng không tìm thấy. Sau này y liền không thích đi núi Viêm Hỏa nữa, chỉ cần cảm giác được thần hồn Mạc Thiên Liêu còn chưa tiêu tán thì được rồi.

Mạc Thiên Liêu thấy y không thích, liền không nói thêm nữa, lúc trước hắn nói đi Thập Sát Cốc nhìn xem, Thanh Đồng liền rất không vui, xem ra quả thật là rất ghét cái nơi kia.

Đỉnh núi Viêm Hỏa tuy rằng quanh năm lửa cháy rừng rực, nhưng ít nhất cỏ cây dưới chân núi vẫn rất tươi tốt, núi Thái Huyền này thì không giống. Xa xa có thể nhìn thấy một mảnh mịt mùng, không có bất cứ màu xanh gì. Nơi nơi là núi đá vỡ tan cùng hố sâu, vừa tới gần, liền cảm giác được một cỗ khí huyết sát nồng đậm.

Thanh Đồng nhíu nhíu mày, nơi này khiến y có chút không thoải mái.

"Đội cái này." Mạc Thiên Liêu từ trong vòng tay chứa đồ móc ra một ngọc bội trắng bóng, buộc đến bên hông Thanh Đồng, nơi này huyết sát dày đặc, mà còn có oán khí tiên ma kéo dài không tiêu tan, cái này đối với yêu thú thần hồn cực kỳ mẫn cảm mà nói quả thật không quá dễ chịu.

Vừa mang ngọc bội vào, liền cảm giác trước mắt một mảnh thanh minh, loại cảm giác có chút ghê tởm nhất thời biến mất, mày Thanh Đồng dần dần buông ra, tùy ý Mạc Thiên Liêu kéo y nhảy xuống thuyền bay, chậm rãi phi hành vòng quanh quần sơn.

Thuyền bay quá nhanh, không thể cẩn thận quan sát, hai người liền ở trong hư không vừa đi vừa xem.

"Sư tôn!" Thanh Đồng đang muốn ngáp, bỗng nhiên nhìn thấy một người thân hoa phục màu xanh tay rộng, chắp tay sau lưng đứng ở trong hư không, lẳng lặng nhìn tuyết đọng trên đỉnh núi cao nhất quanh năm không tan.

Người nọ nghe được tiếng kêu, chậm rãi quay đầu, mi mục tuấn lãng, đường nét cứng rắn, tựa như đao khắc, chính là Minh Yên! Một đôi mắt màu xanh đậm lóe lên u quang lúc sáng lúc tối, nhìn thấy người tới, ánh mắt màu xanh nhanh chóng chuyển thành màu đen.

Lúc trước cho rằng khí thế Minh Yên quá mạnh, mọi người không dám nhìn thẳng, thế cho nên đến nay cũng không có lời truyền về tướng mạo Minh Yên như thế nào, trên thực tế, người này quả thật anh tuấn đến không giống người thường.

Mạc Thiên Liêu kéo Thanh Đồng qua, cũng cung kính kêu một tiếng sư tôn.

Minh Yên nhìn hắn, một đôi mắt lại trở về màu xanh đậm:"Bổn tọa nhớ rõ ngươi là đồ đệ Thanh Đồng, phải gọi ta một tiếng sư tổ."

Mạc Thiên Liêu da mặt dày nói:"Lúc trước không biết nơi ở sư tôn, liền hướng Ốc Vân Tông cầu hôn, Thiên Lang chân nhân đã nhận lấy sính lễ, ngài là sư tôn Thanh Đồng, đương nhiên cũng là sư tôn của ta."

Thanh Đồng cảm giác mất mặt, biến thành mèo chui vào trong vạt áo Mạc Thiên Liêu, giấu đi đôi tai hồng nhạt.

Minh Yên hơi hơi gật đầu, cũng không so đo cùng hắn, ngược lại tiếp tục nhìn về phía dãy núi kia:"Tám ngàn năm trước, đại lục Thái Huyền cũng không gọi tên này, tòa núi này cũng không gọi là núi Thái Huyền."

Lời nói này Mạc Thiên Liêu cũng từng nghe nói qua, nhưng mà lại rất ít bản ghi chép cụ thể.

"Ban đầu phiến đại lục này rất là lớn, tên là đại lục Thái Cực," Minh Yên dường như là đã tịch mịch rất lâu, rốt cuộc cũng tìm được người chia sẻ, không đợi Mạc Thiên Liêu hỏi, liền chậm rãi nói hết mấy chuyện này ra,"Ngọn núi này tên là núi Lưỡng Nghi."

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhíu mày, Minh Yên lường trước là biết hắn đến thăm dò chuyện yêu thú không thể phi thăng, lời nói này, nhất định là có liên quan đến chuyện này, ở trước mặt cha vợ, cần phải biểu hiện tốt mới được, liền ở trong tâm trí gõ Thái Thủy:"Này ngươi có biết không?"

"Biết nha, đại lục ban đầu lớn hơn thế này nhiều, đại chiến Tiên Ma phân cách đại lục ra, tui đoán bên kia còn có đại lục Thái Bạch." Thái Thủy nói một hồi lại bắt đầu luyên thuyên, nửa câu sau chỉ bậy bạ đoán mò.

Nhưng mà Mạc Thiên Liêu đang lo lắng nên không có nghe ra, liền nói thẳng:"Nói như vậy, nên còn có một khối đại lục Thái Bạch."

Minh Yên dừng lại một chút, quay mạnh lại nhìn về phía hắn.

Mạc Thiên Liêu trong lòng lộp bộp một chút, chẳng lẽ nói nhầm chuyện gì? Thái Thủy ở trong tâm trí kêu thảm thiết:"A a a, tui là nói đại đó!"

Hiện tại không phải là lúc dạy dỗ Thái Thủy, Mạc Thiên Liêu nuốt nuốt nước miếng, đang muốn nói cái gì vãn hồi một chút, liền nghe Minh Yên nói:"Ngươi làm sao mà biết?"

Hở? Thật là có đại lục Thái Bạch? Mạc Thiên Liêu mở to hai mắt nhìn, ho nhẹ một tiếng nói:"Đoán."

Minh Yên vừa lòng gật gật đầu, ngửa đầu nhìn về phía hư không, không biết đang nhìn cái gì:"Tiên Ma đại chiến, linh khí đại biến, nhân tu bị ma khí xâm nhập, mà yêu tu……"

"Yêu thú vì sao không thể phi thăng?" Mạc Thiên Liêu nhịn không được hỏi một câu.

Minh Yên lại nhìn thoáng qua Tuyết Sơn, thở dài nói:"Nơi này không thích hợp nói chuyện, theo ta về ma cung Minh Yên đi."

"Meo!" Nghe nói như thế, mèo nhỏ trắng tuyết liền từ trong tà áo Mạc Thiên Liêu chui ra, mạnh nhảy lên đến trên vai Minh Yên, bắt lấy tóc hắn muốn hướng lên trên bò.

Mạc Thiên Liêu nhất thời cảm giác chua lét:"Bảo bối, em đang làm cái gì vậy?"

"Meo!" Thanh Đồng hưng phấn lắc lắc cái đuôi.

Minh Yên chậm rãi nhếch môi, lộ ra một nụ cười tươi:"Nó đang muốn cưỡi rồng lớn bay bay."

Mạc Thiên Liêu nhất thời bị nước miếng sặc đến, kinh ngạc nhìn Minh Yên đầy mặt lạnh lùng, như thế nào cũng không nghĩ tới hắn sẽ nói ra những lời ngây thơ giống như dỗ con nít vậy.

Sự thật chứng minh, Minh Yên chính là đang dỗ con nít. Một luồng sáng xanh lóe lên, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một con rồng lớn màu xanh dài chừng mười trượng. Thân như rắn dài, trên phủ một tầng vảy màu xanh, tựa như tinh thạch xanh biếc, dưới ánh mặt trời lóe sáng lóa mắt; đầu kỳ lân, đuôi cá chép, hai sừng rồng trông cực kỳ uy vũ, râu dài ở trong không trung chậm rãi phất phới.

Mèo nhỏ trắng tuyết liền đứng ở trên đầu rồng, thò móng vuốt với râu rồng.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Trường mầm non Minh Yên hằng ngày]

Minh Yên: Sao thế?

Tiểu Thiên Lang: Hu hu, sư đệ cắn chết chuột con bắt về!

Tiểu Huyền cơ: Hu hu, sư đệ cướp xác của con coi như là banh mà chơi!

Minh Yên:[mặt nghiêm túc] biết sai sao?

Móng Nhỏ:[duỗi thân lông, vươn móng vuốt] rồng lớn rồng lớn, bay bay, meo!

Minh Yên: Tốt, sư tôn ôm bay bay!

Tiểu Thiên Lang & Tiểu Huyền cơ:QAQ

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Trứng Lông

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, cũng cuống quít nhảy đi lên, vươn tay nắm một miếng vảy rồng, ôm lấy mèo nhỏ suýt ngã xuống vào trong lòng.

Thanh Long thét dài một tiếng, xoay quanh trong không trung một lát, nháy mắt chui vào đám mây.

Mạc Thiên Liêu khởi động một chiếc lồng ngự phong, phủ lấy mình cùng mèo nhỏ, nhìn trái nhìn phải, chỉ thấy cảnh vật hai bên đã biến thành hư ảnh, không bao lâu, cự long liền ngừng lại, xoay quanh trong không trung.

Sao lại không đi tiếp? Mạc Thiên Liêu cúi đầu nhìn xuống, không khỏi mở to hai mắt, phía dưới thế nhưng chính là ma cung Minh Yên cách núi Thái Huyền xa vạn dặm.

Vạn dặm trong chớp mắt, không hổ là thần thú thượng cổ.

Mạc Thiên Liêu ôm mèo nhỏ từ chân rồng đi xuống, Thanh Long liền gào thét bay vào ma cung.

"Ma sủng chí tôn thật sự là khí phách!" Vài ma tu bên ngoài ma cung đều cảm thán.

"Hàng phục một đầu cự long, đây cũng không phải là chuyện người bình thường có thể làm, không hổ là ma đạo chí tôn." Những người khác cũng cùng phụ họa.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, lúc này mới nhớ tới Minh Yên vẫn nói với bên ngoài rằng, ma sủng của hắn là rồng. Lúc trước Mạc Thiên Liêu cũng gặp qua, cự long kia gào thét mà đến, sau đó Minh Yên rất nhanh sẽ xuất hiện, tất cả mọi người cho rằng hắn cưỡi rồng đến, không nghĩ tới bản thân hắn chính là con rồng kia.

Chỉnh chỉnh tà áo, Mạc Thiên Liêu ôm mèo nhỏ rơi xuống đất, trực tiếp gõ cửa.

Mọi người trước cửa Ma cung nhìn thấy Mạc Thiên Liêu, đều né tránh hành lễ.

Xuyên qua tiền đình dài rộng, vòng qua hành lang gấp khúc, đi đến đại điện.

Minh Yên ngồi ở trong đại điện trống trải, một tay bưng chén rượu nhẹ nhàng lay động, một con sói con vây quanh bên cạnh hắn, ngưỡng đầu thò lưỡi, muốn nếm thử rượu trong chén.

Thấy bọn Mạc Thiên Liêu lại, Minh Yên đứng lên, dẫn bọn hắn đi ra phía sau.

Hoa viên sau ma cung Minh Yên, đều là cổ mộc che trời.

"Tôn thượng." Người trong coi hậu viên nhìn thấy Minh Yên, khom mình hành lễ.

Mạc Thiên Liêu cước bộ không khỏi dừng một chút, người trông coi này tu vi rất cao, tất nhiên ở trên hắn, người cường đại như thế, lại chỉ làm thủ vệ cho Minh Yên?

"Đồng Đồng đến đây!" Người trông coi đảo mắt nhìn thấy mèo nhỏ trong lòng Mạc Thiên Liêu, nhất thời cười rộ lên.

Mèo nhỏ nhảy xuống, biến thành hình người, hướng người trông coi gật đầu:"Thần thúc."

Mạc Thiên Liêu rất là sửng sốt, chợt sáng tỏ, trong vườn này hẳn đều là yêu thú cấp cao, bởi vì không thể phi thăng, liền ở bên trong ma cung Minh Yên. Nói cách khác, mấy yêu thú này ít nhất đều ở trên hóa thần, có thể nghĩ, thế lực trong tay Minh Yên mạnh bao nhiêu.

"Nếu như thế, sao không thống nhất chính ma hai đạo, cứu vài yêu thú kia ra?" Mạc Thiên Liêu nhỏ giọng hỏi Thanh Đồng.

Thanh Đồng buông mắt xuống:"Bình thường yêu thú dù cho tu luyện đến Độ kiếp, thọ mệnh cũng không dài, sư tôn bởi vì là đại yêu thượng cổ mới có thể sống một vạn tuổi, chờ bọn hắn chết, ai có để đối phó nhân tu trả thù?"

Mạc Thiên Liêu hơi mím môi, bước nhanh đuổi kịp Minh Yên:"Có phải yêu thú ký kết huyết khế liền có thể phi thăng hay không? Ta nhớ rõ yêu thú của sư phụ ta cũng phi thăng cùng với lão rồi."

"Sư phụ ngươi…… Hỗn Độn Đại Sư?" Minh Yên trầm ngâm một lát, nghĩ đến sư phụ Đoán Thiên là ai, nâng ngón tay chỉ vào trong rừng,"Là cái kia sao?"

Mạc Thiên Liêu theo ngón tay Minh Yên nhìn lại, một con khỉ lớn màu vàng, đang ngồi xổm trên chạc cây, lặng lẽ thò tay đi trộm trứng trong tổ chim, chim lớn đang ngủ say sưa trong tổ chim, còn không biết có con khỉ xấu xa đang giở ý đồ trộm con nó.

"Trứng Lông!" Mạc Thiên Liêu nhịn không được kinh hô thành tiếng!

Khỉ ta hoảng sợ, lỡ tay kéo lấy đuôi chim lớn.

"Quác!" Chim lớn kêu to một tiếng, quay đầu thấy được khỉ già đang ngượng ngùng thu tay lại, nhất thời nổi giận trong lòng, dùng sức mổ đầu nó.

Khỉ ta ôm đầu rít the thé chạy đi, ba bước thành hai chạy đến bên cạnh Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu lập tức thả ra một vòng hỏa diễm, đuổi đi con chim lớn đang dí sát theo. Khỉ ta lúc này mới vui vẻ ló người ra, hướng về phía chim lớn diễu võ dương oai, sau đó theo chân Mạc Thiên Liêu đến trên lưng hắn, ba hai cái làm loạn tóc của hắn, bắt đầu ở bên trong nhặt rận.

"Trứng Lông?" Mạc Thiên Liêu kéo khỉ già đến trước mặt, thử gọi nó.

Khỉ già chỉ chi chi nói, nhe một hàm răng trắng hướng hắn cười.

Mày dần dần nhíu chặt, Mạc Thiên Liêu sờ sờ đầu khỉ già, ở chỗ ấn đường tìm được dấu hiệu "tiểu hồn đồn" tầm thường kia, chính là ấn ký thần hồn của lão khốn kiếp sư phụ hắn.

Mạc Thiên Liêu nhíu mày. Con khỉ gọi là Trứng Lông này vốn là yêu thú của lão khốn kiếp, trước lúc phi thăng, khỉ này đã sớm biến hóa, so với người còn thông minh, còn có thể giúp lão khốn kiếp luyện khí, nay sao nhìn ngốc như vậy chứ!

Minh Yên tiện tay cầm trái cây đưa cho Trứng Lông, con khỉ vui mừng tiếp nhận đến, răng rắc răng rắc ăn đến thơm ngọt, chẳng khác gì mấy con khỉ bình thường khác.

"Yêu thú sở dĩ không thể phi thăng, là vì đại lục Thái Huyền không có lôi kiếp yêu thú có thể dùng." Minh Yên thu hồi tay, chậm rãi thở dài.

Nhân tu cũng không biết chuyện này, vẫn cứ nghĩ bản thân phi thăng cũng có thể mang linh sủng theo, kỳ thật không phải. Nếu yêu thú tu vi chưa tới kỳ độ kiếp, đứng ở bên cạnh chủ nhân tất nhiên sẽ bị thiên lôi đánh chết; Nếu giống như Trứng Lông vậy, tu vi đủ, có lẽ sẽ tránh khỏi cái chết, nhưng tất nhiên bị lưu lại nhân gian.

"Cái gọi là huyết khế, chỉ là thủ đoạn nhân tu khống chế yêu thú mà thôi, trao đổi tinh huyết giữa hai người, mà yêu thú một khi cách khỏi chủ khế ước một thời gian quá dài, thần trí liền sẽ thụt lùi." Minh Yên vừa nói, vừa dẫn Mạc Thiên Liêu đi vào chỗ sâu bên trong rừng.

Trong rừng cất giấu đủ loại yêu thú, mỗi con đều khí thế phi phàm, nhưng chuyện chúng làm chẳng khác gì dã thú bình thường. Tỷ như, thường xuyên có thể nhìn thấy một con yêu báo kỳ độ kiếp đuổi theo một con hươu cũng kỳ độ kiếp, chạy chạy bắt đầu đánh nhau, sừng hươu mang theo hỏa diễm đụng

móng vuốt đủ để đập nát cự thạch, nhất thời đất rung núi chuyển.

Lúc này sẽ có thủ vệ giống như Thần thúc vậy đi ra dựng kết giới, khống chế lực lượng này lại, để ngừa hại đến những yêu thú khác.

Mạc Thiên Liêu cuối cùng hiểu rõ vì sao cần thủ vệ phải đại yêu là kỳ độ kiếp, động vật bên trong rừng đánh nhau đều là hủy thiên diệt địa, có mấy vị "dã thú tu vi cao" ở trong này quấy rối, làm sao còn có đủ người đi nhất thống thiên hạ?

Mấy yêu thú độ kiếp tu sĩ lưu lại này, đều là bị Minh Yên nhặt về.

Những năm gần đây có truyền thuyết sau khi tu sĩ độ kiếp xong, sẽ có cự long xuất hiện ở gần đó, nay nghĩ đến, đó cũng không phải thần tích gì, mà chỉ là một con rồng già đang đi nhặt mót mà thôi.

Nhìn nhìn khỉ già đang ở trên vai tận sức giúp hắn bắt rận, Mạc Thiên Liêu không khỏi có chút bi thương. Lão khốn kiếp tuy rằng nhân phẩm chẳng tốt chút nào, nhưng đối với con khỉ này không tệ, trước lúc phi thăng còn sung sướng khi người gặp họa nói:"Thằng nhóc bây, ông đây muốn cùng Trứng Lông đi Thiên Giới ăn đồ ngon, còn bây ở lại trong này tiếp tục rèn sắt đi, ha ha ha."

"Nếu có thể phi thăng, ngay lúc thiên lôi đánh vào đầu, thì có thể khôi phục thần trí, chỉ tiếc……" Minh Yên xách Trứng Lông từ trên vai Mạc Thiên Liêu xuống, ném về trong rừng.

Mạc Thiên Liêu không khỏi siết chặt tay Thanh Đồng, trước mắt lại là tử cục, huyết khế căn bản không thể giúp được gì, ngược lại sẽ khiến sự tình chuyển biến xấu.

"Nếu ngươi giúp ta luyện thành cái gương có thể nhìn thấu tương lai lẫn quá khứ kia, Thanh Đồng có lẽ còn có khả năng phi thăng." Lời Minh Yên đột nhiên chuyển, thẳng tắp nhìn về phía Mạc Thiên Liêu.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần đại sư đặt tên rất có thâm ý]

Móng Nhỏ: Tại sao cứ gọi sư phụ ngươi là lão khốn kiếp thế?

Thợ Mộc: Đây là đam mê của lão

Móng Nhỏ: Hầu tử tên là Trứng Lông?

Thợ Mộc: Ừ

Móng Nhỏ: Sư phụ tên khốn kiếp?

Thợ Mộc: Ừ

Móng Nhỏ: Vậy ngươi tên gì?

Thợ Mộc:…… Trứng Sắt

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Huyền Giám

"Cái gì?" Mạc Thiên Liêu mạnh ngẩng đầu, thấy Minh Yên đã chắp tay sau lưng rời đi, nhấc chân liền muốn đuổi theo, lại bị Thanh Đồng vốn đang đứng im tại chỗ kéo lại.

Tay hai người còn đang nắm lẫn nhau, Thanh Đồng không đi, Mạc Thiên Liêu đương nhiên liền bị vấp một chút.

"Sao thế bảo bối?" Thấy Thanh Đồng nhìn chằm chằm trong rừng, không khỏi lên tiếng hỏi.

"Lần trước gặp Nham thúc còn có thể theo ta nói chuyện." Thanh Đồng nhìn con báo đánh không lại hươu đực lại bò đến trên cây bắt chim.

"Sẽ có biện pháp ……" Mạc Thiên Liêu kéo người vào trong lòng, hôn hôn, nhìn khỉ già chạy đến bên cạnh báo nhào vô giúp vui, thở dài.

Sau khi phi thăng thì không thể quay lại nhân gian, lão khốn kiếp lòng tràn đầy hoan hỉ mang theo Trứng Lông đi, bay đến trên chín tầng trời mới phát hiện bên cạnh không có con khỉ nào, cũng không biết tâm tình ra sao nữa.

Báo nhìn thấy khỉ, liền nhe răng gừ nó, khỉ ta lập tức bắt lấy một nhánh cây che ở trước mặt mình, chôn đầu vào bên trong lá cây, hy vọng đối phương không thấy mình. Báo vẫy vẫy cái đuôi, một phát cắn lấy con chim còn đang cho rằng mình tránh được một kiếp, cắn chết, sau đó đặt dưới móng vuốt, nhổ lấy lông chim,"Phì" một tiếng phun lông chim xuống đầy đầu khỉ.

"Éc éc éc!" Trứng Lông lập tức mặc kệ, cầm nhánh cây đi mà đánh báo ta, một móng vuốt báo đỡ lấy nhánh cây khỉ già đánh, tiếp tục nhổ lông chim, sau đó quay đầu chính xác phun đến trên đầu khỉ.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, thoạt nhìn linh trí con báo này không có hoàn toàn tiêu tán, không ngờ còn giống người mà đùa cợt như thế.

Trong đôi mắt lạnh lùng cũng nhiễm lên ý cười, giọng nói Thanh Đồng nhẹ nhàng đi không ít:"Yêu thú vốn cũng là thú, trở về bản thể có lẽ cũng là chuyện tốt." Vô ưu vô lự, mỗi ngày liếm lông phơi nắng, đói bụng liền bắt chim, mệt nhọc liền tìm nhánh cây, vừa ngủ là cả ngày. Không có phân tranh ích lợi, không có nhân tình khôn khéo.

"Vậy nếu em trở về bản thể, có phải ta mỗi ngày đều có thể chôn mặt trong bụng lông của em hay không?" Mạc Thiên Liêu cười hì hì lại gần, cọ cọ má Thanh Đồng.

Thanh Đồng cho hắn một khuỷu tay:"Vậy nếu ngươi trở về bản thể, có thể cho đại sư huynh tiểu dưới chân ngươi được không?"

Mạc Thiên Liêu lập tức nghẹn lời, ngẫm lại hắn biến thành một gốc bất tẫn mộc đứng ở trong núi, một tông chủ Ốc Vân Tông chạy tới, giơ lên chân sau……

Mèo nhà mình vẫn cứ không chịu thiệt như vậy, Mạc Thiên Liêu ôm y đi về hướng Minh Yên rời đi:"Khó mà làm được, ta rễ cây này, chỉ dành cho em mà thôi."

"Bổn tọa mới không làm ra chuyện ngốc như vậy." Thanh Đồng trừng mắt nhìn hắn một cái.

"Đúng đúng, Móng Nhỏ của chúng ta mới sẽ không làm ra loại chuyện này đâu," Mạc Thiên Liêu học giọng dỗ dành con nít của Minh Yên nói,"Ta sẽ dùng trân châu biển sâu mài thành cát, Móng Nhỏ ngoan ngoãn…… Á!"

Một lát sau, Minh Yên đang ngồi bên trong đình mát uống trà, liền nhìn thấy Mạc Thiên Liêu mang gương mặt đầy vết cào trắng đi tới, Thanh Đồng lại không biết đi nơi nào.

"Tiểu Lưu Ly đâu?" Minh Yên hỏi hắn.

"Ai?" Mạc Thiên Liêu sửng sốt.

"À, ta nói Thanh Đồng," Minh Yên nâng tay, ý bảo Mạc Thiên Liêu lại đây ngồi,"Người già đi, liền nhớ mãi mấy chuyện trong quá khứ, Lưu Ly là tên hồi nhỏ của nó, sau này đứa nhỏ này tự đặt cho mình tên Thanh Đồng, bọn họ liền cùng gọi Đồng Đồng."

Mạc Thiên Liêu phất tay áo ngồi xuống, chỉ cười không nói. Đây là đang khoe mẽ với hắn sao?

"Cha mẹ Thanh Đồng chết ở đại chiến Tiên Ma, chỉ để lại một quả trứng," Minh Yên nâng tay rót một ly trà cho Mạc Thiên Liêu,"Trứng tộc Bạch hổ cần người cùng tộc ấp, nhưng thế gian này đã không còn con Bạch Hổ thứ hai nào, cho nên đứa nhỏ này mãi đến bảy trăm năm trước mới phá xác, lúc ngươi trộm nó đi, nó vẫn chỉ là một đứa con nít."

Mạc Thiên Liêu vội ho một tiếng:"Cũng không phải xem như là trộm đi……" Nói tới đây, bỗng nhiên chợt nghĩ ra, Minh Yên đang nói với hắn tuổi tác của Thanh Đồng, chẳng lẽ là muốn trao đổi ngày sinh tháng đẻ? Vừa nghĩ như vậy, nhất thời kích động, cầm ra một mảnh ngọc giản đã chuẩn bị tốt từ sớm.

Trên ngọc giản đen tuyền dùng chữ vàng như rồng bay phượng múa viết xuống một bát tự, Mạc Thiên Liêu hai tay dâng, cung kính nói:"Phụ mẫu ta chết sớm, sư phụ cũng phi thăng, nay không có trưởng bối, chỉ có thể tự mình dâng bát tự, còn vọng sư tôn chớ trách."

Thế gian trao đổi canh thiếp, liên hệ bát tự, nên do trưởng bối đến làm, nhưng Mạc Thiên Liêu nghĩ muốn vỡ đầu cũng không có một trưởng bối. Lão khốn kiếp không có quan hệ huyết thống với hắn, hơn nữa nhân phẩm quá kém, ngay cả bằng hữu cũng không có.

Minh Yên ở nơi không thể nhìn mà giật giật khóe miệng, hắn chỉ là muốn cùng Mạc Thiên Liêu nói về thân thế Thanh Đồng, sao lại kéo sang chuyện trao đổi ngày sinh tháng đẻ? Yên lặng nâng tay, tiếp nhận ngọc giản đen tuyền Mạc Thiên Liêu nâng qua đỉnh đầu:"Dù ở Tu Chân giới kết đạo lữ cũng không có chuyện trao đổi canh thiếp."

Người tu tiên, chém đứt phàm trần, huống chi tiên đồ dài đăng đẳng, căn bản không cần suy xét quá nhiều đến tuổi tác đối phương.

Mạc Thiên Liêu sờ sờ mũi:"Người không biết tập tục yêu thú, nên cái gì cũng chuẩn bị đủ hết."

Minh Yên yên lặng nhìn hắn, ngay lúc Mạc Thiên Liêu xấu hổ chuẩn bị thu hồi ngọc giản, từ trong tay áo móc ra một phiến ngọc màu xanh, dùng ngón tay nhanh chóng viết xuống trên mặt ngọc canh giờ Thanh Đồng thoát xác, hai mắt khẽ nhếch, đồng tử màu xanh lóe qua một đạo ánh sáng, ở trên mặt khắc xuống một ấn ký thần hồn hình vuốt rồng, đưa cho Mạc Thiên Liêu.

Khó có thể tin tưởng mà vươn tay, tiếp nhận ngọc giản Minh Yên đưa qua, Mạc Thiên Liêu nhất thời có chút kích động, dùng thần hồn đảo qua, trong ngọc giản không ngờ còn khắc xuống tên gọi thân thuộc của Thanh Đồng, có cha mẹ, sư tôn, sư huynh đệ…… Ở một khung sư phụ, điền là "Minh Yên".

Trân trọng thu hồi ngọc giản, Mạc Thiên Liêu chậm rãi nói:"Ta sẽ chăm sóc tốt cho y, thương y một đời."

"Thọ mệnh của ta chỉ có một vạn năm, nay sắp đến thời hạn." Minh Yên nhìn bầu trời mênh mông trên đỉnh đầu, chết không có gì đáng e ngại, chỉ là, sắp chết cũng không thể gặp được người nọ một lần cuối cùng, rất tiếc nuối.

"Mới vừa rồi sư tôn có nói, nếu luyện thành gương, có thể khiến Thanh Đồng phi thăng, là thật sao?" Thân mình Mạc Thiên Liêu hơi hơi nghiêng về phía trước,"Gương kia dùng cái gì làm ra?"

"Ngươi có nghe nói qua huyền giám?" Minh Yên hỏi ngược lại.

Mạc Thiên Liêu gật đầu, cái này hắn biết. Lúc trước vì luyện chế Thái Thủy, hắn tra xét rất nhiều sách cổ, trong đó có một quyển sách cổ ghi lại vài loại thần khí từng xuất hiện qua.

Huyền giám, chính là một mặt gương, ánh không ra chân thật, chỉ có thể nhìn đến ảo giác. Thực ra nói ảo giác cũng không đúng lắm, gương này có thể dựa vào linh lực của người đưa vào mà chiếu ngược về quá khứ, phàm là chuyện đã từng xảy ra trong quá khứ đều có thể nhìn thấy. Về phần có thể khám phá tương lai hay không, thì không biết.

"Sư tôn muốn luyện chế chính là huyền giám?" Mạc Thiên Liêu nhíu mày, về phương pháp luyện chế thần khí, vốn là không có ghi lại, tên Thái Thủy kia, hoàn toàn là tự mình hắn mày mò ra, nếu xác định luyện chế dạng thần khí gì, hắn quả thật không biết lắm, huống chi, đi đâu tìm ra thiên địa linh trí thứ hai chứ.

Minh Yên gật đầu:"Ngươi cần nguyên liệu gì, có thể tìm ta."

"Muốn luyện thần khí, quan trọng nhất là cần phải có thiên địa linh trí." Mạc Thiên Liêu nói ra yêu cầu vài loại nguyên liệu chủ yếu để làm thần khí, những thứ khác đều dễ làm, chỉ có thiên địa linh trí, nhất thời nửa khắc hắn là tìm không ra, để cho Minh Yên giúp tìm chắc là sẽ mau một ít.

Nói nửa ngày, Minh Yên cũng không có nói luyện chế ra huyền giám rồi sẽ dùng như thế nào, chỉ nói huyền giám là mấu chốt để phi thăng, chuyện khác hắn sẽ nghĩ biện pháp. Nghĩ đến người này nghiên cứu tám ngàn năm, tất nhiên so với thường dân Mạc Thiên Liêu còn hiểu rõ hơn nhiều.

Luyện chế huyền giám tuy rằng rất khó, nhưng cuối cùng vẫn có hi vọng, Mạc Thiên Liêu cảm giác trong lòng khoan khoái không ít, hứng trí bừng bừng mà chuẩn bị trở về nghiên cứu.

Sắc trời đã muộn, Minh Yên để cho bọn họ ở lại ma cung một đêm ngày mai lại đi, xong liền đứng dậy rời đi, không biết đến nơi nào.

"Bảo bối, dẫn ta đi xem phòng của em hồi trước đi." Mạc Thiên Liêu tìm thấy Thanh Đồng đang ở bên hồ nước mò cá, cười tủm tỉm ôm y từ phía sau.

"Sư tôn nói với ngươi cái gì?" Thanh Đồng tùy hắn ôm, bởi vì có người đỡ cho, cũng không cần vịn tay lên cây ở bên cạnh hồ, nên hai tay đều duỗi ra ngoài.

"Để ta luyện chế gương kia thử xem, thuận đường trao đổi canh thiếp." Mạc Thiên Liêu nhẹ nhàng bâng quơ nói, không có khẳng định khả năng phi thăng gì cả, chung quy Minh Yên cũng chưa nói thật sự khẳng định, để tránh đến lúc đó Thanh Đồng thất vọng, cho nên không có nói nhiều, lời vừa chuyển liền đến chủ đề khác.

"Canh thiếp?" Thanh Đồng mở to hai mắt nhìn, sư tôn làm sao có thể làm loại chuyện này?

"Đúng rồi." Mạc Thiên Liêu dương dương tự đắc cầm ra ngọc giản màu xanh kia, lung lay trước mặt Thanh Đồng.

"Cho ta xem." Thanh Đồng thò tay với, bị Mạc Thiên Liêu cố ý nâng cao chút, y liền xoay người ấn bả vai Mạc Thiên Liêu muốn giựt lấy, ai ngờ bàn tay xấu giở trò kia lại lệch đến nơi khác.

Thanh Đồng không vững người ngã vào trong lòng Mạc Thiên Liêu, hai người ôm lăn vòng trên cỏ, Mạc Thiên Liêu nghiêng người đặt Thanh Đồng dưới thân, hôn một cái xuống đôi môi mỏng nhạt màu. Lực chú ý của Thanh Đồng lại không ở chỗ này, thừa dịp Mạc Thiên Liêu lơi lỏng, lập tức nắm chặt ngọc giản kia, dán đến trên trán xem xét.

"Tên cha mẹ…… đây là lần đầu tiên ta biết đó." Thanh Đồng hơi hơi cong ánh mắt lên.

Mạc Thiên Liêu nhìn y, trong lòng bỗng nhiên xót xa, hắn luôn nói thân thế bản thân thê thảm, nhưng tốt xấu lúc nhỏ còn gặp qua cha mẹ anh em, Thanh Đồng lại ngay cả cha mẹ mặt cũng chưa gặp qua.

Thanh Đồng kéo Mạc Thiên Liêu đi dạo một vòng trong ma cung Minh Yên, tìm đến cung điện y ở trước đây.

Đó là một gian phòng phủ kín đệm mềm, bên trong có vài ổ. Chỉ là mấy cái ổ đó cũng không phải nhỏ, ngoại trừ một mèo, còn đủ chỗ cho cả một chó ngủ nữa.

“Hồi trước một mình ngủ sẽ sợ hãi, sư tôn để cho Nham thúc hoặc là sư huynh theo ngủ cùng ta.” Thanh Đồng chỉ cái ổ lớn kia, bên cạnh ổ còn có một chuỗi vỏ sò làm chuông gió.

Nói nói, mỹ nhân áo trắng liền biến thành mèo nhỏ, chạy qua chơi với vỏ sò, tiếng đinh đinh đang đang giòn vang cực kỳ dễ nghe.

Nửa đêm bão tố nổi lên, Mạc Thiên Liêu bị tiếng sấm làm bừng tỉnh, nhìn thấy mèo nhỏ trong lòng đang an ổn ngủ, ngẩng đầu nhìn một cái ra ngoài cửa sổ, liền thấy giữa tầng mây có một con Thanh Long thật lớn đang xoay quanh. Đứng dậy đi ra ngoài nhìn nhìn, liền thấy cự long xuyên qua kết giới hộ sơn, trực tiếp rơi xuống trong hậu viên, trên lưng rồng lớn, có rất nhiều bong bóng phòng hộ, bên trong từng cái bong bóng, chứa mấy cục bông nhỏ khác nhau.

Ngày kế, liền truyền đến tin tức, Ốc Vân Tông bị chính đạo vây công, tình thế nguy cấp.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Móng Nhỏ: Tại sao lại sư phụ ngươi lại gọi là Hoành Thánh Đại Sư?

Thợ Mộc: Bởi vì hắn bán hoành thánh ở nhân gian

Lão khốn kiếp: Ui cha, tiểu tử này căn cốt không tệ, cùng ta đi bán hoàng thánh đi

Móng Nhỏ:…… Nguyên lai ngươi cũng là bị bắt cóc

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Vây Công

Tin tức là thuộc hạ Minh Yên truyền đến, lúc đó Minh Yên đang ngồi ở trong đại điện, mặt không chút thay đổi nghe bọn họ báo cáo.

“Dường như tất cả môn phái chính đạo đều tham dự, cũng có người Ma môn,” Thuộc hạ quỳ trên mặt đất hai tay trình lên một phần ngọc giản dẫn âm,“Đây là tin tức ma tôn Thí Địa truyền đến sáng nay.”

Mạc Thiên Liêu mang theo Thanh Đồng nhìn lông cầu Minh Yên giấu ở hậu viên, rồi vòng đến đại điện tới nghe tin tức.

Ngón tay Minh Yên lướt qua ngọc giản, lau đi ấn ký thần hồn trên mặt, thanh âm trong ngọc giản lập tức truyền ra:“Chuyện Ốc Vân Tông chí tôn hắn là nghe nói, chúng ta có qua đó chen một chân hay không?”

Mèo nhỏ trắng tuyết nhảy lên đầu gối Minh Yên, vịn tay hắn muốn xem ngọc giản.

“Thành thật đi.” Minh Yên không hề lên xuống đáp một câu, trong nháy mắt, đánh ngọc giản ra ngoài.

Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn ngọc giản đi xa kia, như có đăm chiêu. Minh Yên làm ma đạo chí tôn nhiều năm như vậy, ngoại trừ thực lực, xử sự công bằng cũng là nguyên nhân vài ma tôn vẫn tin phục hắn.

Đệ nhất ma tôn cũng không phải dễ làm, cần phải có thủ đoạn rất cao minh, khiến từng ma tôn đều tin phục mà tự nhận là có quan hệ thân mật với chí tôn, tự phát tự giác ủng hộ hắn.

Liền lấy bản thân Mạc Thiên Liêu mà nói, tuy rằng lúc trước không có quan hệ cá nhân thân thiết gì với Minh Yên, nhưng cũng có chút giao dịch ngầm. Cho nên mấy năm đó, Đoán Thiên vẫn xếp ở vị thứ hai, mà có một số việc Minh Yên sẽ giúp hắn giải quyết. Thoạt nhìn Minh Yên cùng Thí Địa quan hệ cá nhân cũng không tệ lắm, phàm là đại sự đều sẽ đến hỏi.

Như vậy mà nói, năm đó ma cung Đoán Thiên bị vây, vài ma tôn đều không tham dự, có lẽ không phải do Mạc Thiên Liêu hắn nhân duyên tốt, mà là bị Minh Yên ngăn cản.

Mạc Thiên Liêu chuẩn bị mang Thanh Đồng đi xem, tuy rằng thú con của Ốc Vân Tông đêm qua đã bị Minh Yên chở đến Ma cung, còn có đại trận hộ sơn thủ, nhất thời nửa khắc không xảy ra chuyện gì, nhưng trận pháp không có khả năng hoàn toàn bảo đảm an toàn.

“Ốc Vân Tông cấu kết ma đầu, sát hại Vân Tùng trưởng lão cùng hơn trăm người đệ tử Thanh Vân Tông, Huyền Cơ chân nhân còn tự mình tới cửa nhục nhã, Thanh Vân Tông ta tuyệt sẽ không để yên!” Tông chủ Thanh Vân Tông Vân Trúc chân nhân đứng ở trong hư không dõng dạc nói.

“Không sai, Ốc Vân Tông chính là yêu tông, lúc trước Thanh Đồng chân nhân sát hại trưởng lão Đinh Hộ, chúng ta đau khổ không có chứng cớ, nay lại là hiểu rõ, Thanh Đồng kia vốn là yêu thú, giấu khế chủ Đoán Thiên của y ở Ốc Vân Tông, giết đại sư luyện khí Đinh Hộ, toàn bộ chính đạo liền không có đại sư luyện khí có thể sánh vai cùng Đoán Thiên, từ nay về sau, chúng ta chỉ có thể dùng nhiều tiền mua ma bảo các gì đó!” Tông chủ Lưu Vân Tông

Lưu Mang chân nhân cũng cùng nói.

"Ốc Vân Tông cấu kết ma đạo, là nhục nhã của chính đạo!"

"Chứa chấp ma tôn, dẫn sói vào nhà!"

Các môn phái nhỏ đều ra vẻ một lòng đầy căm phẫn, nhưng trong lòng đến cùng là nghĩ như thế nào thì không thể biết được.

Nhưng mặc kệ bên ngoài mắng chửi như thế nào, người Ốc Vân Tông đều giống như ngủ vậy, lui ở bên trong không ra ngoài.

Có người nhịn không được đi vào, xuyên thấu qua sơn môn Ốc Vân Tông, muốn nhìn một chút xem người Ốc Vân Tông đang làm cái gì. Chỉ thấy trên đường núi thật dài, có một áo tím nam tử đang ngồi bên cạnh đống lửa, chăm chú nướng đùi gà, nhìn thấy có người ở nhìn hắn, liền hướng người nọ cười cười:"Huynh đệ, có muốn ăn đùi gà hay không?"

Người nọ mở to hai mắt nhìn, nhịn không được đi về phía trước một bước, bỗng nhiên, cảm giác bị một luồng lực hấp dẫn thật lớn kéo qua,"Ầm" một tiếng đụng vào một bức tường vô hình, sau đó giống như bị dính vào trên mạng nhện, giãy như thế nào cũng không ra được, linh lực công kích đụng tới kết giới, tựa như đá chìm đáy bể, không còn tồn tại.

Mà nam tử đang nghiêm túc nướng đùi gà, bỗng nhiên cười cười, ung dung đi tới, cầm đùi gà trong tay "Ba" một tiếng nhét vào trong miệng gã:"Muốn ăn liền nói, tội gì đụng vào đại trận hộ sơn chứ?"

Người xung quanh lập tức hít ngược một ngụm khí lạnh, người bên trong pháp trận có thể dễ dàng đụng vào người bên ngoài pháp trận, nhưng người ngoài trận giống như côn trùng dính chặt trên mạng nhện không thể động đậy, nếu nhét qua không phải đùi gà mà là linh kiếm, người này cũng đã mất mạng!

"Sư huynh, người bên ngoài nói thật sao? Bọn họ nói tông môn có rất nhiều người đều là yêu thú." Một đệ tử nội môn hỏi Hoa Tình đang ngửa đầu nhìn trời.

"Có phải hay không vốn chẳng quan trọng, ta chỉ biết, nếu tông môn bị công phá, ngươi ta đều sẽ trở thành chó mất nhà." Phía sau, Trình Khê mang theo linh kiếm bỗng nhiên mở miệng nói.

Hoa Tình ngạc nhiên quay đầu nhìn hắn, thiếu niên thiên linh căn, này lúc trước vẫn luôn ghen tị Mạc Thiên Liêu, lúc nào lại trở nên như vậy đại nghĩa sâu sắc như vậy?

"Họ Mạc chẳng qua ỷ vào mình là lão quỷ đoạt nhà mới có thể tu luyện nhanh như vậy, khiến cho tông môn trêu chọc phải tai họa lớn như thế, nay, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt tông môn!" Trình Khê lại nói một câu như vậy, liền vọt tới đám người đang dính vào vách tường trên không trung.

Hoa Tình giật giật khóe miệng, nói nửa ngày, vẫn là đang so bì với Mạc Thiên Liêu.

Đại trận hộ sơn rất lợi hại, dù là tu sĩ kỳ hóa thần, đi qua cũng sẽ bị dính chặt, chỉ là tốt chút sức lực thì có thể thoát ra, nhưng người tu vị không cao thì đương nhiên không được.

Mới đầu tất cả mọi người đều vội vàng xung phong, đến sau này tất cả đều bận rộn cứu người.

"Như vậy không được," Lưu Bích ngăn lại đám người Vân Diên muốn đi tiếp tục cứu người,"Cứ để nó hao tổn như thế, đây chỉ mới là bắt đầu thôi, cái này nếu là đại trận, thì nhất định sẽ có lúc hao hết linh lực."

"Đây là ý gì?" Tông chủ Thanh Vân Tông hỏi.

"Chỉ cần khiến tất cả mọi người dán đến trên pháp trận, thì linh lực pháp trận này rất nhanh liền sẽ hao hết." Lưu Bích cười lạnh nói.

Mọi người sửng sốt, lúc này mới phản ứng lại, pháp trận không có lực công kích, dán lên đi không có gì nguy hiểm, chỉ là người bên trong sẽ công kích.

"Ốc Vân Tông đến bây giờ cũng không có hạ sát thủ, nghĩa là bọn họ vẫn có đạo nghĩa," Lưu Mang chân nhân sờ sờ râu,"Mọi người cùng tiến lên, bọn họ cũng không rảnh chú ý." Liền tính thương vong vài người cũng không quan trọng, đến lúc đó bọn họ đã công phá đại trận hộ sơn.

Thiên Lang chân nhân chắp tay sau lưng đứng ở ngoài Ốc Vân Điện, nhìn nhân sĩ các phái giống như châu chấu nhào lại đây, còn chưa kịp ra lệnh, liền thấy lửa lớn ngút trời từ ngoài trận mãnh liệt mà đến, đốt hết tất thảy châu chấu đang dính trên trận pháp.

Đệ tử Ốc Vân Tông đang định xách kiếm chuẩn bị xông lên trọn tròn mắt, đại hỏa từ nơi nào đến thế?

Mọi người hoảng sợ quay đầu, liền thấy bên trong đại hỏa, một người thân hoa phục đen tuyền đạp hư không mà đến, một cái miệng rộng màu đỏi mồi ở bên cạnh lao nhao kêu to:"Oa, chủ nhân, thật nhiều bia ngắm, chúng ta đến chơi bạo vũ lê hoa Thái Thủy châm đi!"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Lưu manh: Ngươi ra chủ ý tệ hại này làm gì thế

Thói xấu (Lưu Tệ – đọc trại từ Lưu Bích): Thế này không phải tốt hay sao, gom tất cả mọi người lại cùng nhau

Lưu manh: Gom lại cùng nhau cho người đánh sao?

Thói xấu: Đúng rồi

Lưu manh:…… Ta giống như đã biết được chuyện gì ghê gớm

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Mật Tàng

"Mạc Thiên Liêu!" Lưu Mang chân nhân thấy rõ người tới, không khỏi lui lui về phía sau, Đỉnh Hộ đến nay vẫn là si ngốc, Ốc Vân Tông không có loại công pháp tà môn như thế, hiện tại nghĩ đến tất nhiên chính là ma đầu này làm.

"Ốc Vân Tông quả nhiên……"

"A –" Người dính ở trên đại trận hộ sơn liên tiếp kêu thảm thiết, cắt ngang lời vài trưởng lão các môn phái đang nói, trong hỏa diễm ngập trời xen lẫn màu xanh biếc, vốn chỉ là một ngọn lửa gần Mạc Thiên Liêu, ai ngờ lửa kia như là có chân, nhanh chóng lan tràn thành mạng nhện trên đại trận hộ sơn, các tu sĩ dính ở trên mạng không thể động, chỉ có thể bị đốt cháy.

"Mau cứu hoả!" Tông chủ Thanh Vân Tông lập tức chỉ huy có người có thủy linh căn đi dập tắt lửa.

Đưa tới sơn tuyền từ phụ cận Ốc Vân Tông, trên trăm tu sĩ hợp lực, hóa nước suối thành mưa to tầm tã xả xuống.

Mạc Thiên Liêu thản nhiên khởi động kết giới phòng thủy, để tránh làm ướt lông mèo nhỏ trong lòng.

"Đoán Thiên, ngươi dám một người đến!" Lưu Bích cầm khăn đặt ở đầu ngón tay, tấm khăn bởi vì lực chân nguyên dư thừa mà tự phát xoay tròn.

"Năm đó ngươi giết sư huynh Vân Hạc, vốn tưởng ngươi cũng đã chết liền xóa bỏ, ai ngờ thế nhưng ngươi còn sống!" Vân Trúc xuất ra một thanh linh kiếm, âm thanh lạnh lùng nói.

"Hôm nay người các môn phái đều ở, mọi người liền tính rõ ràng món nợ năm đó đi." Vân Diên cùng sư huynh đứng chung một chỗ, mày mắt sắc lạnh trừng Mạc Thiên Liêu.

"Vân Diên chân nhân là muốn báo thù sát huynh, hay là muốn báo hận đoạt chồng?" Lưu Bích vẫn như trước không lỡ thời cơ mà giễu cợt.

Lưu Mang trừng mắt liếc nhìn sư muội:"Ngươi ngậm miệng." Giờ đã là lúc nào, vậy mà còn mang mấy chuyện lông gà vỏ tỏi ra châm chọc.

"Ngươi……" Mặt Vân Diên đỏ lên, lúc trước có bao nhiêu thích chân nhân Thanh Đồng, nay liền có bấy nhiêu hận, vậy mà lại là yêu thú vô sỉ, vẫn đã sớm làm yêu thú ma sủng của người khác,"Đừng có đánh đồng tên thú sủng Thanh Đồng kia với ta!"

Cái gọi là thú sủng, chính là yêu thú hóa thành hình người có quan hệ bất chính với chủ nhân, Vân Diên nói lời này cực kỳ khó nghe, Mạc Thiên Liêu nâng tay, một dây leo to lớn nháy mắt toát ra, thẳng tắp quăng lên mặt Vân Diên.

Vân Diên cuống quít tránh né, còn tưởng rằng Đoán Thiên chỉ là nhất thời giận dữ, đánh cô một chút rồi thôi, dù sao cũng đang trong tình thế khẩn trương đàm phán, ai biết vừa né dây leo, một trường châm màu màu đồi mồi từ bên cạnh mặt bay qua. Lập tức dùng lực chân nguyên đông cứng trường châm kia ở trong không trung, ai ngờ trường châm lại nháy mắt biến thành một bàn tay màu đồi mồi,"Chát" một tiếng liền tát lên mặt cô.

"Ấy dà da, làm một thần khí có phong độ, tui cũng không phải cố ý muốn đánh phụ nữ," Thái Thủy biến thành miệng rộng quang quác nói,"Chỉ là đột nhiên muốn hóa thành bàn tay, cô liền đưa mặt lại đây!"

Nghe được hai chữ "Thần khí", lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn lại đây, hóa ra đây chính là thần khí sao! Lúc trước nghe ở đại hội chí tôn ma đạo, có người nhìn đến Đoán Thiên tôn giả dùng một thần khí ngăn cản ba kiện linh khí, cũng không cảm giác có gì hiếm lạ. Chung quy Thập Sát cốc năm đó có thể giết chết trăm ngàn người, uy danh vang vọng bên ngoài, mọi người cảm giác thần khí vốn nên lợi hại hơn Thập Sát cốc, có thể san bằng một tông môn hành bình địa.

Nay nhìn thấy này thần khí thế nhưng có thể mở miệng nói chuyện, mọi người không khỏi hoảng sợ.

Mạc Thiên Liêu triệu Thái Thủy về, miệng rộng màu đồi mồi liền bay vòng quanh trên đỉnh đầu hắn, vài tu sĩ kia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ,. Năm đó không có luyện thành thần khí Mạc Thiên Liêu liền có thể tiêu diệt hết tất cả những người đuổi giết hắn, nay thần khí nơi tay……

Song phương liền giằng co như vậy, lực chú ý liền chuyển đến trên người Vân Diên vừa bị đánh.

Một cái tát của thần khí cũng không phải là đùa giỡn, dù là thân thể tu sĩ hóa thần đã rất rắn chắc, một bàn tay này đi xuống, trên gương mặt trắng nõn kia của Vân Diên liền có thêm một vết bàn tay, cũng nhanh chóng sưng lên.

Người chính đạo sau lưng đều nghị luận, nói rằng Thanh Đồng chân nhân thay lòng đổi dạ. Hôn ước của Thanh Đồng chân nhân cùng Vân Diên tuy rằng không có công khai, nhưng rất nhiều người đều biết đến, từ lúc truyền ra tin tức Thanh Đồng là yêu thú, tất cả mọi người rất đồng cảm với Vân Diên. Nay, quả nhiên là có người mới mà quên tình cũ, tất cả mọi người thấy được tà áo Mạc Thiên Liêu toát ra một cái đầu lông, cứ như vậy nhìn vị hôn thê trước kia của mình bị tình nhân hiện tại khi dễ, cũng không ra nói một lời công bằng hay sao?

Lúc này, mèo nhỏ trắng tuyết từ trong tà áo chui ra, giãy giãy lông, nhảy xuống nháy mắt hóa thành mỹ nhân áo trắng thanh thoát.

"Bảo bối, nữ nhân này có hôn ước với em?" Mạc Thiên Liêu ôm y chua lét nói.

Thanh Đồng nhìn nhìn Vân Diên đang rưng rưng mắt:"Vân Tùng đã từng nhắc tới, ta không đáp ứng."

Mọi người ồ lên, sao cũng không nghĩ tới hóa ra tình huống là như vậy! Lúc trước, Thanh Đồng chân nhân vậy mà không có đáp ứng chuyện hôn nhân này sao? Vậy Thanh Vân Tông đối ngoại vẫn luôn mập mờ từ chối trả lời là sao?

Có không ít nữ tu đều bóp cổ tay, lúc trước nếu không phải nghe Thanh Đồng chân nhân có hôn ước cùng Vân Diên, các cô sớm liền xuống tay. Ngẫm lại lúc trước nếu là gả cho Thanh Đồng, đó không phải là không duyên không cớ có được một yêu tu biến hóa hay sao, sắp được phi thăng thành tiên!

Mặt Vân Diên trở nên lúc xanh lúc trắng:"Ta mới khinh thường làm bạn cùng thú sủng như ngươi!" Nói rồi, liền rút kiếm hướng Thanh Đồng vọt tới. Thanh Đồng nâng tay tiếp nhận sát chiêu, hai người lập tức đánh lên.

Lưu Mang chân nhân tuỳ theo đó, cũng hướng Mạc Thiên Liêu tấn công.

"Tông chủ, cứu mạng!" Vân Trúc chân nhân muốn đi hỗ trợ, bỗng nhiên nghe được tiếng các đệ tử cầu cứu, quay đầu xem qua, liền thấy kia mưa to đầy trời rơi xuống, chỉ dập tắt ngọn lửa màu đỏ bên ngoài, nhưng dù có thế nào cũng không dập tắt được ngọn lửa màu xanh bên dưới, ngược lại nó bốc cháy dọc theo dòng nước kia.

Đây là yêu hỏa gì thế!

Ngọn lửa màu xanh kia cực kỳ lợi hại, dính vào trên người liền đốt người thành tro tàn, thậm chí chẳng kịp kêu la.

"Đoán Thiên, mau dừng tay!" Phật tu Kim La môn đi ra, cao tụng phật hiệu,"Giết chóc bừa bãi, lúc độ kiếp ắt sẽ bị trời phạt!"

"Lửa này vừa ra, không thể thu hồi." Mạc Thiên Liêu nói xong, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, những người này tấn công Ốc Vân Tông, không nghĩ tới chính mình cũng đang giết chóc bừa bãi?

"Đây là linh hỏa thiên địa, chỉ có linh thủy thiên địa mới có thể dập tắt!" Tông chủ Thanh Vân Tông kiến thức rộng rãi, nhận ra mộc trung hỏa, quay đầu nhìn về phía phật tu kia,"Việc này không nên chậm trễ, đại sư mau lấy thánh thủy Bà Sa ra cứu người!"

"Này……" Phật tu kia sờ sờ phật châu trên cổ tay, mặt lộ vẻ chần chờ. Thánh thủy Bà Sa là nước ngưng kết từ trong cây Bà Sa ngàn năm mới thành, chính là bảo bối trấn sơn của Kim La môn, giờ này lấy đến dập tắt lửa……

"Cái gọi là từ bi, cũng chỉ là như thế." Thanh Đồng cười lạnh một tiếng, nâng tay thả ra một con rồng băng.

Rồng băng há mồm, phun ra một luồng khí lạnh, nơi khí lạnh đi qua, mọi người tính cả người đang bị mộc trung hỏa thiêu đốt, đều đông lạnh thành băng.

"Phật môn từ bi gì chứ, cũng chỉ như thế mà thôi!" Một nữ tu môn phái nhỏ lớn tiếng trách cứ, nhanh chóng bay qua đi ôm lấy trượng phu bị đóng băng, ngẩng đầu nói với Thanh Đồng,"Tạ ân cứu mạng của Thanh Đồng chân nhân."

Phật tu thực ra cũng là người tu tiên, bọn họ hoàn toàn không giống với vài vị La Hán cứu thế thời thượng cổ, chỉ là tu sĩ có công pháp đặc thù mà thôi, lại vẫn ra vẻ trách trời thương dân. Lúc trước vây công Mạc Thiên Liêu, cũng không thiếu Phật tu.

Người bên mình không tận lực cứu trị đạo hữu bị nhốt, ngược lại người Ốc Vân Tông không có hạ sát thủ đối với họ, tâm người trong đội ngũ chính đạo bắt đầu không ổn.

Thần hồn Thanh Đồng đã hoàn toàn khôi phục, thêm cả song tu trong khoảng thời gian này nên tích lũy chân nguyên rất cao, đối phó Vân Diên không thành vấn đề.

Yêu hồn cường đại vừa ra, liền ngăn chặn Vân Diên gắt gao, mang theo áp lực cực lớn đối chiêu, Vân Diên càng ngày càng cố hết sức. Đúng lúc này, bởi vì các đệ tử tạm thời không bị nguy hiểm tính mạng, Vân Trúc mới rảnh tay, liền lủi lại đây giúp sư muội.

Hắn cũng không trực tiếp ra tay, mà lấy ra một cái móc chuyên đối phó yêu tu, thêm vào chân nguyên ném về phía Thanh Đồng."Ông –" Cái móc màu xám kia thẳng tắp bay về phía sau lưng Thanh Đồng.

Yêu hồn yêu thú cực kỳ cường đại, rời thể có thể ngưng tụ thành vật chất, đây cũng là một điểm có thể cung cấp phương pháp đối phó yêu tu, loại pháp khí này chuyên môn nhắm vào yêu thú có thể dễ dàng cắt yêu hồn.

Thanh Đồng không thèm quay đầu, liền có vô số mũi băng bén nhọn xông về phía Vân Diên, cùng lúc đó, chung quanh thân thể chợt nổi lên một luồng sáng đen tuyền, nháy mắt hóa cái móc xám kia thành một bãi nước. Đó là linh khí Mạc Thiên Liêu đưa cho Thanh Đồng, chuyên giải quyết những loại vũ khí đối phó yêu thú.

Pháp khí cắt yêu hồn hữu dụng đối với yêu hồn, nhưng bản thân lại vô cùng yếu ớt, gặp phải vật chuyên khắc liền tựa như giấy, nhanh chóng tiêu vong.

"Oành oành oành!" Hạt châu đen vây quanh Lưu Mang chân nhân đụng phải hộ thân kết giới của hắn liền nhanh chóng nổ tung, nổ đến mức hắn thành mặt xám mày tro, ngay sau đó, vô số bàn đinh bay lại đây, không khỏi kêu to ầm trời:"Sư muội, mau tới hỗ trợ!"

"Giờ phút này chính là thời điểm tốt để tiêu diệt ma đầu, chúng ta cùng tiến lên!" Phật tu vừa nãy đột nhiên lên tiếng, xuất ra phật châu trên cổ tay.

"Lấy nhiều khi ít, thì có bản lĩnh gì chứ!" Một giọng nói hùng hậu từ trong Ốc Vân Tông truyền đến, Thiên Lang chân nhân mặc đạo bào đen trắng giao nhau ngay lập tức xuất hiện, bên cạnh là Huyền Cơ mang bộ mặt âm trầm.

"Nói thật cho các ngươi biết, phần đông Ốc Vân Tông đích xác là yêu thú, nhưng ngoại trừ yêu thú, trưởng lão hộ sơn của tông môn ta cũng rất nhiều!" Giọng nói Huyền Cơ lạnh lùng vang lên, ra tay chính là một xác rùa rắn chắc nện xuống đầu Vân Trúc đang có ý đồ đánh lén Thanh Đồng.

Đồng thời ngay lúc đó, vài luồng sáng từ sau núi Ốc Vân Tông bay ra, khí thế cường đại làm cho những người vừa xông kia đều lui về phía sau, tập trung nhìn vào, chừng bảy tám tu sĩ khí thế không thua gì Thiên Lang chân nhân đứng ở trong hư không, uy áp cường đại khiến ngay cả Vân Trúc là trung kỳ hóa thần cũng không khỏi lui về phía sau vài bước.

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, giữa những người này có một gương mặt quen thuộc, đó chính là "Thần thúc" trông coi vườn ở ma cung Minh Yên!

"Trưởng lão trấn sơn!" Người các môn phái khác kinh hô lên tiếng, ba tông môn lớn nội tình sâu xa, đều sẽ có mấy trưởng lão tu vi cao thâm tọa trấn, thế nhưng Ốc Vân Tông này cũng quá khoa trương đi!

Người ta nhiều lắm có hai ba trưởng lão kỳ hóa thần ẩn dấu, nhìn những người trong Ốc Vân Tông này, đó chính là bảy tám! Có hai người phía sau còn nổi lôi điện đỏ tím, rõ ràng đều là lão tổ độ kiếp! Như này còn đánh làm gì nữa!

Trong lúc mọi người đang kêu rên không ngừng thì trong thiên địa chợt truyền ra một tiếng nổ vang. Mọi người đều hướng tới phía tây nhìn lại, chỉ thấy nơi cực tây, vài luồng điện quang lóe lên không ngừng.

"Đó là…… mật tàng Thái Huyền!"

"Mật tàng mở ra!"

Vài trưởng lão tông môn kinh hô lên tiếng.

Trong núi Thái Huyền có lưu lại động phủ mật tàng thượng cổ, một ngàn năm mới mở ra một lần! Lần trước mở ra, tuy rằng tử thương vô số, nhưng có không ít người lấy được kỳ bảo kinh thế, những người tham dự tầm bảo lần đó, có hai người đều đã phi thăng!

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nheo mắt lại, mật tàng Thái Huyền hắn cũng biết, lão khốn kiếp lúc trước cũng từng tham dự qua, hướng hắn khoác lác bản thân chiếm được vô số thứ tốt từ trong đó, nhưng lại nhắc đi nhắc lại với hắn rằng, nếu ngàn năm sau mật tàng lại mở, ngàn vạn lần đừng đi vào.

Truyền thuyết trong mật tàng Thái Huyền, có đại môn thông hướng với cốc yêu thú, chỉ cần mở cánh cửa kia ra, bên trong có vô số yêu thú cường đại mà ôn thuần. Nhìn nhìn đại trận hộ sơn trước mắt cùng trấn sơn trưởng lão, lại nhìn mật tàng sắp mở ra, mọi người nhất thời dừng tâm tư tấn công Ốc Vân Tông.

Mạc Thiên Liêu thừa dịp mọi người ngây người, hóa Thái Thủy thành trường côn, hung hăng gõ xuống đầu Lưu Mang chân nhân đối diện.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần ngày đó buổi tối phát sinh cái gì]

Tu sĩ giáp: Gạt người a, nói bên trong choáng tông toàn là cục bông nhỏ đâu?

Tu sĩ ất: Gạt người a, cao thủ nhiều như vậy còn đan cầu len làm gì!

Minh Yên:[mặt nghiêm túc] chuyển phát nhanh thương hiệu Rồng Bư, giao hàng trong vòng mười hai canh giờ trên toàn đại lục, an toàn không lo, hỗ trợ vận chuyển thực phẩm tươi mới.

Chúng tu sĩ:……

….

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Luyện Gương

Lưu Mang chân nhân thình lình bị đập, một côn này mang theo lực chân nguyên hùng hậu, lúc ấy đánh hắn đến mức trợn trắng mắt. Mạc Thiên Liêu chưa cho hắn cơ hội thở dốc, trở tay hóa Thái Thủy thành trường thương, trực tiếp hướng tim hắn đâm qua.

Vân Trúc chân nhân bị xác rùa đập đầu giờ mới phản ứng, vung tay phóng linh kiếm ngăn trở Thái Thủy:"Hôm nay quả thật là một hồi hiểu lầm, chúng ta cáo từ, còn mong chư vị đạo hữu Ốc Vân Tông cùng ma tôn bao dung."

Thái Huyền mật tàng mở ra, mọi người không còn tâm tư lưu lại Ốc Vân Tông làm gì. Huống hồ trong Ốc Vân Tông còn có nhiều lão quái trấn sơn như vậy, lưu lại quả thật là không khôn ngoan chút nào.

"Tới đều là khách, Ốc Vân Tông còn chưa kịp chiêu đãi các vị thật tốt," Viêm Liệt cười tủm tỉm đi ra nói chuyện,"Tông chủ đã ở Ốc Vân Điện chuẩn bị đồ nhắm rượu, chư vị chưởng môn, trưởng lão rất hân hạnh được đón tiếp các vị."

Một đôi mắt hoa đào xinh đẹp cười đến mê người, bộ dạng nhìn qua rất là chân thành, lại khiến người nhìn không rét mà run.

Vài người tông môn nhỏ kia đều đang bận đục băng, ý đồ cứu người đang bị đông lạnh thành băng ra, người vài đại môn phái coi như đầy đủ, ngoại trừ cứu người còn có người đứng ở nơi này đáp lời. Thế nhưng, những người này căn bản không có tâm tình nói chuyện phiếm.

Không phải tất cả chính đạo đều tham gia vây công Ốc Vân Tông lần này, cũng có một ít môn phái giao tình tốt với Ốc Vân Tông hoặc là bàng quan đứng nhìn đều không tới, huống chi còn có Ma đạo. Thái Huyền mật tàng mở ra liền không có hạn chế, ai cũng đều có thể đi, mà nghe đồn ngày đầu tiên Thái Huyền mật tàng mở ra đều sẽ có bảo vật xuất hiện. Bảo tàng thứ này vốn dĩ tới trước được trước, đi chậm, bảo vật xuất hiện trước liền không có phần.

Mọi người lòng nóng như lửa đốt, người Ốc Vân Tông ngược lại không nóng nảy.

"Hôm nay còn có chuyện quan trọng, nên không làm phiền." Lưu Mang chân nhân ôm đầu một bên phòng bị Mạc Thiên Liêu, một bên khách khí nói.

Đang nói, luồng sáng nơi cực tây rực rỡ hẳn lên, lập tức hấp dẫn vô số tu sĩ đi núi Thái Huyền.

Đại lục Thái Huyền chính là một mảnh đất bằng, chỉ cần đứng ở nơi đủ cao, thị lực cũng đủ tốt, muốn nhìn bao nhiêu xa liền có thể nhìn bấy nhiêu xa. Bảo quang vừa ra, mọi người càng không ngu ngốc ở lại. Rất nhiều môn phái nhỏ không chào hỏi liền chạy, mặt tông chủ Thanh Vân Tông rốt cuộc không nhịn được, thở dài nói:"Thiên Lang, chuyện hôm nay mọi người trong lòng đều rõ ràng, chuyện yêu thú Ốc Vân Tông tạm thời không đề cập tới, nay Thái Huyền mật tàng mở ra, ba tông môn lớn chúng ta vẫn nên liên thủ đi tìm bảo thật tốt."

"Ma đạo năm ma tôn mười ma môn……" Tông chủ Lưu Vân Tông nói đến chỗ này dừng một lát, không khỏi nhìn thoáng qua Mạc Thiên Liêu.

Một ma tôn rõ ràng đứng ở trước mặt, lúc này thảo luận đối phó ma đạo như thế nào có chút là lạ.

"Ốc Vân Tông về sau sẽ không tiếp tục tham dự tam tông minh, tự thành một phái, hai vị xin cứ tự nhiên đi." Thiên Lang không cho mọi người có cơ hội mượn sức, trực tiếp từ chối, hơn nữa ngăn cản Huyền Cơ cùng Mạc Thiên Liêu vốn đang còn muốn tiếp tục đánh nhau, ý bảo mấy ruồi bọ này mau đi.

Vài môn chủ môn phái nhỏ đều lộ ra vẻ khiếp sợ, phải biết, tam tông liên minh đã giằng co mấy ngàn năm, Ốc Vân Tông rời khỏi, ý nghĩa liên minh nháy mắt tan rã, về sau chính đạo phòng chừng cũng giống như ma đạo biến thành năm bè bảy mảng.

Mạc Thiên Liêu chắp tay sau lưng đứng ở trong hư không, nhìn luồng sáng ở vùng đất cực tây dần dần ảm đạm lại, hơi hơi nheo mắt, không biết có phải là do ảo giác của hắn, vẫn cứ cảm giác thời gian mật tàng này mở ra quá là đúng dịp.

Trên đại trận hộ sơn vẫn còn dính vài tên bị đóng băng, vài đồng môn ngóng trông nhìn Thanh Đồng, kỳ vọng y hảo tâm như lúc trước, giải pháp thuật đóng băng này.

Thanh Đồng ngáp một cái, bay tới bên cạnh Mạc Thiên Liêu,"Bẹp" một cái nằm sấp xuống lưng hắn bất động.

"Mệt mỏi?" Mạc Thiên Liêu phục hồi tinh thần, hơi hơi nhếch môi cười, vươn tay kéo người kia vào lòng, trả lời hắn là một cái ngáp nho nhỏ.

"Ôm Đồng Đồng về phòng ngủ đi." Thiên Lang để Viêm Liệt đi thu thập tàn cục, chính mình cũng nhịn không được ngáp một cái, tối hôm qua đều không có ngủ.

"Chúng ta phải trở về." Mạc Thiên Liêu ôm lấy Thanh Đồng, để y tựa vào lòng mình ngủ.

Thanh Đồng cảm giác không được tự nhiên, liền biến thành cục bông nhỏ chui vào trong áo hắn.

Mật tàng lấy loại phương thức thiên hạ đều biết mà mở ra, căn bản không gọi là mật tàng, mà gọi là mỏ vàng. Chính đạo còn kích động như thế, càng miễn bàn đến nhóm ma tu chỉ xem trọng lợi ích. Mạc Thiên Liêu phải nhanh chóng trở về chủ trì đại cục, không thể để tất cả mọi người đi đãi vàng, vậy buôn bán của hắn còn làm như thế nào nữa? Huống chi việc này quá mức kỳ quái, hắn phải đi hỏi ý Minh Yên trước cái đã.

Thuyền bay còn chưa bay bao xa, liền gặp đại Thanh Long "ầm ầm" bay tới.

"Sư tôn! sư tôn!" Mạc Thiên Liêu vội vàng quay đầu đuổi theo, nhưng mà rồng lớn bay quá nhanh, thuyền bay hắn dùng tốc độ nhanh nhất cũng đuổi không kịp, ngược lại mèo nhỏ trong lòng lộ đầu ra, há họng "meo" một tiếng. Cự long uốn lượn lập tức dừng lại, nháy mắt quay đầu, gào thét mà đến, cuộn thành vòng vây quanh thuyền bay.

Mèo nhỏ hưng phấn mà muốn nhảy lên đầu rồng, Mạc Thiên Liêu nhanh chóng ôm lấy, không để y lộn xộn:"Sư tôn đây là đi Ốc Vân Tông tiếp người sao?"

Thanh Long lắc lắc cái đuôi, luồng sáng xanh lóe lên hóa thành hình người đứng trên thuyền bay Mạc Thiên Liêu:"Ừ."

"Mật tàng núi Thái Huyền mở ra……" Mạc Thiên Liêu nhìn kỹ vẻ mặt Minh Yên.

Minh Yên không có bất cứ biểu tình gì, chỉ "ừ" một tiếng như trước, nhìn về vùng đất nơi cực tây, thật lâu sau mới chậm rãi nói:"Các ngươi trước đừng đi, luyện chế huyền giám xong lại nói."

Huyền giám? Mạc Thiên Liêu sửng sốt:"Mật tàng cùng huyền giám có quan hệ gì sao?"

"Có liên quan, cũng không liên quan," Minh Yên nửa thật nửa giả nói,"Không có huyền giám, đi cũng như không." Nói xong, liền nhảy xuống thuyền bay, hóa thành hình rồng, gào thét bay đi.

Mày Mạc Thiên Liêu dần dần nhíu chặt:"Bảo bối, sư tôn có phải giấu diếm cái gì hay không?"

"Ta không biết," Thanh Đồng biến thành hình người, tựa vào vai Mạc Thiên Liêu nhìn phương hướng Thanh Long rời đi,"Lúc trước sư tôn thường xuyên đi núi Thái Huyền, nhìn chằm chằm Tuyết Sơn, vừa nhìn chính là vài ngày."

Đại chiến Tiên Ma, mật tàng Thái Huyền, huyền giám, đại lục Thái Bạch, Minh Yên……

Mấy thứ này tất nhiên có liên hệ gì đó, đáp án gần như hiện ra, Mạc Thiên Liêu khu động thuyền bay, nhanh chóng tiến về hướng ma cung.

"Đi thăm dò tình huống núi Thái Huyền," Mạc Thiên Liêu giao một ngọc giản dẫn âm cho tổng quản sự Bách Văn các,"Để người tầm bảo cùng đi vào, nhìn đến khi kết thúc, có chuyện gì quan trọng lập tức truyền đến."

"Vâng." tổng quản sự thấp giọng đáp, lại không có lập tức rời đi, chờ Mạc Thiên Liêu hạ thêm một bước mệnh lệnh. Lập tức chuẩn bị đi an bài nhân thủ. Dù có là mật tàng bình thường, cũng tràn ngập nguy hiểm, một đội nhân mã sống sót lâu dài hơn so với người đơn độc.

Quả nhiên, Mạc Thiên Liêu lại mở miệng, ném đến một danh sách:"Những thứ trên này, nếu thấy ở mật tàng thì lấy trở về, bổn tọa có trọng thưởng."

Ma tu dù tính gia nhập dưới trướng ma tôn, cũng chỉ mưu cầu được đến nhiều tài nguyên hơn, bởi vậy, những chuyện giống như tầm bảo này, nếu muốn phái thủ hạ đi, bình thường sẽ xác định vài thứ, thủ hạ chiếm thì giao lên, còn lại liền về cá nhân. Đoán Thiên tôn giả có rất nhiều tùy tùng, một nguyên nhân chính trong đó là, mỗi khi gặp được loại nhiệm vụ này, tất cả mọi người có thể được đến rất nhiều bảo khí thực dụng. Hơn nữa nếu chiếm được nguyên liệu luyện khí hiếm thấy nộp lên cho ma tôn, còn được rất nhiều phần thưởng thêm vào.

Liên tiếp mệnh lệnh hạ xuống, thám thính tin tức, tầm bảo, truyền tin, hết thảy an bài thỏa đáng.

Mạc Thiên Liêu tiếp nhận ngọc giản Hầu Cảnh đưa lên, xem xét sự vụ mấy ngày mình rời đi.

"Minh Yên ma tôn thả ra tin tức, muốn tìm một linh trí thiên địa, người tìm được có thể được một yêu tu biến hóa hoặc là một tòa tiên thành." Hầu Cảnh hội báo tình huống mấy ngày gần đây.

"Đáng giá nhiều như vậy?" Thanh Đồng cùng hắn ngồi bên nhau, nghiêng mình dựa ở trên bảo tọa, dùng ngón tay thon dài chơi chơi cỏ đuôi mèo màu đồi mồi một bên.

Mạc Thiên Liêu cười cười, kéo một bàn tay y qua thưởng thức:"Đưa một biến hóa yêu tu, là muốn hấp dẫn mấy người không có yêu thú, cũng chính là tu sĩ nhàn tản, mà một tòa tiên thành còn lại là tỏ rõ thái độ với các ma tôn và ma môn."

Đối với tán tu mà nói, biến hóa yêu tu dù có tiền cũng không mua được, một linh trí thiên địa không biết dùng như thế nào đổi lấy một yêu tu biến hóa, tuyệt đối cực kỳ có lời.

Mà đối với vài ma tôn mà nói, một tòa tiên thành không thể coi là đặc biệt đáng giá, cái này là đang truyền đạt ý tứ với bọn họ, Minh Yên muốn thứ như vậy, cũng không phải là thứ cực kỳ đặc biệt gì, nếu các ngươi có được, tất nhiên có thể lấy lòng chí tôn. Đồng thời cũng tránh cho vài người nào đó cảm giác thứ này rất trân quý mà giữ không đưa.

Chuyện mật tàng Thái Huyền mở ra đã truyền khắp toàn bộ đại lục, núi Thái Huyền hoang vắng trong lúc nhất thời trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Mạc Thiên Liêu mỗi ngày nhìn tin tức phía trước truyền đến, càng có cảm giác mật tàng kia rất quỷ dị. Tin tức từ Bách Văn các nói, ngày thứ nhất mở ra, có phần lớn bảo vật từ đỉnh núi Tuyết Sơn nhô lên, một đám tu sĩ đuổi tới đầu tiên tranh đoạt thành một đoàn, những người đuổi tới sau không có nhặt được, liền cướp từ những người đến trước.

Trong ngày đầu tiên tử thương vô số kể, vẫn là tự giết lẫn nhau mà ra.

Rồi sau đó, giữa hai tòa núi cao vỡ ra một khe hở, lộ ra cửa vào động phủ thượng cổ. Mọi người mừng rỡ như điên, nghĩ mọi biện pháp phá cửa, cửa động kia có sát trận cực lợi hại……

Mạc Thiên Liêu vẫn không đi núi Thái Huyền, chỉ là mỗi ngày nhìn tin tức truyền đến như nước chảy. Người chết ở núi Thái Huyền càng lúc càng nhiều, lại không nghe thấy có ai chiếm được bảo vật, mọi người dần dần tỉnh táo lại, không tiếp tục tự giết lẫn nhau, bắt đầu chuyên tâm phá trận, nay động phủ đã phá, hàng loạt người tràn vào.

Linh trí thiên địa cực kỳ quan trọng, trên danh sách Mạc Thiên Liêu đưa cũng có linh trí thiên địa, nhưng mà luyện chế huyền giám, ngoại trừ linh trí, còn có rất nhiều thứ quan trọng khác.

Đá Thái Sơ tự nhiên ắt không thể thiếu. Một mặt gương muốn phản chiếu người rất dễ dàng, nhưng muốn nó không phản chiếu mà chiếu ra bóng người rõ ràng, hiện ra hình ảnh, thì quá khó thậm chí là mâu thuẫn, huống chi muốn hiện ra lại là quá khứ tương lai gì đó.

Lật hết sách cổ, cũng không có ghi lại về huyền giám.

"Biết trước tương lai khẳng định là không có khả năng," Thái Thủy miệng rộng vụng trộm ăn một khối đá Thái Sơ nhỏ, lúc này mới lành lạnh nói,"Làm linh trí thiên địa, chỉ biết chuyện quá khứ, chuyện tương lai thiên đạo đều không biết, tui làm sao có thể biết."

"Há?" Mạc Thiên Liêu đang muốn rối đầu bứt tóc, dựa vào linh trí thiên địa nhìn lại quá khứ sao? "A! Ta biết!"

Muốn cho pháp khí có khả năng nhìn quá khứ, căn bản chính là người si nói mộng, vạn sự vạn vật đều có nhân quả, không có bắt đầu mà muốn nhìn lại, đương nhiên không có khả năng. Nhưng nếu đưa những suy nghĩ của linh trí trực tiếp chiếu vào trên gương, không phải là có thể nhìn lại hay sao?

Thái Thủy là một linh trí có thể nói, Mạc Thiên Liêu biết thiên địa huyền bí là thông qua lời nói của nó, truyền báo cho mọi người, như vậy nếu dùng trí óc linh trí hòa với nguyên mẫu linh khí, những suy nghĩ của linh trí liền sẽ chiếu vào trên gương, có lẽ là có thể làm được hồi tưởng quá khứ.

"Ha ha ha!" Mạc Thiên Liêu hưng phấn không thôi, nhất thời đánh thức Thanh Đồng đang ghé vào trên đùi hắn ngủ.

"Hửm?" Thanh Đồng mở mắt ra, mơ mơ màng màng ngẩng đầu, liền bị Mạc Thiên Liêu ôm mạnh hôn một cái, nhất thời tỉnh táo lại, nâng tay chính là một bàn tay.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần huyền giám đến tột cùng có ích lợi gì]

Thợ Mộc: Sư tôn, huyền giám luyện thành

Minh Yên: Quá tốt, rốt cuộc có thể hoàn thành tâm nguyện suốt đời

Thợ Mộc:[lo lắng] tâm nguyện gì?

Minh Yên: Tìm được mấy cái chuyển phát nhanh bị mất đi!

Thợ Mộc:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Huyết Quật (Vực Máu)

Có manh mối, Mạc Thiên Liêu lại lâm vào trạng thái luyện khí điên cuồng, ôm Thanh Đồng còn đang đánh hắn, xông vào luyện khí thất.

"Muốn cho linh trí có thể hồi tưởng quá khứ, thì phải tạo thành ảnh, nhưng suy nghĩ của linh trí cũng không phải liên tục." Mạc Thiên Liêu cầm một khối đá Thái Sơ lầm bầm lầu bầu.

"Này, chủ nhân, làm sao anh biết là không liên tục?" Thái Thủy biến thành một dây xích uốn éo, tỏ vẻ bản thân nó liên tục suy nghĩ đấy thôi.

Mạc Thiên Liêu không để ý nó, Thanh Đồng nâng tay bắt lấy xiềng xích cào cào. Cả ngày nói chuyện lung tung, nào có bộ dáng liên tục suy ngẫm chứ.

Thực ra người cũng không phải suy nghĩ liên tục, lúc đang suy nghĩ một chuyện rất có khả năng liền lan đến một chuyện khác, như vậy muốn khiến huyền giám liên tục hiện ra một sự kiện quá khứ, phải có thứ gì đó có thể ghi nhớ tất cả suy nghĩ lóe qua của linh trí, thậm chí có thể giúp đỡ linh trí hồi tưởng quá khứ.

Mạc Thiên Liêu từ bên trong đống nguyên liệu trân quý tìm ra một khối "Thận thạch". Cái gọi là Thận thạch, danh như ý nghĩa, chính là loại đá có thể dẫn ra ảo ảnh, loại đá này bình thường dùng để làm ảo trận cấp cao, rất ít dùng đến luyện khí.

"Thận thạch có thể nhớ kỹ những gì thần hồn khắc vào, sau khi họa ra trận pháp, có thể tự phát suy diễn." Mạc Thiên Liêu thấy Thanh Đồng tò mò, liền đưa viên đá trong lóng lánh trong suốt tay kia cho y.

Thanh Đồng nhìn chằm chằm viên đá kia thật kỹ, viên đá trên cơ bản là trong suốt, dưới ánh sáng hiện lên hoa văn bảy màu, giống như hoa văn bên trong vỏ sò. Đưa một luồng thần hồn vào đi kiểm tra xem xét, nhưng cái gì cũng không thấy.

"Đưa đây, để ta xem xem." Mạc Thiên Liêu cầm viên đá lại, thả một chậu nước trong ở bên tay, dùng ngón tay vẽ pháp trận đơn giản trên mặt nước, trong chậu nước màu đen chậm rãi hiện ra một hình ảnh, một gương mặt tuấn mỹ mà khí phách, mi nhãn mang theo nụ cười, chính là Mạc Thiên Liêu ngày thường.

Thanh Đồng sửng sốt, nâng tay đánh nghiêng chậu nước,"Ào ào" tưới Mạc Thiên Liêu một thân đầy nước.

Mạc Thiên Liêu vuốt vuốt mặt một cái, nhặt khối Thận thạch kia lên, ngậm cười không thôi:"Bảo bối, vừa rồi là đang nhớ đến ta nha."

"Ai nhớ ngươi!" Thanh Đồng nhấc chân muốn đi, bị Mạc Thiên Liêu cầm chặt kéo vào trong lòng, quần áo ướt sũng nhất thời cũng làm ẩm xiêm y Thanh Đồng.

"Đừng quậy, ta họa ảo trận cho em xem." Mạc Thiên Liêu hòa tan một viên linh thạch ở lòng bàn tay, nhanh chóng vẽ trên mặt đất vài tiểu trận, sau đó đặt Thận thạch ở trung tâm, lại hòa tan một viên linh thạch rồi vẽ tranh bên trên Thận thạch, cuối cùng đưa một luồng thần thức đi vào, ảo trận nhanh chóng sáng lên, bắt đầu xuất hiện từng hư ảnh.

Bởi vì đột xuất vẽ trận, tương đối đơn sơ, ảo giác cũng không rõ ràng như ảo trận Mạc Thiên Liêu ngày thường vẽ ra, nhưng cũng có thể nhìn ra cảnh tượng bên trong. Ở trên giường rộng rãi, hai người thân thể giao điệp, chính là đang làm chuyện khiến người mặt đỏ tai hồng, nhìn kỹ, người bị đặt ở phía dưới, trên đỉnh đầu còn có một đôi tai lông tuyết trắng.

"Nhìn xem, ta vừa rồi nhớ lại chuyện đêm qua, chỉ là mơ hồ suy nghĩ một chút, Thận thạch này liền tự động suy diễn lên, có giống với tình hình hôm qua hay không? Lại có gì khác không?" Mạc Thiên Liêu cười xấu xa chỉ ảo ảnh nho nhỏ kia nói.

Thanh Đồng hơi hơi nheo lại mắt, ngửa đầu, cắn.

"Á!" Mạc Thiên Liêu cố gắng cứu cằm mình ra, sau đó thuận thế hôn lấy đôi môi mỏng trơn bóng,"Quần áo ướt, ta giúp em cởi ra."

"Ngô……"

Lặp lại một lần những cảnh bên trong ảo giác xong, Mạc Thiên Liêu cảm thấy mĩ mãn ôm lấy Thanh Đồng ngất đi, đặt xuống đệm mềm bên cạnh, đắp chăn lên, bản thân mình lại ngồi xuống một lần nữa, bắt đầu xử lý nguyên liệu.

Nguyên liệu lần trước hắn nhắc tới, Minh Yên đã tìm đến hơn phân nửa, đá Thái Sơ, Hồi Thiên tinh, đá Thông Minh, mấy thứ này có thể làm ra một cái gương bóng loáng. Mặc dù có ý tưởng, thế nhưng vấn đề trong đó vẫn phức tạp như trước.

Mạc Thiên Liêu cắt từ nguyên liệu ra một khối nhỏ, dùng thần hồn khống chế, trong Phần Thiên lô loại bỏ tạp chất, lấy đá Thái Sơ làm trụ cột họa trận, Hồi Thiên tinh là chủ thể, dùng một khối nhỏ Thận thạch dung hợp với đá Thông Minh khắc trận ở trên Hồi Thiên tinh.

Đợi Thanh Đồng tỉnh ngủ, Mạc Thiên Liêu đang cầm một cái gương nhỏ lớn bằng bàn tay thưởng thức.

"Luyện xong?" Thanh Đồng lại đây xem.

"Sao có thể chứ." Mạc Thiên Liêu cười khổ, đây là luyện thử thôi, ý tưởng rất tốt, nhưng thực sự luyện lên lại khó khăn tầng tầng, không nghĩ tới một huyễn kính thế nhưng còn cần pháp trận không gian.

Thanh Đồng đưa thần thức vào gương nhỏ, ngẫm lại hồi trước ăn cá suối lạnh, trong kính quả thật hiện lên vài xiên cá nướng, còn đang bốc nóng. Này không phải là thành sao? Thanh Đồng lại nghĩ đến muốn nhìn những chuyện hồi bé, tựa như năm trăm năm trước Thiên Lang là dạng gì, đưa thần thức vào đi, lại là một mảnh tối đen, cái gì cũng không có.

"Hả?" Thanh Đồng hơi hơi nhíu mày, gia tăng thêm thần hồn vào, lại mơ hồ cảm giác được có một hàng rào, ngăn trở hồi tưởng quá khứ, khiến người rất là sốt ruột, dùng sức muốn đột phá, chợt cảm giác được một trận đau đớn,"A……"

Gương trong tay đột nhiên rơi xuống, Thanh Đồng ôm đầu ngã ngửa ra sau.

"Thanh Đồng!" Mạc Thiên Liêu hoảng sợ, một tay tiếp lấy người, nhìn thấy sắc mặt Thanh Đồng trắng bệch, nhất thời sợ tới mức hồn lìa khỏi xác,"Đau chỗ nào? Thần hồn bị thương sao?"

Thanh Đồng nhắm mắt, lắc lắc đầu, chậm rãi mở, một đôi mắt biến thành màu lưu ly.

Mạc Thiên Liêu kề trán cùng y, nhìn kỹ xem, phát hiện không có thụ thương, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra:"Cái mà em nhìn thấy là hàng rào thời không."

"Hàng rào thời không?" Thanh Đồng khó hiểu ngửa đầu nhìn hắn, hàng rào thời không là cái gì?

"Sáu mươi năm một giáp, một giáp là một vòng tuần hoàn," Mạc Thiên Liêu nhặt gương nhỏ bị bể,"Dùng Thận thạch tạo thành ảnh, chỉ có thể hiện ra những gì xảy ra trong vòng sáu mươi năm, vượt qua sáu mươi năm, liền có hàng rào thời không, khó có thể vượt qua."

Muốn một cái gương có thể nhìn thấy quá khứ, tất nhiên không phải là dùng để nhìn những gì xảy ra sáu mươi năm trước. Mà là muốn phá vỡ hàng rào thời không, đại khái cần một kiện thiên địa chí bảo có thể cắt qua hư không. Nhưng Mạc Thiên Liêu chưa bao giờ nghe nói qua, có cái gì có thể cắt được thời gian hư vô mờ mịt này.

Luyện khí lại rơi vào ngõ cụt. Hỏi Thái Thủy, Thái Thủy ấp a ấp úng rất lâu, mới chậm rì nói:"Thứ có thể cắt qua thời gian gì đó, tui không có nghe nói qua, chỉ biết là, thời thượng cổ, có thần linh có thể xuyên qua quá khứ tương lai, nhưng xuyên qua vài lần, liền sẽ hao hết thần cách mà tiêu tán cùng thiên địa."

"Có lẽ sư tôn biết." Thanh Đồng nhìn nhìn Thái Thủy xoắn thành bánh quai chèo, đột nhiên nói.

Thanh Long sống gần một vạn năm, làm hậu duệ thượng cổ thần thú, những thứ biết đến có lẽ cũng không thiếu gì so với linh trí thiên địa. Hơn nữa Minh Yên tất nhiên đã nghiên cứu nhiều năm, đối với Huyền Giám có lẽ có cách giải thích độc đáo gì.

Nói đi là đi, Mạc Thiên Liêu kéo Thanh Đồng ra khỏi phòng luyện khí, liền gặp được Hầu Cảnh tiến đến bẩm báo.

"Tôn thượng, thủ hạ tiến núi Thái Huyền đều chết." Hầu Cảnh cầm trong tay vài cái ngọc giản, đã mất linh khí xuất hiện vết rách, đây là ngọc giản kết nối với thủ hạ, nếu đối phương chết, ngọc giản bên này liền sẽ rạn nứt.

Mạc Thiên Liêu sửng sốt, hắn phái nhiều người đi như vậy, lúc này mới mấy ngày, làm sao nói chết là chết?

"Động cổ thượng phủ kia cực kỳ quỷ dị, người đi vào liền mất đi tin tức, ngày hôm trước ngọc giản này chợt vỡ ra, mới biết được những người đó đều đã chết đi," Hầu Cảnh cau mày,"Nay núi Thái Huyền đã máu chảy thành sông."

"Thế, có người đi ra?" Tay Mạc Thiên Liêu giấu dưới tay áo dần dần nắm chặt.

"Vẫn chưa có người ra khỏi động." Hầu Cảnh cau mày, cũng có thể nói, trước mắt không người còn sống, phía trước lão còn rục rịch cũng muốn vào xem, nếu không phải ngại với mệnh lệnh Mạc Thiên Liêu khiến lão ở Ma cung lưu ý tin tức, lão đã sớm liền đi, nay nghĩ đến lại là một thân mồ hôi lạnh. Mật tàng Thái Huyền này căn bản không giống bảo tàng, mà như là huyệt quật.

"Huyệt quật?" Mạc Thiên Liêu trong lòng run lên, cái gọi là huyệt quật, là một vài vùng đất cực hung, chỗ đó bình thường che dấu tà trận thượng cổ gì đó, cần rất nhiều máu tế mới có thể mở ra.

Nhớ tới lúc trước Ốc Vân Tông bị vây, Minh Yên nói với hắn một câu:"Không cần lo lắng quá mức, tự có đường giải quyết."

Mạc Thiên Liêu đứng dậy, kéo Thanh Đồng đi.

Thuyền bay ngày đi vạn dặm, rất nhanh liền đến phụ cận núi Thái Huyền, còn chưa tới gần, liền va chạm với khí huyết sát đầy trời. Thanh Đồng có ngọc bội Mạc Thiên Liêu đưa, nhưng vẫn cảm giác không thoải mái.

Mạc Thiên Liêu vẽ trận pháp quanh mình hai người, khu trừ huyết sát, quét ra sương khói, liền nhìn thấy bên trong hư không, một người đứng, hoa phục màu xanh rộng rãi phần phật phiêu đãng trong gió, con ngươi màu xanh đậm, lẳng lặng nhìn đỉnh núi tuyết đọng vạn năm không tan, dường như xuyên thấu qua hư không nhìn người nào đó.

"Sư tôn……"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Sư tôn mới là boss ẩn giấu!

Móng Nhỏ: Sư tôn mới không phải người xấu!

Thợ Mộc: Vậy ngươi nói, hắn tạo huyết quật này làm cái gì?

Móng Nhỏ: Đại khái chắc là muốn ăn đậu hủ máu

Thợ Mộc:……

—

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Huyền Tẫn

Thanh Đồng thấy Minh Yên đứng ở chỗ này cũng không giật mình, nhiều năm trong quá khứ, hắn vẫn như vậy, một rồng đứng ở trong hư không, nhìn tuyết đọng núi Thái Huyền. Mỗi khi không tìm được sư tôn, tới nơi này tìm quả đúng không sai.

Mạc Thiên Liêu nhìn mà thấy da đầu căng thẳng.

Khí huyết sát dày đặc từ cửa động giữa núi truyền đến, đó là do trong thời gian ngắn chết mà rất nhiều người tạo thành, giống như Thập Sát cốc năm đó vậy. Mà Minh Yên vẫn như vậy mặt không chút thay đổi đứng ở chỗ này, dường như không nhìn thấy gì hết.

"Huyền Giám có manh mối gì không?" Tuyết lại rơi xuống đỉnh núi, Minh Yên không quay đầu nhìn bọn họ, khóe môi hơi hơi nhếch lên nhìn hoa tuyết từ trắng chuyển sang đỏ.

"Gặp chút cản trở," Mạc Thiên Liêu ôm Thanh Đồng chậm rãi tới gần, nheo mắt nhìn Minh Yên,"Mật tàng Thái Huyền là ngươi mở ra sao?"

Thanh Đồng sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu lặng lẽ siết lòng bàn tay y, ý bảo y an tâm một chút chớ nóng.

"Làm sao khẳng định được?" Tựa hồ tâm tình Minh Yên không tệ, ngữ khí nói chuyện ôn hòa hơn một ít so với ngày thường, cũng không có trực tiếp trả lời vấn đề, giống như đột nhiên nổi hứng nói chuyện phiếm.

"Mật tàng Thái Huyền ngàn năm mới mở, nhưng thời gian cũng không nhất định. Lần này mở ra, khốn cục Ốc Vân Tông nháy mắt hóa giải, mà sư tôn ngay từ đầu liền nhắc nhở ta chuyên tâm luyện khí không cần quản mấy cái này." Mạc Thiên Liêu chăm chú nhìn chằm chằm Minh Yên, hắn ngược lại không để ý mấy đối với việc chết bao nhiêu người, chung quy với bất cứ bí cảnh tầm bảo nào cũng sẽ chết hơn phân nửa người, chỉ là hắn cần phải làm rõ mục đích của Minh Yên.

Nếu hết thảy những chuyện này đều do Minh Yên gây nên, như vậy Minh Yên rõ ràng đang bày một ván cờ rất lớn, thậm chí hắn cùng Thanh Đồng, đều bị nhốt trong ván cờ này. Ngay từ đầu luyện chế Huyền Giám, Minh Yên chỉ nói sơ sơ, Mạc Thiên Liêu hắn không thèm để ý làm chuyện thiếu đạo đức gì, nhưng không thích bị người lợi dụng, càng quan trọng hơn là, hắn muốn cam đoan Thanh Đồng không bị thương hại gì.

"Không sai," ngoài ý muốn, Minh Yên lại thoải mái thừa nhận, trở tay móc ra một ngọc giản ố vàng,"Một ngàn năm trước, ta cũng từng nhờ người luyện chế Huyền Giám nhưng chỉ tiếc thất bại, đây là bản chép tay của người nọ, có lẽ đối với ngươi hữu dụng."

Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn, chậm rãi vươn tay tiếp nhận, ánh mắt nhìn Minh Yên lại mang theo phòng bị.

"Ông –" Đột nhiên, trong núi truyền ra một tiếng nổ vang, dường như thanh âm mở ra đại trận gì đó.

Tâm tình Minh Yên tựa hồ càng tốt, nhấc chân liền muốn hướng vào trong núi:"Các ngươi cũng lại đây xem đi."

Mạc Thiên Liêu có chút do dự, nói thực ra, nếu Minh Yên không phải sư tôn Thanh Đồng, hắn thật đúng là một điểm cũng không thể tín nhiệm. Chung quy, nhiều năm như vậy, thủ đoạn Minh Yên bày ra ở chỗ đó, hắn cũng không phải là hạng người tâm địa thiện lương gì. Chuyện này khắp nơi lộ ra kỳ quái, Minh Yên lại không chịu nói rõ……

"Sư tôn sẽ không hại chúng ta." Thanh Đồng nhìn hắn, chậm rãi nói.

Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu, chống lại đôi mắt lưu ly nhạt màu, hơi hơi nhếch môi cười, mèo hắn đã không cần hắn nói chuyện liền biết hắn suy nghĩ cái gì:"Muốn đến xem sao?"

Thanh Đồng gật gật đầu, bên trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo không có bất cứ lo lắng gì.

"Vậy ngươi biết bên trong là cái gì sao?" Mạc Thiên Liêu thấy y bình tĩnh như vậy, lường trước Thanh Đồng có lẽ biết cái gì.

"Không biết." Thanh Đồng dứt khoát nói.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, nhìn bóng dáng Minh Yên sắp biến mất, thở dài, kéo Thanh Đồng đuổi theo. Vô luận là cái gì, dù sao cũng phải xem đến tột cùng.

Sơn động vào núi Thái Huyền ở trên vách đá cao nhất, trước lúc đến không có chú ý, khí huyết sát dày đặc khiến Mạc Thiên Liêu nhịn không được nhíu mày, ý bảo Thanh Đồng biến thành mèo trốn đi.

Thanh Đồng cũng không nhiều lời, trực tiếp biến thành cục bông nhỏ chui vào trong vạt áo hắn. Vóc dáng nhỏ, thừa nhận huyết sát sẽ ít đi một chút.

Mạc Thiên Liêu bỏ thêm mười mấy kết giới phòng ngự quanh thân, lúc này mới tới gần sơn động kia, cửa động mở cũng được không chỉnh tề, không giống như động phủ bị đào bới ra, mà như là bị lực gì đó làm nổ tung.

Trong động u ám, Mạc Thiên Liêu tùy tay bắn ra vài cái pháp khí nhỏ chiếu sáng, nháy mắt chiếu sáng con đường thật dài, nhất thời bị hù nhảy dựng.

Trong khoảnh khắc sơn động sáng lên, trên vách tường cũng có vô số con mắt đồng thời bị chiếu sáng lên, đồng loạt nhìn chằm chằm lại đây, mèo nhỏ trong lòng lập tức nắm chặt xiêm y hắn.

"Trùng Xi Vưu……" Mạc Thiên Liêu vỗ vỗ cầu lông trong lòng, ý bảo y chui vào đi đừng nhìn. Nghe đồn năm đó trời đất chém giết Xi Vưu, máu tươi nhuộm đỏ cả tòa núi, bởi vì khí huyết sát dày đặc, ở Sơn Âm liền sinh ra một loại ác trùng. Bởi vì chủng trùng này là từ máu Xi Vưu tẩm bổ thành, nên bị xưng là trùng Xi Vưu.

Mắt Xi Vưu lớn như chuông đồng, toàn thân trừ một con mắt này, thì còn có một giác hút, ngày thường giác hút này có thể giúp nó bám vào trên vách núi, gặp được vật sống, liền sẽ điên cuồng nhào lên, hút khô máu tươi, dù đó là tu sĩ cũng khó mà ngăn cản.

Trước mắt, mấy con trùng này đều im lặng nằm sấp, dường như là ăn no, nhưng Mạc Thiên Liêu không dám chủ quan. Ngự khí dưới chân, bay trong động, không phát ra một chút tiếng vang. Dọc theo đường đi, có thể nhìn thấy rất nhiều thi thể bị hút khô, cùng với quần áo, pháp khí nằm lả tả,. Bay tới cuối sơn động, trước mắt xuất hiện vô số lối rẽ, đều tối đen sâu thẳm. Minh Yên đứng ở trên một mảnh đất trống trải ở trước lối rẽ chờ bọn họ.

"A –"

"Cẩn thận!"

"Oa! Xem ta tìm đến cái gì này!"

Thanh âm ồn ào từ các lối rẽ khác nhau truyền đến, tựa hồ có khi là bảo tàng, có khi là nguy hiểm, hiển nhiên người còn chưa chết hết. Trên bãi đất trống dưới chân, Minh Yên vẽ một đại trận cực kỳ phiền phức, ấn ký màu đỏ tươi lúc sáng lúc tối.

"Trận này cần vô số máu tươi mới có thể mở ra, một khi mở ra, sẽ có bảo tàng lấy hoài không hết." Vẻ mặt Minh Yên rất là hờ hững, xoay người đi về một lối rẽ trong số đó.

Con đường này vang lên tiếng hét thê lương nhất.

Mạc Thiên Liêu lại bỏ thêm một kết giới phòng trùng ở quanh thân, cũng lấy rất nhiều phòng ngự pháp khí trong vòng tay chứa đồ ra mang ở trên người, chủ yếu là cho mèo con trong lòng mặc vào vài cái, để ngừa vạn nhất.

Vừa bước vào đường rẽ, cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi, không còn tối đen âm u như hồi nãy, nơi này ánh nắng tươi sáng, không khác động thiên. Một cánh cửa đá đứng ở cách đó không xa, trên viết hai chữ "Huyền Tẫn" lớn.

Cửa đá kia cao mười trượng, rộng mười trượng, tỏa ra ánh sáng xanh nhạt mờ ảo, thoạt nhìn không chân thật lắm, dường như nằm ở đáy biển, hai chữ "Huyền Tẫn"giống như cửa vào thuỷ tinh cung ở đáy biển, tỏa màu u lam.

"Đoán Thiên!" Trước mặt truyền đến một tiếng gọi quen thuộc, cẩn thận nhìn lại, hóa ra là Lưu Mang cùng Lưu Bích, hai người cầm trong tay linh khí, ánh mắt không tốt nhìn hắn.

"Thật sự là oan gia ngõ hẹp!" Lưu Mang cắn răng nói, liền phóng linh khí trong tay hướng về phía hắn.

Mạc Thiên Liêu nâng tay dùng Thái Thủy ngăn trở linh kiếm kia, đứng tại chỗ lù lù bất động, chậm rãi nhắm mắt lại. Nâng tay, hóa Thái Thủy thành trường cung, dùng thần thức cảm giác phương hướng, lại là một mảnh hỗn loạn, mở mắt ra:"Bảo bối, nói cho ta biết sư tôn ở nơi nào."

Hết thảy mọi thứ trước mắt đều là hư ảo, bởi vì từ đầu đến cuối, Mạc Thiên Liêu không có nhìn thấy Minh Yên, cho nên, nơi này là một ảo trận!

Mèo nhỏ trắng tuyết nhảy ra hóa thành hình người, chậm rãi khép lại hai mắt, yêu hồn so với thần hồn nhân tu còn mạnh hơn gấp mấy lần, trong hỗn loạn nhanh chóng tìm đến phương hướng Minh Yên, nâng tay chỉ, hướng về phía cửa đá kỳ quái kia.

Mạc Thiên Liêu kéo cung, một mũi tên màu đỏ mồi nhanh chóng hướng cửa đá bay đi, trong khoảng khắc mũi tên lao ra, cảnh tượng trước mắt bắt đầu sụp đổ.

Ánh nắng tươi đẹp biến mất, lại là một mảnh tối đen, bắn ra pháp khí chiếu sáng, Thanh Đồng hoảng sợ, cầm chặt cánh tay Mạc Thiên Liêu.

Vị trí hai người đang đứng, là một con đường nhỏ cực kỳ hẹp, một bên đường là vách đá, một bên là vách núi sâu thẳm, phía dưới vực, có vô số con mắt lấp lánh, chính là vô số trùng Xi Vưu.

Lưu Mang chân nhân ngồi ở trên đường phía trước, ôm một chân kêu rên, Lưu Bích nắm linh kiếm trong tay, sắc mặt có chút trắng bệch:"Không chém đi chân của ngươi, trùng Xi Vưu đã hút khô ngươi rồi."

Cái chân bị chặt đứt kia bình bịch lăn xuống, mấy con trên này hiển nhiên đã ăn no, nhưng phía dưới còn không có, một mảnh đông nghìn nghịt nhanh chóng bao phủ cái chân kia. Lưu Mang chân nhân nhìn mà da đầu tê dại, không dám tiếp tục phát ra âm thanh, nhanh chóng ăn hai viên đan dược, ngừng máu.

Trùng Xi Vưu nơi này dường như sẽ không tự động xông lên cắn người, điểm ấy ngược lại là tốt.

Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu nhìn, Minh Yên ở cách đó không xa, bước chân không loạn chậm rãi hướng đi về phía trước.

Xác định hai người Lưu Vân Tông trước mắt không phải ảo giác, Thanh Đồng mở miệng hỏi:"Sao chỉ còn hai người các ngươi?"

"Đệ tử cùng đi với chúng ta đều đã chết." Sắc mặt Lưu Bích thật không dễ nhìn, thực ra nơi này không phải chỉ có một ảo trận, còn có vô số sát trận, khốn trận, bọn họ ở trong này đã mệt nhọc hồi lâu, nay một bước cũng không dám đi về phía trước.

Mạc Thiên Liêu không để ý tới bọn họ, chỉ nhìn Minh Yên. Minh Yên không đi men theo đường nhỏ, mà là đi vài bước, bay lên không trung, rồi sau đó lại hạ xuống đi tiếp vài bước. Người ngoài nhìn vào tất nhiên cảm giác buồn cười, nhưng Mạc Thiên Liêu lại có thể nhìn ra được đây là một loại bộ pháp đặc biệt, có thể tránh đi vô số trận pháp nơi này.

Làm đại sư trận đạo, Mạc Thiên Liêu một bước không bỏ sót mà nhớ kỹ bộ pháp của Minh Yên, cùng đi qua, mới vừa đi hai bước thấy Thanh Đồng cũng cùng đi, lập tức vươn tay ôm lấy người:"Đừng tự mình đi, nơi này rất nguy hiểm."

Thanh Đồng gật gật đầu, tựa vào trên lưng Mạc Thiên Liêu để hắn cõng.

Hai người mơ mơ hồ hồ theo Minh Yên, cũng không biết đi bao lâu, trước mắt quả thật xuất hiện một cánh cửa đá, giống như đúc cánh cửa trong ảo giác vừa nãy.

"Đây là……" Mạc Thiên Liêu buông Thanh Đồng, chậm rãi đi đến bên cạnh Minh Yên.

"Cửa Huyền Tẫn." Minh Yên vươn một bàn tay ra, chậm rãi vuốt ve ba chỗ lõm trên cửa.

Cửa đá này không có tay nắm, càng không có khe hở, chỉ có trên mặt ba chỗ lõm kỳ quái.

"Muốn mở cánh cửa này ra, cần ba thứ," ngón tay Minh Yên vuốt ve từng chỗ lõm một,"Huyền Châu, Huyền Vũ, Huyền Giám."

Đồng tử Mạc Thiên Liêu rụt lại, cẩn thận hỏi:"Bên kia cánh cửa này là cái gì?"

"Bên kia……" Minh Yên buồn bã nhìn cửa đá rất nặng, cánh cửa này làm từ thần thạch thời thượng cổ, ngoại trừ thần ma thượng cổ, ai cũng không thể dùng ngoại lực phá vỡ,"Là đại lục Thái Bạch." Nói rồi chậm rãi dán lòng bàn tay lên trên cửa, dường như làm thế, liền cách thế giới kia gần thêm một chút.

Đồng thời ngay lúc ấy, ở bên kia cửa có một bàn tay mảnh dẻ, chậm rãi dán lên vị trí y hệt.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Bên kia cửa là ai?

Minh Yên: Trương Khởi Linh*

Thợ Mộc:…… Ngươi tìm Trương Khởi Linh làm cái gì?

Minh Yên: Giao hắn cho quốc gia

*Nhân vật trong đạo mộ bút kí thì phải:v

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Ám Toán

Thanh Đồng nhìn bộ dáng sư tôn, không biết làm sao có chút khó chịu.

"Sư tôn dường như có người vướng bận phải không, ở bên kia cửa……" Mạc Thiên Liêu nhỏ giọng hỏi Thanh Đồng.

Thanh Đồng hơi hơi lắc lắc đầu, y cũng không biết người nọ là ai, sư tôn chưa từng nhắc tới trước mặt y, chậm rãi đi tới, cũng dùng một bàn tay dán ở trên cửa:"Sư tôn, người đang sờ cái gì?"

Minh Yên nhìn cửa đá nặng nề, thở dài nói ra hai chữ:"Đan Hi."

Đôi mắt lưu ly hơi hơi trợn to, Thanh Đồng há miệng thở dốc, đột nhiên không thể phát ra thanh âm nào.

Mạc Thiên Liêu im lặng hỏi thăm mèo nhà mình Đan Hi là ai, liền thấy đôi môi mỏng trên dưới chạm nhau, lại không phát ra tiếng, nhưng hắn đọc hiểu, Thanh Đồng nói là — Chu Tước.

Chu Tước! Khó trách Thanh Đồng nói chưa từng gặp qua Chu Tước, thượng cổ lưu lại bốn thần thú, theo Minh Yên nói, Bạch Hổ còn có rất nhiều tộc nhân ở trên Thiên Giới, ba chủng tộc còn lại đã tiêu vong, mỗi chủng chỉ còn lại có một con. Mà thế gian duy nhất chỉ có một Chu Tước, thế nhưng lại ở đại lục Thái Bạch.

"Yêu thú phi thăng cần nhật nguyệt đầy đủ, thiên địa âm dương tướng hợp, từ tám ngàn năm trước……" Minh Yên nói đến thời điểm tám ngàn năm, thoáng dừng một chút, chậm rãi thở dài, lại nói tiếp,"Đại chiến Tiên Ma tám ngàn năm trước, thượng tiên cùng đại ma giao chiến, cơ hồ hủy trời diệt đất……"

Ma là chủng tộc đối lập cùng tiên, nhân tộc phi thăng đi tiên giới, ma tộc phi thăng đi ma giới, năm đó trước khi phong bế cửa, người ma giới và tiên giới có thể đi đến đại lục Thái Cực. Sau này không biết vì sao, tiên cùng ma nổi xung đột, dẫn phát tiên ma hai tộc đại chiến, cơ hồ hủy trời diệt đất.

Ma tộc trừ sát hại tiên nhân, ngay cả phàm nhân cũng giết, cuối cùng, vô số thượng tiên đồng quy vu tận cùng đại ma, phần sức mạnh to lớn này đủ để hủy đại lục Thái Cực. Có thượng tiên vì giữ gìn thương sinh, trước khi đồng quy vu tận đóng kín cửa Huyền Tẫn, nhốt tiên và ma vào trong một không gian đặc biệt, phong bế con đường tiên ma đi đến đại lục, đồng thời cũng cắt thành hai mảnh đại lục.

Trong phúc có họa, trong họa có phúc.

Sinh linh trên đại lục có thể sống sót, nhân tu lại nhiễm ma khí, yêu thú không thể phi thăng. Nhưng không biết tình huống bên kia đại lục Thái Bạch như thế nào, đại khái chắc cũng không tốt lắm.

"Cho nên, luyện chế Huyền Giám, mở ra cửa ngăn, là phương pháp duy nhất khiến yêu thú phi thăng." Minh Yên buông tay ra, nhìn ba chỗ lõm trên cửa.

"Vậy Huyền Vũ và Huyền Châu……" Mạc Thiên Liêu bỗng nhiên nhớ tới Huyền Cơ vẫn luôn cất xác, vậy Huyền Châu kia là cái gì.

"Hai thứ này vẫn đều có," Minh Yên thở dài,"Các ngươi đi trước đi, nơi này huyết sát quá nặng, ở lâu không tốt."

"Sư tôn thì sao?" Thanh Đồng dùng tay lay lay ống tay áo Minh Yên.

"Một ngàn năm mới có thể mở một lần, ta lại đây một lát." Minh Yên khoát tay, ý bảo không sao.

Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn sắc mặt Thanh Đồng có chút trắng bệch, không nhiều lời liền ôm y đi ra ngoài.

Lưu Mang cùng Lưu Bích còn ở chỗ, lúc trước bọn họ nói chuyện, hai người nghe được rõ ràng thấu đáo, bộ dáng đầy mặt khiếp sợ, mãi đến khi Mạc Thiên Liêu đi ngang qua bên cạnh bọn họ mới hồi phục tinh thần lại.

"Theo hắn!" Lưu Mang chân nhân cuống quít đứng dậy, theo Mạc Thiên Liêu đi.

Mạc Thiên Liêu liếc nhìn hai người bọn họ, cũng không để ý, tùy ý bọn họ để bọn họ theo cùng.

Xuyên qua đường nhỏ, đi đến lối rẽ, huyết trận thật lớn vẫn còn thoạt sáng thoạt tối.

Mảnh đất huyết sát chính là vùng đất cực hung, nếu muốn tiến vào, thì cần dùng máu tươi tẩy đi cựu sát, nhưng cùng lúc đó sẽ hình thành tân sát. Cũng khó trách tám ngàn năm qua khí huyết sát nơi này chưa bao giờ tiêu tán, hóa ra là cách mỗi một ngàn năm sẽ có người tiến đến bổ sung.

Núi Thái Huyền đích xác có di tích thượng cổ, chỉ là không phải bảo tàng như mọi người suy nghĩ, mà là cửa Huyền Tẫn kết nối hai giới. Cách mỗi một ngàn năm, có thể mở ra một lần.

Cho nên Minh Yên hẳn tính đến thời gian mở cửa, tiếng nổ kinh động trời đất kia là do hắn làm ra, mục đích chính là hấp dẫn tu sĩ vây công Ốc Vân Tông đi núi Thái Huyền.

Mạc Thiên Liêu không chút nào lưu luyến mà men theo đường đi ra ngoài, Lưu Mang chân nhân do dự một lát, nhìn nhìn lối rẽ khác, kéo Mạc Thiên

Liêu lại:"Đoán Thiên, trong động này đều là chí bảo thượng cổ, ngươi một chút cũng không động tâm sao?"

Lưu Mang còn què một chân, bởi vì có thể ngự khí, ngược lại hành động tự nhiên, nhìn vài sơn động kia, vẫn có chút rục rịch. Mấy năm nay tu vi gã có chút trì trệ không tiến, nói không chừng trong sơn động này có đại cơ duyên thuộc về hắn.

"Nếu ngươi muốn đi thì tự đi, không ai cản ngươi cả." Mạc Thiên Liêu mặc kệ hắn.

"Bên trong này đích xác có bảo vật đại chiến Tiên Ma lưu lại, chỉ là sau khi tiên ma cường đại chết rồi, những thứ của bọn họ cũng sẽ có oán khí, cầm cũng không có chỗ tốt gì." Thái Thủy miệng rộng bay lên, dùng giọng điệu "Ngươi ngu quá đi" giáo huấn Lưu Mang.

"Phải không……" Lưu Mang chân nhân cúi đầu, lúc Mạc Thiên Liêu nhấc chân rời, đột nhiên đánh về Thanh Đồng đang đi ở phía sau, ôm chặt y nhảy vào trong một hang động.

"Thanh Đồng!" Mạc Thiên Liêu cả kinh, lập tức đuổi theo.

Trong động này có đủ loại trận pháp thiên hình vạn trạng, chỉ có đại sư trận đạo như Mạc Thiên Liêu mới có thể phá giải, có yêu thú hắn nơi tay, cũng không tin hắn sẽ không ngoan ngoãn theo tới.

Ý tưởng của Lưu Mang là tốt, nhưng……

Sâu thẳm trong sơn động từng trận âm phong nổi lên, thanh âm sột soạt không dứt bên tai, có thứ dinh dính gì đó đang không ngừng tới gần, khiến người lông tóc dựng đứng, Thanh Đồng trở tay đánh một chưởng lên ngực Lưu Mang chân nhân, Lưu Mang cuống quít tránh né, hai người lập tức tách ra.

Trên vách tường có vô số trùng Xi Vưu bám vào, lúc Thanh Đồng đụng lên tường nháy mắt liền biến thành mèo nhỏ, xoay người ngự khí trong không trung, vững vàng rơi xuống đất. Lưu Mang tuy rằng cũng phản ứng không chậm, thế nhưng thân hình quá mức to lớn nên dính phải mấy con côn trùng, lập tức nâng tay, lấy linh hỏa thiêu đốt.

Động này là nghiêng xuống dưới, hai người mới vừa tranh đấu, đã rơi xuống nơi cách xa cửa động, vừa đứng lên, liền thấy ánh sáng chói lòa quanh mình, vô số Xi Vưu trùng tụ tập cùng một chỗ phong tỏa đường đi.

"Mẹ nó, lại có hai tên ngốc đi vào!" Một thanh âm quen thuộc truyền đến, theo đó là một tiếng sư tử gầm, chính là Thí Địa cũng đang bị vây ở nơi này.

Nơi này là một khốn trận cực kỳ lợi hại, phàm là người đi vào liền khó có thể đi ngoài, Thí Địa che bả vai bị thương, mang theo đại sư tử đi tới, cười nhạo một tiếng:"Ta tưởng là ai, hóa ra là lưu manh nhà ngươi."

"Grao –" Hắc yểm sư hét lớn một tiếng, vui vẻ chạy đến bên cạnh mèo nhỏ, đưa mũi to lại gần ngửi y, nhất thời được thưởng cho một móng vuốt.

Mèo nhỏ biến thành hình người, vẫy vẫy tay bẩn, ngồi vào trên lưng đại sư tử, biến biến ra nước rửa sạch bàn tay bị dính bùn đất khi nãy.

"Ui, mèo nhỏ ở đây, Đoán Thiên đâu?" Thí Địa nhìn thấy Thanh Đồng, nhất thời trước mắt sáng lên, gã cũng có cùng suy nghĩ như Lưu Mang vậy, nơi này trận pháp tầng tầng, có Mạc Thiên Liêu liền có thể an toàn đi ra!

"Đoán Thiên ở phía sau, tôn giả chúng ta đến bàn giao dịch." Lưu Mang chân nhân đứng thẳng thân thể, nháy mắt với Lưu Bích đứng ở một bên, Lưu Bích ngay lúc Lưu Mang bắt đi Thanh Đồng liền theo hắn vào, giờ phút này thấy thế, liền đi tới bên cạnh Lưu Mang cùng hắn đứng chung một chỗ.

"Giao dịch gì?" Thí Địa cầm liệt chùy trong tay chầm chậm thưởng thức, tựa hồ Lưu Mang nói một câu không đúng, liền sẽ đập nát đầu hắn.

"Nơi này chỉ có Đoán Thiên có thể đi lại, chỉ cần chúng ta chế trụ con mèo này, sẽ không sợ hắn không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, đến lúc đó, bảo tàng nơi này Lưu Vân Tông nguyện chia đều cùng tôn giả." Lưu Mang chân nhân cười đến đầy mặt thành khẩn.

Thí Địa khiêng đại chùy lên trên vai, cười nhạo nói:"Ngươi để ta kèm chặt con mèo này?"

Thanh Đồng rửa tay xong, không có khăn tay, lau lau bàn tay xuống lông đại sư tử.

"Như thế nào?" Lưu Mang chân nhân rất có thành ý nói.

"Ha ha ha ha ha……" Thí Địa dường như nghe được chuyện gì buồn cười ghê lắm, đột nhiên cười ha hả. Nếu gã quả thật bắt con mèo này, Đoán Thiên đừng nói dẫn đường cho gã, nhất định sẽ băm gã thành thịt nát.

"Thí Địa, giết Lưu Mang, ta mang ngươi đi ra ngoài." Thanh âm Mạc Thiên Liêu chợt vang lên ở ngoài trận, trong động này trận pháp tầng tầng, mà nơi nơi đều là trùng, hắn một đường đi tới phí chút thời gian, mới có thể gắng gượng đứng ở bên ngoài khốn trận.

Khốn trận dễ giải nhất là khi ở bên ngoài trận pháp, nếu hắn cũng bị vây ở trong trận, muốn phá đại trận thượng cổ chưa hề thấy qua này nói không chừng phải phí mất vài ngày, nay thời gian quý giá, hắn không thể lãng phí được.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Lưu manh: Mau, bắt lấy con mèo kia

Đại chùy: Ngươi cho là ta là ngu ngốc sao?

Đại sư tử: Đúng rồi

Đại chùy: Đúng cái gì mà đúng![nắm lông]

Đại sư tử: Nói qua bao nhiêu lần rồi không cho nắm lông![há mồm, cắn]

Đại chùy: Nói qua bao nhiêu lần rồi không cho cắn mông

Móng Nhỏ: Các ngươi đánh, ta đi trước [giơ vuốt]

Lưu mạnh:……

_____

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Vuốt Hổ

Người bên trong khốn trận không nhìn thấy tình hình ngoài trận, nhưng có thể nghe được thanh âm.

Lưu Mang chân nhân vốn đĩ đánh không lại Thanh Đồng, chỉ vì nơi này là vùng đất huyết sát, yêu thú sẽ chịu ảnh hưởng, giống như linh sủng của gã vậy, phản ứng chậm chạp, thế cho nên bị giết chết. Gã chính là ỷ vào điểm này mới dám bắt giữ Thanh Đồng, ai ngờ đâu ở trong này gặp được Thí Địa

Nếu Thí Địa đồng ý đứng về phía gã, vậy ít nhất có chín thành phần thắng, nhưng nếu Thí Địa không cùng nhóm với gã vậy liền phiền toái.

"Tôn giả, nếu……" Lưu Mang còn muốn nói cái gì, Thí Địa đã ra tay.

Thái Cực liệt chùy bỗng nhiên biến lớn nghênh diện mà đến, trực tiếp đập xuống đầu Lưu Mang, Lưu Mang chân nhân vội vàng cầm linh khí ra ngăn cản.

Đại sư tử chở Thanh Đồng lùi ra xa xa đứng, một chút cũng không hề có ý lên giúp đỡ.

"Ngươi không đi giúp hắn?" Thanh Đồng nắm nắm lông trên cổ đại sư tử.

"Nếu như gã ngay cả Lưu Mang cũng đánh không lại, còn cần gã làm gì chứ!" Đại sư tử vẫy vẫy cái đuôi, rống lên vài tiếng. May mà Thí Địa nghe không hiểu thú ngữ này, nếu là nói tiếng người, phỏng chừng sẽ trực tiếp ném lại đây một búa.

Luận thực lực cá nhân mà nói, Thí Địa trong vài ma tôn cũng là cường giả, đối phó Lưu Mang một chân không nói chơi.

"Sư muội, mau tới hỗ trợ!" Đại chùy cùng rìu liên tiếp đại chiêu, cây linh kiếm mảnh dẻ của Lưu Mang rất nhanh liền đỡ không nổi, kêu gọi Lưu Bích đứng một bên lên hỗ trợ.

Lưu Bích nâng nâng tay, nhìn nhìn đại sư tử cùng Thanh Đồng một bên như hổ rình mồi, lại nhìn nhìn Thí Địa đánh đến sảng khoái lâm ly, bỗng nhiên cao giọng nói:"Đoán Thiên, chuyện tới giờ lời ngươi từng nói còn tính hay không?"

Mạc Thiên Liêu đang ở bên ngoài giải trận, nghe nói như thế cười một tiếng nói:"Lời Đoán Thiên ta từng nói, tự nhiên sẽ giữ."

Lưu Bích được lời cam đoan, thu hồi linh kiếm, nhàn nhã đứng ở một bên.

Lưu Mang chân nhân mở to hai mắt nhìn:"Lưu Bích, tên phản đồ nhà ngươi!"

"Ta sớm đã chịu đủ ngươi rồi." Lưu Bích lấy tấm khăn xoa xoa khóe miệng, cười lạnh một tiếng. Lưu Mang bảo thủ, ngay lúc bắt giữ Thanh Đồng, ả liền biết Lưu Mang hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Núi Thái Huyền này quá mức quỷ dị, căn bản không giống bảo tàng, đến bây giờ mạng gần sắp không giữ được còn tầm bảo, quả thật đáng cười.

Lưu Mang chỉ có một chân, cần phải ngự khí liên tục mới có thể bảo trì tư thế chính xác, chân nguyên tiêu hao rất nhanh, không bao lâu liền bị Thí Địa đập ngã xuống đất.

Thí Địa cầm đao giết heo ra khoa tay múa chân một chút, cảm thấy thật sự tổn hại hình tượng, liền móc búa Khai Thiên.

"Đinh Hộ chết, yêu thú nuôi lại trốn, nếu không chiếm được bảo tàng, Lưu Vân Tông rất nhanh liền sẽ trở thành môn phái nhỏ!" Lưu Mang một tay chống đỡ, phun một búng máu ra.

"Chấn hưng một môn phái dựa vào ngoại vật căn bản vô dụng, cần là thực lực." Thí Địa giơ lên rìu, nói lời thấm thía.

"Ngươi còn không phải dựa vào đào quặng!" Lưu Mang cuồng loạn nói.

Một rìu đi xuống, nháy mắt im lặng.

Thí Địa vẫy vẫy máu trên rìu, mắng một ngụm:"Mẹ, ai nói ông đây là dựa vào đào quặng?"

"Hắn nói cũng không sai." Thanh âm Đoán Thiên đột nhiên vang lên ở bên tai, Thí Địa vừa nhấc đầu, liền thấy bức tường trùng chậm rãi rơi xuống, lộ ra Mạc Thiên Liêu mặt mang ý cười.

"Đoán Thiên, muốn đánh nhau có phải hay không?" Thí Địa một phen nắm lấy tà áo Mạc Thiên Liêu.

"Sao lại chỉ có mỗi mình ngươi? Thủ hạ đâu?" Mạc Thiên Liêu đẩy gã ra, ôm lấy mỹ nhân đang ngồi trên lưng sư tử.

Thanh Đồng ghét bỏ dưới đất nơi nơi đều trùng, không muốn đi đường, liền biến thành mèo chui vào trong lòng.

"Ai, một lời khó nói hết." Thí Địa thở dài, vừa đi vừa nói.

Thủ hạ gã tới tìm bảo, Thí Địa cảm thấy chơi tốt nên cũng cùng đến. Lúc ấy mật tàng Thái Huyền vừa mở ra, chỉ riêng mở cửa động đã tốn không ít sức, sau này mở ra xong, lực hút cực lớn hút tất cả những người gần đó vào, trên vách động tất cả đều là trùng Xi Vưu, tử thương vô số.

Thí Địa ỷ vào pháp lực cao cường thêm vô số linh bảo, mới không thụ thương, đợi đến khi tất cả trùng Xi Vưu đều ăn no, lại mở ra sát trận đáng sợ…… Tóm lại, một đường gập ghềnh đi xuống, lần này thủ hạ đến đều chết sạch, chỉ còn lại hai người hắn cùng hắc yểm sư, bị nhốt bên trong khốn trận đây gõ gõ đánh đánh tìm tìm nơi nơi kiếm đường ra.

"Từ khi vào động này ông đã bắt đầu hối hận, sớm muốn đi ra ngoài." Thí Địa theo Mạc Thiên Liêu ra động, thở dài một hơi.

"Vậy sao ngươi không đi ra ngoài?" Mạc Thiên Liêu tà tà liếc hắn.

"Mẹ, nếu ta nhớ rõ đường đi thì ta đã đi ra rồi!" Thí Địa giơ chân nói, nhiều ngã rẽ như vậy, gã căn bản không biết đi hướng nào, hắc yểm sư cũng không nhớ đường, một người một thú giương mắt nhìn nhau.

Mạc Thiên Liêu không rảnh cười nhạo gã, vẫy tay ý bảo gã có thể lăn, rồi sau đó lại bắt lấy gã: "Đợi đã, ngươi giúp ta hỏi thăm một chút về linh trí thiên địa."

"Sao thế, ngươi cũng tìm linh trí thiên địa à?" Thí Địa hồ nghi nhìn hắn, lúc trước Minh Yên thả ra tin tức khiến khắp nơi tìm kiếm, sao giờ Đoán Thiên cũng tìm?

"Ta là vì chí tôn," Mạc Thiên Liêu trừng hắn,"Ngươi ở mỏ cẩn thận tìm xem, ở nơi càng đầy đủ linh khí càng dễ dàng sinh ra linh trí."

"Các ngươi tìm linh trí làm gì?" Thí Địa không thèm để ý,"Liên quan gì đến ta?"

"Sự tình liên quan đến yêu thú phi thăng," Mạc Thiên Liêu nhìn hắc yểm sư đang dùng chân sau gãi cổ,"Nếu không có thứ này, qua vài năm ngươi phi thăng thì hắc yểm sư đành phải một mình lưu lại nhân gian, chậm rãi thoái hóa thành sư tử bình thường."

"Nói bậy……" Thí Địa muốn nói tư chất ma sủng gã rất tốt, nhất định có thể cùng gã phi thăng, nhưng nhìn gương mặt Mạc Thiên Liêu nghiêm túc, lại nhìn hắc yểm sư mà theo trong lòng gã, tư chất còn tốt hơn cả mèo nhỏ, trầm mặc thật lâu sau, chậm rãi nói,"Ta đi tìm xem."

Hai người tách ra, đều tự quay về ma cung của mình.

"Ầy, ngươi thật không thể phi thăng sao?" Thí Địa ngồi ở trên thuyền bay, dùng chân chọt chọt đại sư tử.

Hắc yểm sư biến thành hình người, vỗ bàn chân thối của Thí Địa một bàn tay:"Đây là lần đầu tiên ta nghe nói tới."

"Tìm linh trí ngươi liền có thể phi thăng sao? Thiên Đạo có phải ghét bỏ ngươi rất ngốc hay không!" Thí Địa vỗ đầu, dường như hiểu rõ cái gì.

"Ngốc như ngươi vậy cũng có thể phi thăng, Thiên Đạo nhất định sẽ không vì điều này mà ngăn trở ta." Hắc yểm sư trả lời lại một cách mỉa mai.

"Ngươi dám nói chủ nhân mình ngốc!"

"Nói ngươi đó, thì sao!"

Mạc Thiên Liêu nhìn thuyền bay không ngừng lay động của Thí Địa, lắc lắc đầu, cầm ra ngọc giản Minh Yên đưa, dán đến trán xem xét.

"Huyền Giám là thần khí thông thiên triệt địa. Văn tự thượng cổ có lưu, tiên khí sinh linh hồn hóa thành thần khí, thần khí phân nam nữ……" Lông mày Mạc Thiên Liêu nhảy dựng, cái thứ nhìn như huyền bí lại cực kỳ tào lao này sao lại quen mắt như vậy? Nhíu mày nhìn tiếp, dưới một mớ lý luận thừa thãi không dưới một vạn chữ bay ra một hàng chữ lớn,"Nhưng mà, những thứ kể trên đối với việc luyện chế Huyền Giám mà nói, không có gì quan trọng cả."

Nếu là luyện khí sư khác nhìn thấy ngọc giản luyện chế thần khí này, nhìn đến chỗ này phỏng chừng muốn hộc máu, Mạc Thiên Liêu lại là thở dài một hơi, mở mắt ra liền hoảng sợ, thấy Thanh Đồng đang ngồi ở đối diện, trán tiếp xúc với y, hiếu kỳ nhìn ngọc giản.

"Thứ này thật hữu dụng sao?" Thanh Đồng nhíu mày, hiển nhiên cũng thấy được thứ gì đó bên trong ngọc giản.

Mạc Thiên Liêu cười cười, thuận thế hạ xuống một nụ hôn đôi cánh môi nhạt:"Ngọc giản này là lão khốn kiếp viết."

"Sư phụ ngươi?" Thanh Đồng ngồi ngay ngắn, hơi hơi nhíu mày,"Nói cách khác, một ngàn năm trước, sư tôn từng tìm sư phụ ngươi luyện chế Huyền Giám."

Mạc Thiên Liêu gật gật đầu. Núi Thái Huyền năm đó tất nhiên cũng hung hiểm giống như bây giờ, lấy trình độ trận pháp của lão khốn kiếp, toàn người toàn đuôi đi ra cũng không phải không có khả năng, tự nhiên sẽ bị Minh Yên phát hiện. Cho nên, năm đó lão khốn kiếp thổi phồng lão ở mật tàng Thái Huyền chiếm được bao nhiêu bảo vật rất có khả năng là Minh Yên cho hắn.

"Sư phụ ta tuy rằng nhân phẩm không tốt, nhưng trên phương diện luyện khí là quỷ tài, cái gì lão cũng đều dám dùng, có chút lý luận nhìn như không đáng tin nhưng nếu thật tìm được nguyên liệu tương ứng, liền có thể luyện thành." Mạc Thiên Liêu giơ tay lau một cái, dựa theo thủ pháp của Hỗn Độn Đại Sư tiêu trừ ấn ký trên ngọc giản, từ ngữ bên trong lập tức hiện ra.

"Nguyên liệu làm vỡ không gian cần phải dùng vuốt Bạch Hổ, vảy Thanh Long, lông Chu Tước, ba cái hợp nhất có thể làm vỡ hàng rào không gian……" Sau đó lại có thêm một đống lời thừa, chứng minh cái này có thể làm, chỉ tiếc lão không có ba thứ này.

"Vuốt Bạch Hổ……" Mạc Thiên Liêu nhìn thấy ba chữ này, tim không khỏi nhảy lên, hẳn là không thể dùng một bàn tay Thanh Đồng chứ!

"Một ngàn năm trước ta còn chưa phá xác, tự nhiên tìm không được vuốt Bạch Hổ." Thanh Đồng ngáp một cái, vươn ra một bàn tay thon dài, bắn ra năm móng vuốt sắc nhọn, "roẹt roẹt" mài mài trên cánh tay Mạc Thiên Liêu, nhất thời xé hư ống tay áo hắn, ở trên cánh tay lưu lại rất vết cào trắng.

Mạc Thiên Liêu bị cào, hiểu ra, giống như những thứ sau đó như vảy Thanh Long, lông Chu Tước vậy, chỉ cần một chút móng tay là Bạch Hổ là được:"Quá tốt bảo bối, chúng ta có thể luyện thành Huyền Giám!" Nói xong, bắt lấy thân thể của móng vuốt kia, lập tức thu hoạch vết cào đầy mặt.

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Tu sĩ giáp: Oa oa, ta nhặt được bảo điển luyện khí của Hỗn Độn Đại Sư. Điều đầu tiên: Thu thập một vạn chủng loại nguyên liệu luyện khí

Tu sĩ ất:[thu thập ngàn năm] hô hô, thu thập tốt

Điều thứ hai: Thu thập một viên linh hỏa thiên địa

Tu sĩ bính:[vết thương đầy rẫy] tìm được

Điều thứ ba: Nhưng mà làm méo gì có tác dụng, muốn luyện khí thành thì ta tự mình dạy.

Tu sĩ giáp ất bính: Phụt

~

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Lông Vũ

Mạc Thiên Liêu để Thanh Đồng chờ ở bên ngoài, bản thân nhanh chóng quay trở lại tìm Minh Yên,"Đây có thể là lần cuối cùng ta đến đây," Minh Yên dựa vào cạnh cửa đá, thẫm thì với cửa đá nặng trịch kia, từ trong nhẫn chứa đồ lấy ra một bầu rượu, hai chén rượu,"Tuổi thọ gần hết, ta e là sống không tới lúc núi Thái Huyền mở ra lần nữa."

Rượu trong veo đổ đầy hai chén ngọc, Minh Yên bưng lên một ly, chậm rãi uống cạn, lại bưng chén khác lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng lay động.

Lúc Mạc Thiên Liêu tới vừa khéo nghe được này câu, không khỏi thở dài. Đại chiến Tiên Ma đến nay đã qua hơn tám ngàn năm, nay Minh Yên hẳn là hơn chín ngàn tuổi. Mật tàng Thái Huyền ngàn năm mới mở một lần. Sợ rằng Minh Yên thực sự không sống tới lần mở ra tiếp theo.

"Sư tôn," Mạc Thiên Liêu đi qua, gãi gãi đầu,"Trong tay ngươi có lông vũ Chu Tước không?"

Minh Yên quay đầu nhìn hắn, thấy hắn hỏi như vậy, tất nhiên là xem qua ngọc giản, chậm rãi uống cạn ly rượu trong tay,"Ngươi có nắm chắc luyện thành không?"

"Lão hỗn…… Khụ, lý luận của sư phụ ta hẳn là đúng," Vốn muốn nói cái này chưa ai thử qua nên cũng không nhất định có thể thành, Mạc Thiên Liêu nhìn kỹ vẻ mặt Minh Yên, lời liền chuyển,"Vuốt Bạch Hổ, vảy Thanh Long, lông Chu Tước, nếu quả thật có năng lực làm vỡ tan hàng rào thời không, như vậy chỉ cần tìm đến một linh trí thiên địa, luyện thành Huyền Giám hồi tưởng quá khứ nhất định không thành vấn đề."

Đôi mắt không hề quan tâm của Minh Yên nhất thời khởi gợn sóng:"Lời này là thật?"

"Là thật." Mạc Thiên Liêu âm thầm nuốt nuốt nước miếng, mới vừa rồi Minh Yên do dự, tất nhiên là có lông Chu Tước, chỉ là luyến tiếc nên để lừa được thứ trân quý này của Minh Yên đổi lấy cơ hội cho mèo nhà mình phi thăng, chỉ đành kiên trì bảo đảm.

Minh Yên đứng dậy, quay đầu xem cửa đá một chút:"Ngươi có thể luyện thành trong vòng một năm sao?" Mật tàng Thái Huyền mở ra, bình thường chỉ có thể duy trì liên tục tám tháng, nếu hắn dùng pháp lực bản thân chống đỡ, còn có thể kéo dài thêm mấy tháng.

"Chỉ cần tám mươi mốt ngày là được." Mạc Thiên Liêu nói, hắn đã có kinh nghiệm luyện chế thần khí. Thực ra thần khí cũng không phải khó luyện như vậy, bởi vì cũng không phải muốn năng lực hủy trời diệt đất, chỉ là muốn luyện chế một vật chứa linh trí. Mấu chốt ở chỗ phải có linh trí.

Thanh Đồng ở thuyền bay thượng ngây người, không bao lâu, nhìn thấy Phong Tố cưỡi Khổng Tước, nghiêng ngả lảo đảo từ trong sơn động bay ra.

"Bà nó, địa phương quỷ quái gì đâu, may mắn bà chạy mau," Phong Tố nuốt mấy viên đan dược, giương mắt nhìn thấy mỹ nhân lạnh lùng tựa vào thuyền bay, nhất thời ném mấy con trùng ghê tởm vừa thấy hồi nãy ra sau đầu, chỉnh trang sức một chút, cao giọng kêu,"Thanh Đồng, đã lâu không gặp."

Đôi mắt lạnh lùng trong trẻo đảo qua, lại quay lại đi, mèo đại gia hiển nhiên không có hứng thú đối với cô.

Khổng Tước đang cố gắng vẫy cánh chợt biến thành người:"Chủ nhân, thứ cho ta nói một câu, bộ dáng hiện tại này của ngươi sẽ không được mỹ nhân ưu ái."

Phong Tố bị Khổng Tước ném, suýt nữa ngã xuống đi, lập tức ngự khí đứng vững, cúi đầu nhìn chính mình, la quần đỏ tươi rách rưới, trên đó còn dính thi thể trùng Xi Vưu…… Bộ dáng này, chính cô cũng cảm giác ghê tởm.

"Ta tin tưởng Bạch Hổ kia sẽ không hiểu được mỹ vị thưởng thức thi thể trùng." Khổng Tước nâng tay gỡ lấy thi thể trùng trên váy Phong Tố, ngửi ở bên mũi một chút rồi hơi hơi nhíu mày, trong nháy mắt ném đi.

"Ngươi không phải nói mỹ vị sao? Sao lại không ăn đi?" Phong Tố bị chọc giận đến mức sắc mặt xanh mét, đạp Khổng Tước một bước, chủ nhân mình thụ thương đi không được mà dám biến hóa thành hình người không chở cô không nói, còn cười nhạo cô! Vốn không nên học hỏi tên ngốc Thí Địa kia, đối xử ma sủng tốt quá riết nó leo lên đầu lên mặt ngồi.

"Hương vị trùng Xi Vưu cũng không tốt, hơn nữa, dù cho ta là một con chim cũng thấy nó nhìn rất ghê tởm." Khổng Tước ưu nhã xòe tay.

"Ngươi……" Phong Tố tức giận đến mức nói không ra lời, bay tới bên cạnh thuyền bay, chỉ Thanh Đồng nói,"Ngươi xem xem ma sủng nhà người ta ngoan ngoãn biết bao nhiêu, ngươi nhìn ngươi đi……" Nói đến bên miệng, Phong Tố đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, làm một ma sủng, hắn không thể rời khỏi chủ nhân quá xa, nhưng giờ phút này, Đoán Thiên chẳng biết đi đâu, mèo hắn thế nhưng còn an an ổn ổn ngồi ở chỗ này.

Đôi mắt nhướn lên hơi hơi nheo lại, Phong Tố vươn móng tay đỏ tươi ra, muốn chạm Thanh Đồng, lại bị kết giới phòng ngự thuyền bay cách trở. Thanh Đồng liếc nhìn cô, trong nháy mắt…

"Cạch cạch cạch!" Bàn tay vươn ra của Phong Tố bị đông lạnh thành băng.

Phong Tố:"……"

"Phong Tố, ngươi đang làm cái gì!" Thanh âm Mạc Thiên Liêu chợt từ phía sau truyền đến, không đợi Phong Tố quay đầu, liền bị một con rồng lửa cực lớn đánh bay ra ngoài.

Phong Tố nhanh chóng xoay người, xuất ra linh khí, một gậy đánh tan rồng lửa:"Đoán Thiên, ngươi không thấy được là mèo ngươi đang khi dễ ta sao?"

"Không thấy được." Mạc Thiên Liêu mặt không đổi sắc nói, nhảy lên thuyền bay, ôm Thanh Đồng xem xét trên dưới, nhất thời bị thưởng một bàn tay.

"Phong Tố, có tin tức linh trí không?" Minh Yên đúng lúc xuất hiện, ngăn trở hai người tiếp tục đánh nhau.

"Linh trí thiên địa, chớ nói thuộc hạ của ta mà ngay cả ta cũng không biết đó là cái gì," Phong Tố thở dài,"Nhưng mà nghe trên Đông Hải có một loại hải hồn thạch, có thể thông nhân ngữ, nói không chừng chính là một loại linh trí, ta sau khi ra khỏi núi Thái Huyền xong liền đi xem xem."

"Hải hồn thạch?" Mạc Thiên Liêu nghe đến từ này, nhất thời vểnh tai,"Vậy ngươi mau chút đi, trong một tháng nhất định phải lấy được hải hồn thạch."

"Liên quan gì tới ngươi." Phong Tố trừng hắn, đây là cô lấy lòng chí tôn, Đoán Thiên này xen vào làm gì.

“Ở địa phương nào, ta đi lấy.” Minh Yên vẫy tay, ý bảo hai người không cần cãi nhau.

Phong Tố đưa phương vị hải hồn thạch thủ hạ truyền đến cho Minh Yên.

“Nếu bên trong có linh trí, bổn tọa sẽ đưa thành Hoa Đào cho ngươi.” Minh Yên tiếp nhận đồ, lập tức đưa thần thức vào kiểm tra xem xét.

“Đa tạ chí tôn!” Phong Tố lập tức tươi cười rạng rỡ, thành Hoa Đào cô mơ ước đã lâu, chỗ đó bốn mùa đều hoa đào, khắp thành nhuộm màu hồng nhạt, trông rất đẹp mắt.

Đuổi Phong Tố đi, Minh Yên biến thành Thanh Long, chở Mạc Thiên Liêu cùng Thanh Đồng nhanh chóng trở lại ma cung Minh Yên, ném hai người, Thanh Long vẫy đuôi, nhanh chóng nhắm hướng đông hải bay đi.

Nay thời gian quý giá, một phút một giây đều không lãng phí được.

“Bên trong hải hồn thạch có linh trí sao?” Thanh Đồng chọt chọt Thái Thủy biến thành cỏ đuôi mèo.

“Cái này……” Mạc Thiên Liêu vò đầu, trong hải hồn thạch cũng không nhất định có linh trí, chỉ là hòn đá kia bóng loáng lại có thể thông nhân ngữ, dùng để làm mặt gương Huyền Giám là thích hợp nhất.

Đợi đến khi Minh Yên trở về, mang về một khối hải hồn thạch lớn màu lam sẫm, đưa hải hồn thạch cùng một miếng vảy Thanh Long giao cho Mạc Thiên Liêu.

Trong hải hồn thạch quả nhiên không có linh trí, Minh Yên thở dài, không nhiều lời nữa, xoay người mang theo bọn họ đi nội cung.

Ma cung Minh Yên cực kỳ rộng lớn, dọc theo hành lang gấp khúc đi đến chỗ sâu nhất, mới nhìn thấy tẩm cung Minh Yên. Đẩy đại môn nặng nề ra, ánh nắng nhảy mắt tràn đầy đại điện, hiện ra căn phòng đỏ rực.

Không giống tẩm cung lạnh lẽo nghiêm túc trong tưởng tượng, nơi này trải thảm đỏ tươi, treo màn đỏ rực, không có ghế ngồi, bên trên bậc thang trải thảm là một cái đài cao, trên đặt một đệm mềm rất lớn, trên đệm mềm chất đầy gối mềm mang đủ loại màu sắc rực rỡ.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, nhìn nhìn Minh Yên thâm trầm lạnh lùng, lại lại nhìn căn phòng diễm lệ này, thấy thế như thế nào cũng không hợp.

Thanh Đồng ngược lại không ngạc nhiên lắm, lúc trước đây y từng ở trong này ngủ qua nên đương nhiên biết, tẩm cung này nhiều năm qua vẫn mang hình dáng thế. Tự giác đi lên đài cao, biến thành mèo nhỏ trắng tuyết, lăn vòng trên đệm mềm.

Minh Yên hơi hơi cười, cũng thong thả chậm rãi đi lên, ngồi xuống trên đệm mềm, nâng tay chuẩn bị vuốt vuốt lông mèo nhỏ, còn chưa kịp chạm, mèo nhỏ đã không thấy tăm hơi.

Mạc Thiên Liêu cực kỳ tự nhiên mà lanh tay lẹ mắt ôm mèo vào trong lòng, không để Minh Yên sờ.

Minh Yên bất đắc dĩ cười cười, nhìn mèo nhỏ rất là an tâm nằm ở trong lòng Mạc Thiên Liêu, thò móng vuốt gãi gãi cằm y, chậm rãi buông mắt, một miếng gạch ở nơi nào đó chợt nổi lên, trình ra một hộp bảo, ngón tay khớp xương rõ ràng lưu luyến trên hộp hồi lâu:“ Lông Chu Tước ta chỉ có một sợi, nếu ngươi không nắm chắc mười phần……”

Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn cái hộp kia, chỉ có một sợi sao? Lúc trước luyện khí, cũng không phải chưa từng dùng qua nguyên liệu chỉ có một trên thế gian, hắn vốn dĩ ngay cả mắt cũng không chớp một chút mà trực tiếp ném vào trong bếp lò, nhưng lông Chu Tước này đối Minh Yên mà nói, dường như mang ý nghĩa phi phàm, thực sự có chút không xuống tay được.

“Sư tôn cùng Chu Tước……” Mạc Thiên Liêu rất là hiếu kỳ.

Minh Yên cầm hộp trong tay, chậm chạp không chịu mở ra:“Ta cùng với Đan Hi, tuổi xấp xỉ nhau, từ nhỏ ở cùng nhau lớn lên……”

Nói đến nơi đây thì ngưng bặt. Hắn không thích nói về chuyện Đan Hi với người khác, cho đến bây giờ vẫn không thích như trước. Mở hộp bảo ra, luồng sáng chói lòa lóa mắt từ trong hộp tràn ra. Trong hộp bảo trải gấm màu lam, có một sợi lông đuôi lẳng lặng nằm đó. Trong hộp bảo này hắn nên có pháp trận không gian, lông đuôi kia thoạt nhìn dường như bị rút nhỏ không ít, Mạc Thiên Liêu nhanh chóng tính toán trận pháp lớn nhỏ trong đó, phỏng chừng sợi lông vũ kia dài chừng một trượng.

Lông vũ diễm lệ rực rỡ, chính là lông phượng chân chính, dù cho đã gửi mấy ngàn năm, màu sắc vẫn chói lòa như trước, dưới ánh mặt trời phản chiếu vầng sáng bảy màu, đẹp không gì sánh nổi.

Khó trách Minh Yên coi nó như bảo bối, nếu thế gian chỉ còn lại một sợi lông này thì tất nhiên là rất luyến tiếc.

Mạc Thiên Liêu đang muốn vươn tay lấy, ai ngờ Minh Yên lại “cạch” một tiếng đóng hộp lại, mặt không đổi sắc nói:“Lấy nhầm.”

Sau đó, Mạc Thiên Liêu trơ mắt nhìn Minh Yên lại cầm ra một hộp bảo khác, từ bên trong lấy ra một sợi lông chim màu đỏ dài như lông gà bình thường, hắn là lông nhỏ trên cổ Chu Tước, màu sắc cũng giống như sợi lông đuôi kia, cũng chói lòa lóe mắt, thế nhưng……

Mạc Thiên Liêu ngẩng đầu nhìn Minh Yên mặt không chút thay đổi, hồi nãy ai nói chỉ có một sợi đấy?

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Nói chỉ có một sợi đâu?

Minh Yên: Đích xác chỉ có một sợi!

Thợ Mộc: Lừa ai đấy?

Minh Yên: Ta chỉ có một sợi lông đuôi, một sợi lông gáy, một sợi lông cánh, một sợi trên đỉnh, một sợi……

Thợ Mộc:……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Đệ Đệ

Lông Chu Tước, vảy Thanh Long đều đã có, hiện tại chỉ còn thiếu một vuốt Bạch Hổ.

Mạc Thiên Liêu nhìn nhìn mèo nhỏ trong lòng, từ trong vòng tay chứa đồ móc ra một cái kéo vàng. Mũi kéo này cũng không phải dạng bằng, mà là hai nửa vòng tròn nhỏ, thích hợp cắt móng cho mèo nhỏ. Chẳng qua…… Mạc Thiên Liêu cầm lấy bàn chân lông lông thì tay bắt đầu phát run.

Lúc Mạc Tiểu Trảo còn nhỏ, Mạc Thiên Liêu liền làm ra chiếc kéo này, chuyên cắt móng tay cho nó, nhưng lần đầu tiên cắt thì hư, cắt quá quá sâu nên chảy máu. Bé con nho nhỏ nấp ở trong lòng hắn gào đau đớn, móng vuốt rụt về phát run, khiến hắn đến nay khó quên. Thế cho nên kéo này vẫn bỏ xó trong đó, rốt cuộc không dùng qua.

"Để ta cắt đi," Minh Yên nhìn không được, lấy kéo qua đến, cầm móng vuốt mèo nhỏ giơ lên, khoa tay múa chân nửa ngày,"Cái này dùng như thế nào?"

Mạc Thiên Liêu:"……"

Mèo nhỏ trắng tuyết uốn éo, nhảy ra khỏi cái ôm của Mạc Thiên Liêu, hóa thành hình người đoạt qua kéo qua:"Ta tự mình cắt."

Ngón tay thon dài vươn ra, móng tay mượt mà bằng phẳng biến thành năm móng vuốt sắc nhọn, Thanh Đồng cầm kéo nhỏ, răng rắc răng rắc vài cái, cắt ra năm vuốt nhọn trong suốt.

Mạc Thiên Liêu cùng Minh Yên nhìn nhau, sao lại quên mất chứ, biến thành hình người mà nói thì dễ cắt hơn rất nhiều……

Cắt xong tay trái, bản thân không thể nào tự cắt bên tay phải, Thanh Đồng đưa kéo cho Mạc Thiên Liêu, tay phải cũng vươn qua.

Vốn dĩ mèo không thích cắt móng tay, thế nhưng chỉ cắt một bàn tay càng khó chịu.

Hai tay đều cắt trụi, Thanh Đồng cảm giác rất khó chịu, quay đầu bắt đầu mài móng trên cánh tay Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu vươn một cánh tay ra cho y cào, thuận tiện cùng Minh Yên thương lượng biện pháp kế tiếp.

Nguyên liệu đủ, Huyền Giám có thể luyện chế, chỉ là vẫn không có tin tức linh trí thiên địa kia. Bởi vì sợ thời gian không kịp, Mạc Thiên Liêu chuẩn bị luyện chế chủ thể Huyền Giám trước, để Minh Yên tận lực đi tìm linh trí, đợi đến thời điểm Huyền Giám luyện chế gần xong, dung hòa linh trí vào, dùng linh hỏa thiên địa nướng đến khi thức tỉnh là được.

Trở lại Đoán Thiên ma cung, Mạc Thiên Liêu dặn dò Mạnh Hổ đóng kín cửa cung, trừ người của Minh Yên, ai cũng đều không gặp, dù cho trời sụp cũng không cần quản.

Độ nóng của mật tàng núi Thái Huyền còn chưa biến mất, Minh Yên thả ra tin tức, cần tìm được linh trí thiên địa mới có thể mở ra bảo tàng núi Thái Huyền, hơn nữa đề ra danh sách bảo vật đổi lấy linh trí thiên địa. Bởi vì điều kiện ma đạo chí tôn đưa ra rất mê người, toàn bộ giới tu chân đều bắt đầu tích cực tìm kiếm linh trí thiên địa.

Thời điểm luyện chế Thái Thủy hồi trước, Mạc Thiên Liêu hao phí rất nhiều năm, chủ yếu là tìm tòi phương pháp luyện chế. Muốn luyện chế thần khí, hoặc là chậm rãi luyện, hao phí trăm năm tỉ mỉ đánh bóng; hoặc là không ngừng mệt mỏi, chín chín tám mươi mốt ngày không ngủ không nghỉ.

Mạc Thiên Liêu ném hải hồn thạch đã xử lý tốt vào bên trong Thái Cực Phần Thiên lô, chớp chớp đôi mắt khô khốc, cầm lấy nước suối băng bên cạnh uống một ngụm. Nước suối thấm lạnh khiến thân thể khô cằn dễ chịu, chậm rãi nhắm mắt, vận chuyển lực sinh sôi không ngừng của bất tẫn mộc, tiêu trừ

mỏi mệt từ mấy ngày liền không được nghỉ ngơi.

Nếu không phải hắn có thân thể thần mộc, dù cho tu vi đã tới hóa thần, cũng khó chống đỡ tám mươi mốt ngày. Năm đó lúc bị đuổi giết, chính là bởi vì ba tháng không ngủ không nghỉ, hao hết thể lực nên hắn mới có thể trọng thương mà chết.

"Ngươi nếu mệt mỏi thì dựa vào ta nghỉ một lát." Thanh Đồng khoát một bàn tay lên Mạc Thiên Liêu trên vai, nhỏ giọng nói.

Mạc Thiên Liêu không nói gì, trực tiếp cả người mềm nhũn ngả ra sau, tựa vào trên người Thanh Đồng, cơ hội có thể gối mèo đại gia mà ngủ không dễ dầu gì có được, dù ra sao cũng phải cọ nhiều một chút.

"Đùng đùng đùng đùng!" Bên trong Phần Thiên lô truyền ra tiếng nổ ầm ầm, Mạc Thiên Liêu giật mình một cái, nhanh chóng đưa thần hồn vào, dùng linh lực bọc lấy tinh thạch đã thành chất lỏng, lấy ra khỏi Phần Thiên lô.

Chất lỏng tinh thạch xanh lam giống như một vùng đại dương mênh mông, trông rất đẹp mắt, Thanh Đồng hiếu kỳ thấu lại đây, vươn một ngón tay ra muốn đụng vào, lập tức bị Mạc Thiên Liêu cắn lấy ống tay áo:"Cẩn thận nóng."

Hai tay đều bưng lấy chất hải hồn thạch, Mạc Thiên Liêu không thể làm gì mà dùng cằm chỉ chỉ cái gương đen thùi bên chân:"Bảo bối, cầm gương lại đây."

Gương kia toàn thân tối đen, thân gương mượt mà không nhám, không có bất cứ hoa văn trang sức dư thừa gì, chỉ là mặt gương không đủ bóng, không thể chiếu ra bóng người.

Thanh Đồng dùng linh lực bọc lấy gương, nâng ở không trung, tay mình cũng không đụng vào mà dùng lực chân nguyên cường đại lại ổn định nâng gương, không có một chút đung đưa.

Mạc Thiên Liêu hơi hơi nhếch môi cười, bảo bối nhà mình bây giờ có thể cùng hắn cùng nhau luyện khí, còn làm tốt hơn so với Trứng Lông, đợi tương lai phi thăng, nhất định phải khoe với lão khốn kiếp một trận mới được.

Chất lỏng tinh thạch trong suốt đúc ở trên gương, Mạc Thiên Liêu dùng một loại thủ pháp cực kỳ phiền phức chậm rãi đổ ra, chỉ có dòng nước nhỏ như ngân châm chậm rãi chảy trên mặt gương thô ráp.

Đây chính là trận pháp khó nhất, trong hải hồn thạch bao lấy vảy Thanh Long lân, lông Chu Tước, vuốt Bạch Hổ, dùng mấy thứ này muốn họa ra một trận pháp thời gian hoàn chỉnh, trong lúc đó không thể có bất kỳ gián đoạn nào, mà chất lỏng tinh thạch chồng lên nhau phải vừa vặn nhồi đầy gương, hình thành một mặt gương bóng loáng. Trình độ tinh tế trong đó đủ để bức điên một luyện khí sư bình thường, nhưng Mạc Thiên Liêu đối với luyện khí có đủ kiên nhẫn, dường như đang tỉ mỉ họa một bức mỹ nhân đồ, một bút một đường đều họa ra sắc ra mùi

Thanh Đồng vốn dĩ còn nhìn hắn vẽ, nhìn hoài thấy chán, nên đơn giản nhìn mặt Mạc Thiên Liêu, từ từ đếm lông mi hắn có mấy cọng. Một cọng, hai cọng, tam cọng…… Hai mươi mốt, ầy, không đúng, vừa rồi giống như đếm tới mười chín, sau mười chín là hai mươi, a……

Rót trận này tinh tế vô cùng, giằng co trọn ba ngày ba đêm, đợi Mạc Thiên Liêu họa xong một bút cuối cùng, Thanh Đồng vẫn như trước không thể đếm rõ lông mi Mạc Thiên Liêu.

Hải hồn thạch lóng lánh trong suốt, hình thành một mặt gương hoàn chỉnh, hơi hơi phồng lên, tựa như một ly chứa đầy nước mát, mặt nước êm dịu bóng loáng phồng lên, rất là đáng yêu.

Mạc Thiên Liêu thở dài một hơi, phù phù một tiếng ngã ra trên mặt đất.

Thanh Đồng ném Huyền Giám sang một bên, lắc lắc cổ tay đau mỏi, nằm sấp trên người Mạc Thiên Liêu, tiếp tục cố chấp đếm lông mi.

"Bảo bối, mệt chết đi." Mạc Thiên Liêu ôm thân thể mảnh mai kia.

"A……" Bị động tác này làm hoảng hồn, Thanh Đồng lại quên mất vừa rồi đếm được cọng thứ mấy, thò tay sờ sờ mi mắt Mạc Thiên Liêu, giận dữ hừ một tiếng, chôn mặt ở ngực Mạc Thiên Liêu, không đếm!

Mạc Thiên Liêu cười cười, ôm người trong lòng nhắm mắt lại.

Ngủ ba ngày ba đêm sau, Mạc Thiên Liêu mới cảm giác bản thân sống lại một lần nữa, ôm Thanh Đồng tắm rửa sạch sẽ một lần, thống thống khoái khoái thân thiết một phen.

"Chúng ta nên đi đưa gương cho sư tôn." Thanh Đồng mềm nhũn chôn trong chăn, bỗng nhiên nhớ tới chính sự.

"Á……" Mạc Thiên Liêu vỗ đầu, mới nghĩ đến, thần khí bán thành phẩm luyện tốt xong, liền bị hai người bọn họ tùy tay ném xuống đất trong gian luyện khí, dính đầy tro lô cùng lông mèo, không hề có tôn nghiêm thần khí.

Minh Yên nhìn Huyền Giám trong tay mượt mà không tì vết, vươn ra một ngón tay khớp xương rõ ràng, chậm rãi vuốt phẳng:"Cái này, là Huyền Giám……"

"Còn không tính, Huyền Giám không có linh trí, chỉ có thể là gương bình thường." Mạc Thiên Liêu quét qua mặt kiếng, bởi vì thận thạch đã tan vào, nên

muốn hồi tưởng quá khứ ngắn ngủi cũng làm không được.

"Đồ khắp nơi giao đến rồi ngươi đi xem xem có linh trí hay không." Minh Yên chỉ chỉ bàn dài một bên, mặt trên bày đầy các loại đồ hiếm lạ cổ quái.

Có thể hòn ngọn có thể nhớ thanh âm, cỏ linh chi có thể tự mình chạy, đống lớn tinh thạch, linh thảo, thậm chí còn có một con vẹt chỉ biết nói tiếng người……

Mạc Thiên Liêu tìm một lúc lâu sau, không tìm được một thứ có dính dáng đến linh trí thiên địa.

Núi Thái Huyền mở ra, đến nay đã gần tám tháng, tùy thời đều sẽ đóng kín, nếu còn tìm không được, liền cần Minh Yên dùng pháp lực tự thân đi chống đỡ, hành động nghịch thiên mà đi này sẽ nhanh chóng tiêu hao thọ nguyên hắn, đợi pháp lực hao hết, đến lúc núi Thái Huyền hợp nhất là thời điểm Thanh Long hồn diệt đạo tiêu.

Đúng lúc này, Thí Địa rất lâu không thấy đột nhiên xông vào:"Đoán Thiên, ta tìm được linh trí thiên địa!"

Mọi người đều quay đầu, liền thấy đại hán lưng hùm vai gấu tám thước kia, hai tay bưng lấy một cái trứng vàng kim, ầm ầm chạy tới, phía sau theo cùng một đại sư tử toàn thân tối đen. Đại sư tử bay nhanh vòng đến trước mặt, ý đồ khiến chủ nhân nhà mình chạy chậm một chút, nề hà hình thể quá lớn, chuyển hướng không kịp thời, bị Thí Địa đạp phải cái đuôi.

"Rống –" Đại sư tử sợ hãi kêu một tiếng, giật bắn lên, nhất thời làm Thí Địa vấp té.

Hán tử cao lớn cùng đại sư tử lăn thành một cục, trứng vàng kim trong tay nháy mắt bay ra ngoài.

Mạc Thiên Liêu lập tức nhào qua, một phen tiếp được trứng vàng lóng lánh trong suốt.

"Bà nội bây, bây làm gì thế!" Thí Địa đạp đại sư tử một cước, ý bảo nó mau đứng lên.

"Grao–" Hai chân sau của đại sư tử bị Thí Địa đè nặng, nhúc nhích không được, bị đạp, lập tức quay qua cắn mông hắn.

Mạc Thiên Liêu nhìn chằm chằm trứng vàng kim trong tay, hai mắt tỏa sáng:"Đây là…… Quặng tinh!"

Linh thạch bình thường, dựa theo độ linh khí tinh thuần, chia làm ba loại linh thạch hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, còn có một loại linh thạch cực phẩm rất hiếm thấy. Một tòa linh mỏ tốt, cũng không có bao nhiêu linh thạch cực phẩm, cho nên ở trong nhận thức người ta linh thạch cực phẩm chính là linh thạch tốt nhất.

Thực ra trong truyền thuyết còn tồn tại một loại linh thạch, chỉ thấy ở bên trong linh mỏ vô cùng tốt, chính là quặng tinh tập hợp toàn bộ tinh hoa mạch khoáng vào trong một thể! Chỉ một khối quặng tinh lớn bằng ngón tay, độ tinh thuần linh khí liền so được với một giỏ linh thạch cực phẩm.

Một vầng sáng nho nhỏ cực kỳ yếu ớt, giờ phút này đang trôi nổi ở trong quả trứng vàng kim kia.

"Đáng tiếc," Thái Thủy miệng rộng thổi qua, nhìn vật nhỏ yếu ớt bên trong,"Đây là một chồi mầm linh trí, muốn mở ra phỏng chừng còn cần một vạn năm."

Hi vọng vừa sinh ra lập tức bị một chậu nước lạnh tưới tắt.

Linh trí thiên địa là thứ cực kỳ hiếm thấy, lúc trước thời điểm tìm kiếm Thái Thủy, Mạc Thiên Liêu cũng mấy lần hoài nghi trong thiên địa đến tột cùng có tồn tại thứ này hay không. Có thể tìm đến một Thái Thủy, chỉ do may mắn, mà Thí Địa tìm được chồi mầm này, đã cực kỳ không dễ……

Trong đại điện ma cung Minh Yên, nhất thời lâm vào một sự tĩnh mịch tuyệt vọng.

Một vạn năm lâu lắm, Minh Yên đợi không được, Thanh Đồng đợi không được, hắc yểm sư cũng đợi không được.

Minh Yên sờ sờ quặng tinh vàng kim kia, chậm rãi nói:"Rút thần hồn của ta ra, xem như linh trí thiên địa đi."

Hắn là thượng cổ thần thú, vốn là do thiên địa tạo ra, lại sống gần vạn năm, dư sức làm một linh trí thiên địa.

"Sư tôn!" Thanh Đồng sửng sốt ngẩng đầu.

"Ngao!" Sói con cắn Minh Yên vạt áo, đau đớn kêu to.

Minh Yên cúi đầu, sờ sờ đầu lông xù sói con, hoi hoi cười nói:"Như vậy, ít nhất ta còn có thể gặp mặt Đan Hi một lần."

Linh trí phong ấn ở trong thần khí giống như Thái Thủy vậy, vẫn như trước có thể nhìn thấy, nghe được, tồn tại lâu dài. Nhưng Huyền Giám không giống với Thái Thủy, nó sẽ không thay đổi hình thái gương, không biết nói chuyện, dù cho về sau Chu Tước ngày ngày mang theo Huyền Giám trên người, giữa bọn họ vẫn như trước cách nhau một mảnh hải hồn thạch……

Thanh Đồng hơi mím môi, chậm rãi chôn mặt ở trong lòng Mạc Thiên Liêu. Mạc Thiên Liêu ôm Thanh Đồng, nói không ra lời.

“Hu hu hu……” Thái Thủy miệng rộng đột nhiên khóc lên, chỉ là thần khí không có nước mắt, ào ào rớt xuống hàng loạt dao con màu đỏi mồi.

“Ồn cái gì!” Mạc Thiên Liêu tâm phiền ý loạn, đối với Thái Thủy cũng mất đi kiên nhẫn.

Thái Thủy khóc bù lu bù loa, dao nhỏ rơi trên mặt đất đụng tới mặt đất liền bắn trở về, trở lại trên người Thái Thủy, rồi sau đó tiếp tục rớt xuống:“Chủ nhân, tui, tui có thể dâng ra đệ đệ của tui!”

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

[Phần năm đó huynh đệ tình thâm]

Thái Thủy: Oa oa, có người xấu

Đệ đệ: À

Thái Thủy: Ta ngăn trở, đệ đệ chạy mau

Đệ đệ: À

Thợ Mộc: Hửm? Không ngờ linh trí này lại tự mình nhảy ra ngoài, muốn ta luyện thành thần khí đến như vậy?

Đệ đệ:[tay vẫy bye bye] ngươi đi mạnh giỏi

Thái Thủy:QAQ đã nói cảm thiên động địa sinh ly tử biệt đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Quá Khứ

Lúc Thái Thủy nói ra những lời này, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

“Đệ đệ?” Mạc Thiên Liêu bắt miệng rộng đến trong tay, vốn vẫn còn đang rơi dao nhỏ, lập tức dùng thần hồn mạnh mẽ khóc,“Đệ đệ nào?”

“Ở cái đầm nước lúc anh tìm được tui ấy.” Thái Thủy nói xong, liền biến thành quả trứng tròn vo lui thành một cục, phòng ngừa bị thiêu.

Mạc Thiên Liêu im lặng sau một lúc lâu, mới hiểu được ý Thái Thủy. Trong đầm nước lúc trước tìm được Thái Thủy, hẳn là còn có một linh trí thiên địa cùng nó cộng sinh.

Ao nước kia ở núi Viêm Hỏa sơn, lúc trước phát hiện Thái Thủy là nhờ lúc bố trí Thập Sát cốc ngẫu nhiên phát hiện.

Thí Địa bưng lấy quặng tinh trong tay, nhìn cự long màu xanh chở Mạc Thiên Liêu gào thét mà đi, trừng mắt nhìn, quay đầu xem hắc yểm sư:“Đánh ta một cái coi ta có phải đang nằm mơ hay không.”

Từ lúc mới vừa vào cửa này, gã liền có được vô số tin tức khó có thể tiêu hóa. Minh Yên là yêu thú, đã sống chín ngàn năm?

“Bẹp!” Hắc yểm sư hình người nâng tay, một bàn tay đập Thí Địa đến bò ra đất.

“Ông bảo bây dùng sức như vậy sao?” Thí Địa từ mặt đất bò lên, lập tức cho đại sư tử một quyền.

Núi Viêm Hỏa còn đang trong mùa lửa, đỉnh núi lửa cháy hừng hực.

Cự long vẫy đuôi ở không trung, để Mạc Thiên Liêu chỉ rõ phương hướng ao nước. Lúc trước Mạc Thiên Liêu đến, đúng lúc mùa lửa tắt, nay liệt hỏa ngập trời, che mất đường năm đó. May mà Mạc Thiên Liêu ở Viêm Hỏa sơn phiêu đãng ba trăm năm, dù cho không thấy rõ, cũng có thể tìm được ao nước.

Xuyên qua Thập Sát cốc, liền là núi lửa thiêu đốt mãnh liệt nhất, đỉnh núi có hố to, đi thông qua ao nước linh trí ẩn thân. Lúc trước Mạc Thiên Liêu là muốn thừa dịp lửa tắt, đi vào tìm chút tinh thạch hỏa diễm.

Thanh Long vung vẩy đuôi, gào thét hướng đỉnh núi phóng đi.

Mạc Thiên Liêu lập tức lấy ra một pháp khí phòng ngự thuộc tính băng, bao lấy chính mình cùng mèo nhỏ trong lòng, bên trong sơn động độ nóng cao đến mức khó có thể tưởng tượng, có thể so được với nhiệt độ bên trong Phần Thiên lô. Xâm nhập vào trong trung tâm động, Minh Yên hóa thành hình

người, dùng pháp lực hùng hậu chống ra kết giới, bao lấy hai người vào:"Ở nơi nào?"

"Bên kia." Mạc Thiên Liêu nhanh chóng ngự khí bay về hướng một động nhỏ trên vách núi, xuyên qua động nhỏ, luồng nhiệt kia lập tức biến mất, xuất hiện ở trước mắt là một mảnh sơn cốc u tĩnh, trong sơn cốc quái thạch lởm chởm, không có bất kỳ cỏ cây nào, chỉ có dưới chân vách đá là một dòng suối trong lành.

Mạc Thiên Liêu đi đến bên suối ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát, bên trong trong suốt thấy đáy, trống không chẳng có gì, chỉ có lớp cát mịn lóng lánh trong suốt trải dưới đáy.

Ao nước này thoạt nhìn bình thường, thực ra là hội tụ toàn bộ linh khí thượng cổ, khóa tất cả linh khí ở dưới ao, mới có thể dẫn đến trong sơn cốc không có một ngọn cỏ. Dưới tình huống thông thường, linh trí đều sẽ trốn ở trong một lọ chứa linh khí nồng đậm, tựa như khối quặng tinh Thí Địa tìm đến kia vậy.

Lúc trước thời điểm phát hiện Thái Thủy, nó vẫn còn là một luồng sáng nhỏ, ở trong ao nước trôi nổi tỉnh tỉnh mê mê, Mạc Thiên Liêu chưa thấy qua linh trí nên lúc đó không có nghĩ nhiều, nay lại là hiểu rõ, bản thân ao nước này, chính là một lọ chứa, ảo cảnh cường đại mà ổn định có thể dựng dục một linh trí như Thái Thủy, tự nhiên có khả năng sẽ có một linh trí khác.

Mạc Thiên Liêu lôi Thái Thủy ra:"Đi, gọi đệ đệ ngươi đi ra."

"Chủ nhân, tui bán đệ đệ đã rất xin lỗi nó, anh còn bắt tui tự mình gọi nó ra đẩy vào trong hố lửa!" Thái Thủy biến thành một đóa kiều hoa run cầm cập ở trong gió.

Trong nháy mắt một đoàn mộc trung hỏa dấy lên ở đầu ngón tay Mạc Thiên Liêu.

"Ấy da ấy da, nếu đã đến đây mà nó lại không ra chào hỏi thì làm sao mà ăn nói chứ, a ha ha." Thái Thủy nói, biến thành một con cá màu đồi mồi, phù phù một tiếng lọt vào trong ao nước. Cá nhỏ chui vào lớp cát trong suối, đảo qua đảo lại, không bao lâu sau một luồng sáng trong suốt màu lam nhạt chậm rãi trôi nổi lên.

Cá nhỏ rõ ràng rất hưng phấn, vây quanh điểm sáng đổi tới đổi lui, điểm sáng lại vẫn một bộ dáng giống như lão tăng nhập định, hờ hững.

Thanh Đồng ngồi xổm xuống, chỉ chỉ kia điểm sáng kia, quay đầu nhìn về phía Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu áp chế cơn mừng như điên trong lòng, chậm rãi gật gật đầu. Đó đích xác là linh trí thiên địa, cực kỳ giống Thái Thủy lúc trước, chỉ là im lặng hơn so với Thái Thủy rất nhiều.

Minh Yên đứng ở xa xa, không dám tiến vào quá gần, sợ khí thế của mình quá mức cường đại, dọa chạy linh trí yếu ớt kia.

Muốn lừa linh trí đi, cần phải cầm ra lọ chứa càng tốt so với nơi nó đang ở, nay trong tay Mạc Thiên Liêu không có bảo vật gì có thể tốt hơn so với Huyền Giám bán thành phẩm.

Vì thế, móc ra Huyền Giám tựa như hòn ngọc cực lớn, Mạc Thiên Liêu dùng linh lực khống chế chậm rãi bỏ vào trong nước.

Điểm sáng màu lam nhạt lượn quanh Huyền Giám vài vòng, lại vẫn tiếp tục trôi nổi không nhúc nhích, tựa hồ không có một chút hứng thú đối với Huyền Giám.

Mạc Thiên Liêu không khỏi nhíu mày, lúc trước Thái Thủy rất vui vẻ mà nhảy vào, nhưng linh trí này tựa hồ nhìn thấu quỷ kế của hắn, tuyệt không mắc câu, thậm chí còn chuẩn bị trở lại cát trong đàm.

Cá nhỏ màu đồi mồi vẫn còn đắm chìm trong hưng phấn nhìn thấy đệ đệ, hoàn toàn quên phải giúp chủ nhân lừa đệ đệ tới tay.

"Có lẽ là Huyền Giám kia đã sắp luyện thành, linh khí ẩn vào bên trong." Thanh Đồng vươn ra một ngón tay thon dài, khuấy khuấy nước, linh lực tinh thuần từ đầu ngón tay chậm rãi tản vào trong nước, đây là thủ đoạn Thanh Đồng thường dùng để lừa gạt thú con yêu thú.

Mặt nước bắt đầu gợn sóng, điểm sáng màu lam kia tựa hồ ngẩn ra một chút, chậm rãi nổi lên, giống như một con nòng nọc dạo qua một vòng vòng quanh đầu ngón tay Thanh Đồng, rồi sau đó nhẹ nhàng chạm.

Hai mắt Mạc Thiên Liêu sáng lên, vớt Huyền Giám ra, hướng Thanh Đồng muốn một giọt tinh huyết có chứa thần hồn. Giọt máu tròn vo nhỏ xuống ở trên mặt gương, đung đưa một vòng gợn sóng, Mạc Thiên Liêu nhanh chóng lấy linh lực bao lấy giọt máu, vẽ một trận pháp tụ linh trên mặt gương.

Để Huyền Giám vào trong nước một lần nữa, tinh huyết họa trận, hút lấy linh khí trong đầm nước tụ về hướng Huyền Giám, thêm giọt máu chứa linh lực dư thừa từ Thanh Đồng, tạo thành một ảo giác với linh trí, chính là linh khí trong đầm này sắp bị gương kia hấp thu xong, cần phải trốn vào trong gương kia mới được.

Điểm sáng màu lam do dự tính toán, chỉ trong một lát liền chui mạnh vào trong Huyền Giám.

Mạc Thiên Liêu nhanh chóng vớt Huyền Giám lên, khoanh chân mà ngồi, hai tay cầm lấy Huyền Giám dùng mộc trung hỏa thiêu đốt.

Nguyên bản là muốn mang về luyện chế, nhưng vừa rồi mới dùng tinh huyết Thanh Đồng, chính là mang ý nhận chủ ngay tại chỗ, cần phải lập tức rèn

luyện, phong lấy tất cả chỗ hổng.

Minh Yên ở một bên yên lặng hộ pháp, Thanh Đồng liền biến thành mèo nhỏ vùi vào trong lòng Mạc Thiên Liêu ngủ.

Rèn luyện linh hỏa thiên địa, dung hợp tinh huyết thượng cổ yêu thú, chín ngày chín đêm sau, thiên không hiện ra hồng quang chói mắt, bạch ngọc trên núi Viêm Hỏa đều bị nhuộm thành màu đỏ, ngay sau đó sấm chớp rền vang, núi Viêm Hỏa quanh năm không mưa, thế nhưng nay đổ mưa to.

Động tĩnh cực lớn này kinh động toàn bộ giới tu chân, luồng sáng điềm lành đầy trời kia chứng minh có một phen thần khí sinh ra.

Khay tròn Huyền Giám lớn nhỏ chậm rãi bay lên không, ở trong luồng sáng sặc sỡ nhanh chóng biến lớn, lớn như lọng che xe, đánh bật lại lôi quang từ tầng mây ngược trở về.

"Oành ầm ầm –" Lôi quang kia bay ngược về tầng mây, phá tan mây che trên đỉnh đầu, lập tức mây bay mưa ngừng, để lại hào quang đầy trời.

Huyền Giám cực lớn chậm rãi biến nhỏ, thành tấm gương lớn bằng bàn tay, lạch cạch một tiếng rơi xuống trên đầu mèo nhỏ.

"Meo?" Mèo nhỏ trắng tuyết vừa tỉnh ngủ, mờ mịt đội cái gương trên đỉnh đầu, vô tội hướng Mạc Thiên Liêu kêu một tiếng.

Mạc Thiên Liêu nhịn không được cười khẽ thành tiếng, cầm gương lên:"Bảo bối, thần khí này về sau chính là của em."

"Đệ đệ nha!" Thái Thủy vẫn ở một bên không dám nói lời nào, thấy đại công cáo thành, lập tức biến thành xiềng xích màu đồi mồi, quấn lấy gương một vòng rồi lại một vòng.

Minh Yên vẫn cứng người ở một bên, lúc này mới phục hồi tinh thần, chậm rãi đi lên trước, nhìn gương bị xiềng xích quấn quanh:"Luyện thành?"

Mạc Thiên Liêu nâng tay, triệu Thái Thủy lại đây, mạnh mẽ biến thành bảo hộ cổ tay. Huyền Giám liền tự phát tự giác bay đến bên cạnh mèo nhỏ.

Thanh Đồng biến thành hình người, thần niệm vừa động, biến Huyền Giám lớn bằng cái đĩa, đưa cho Minh Yên.

Minh Yên tiếp nhận, nhìn chằm chằm mặt gương màu lam sẫm kia hồi lâu, lúc này mới chậm rãi đặt tay lên. Huyền Giám tuy rằng là gương, nhưng lại không phản chiếu ra hình ảnh hiện tại, nhìn qua bên trong vẫn là một mảnh hư vô tối đen. Chậm rãi dời tay đi, mặt gương như nước chậm rãi gợn sóng, từ trung tâm một vòng lại một vòng lan ra.

Đợi đến một vòng cuối cùng sóng gợn đến thành gương, trong mặt gương xuất hiện một gương mặt tuấn mỹ đến gần như yêu dã.

Một đôi mắt phượng bá đạo sắc bén, môi mỏng hơi hơi gợi lên, như cười như không. Vẻ đẹp mãnh liệt như lửa, khiến người giống như thiêu thân lao đầu vào, đốt cháy linh hồn thành tro tàn.

"Đan Hi……" Ngón tay khớp xương rõ ràng, chậm rãi lướt qua gương mặt yêu dã kia, mặt gương lại biến hóa.

Lần này trong gương xuất hiện hình ảnh hoàn chỉnh, đó là một sơn cốc đầy tiếng chim hót hương hoa, trên cây ngô đồng cao lớn, có đặt một tổ chim tinh xảo, một con chim lông xù nho nhỏ từ trong tổ chim ló đầu ra.

Con chim nhỏ kia rất béo, dường như nhìn không thấy cổ, giương một đôi cánh nhỏ lông nhung nhung, vẫy vài cái, nhảy ra bên rìa tổ chim. Toàn thân chim béo đều là lông tơ màu đỏ, đứng ở bên cạnh tổ chim, liền giống như một ngọn lửa rừng rực chói mắt.

Chim béo oai vệ ngẩng đầu, nhảy nhót bên cạnh tổ chim, không cẩn thận ngã xuống.

Minh Yên đang nhìn chằm chằm gương nhịn không được động một chút, ý đồ vươn tay tiếp lấy quả cầu nhung màu đỏ kia, lúc này mới phát hiện bản thân đang cầm Huyền Giám hồi ức quá khứ, mà không phải đang ở sơn cốc khi còn bé kia.

Chim béo cuối cùng vẫn ngã xuống, ở trong không trung dùng sức vẫy cánh, nhưng mà thân thể rất béo mà cánh lại quá nhỏ, có vẫy cũng không được gì.

Dưới cây ngô đồng, còn có một cái ổ nhỏ bằng cỏ thật dày, trong ổ chỉ có một Tiểu thanh long dài khoảng một thước cuộn thành một cục ngủ say sưa. Đột nhiên, một quả cầu lông một đỏ thật lớn bẹp một chút rơi xuống trên người rồng nhỏ, đập thân thể vốn cuộn thành cái mâm thành một đường thẳng tắp.

Hai tên khốn nhìn nhau một lát, chim đỏ nho nhỏ một ngụm cắn lấy tiểu thanh long, tựa hồ cảm giác như phát hiện đồ ăn ngon. Tiểu thanh long uốn éo thân thể, trái lại cuốn lấy chim béo. Hai thằng nhóc lập tức đánh nhau túi bụi.

"Khụ……" Minh Yên ho nhẹ một tiếng, tính toán đóng Huyền Giám lại, lại bị Thanh Đồng cướp đi, hứng trí bừng bừng tiếp tục xem.

Tiểu hồng điểu rớt xuống, rốt cuộc không thể đi lên, liền lại ở trong ổ tiểu thanh long không đi, không biết qua bao nhiêu năm tháng, tiểu hồng điểu mọc ra cánh, có thể bay lên, liền tha tiểu thanh long trở về trong ổ mình, tiểu thanh long vẫn trước sau như một cuốn lấy tiểu hồng điểu. Thanh Long đã thật dài cuốn lấy tiểu hồng điểu chỉ chừa một cái đầu bất lực há to cái miệng vàng nhạt.

Sau này, tiểu hồng điểu rụng hết lông tơ, biến thành một Chu Tước hoa mỹ. Hai cánh buông xuống như mây, một lần bay xuyên qua cả trời, Thanh Long biến thành cự long thật dài theo ở phía sau.

Thanh Đồng nhìn mà ánh mắt cong lên, Thanh Long Chu Tước cùng múa, long phượng trình tường, ý chỉ thiên hạ thái bình, y từ nhỏ chỉ nghe nói qua, chưa từng thấy qua, Mạc Thiên Liêu cũng thấu lại đây xem.

Nhưng mà, hình ảnh mĩ lệ không duy trì lâu lắm, Chu Tước diễm lệ quay đầu, mạnh mổ xuống đầu Thanh Long, đầu nhỏ vừa mới mọc sừng rồng nhất thời bị mổ đau, Thanh Long nổi giận gầm lên một tiếng, một ngụm cắn cổ Chu Tước.

Mạc Thiên Liêu chờ xem long phượng trình tường:"……"

Tác giả có lời muốn nói: Vở kịch nhỏ:

Thợ Mộc: Chuyện xưa tình yêu đẹp đẽ mỹ lệ đâu? Đây là thứ gì!

Minh Yên: Ta cảm giác rất đẹp

Thợ Mộc: Đẹp chỗ nào?

Minh Yên: Ngày ấy có thể không kiêng nể gì thu thập chim lông [mặt hoài niệm]

Thợ Mộc: Rất biến thái, ta phải nhìn bộ sưu tập lông mèo từ bé cho đỡ sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Phi Thăng

Huyền Giám luyện thành, thời gian núi Thái Huyền đóng kín cũng càng ngày càng gần, không có nhiều thời gian để trì hoãn, mọi người quyết định lập tức đi núi Thái Huyền.

Mạc Thiên Liêu đứng dậy, bỗng nhiên trước mắt tối đen, bịch một tiếng ngã quỵ xuống đất.

May mắn Thanh Đồng phản ứng mau, vội ôm chặt hắn:"Mạc Thiên Liêu!"

Minh Yên tiến lên nhìn nhìn:"Không sao hết, chỉ là chân nguyên tiêu hao quá độ, ngủ một giấc sẽ ổn." Mộc trung hỏa là dùng lực chân nguyên từ bản thân Mạc Thiên Liêu làm nhiên liệu, liên tục đốt chín ngày chín đêm, chân nguyên hắn đã cạn kiệt nghiêm trọng. May mà thân thể hắn là thần mộc, uống chút nước suối ngủ một giấc là có thể khôi phục, nếu là tu sĩ khác, đoán chừng nguyên khí đại thương cần phải tu dưỡng nửa năm một năm.

Trên lưng đại Thanh Long chở Mạc Thiên Liêu đang hôn mê bất tỉnh cùng mèo nhỏ trở lại ma cung Minh Yên, dặn dò Thanh Đồng chăm sóc tốt cho Mạc Thiên Liêu, sau đó liền quay đầu đi Ốc Vân Tông.

Thanh Đồng ngồi ở bên giường nhìn Mạc Thiên Liêu im lặng ngủ, không hiểu lắm lời sư tôn nói "Chăm sóc cho tốt" là làm như thế nào. Từ lúc biết Mạc Thiên Liêu, thì người này vẫn chăm sóc y, nuôi y thành một con mèo đến đường cũng lười đi, nhớ lại lúc trước y không thoải mái Mạc Thiên Liêu là làm như thế nào ……

Mạc Thiên Liêu sẽ hôn y lúc y đau đầu, sau đó đợi y không đau nữa thì ôm y ngủ.

Vì thế, Thanh Đồng nhảy lên giường, biến thành mèo nhỏ trắng tuyết, nhẹ nhàng đạp đạp ngực Mạc Thiên Liêu chậm rãi lại gần, hôn một cái xuống đôi môi ấm áp kia, rồi sau đó, cuộn thành một quả cầu, chôn trong hõm vai Mạc Thiên Liêu…… ngủ.

Thái Thủy không chịu ngồi yên biến thành miệng rộng, bay vòng quanh mèo nhỏ vài vòng:"Đệ đệ, đưa đệ đệ cho tui chơi một lúc đi."

Mèo nhỏ không để ý tới nó, chôn đầu càng sâu thêm một tý.

"Đệ đệ, đệ đệ, tui muốn đệ đệ!" Thái Thủy lải nhải ồn ào bên lỗ tai lông.

Mèo nhỏ phiền chết, ném Huyền Giám ra,"ầm" một tiếng đập trúng Thái Thủy.

Thái Thủy cao hứng biến thành vuốt sắt, bắt lấy gương nhỏ bay qua một bên.

Đợi đến lúc Mạc Thiên Liêu tỉnh lại, liền thấy Huyền Giám vững vàng đứng ở trên bàn, Thái Thủy đang ném đồ vào trong gương.

"Ngươi đang làm cái gì?" Mạc Thiên Liêu ôm mèo nhỏ còn chưa tỉnh ngủ qua xem.

"Tui đang dạy em trai nhận chữ." Ngữ điệu Thái Thủy kiêu ngạo, lại ném ngọc giản hướng Huyền Giám.

Ngọc giản đụng tới mặt gương màu lam sẫm kia, tựa như rơi vào trong nước, nháy mắt không thấy bóng dáng. Mạc Thiên Liêu biết đây là Huyền Giám đang "ăn thứ gì đó" so với Thái Thủy thô bạo ăn răng rắc răng rắc, Huyền Giám quả nhiên tao nhã hơn rất nhiều.

Mạc Thiên Liêu tùy tay cầm lấy một ngọc giản xem xét, bên trong có "Thiên Tự Văn", " Thanh Tâm quyết", " Công bút đồ", "Thập bát mô"…… Thập bát mô! Mạc Thiên Liêu nhìn thấy cái này, nhất thời đen mặt:"Đừng cho đệ đệ ngươi xem mấy thứ linh ta linh tinh."

Huyền Giám là cho Thanh Đồng dùng, nếu biến thành như Thái Thủy mỗi ngày ăn nói bậy bạ thì làm sao coi cho được?

"A, cũng đúng, đệ đệ còn nhỏ, không thể biết quá nhiều," Thái Thủy lập tức kéo "Thập bát mô" Huyền Giám đang nuốt một nửa ra, thế nhưng dùng sức như thế nào cũng kéo không được, Huyền Giám "ực" một cái hút đi khối ngọc giản kia, thuận đường còn hút đi hơn một nửa Thái Thủy.

"A a a, nó cắn tui!" Thái Thủy kêu to.

Huyền Giám chậm rì phun một bộ phận nhỏ của Thái Thủy ra, mặt gương u lam bỗng nhiên nổi lên gợn sóng, trong kính hiện lên hai chữ rõ ràng "Ngu ngốc".

Khóe miệng Mạc Thiên Liêu giật giật.

"Meo?" Mèo nhỏ tỉnh ngủ thấy được chữ bên trong Huyền Giám, tò mò mở to hai mắt nhìn.

Trong Huyền Giám lập tức trồi lên một chữ:"Ừ."

Mạc Thiên Liêu ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại, mèo nhà mình vừa rồi là hỏi Huyền Giám một vấn đề, bởi vì thần hồn hai người giống nhau, Huyền Giám nghe hiểu được hàm nghĩa bên trong cái "meo" hồi nãy, nên cũng liền thuận thế trả lời.

Thanh Đồng cảm thấy chơi tốt, nhảy xuống biến thành hình người, cầm Huyền Giám ở trong tay.

Ngay vào lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng rồng ngâm, Mạc Thiên Liêu lập tức kéo Thanh Đồng đi ra ngoài xem. Thanh Long to lớn xoay quanh ở trong không trung, mọi người ở Ốc Vân Tông ngồi trên lưng, Thiên Lang, Huyền Cơ, Viêm Liệt, Tử Mạch, Bạch Lạc vân vân… các sư huynh đệ đã lâu không gặp đều đến đây.

Sói con trong phòng nghe được tiếng vang liền lủi ra, hướng về phía thiên không sủa, Mặc Hùng lập tức nhảy xuống, ôm sói con vào lòng.

"Sư tôn, đây là……" Mạc Thiên Liêu không hiểu cho lắm, bọn họ không phải đi mở cửa sao? Chở mấy quả lông cầu đến đây làm cái gì?

Minh Yên rơi xuống, hóa thành hình người:"Cửa Huyền Tẫn mở ra, ta có thể sẽ lập tức phi thăng……"

Câu kế tiếp không cần phải nói mọi người cũng biết, hai giới kết nối, linh khí hòa hợp, Thanh Long quanh quẩn ở độ kiếp kỳ mấy ngàn năm, sớm đã nên phi thăng.

"Ngươi lại đây, ta có việc dặn dò ngươi." Minh Yên hướng Mạc Thiên Liêu vẫy tay, ý bảo hắn cùng lại đây.

Mạc Thiên Liêu kéo Thanh Đồng, cùng Minh Yên đi vào nội điện, Minh Yên đưa một ngọc giản màu xanh giao cho hắn, trịnh trọng dặn dò:"Ta đi rồi, thế lực ma cung Minh Yên liền giao cho ngươi, ngươi thay ta bảo vệ tốt mấy yêu thú này."

"A?" Mạc Thiên Liêu sửng sốt, thế lực ma cung Minh Yên lại giao cho hắn? Quay đầu nhìn nhìn Thanh Đồng bên cạnh, tuy rằng hắn xem như nửa đệ tử của Minh Yên, nhưng "di sản" này không phải nên giao cho đồ đệ của mình sao?

"Cho Đồng Đồng hay cho ngươi cũng không khác gì." Trong đôi mắt màu xanh đậm của Minh Yên khó có khi lộ ra vài phần ý cười,"Hai giới kết hợp, cũng không phải là chuyện tốt, bên kia đại lục Thái Bạch có ma tộc."

"Ma tộc!" Mạc Thiên Liêu cả kinh, đại khái là do linh khí phân cách, ma tộc bên đại lục Thái Huyền sau Tiên Ma đại chiến liền tiêu vong, mọi người đã dần dần quên đi chủng tộc kia.

Minh Yên thở dài, ma tộc cùng nhân tộc trước giờ không hợp nhau, cửa Huyền Tẫn mở ra, đối với nhân tu mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì.

Thời gian eo hẹp, Minh Yên không có nói gì thêm, chở một đống cầu lông, hướng núi Thái Huyền mà đi.

Cửa Huyền Tẫn vẫn dày nặng và lạnh buốt như xưa kia, Minh Yên một tay xoa cửa đá, quay đầu nhìn nhìn Thanh Đồng:"Huyền Giám có khả năng nhìn thấy tình hình ở bên đối diện?"

Thanh Đồng từ trong tay áo móc ra gương tròn nhỏ:"Có thể nhìn thấy sao?"

Trên Huyền Giám nổi lên gợn sóng, sau đó, xuất hiện hai tay xòe ra chia đều trái phải, ý tứ rất rõ ràng – không nhìn thấy.

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, Huyền Giám này biểu lộ càng ngày càng phong phú.

Rồi sau đó, Huyền Giám chủ động bay lên, xuất hiện một hàng chữ:"Dán vào cửa, có thể xem."

Minh Yên sửng sốt, nâng tay nắm gương tròn nhỏ, khảm nó vào hốc dành cho Huyền Giám. Chỗ lõm có chút lớn, Huyền Giám lung lay, bản thân biến lớn một ít, vừa vặn có thể khảm, rồi sau đó lại hiện hai chữ:"Rùa? Châu?"

Thiên Lang đạp Huyền Cơ một cước:"Nhanh đi."

Huyền Cơ nhìn nhìn cái hốc khảm nạm Huyền Vũ, khóc không ra nước mắt:"Sư tôn, cửa mở ra con còn có thể sống sao?" Vẫn cứ cảm giác hắn sẽ vỡ vụn cùng cửa.

Mọi người đồng loạt nhìn hắn, Huyền Cơ nuốt nuốt nước miếng, thấy chết không sờn biến thành Huyền Vũ.

Thân hình to lớn chừng một trượng vuông, Thanh Đồng đá xác rùa một cước, xác rùa kia cũng chậm chậm thu nhỏ lại, nhỏ chừng vừa khít với cái hốc trên cửa.

Mạc Thiên Liêu nhặt Huyền Vũ lên, khảm vào trên cửa đá.

Xác rùa kẹt chặn ở trên cửa, một con rắn nhỏ từ bên trong xác ló đầu ra, dùng sức ôm lấy xác sợ bản thân ngã xuống, nhưng mà thân thể từ trên xuống dưới trơn tuột không có tay,"bịch" một tiếng trượt xuống dưới.

Rắn Huyền Cơ lập tức cuốn thân mình lên, trước mặt một đám tiểu bối mà làm rớt quần, thật sự là rất ném mặt rùa!

Thiên Lang nhìn không được, nhặt con rắn trần trụi lên đưa vào trong tay áo.

Hiện tại chỉ còn lại có huyền châu, Mạc Thiên Liêu vừa định mở miệng hỏi, liền thấy Minh Yên chậm rãi há mồm, hộc ra một hạt châu màu xanh đậm.

"Long Châu!" Mạc Thiên Liêu ngạc nhiên nhìn hạt châu toàn thân trong suốt,"Chẳng lẽ đây chính là huyền châu?"

Minh Yên hơi hơi gật đầu, phun long châu ra, khiến cho sắc mặt hắn có chút tái nhợt. Long châu là nơi chứa đựng tinh hoa trong thân Thanh Long, không thể rời thân quá lâu, phun ra một lát liền phải hút về, bằng không rời thân thời gian dài bản thân hắn liền sẽ phải thương tổn có có thể vãn hồi.

Cho nên năm đó lúc đưa mèo nhỏ ôm ngủ, Minh Yên cũng ngủ ở một bên, qua một lát nuốt long châu vào rồi lại phun ra.

Minh Yên không thể trì hoãn, trực tiếp khảm long châu trên cửa đá.

Huyền Giám ở giữa, hai chí bảo thiên địa ở bên, long châu cùng xác Huyền Vũ cùng nhau tương ứng, linh khí thiên địa khổng lồ trùng trùng điệp điệp kéo đến!

Trong Huyền Giám nổi lên gợn sóng, gợn sóng dần dần mở rộng, thậm chí lan tràn đến trên cửa đá.

Mọi người không khỏi lui về phía sau mấy bước, gợn sóng trên cửa đá còn đang dần dần mở rộng, dần dần, cửa đá cũng biến thành màu lam sẫm giống Huyền Giám, Hai chữ "Huyền Tẫn" thật lớn trên đầu cửa chợt nổi lên luồng sáng vàng, rồi sau đó, xuất hiện vô số hai chữ "Huyền Tẫn", lượn vòng ở trong hư không.

Trong Huyền Giám hiện ra một hàng chữ lớn:"Cửa Huyền Tẫn, là nguồn gốc của thiên địa! Tồn tại dài lâu, không bao giờ mất!" Rồi sau đó, cửa đá màu lam sẫm biến thành trong suốt, xuất hiện ở trước mắt mọi người là cảnh tượng của khối đại lục một khác.

Sinh cơ bừng bừng, chim hót hương hoa, chỗ đó có phàm nhân, có yêu thú, yêu thú hóa thành hình người vẫn còn mang đôi tai lông trên đầu đi đường, còn có ma tộc mặc quần áo bằng da bó sát người, trên đầu mang đôi sừng nhọn hoắt!

Rồi sau đó, một tiếng nổ vang rền tựa như khai thiên lập địa vang vọng trời đất, núi Thái Huyền rung động kịch liệt.

"Cạch!" một tiếng vang lớn, từ đỉnh núi Thái Huyền bổ ra một lỗ hổng lớn, vô số linh khí xa lạ chợt tràn vào, trời đất trong nháy mắt hoàn thành một vòng mặt trời mọc mặt trời lặn, nhật nguyệt cùng chiếu, hai giới tướng hợp.

Huyền Giám chậm rì rì nổi lên không trung, Huyền Cơ ở trong đống phế tích tìm ra xác mình, coi như bảo bối mà cất vào trong lòng. Minh Yên triệu hồi long châu của mình, nhíu mày nhìn tro bụi dính đầy trên mặt châu.

Thanh Đồng thả nước ra giúp sư tôn rửa long châu, thế nhưng dùng lực không vững, khiến long châu đông lạnh thành cục đá.

Long Châu đã rời xác được một khoảng thời gian, không kịp rã đông, Minh Yên một ngụm nuốt đi xuống, xúc cảm lạnh lẽo khiến cho hắn nhịn không được nhắm chặt mắt.

Lúc mở mắt thì tro bụi đầy trời đã tán đi, tất cả mọi người đứng trong hư không, núi Thái Huyền nứt ra một cửa lớn, ở bên kia cửa, một người thân mặc trường bào tay rộng đỏ tươi đứng trong hư không. Gió núi phần phật thổi lên vạt áo thật dài, thổi bay tóc mái che trước trán, lộ ra một gương mặt tuấn mỹ đến gần như yêu dã.

"Đan Hi……" Hoàn toàn quên đi lạnh lẽo từ hạt châu trong miệng, Minh Yên ngây người nhìn mỹ nhân đối diện.

Cặp mắt phượng mỹ lệ cũng kinh ngạc ngóng nhìn lại, rồi sau đó vươn tay, lòng bàn tay lấy linh lực ngưng ra một thanh kiếm sắc, mạnh bổ về hướng bên cạnh.

"Oành!" một tiếng, bên cạnh chợt xuất hiện một người lực lưỡng mặc áo da màu đen, trên đầu người kia đôi sừng nhọn to lớn, trong tay cầm một xiên sắt lớn.

"Thất thần làm chi, đây là ma chủ, mau tới giúp ta đánh nhau!" Chu Tước Đan Hi dùng tiếng phượng hót cực kỳ động lòng người rống giận với Minh Yên.

Minh Yên lúc này mới phản ứng lại, lập tức xông qua hỗ trợ.

Linh khí trên đại lục Thái Bạch không thể dùng cho nhân tu tu luyện, nên mọi người đều là phàm nhân, nhưng Ma tộc cùng yêu thú lại cực kỳ phồn vinh, hai tộc đều không có thể phi thăng, mâu thuẫn tầng tầng.

Trong tám ngàn năm, Chu Tước không hề nghi ngờ mà trở thành Yêu Vương, cùng ma chủ gặp mặt liền đánh đã thành thói quen.

Ba người đánh nhau túi bụi trong không trung, bởi vì có Minh Yên gia nhập, Đan Hi rõ ràng chiếm thượng phong, một quyền đánh vào hốc mắt ma chủ, nhất thời cười ha hả:"Ha ha ha, rốt cuộc đánh được ngươi!" Đan Hi như là đứa trẻ cướp được kẹo, một đôi mắt phượng cười thành hình trăng khuyết, kéo Minh Yên lại, ở trên mặt hắn hung hăng hôn một cái.

Minh Yên ngẩn ngơ, nhất thời quên ngự khí, thẳng tắp từ đám mây ngã xuống!

Đan Hi nháy mắt biến thành Hỏa phượng hoàng, lông vũ diễm lệ gần như thiêu đốt tầng mây, tiếp được Minh Yên rơi xuống, Minh Yên lập tức hóa thành Thanh Long, cùng Phượng Hoàng vờn quanh một chỗ. Cảnh đẹp long phượng trình tường, Mạc Thiên Liêu rốt cuộc may mắn nhìn thấy.

Ma chủ yên lặng ngồi xổm xuống trong đám mây, xoa xoa hốc mắt bị đánh bầm.

Ngay sau đó, trong thiên địa truyền đến vô số tiếng nổ vang, cuồng phong cũng nổi dậy trên đỉnh núi Thái Huyền, điện thiểm lôi minh, lôi kiếp!

Mạc Thiên Liêu kéo Thanh Đồng nhanh chóng chạy đi.

Bên trong lôi điện bổ xuống không ngừng nghỉ, tiếng phượng hót thánh thót cùng tiếng rồng ngâm cao vút không dứt bên tai, chỉ thấy hai luồng sáng một đỏ một xanh quấn quanh nhau, trực tiếp bay về chín tầng trời. Mà Ma chủ đang xoa mắt cũng hóa thành luồng sáng đen tuyền biến mất không thấy, lưu lại một đám vừa người vừa yêu há hốc mồm nhìn nhau mắt to trừng mắt nhỏ.

Hai giới kết hợp, lão yêu cùng lão ma vẫn không thể phi thăng trong vòng một ngày đều hết thảy phi thăng, cư dân hai khối đại lục hiếu kỳ đánh giá đối phương.

Mạc Thiên Liêu nhìn cục diện rối rắm các tiền bối lưu lại, thở dài một hơi.

Ma khí đại lục Thái Huyền bị mấy người ma tộc coi như là trân bảo, đều chuyển nhà lại đây hấp thu ma khí, theo ma khí càng ngày càng ít, tâm ma của nhân tu dần dần yếu bớt, không cần yêu thú phụ tá. Thế nhưng ma tộc thiện chiến cũng không phải là bạn tốt, thường xuyên tranh đấu cùng nhân tu, yêu thú.

Mạc Thiên Liêu khống chế Lưu Vân Tông cùng Ốc Vân Tông, lại còn chiếm được y bát của Minh Yên, bất đắc dĩ trở thành chí tôn hai đạo. Mà Thanh Đồng bởi vì huyết thống cao quý, bị tôn sùng là tân Yêu Vương. Sau khi hợp Thái Cực đại lục, bắt đầu trật tự thế chân vạc mới.

Chẳng qua……

Mạc Thiên Liêu vừa xử lý xong mấy chuyện lộn xộn ở hai đạo, nhìn hổ mập ôm tới một đôi ngọc giản, xoa xoa thái dương:"Bảo bối, đây là sự vụ yêu tộc……"

"Ừm, đừng ồn……" Thanh Đồng ngủ say sưa trở người, chôn lỗ tai lông ở trên đùi Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu thở dài, đắp mền lên cho y. Trên bàn Huyền Giám nổi lên gợn sóng, hiện ra một hàng chữ:"Nhận mệnh đi." Kèm theo một gương mặt chó sung sướng khi người gặp họa, mặt chó kia vẫn là Thiên Lang ……

Từ lúc Huyền Giám phát hiện, lưu trữ các loại biểu tình không giống nhau có thể xem như biểu tình của mình, liền dốc sức vu thu thập các loại đồ, nhưng mà nó thích nhất vẫn là biểu tình này của Thiên Lang, dựa theo lời ca ca Thái Thủy nói,"Biểu tình này rất có nội hàm".

Mạc Thiên Liêu giật giật khóe miệng, rốt cuộc hiểu rõ tên khốn Huyền Cơ đưa vị trí Yêu Vương cho Thanh Đồng là có ý gì, chính là bắt hắn giúp đỡ làm việc! Mạc Thiên Liêu thở dài, cuối cùng vẫn là cầm lấy ngọc giản Yêu tộc.

Những ngày gà bay chó sủa vẫn còn đang trải qua, chẳng qua càng có thêm mấy cái đầu chạy lòng vòng…… Ít nhất đối với đám cầu lông mà nói……

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Ngoại Truyện: Chuyện Ở Tiên Giới (Một)

Dừng chân ở nhân gian thêm vài trăm năm, cuối cùng Mạc Thiên Liêu cũng phi thăng thành tiên, nhưng hắn không vui chút nào, vì hắn lạc Thanh Đồng rồi.

Trước đó chính vì sợ bị tách khỏi Thanh Đồng, nên hắn liên tục áp chế tu vi không chịu độ kiếp, chờ Thanh Đồng cùng lên tiên giới. Hắn đã bỏ mấy năm ra để chuẩn bị cho kì độ kiếp, tất cả mọi thứ, bao gồm trận pháp tránh sét, thần khí chống sét, hành lý phi thăng, thậm chí cả quà cho Thanh Long, Chu Tước, lão hỗn đản cũng chuẩn bị vẹn toàn, chỉ quên mỗi chuyện lôi kiếp của người và yêu khác nhau.

Thật ra yêu thú bình thường độ kiếp cũng cần chịu sét đánh mấy ngày mấy đêm, nhưng Thanh Đồng là hậu duệ đại yêu Bạch Hổ thời thượng cổ, lôi kiếp của y chỉ dài một ngày, cũng như khi Thanh Long Chu Tước phi thăng năm nào vậy, một tia cửu thiên lôi kiếp đánh xuống, bị Huyền Giám bắn trở lại, sau đó thì biến thành một luồng sáng trắng phi thăng…

Mạc Thiên Liêu đáng thương ngồi yên tại chỗ chịu đựng chín ngày chín đêm lôi kiếp, khi mở mắt ra thì Thanh Đồng đã đi đâu không biết. Thế là, đến thiên giới, Mạc Thiên Liêu lại bắt đầu hành trình tìm mèo của mình.

Xuyên qua chín tầng mây, nhảy lên Thăng Thiên Môn, Mạc Thiên Liêu vừa phi thẳng trở thành một tán tiên sơ cấp, thượng tiên thuộc Ti Lộc Ti chờ sẵn, đưa hắn một thẻ ngọc, hoan nghênh hắn đến tiên giới.

Tiên giới khác hẳn với những gì hắn tưởng tượng trước đó, không ngờ ở đây cũng chẳng khác nhân gian là mấy! Cả tiên giới do một vị Thiên Đế cai quản, các tiên nhân được phân thành mấy cấp, tán tiên, đại tiên, thượng tiên, không căn cứ vài tu vi, mà là xếp theo công đức. Nâng cao tu vi, nhận chức làm việc, làm nhiều chuyện tốt đều có thể tích công đức, thậm chí còn có thể mua bán công đức, giá trị công sức là đơn vị tiền tệ của tiên giới.

Đầu tiên Mạc Thiên Liêu được nói cho biết rằng chiếc thẻ ngọc đó dùng để tính giá trị công đức, thẻ ngọc sẽ báo cáo số giá trị công đức chính xác của hắn về cho Ti Lộc Ti, nếu làm mất thẻ ngọc có thể đến Ti Lộc Ti làm lại.

Khóe môi Mạc Thiên Liêu giật giật, không biết ai là người sáng tạo ra phát minh vĩ đại thế này. Nhìn "Một điểm công sức" đáng thương trong thẻ ngọc của mình, Mạc Thiên Liêu lại từ phú ông lưu lạc thành kẻ khố rách áo ôm lần nữa.

Thiên giới rộng lớn hơn Thái Cực Đại Lục nhiều, chân ướt chân ráo, Mạc Thiên Liêu cũng không biết làm sao để tìm Thanh Đồng, chỉ đi dạo quanh chợ tán tiên, xem thử có nơi nào để hỏi thăm tin tức không.

Chợ trên tiên giới cũng rất náo nhiệt, có lẽ do thời gian tu tiên ở nhân gian quá tịch mịch, phi thăng thành tiên rồi, chúng tiên lại càng yêu thích cách sinh tồn ở nhân gian. Ngoài các cửa hàng san sát hai bên đường, còn có rất nhiều sạp nhỏ.

"Hạt dẻ ngào đường, năm điểm một gói!"

"Đào tiên tươi, mười điểm một cân!"

"Mì hoành thánh, ba điểm một chén!"

Mạc Thiên Liêu nghe thấy tiếng rao hoành thánh không khỏi ngẩn người, giọng già cả cợt nhả, bán hoành thánh mà chẳng khác gì bán tiếng cười, đã nhiều năm không nghe thấy rồi. Chầm chậm nhìn theo hướng tiếng rao, thấy một ông già thấp bé, có con khỉ ngồi trên vai, đang hăng hái múc hoành thánh cho các tiên nhân khác.

"Cho ta một chén hoành thánh." Mạc Thiên Liêu đi tới trước hàng hoàng thánh, nói nhỏ.

"Được, khách quan chờ một lát." Ông già không ngẩng đầu, nhanh tay múc hoành thánh, rắc gia vị, đặt một chiếc muỗng ngọc tinh xảo vào, đưa lên cho hắn.

"Chít!" Con khỉ trên vai nghiêng đầu nhìn Mạc Thiên Liêu, nhảy phốc lên vai hắn, thân mật vò rối tóc hắn.

Ông già bưng hoành thánh thấy lạ, ngẩng đầu nhìn hắn, "Ngươi…"

Mạc Thiên Liêu cầm chén hoành thánh, ăn sạch sẽ, nước dùng nóng ấm thơm lừng, là tay nghề đặc biệt của lão hỗn đản, đã rất lâu rồi hắn không được ăn.

"Tiểu tử thối này, có ba điểm công đức không?" Ông già hoàn hồn lại, lập tức bùng nổ, đứa đồ đệ phá gia này nhìn là biết mới phi thăng, chỉ có mỗi một điểm công đức!

"Không có." Mạc Thiên Liêu trả chén không lại, chùi mép.

“Không có ngươi ăn cái rắm!” Tiếng ông chủ hàng hoành thánh vọng khắp con đường.

Không sai, ông già bán hoành thánh này chính là vị sư phụ Hỗn Độn đại sư nhiều năm không gặp của Mạc Thiên Liêu, con khỉ ngồi trên vai ông ta chính là Mao Đản đã phi thăng khi hai giới được nối liền.

Khung cảnh sư đồ tái kiến cảm động được kết thúc bằng cảnh Mạc Thiên Liên ăn không của sư phụ một chén hoành thánh rồi bị sư phụ đánh một trận, cuối cùng nhịn không được đánh lại sư phụ một trận.

Hai sư đồ ngồi trước hàng hoành thánh, nhìn nhìn nhau.

“Tiểu hỗn đản!”

“Lão hỗn đản!”

Chuyện ở nhân gian, trước đó Mao Đản đã kể cho ông ta nghe cả rồi, cho nên vị sư phụ đại nhân này không có chút hứng thú nào với tin tức Mạc Thiên Liêu mang đến, lập tức bắt đầu sai bảo hắn giúp nấu nước, gói hoành thánh.

“Ông có nhìn thấy một mỹ nhân rất rất đẹp, vừa phi thăng, tên Thanh Đồng không.” Mạc Thiên Liêu vừa gói hoành thánh vừa hỏi.

“Tiên giới đâu đâu cũng là mỹ nhân rất rất đẹp, ai biết là ai.” Hỗn Độn bĩu môi.

Mạc Thiên Liêu xoa xoa sợi gân xanh trên trán, “Y là yêu thú vẫn ở cạnh ta…”

“Ui cha, là con mèo con mà Mao Đản nói sao?” Hỗn Độn nghe vậy, lập tức vứt luôn cái vá trong tay, nhảy phốc lên ghế ngồi chồm hổm, cười hì hì nhìn đồ đệ, “Nghe nói ngươi gì gì đó với con mèo con đó rồi, đúng không?”

Mạc Thiên Liêu nhìn ông già cười đê tiện trước mắt, nhịn, lại nhịn, cuối cùng không nhịn được tát đầu ông ta một cái.

“Tên khốn khiếp khi sư diệt tổ này!” Hỗn Độn vừa gào thét vừa tiện tay tháo tháo bao cổ tay trên tai trái Mạc Thiên Liêu xuống, “Ui cha, đây là thần khí! Không ngờ tiểu tử luyện được rồi!”

“Cạp cạp, chào sư phụ chủ nhân!” Thái Thủy biến thành cái miệng rộng, chào hỏi Hỗn Độn.

“Ô, biết biến hình sao, tốt tốt tốt!” Hỗn Độn hí hửng bảo Thái Thủy biến thành gậy, khảy khảy bếp lò, “Đúng lúc đang thiếu cái que còi lửa.”

“Thanh Đồng là Bạch Hổ, chắc là ông từng nghe nói rồi.” Mạc Thiên Liêu lấy Thái Thủy lại, không cho ông ta chơi nữa, để sư phụ tập trung trả lời câu hỏi.

“Bạch Hổ!” Nghe vậy, lão hỗn đản không khỏi sững sốt, thở dài nói: “Bạch Hổ là quý tộc một phương đó.”

Thì ra, địa vị của thần thú bốn phương trên tiên giới rất cao, Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ, mỗi loài trấn thủ một phương, sinh ra đã là thượng tiên, chẳng cần làm gì, chỉ cần ở yên tại hướng của mình là có thể đạt được vô số công đức.

“Bách Hổ hướng tây, nhìn thấy không?” Hỗn Độn đứng lên, chỉ hòn đảo nổi lơ lửng giữa hư không ở cực tây, “Nơi đó chính là vùng đất của Bạch Hổ.”

Mạc Thiên Liêu định đi ngay, nhưng bị sư phụ giữ lại, “Người ta là đại quý tộc của thiên giới, ngươi nhìn lại mình đi, đồ đệ của người bán hoành thánh, trèo cao nổi sao? Thôi cứ ngoan ngoãn ở lại đây bán hoành thánh với ta đi.”

Câu này nghe sao mà đầy mùi vui trong nỗi đau người khác, sư phụ đại nhân còn nhiệt tình chỉ cho hắn xem cái lều rách của mình, bảo hắn chờ mình dọn hàng rồi cùng về lều ngồi thiền.

Mạc Thiên Liêu lẳng lặng nhìn sư phụ một lúc, phất tay áo, xoay người đi, hỏi thăm người đi đường chỗ ở của “Hỗn Độn”.

“Ngươi nói Hỗn Độn đại tiên sao, ở bên đó.” Tiên nhân nhiệt tình chỉ đường cho hắn, Mạc Thiên Liêu đi theo chỉ dẫn của người đi đường, nhanh chóng tìm được một tiên phu xa hoa, rất nhiều tiên nhân đang chờ trước cửa, cầm đủ loại nguyên liệu quý giá.

“Cho ta gặp Hỗn Độn đại sư một lần đi, khó khăn lắm ta mới tìm được cục hàn thiết này, dù thế nào cũng xin hãy giúp ta luyện thành…”

Mọi người nhốn nháo nói, tiên nhân giữ cửa từ chối, “Đại tiên không có nhà.”

Đây chính là cuộc sống khốn khó mà sư phụ nhà mình nói… Mạc Thiên Liêu bình thản đi vào, chiếm một khu to, lục tìm tiên y thượng đẳng sư phụ hắn cất giữ ra thay, sải chân đi đến đảo nổi phía tây.

Tiên giới vốn đã rất đẹp, cảnh quan trên đảo lại càng đặc sắc hơn.

Chim hót hoa thơm, tiên hạc khiêu vũ.

Giữa sương khói lượn lờ, một người bước nhanh đến. Hoa phục vạt dài trắng như tuyết, hoa văn chìm đen, vạt áo dài phất phơ chạm đất. Mạc Thiên Liêu xua sương mù trước mắt đi, lập tức thấy rõ được dung mạo người nọ, mi mục như họa, xinh đẹp khôn tả, không phải Thanh Đồng còn là ai?

"Bảo bối!" Mạc Thiên Liêu đang định chạy đến thì đột nhiên có một luồng tiên lực mạnh xông đến, một người mặc tiên y vạt dài hai màu trắng đen, đầu đội mũ thông thiên hình mây trôi xuất hiện trước mặt Thanh Đồng, cản đường y.

"Không muốn!" Thanh Đồng bối rối tránh, nhưng lại bị người kia ôm chầm lấy.

"Khốn khiếp!" Mắt Mạc Thiên Liêu như sắp nứt, lập tức lao đến giằng Thanh Đồng lại, nhân tiện cho tên kia một quyền, thẳng vào hốc mắt.

"Kẻ nào!" Người kia nghiêng đầu tránh, mắt trừng to.

Lúc nào Mạc Thiên Liêu mới thấy rõ, người kia trông chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi của người phàm, dung mạo tuấn tú, lại càng tức giận, tiểu bạch kiểm trên thiên giới dám dòm ngó Thanh Đồng! Biến Thái Thủy thành kiếm dài, chặn ngang trước ngực, thuận thế kéo Thanh Đồng ra sau lưng.

Người kia thấy Mạc Thiên Liêu như thế, nghi hoặc nhìn Thanh Đồng, "Đồng Đồng, đây là ai?"

Thanh Đồng nấp sau lưng Mạc Thiên Liêu túm chặt y phục hắn, "Con muốn đi với hắn."

"Không được!" Người kia giận dữ, lắc người nhảy tới trước mặt Thanh Đồng, kéo y lại.

"Không muốn!" Thanh Đồng vùng vẫy, Mạc Thiên Liêu lập tức xông đến, ra tay đánh với người kia. Đáng chết, dám cướp Thanh Đồng ngay trước mặt hắn, bao nhiêu năm nay phàm kẻ nào dám làm như thế đều đã chết triệt để cả rồi.

"Ông nội, không được làm hắn bị thương!" Thanh Đồng xoa xoa bên tay bị kéo đau, nói với người kia.

Mạc Thiên Liêu ngây ra, ông nội? Chỉ trong một chốc ngắn người đó, bị người đối diện đánh ngã, đạp dưới chân, người kia tiện tay túm Thanh Đồng đang vùng vẫy không ngừng lại, hầm hừ nói: "Trẻ con thì phải đến nhà trẻ! Còn hư nữa ta bảo bà nội đánh mông con!"

Mạc Thiên Liêu nhìn cảnh người kia biến thành một con hổ trắng trong chớp mắt, rồi ngoạm lấy Thanh Đồng đã biến thành mèo con trắng như tuyết tha đi, sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Ngoại Truyện: Chuyện Ở Tiên Giới (Hai)

"Méo!" Mèo con trắng tuyết vung vẫy bốn móng, không phải nó không muốn phản kháng, mà gia gia nhà nó là một thần thú đã sống mấy vạn năm, tiên lực cuồn cuộn, một con mèo con vừa phi thăng như nó không thể chống lại được, bị ông nội mình áp bức, không thể không biến về nguyên hình.

Con hổ ngậm mèo con nhảy lên, Mạc Thiên Liêu lập tức bò dậy, dùng phương pháp thần mộc liễm tức để ẩn giấu tiên khí xung quanh, tức tốc đuổi theo.

Hòn đảo nổi rất rộng, hổ to ngậm mèo nhỏ nhảy qua một con sông nhỏ, xuyên qua rừng rậm, đến một khoảnh đất trống rộng rãi. Mạc Thiên Liêu theo suốt đường, đã ghi nhớ hết địa hình hòn đảo. Trên đảo không có núi cao, chỉ có một ít đồi thấp, cỏ cây xanh rờn. Thấp thoáng dưới tàng cây có rất nhiều căn phòng nhỏ xinh xắn.

Theo lời lão hỗn đản nói, trên đảo này ngoài người thuộc Bạch Hổ Tộc thì không còn ai khác, vậy lẽ ra phải có tiên phủ hoa lệ mới đúng.

Nhưng, không có.

Từng đống từng đống hổ to xù lông, chồng chất trên chỗ đất trống, lười biếng nằm phơi nắng. Thấy gia gia tha mèo con về, cả đàn hổ ngóc đầu lên, mắt sáng quắt nhìn cả hai.

Mạc Thiên Liêu biến thành cái cây lặng lẽ đứng một bên.

Mèo con bị gia gia ngậm, nhìn quanh, muốn tìm Mạc Thiên Liêu trong rừng. Mạc Thiên Liêu đã hóa thành đại thụ vẫy lá cây, nói với mèo con mình đi theo đây.

Nhìn thấy cái cây ngốc chết kia, Thanh Đồng mới yên tâm, thõng bốn chân xuống, kêu meo meo rất đáng thương.

Một con hổ to tương đương với gia gia chạy đến, đánh đầu gia gia một cái, "Gừ…" Mau để cháu ngoan của ta xuống, không thấy nó đang sợ sao?

Gia gia bị đánh cũng không dám đánh lại, ngoan ngoãn thả mèo con trong miệng xuống. Mèo con vừa chạm đất là chạy vội đến trốn cạnh một cái cây vỏ

xanh bên bìa rừng trốn, thấy gia gia định đuổi theo liền thoăn thoắt trèo lên cây, ôm chặt một cành cây không buông.

"Ngươi xem ngươi dọa cháu ngoan của ta kìa!" Con hổ cái nhảy lên, đánh mạnh cho gia gia ngã xuống, rồi hung hăng đánh một trận.

"Rống…"

Mèo con ngồi trên cành cây, nhàn nhã lắc đuôi.

Cành cây chầm chậm vòng lại, xoa xoa đầu mèo con.

Nãi nãi xử lý gia gia xong, vứt gia gia cho thái gia gia, để ông ấy xử lý tiếp.

Bấy giờ Mạc Thiên Liêu mới phát hiện, mấy cục lông to đó nằm chồng lên nhau ngủ, vì gia gia bị vứt đến, nên núi lông tự động dịch chuyển, để lộ con hổ trắng cực to bên trong.

Con hổ trắng đó dài đến ba trượng, cái đầu to thật to có đôi mắt to như chuông đồng, chính là người có bối phận cao nhất trong Bạch Hổ Tộc hiện nay, thái gia gia của Thanh Đồng.

Thái gia gia đón lấy đứa con trai được con dâu vứt tới, nhấc móng đánh một cái tượng trưng, sau đó ôm con giữa hai chân, dùng cái lưỡi to liếm lông cho.

Gia gia giãy dụa vài cái thấy không hiệu quả, liền chấp nhận nằm vắt trên chân cha nhận âu yếm.

Thanh Đồng lớn lên ở nhân gian, nghĩ mình đã thành hổ lớn từ lâu rồi, không ngờ đến tiên giới lại thành con non trong những con non. Các trưởng bối trong nhà lúc mới thấy y rất thích thú, cưng yêu chơi đùa vài ngày, hôm nay mới đề xuất y nên đến nhà trẻ.

Hổ nãi nãi đi đến, biến thành một tiên nữ thanh tú nhỏ nhắn thanh nhã, chìa tay với Thanh Đồng trên cây, "Cháu ngoan, xuống đây với bà."

"Meo!" Thanh Đồng kiên quyết ôm cành cây, y không muốn đến nhà trẻ đáng chết gì đó, mất mặt chết, nếu Huyền Cơ thấy chắc chắn sẽ cười rụng cả mai.

"Con non thì phải đến nhà trẻ, con xem tam thúc, tiểu cô của con kìa, ngày nào cũng đi." Nãi nãi nói rồi chỉ vào đống lông xù bên kia, hai con hổ con bị đẩy ra, to chỉ khoảng con mèo, tròn xoe, lông trắng muốt có vằn đen rõ, xác nhận là hổ không sai.

Thanh Đồng trợn tròn mắt, tam thúc đã ba ngàn tuổi rồi, còn đi nhà trẻ!

Hai con hổ con chạy đến, muốn trèo lên cây, nãi nãi cũng nhảy lên, định bế mèo con xuống, nhưng lại chụp hụt, vì cái cây đột nhiên biến mất,

"Rào!" Hổ con trèo được nửa cây rơi xuống, ngả chổng vó, ngơ ngác đạp chân.

Mạc Thiên Liêu hóa thành người, ôm mèo đứng xuống, định bỏ chạy, nhưng phát hiện mình bị áp lực cực mạnh đè nặng không thể bay lên được, đành phải lăn một vòng trên đất, rồi bị cái gì đó rất rất to che mất ánh sáng.

"Ngươi là ai?" Nãi nãi nhíu mày hỏi.

Gia gia nhân cơ hội biến thành người, vùng vẫy khỏi chân thái gia gia, vuốt vuốt mái tóc bị rối, khụ khẽ một tiếng, nói: "Tiểu tử đó muốn bế Đồng Đồng đi."

"Gào…" Cả đàn hổ cùng nhe răng với hắn.

Thanh Đồng hóa thành người, chắn trước Mạc Thiên Liêu, "Không được làm hắn bị thương, hắn là…" Thanh Đồng vốn định nói là đạo lữ, nhưng bị Mạc Thiên Liêu nắm tay lắc lắc, mím môi đổi giọng: "… bàn cào của con!"

Mạc Thiên Liêu thầm thở phào, vốn khi ở nhân gian, Thanh Đồng mấy trăm tuổi mới đến cùng hắn, đã không còn sớm, nhưng không ngờ trong Bạch Hổ Tộc, Thanh Đồng vẫn là con non, nếu để ông bà người ta biết, mình ăn sạch sẽ con non quý báu của người ta rồi thì có lẽ hôm nay đừng mong còn sống ra khỏi đảo Bạch Hổ.

Thái gia gia nghiêng đầu nhìn Mạc Thiên Liêu, "Gừ?" Là thần mộc sao?

"Đến nhà trẻ cũng được, nhưng hắn cũng phải theo." Thanh Đồng dùng cằm chỉ Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu lập tức biến về bản thể, một cây Bất Tận Mộc trụi lủi, không cành không lá.

Đàn hổ kinh ngạc nhìn cái cây, mắt lập tức sáng lên, bàn cào! Bàn cào thượng hạng!

Hai con hổ nhỏ tam thúc và tiểu cô chạy đến không kịp suy nghĩ, túm chặt Bất Tận Mộc bắt đầu mài móng. Thanh Đồng lập tức biến thành mèo con trắng tuyết, một móng đánh bay một con. Mèo con bé xíu, nhưng lại rất mạnh, tam thúc lộn nhào một cái, nằm bẹp trên đất.

Tam thúc và tiểu cô được sinh ra trên tiên giới, vì tiên giới quá yên bình, Bạch Hổ Tộc lại cưng chiều con cháu, khiến cho đến hôm nay pháp thuật của cả hai vẫn bình thường, không như Thanh Đồng trưởng thành trong hoàn cảnh hiểm ác ở nhân gian, một con mèo đánh mười con hổ cũng không vấn đề.

Mạc Thiên Liêu biến thành người, chắp tay với các trưởng bối, "Vãn bối Mạc Thiên Liêu, vừa phi thăng lên thượng giới, trước đây ở nhân gian đã sống cùng Thanh Đồng gần ngàn năm."

"Cha, bàn cào này không tệ." Gia gia căn bản không nghe hắn nói, mà hưng phấn ghé vào tai con hổ to, bàn tán về Bất Tận Mộc.

Hổ to ngồi lên, dùng chân sau gãi tai, "Gừ!"

"Vậy, sau này ngươi tiếp tục làm bàn cào cho Đồng Đồng của bọn ta, đến nhà trẻ cùng nó, mỗi tháng cho ngươi ba ngàn điểm công đức." Nãi nãi phẩy tay, đeo cho Thanh Đồng một cái vòng rất đẹp.

Thanh Đồng nhíu mày, nhìn cái vòng mảnh yểu điệu, đưa móng muốn tháo xuống.

"Đây là đồ ăn vặt để ăn khi đến nhà trẻ." Nãi nãi nói, đeo lên cổ tam thúc và tiểu cô cùng một kiểu vòng.

Động tác kéo vòng của Thanh Đồng dừng lại, ngẫm nghĩ, rốt cuộc vẫn tháo xuống, cất vào vòng tay chứa đồ.

Cứ như vậy, Mạc Thiên Liêu có công việc đầu tiên từ khi đến tiên giới, bàn cào của Bạch Hổ Tộc, lương tháng ba ngàn.

Thanh Đồng cũng không biết nhà trẻ ở đâu, liền đi theo tam thúc và tiểu cô, hai con hổ con này đã rất quen đường, vẫy vẫy móng, gọi một đám mây đến, hào hứng nhảy lên, đi thẳng về hướng đông.

Mạc Thiên Liêu cũng bế Thanh Đồng không chịu tự đi bộ lên, cưỡi mây đuổi theo, càng đi càng thấy lạ, đến khi một hòn đảo nổi hùng vĩ xuất hiện trước mắt mới hoàn hồn lại, đây chẳng phải đảo nổi của thanh long sao?

Hai con hổ nhỏ bay thẳng vào đảo nổi không dừng.

Đảo Thanh Long cũng tương đương với đảo Bạch Hổ, cả hòn đảo nở đầy hoa muôn màu muôn sắc. Tam thúc vừa đáp xuống là nhảy vào bụi hoa, làm vô số hồ điệp giật mình bay lên.

Tiểu cô liếc huynh trưởng khinh miệt, biến thành một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp.

"Tiểu cô, vườn trẻ là ở đây sao?" Mạc Thiên Liêu đáp xuống mà cũng không buông Thanh Đồng ra, ngược lại để y biến thành mèo giấu vào lòng, nếu thấy tình hình không ổn thì dễ chạy hơn.

"Đúng rồi, vườn trẻ do Thanh Long mở." Tiểu cô thuận miệng đáp, sau đó ngẩn ra, "Ngươi gọi ta là gì?"

Mạc Thiên Liêu lấy một con chuột rối từ vòng cổ tay ra đưa cho tiểu cô: "Đây là quà gặp mặt gửi tiểu cô."

Tiểu cô tò mò nhìn con chuột trong tay, thấy thú vị, liền sau đó thì chấp nhận cách xưng hô của Mạc Thiên Liêu với mình.

Đi qua núi cao bên ngoài, một tiên cung hoa lệ xuất hiện trước mắt.

Tiên thạch xanh lam làm tường, cửu thiên lưu ly long lanh trong suốt làm ngói, cổng mở rộng. Sân trải đệm dày, thanh long to lớn nằm trên đệm.

Hai con hổ con thấy thanh long thì lập tức bổ nhào đến, bám vào lông bờm trèo lên sống lưng tráng kiện nhảy nhót, đã có rất nhiều trẻ con tụ tập tại đó.

Thanh long ngước mắt, thấy Mạc Thiên Liêu bế mèo vào, mắt lập tức sáng lên, hóa thành người ra đón: "Mộc Đầu, Đồng Đồng!"

"Sư tôn." Mạc Thiên Liêu cúi đầu hành lễ.

Thanh long đi đến, một đàn thú con cũng chạy theo, trong đó có con non của đủ loại thần thú, chẳng hạn như con nhỏ của Thiên Cẩu, Thiên Lang… Cũng có con non hình người, chẳng hạn như thái tử gia con của thiên đế…

Sau khi Thiên Lang phi thăng, thì bị phụ thân nhà mình, Thiên Cẩu, tha đi, Thiên Cẩu nhất quyết cho là Thiên Lang còn nhỏ, nhưng ngày ngày mình bận ăn trăng cho nên không rảnh trông con, thế là liền vứt cho sư tôn Thanh Long trông hộ.

Không khéo bị thiên đế nhìn thấy, cảm thấy thái tử nhà mình không có bạn chơi cùng, già trước tuổi, liền vứt cả thái tử đến.

Tiên hạc ở nam cực nhìn thấy, liền đưa ổ chim non nhao nhao chíp chíp nhà mình đến…

Thế là, đảo nổi của Thanh Long chẳng hiểu sao đã trở thành vườn trẻ như thế, người của Bạch Hổ Tộc tuy có nhân lực trông trẻ, nhưng thấy nhà người ta đi cả, nghĩ đi vườn trẻ là chuyện cần thiết, liền ép buộc đưa hổ con nhà mình đến.

Mạc Thiên Liêu nhìn bầy trẻ lao nhao bên chân thanh long, không khỏi thấy đồng cảm, để mèo nhà mình lên đầu Thiên lang, để tránh bị giẫm phải. Nhìn quanh, không thấy Đan Hi.

Thanh long và chu tước bị chia cắt tám ngàn năm, tình cảm tốt như thế, không phải nên ở cạnh nhau mọi lúc sao? Chẳng lẽ có vấn đề gì?

"Hắn…" Minh Yên đang cầm đồ ăn vặt đút các trẻ ngẩng đầu, chỉ chỉ xích đu trong sân, chợt sững sốt, chiếc xích đu trống không, Đan Hi đâu rồi?

"Chíp!" Tiếng kêu lanh lảnh vang lên bên chân, Minh Yên cúi đầu, thấy một con chim đỏ béo, rất béo, đập cái cánh lông tơ xù xù, chen chen giữa đám thú non, há mỏ đòi ăn.

Mạc Thiên Liêu: "…"

Minh Yên: "…"

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Ngoại Truyện: Chuyện Ở Tiên Giới (Ba)

Đan Hi sống một mình Thái Bạch Đại Lục suốt tám ngàn năm, linh khí ở đại lục đó không phù hợp cho nhân loại tu tiên, người có thể phi thăng đã phi thăng cả rồi, khi nhân tu cuối cùng chết trong tay Ma Tộc, phàm nhân trên Thái Bạch Đại Lục không còn có linh căn nữa.

Yêu thú ở Thái Bạch đại lục không thể phi thăng, Ma Tộc cũng không thể.

Ma tộc không giống các tu sĩ ma đạo trong giới nhân tu, ít nhất còn biết lễ nghĩa liêm sỉ, ma tộc và con người vốn không cùng một loài, bọn họ là mặt u ám của thế gian, thậm chí còn xem yêu thú và phàm nhân là thức ăn.

Tiên ma đại chiến, không chỉ là thần tiên và đại ma, nhân tu, yêu thú, ma tộc đều bị kéo vào, Bạch Hổ còn lại trên nhân gian đều chết cả, khi các chư tiên khai phá dị giới để đồng quy vu tận với Ma Tộc, một lực lượng mạnh mẽ tách Đan Hi và Minh Yên ra, khi tỉnh lại, hai giới đã tách rời.

Chu tước bay khắp Thái Bạch Đại Lục, tìm suốt trăm năm cũng không có tin tức của thanh long.

Ma tộc vốn đã chia năm xẻ bảy, các ma đầu tự xưng hùng, làm xằng làm vậy, bắt cóc yêu thú, tàn sát phàm nhân.

Vài đại yêu tìm đến chu tước, hy vọng hắn xuất hiện chủ trì đại cục. Đan Hi vốn không muốn nhận trọng trách này, nhưng một câu của Sơn Ưng làm hắn động lòng.

"Nghe nói ngài đang tìm người, nếu ngài làm yêu vương, thì chắc chắn việc tìm kiếm sẽ dễ hơn nhiều."

Đôi mắt phượng lạnh lùng cuối cùng cũng gợn sóng, Đan Hi đứng lên, hóa thành phượng hoàng lửa dài mấy trượng, xông vào các ma tộc họp thành nhóm bao vây càn quét yêu thú.

Chu tước là thần thú thượng cổ, Tường Thụy Thiên Hỏa của bản thân là khắc tinh mạnh nhất của ma tộc. Một mình Đan Hi giết chết ba ngàn ma tộc, hoàn toàn xứng đáng trở thành yêu vương.

Yêu tộc tìm thêm vài trăm năm, vẫn không có tin tức của Thanh Long, đến lúc này Đan Hi mới từ bỏ, biết mình và Minh Yên đã bị ngăn cách ra hai thế giới.

Phượng hoàng lửa diễm lệ, ngày ngày chao lượn trên Thái Bạch Sơn, hy vọng tìm được đường về. Nhưng cửa Huyền Tẫn có hai phía trái phải, từ Thái Bạch Đại Lục căn bản không có cách mở cửa.

"Mẫu thân, chúng ta đến Thái Bạch Sơn làm gì?" Một hài đồng phàm nhân tò mò hỏi mẫu thân, hai người ngồi trên xe ngựa, bôn ba gần ngàn dặm, nhưng không biết tại sao.

"Nghe nói Thái Bạch Sơn có thần phượng hiển linh, sắp đến ngày huynh trưởng con thi hội, đến bái thần tiên là chuyện tốt." Nữ tử bên cạnh thành kính nói.

Trên Thái Bạch Đại Lục có một truyền thuyết, ngày bảy tháng bảy hằng năm trên Thái Bạch Sơn sẽ có thần phượng khiêu vũ, ai có duyên được gặp, cả năm đều sẽ bình an suôn sẻ.

Ma chủ xuất thế, oanh liệt giết các ma đầu, thống nhất ma tộc. Tuy phàm nhân vô dụng, nhưng lại liên quan đến cân bằng của thiên đạo.

Ma chủ giao ước với Đan Hi, không quấy rối các phàm nhân không thể tu tiên, thường thấy ma tộc đi trên đường, nên phàm nhân cứ nghĩ là người ngoại quốc, đã không còn thấy lạ từ lâu. Cho nên phàm nhân trên Thái Bạch Đại Lục sinh sôi nảy nở ngàn năm, không còn nhớ đến các tiên nhân bay đầy trời trước đây nữa, cho rằng tất cả chỉ là truyền thuyết, thần linh duy nhất có thể thấy được chính là con phượng hoàng kia.

Xe ngựa dừng dưới chân núi, đứa bé theo mẫu thân và gia đình thong thả lên núi, dừng lại trên sân rộng lưng chừng núi, đã có rất nhiều người tụ tập ở đó, mọi người trải khăn sạch ra đất, xếp thức ăn muốn hiến cho phượng hoàng ra, lẳng lặng chờ.

Màn đêm buông xuống, đứa nhỏ ngẩng đầu nhìn sao giăng đầy trời, "Mẫu thân, sao năm nào phượng hoàng cũng đến đây?"

"Người xưa nói, vì người phượng hoàng yêu bị ngọn núi cao này ngăn cách, chỉ vào ngày bảy tháng bảy hằng năm mới được gặp nhau một lần." Giọng nói nhẹ nhàng của người mẹ kể lại truyền thuyết mỹ lệ về phượng hoàng, truyền thuyết này được truyền từ đời này sang đời kia, nghe nói ngàn năm trước, một tiều phu nghe được tiếng hót của phượng hoàng trên núi, nhờ đó mới biết người bị chia cắt với ái nhân.

Truyền thuyết của phàm nhân luôn đẹp đẽ, bọn họ nghĩ mỗi năm phượng hoàng đến là để gặp mặt ái nhân, còn cố chấp cho là ngày bảy tháng bảy.

Đứa bé nghe kể chuyện, ngẩng đầu nhìn đỉnh núi cao cao, tất cả núi đều có thể đi sang sườn bên kia, chỉ có Thái Bạch Sơn này là vĩnh viễn không thể vượt qua. Ánh sáng rực rỡ từ chân trời bay đến, lượn tròn trên đỉnh núi.

"Phượng hoàng! Phượng hoàng!" Đứa bé hô lên, chỉ tay lên trời kêu to, bị mẫu thân kéo lại, bảo nó mau cúi đầu.

Tất cả mọi người đều cúi đầu, chỉ có đứa bé kia mở to mắt.

Phượng hoàng rực rỡ, quanh thân ngàn dòng khí lành, nhảy múa trên đỉnh núi tuyết, là điệu "Cầu Hoàng Vũ" truyền lại từ thượng cổ, đẹp đến độ người ta không thể rời mắt, đứa bé cứ ngơ ngác nhìn.

Phượng hoàng phượng hoàng, đậu cành ngô đồng, lưu luyến Thái Bạch mãi không đi, không chốn dừng chân.

"Chíp…" Tiếng phượng hót trong trẻo vang vọng giữa nhân gian, chốc lát sau cũng biến mất cùng luồng sáng kia.

"Đứa nhỏ này, sao không dập đầu!" Mẫu thân đứng lên, thấy con mình ngơ ngác nhìn lên không trung, tức giận đánh nó một cái.

"Mẫu thân, con cảm thấy, phượng hoàng vẫn chưa gặp được ái nhân." Đứa nhỏ mở to mắt, nghiêm túc nói.

"Nói lung tung, nếu không gặp thì sao phượng hoàng còn nhảy múa đẹp như vậy, người xưa nói, đó điệu Phượng Cầu Hoàng."

"Nhưng mà…" Đứa nhỏ quay đầu nhìn núi tuyết cô tịch, nhưng mà, tiếng phượng kêu tha thiết như thế, đâu phải reo vui, mà là cô đơn than khóc.

Năm này qua năm khác, người đến Thái Huyền Sơn bái tế thay đổi lớp lớp, phượng hoàng lại vẫn là phượng hoàng ngày xưa.

"Cửa giới không thể mở ra nữa đâu, ngươi cần gì phải tự làm khổ mình như thế." Ma chủ nhìn người ngây ngẩn đặt tay lên cửa đá, thở dài, "Tuổi thọ ngươi cũng sắp hết rồi, thay vì vô vọng chờ ở đây, không bằng cùng ta nghiên cứu xem làm cách nào để đến ma giới."

Đan Hi quay đầu lại, liếc hắn một cái, "Thứ hạ đẳng, làm sao hiểu được tâm trạng của bổn tọa."

Nghe thấy mấy chữ "thứ hạ đẳng", ma chủ lập tức nổi giận. Chu tước luôn cảm thấy ma tộc cái gì cũng ăn chẳng khác gì sâu bọ, là loài hạ đẳng, lần nào gặp hắn cũng ra vẻ cao cao tại thượng, khiến hắn vừa thấy đã ngứa tay.

Hai người sắp đánh nhau thì đột nhiên đất trời chấn động, tiếng động vang vọng khắp nơi chẳng khác chi thuở khai thiên lập địa.

Bụi trần tan hết, linh lực xen lẫn ma khí khác thường cuồn cuộn ập đến, đồng thời, khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm tám ngàn năm nay chỉ xuất hiện trong mơ thật sự hiện ra trước mắt.

"Đan Hi!" Tiếng gọi trầm thấp êm tai, không to, nhưng lại như tiếng sấm giáng vào thức hải.

Minh Yên, Minh Yên…

Khi mọi thứ yên tĩnh lại, hai người đã nắm tay đứng trước cửa vào tiên giới.

Vì quá nhiều yêu thú phi thăng một lúc, tiên quan của Tư Lộc Tư hối hả chỉ cho bọn họ chỗ hai hòn đảo nổi xong là chạy, trên đảo có tiên cung của thanh long chu tước đời trước, nhiều năm không tu sửa đã đổ nát, trên đảo cỏ dại tràn lan.

"Cho nên, một mình ngươi múa Phượng Cầu Hoàng trên Thái Bạch Sơn suốt tám ngàn năm?" Minh Yên kéo Đan Hi ngồi xuống bên rìa hòn đảo nổi hoang vắng, nhìn tiên giới phồn hoa dưới chân, đôi mắt xanh thẫm hơi thẫn thờ, chia xa tám ngàn năm, y có rất nhiều chuyện muốn nói với Đan Hi, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, liền nghe hắn kể chuyện trước.

"Không phải." Mắt phượng khẽ nhếch, liếc nhìn Minh Yên đang không dám nhìn thẳng vào mình.

Minh Yên sững sốt, ngẩng đầu nhìn hắn, mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn mỹ cực điểm nửa cười nửa không, không thể rời mắt đi được nữa, "Ta quên mất, ngươi không biết nhảy múa."

Khi cả hai còn nhỏ, vẫn có vài con phượng hoàng còn sống, tuy không phải chu tước, nhưng tập tính cũng tương tự như chu tước. Con phượng hoàng

nào cũng biết nhảy "Phượng Cầu Hoàng", nói là để sau này tìm vợ, nhưng Tiểu Đan Hi còn chưa mọc lông đuôi học mãi vẫn không được.

Người ta là phượng vũ cửu thiên mỹ diễm tuyệt luân, hắn là một con gà mập lông tơ xúng xính vỗ cánh nhảy nhót, thế nên Tiểu Đan Hi rất chán nản, nghĩ mình sẽ không tìm được vợ.

"Ai nói ta không biết!" Mắt phượng sắc bén trợn to, Đan Hi hất tay Minh Yên ra, lập tức biến thành chu tước diễm lệ, bay mấy vòng trong không trung, bắt đầu nhảy múa.

Rất đẹp, đẹp hơn bất kì con phượng hoàng nào trước đây, chỉ là dáng múa hơi kì, động tác cứ ngoằn ngoèo.

"Đây hình như không phải Phượng Cầu Hoàng." Minh Yên bình tĩnh nói.

"Đương nhiên không phải." Đan Hi đắc ý thu khí lành xung quanh lại, "Đây là 'Phượng Cầu Long' do ta sáng tác."

Chu tước không cần phải tìm vợ, hắn chỉ muốn tha con thanh long đó về tổ chim thôi.

"Đan Hi…" Minh Yên nghe vậy, cổ họng như bị thắt chặt, siết chặt nắm tay, túm lấy hắn, chặn đôi môi mỏng không ngừng cất tiếng hót mê hoặc người khác.

Phượng cung của Đan Hi xây xong rồi, nhưng hắn chưa từng vào đó, vì trên đảo của Minh Yên trồng rất nhiều cây ngô đồng (đương nhiên là Minh Yên tự tay trồng), hắn thích đảo này hơn.

Có điều gần đây, phượng hoàng cao ngạo hơi phiền não.

Tên thiên đế phiền phức, vứt thái tử qua đây cho chơi chung với con của Thiên Cẩu, vốn cũng chẳng có gì, vứt thái tử và con chó ra dưới tàng cây để chúng nó tự chơi là được. Nhưng chuyện này được loan truyền, càng lúc càng nhiều con non được đưa đến, Minh Yên lại còn nhận hết chẳng từ chối ai.

"Đan Hi, xem nè, con hổ con này vui chưa." Minh Yên ôm một con hổ con lông bông xù đưa chân nó ra cho hắn xem.

"Tiểu tử ba ngàn tuổi rồi, có gì mà xem." Đan Hi hừ lạnh, khi hắn ba ngàn tuổi đã thành yêu vương, đánh nhau với Ma Tộc gần ngàn năm rồi. Đôi mắt phượng sắc bén quét qua con hổ con, tam thúc nhà Thanh Đồng hoảng, vùng vẫy nhảy xuống trốn xa thật xa.

Nhưng, chuyện không hề vì Đan Hi không vui mà có chuyển biến tốt, ngược lại càng lúc càng hỏng bét.

Đan Hi nằm trên xích đu, nhìn con rồng ngốc kia bị một đám con non bao vây, nheo mắt cười cầm đồ ăn vặt đút cho chúng nó, con phẫn nộ trong lòng lên đến đỉnh điểm, không thể nhịn được nữa! Thế là, chu tước đại nhân hóa thành luồng sáng bay đến, biến thành con chim béo múp lông tơ bông bông…

"Chíp…" Đẩy đàn thú con ra, Đan Hi hùng hồn há miệng đòi ăn, lũ trẻ chưa từng thấy con chim đỏ này, giật mình.

"Ngươi là ai?"

"Gừ, ngươi đạp lên đầu ta!"

Minh Yên nhìn con chim non béo tròn lông phúng phính trước mắt, chậm rãi tròn mắt. Phượng hoàng có khả năng niết bàn trùng sinh, chu tước cũng là phượng hoàng, hơn nữa còn là thần thú, hắn có thể sử dụng được năng lực đó, trong các loài yêu thú, chỉ có chu tước trưởng thành có thể tùy ý biến hóa giữa trạng thái con non và trưởng thành. Chỉ là phượng hoàng kiêu ngạo, khinh thường dùng hình dạng chim non gặp người khác, cho nên Minh Yên đã không được thấy con chim non này rất lâu rất lâu rồi.

"Chíp!" Thấy Minh Yên ngẩn người, Đan Hi liền đập cánh nhảy lên.

Minh Yên bế chim béo lên, ấp giữa hai tay.

Thân thể bông xù tròn xoe đó thật sự quá béo, đứng cũng mệt, chim béo đạp chân một cái, nằm bẹp trong lòng bàn tay Minh Yên bất động.

Sau đó, Minh Yên cứ bế chim béo mãi không nỡ buông tay.

Đàn thú non không được đút ăn bắt đầu làm ồn, Mạc Thiên Liêu nhìn khuôn mặt anh tuấn và ánh mắt phát cuồng của Minh Yên, ho khan một tiếng rồi nói: "Sư tôn cứ làm việc của mình đi, con trông trẻ thay người một lúc."

Minh Yên gật đầu, rồi bế cục lông trong lòng đi.

"Bảo bối, chúng ta trông trẻ đi." Mạc Thiên Liêu bế mèo con trên đầu chó xuống, tuy mèo con mới là con nhỏ nhất trong đàn này.

"Meo!" Mèo con lắc đuôi, xòe vuốt với các bạn nhỏ không nghe lời.

Phượng Cầu Hoàng là phượng hoàng tìm bạn đời, giờ mới biết, trước đây cứ tưởng cái điệu múa trong truyền thuyết này có ý nghĩa nên thơ và đau đớn thế nào cơ.

Ban đầu Mị nghĩ Minh Yên là thụ, nhưng bây giờ… hình như hỗ công.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Ngoại Truyện: Chuyện Ở Tiên Giới (Bốn)

Hơn tám ngàn năm trước tiên ma đại chiến, tiên nhân chết vô số, lại thêm có vấn đề ở nhân gian, nhân tu khó lòng phi thăng, yêu thú thì hoàn toàn không thể phi thăng, khiến cho tiên giới hoang vu điêu linh. Cả tiên giới chẳng có bao nhiêu tiên nhân, vậy sao được! Thế là, thiên đế bắt đầu khuyến khích chúng tiên kết đạo lữ sinh con đẻ cái.

Để làm gương, thiên đế cũng tìm cách sinh một vị thái tử, thiên đế lần đầu làm cha đương nhiên cực kì cưng chiều con, khiến cho cả tiên giới cũng yêu chiều trẻ con.

Trẻ con trong vườn trẻ của thanh long đại đa số là tiên tộc bẩm sinh, sinh ra đã có tiên căn, tu vi đương nhiên không thấp, chỉ có điều.

Quanh năm được chiều chuộng khiến đàn "trẻ con", mà lớn nhất đã ba ngàn tuổi, không giỏi chiến đấu. Mạc Tiểu Trảo hùng bá ma cung năm nào muốn xử lý bầy đàn không biết đánh nhau này quả thật dễ như trở bàn tay.

"Meo!" Mèo con tuyết trắng vẫy móng với Thiên Lang đang ngồi bên cạnh, đại sư huynh nhà nó lập tức hí hửng chạy đến, thành tọa kỵ của bá vương Tiểu Trảo.

Làm ồn, đánh!

Chạy lung tung, đánh!

Không nghe lời, đánh!

Mặt không đáng yêu, đánh!

Chẳng mấy chốc, đàn thú non trong vườn trẻ đã thuần phục, ngoan ngoãn xếp thành hàng, trông như binh sĩ đang chờ duyệt binh vậy.

Thái tử thấy cách mèo con xử lý chúng nó giỏi quá, hào hứng đi qua, đưa tay xoa xoa đầu mèo con, "Ngươi lợi hại lắm, sau này có thể làm đại tướng quân của thiên cung."

Thái tử trông vẫn như trẻ con, mặc tiên y rườm rà, đội mũ chụp hoa lệ, chỉ là dùng cỡ nhỏ, trông như một con búp bê tinh xảo.

Mèo con ngẩng đầu nhìn thái tử tự ý rời đội, giương móng.

"Oa…" Thái tử bị đánh, mũ lệch qua một bên, mái tóc búi gọn gàng bị cào thành ổ gà, ngoan ngoãn đứng lại đúng vị trí.

Mạc Thiên Liêu ho khan một tiếng, thấy Thanh Đồng chơi với đám trẻ rất vui, đảo của thanh long lại nằm trong phạm vi khống chế bằng thần thức của Minh Yên, liền yên tâm rời đi một lúc.

Đến tiên giới, đầu tiên là phải tìm lại mèo nhà mình, tìm được rồi thì có thể bắt đầu suy nghĩ chuyện sinh nhai.

Mạc Thiên Liêu đi một vòng quanh phố phường của tiên nhân các nơi, phát hiện tất cả vũ khí tiên giới sử dụng đều là tiên khí, pháp khí cấp thấp căn bản không thể chịu nổi pháp lực của tiên nhân. Khảo sát đại khái giá cả ở tiên giới, vì có tiên lực, luyện khí sư bình thường cũng có thể tạo ra tiên khí, cho nên giá cả rất bình thường, không đáng giá như tiên khí ở nhân gian.

Nhưng, tiên khí cũng có nhiều bậc, ở nhân gian, tiên khí chỉ chia đơn giản thành thượng trung hạ, còn tiên khí ở tiên giới lại phân thành bảy cấp xích chanh hoàng lục thanh lam tử.

Luyện chế tiên khí, cần rất nhiều vật liệu, vì tiên giới dư dật linh khí, nên rất nguyên vật liệu quý giá ở nhân gian lại đầy rẫy đâu đâu cũng có. Có điều, không phải thứ gì cũng có thể nhặt được, muốn luyện được tiên khí còn cần mua một ít vật liệu.

Mạc Thiên Liêu đi tìm sư phụ nhà mình mượn tiền.

"Người bán hoành thánh như ta làm gì có tiền luyện khí, không giúp thì cút mau, đừng làm ảnh hưởng việc buôn bán của ta." Hỗn Độn đại sư xua đồ đệ đi như đuổi ruồi, tiếp tục vui vẻ bán hoành thánh.

Mạc Thiên Liêu bĩu môi, "Con phải cưới vợ, không có tiền mua vật liệu thì sẽ không trả nổi sính lễ."

Hỗn Độn nhìn nhìn đồ đệ, vuốt râu, khẩn khoản nói: "Thiết Đản à, con không còn nhỏ nữa rồi, không thể cứ sống dựa vào lão tử mãi, hơn nữa, Bạch Hổ Tộc cũng không thèm nhìn mấy mấy đồng lẻ của con đâu, bỏ cuộc đi. Về đây sư phụ tìm cho con người phù hợp, kìa, là tiên tử bán hạt dẻ nhà bên, xinh đẹp chưa, môn đăng hộ đối với chúng ta!"

Mạc Thiên Liêu bĩu môi, quay đầu nhìn Mao Đản đang chăm chú gói hoành thánh, thò tay túm lấy khiêng lên vai, xoay người đi.

"Này này, làm gì vậy hả!" Hỗn Độn kêu gào, túm đứa nghiệt đồ lại.

"Đem bán lấy tiền." Mạc Thiên Liêu hất tay sư phụ, chạy vút đi.

"Nghiệp chướng!" Hỗn Độn lau lau mấy giọt nước mắt không tồn tại, tiếp tục bán hoành thánh.

"Cha, đừng đau lòng, cho cha ăn hạt dẻ." Tiên nữ bán hạt dẻ bên cạnh đưa hạt dẻ qua, tiên nữ này vai u thịt bắp, một mình bằng hai Hỗn Độn.

"Con gái, vẫn là con ngoan ngoãn." Hỗn Độn thoăn thoắt lột hạt dẻ, ăn ngon lành, "A, lâu nay vẫn chưa hỏi, trước đây ở nhân gian con thuộc môn phái nào?"

Tiên nữ béo giơ giơ cái xẻng to để rang hạt dẻ trong tay, "Trước đây con là trưởng lão của Xích Hà Tông, ngài biết Vãn Hà tiên tử không?'

Hỗn Độn trợn tròn mắt, Xích Hà Tông là một môn phái không nhỏ không lớn trong chính đạo, chỉ toàn nữ tu, nổi danh thanh nhã, hơn nữa Vãn Hà tiên tử còn là người nổi trội trong số đó, là thái thượng lão tổ của Xích Hà Tông. Điệu múa Vãn Hà Già Thiên Thủ bà ấy sáng tác rất đẹp, phảng phất như cửu thiên tiên tử nhảy múa…

"Vãn Hà Già Thiên Thủ? Chẳng phải đây sao!" Tiên nữ béo nói, cầm xẻng xốc rào rào, kĩ thuật rang hạt dẻ đó, đúng là Vãn Hà Già Thiên Thủ, vậy mà làm hàng xóm bấy lâu nay, Hỗn Độn đại sư vẫn không nhận ra.

"Sao con lại nghĩ đến chuyện đi bán hạt dẻ, đa số nữ tu của Xích Hà Tông đều đến thiên cung làm vũ tiên…" Hỗn Độn ngồi giữa hành hoành thánh và hàng hạt dẻ, chăm chú ngặm hạt dẻ.

Làm vũ tiên trong thiên cung, sẽ ra khiêu vũ khi thiên cung có yến hội, điểm công đức không ít, thu nhập lại ổn định, rất nhiều nữ tu muốn làm, huống chi vị này…

"Chậc, sở thích từ nhỏ của con là bán hạt dẻ rang đường, nhưng phải tu tiên, Xích Hà Tông lại là nơi như thế." Tiên nữ béo gãi đầu, "Cho nên buộc phải cố gắng chịu đựng. Khó khăn lắm mới phi thăng được, con sẽ không đi chịu tội, đương nhiên là làm chuyện mình thích."

Hỗn Độn vô cùng tán thành, cảm thấy mình đã tìm được tri kỷ, "Không sai, ta thích bán hoành thánh, nếu không phải Thiết Đản nhà ta muốn tu tiên, ta chẳng phải phí sức luyện khí làm gì!"

"Ta đã muốn hỏi từ lâu, cái nồi ngài dùng nấu hoành thánh rất đặc biệt." Tiên tử béo lại bắt đầu rang hạt dẻ rào rào.

"A, đây là lò luyện khí cũ của ta, tên Hỗn Thiên Lô." Hỗn Độn đắc chí khoe khoang.

Mạc Thiên Liêu thì chẳng biết sư phụ nhà mình đang nói gì với tiên nữ bán hạt dẻ nhà bên, hắn dẫn Mao Đản đến Ti Lộc Ti.

Ti Lộc Ti quản lý toàn bộ tiên nhân vừa phi thăng, sẽ cung cấp việc làm cho các tiên nhân không tìm được việc thích hợp.

Mạc Thiên Liêu xem xét rất lâu trong Ti Lộc Ti, phát hiện ở đây rất cần luyện khí sư, rất nhiều việc ghi rõ phải biết luyện khí.

"Những thứ trên tiên giới căn bản đều là tiên khí." Tiên quan của Ti Lộc Ti thở dài, "Chỉ là những người phi thăng rồi đều thích tìm về cội nguồn, thích làm gì thì làm đó, chỉ muốn tiêu dao tự tại, rất nhiều người không muốn luyện khí nữa."

Nói hết lời, Mạc Thiên Liêu hiểu ra, rất nhiều người luyện khí chỉ nhằm kiếm được linh thạch để tu luyện, kẻ vốn có sở thích cá nhân là luyện khí như hắn… thật sự rất hiếm.

Ti Lộc Ti đề cử cho mạc Thiên Liêu việc có điểm công đức cao nhất, sửa cột.

Lan can, cột trụ trên thiên cung đều có pháp trận đại tiên thượng cổ để lại, đều là tiên khí, hiện giờ nhiều năm không tu sửa đã hơi xuống cấp, sửa một món sẽ được mấy vạn điểm công đức.

Mạc Thiên Liêu thoáng nhíu mày, xem các công việc khác, rất nhiều là ra ngoài tìm vật liệu luyện khí, hoặc chuyên luyện khí cho các quý tộc, cái này cũng tốn sức tốn thời gian. Mỗi ngày hắn phải đưa đón mèo cưng đến nhà trẻ, sửa cột vẫn tốt hơn, ban ngày làm việc, buổi tối là có thể về.

Thế là, Mạc Thiên Liêu nhận thẻ ngọc của thợ sửa cột, được tiên dẫn đường của Ti Lộc Ti đưa đến thiên cung.

Thiên cung quá nhiên hoành tráng hùng vĩ hệt như trong tưởng tượng, có điều nhìn xa rộng rãi xa hoa, nhìn gần hư hỏng đủ điều. Cột nhà, lan can, đình

đài lâu các, chỗ tróc sơn nơi xiêu vẹo.

"Tiên nhân nhận việc này trước đây chỉ làm vài ngày là bỏ." Tiên dẫn đường đưa Mạc Thiên Liêu đến chỗ tổng quản tiên cung, tổng quản nhìn nhìn hắn, "Người trẻ tuổi, làm cho tốt, chỉ cần sửa được một chỗ, ta cho ngươi thêm ba ngàn điểm công đức."

Mạc Thiên Liêu nhận một bộ dao khắc tiên khí, và một đống tiên thạch thượng phẩm. Tiên thạch này là vật liệu dùng để sửa cột, cầm lạnh buốt, linh khí dồi dào.

Mạc Thiên Liêu đi đến ngồi cạnh một cây cột rồng xiêu vẹo, hí hửng lấy bộ dao khắc ra nghiên cứu, cây nào cũng tinh xảo, móc câu, dũa, dùi, đầy đủ hơn bộ của hắn trước đay nhiều.

"Óa óa, cái này ngon, mau cho ta!" Thái Thủy vẫn yên lặng từ khi đến tiên giơi đột nhiên thức dậy, kêu gào bay đến gần bộ đao, răng rắc ăn mất cây dũa.

"…" Mạc Thiên Liêu cầm cây dũa chỉ còn phần cán, miệng giật giật.

"Óa óa, cái này cũng ngon!" Thái Thủy ăn cây dũa xong lại vồ đến đống tiên thạch, bị Mạc Thiên Liêu chụp lại.

"Đàng hoàng một chút!" Mạc Thiên Liêu thưởng cho Thái Thủy quả cầu lửa, bảo nó yên lặng một lúc.

Quả nhiên Thái Thủy ngậm miệng, khi lửa tắt rồi, nó ngồi bên cạnh, len lén giấu bớt mấy viên. Mấy năm nay, Thái Thủy tự mở một không gian nhỏ bên trong mình, có thể cất giữ mấy thứ nó thích.

Mạc Thiên Liêu xem như không còn thấy, đi quanh cây cột một vòng nghiên cứu. Cây cột này thật sự được làm từ tiên thạch, trận pháp trên đó cũng không phức tạp, hoàn toàn không có tính công kích, chỉ là pháp trận có thể phát ra tiên quang, như vậy thì nhìn từ xa mới có vẻ hoành tráng hoa lệ.

Sửa xong pháp trận, cây cột nhanh chóng đứng thẳng lên lại, nhưng con rồng cuộn quanh cột đã loang lổ, cần bổ sung tiên thạch, điêu khắc lại.

Mạc Thiên liêu lấy Phần Thiên Lô ra, biến nó nhỏ lại một chút, đặt cạnh chân, vứt mấy viên tiên thạch vào nấu cho mềm, rồi nhanh chóng dán lên cột.

Tiên thạch tiếp xúc với khí lạnh bên ngoài lập tức cứng lại, căn bản không kịp tạo hình, chỉ có thể dùng dao khắc từ từ. Mạc Thiên Liêu lấy dao khắc ra, vừa khắc một đường, dao gãy…

Mạc Thiên Liêu nhíu mày, ra hiệu bảo Mao Đản đưa hắn cây khác.

Mao Đản là một trợ thủ luyện khí rất tốt, không cần Mạc Thiên Liêu nói đã biết phải đưa gì cho hắn.

Mạc Thiên Liêu dồn tiên lực vào dao khắc, lần này thì khắc được, nhưng rất tốn sức. Cứ tiếp tục như vậy, không tới một canh giờ, tiên lực trong cơ thể hắn sẽ tiêu hao sạch sẽ, phải ngồi thiền một ngày mới hồi phục được. Chẳng trách sao không ai muốn làm chuyện này, khắc xong một cây cột mất ít nhất ba tháng, ba tháng lấy mấy vạn công đức, còn chẳng bằng luyện tiên khí bán.

Thở dài, Mạc Thiên Liêu quay đầu thì thấy Thái Thủy nhân lúc hắn không chú ý, cho thêm một viên tiên thạch vào miệng, nhai răng rắc.

Mắt Mạc Thiên Liêu sáng lên, chụp lấy Thái Thủy, lắc lắc bộ dao tiên khí trước mắt nó, "Cho ngươi ăn hết chỗ này, nhưng ngươi phải biến thành hình dạng này."

"Được được được!" Thái Thủy đồng ý ngay không cần suy nghĩ, ngoàm một cái ăn hết cả bộ dao.

Tiên thạch là thứ cực cứng, cả tiên khí cũng không khắc được, cần có tiên lực thêm vào, còn Thái Thủy, nó là thần khí.

Dao khắc màu đồi mồi khắc thoăn thoắt trên trụ rồng, tiên thạch cứng rắn vô song trước mặt Thái Thủy chẳng khác gì đậu hủ. Chưa tới một ngày, Mạc Thiên Liêu đã khắc xong cả cây cột, còn vui vẻ khắc thêm hai sợi râu rồng.

"Tinh tinh tinh!" Thẻ ngọc ghi số công đức phát ra tiếng tinh tang, đưa thần thức vào, bên trong đã có ba bạn ba ngàn điểm công đức.

Không ngờ còn tự động trả tiền! Mạc Thiên Liêu mừng rỡ, ngước mắt nhìn số cột nghiêng ngả, lập tức cảm thấy… Phát tài rồi!

Thấy trời không còn sớm, Mạc Thiên Liêu liền nghỉ không làm nữa, dẫn Thái Thủy và Mao Đản đi đón Thanh Đồng.

Đảo nổi thanh long vẫn náo nhiệt như cũ, một đống lông lông nằm trên mặt đất, nhìn không chuyển mắt vào cái gương to bây giữ không trung, trong gương là khung cảnh nhân gian, với tiên tộc bẩm sinh chưa từng đến nhân gian thật sự rất mới lạ.

Mạc Thiên Liêu tìm một lúc mới thấy mèo nhà mình trong đống lông. Mèo con trắng như tuyết nằm ngửa bụng trên người đám thú non ngủ khò, con nào cũng dè dặt không dám làm phiền nó. Minh Yên ngồi phía sau đám trẻ, ôm con gà đỏ bông bông trong lòng, cười híp mắt đút sâu cho chim béo.

"Gâu!" Thiên Lang nằm cạnh mèo con sủa một tiếng, mèo con đang ngủ ngon mở hé một mắt, thấy Mạc Thiên Liêu xách theo túi giấy đến. Ngáp một cái đứng lên, vẫy lông, nhảy vào lòng hắn.

“Bảo bối, ta mua cá chiên.” Mạc Thiên Liêu lấy một con cá chiên ra, nghe nói cá này được nuôi trong thiên trì, rất ngon, một cân giá ba trăm điểm công đức.

Thanh Đồng biến thành người, nhận lấy túi cá, lấy một con ra ăn. Thịt mềm lại thơm, rất ngon, Thanh Đồng không khỏi híp mắt.

Mạc Thiên Liêu cười cười, “Đi thôi, ta đưa ngươi về.”

Thanh Đồng mím mím môi, tuy ở nhà cũng vui, nhưng buổi tối đã quen ngủ với Mạc Thiên Liêu, mấy hôm nay không tối nào y ngủ ngon.

Mạc Thiên Liêu thấy Thanh Đồng không vui, cũng biết y đang nghĩ gì, cười khẽ, nói nhỏ mấy câu vào tai Thanh Đồng.

Thanh Đồng lập tức vui lên, đưa tay gọi Huyền Giám, “Đi thôi.”

Các trẻ không thấy hình nữa lập tức lưu luyến, nhôn nhao đứng lên.

“Thanh Đồng, ngày mai ngươi có đến không?”

“Thanh Đồng, ngày mai ta đem đồ ăn ngon cho ngươi nha.”

“Thanh Đồng đến nhà ta chơi đi.”

…

Mạc Thiên Liêu hơi ngạc nhiên, lũ trẻ ban ngày vừa bị xếp hàng đánh sao lại luyến tiếc rồi? Quay đầu nhìn Huyền Giám đang bay trong không trung, hiểu ngay mọi chuyện.

“Đệ đệ, xem nè, đây là tiên thạch hôm nay ta kiếm được, ngon lắm đó!” Thái Thủy lấy một viên tiên thạch ra khoe.

Huyền Giám sáng sáng lên, hiện ra một con chim béo màu đỏ đang há mỏ, chính là biểu cảm nó mới ghi thêm hôm nay, đồng thời hiện ra một hàng chữ: “Cho ta ăn!”

“Không cho đệ, đây là thù lao ta làm việc cả ngày hôm nay.” Thái Thủy đắc ý chuẩn bị cất thì bị Huyền Giám hút thẳng vào,

“A a a a, đá của ta!”

Trên Huyền Giám xuất hiện một con chim béo ăn no nằm phơi bụng.

“A a a a!” Tiếng thét tuyệt vọng của Thái Thủy vang vọng trên đảo thanh long.

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Phiên Ngoại: Chuyện Ở Tiên Giới (Năm)

Mạc Thiên Liêu đưa Thanh Đồng về đảo bạch hổ, tam thúc và tiểu cô đã nhảy xuống từ trước.

“Gào!” Về rồi! Gia gia đang lăn lộn trên mặt cỏ, thấy cả bọn về liền ngửa đầu nhìn.

Thái gia gia ngủ bên cạnh thức giấc, thấy gia gia nằm lật bụng ngửa cổ lập tức chạy tới liếm lông cho con trai.

“Gư, gừ gừ ngáo, ngáo gư gư gư gư!” Phụ thân, đừng liếm nữa, con mới tắm xong! Gia gia vùng vẫy quơ quào bốn chân.

Nhị thúc biến thành hình người đọc sách dưới tàng cây, không thể không nói, Bạch Hổ Tộc toàn là mỹ nhân, nhị thúc cầm một quyển sách buộc chỉ loại chỉ có ở nhân gian, đứng dưới gốc hoa đào, thật sự rất đẹp.

“Đệ đệ, đọc gì vậy?” Đại cô ngủ trên cành cây thò đầu xuống hỏi.

“Meo!” Tam thúc và tiểu cô chạy đến, bấu vào vạt áo nhị thúc leo lên, cũng muốn xem.

Thái Thủy tò mò lại không dám đến gần, dù sao thì người trong Bạch Hổ Tộc vẫn chưa biết nó, liền xúi giục đệ đệ, “Đệ đệ, đi xem thử đi.”

Trên Huyền Giám xuất hiện hình một con hổ con, nghiêng đầu, có vẻ hoang mang.

"Đừng có giả ngây, đi mau." Thái Thủy biến thành chùy gõ đệ đệ một cái.

Huyền Giám bay đi, lượn một vòng rồi quay lại, nội dung trong sách liền xuất hiện trên mặt gương. Đúng là một quyển sách của nhân gian, bên trên vẽ đầy các loại hình ảnh kì lạ. Miệng Mạc Thiên Liêu giật giật, hắn còn tưởng mỹ nhân đang đọc thi từ ca phú gì, thì ra là một quyển sách dạy nấu ăn.

Nhưng, Mạc Thiên Liêu nghĩ có lẽ đây là một quyển sách viết bậy, vì trên đó miêu tả chi tiết cách ăn các loại thần thú trong truyền thuyết! Mấy trang Huyền Giám thấy được giới thiệu chi tiết cách nấu phượng hoàng. Chắc chắn là do tên tu sĩ tẩu hỏa nhập ma nói đó viết lung tung.

"Món này trông ngon quá." Tam thúc hóa thành người, cũng là một công tử tiêu sái, bám trên vai nhị ca nhà mình chảy nước miếng, "Chỉ tiếc trên tiên giới bây giờ chỉ còn một con phượng hoàng."

"Con gà mập hôm nay hình như chính là phượng hoàng!" Tiểu cô bỗng nhiên sáng suốt, nhớ đến con gà đỏ đạp đầu mình sáng nay.

Mọi người quanh gốc đào cùng nhìn tiểu cô, cả gia gia và thái gia gia cũng chú ý. Thái gia gia ngơ ngẩn nghe mấy câu, rồi bỏ thời gian liếm con một cái.

"Được rồi được rồi, đừng đùa nữa, ăn cơm." Nãi nãi cầm cái vá đi ra, gõ bạch hổ gia gia đang nằm trong lòng phụ thân làm nũng một cái.

Mạc Thiên Liêu đẩy đẩy Thanh Đồng đang không chịu qua, "Bảo bối, đi đi." Hắn từ nhỏ không có người thân, ngày tháng tu tiên đằng đẵng, gần như đã quên mất cảm giác có người thân bên cạnh, chỉ nhớ rằng rất ấm áp, rất yên tâm. Thanh Đồng sinh ra đã không cha không mẹ, khó khăn lắm mới tìm được cả gia đình, hắn không hy vọng vì mình mà y xa cách người nhà.

Thanh Đồng nhìn nhìn Mạc Thiên Liêu, bỏ con cá cuối cùng trong gói giấy vào miệng.

Mạc Thiên Liêu nháy mắt với y, ý bảo y đừng quên hôm nay mình đã nói nhỏ gì với y. Đến tối hắn sẽ biến thành cây len lén đến tìm Thanh Đồng.

Thanh Đồng mím môi, đi vào giữa đống hổ, nãi nãi nắm tay y hỏi hôm nay ở nhà trẻ có bị bắt nạt không. Gia gia quơ móng ý nói ai bắt nạt cháu ngoan, ngày mai ta đi đánh gia gia nó!

"Gào…" Thái gia gia cũng phụ họa, ý bảo mình có thể đi đánh thái gia gia của đối phương!

Thanh Đồng quay đầu, nơi Mạc Thiên Liêu vừa đứng đã trống không, thở nhẹ một hơi. Thái gia gia đưa cái lưỡi to liếm đầu Thanh Đồng một cái, lập tức khiến mái tóc trắng dài rối tung.

Mạc Thiên Liêu quay lại phố giúp lão hỗn đản dọn hàng, "Đây là cái gì!"

"Gì đó, làm ta giật mình!" Hỗn Độn bị giọng nói đột nhiên cao hẳn của đồ đệ làm giật mình, suýt chút nhào đầu vào nồi hoành thánh.

Mạc Thiên Liêu nhấc cái bếp nấu hoành thánh lên, nắp bằng thất khiếu linh lung, ba chân hai vạt khó phân biệt, là tiên khí đã làm oanh động giới tu chân năm nào, Càn Khôn Hỗn Thiên Lô!

"Ai da, Hỗn Thiên Lô vốn là lò nấu hoành thánh, có gì mà suýt xoa." Hỗn Độn lấy Hỗn Thiên Lô lại, bưng theo chỗ hoành thánh sống chưa bán hết, dự định mang về nấu cho đồ đệ ăn, không được lãng phí.

Khóe miệng Mạc Thiên Liêu giật giật, nhớ đến cảnh năm xưa Hỗn Độn đã lừa hắn đi theo thế nào.

Nhà tan cửa nát, Mạc Thiên Liêu vẫn còn là trẻ con ngơ ngác đứng giữa đống đổ nát, một ngày một đêm không ăn cơm, tự tìm một cái xẻng, đào hố giữa bãi hoang, chôn hài cốt của cha mẹ huynh đệ xuống.

"Ô, căn cốt đứa nhỏ này không tệ, theo ta bán hoành thánh đi." Lão già đầu tóc bù xù đưa cho hắn một chén hoành thánh nóng nghi ngút.

Hoành thánh thơm ngon xua tan giá lạnh, Mạc Thiên Liêu nho nhỏ khịt mũi, cảm thấy đây là thứ ngon nhất hắn từng ăn. Sau đó, trả chén hoành thánh lại, tiếp tục đào hố.

"Ngươi xem, phụ mẫu đã mất cả rồi, chỉ còn một mình ngươi, chân tay gầy nhom cũng chẳng làm nghề rèn được." Lão già chỉ chỉ lò rèn Mạc gia đã sụp đổ, "Theo ta đi, ngày nào cũng có hoành thánh ăn."

Sư phụ giúp hắn chôn người nhà, mua quần áo mới cho hắn.

"Nếu đã nhận ra làm sư phụ, thì để ta đặt cho con một cái tên."

"Con có tên."

"Chuyện này thì con không biết rồi, vi sư là kẻ tu tiên, lý ra phải đặt đạo hiệu cho con. Thiết huyết đan tâm, thỉ chí bất du, kiền khôn âm dương, hồn nhiên nhất thể, tên là … Thiết Đản đi!"

Năm ấy đã bị một chén hoành thánh lừa đi, theo lão già thối này đi khắp ngõ ngách bán hoành thánh, cho đến một ngày, lão già dùng cái lò nấu hoành thánh luyện một thanh phi kiếm…

"Một đại sư luyện khí, lại cứ thích bán hoành thánh." Mạc Thiên Liêu bưng chén hoành thánh, ngồi chồm hổm trong sân cùng sư phụ.

"Tiểu tử thối, ta truyền hết tâm huyết cả đời cho ngươi, không tôn trọng ta một chút được à?" Hỗn Độn húp nước canh nóng, căm phẫn nói.

"Trước đây đã giao hẹn, ta theo ông học nấu hoành thánh, đâu có nói sẽ học luyện khí." Mạc Thiên Liêu ăn hết hoành thánh, phủi mông bỏ đi.

Hỗn Độn tức giận thổi râu phì phì, khi hoàn hồn lại thì Mao Đản đã thò cái tay toàn lông vào chén của ông ta vớt hoành thánh ăn.

"Mao Đản! Tay ngươi vừa mới gãi mông đó!"

Tiếng kêu thê lương của Hỗn Độn đại sư làm tiên hạc trên mái nhà cũng giật mình.

Trăng treo giữa trời, Mạc Thiên Liêu len lén bay lên đảo bạch hổ, hóa thành một thân cây chậm rãi di động, đến trước cửa phòng nhỏ của Thanh Đồng thì đột nhiên biến thành một luồng sáng chui vào phòng, tức tốc giăng cấm chế, giấu khí tức của mình đi.

Thanh Đồng đang nằm trên giường, buồn chán tự chơi ngón tay, nghe thấy tiếng động lập tức quay đầu, không giấu được nụ cười.

"Bảo bối!" Mạc Thiên Liêu nhào lên giường, ôm chặt Thanh Đồng vào lòng, xa nhau mấy ngày, hai người đều thấy ngày dài đằng đẵng như mấy năm.

"Chúng ta như thế này có tính là vụng trộm không?" Thanh Đồng mở to đôi mắt sáng nhìn hắn,

Mạc Thiên Liêu đang lẳng lặng cởi dây lưng sững lại, "Chúng ta là đạo lữ đã bái thiên địa, vụng trộm gì chứ."

"Nhưng người nhà ta không biết, là lén hứa chuyện trăm năm rồi." Thanh Đồng cong mắt, dường như y cảm thấy việc này rất vui.

Mạc Thiên Liêu trở mình, hôn đôi môi mỏng lành lạnh kia, "Không sai, để gia gia và nãi nãi đồng ý, chúng ta phải gạo nấu thành cơm mới được."

"Hửm… Nấu thế nào?"

"Chờ khi trong bụng ngươi có chồi non của ta rồi, nhà ngươi không thể không gả ngươi cho ta."

"Không đúng, là ngươi có hổ con của ta mới đúng, vậy thì ta sẽ miễn cưỡng cưới ngươi vào cửa."

"Được được được, chồi non hay hổ con đều được, chúng ta tranh thủ sản xuất đi."

"Ứm…"

Đêm thái gia gia không ngủ được, dậy đi tản bộ, đi một lúc lại tới trước cửa phòng chắt trai. Hổ con đều sợ ngủ một mình, con trai có vợ ngủ cùng có lẽ sẽ không sợ, nhưng chắt trai thì khác.

Sáng hôm sau, khi Mạc Thiên Liêu ôm Thanh Đồng vẫn đang ngủ say thức dậy thì phát hiện trước cửa có một con hổ to lớn bự!

Sao thái gia gia lại ngủ trước cửa? Mạc Thiên Liêu kinh hoàng, không biết ông ấy đến từ lúc nào, có nghe thấy tiếng động bên trong không?

"Cạp, chủ nhân, sao vậy?" Miệng rộng Thái Thủy bay đến, căng thẳng hỏi.

Huyền Giám theo cạnh Thái Thủy, thắp cây nến trong gương.

"Vụng trộm xong thì phải nhân lúc trời chưa sáng mà trốn chứ, bây giờ hay rồi…" Thái Thủy bay lòng vòng trong phòng. Mạc Thiên Liêu nhìn trời, quả thật vẫn chưa sáng, con hổ to nằm trước cửa không đi được, may mà có cấm chế ông ấy cũng không vào được, dứt khoát quyết định ôm Thanh Đồng ngủ tiếp.

Thái gia gia mở mắt ra, ngáp một cái, thấy chắt ngoan đi ra liền đứng lên theo, thích chí liếm y.

"Thái gia gia, ngài súc miệng chưa?" Thanh Đồng ghét bỏ dùng một tay chặn cái miệng lông lông lại.

"Gào!" Thái gia gia nói mình vừa ăn Hổ Nha Thảo, đồng thời đưa móng nhổ một cọng cỏ đưa cho Thanh Đồng, ý bảo y cũng ăn.

Thanh Đồng bỏ ngọn cỏ vào miệng, tay xách mầm cây nho nhỏ trụi lủi, đi tìm tam thúc với tiểu cô.

Từng ngày từng ngày trôi, đến khi Thí Địa dẫn theo đại sư tử của hắn phi thăng, Mạc Thiên Liêu đã sửa hết cột trụ, lan can trong cả thiên cung, kiếm được ngàn vạn công đức.

"Đoán Thiên, ha ha ha ha, đã lâu không gặp." Thí Địa cho hắn một quyền, cười híp cả mắt.

Vào thời điểm yêu thú phi thăng huyết khế sẽ đứt ra, sư tử thân là tiên sư vừa phi thăng, cũng được nhận thẻ ngọc của tán tiên, hào hứng chuẩn bị đi dạo một vòng,

“Này, ngươi đi đâu đó?” Thí địa túm lấy chỗ lông bờm dày.

“Đôi ta đã không còn huyết khế nối liền nữa rồi.” Hắc Yểm Sư biến thành người, hí hửng nói.

Thí Địa nhíu mày, túm chặt vạt áo của hắn không thèm nghe, quay đầu nói với Mạc Thiên Liêu: “Đoán Thiên, mèo của ngươi đâu? Không mời ta đến thăm tiên phủ sao?”

Mạc Thiên Liêu đang cầm một nhánh Phù Tang lấy từ chỗ thiên đế, nhánh Phù Tang này không giống loại Phù Tang ở nhân gian, đây là nhánh của thần thụ thời thượng cổ mà thái dương dừng nghỉ ngơi. Hắn dự định dùng thứ này làm sính lễ, đến hỏi cưới với Bạch Hổ Tộc.

Nhìn nhìn Thí Địa, Mạc Thiên Liêu cười, “Trên tiên giới làm gì cũng cần công đức, bây giờ ngươi chỉ có hai bàn tay trắng, ta có thể tạm thời thu nhận ngươi, đến khi ngươi kiếm được công đức rồi nhớ trả cho ta.” Cuối cùng cũng có người nghèo như mình khi ấy rồi!

“Được!” Thí Địa rất vui, túm lấy con sư tử vùng vằng không chịu đi kia, theo Mạc Thiên Liêu.

Mạc Thiên Liêu lên phố mua một hộp bánh cá rồi mới đến đảo thanh long.

“Gừ?” Hắc Yểm Sư lại biến thành hình thú, thấy đủ loại tiên thú lăn lộn đầy đất, nhịn không được nhào đến, lăn một cái.

“Ô, Hắc Yểm Sư, ngươi cũng lên rồi!” Thiên Lang biết sư tử, chạy đến ngửi nhau.

“Đây là nơi gửi ma sủng sao?” Thí Địa nhìn Mạc Thiên Liêu bế con mèo từ một đống lông lông ra, rất tò mò.

“Cũng gần như vậy.” Mạc Thiên Liêu ậm ừ.

“Vậy thì tốt, ban ngày ta đi kiếm tiền, vứt Hắc Yểm Sư ở đây là được.” Thí Địa rất vui vẻ.

“Đây là đảo thanh long, muốn gửi yêu thú ở đây thì phải giao đủ điểm công đức mới được.” Mạc Thiên Liêu hất cằm, ý bảo Thí Địa nhìn bên kia. Chủ nhân thanh long của đảo nổi đang ôm một cục lông đỏ bông xù hóng mát dưới tàng cây.

Nói vậy cũng không phải sai, gửi con non ở đảo thanh long, Ti Lộc Ti trực tiếp chuyển đủ điểm công đức từ chỗ trưởng bối của bầy trẻ sang cho Minh Yên.

Thí Địa gãi đầu, lần đầu tiên trong đời không có tiền xài, thấy không quen thật. Ngay khi đó, một cụm mây hối hả bay đến từ xa, một tiên nhân cao to khiêng cái cuốc tiên khí cực lớn cười ha hả lao xuống, ôm Thí Địa vào lòng, “Đại Chùy! Vi sư chờ được đến lúc con lên rồi!”

Một hán tử cao to bị một hán tử cao lớn ôm vào lòng, nhìn sao cũng thấy quái dị.

“Sư phụ!” Thí Địa rất kích động, đã lâu hắn không được gặp sư phụ rồi.

“Linh Sơn đại tiên!” Minh Yên nhận ra ông ấy, đi đến chào hỏi. Linh Sơn đại tiên này phụ trách khai thác mỏ linh thạch, vì đào bới rất tốt nên thiên đế cho ông ấy cả quặng, mỗi năm chỉ cần nạp đủ tiên thạch cho thiên cung, phần còn lại của ông ấy hết.

“Tốt quá rồi, nào nào, đi đào quặng với sư phụ! Không lo ăn không lo mặc!” Linh Sơn đại tiên cười ha ha nói.

“Dạ!” Thí Địa lấy Liệt Địa Chùy của mình ra, khiêng lên vai, kéo con sư tử đi, lên đến giữa không trung thì quay đầu, hào phóng nói: “Đoán Thiên, hôm khác ta mời ngươi uống rượu!”

Mạc Thiên Liêu ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng Thí Địa, trong lòng hơi quạnh quẽ, cùng là sư phụ, người ta có thể cho đồ đệ một mỏ quặng, sư phụ nhà mình lại chỉ cho một chén hoành thánh bán ế…

Nói ra toàn là nước mắt, Huyền Giám biến ta một khung cảnh thê lương, vài chiếc lá vàng vô tình bay xuống.

Mạc Thiên Liêu thưởng cho Thái Thủy quả cầu lửa.

“Áo, đệ đệ gây chuyện, thiêu ta làm gì?” Thái Thủy kêu ngao ngao bay tán loạn.

“Đều tại ngươi dạy hư.” Mạc Thiên Liêu hừ một tiếng, ôm Thanh Đồng đi.

Huyền Giám bay tới trước mặt ca ca, thương cảm biến ra cảnh hắt nước, nhưng chỉ là hình ảnh, nước đó vĩnh viễn không hắt ra được.

Mạc Thiên Liêu trồng Phù Tang Mộc trên đảo bạch hổ, dùng sinh lực của Bất Tận Mộc thúc đẩy, khắc nó thành một giá trèo cực lớn. Bây giờ trên đảo bạch hổ đã có vô số đồ chơi gỗ, xích đu gỗ, chuột gỗ, cá gỗ, một đống hổ to thấy giá trèo Mạc Thiên Liêu vừa làm đều hào hứng trèo lên.

“Tiên phủ của vãn bối đã xây xong, muốn đón Thanh Đồng về nhà.” Mạc Thiên Liêu mỉm cười nói, len lén lau mồ hôi trong lòng bàn tay lên cây.

Cả đàn hổ nghe vậy, cùng quay lại nhìn hắn.

“Không được!” Bạch hổ gia gia nói ngay không cần nghĩ.

“Con muốn đi với hắn!” Thanh Đồng hóa thành người, nghiêm trang nói.

Bạch hổ gia gia xù lông, cháu ngoan nhà mình mới mấy tuổi! Bị tiểu tử hư hỏng này lừa rồi! Không được không được tuyệt đối không được!

Thái gia gia bắt gia gia đang xù lông lại, liếm xẹp chỗ lông dựng đứng. Tiểu tử này làm cho nhà rất nhiều thứ hay, Đồng Đồng theo hắn ngày nào cũng có đồ chơi, không tệ.

“Không được, gào!” Bạch hổ gia gia vẫn rất giận.

Mạc Thiên Liêu mím môi, mình vẫn quá nóng vội.

“Hắn đã có hổ con của con rồi.” Đột nhiên Thanh Đồng lên tiếng nói.

Cả đảo bạch hổ im lặng một lúc, bạch hổ gia gia ngớ người, một túm lông ngơ ngác dựng thẳng trên đầu. Thái gia gia lập tức liếm cho nó nằm xuống, “Nếu đã làm chuyện đó với người ta thì phải chịu trách nhiệm.”

Cứ như vậy, người trong tộc bạch hổ đồng ý cho Thanh Đồng theo Mạc Thiên Liêu đến nhà mới. Có điều trong lòng Mạc Thiên Liêu rất thấp thỏm, mấy năm nữa nếu không giao được hổ con ra, có khi nào gia gia sẽ xé xác hắn không?

“Vậy ngươi nghĩ ra cách gì chưa?” Thanh Đồng nằm trên xích đu ăn cá chiên.

“Bảo bối.” Mạc Thiên Liêu nghiêm mặt giữ vai y, “Để giữ mạng cho ta, chỉ còn cách tranh thủ thời gian song tu sinh hổ con thôi.”

Thanh Đồng im lặng nhìn hắn, chậm rãi đưa tay.

“Ái, đau đau đau!”

Hết ngoại truyện Chuyện ở tiên giới

Bạn đang đọc truyện *Thần Mộc Cào Hoài Không Hết* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.